TeMan

CİLT 32

595-607

SAYI: 595-607

CİLT 32

TeMan

SAYI:595-607

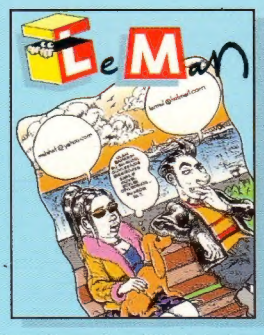

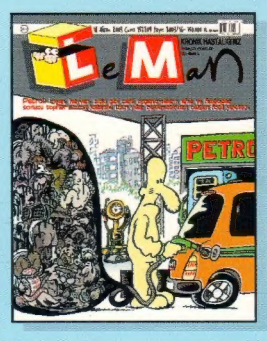

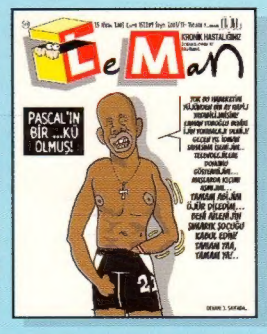

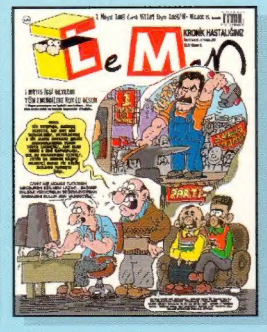

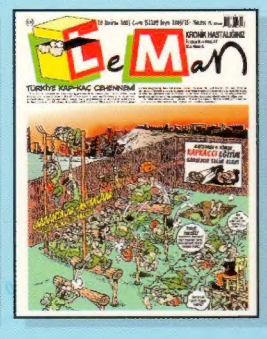

LeMan

595-607

SAYI:

CİLT 32

LeMan

595

4 Nisan 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/14- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

Dünyanın Hipergüçleri Saldırıyor, Irak Halkı Sapanla, Çakaralmazla Dayanıyor

Dünyanın hiper ve tekkutuplu gücü Amerika, Irak'a saldıracağını ilan ettiğinde bu savaşın çok kısa süreceğini sananlar yanıldı. Yanına Anglo-Sakson yavrusu İngiltere'yi de alıp, uçak gemileri, tomahawk, cruise füzeleri, akıllı bombaları, teknolojinin yaratabileceği en uç noktadaki ölüm makinaları, yüzbinlerce askeriyle Irak'a giren ABD, ummadığı bir sopa yedi... Günlerce ölüm kusan füzeleriyle Bağdat'ı, Basra'yı, Necef'i, Umm Kasr'ı bombalayan, sivilleri hedef almaktan çekinmeyen, pazar yerlerine yanlışlıkla(!) bombalar düşürerek katliamlar yapan koalisyon güçleri başaramadı... Saldırganlar şaşkınlar.. Savaşa, takviye gelene kadar ara verdiklerini açıkladılar.. Bu kadar eşitsiz, bu kadar haksız bir savaşta neler olabilecekse onlar oluyor, mucizeler yaratılıyor.. Yüzyıllık çakaralmazlarla teknoloji harikası Apache helikopterleri düşüyor.. Normallerin dışında kum fırtınaları koalisyon gücü askerlerini perişan ediyor.. ABD ve İngiliz askerleri, savaşın bir Hollywood beyaz kahramanlar senaryosu veya bir kompüter oyunu olmadığını gördüler. Yılgın, bezgin ve anlamsız bir öfke içindeler... Bu öfke onları sivil hedeflere daha fazla ölüm kusmalarına yolaçıyor.. Haksızlık arttıkça daha da batağa saplanacaklar.. Ve tarih bir kez daha mazlumları yazacak...

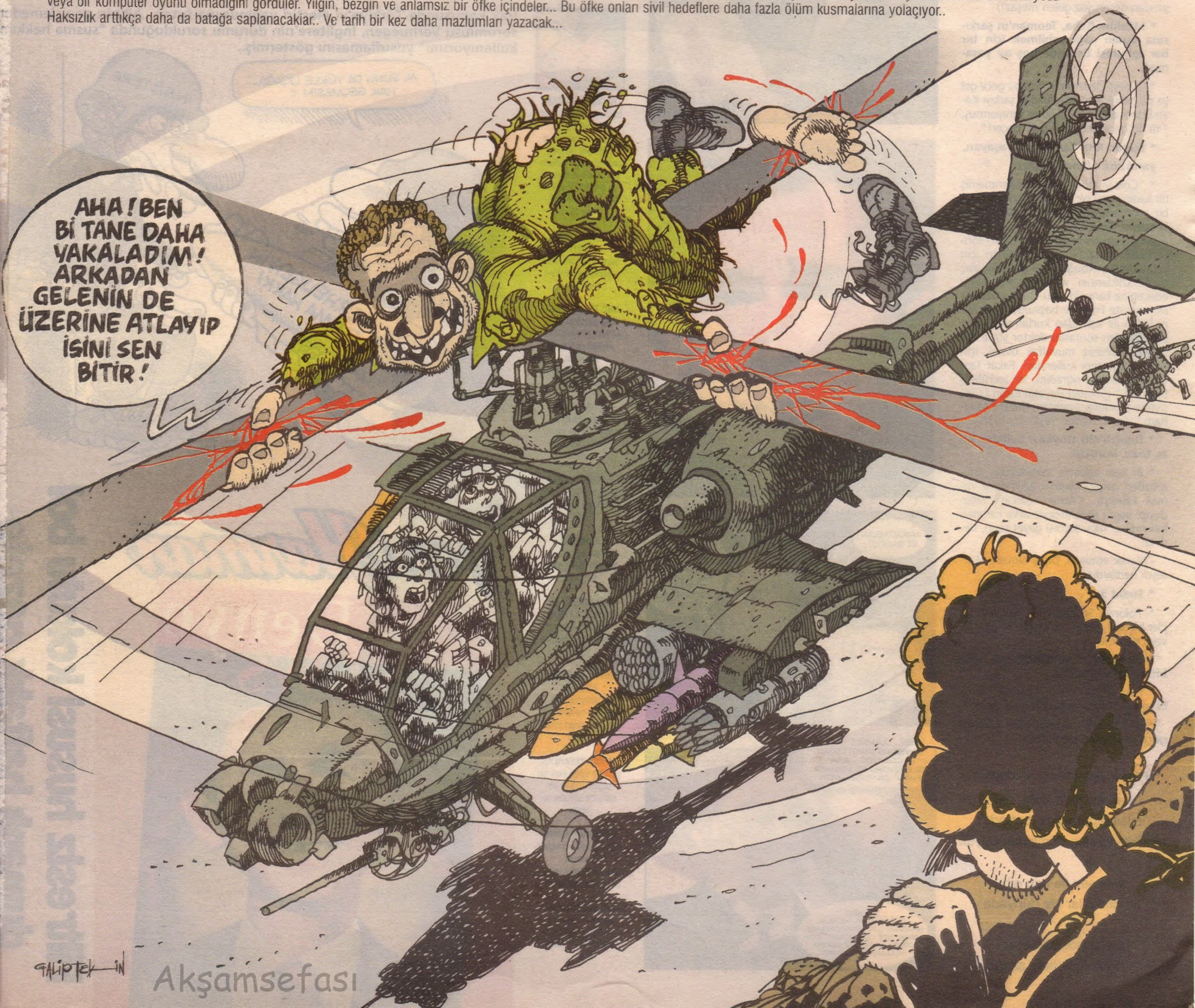

Akşamsefası

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Haftalık Çocuk Dergisi
ÜVEY KARDEŞ!

"Ayaklarıyla ezip fıçıya mı bastılar seni
Nefti kasnaklı bir fıçıya,
Aldırma, kara üzüm!
Sen, o Kırmızı Şarabına doğru
İçten içe
Harıl harıl
Çalışmana bak, iki gözüm!"
(Can Yücel -Tarihli Bağbozumu)

*** SORY SORY BAĞDAT VURULUR!**

* 24 Şubat 2003 tarihli Saatli Maarif Takvimi'nden: "1908'de bugün Topkapı Fukaraperver Cemiyeti kuruldu."

*** Bu akşam bütün Ankaralarını dolaştım İstanbul'un!.**

* "Her sene 'LeMan fuarda' zamanı fuarda olmak isteyen ben, biten yaz, hâlâ gelinen yazlık, mangaldaki balık, şişko ben, abuk bi mesaj. Sevgiler.." (Leman okuru genç bi ODTÜ'lü arkadaşımdan geçen yaz gelen meşaz!)

*** Müslüm Baba, Teoman'ın şarkısına uyum sağlayabilmek için bir bar taburesi üstünde beş ay yaşamış!..**

* Cüneyt Özdemir'in "Ya bu gece gel ya da delirecem" diye bildiği şarkıyı Kaan Ertem de en başta şöyle sanıyormuş: "Ya bu gece gel ya da gelir geçer!"

*** Bugün *Ritz Carlton*'da yaşayan, yarın *risk altında* yaşar!**

* "Çok iyi tahsil görmüş evlenmemiş bir kadın yine çok iyi tahsil görmüş genç bir adama tutulmuştu. O kadar ki aşkı kendisini harabediyordu. Genç adamla uzun zaman konuşup görüştükten sonra kadın, karakterlerinin birbirleri için yaratılmamış olduğuna ve evliliği mizaç uyuşmazlıklarının ve kavgaların takip edeceğine kani olmuştu. Bunun üzerine Dr.Auguste Forrell'e başvurdu. Kendisini telkin ile aşkından kurtarmasını rica etti. Bundan sonrasını doktor şöyle anlatıyor: Şüphesiz muvaffak olmak için bütün gayretimi kullandım. Fakat tam bir başarısızlığa uğradım. Ve tecrübeyi bıraktım." (Seksüel Hayatın Esrarı / Cinsiyette Saadetin Anahtarı, Yazan: Abraham Stonne, Hâdise Yayınevi, 1958)

*** Denizli'nin troykası bellidir: Kızı, tozu, horozu!**

* Bi kere ağbimle taksideydik, önümüzden geçen kedinin ezilmesine ramak kalmıştı.. "Aman, dikkat" falan deyip, sonra da endişeyle arka camdan bakındık... Taksi şoförü gayet serin, dedi ki:

- Merak etmeyin, bişey olmadı.. *Ezilseydi hartlardı!..*

*** Sedat 3.**

* Polonya Scrabble'nda sanmam ki j'ler bizdeki gibi 10 puan olsun, ya 1'dir veya en fazla 2!..

*** Bu savaştan şunu anladım: Sınır biter, Dicle bitmez...**

* Peki, bi de "ÜVEY KARDEŞ" isimli bi çocuk dergisi çıksa ya durduk yerde...

*** Komşusu maymunken evrim geçiren bizden değildir!..**

sisli geçmiş zaman

herkes çin'e doğu der
oysa japonya'nın batısıdır
hindistan zaten dünyadan büyük

yani sen ile ben gibi
ne dünyalar var dünyada

metropol diyebiliriz
hem bombay'a hem sangay'a

POWELL GELDİ DE NİYE GELDİ?..

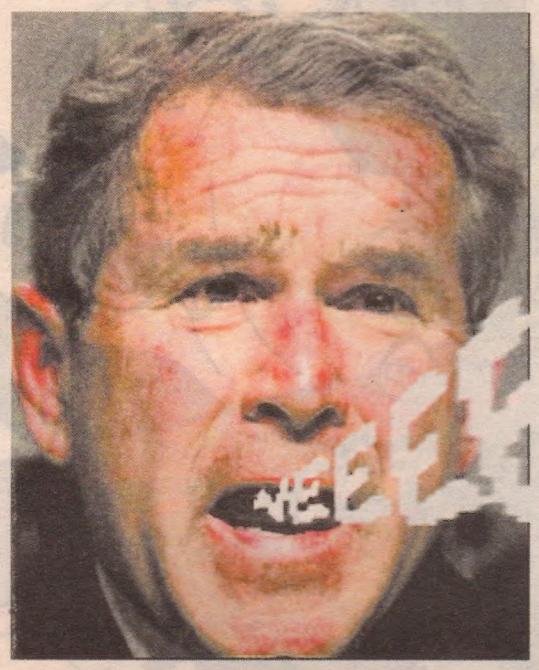

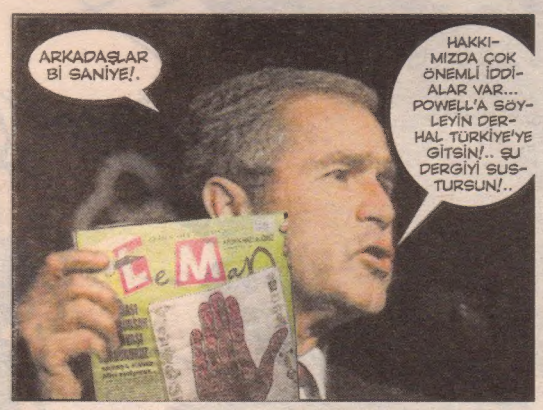

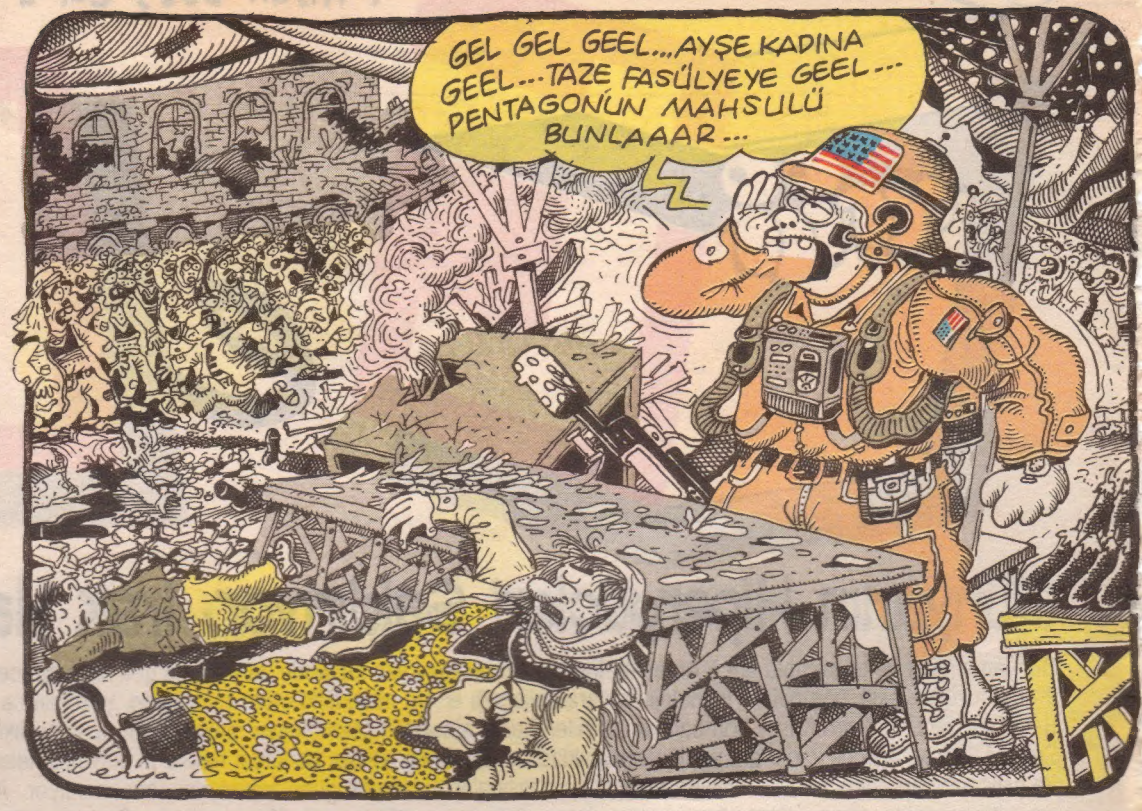

TAYYİP ERDOĞAN
başbakan wall street journal'e yazı yazarak amerika'ya bağlılığını bildirdi. başlığı şöyle: "ülkem sizin sadık dostunuz ve müttefikinizdir." hiç bu kadar utanmadık

ASMALI KONAK ANITI
yurdum insanı tarih yazmaya devam ediyor...

NBC TELEVİZYONU
ünlü gazeteci Peter Arnett'ı Irak tvsindeki sözleri nedeniyle işten attı. yaşasın özgür bush basını???

EMBEDDED GAZETECİLİĞİ
gazetecilerin vatani görevi gönüllü soytarılık

RİCHARD PERLE
savaşın miman istifa etti arkana bakmadan ikile

KAYAHAN
gerekirse savaşa giderim diyen sahte romantik

HÜKÜMETİN EK KAYNAK KAYNAĞI
yine vatandaşın cebi..bu kez hem de yarısı

SAVAŞ KAZALARI
barbarlar koalisyonunun yenilgi sendromu bir nevi yusuf yusuf hatası

ARTİST YAZARLAR
yeni bir türev yeni bir biçim acayip bir sallama soyutlama akımı

ERTUĞRUL ÖZKÖK
alışmış kudurmuştan beterdir kollektif halta karşı bireysel omurgasızlık

WİLLİAM SAFİRE
new york times'in istasyon şefi sallamaya devam ediyor hala...

Irak konusunda Türkiye'yi eleştiri yağmuruna tutan AB'nin genişlemeder sorumlusu Verhuegen, İngiltere'nin durumu sorulduğunda "susma hakkım kullanıyorum" yusuflamasını göstermiş..

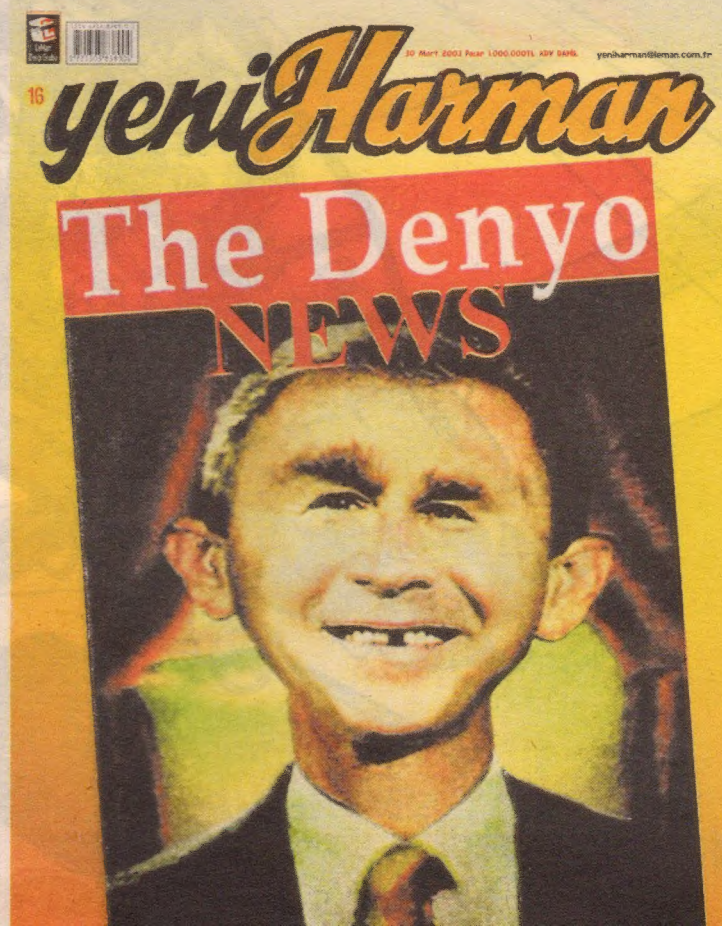

Filtresiz hususi kokulu bol dumanlı haftalık gazete

Akşamsefası

LeMan

Amerikan ordusunun Basra körfezinde mayın bulmak için kullandıkları yunus kayıplara karıştı...

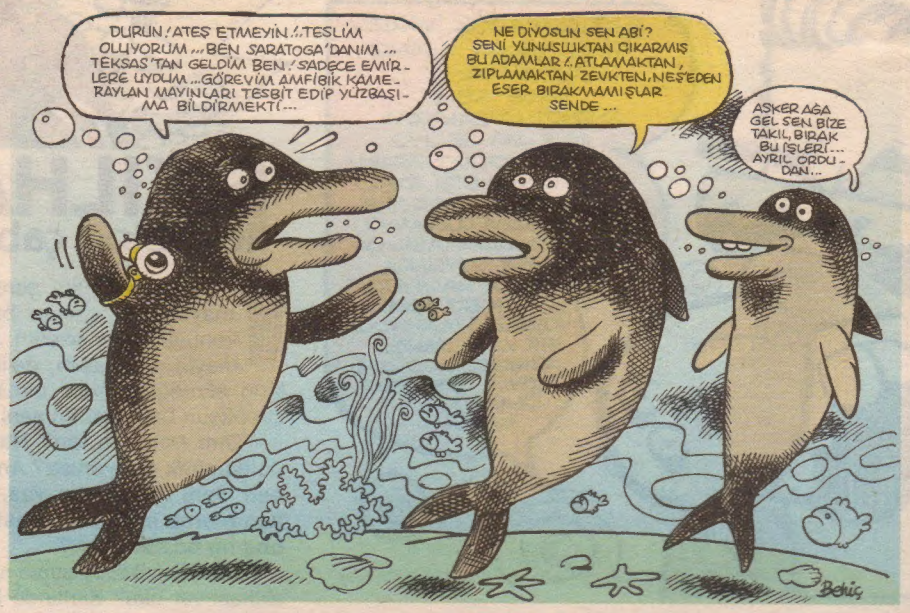

Memlekette "savaşa hayır" demek anayasa suçu gibi...Öğretmeninin izniyle okul duvarına "savaşa hayır" yazılı kağıt asan ilkokul öğrencisine, okul müdürü " bu bir propagandadır" diyerek soruşturma açılmasını istedi..

Bush'un saksofoncusu medya, savaş yanlısı tutumuyla Amerika'nın Irak'a bakışını belirliyor...

Şanlıurfa'nın Viranşahir ilçesine bağlı Büyük Mürdesi mezrasına düşen Tomahawk füzesinin parçalarını almaya gelen Amerikalıları, mezra sakinleri yumurta yağmuruna tuttu...

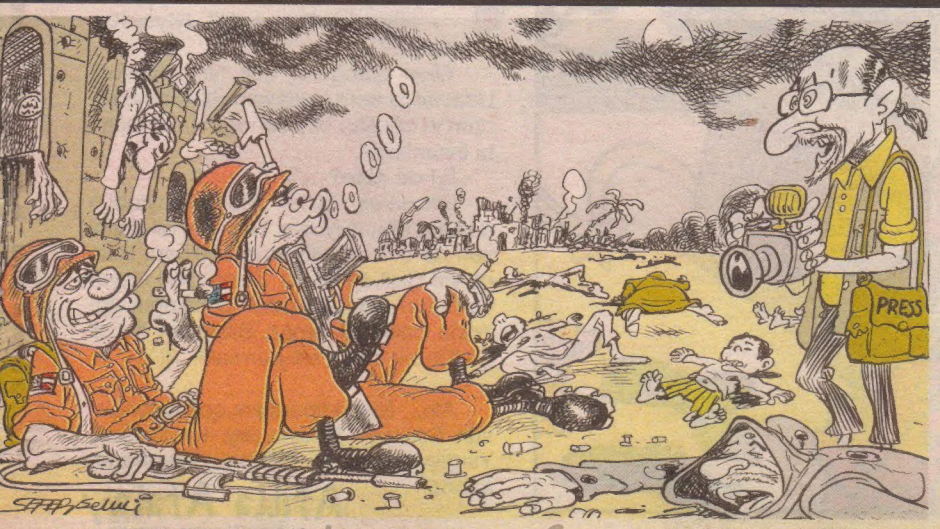

İngiliz gazeteci Franchetti, harekatın başından bu yana gördüklerini yazdı: ABD'li askerler sivillerin ölümünden sonra herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermiyor...

Akşamsefası

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Serra Yılmaz ve arkadaşları Türk Filmi Haftası'nda...

İzmir'de çalıştığım işletmenin muhasebe departmanından "Savaşa Hayır !". Bülent

İzmir'den Ercan Türk ve Mehmet Dönmez savaşa var gücümüzle HAAAAYIIIIIR diyor ve bushun bush!lugunu kınıyoruz.. kın kın kın:)

Güya halkına özgürlük sağlamak amacıyla girilen Irak'ta halkın en büyük özgürlüğü olan yaşamları ellerinden alınmakta.. Bu nasıl bir özgürlük anlayışıdır? Emre İlhan / Akçakoca-Düzce

Biz Welat, Deniz, Serda olarak savasa haylr diyoruz!

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

daral&timsah

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Alo, Sıkılhan, şerefsizlik yapmayın olm, ezerim bak. Samimi konuşuyorum ezerim. Oyuna gelmeyin arkadaşım, delikanlı insanların ekmeğine mani olmayın. Efendi çocuksun bak, üzerim seni.

- Olm nooluyo lan? Naaptık gene delikanlılık dünyanıza? Anlamıyorum ben Seni Hırgürkan yaa, nedir abi; son olarak saatleri bi saat ileri aldık, ona mı bozuldunuz?

- Sokturucaksınız saate saniyeye, ne alakası var olm? Kantinde bi tane kola satılmıyo, onu diyorum ben. Amarikan şeysi yapıcaz diye kola içmiyo yavuşşaklar! O kantin bizim ekmek teknemiz olm. Peder daha yeni Fiat Combo aldı, ödenmemiş dört senet var. Kantin iş yapmazsa senetler protosto olursa, peder kaşar kestiği piçağı kapıp fırlar ortalığa, söyliyim. Savaşa karşıysan kompozisyon yaz lavuk, ne diye alış verişi kesip esnafı mağdur ediyosun! Sade kola olsa iyi, ismi ecnebi olan çerez, saplı dondurma şu bu kimse bişey almıyo. Batıracak mısınız lan bizim kantini yavuuşşşaklar! Ezerim lan, şerefsiz evladıyım ezerim. Etek giydiririm, ağzınıza huni takıp zorla kantindeki bütün kolayı içirtirim 2009 yılına kadar geyirirsiniz!

- Gıaark!

- Aaa şerefsize bak, hareket yapıyo bi de. Geri al lan geyiriğini!

- Sıkılhan, evet, annen ben çocuğum. Seni doğuran insan. Şimdi söyler misin lutfen, Nil Demirkazık bir kimdir? Niyçün senin cep telefonunu arayınca karşıma o tuhaf kadın çıkıyor? Mizah bu değil Sıkılhan gülmemelisin. Telefonunu Nil Demirkazık'ınkine yönlendirerek bana espiri yaptığını mı sanıyosun? Bişey anlatıcaksan direkman söylemelisin Sıkılhan, evet.

- Hihehe... Belli bir amacım yoktu anne, belki de yanlışlıkla olmuştur. Ya da ne biliyim "Amerika akıllı füze atıyo manyetik ortam bozuluyo" diyolar, ondan filan olabilir, evet. Huhehe...

- Hadi o öyle. Peki niyçün apartmanın dış kapısında bizim daireyi işaret eden zilin üzerinde "Nuri Alço" yazıyor? Amacın nedir Sıkılhan, bize bir şey mi anlatmak istiyorsun? Eğer öyleyse dinlemeye hazırım, şarjım bitiyor! Ne baban ne ben Nuri Alço insanlar değiliz Sıkılhan. Senin iyiliğini düşünüyoruz çocuğum. Yaptıkların hiç hoş değil, evet. Alo? Kapattın di mi iletişimsiz şey! Seni doğurucağıma, italyanca kursuna gitseydim!

- Ay sen var ya yivrançsın Sıkılhan Uday ve Kusay bi insansın!

- Niye ki Bunalgül? Niye Kusay'ım?

- Niye olduğunu çok iyi biliyosun. Udaylarca kere Kusaysın Sıkılhan.Saddam'ın oğulları bile senden daha insan bi insanlardır.

- İyi de niye?

- Bilirsin sen bilirsin. Büzge söyledi o da Çisil'den duymuş. Bildiğini bildiğimi sen de çok iyi biliyosun Sıkılhan. Büzge'yle Çisil de biliyo. Zaten Çisil biliyosa bütün okul biliyodur. O salağın ağzında bakla ıslanmaz. Biliyosun de mi Çisil'in bir ayağı altı parmaklı. Alo?

- ....

- Alo... Niye kapattığını çok iyi biliyosun Sıkılhan. Udaykusay, kusayuday! Yiiığıvvvvvvranç! Yığıvvv- raaaaaaaaaanç!

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr

daral@leman.com.tr
Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

KOALİSYON ASKERLERİ MORAL GECELERİ

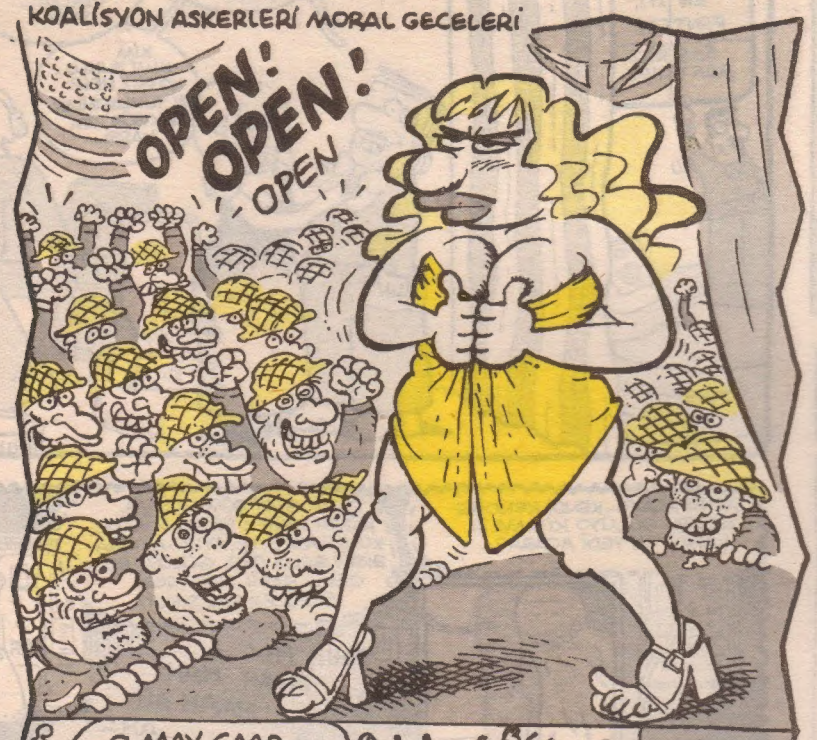

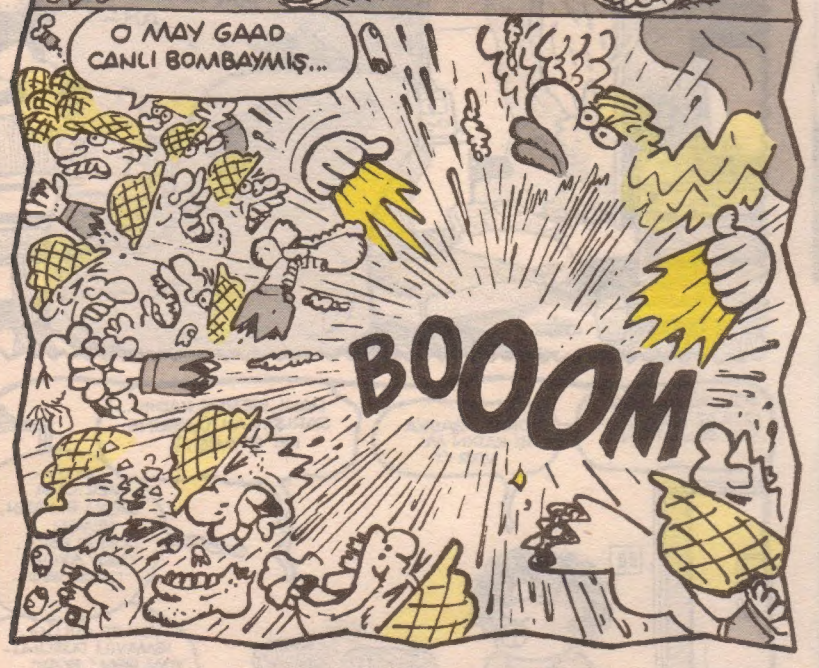

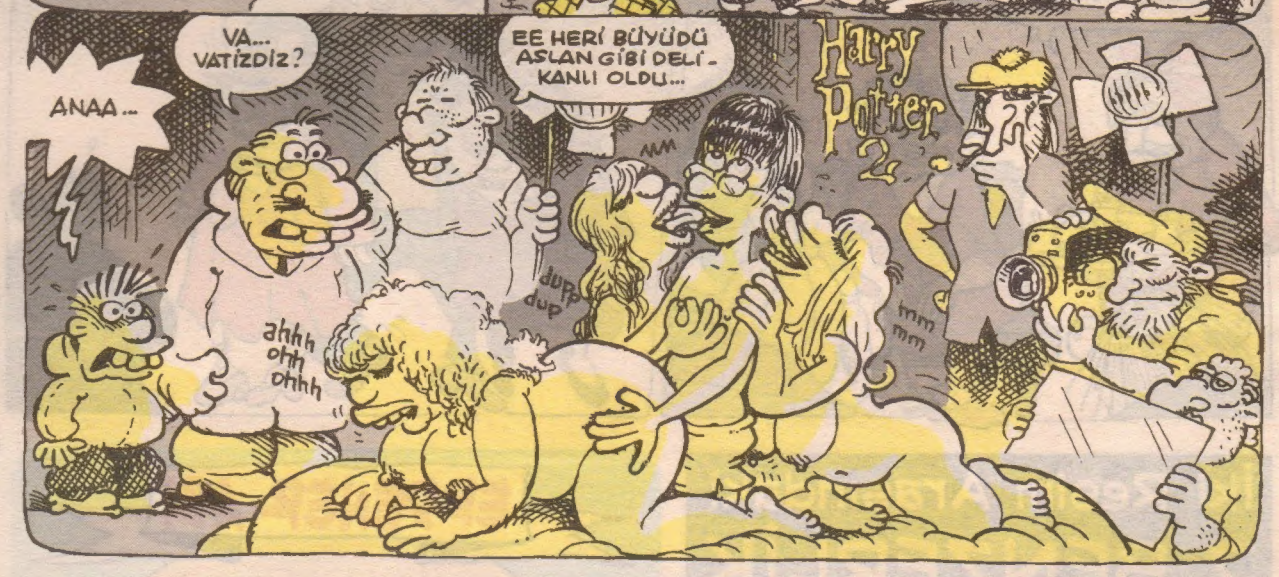

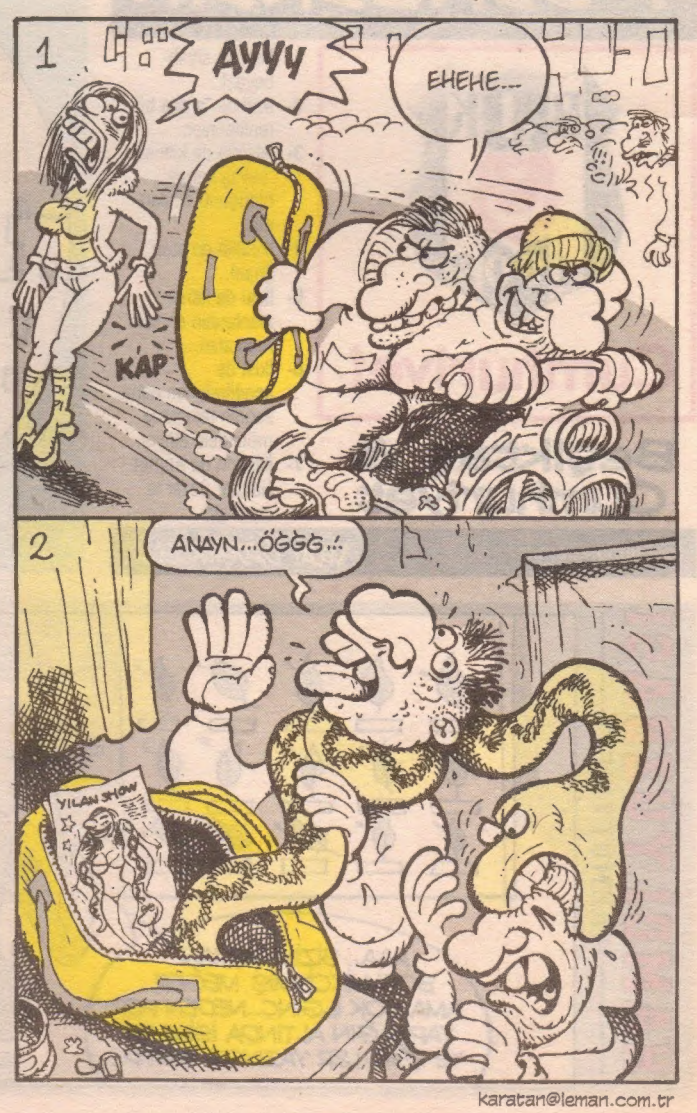

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

İki Resim Arasındaki 7 BENZERLİK

Beşiktaş & Cumhuriyet

1- İkisi de siyah-beyaz!..
2- İkisi de 'arada bi' renkleniyor..
3- İkisinin de kitlesi 'savaş karşıtı' olduğunu deklare etti..
4- İkisinin de starı İlhan!..
5- İkisi de kendi alanlarının en eski markaları...
6- İkisi de kendilerinden daha zengin rakiplerle mücadele ediyor...
7- İkisinin de Ahmet Necdet Sezer'le arası iyi!..

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

metinfidan

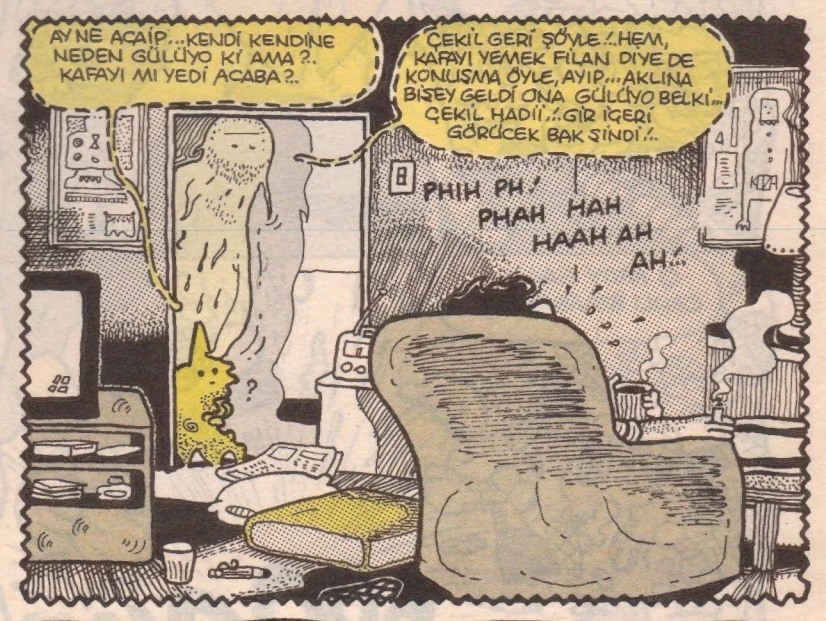

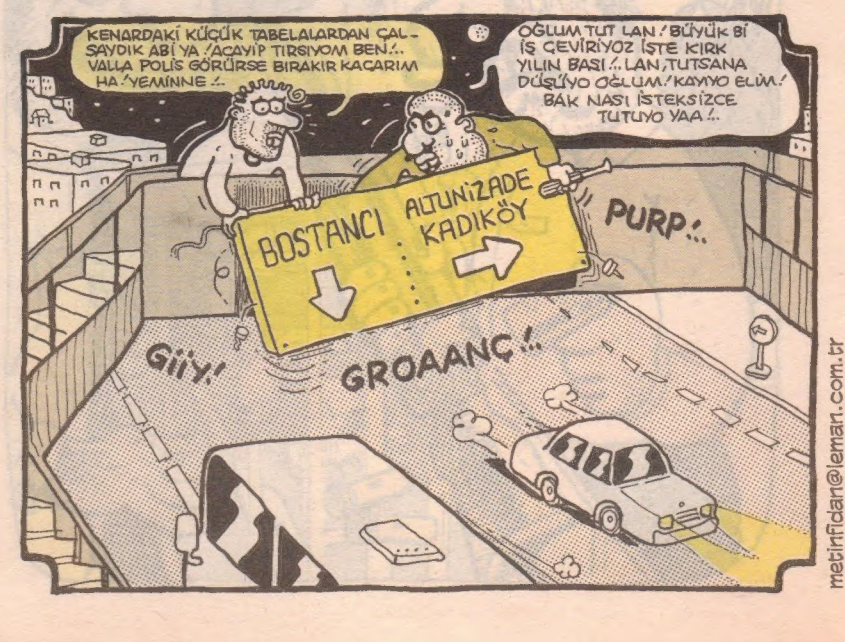

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

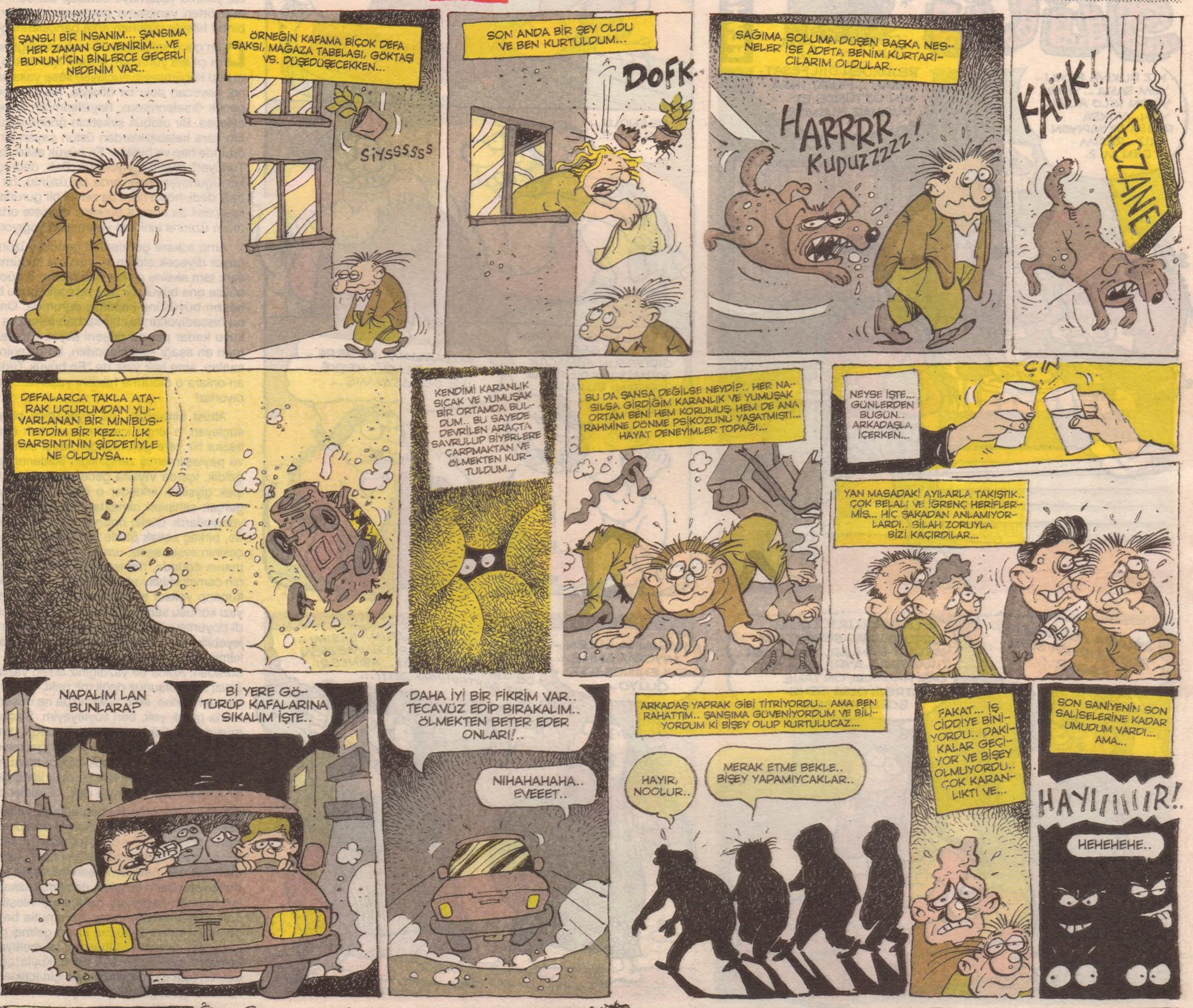

Akşamsefası

Türkiye'nin Sanlı adındaki ilk özel dedektifi DEDEKTİF SANLI ALBÜMÜ çıkmak üzere.. Kendim yazdım kendim çizdim. Ahanda nerdeyse...

canbarslan@superonline.com

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Gülü

FEYHAN GÜVER

ELVEDA İ YÜZLÜ U

CEZMİ ERSÖZ

Sokağa adanarak, ona teslim o ta geçirilen bir tek gece, güvence ca, yıllarca yaşamaya bedeldir bence... Gece so mizi örten yanılsama perdelerini kaldırır, hayatı binbir hileyle gizlenen arka bahçelerini gösterir s

Dün gece sokaklarında tekbaşınalığımın o hüz ra çıkara yürürken, ansızın içimdeki o kırgın, ni hep küçümseyip suçlayan sese yakalandım yi na, heyecan dolu bir öfkeyle, hayatı sevelim öy çocuk örselenmesin, hayallerimizin kapısı örtül öyleyse. Bir otobüs şirketinin önüne götürdü be tün kara kalabalıklardan üstün sayan bir kalaba önünde hep ve birlikte "En büyük asker, bizim ask Türkiye!" diye bağırıyorlardı. Bak, dedi içimdeki ker uğurlayan insanlarda bir üzüntü, bir keder bak, dedi, hepsi nasıl da zehirli bir gururla kaskatı kes nasıl da hoşnut bu kanlı dehşete ortak olma mizin üzerine kirli kan yağmurları yağıyor, fark ed

Ama askere gönderilen gencin yüzünde deri nuyor diyecek oldum ki, yüzüme küçümseyerek san; tam aksine devlet ona öldürme gücü verec cüyse ona büyük bir haz verecek, bunu biliyor o hazzın büyüsüne kapılmış durumda. Onu yolcu nu hissediyorlar; bu bir kurban töreni ve herkes kusu kadar payına düşeni alıyor. Etraftaki insan mun en aşağı kesimlerinden, bu ülkenin en fazl sanları, ama bak yine de "En büyük Türkiye!" di an onlara o öldürme hazzını yaşama fırsatı veren pıyorlar!

Altüst olmuştum, ne diyeceğimi bilemiyordu suçlayan, o kırgın içsesim bunu fark etmişti. Ge başka bir yere götüreceğim, dedi sonra. Işıklar ve paylaşılmamış zenginliğin iktidarını yansıtan geldik. İçerde **Viyana** gecelerinden biri yaşanma ipek giysileri, erkekler o iktidar siyahı smokinle gerçek sahipleri olmaktan hiç kuşku duymaksız yapıyorlardı. Otelin önünde çok kalmadık. Çok d de, birkaç sokak ötede ise **Tunceli**'nin köyleri ya çesinin evsiz, aşsız, umutsuz kalan köylüleri sığın manın önünde, hemşehrileri bir kapıcının bodru nin camını tıklatıyorlardı, kendilerini bu soğuk ve i kurtarıp yoksul evine alması için. Bak, dedi içim

yazı konusu senin gibiler için; üstelik kendi yeters di doyumsuzluklarınızı bu gerilimli konunun içinc leyebilirsiniz. Bir tarafta **Viyana** valsleri gecesi, bir kılmış evsiz **Tunceli** köylüleri! Bak, çok iyi bir s buradan. Arada bir yazdığınız bu tip yazılarla bu i ğinizi sanıyorsunuz değil mi; peki, git sor bakalım lülerden birine, sizin hakkınızda ne düşünüyor di mana gerek yok, ben söyleyeyim. Sizden nefret musun? Çünkü sadece bugün değil, orada yılla ler, ama hiçbiriniz bunun önüne geçmek için cid şey yapmadınız. Bitti artık, biliyor musun bitti, hi dan üzerinde egemenlik kurmak istediğiniz bu in ler kalplerinden sonsuza dek... Silsinler bence de

Sonra yine o önde, ben arkada yollara düştü nin kolunda, başları eşarpla örtülü ve sanki e zurlu" görünen fahişeleri; topuklu ayakkabıları el ve ürkütücü ayaklarıyla peşlerinden gelen polis mak için can havliyle koşan travestileri; henüz d de hayatın derin çizgileri, gecikmiş sakalları, ecz ları hormon ilaçlarıyla hafifçe sakinleştirdikleri önlerinden geçene garip bir umutla bakan ve d denlerini satan doğudan kaçıp gelmiş genç erk ton yutan telefon kulübelerini tekmeleyen yalnız kolikleri; ciğerlerine kirli bir tutkuyla çektikleri uçurumlara gidip gelebilmek için içtikleri **Akinet** ka zalim gezegene uçmuş yırtık deri ceketli roc

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

Akşamsefası

niyetleri karanlık yüzlerinin arkasında saklı olan gizemli gece satıcılarını geçtik.

Nereye götürüyorsun beni, dedim ona. Görmeni istiyorum bütün bunları, dedi: Nefret ettiğiniz insanlar tarafından bile önemsenmeyi bekleyen, hep bireysel başarı, hep saygınlık ve statü peşinde koşan; uzlaşmayı, ödün vermeyi karşınızdakine ilişki diye yutturan sizlerin bu yersiz yurtsuz gece insanlarını tanıması gerekir, iyi bak onlara... Öyle uzaksınız ki kıran kırana yaşanan bu hayata...

Bir süre sonra yanımızdan geçen bir taksiyi çevirdi. Şehrin unutulmuş ve bizim gibilerin pek gitmedikleri bir yerine gidiyorduk şimdi de. Geldiğimizde neredeyse sabah oluyordu. Önce çamurlu yollardan yürüdük. Sonra bir tepeye gelip durduk. Şimdi aşağıya bak, dedi, ne görüyorsun? Gözlerime inanamamıştım, tepenin aşağısındaki yamaçta onlarca insan topladıkları mantarları, yanlarına getirdikleri torbalara dolduruyorlardı. Topladıkları zehirli mantarlar, dedi içimdeki ses, yiyecek başka şeyleri yok. Şehrin gecekondu semtlerinde yaşayan ve yedikleri mantarlardan zehirlenerek ölenlerin sayısı her geçen gün artıyor, birçoğu şu an hastanelerde can çekişiyor. Ama bak aldırdıkları yok bunların, açlık insana her şeyi yaptırıyor... Sonra da, işte, dedi, başarı kazanmak, yükselmek, öne çıkmak ve önemsenmek istediğin toplum bu işte.

Şeytani bir fısıltıyla sözlerine devam ederken sanki direncimin tamamen kırıldığına inanıyordu. İşte sana her şeyi gösterdim, artık kimseyi o ikiyüzlü umutlarınla, o sahte iyimserliğinle aldatma, birşeylerin değişmesini isteyen o dürüst, o saf insanları boş yere oyalama. Onlara bitti de, beklenecek hiçbir güzel gün yok, de. Ve tam bu sırada, zehirli mantar toplayan yoksul gecekondu insanlarının önünden sabah koşusu yapan, o ruhsuz bedenlerinin yaşlanmasına engel olmaktan ve kollarındaki kronometreli saatlerinden akan zamandan başka bir şey düşünmeyen besili insanlar geçti... İşte, dedi içimdeki sesim, bu son görüntüyle o sık sık reklamını yaptığın gelecekteki hayatın perdesini kapatıyorum. Elveda ikiyüzlü umut, dedi...

Birden içimdeki sese hiç de kendimden beklemediğim bir öfkeyle bağırmaya başladım sabahın alacakaranlığında: Sen sadece ölümü ve yıkımı arzuluyorsun, sen çürümüşsün, beni de çürütmek istiyorsun! Gece boyu tanık olduğum onca çelişkiler, onca acımasızlık sinirlerimi çok yormuştu. Gözyaşlarım yüzümü acıtarak akıyordu adeta ve ağlarken onca sahte yaşanmışlığın ruhuma biriktirdiği zehirli yüklerden arınıyordum sanki... Orada, öylece ne kadar kaldım bilmiyorum. Kendimi biraz olsun toparladıktan sonra bir taksiye atlayıp **Beyoğlu**'na geldim. Bir sabahçı büfesinden kutu bira aldım. Biraz yürüdükten sonra bir bank gözüme çarptı. Bankta oturan bir tinerci çocuk elindeki naylon torbadan ciğerlerine ölümü çekiyordu. Kendimden beklemediğim bir önseziyle gidip yanına oturdum ve, **biraz da bana versene, nasıl bir şey bu, biraz da ben koklayayım**, dedim çocuğa. Tinerci çocuk yüzüme baktı, göz göze geldik bir anda: **Boş ver**, dedi, **sen daha çok gençsin, yazık olur sana!** Evet, haklıydı... Henüz 12-13 yaşlarındaydı, ama sokakta geçen bir gün korunaklı bir evde geçen aylara, yıllara bedeldi... Ve ben o an sadece bu kimsesiz çocuk ve onun bu sözleri yüzünden bütün acımasızlığına, bütün karmaşasına ve onca yıkımına rağmen son nefesime dek işte bu hayata adıyordum kendimi... Bu adayış, bütün gece boyunca yaşadıklarımın her biri için hayatımı ortaya koymak demekti... Eylem içinde olmak, hep direnmek demekti... İçimdeki ölümü ve yıkımı arzulayan sesi susturmuştum şimdilik...

* **Adana.** 4 Nisan Cuma günü saat 13.00'ten itibaren **Adana Gündoğdu Koleji**'ndeyim.
* **Adana.** 5 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **Karahan Kitabevi**'ndeyim
* **Çorlu.** 12 Nisan cumartesi günü saat 15:00-17:00 arası **Orion Alış-Veriş Merkezi**'nde **Ada Müzik**'deyim. Tel: 0282 - 673 29 06
* **Bakırköy.** 13 Nisan Pazar günü saat 14.00-17:00 arası **Beyaz Martı Kitabevi**'ndeyim. İstasyon Cad. No:22 Bakırköy-İstanbul Tel: 0533 715 28 45
* **Zonguldak.** 19 Nisan cumartesi günü saat 13:00-16:00 arası **Atlas Kitabevi**'ndeyim. Gazipaşa Cad. Malıye Sok. No:2 Tel: 0372 - 252 30 89
* **Zonguldak.** Aynı gün 16:30 - 18:30 arası **Dünyaevi Kafeterya**'da söyleşim var
* **İstanbul. Maltepe.** 26 Nisan cumartesi günü 15.30 17.30 arası **Yayla Sanat Merkezi**'ndeyim. Maltepe. Tel.0216 441 20 87
* **Slovar Zizek.** Kırılgan Mutlak Encore Yay.
* **Öteki Okumalar.** İki ayda bir yayınlanan Kültür ve Sanat dergisi. Yazışma adresi: PK 287, 80223, Şişli.İstanbul.
* **Anadolu'nun Sesi.** Adalet ve özgürlükten yana bir radyo.92.8 Tel:0212 259 91 00 01

cezmier@leman.com.tr

Kırık Lebleb

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

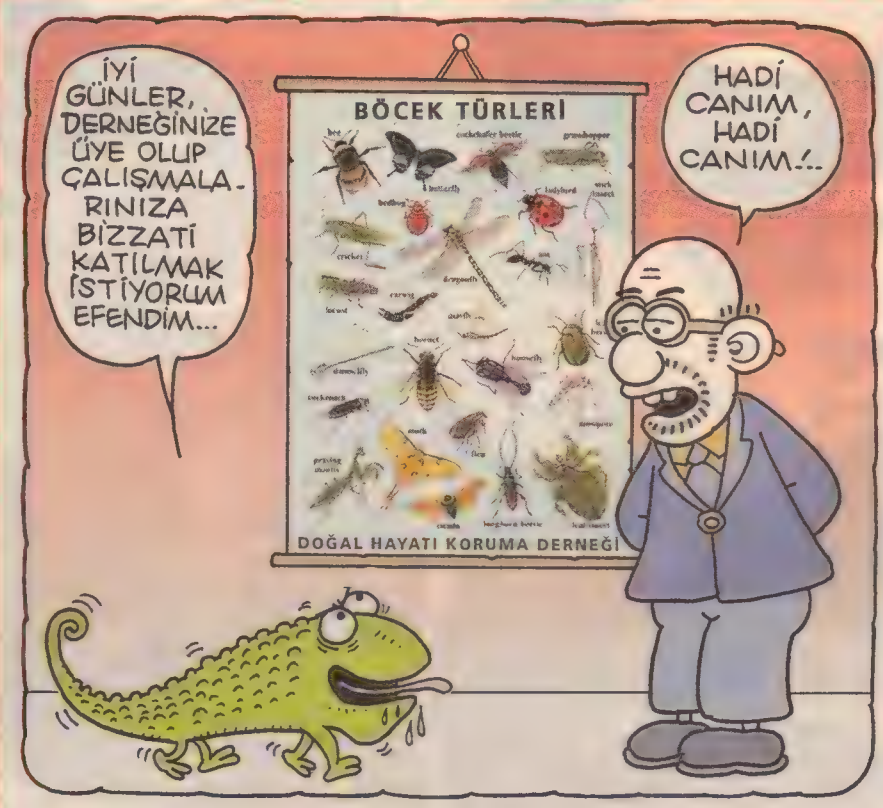

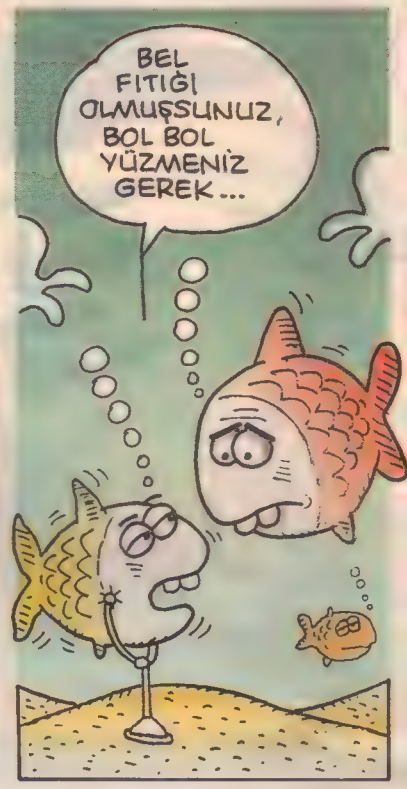

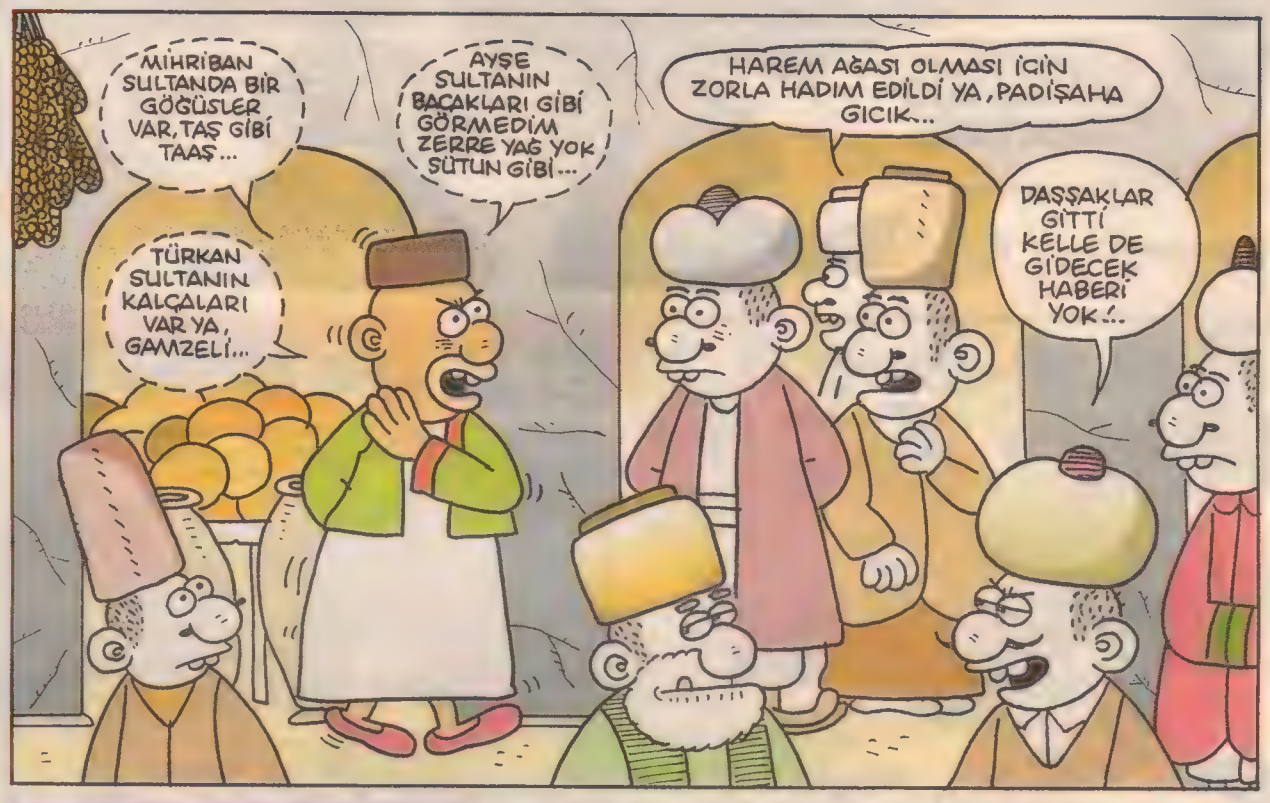

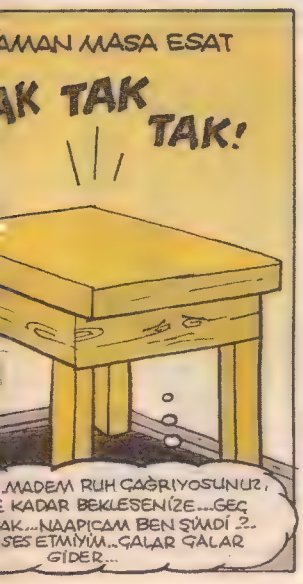

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU
guneri@leman.com.tr

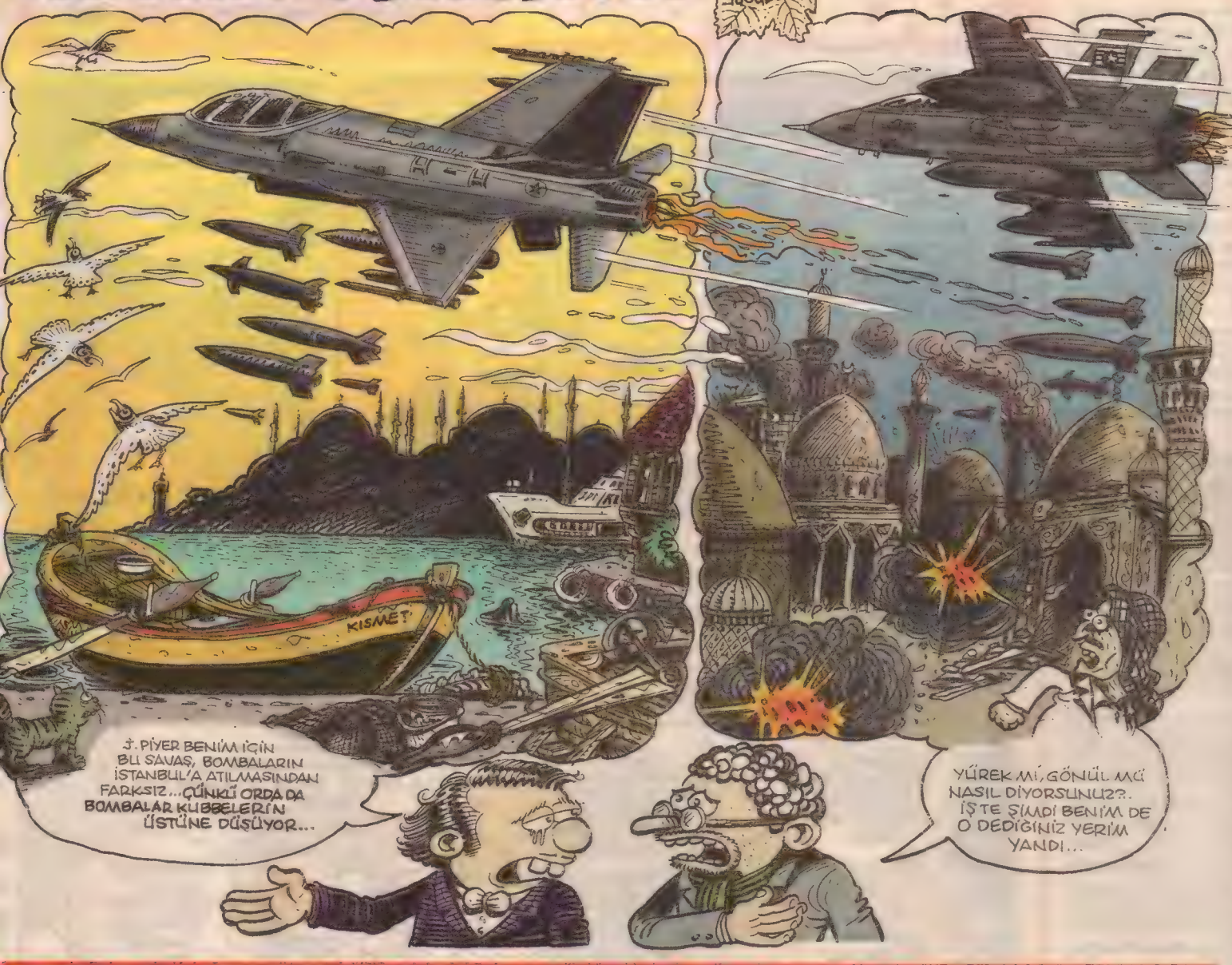

ÖZGE'nin MİNİKLER DÜNYASI

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

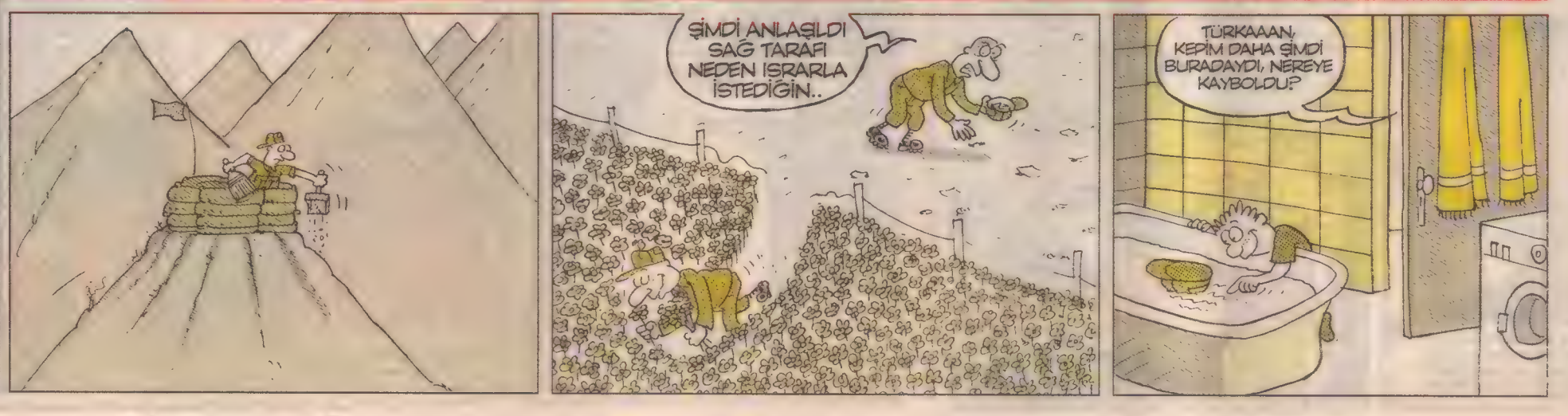

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİNEİDA

Uzun bi süredir aklımdaydı, hâttâ cebimdeki buruşuk kâğıda not etmiştim. Bi kitapçının önünden geçerken hatırladım tekrar; içeri girip sordum. 'Kayıp günlük' dedim fakat ben. 'Yitik günce' de olabilirdi. Ne berbat çınnıyordu kulakta 'yitik günce' lafı; kayıp günnüün nesi vardı ki! Veya ikisi de diildi. 'Puşkin' felan diyince, annadı zaten adamı, getirmeye gitti.. Kitap hakkında tartışmalar yaşanmıştı, şüpheler vardı. Gerçek bi günnük olmadığı, Puşkin'in böyle şeyler yazmıycağı söyleniyodu. Aslında kimin yazdığı pek önemli değildi. Bi kenarda dikilip sayfaları çevirirken, yine de bütün şüpheleri haksız çıkarmak niyetindeydim. Çünkü önemli bir yazarın günlüğünü okumak daha keyif verici olacaktı. Kitabın sadece erotik bir bakış açısıyla yazıldığını, Puşkin'in, cinsel arzularını dile getirdiğini duymuştum. Bunun rahatsız edici bi tarafı yoktu. Fekat, beş on sayfa sonra, tamamen bi kurmaca olduğu hissine kapıldım. Evet, ilişkisi bulunduğu kadınların vajinasından filan söz etmesi hiç acayip değildi ama, en ufak bir edebî gayret görememiştim yazılanlarda. Böyle büyük bir yazar, penisten, vajinadan bile söz ederken, günlük yaşamla ilgili bağlantılarını kurar, özel deneyimlerini ve gizli arzularını, hepimizin yaşadığı hayatla ilgili sağlam temellere dayandırma telâşını taşırdı. Bir yazarlık refleksiydi bu. Yok eğer, sadece sayıklamışsa, ruhsal bir boşluk anında kaleme alınmış değersiz karalamalarsa bile, adi bir röntgencilik hazzı vermekten öteye gitmez, Puşkin'i tuvalette içerken izlemeye benzerdi. Ve tekrarlamak gerekiyor, ancak edebî bi çabayla değer kazanabilecek erotik bir anlatımdan, hiç eser yoktu. Kitabı orada bırakarak çıktım dışarı.

Birisinin günlüğünü, veya mektuplarını okumanın, müthiş lezzetli bir tarafı var. Bir kere, 'samimiyet ve doğallık' denen o dünürlük duygusunu (hedef bir kitleye filan değil de, kardeşine, amcasına, sevgilisine yazdıkları için) mutlaka hissettirmek zorundalar. Fakat aynı zamanda, cümlelerin sadece duygusal ifade araçları değil, gerçeği belgeleme yönteminin bir parçası olduğunu da bildiklerinden, onları en iyi biçimde kullanabilme gayretindeler. Dolayısıyla, biraz zorluk çıkabiliyor o esnada. "Tanrı aşkına bu dağınık ve pis mektubumun kusuruna bakmayın. Ama Sizi şerefimle temin ederim ki, silip bozmadan yazamıyorum. Kızmayın bana." diyor Dostoyevski -Ararat yayınlarından çıkan, 'Dostoyevskinin Mektuplarında'. İçinde bulunduğu hâli en doğru şekilde ifade edebilmek için, kelimelerden başka neye sığınabilir ki. Bir tanesinin işe yaramadığını sezdiğinde, karalayacak, başkasını seçecek. Önünde, teknolojinin son ürünü klâvyeler, süratli yazı programları, anında silip değiştirme düzeneği olan bir yazı cihazı bulunsaydı, belki böyle özür cümleleriyle karşılaşmıycaktık. Ya da, inat edip yine kalemle yazacaktı, gerekirse özür dileyecekti sonra, bilemem.. Amerikalı yazar 'Çarls Bukovski', günlüğünde, bilgisayara geçişinden söz ederken bu korkuyu sorguluyor, ama hemen bi sonuca da ulaşarak, "insan ruhunu böyle yitiriyorsa, ben varım," diyor. Sonra artan yazma süratinden, ekranda mavi şimşekler gibi çakan kelimelerden bahsediyor. Bukovski, tembel bir yazar sayılır. Ruhumu kaybetmeye hazırım derken, aslında ne demek istediği anlaşılıyor ama, sadece hissettirmekle yetiniyor o. Bu da etkileyici bişey. Yani, en fazla hissettirmek, uzun cümlelerle, bire-bir, sonuna kadar söylememek. Dostoyevski ise, hissettirmeyi elbet becerirken, başka bi şeyin de peşine düşüp, uzun cümleler veya paragraflarca süren tesbitleriyle, gerçeğin tamamını kovalamaktan hiç üşenmemiş. Ayrıca, '.skiyle' biten yazar isimleri, ne kadar havalı oluyor yahu. 'Kosinski' vardı bi de öyle. Bizde de, kemâl veya orhan isimleri çok iyi durur. Neyse, bunlar işin şakası. Dostoyeski ama ciddi ciddi, Tolstoy'dan pek haz etmediğini söyler, Nikolay Nikolayeviç'e yolladığı bir mektubunda:

Tolstoy'un 'Savaş ve Barışını' eleştirip, Puşkin'den sonra yeni bir şey söyleyemediğinden bahsediyor. Diğer rus yazarlarıyla olan ilişkisi de pek sakin geçmiyor, dalaşıyorlar çeşitli zamanlarda. Turgenev'le örneğin, bir alacak verecek meselesi var; ayrıca birbirlerinin yazdıklarını da hiç beğenmiyorlar tabii.. Günlüğünde Bukovski, fazla derine girmeden, o da değiniyor bu konulara, "her yazar, kendi bokunu koklamaktan hoşlanır" diyerek.. Onların, kavgaları bile acayip lezzetli oluyor aslında. Elbette, kelimelerle birbirlerine giriyorlar. Ve doğruyu hemen buluyorsun sen, oturduğun yerden. Ortalığı kılandırmıyorlar. Aa, bunun söylediği daha mantıklı deyip o adamı seviyor, ötekini bi daha okumuyosun. Ve bir de, Kafka var bu arada. Kitaplarının anlaşılabilmesi için, hakkında en çok kitap yazılanlardan biri. Fekat günlüklerinde nedense, o kadar kasmayıp, iyi bi okuma keyfi sunuyodu.. Bikaç yazarın daha günnüklerini, mektuplarını okumuştum, biri, Rilke'nindi galiba; bayaa yüzeyseller di, veya çok derine bırakmışlardı, ulaşamadım.. Ve bir ara, hayat hikâyesine göz attıktan sonra, Aziz Nesin'in de, neden daha farklı yazamadığını düşündüm hep! Mutlaka zengin bir iç dünyası vardı, fakat bir şekilde kendisini dizginliyordu sanki. Belli oluyordu bu. Fakat, o, ve birkaç başka yazar, Cervantes, Jack London gibi dünya edebiyatına armağan edilen eserler üretemeseler de, aynı çapta büyük bir şeyi başarmışlardı. Yaşadıkları toplumda, insanlara okumayı sevdirmişlerdi; bu acayip önemli bişeydi! Sonra, dinsel durumları, coğrafi koşulları da yok saymamak lâzım. Bir John Steinbeck'i örneğin, İngiliz mi, Amerikalı mı, hıristiyan mı, yahudi mi, kim olduğuna bakmadan sadece bir romancı olarak okumuşken ben, bizim çok satan yazarlarımızın kitapları ise oralarda, 'doğudan yeni bi ışık yükseliyor' filan diye tanıtılıyordu. En fazla, ilginç bi şeydik onlar için, köfteye katılan baharat gibi. Ne yaparsak yapalım, doğudan'dı işte. Aslında, ne yapabileceksek de yapmamıştık pek. Nihat Genç'in bi yazısında söylediği şekilde, kendi insanlarına önce gerçekleri hatırlatma, devamlı yineleyip, yenileyerek, o bilgilere ulaştırma sevdası, asıl yoğunlaşmak istedikleri çalışmalar konusunda erteliyordu insanı.. Üç önemli şey vardı zaten, hedef olarak seçilebilecek: Ben, sen ve onlar. 'Ben', belliydi; sadece kendisi için yazması insanın, ne kadar saçma görünse de, hayâl gücünün sınır tanımazlığı ve tehlikeli bir yalnızlık duygusu ile mümkün olabiliyordu bu, Kafka'nın becerebildiği gibi. 'Sen', yakın birisiydi heralde, bir arkadaş bir sevgili, bir halk. En değerlisi ise, 'onlar' görünüyordu, yani tüm insanlar. Fakat tek başına bu hedefle yola çıkılamazdı. İlk önce ben'e mutlaka uğranmalı, sonra sen'e danışmalı, ve hep beraber, onlara doğru gidilmeli... Dostoyevski, Maikov'a "kimseye gösterme," diyor ama, bu Maikov'un karar vereceği bişeydi, veya bi yerde unuttu zartı:

"..hoşçakal aziz dostum. Bu birbirini tutmayan mektubumu affet. İnsan mektupta söylemek istediklerini hakkıyla anlatamıyor. Sırf bu sebepten Madam de Sevigney'e tahamül edemiyorum. Çok, çok güzel mektup yazıyor. Kim bilir? Belki bir gün seni yeniden kucaklayacağım. Tanrı böyle ister inşallah.. Tanrı aşkına, mektubumu kimseye gösterme (gerçekten hiç kimseye) seni kucaklarım."

Serap

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkahraman

İKİ GÜNDÜR BEKLİYORUZ; SIKILMADIN MI BABA?..

?

SIKILMAK MI? EVET AMA ELDEN BİŞEY GELMİYOR EVLAT! SAKIN Bİ DELİLİK YAPAYIM DEME! ŞU HALİMİZE ŞÜKREDİP BEKLEYECEĞİZ!

KAÇMAYA ÇALIŞAN ESİRLERİ GÖRÜYORSUN; NASIL GÖZÜNÜN YAŞINA BAKMADAN VURUYORLAR!

BEN İSTİYORMUYUM ZANNEDİYORSUN?.. AMA ELDEN NE GELİR...

HAA-YOK; İLLA Kİ KAÇACAĞIM DİYORSAN SEYREYLE O ZAMAN;

BİZİM ÖNÜMÜZDE DE İKİ SEÇENEK VAR OĞLUM; YA KAÇACAĞIZ, YA KALACAĞIZ!

DENEMEK İSTİYORUM BABA!

BEN...

IRAK'I PARÇALARINA AYIRDIKTAN SONRA NASI PAYLAŞACAKLARINI GÖRMEK İSTEMİYORUM!

..BİZİ NASIL PAYLAŞACAKLARINI!

BABA!

MAH

VIIZZ

AH BE BABACIM; N'APTIN?

GÖRÜYORSUN HALİMİ DEĞİL Mİ?..

GÖRÜYORUM BABA!

..PARÇALARIN EN UFAK-TEFEK OLANLARINI AVUSTRALYA İLE POLONYA TOPLAR! BACAĞIM VE KOLUM İNGİLİZLERE KALIR.. EH! KALAN KISMI KİMİN KALDIRACAĞINI ZATEN HERKES BİLİYOR EVLAT!

Bakıdan gelen adam, bu kadar barbarca saldırırsa, Doğulu susuz adamın, çölün tifrek buğusu ardında gördüğünü sandığı şey asla bir vaha olmayacaktır artık!

Akşamsefası

KAAN ERTEM
@leman.com.tr

Kendi kendini yiyen adam ...

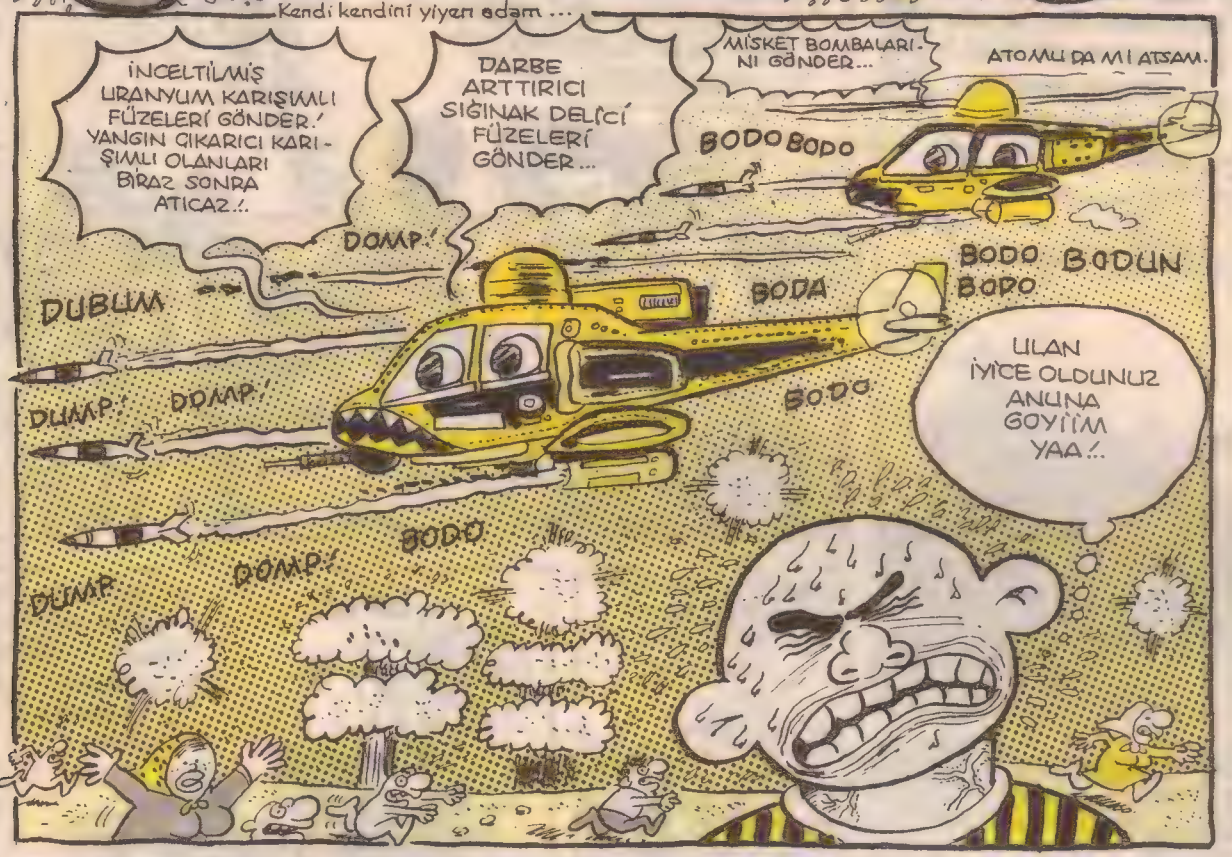

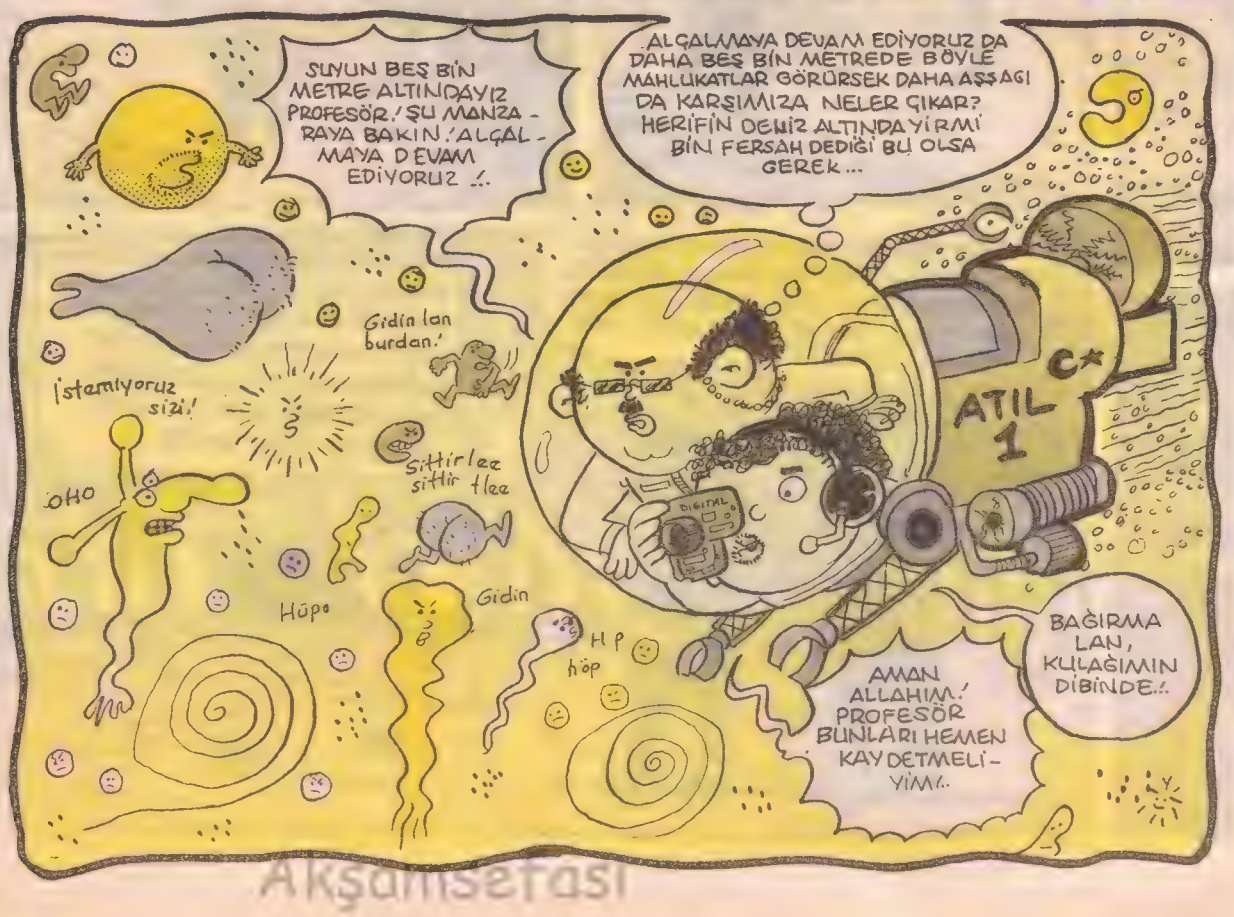

Akşamsetası

AÇIL SUSAM AÇIL

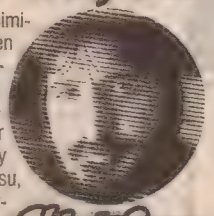

Nihat Genç

Tarihin bu en eşitsiz ve gaddar savaşında Irak halkına sesimizi duyurmak için çalışmalıyız. İlk olarak Irak'ta bebekler ölürken TV'lerimizde vur patlasın çal oynasın eğlence proğramları yapamayız, acilen yas ilan etmeliyiz. Irak halkı kendileri için dua ettiğimizi onlarla yatıp kalktığımızı bilmeli. Kızılay'ın Bosna'da olduğu gibi saçmalamasına izin vermemeliyiz. Siyasi dengeler yüzünden bir türlü Bosna'ya vaktinde giememişti. Kuzey Irak'tan gelecek mültecileri beklerken, güneydeki kasabalara, su, yiyecek, giyecek ulaştırmalı. Savaş bir ay sonra çok daha acıklı hal aldığında ortada kalmayalım. Kızılay koşmayacaksa, Türkiye'de bir yığın yardım kuruluşu var. Hemen harekete geçirilip Iraklılar'a Türkiye'de yaşayan kardeşlerinin elini uzatmalıyız. Üslerimizden kalkan uçaklar bebekleri öldürüyor. Üslerin bebekleri öldürmesinin yasalara, hukuka, hatta savaşa aykırı olduğunu bağıralım. Üslerden duyduğumuz utancı dillendirmeliyiz. Irak halkından üsleri açtığımız için özür dilemeliyiz. Üsleri kapatmak için elimizden geleni yapmalıyız. TV'lerde savaş ve analiz ve değerlendirme ve teorilere son vermeliyiz. İnsanlar ölürken onlara koşmalıyız. Bilgiçlikle, bilmişlikle geçirilecek vakit yok. En yüksek bilgi direniş ve yardımlaşmadır. Irak direnişine nasıl ve ne kadar katkıda bulunabileceğimizi düşünmeliyiz. Seyirciler ve sayın izleyiciler olmaktan kurtulmalıyız. İmkansızı deneyen Irak halkına imkan olabilmenin yollarını aramalıyız. Irak halkının yoksulluk ve çaresizliği ve geri kalmışlığını suçlayacağımıza, bu yoksulluğu planlayan vahşi emperyalistlerle nasıl bir dünyada yaşayabilirizi tartışmalıyız.

Irak'ın insanlığa mücadele ve direnişiyle büyük bir sarhoşluk, coşku verdiğini unutmayalım. İşte hepimiz hayatımızı büyük bir davaya ayırıyoruz. Dünyada bundan daha mutlu ne var. İşte direnişle ruhumuz yükseliyor. Sıra bize geldiğinde, zavallı, çaresiz, kilitlenmiş değil, bu yüksek ruhla harekete geçeceğiz. Yüzlerce yıldır, aydınların, insanların, evliyaların yükselttiği dostluk, kardeşlik, yardımlaşma gibi değerlerin bir anda vahşiler tarafından yokolmasına izin vermemeliyiz. Vahşi insanları tanımalıyız. Adlarını, gazetelerini, sözlerini, oyunlarını tanıyoruz. Bundan daha büyük aydınlık bilgisi olamaz.

Haritamıza, coğrafyamıza neden durmaksızın bombalar düştüğünü düşünmeliyiz. Bosna, Çeçenistan, Türkiye'nin doğusu, Irak, Afganistan'da yaşadığımız kanlı savaşlar tüm dünya tarihinde karşılaşmadığımız kadar seri, hızlı, çok ve vahşet boyutunda olduğunu unutmayalım. Neden biz. Neden doğu toprakları.

Acilen yüzümüzü doğu topraklarına çevirmeliyiz. Türkiyeli aydınlar batıya ikiyüzyıllık yürüyüşlerini masaya yatırmalı. Doğu topraklarındaki siyasi yapıları, müslümanları, petrolü, tarımı, yoksulluğu, üretimleri, ekonomilerini, kültürlerini hergün dergilerimizde konuşmalı, tartışmalıyız.

Büyük sendikalarımız Cezayir'den Mısır'a, Pakistan'a kadar ülkeleri ziyaret etmeli. Oralardaki kardeşlerini tanımalı. Solcu partiler bu ülkelerdeki siyasi partilere geziler düzenlemeli. Onları ülkemize davet etmeli, karşılıklı kültürel, ekonomik ve dostluk ilişkilerini ve neler yapabilirizi birlikte geliştirmeliyiz.

Aydınlar, üniversiteler yüzlerini doğuya dönmeli. Doğulu aydınları biraraya getirecek, doğunun kültürünü, çatışmalarını, siyasetini tartışacak büyük bir konferans kurulmalı. Bir doğu konferansı, bir doğu deklerasyonu çalışmalarına başlanmalı. Başlangıç olarak her ülke aydını, üniversitesi, komşu ülke aydınları ve kitaplarını çevirmeli, komşu ülke aydınları üzerine master, doktora tezlerine başlamalı, bir kaç yıla varmadan ikiyüz, üçyüz doktora çalışmasına sahip olmalıyız.

Doğulu aydınları birbirine küstüren, uzaklaştıran son yüzyılın siyasi çatışmalarının batıdan tertiplendiğini unutmayalım. Arap, Türk, Acem'in kardeşçe yaşaması için birbirlerini küçümseyici, aşağılayıcı çatışmacı, söz ve davranışlardan kaçınalım. Bilelim ki, Almanla Fransız, Bulgarla Yunan Hollandalı aynı bayrak altında yanyana geliyorsa biz haydi haydi geliriz. Hayallerimizdeki hudutları kaldıralım. İçiçe bu tarihin ve coğrafyaların imkanlarını araştırmak en büyük idealimiz olsun. Acemin, Türk'ün, Arap'ın sınır mayınlarından bizden sonraki nesli kurtarmaya çalışalım.

Kazakistan'da Rus hayranı, Pakistan'da İngiliz hayranı, Cezayir'de Fransız hayranı ve Türkiye'de batı hayranı aydınları, daha fazla küçümseyip, aşağılayarak dışlamayalım. Unutmayalım ki batı, truva atını bu aydınlar üzerinden sokuyor. Batı bizi çatışmaya, kışkırtmaya, bu aydınlardan başlıyor. Bu aydınlar batı kültürü karşısında ezikliğe uğramış, çoğu maalesef batılı kolejlerde okumuş, çoğu maalesef dolar üzerine hayat kurmuş, çoğu maalesef modern hayatın cafcafından ve şöhret düşkünlüğünden çok etkilenmiş. Batı neden truva atını bu aydınlar üzerinden kuruyor. Çünkü onları sürekli karşımıza alıyor, batıyı suçlayacağımıza onları dövüyoruz. Onları bizler ellerimizle birer vatan haini, alçak insanlar haline getiriyoruz. İçimizdeki batı hayranlarına daha nazik olalım, kafirlikle, taklitçilikle fazla suçlamayalım. Batı hayranlarına yönelttiğimiz ağır hakaretler bölünmelere, iç kavgalara ve onların işadamlarının köpeği olmalarına yol açıyor. Onları usulca ve terbiyeyle kendi kültür ve kendi coğrafyalarının imkanlarına doğru yöneltmeliyiz.

Emperyalistlerin doğuda sahnelediği, kullandığı bir yığın çatışma alanı vardır, mesela şia-sünni çatışması. Şia-sünni köklü bir çatışma alanıdır, Emeviler'de başlamış, Abbasiler'de, Osmanlılar'da ve bugün de sürmektedir. Bunu iyi bilen batılı emperyalistler sünni-şia çatışmasını kullanıp kardeşi kardeşe kırdırmaktadır. Bugün dahi ABD Irak'a karşı cepheye şiayı sürmeye çalışmış, havasını almıştır.

Doğu topraklarında çatışma alanlarının en büyüğü laik-şeriat tartışmasıdır. Baas rejimleri laiktir, sert islami hareketlerle çatışmaya, iç karışıklık, ihtilaller ve kardeş kanına sebep olmuştur. Ülkemizin tıpkısı laik-şeriatçı çatışması Cezayir'den Afganistan'a emperyalistler tarafından gayet güzel sahneye konmuş, bu ülke ekonomileri ve siyasetleri felç edilmiştir. Laiklerle şeriatçıları tartıştıracak gazete, dergi, TV yayınlarına dikkat etmeli, hepimizin canının yandığı bu konuda fazlasıyla ölçülü olmalıyız.

Doğu topraklarında aydınların büyük bir çatışma noktası da, birbirlerini Amerikancılıkla suçlaması. Bilmeliyiz ki, her ülke Amerika'nın soğuk savaştan kalma dümenleriyle sık sık kullanılmıştır. Suriyeli'nin Türkiyeli'ye siz Amerikancısınız, Türk'ün Kuveyt'e siz Amerikan uşağısınız diye boğuşarak, dalaşarak, aşağılayarak saldırmasının hiçbir anlamı kalmamıştır. Bizi birbirimize kırdırmak emperyalistlerin oyunudur. Birbirimize olan güveni sarsmak için sahnelenir. Bugün maske düşmüştür. Kendimizi daha fazla aşağılayacak şansımız kalmamıştır, çünkü, bütün bu topraklardan geçmişten özür diler gibi pişman olur gibi büyük bir anti-Amerikancı savaş yükselmektedir.

Birbirimizin diline misafir olmuş kelimeleri emperyalist suçlamalarla karalamayalım. Türkçede acem, arap kelimelerinin oluşu, imparatorluğumuzun sonucudur ve pek de güzel olmuştur. Coğrafyaların hediyesi bu kelimelerden utanmayı marifet bilen bozuk aydınlardan kurtulalım. Bugün elli yıl gibi kısa zaman diliminde dilimizin yarısı İngilizce olmuştur. Ülkeler dünyaya açıldıkça dilleri gelişir. Acemin Arap'ın dilini küçümseyerek bugün bu ülkelerdeki milliyetçilikleri pompalıyor bunun karşılığında Ecyad kalesi gibi karşı ve anlamsız saldırılara uğruyoruz. Birbirimizin kültürüne saldıracak denli akılsız, akla hayale sığmayacak düzeysiz tartışmalardan kurtulalım.

Acilen herkesin okuyabileceği, ayak üstü öğrenebileceği bir turist broşürü gibi otuz kırk sayfalık bir kitapçık hazırlayalım. İçinde ikiyüz-üçyüz kelimelik çok kullanılan cümleleri verelim ve hemen öğrenelim ve hemen, hem okullarda hem turist bürolarında halka dağıtalım. Hiç değilse Iraklı çocukların ölürken ağızlarından çıkan birkaç kelimeyi tanıyalım. Hiçbir ülkenin şairinden korkulmaz, ancak, dergilerimiz batılı şairleri tanıyıp başlarının üstüne tac yaparken doğunun aydınlarını ihmal etmiştir, yeni yetişen yazarlarımız hızla doğuya koşmalı.

Faslı, Cezayirli, Mısırlı, Suriyeli çocuklarla tanışmak, onlarla ortak şarkılar söylemek, tatil yapmak, eğlenmek, bilgi alışverişinde bulunmak, bu ülkelerle konuşabileceğimiz internet siteleri kurmak, işimiz olmalı.

Unutmayın bu ülkelerde bizimle ortak siyasi birlik-

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

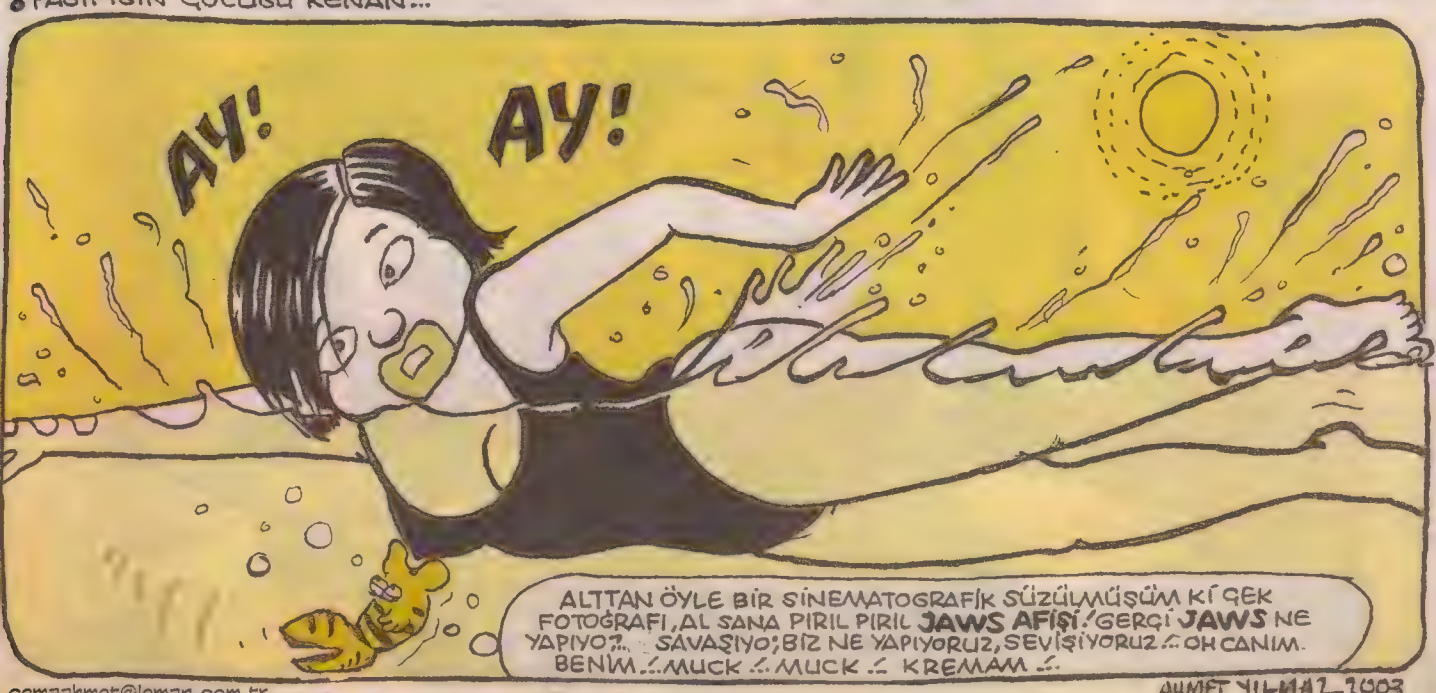

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ_2003

Baştarafı 13. Sayfada

ler kurmak için harekete geçmiş onlarca çalışma ve aydın hareketi var, on yıllar boyunca bizden gelecek bir sesi bekliyorlar, o sese geç de olsa cevap vermeye çalışalım.

Hali vakti yerinde olanlarımız seyahat için Eyfel'i değil, Marakeş'i, Kahire'yi seçmeli, onları da kendi ülkemize davet etmeliyiz. Arap ve Acemlerin kültür, giyim, inanç, söz ve davranışlarını, hassas noktalarını öğrenmeli, gayet saygıyla kapılarımızı, tatil yörelerimizi, okullarımızı, sokaklarımızı, otellerimizi, yani dedelerimizin rüyasını yeniden onlara açmalıyız.

Tüm tarihimiz içinde ve tüm dünya içinde sınırları içinde hapsolmuş aydın türü Türkler'dir. Biz Türkiyeli aydınlar yüzyıl önce birçok coğrafyaya koşuyorduk, bugün batının aydını için coğrafya kalkmıştır. Sadece biz ısrarla kendi mayın sahamızda, mayınlı laik-şeriat konularını birbirimizin saçını başını yolarak tartışmaktan, dalaşmaktan zevk almaktayız.

Birkaç üniversitemiz doğu ülkelerini ihtisas alanı seçmeli. Doğu ekonomi ve kültürünü masaya yatırmalı. Doğudan öğrenciler davet etmeli. Doğulu öğrencilere kampüsler hazırlanmalı. Hem kültürel bir pazar hem ekonomik bir pazar, hem ruhlarımızın ve kardeşliğimizin ve doğunun kendine geldiği, kendini tanıdığı bir pazar...

Batıdan gelen her toplantı, panel teklifine koşan, zıplayan sevinen akademisyenlerimiz, kendilerine doğudan teklif gelmese de, kendi başlarına buralara gitmeli, gezmeli, araştırmalı, kendini zorla buradaki üniversitelere davet ettirmeli, onlarla aile içi konuları hızla tartışmalı.

Her küresel olayı, bayramı, düğünü, kutlamaları batılı dernek ve kurumlarla birlikte yapmayı alışkanlık edinmiş sivil kurumlarımız, kutlamalarını, yıldönümlerini, Cezayir'den Pakistan'a ordan Kazakistan'a kadar olan ülkelerin dernekleriyle ortak düzenlemeli. Büyük barış ödülleri, büyük edebiyat ödülleri, büyük bilim ödülleri ve büyük kardeşlik, dostluk ödülleri düzenlenmeli.

Diyelim, Edebiyatçılar derneği, Yazarlar Birliği her yıl bu ülkelere üç-dört defa gidip gelmeli. Bu ülke edebiyatlarını tartışmalı ve bu ülke aydınlarının eserlerini tanımalı. Diyelim solcu partilerimiz bu ülkelerde kendilerine benzeyen birçok parti olduğunu unutmamalı, onları aramalı, onlarla birlikte hareket edebileceği konuları hemen öğrenmeli.

Resmi televizyonumuz hiç değilse haftada birkaç saat Acem, Arap şarkılarıyla proğram yapmalı. Diğer televizyonlarımız çeşni olsun diye değil, bu ülke sanatçılarını davet etmeli, şarkılarını dinlemeli, kendi şarkıcılarımızı da onlara davet ettirmeliyiz...

Hudutlarımızı hiç değilse hayalimizde kırmalıyız. Neden Bosna'da, Çeçenistan'da Afganistan ve Irak ve kendi doğumuzda durmaksızın iç karışıklıklar, kardeş kavgaları çıkmakta olduğunu, neden emperyalistlerin bizi birbirimize kırdırmaktan zevk aldığını tartışmalı ve artık uyanmalıyız.

Bütün dünyada sivil kurumların, mezhepsiz, dinsiz, ülkesiz aydınların, her renk insanların, insanlık neşesini bize ulaştırdığını, insanlık coşkusunu Irak halkının yanına koyduğunu unutmayalım.. Tüm dünyadan yükselen insanlık neşesini kendi ülkelerimizde konuşalım, tartışalım, buluşalım.

Bugün bombalanan Irak'a hem Suriye hem İran hem Mısır silah vermek istiyor ama veremiyor. Bu kadar çetrefil ve sıkışmış siyasetin hepimizin hatası olduğunu anlamalıyız. Büyük bir hayal kurun. Bu ülkelerin kendi aralarında imzalayacakları saldırmazlık andlaşmasının bu ülke ekonomilerini bir günde üç kat arttıracağını unutmayalım. Kendi ülkelerinde olan bir malı mecbur olup, batıdan almadıkça, batıya bağımlılığı yüzde on dahi düşürdüklerinde ekonomilerinin üç-dört kat büyüyeceğini unutmayalım.

Peki bütün bunları nasıl yapacağız, çok basit, doğunun gizemli kapılarının karşısına geçip hep birlikte, "açıl susam açıl", diye fısıldayacağız.

Neyse uzatmayalım..

Dicle bizim kızımız, Dicle, Dicle... Dicle'nin dudaklarında Anadolu toprağı, götür o toprağı Dicle, Iraklı çocukların yaralarına basıver...Sırtından mı vurdular seni Dicle, böyle kanlar içinde, ne olur öyle yatma Bağdat içinde. Ekranlardan dünya alem seni izliyor, kalk Dicle, toplayıver odanı, yatağını. Dicle, Türk'ün kızı, Kürt'ün bacısı, Arap'ın gelini. Şerbet Dicle. Su helvası Dicle. Acı çöllerin gelini. Kalk, fruze kubbelerin gelini. Su mermerleri gibi beyaz çıplak kollarını uzatıver.

Nehirlerin en yalnızı Dicle. Anadolu'nun güzel gelini. Kupkuru bembeyaz çöl yollarına düştü yine. Çöl, ölgün, soluk, bembeyaz dişleriyle.. Yüzbin yıl var, daha fazla belki, nasıl ısırır Dicle'nin şekerle karışık yemyeşil sazlıklarını. Uzanır Dicle'nin siyah yeşil suları. Hiç şakımadan usulca nasıl terbiyesiyle akar bin yıldır.

Anadolu'nun demirden kayaları düşmeseydi başına, belki, Diyarbakır'ın kabuk kabuk sur suratı korku salmasaydı içine, koşarmıydı Bağdat'ın zengin saraylarına.. Nuh'tan Nebi'den, Babil'den, Sümer'den beri Dicle, altın bir fıçıdan boşalır gibi, bütün kavimleriyle Mezapotamya'nın eşsiz kraliçesi. Kavimlerin dinlerin şarabıdır o. Kıvrımları eski yazı gibi çivi yazısı gibi şiir yazar. En eski günlerin, Hammurabilerin tabletlerinde, çamur yataklarında sonu gelmez öpüşlerle o yakışıklı yiğit Fırat'ı arar. Onu bulmak için, kaç kavmin koynuna sarhoş edici hazlarla sokuluverdi, yolversinler diye yalancıktan sarılıverdi. Kuzuları emzirip, sürüleri besleyip, bir çoban değneğiyle bulanıp Bağdat'ın saraylarına vazo neşesiyle kuruldu. Bağdat'ı görünce büyülü sevgilisini unuttu. Ama hala ince, hala güzel, dalgın ve çok güngörmüş bir genç kadın Dicle.

Bu gece yine ekranda Dicle. Bu gece yine nasılsın Dicle. Ocağına bombalar düşüyor. Nasıl gidiyor bombalar. Dicle, bomba değil, kocaman açılmış laleler, alevden kırmızı dumandan aşktan gururdan laleler. Hiç yokuş tırmanmamış benim körpe gelinim. Dağların deli kızı. İndi ovalarında desti desti eridi. Ne bilsin bu cehennem bombaları. Nazlıdır Dicle. Dudaklarında Anadolu'nun kokusu. Gümüş kolları, su yosunu bacakları, şimdi bombalarla kırılmış mıdır. Bakma onlara Dicle, bomba değil onlar, satranç taşlanmış siyasetin. Bak dün akşam düşeni, bir Yahudi hahamın takma dişleriymiş. Daha önceki olanı Teksaslı bir ördeğin götündeki tüylere benzeyen. Korkma Dicle. Adı bomba da olsa, sonunda köz oluyor, kenarlarına fırlayıp unufak toz olup, saçlarına sim oluyor. Erken uyu, bakma. Bırak yıksınlar, parçalayıp kırsınlar. Seni saraylara petrollere gelin göndermedik. Bir hasır kilim bulup, bin yıl daha kıvrılıp bir güzel uzanınız. Ah Dicle, topla saçlarını. Kulağına ekrandan birşey fısıldayacağım bu gece. Daha iyi bir yönetim getireceklermiş öyle diyorlar. Biz seni Arap'a verdik, Kabe'ye giden hacılara su diye verdik. Kafir eli istemeyiz. Zaten bilmez onlar şimdi bir fincan kahvenin zarif ikramını, tepsi üstünden senden bidonla varille kahve ister. Hadi, gül yağını sür, parlasın yanakların. Topla bakır taslarını, bakır lambanı, ışığını, altın sarısı eşarbını. Bilmez onlar Dicle, yağmurların nehirlerde yıkandığını, o alevden uranyum bombalar düştükçe üstüne, insanlığın Dicle'de yıkandığını. Bilmez onlar nehirlerin denizlerde yıkandığını, silah dolu gemiler küstahça kirlettikçe Basra'yı, insanlığın her akşam Basra'da yıkandığını.

Başına düşse de hain bombalar, bekle yuvanı, dayan Dicle. Hadi çıkart sandıktan bir bir eski yaldızlı esvaplarını. Lübnan zeytininden mücevher sandığını. Çatlasın çatlasın gavurun bombaları kıskançlıktan. Borsadan değil, masallardan geliyor işte Dicle'nin nazlı işveli çalımları, desinler...

Bilmem en son ne zaman görmüştüm seni. Son gördüğümde dağlarda PKK mı vardı. Kara bir kurdela takmıştın. Yanıbaşında karlı dağlar, demir demir eriyordu. Ne kadar ağır, katı gölgeler düşüyordu tenine. Boşuna aradım o gece fosforlu çiçeklerini. Dağlarda bitmiyordu silah sesleri. Etrafta özel tim, askerler. Sarılamadım o gece. Öyle ağzım açık bakakaldım. Dicle kendi derdine düşmüş, Anadolu'dan kaçıyordu. Korkulu bir geceydi. Dicle silah sesleriyle saçını başını yoluyordu. Bir daha geldim. Ağzımı sularına yapıştırdım. Ateşin zehri gibi sularda ağu vardı. Gece karanlığında gizlice soyunur gibi yılan gibi gömlek gömlek gömlek değiştirirdi, dağlar

Akşamsefası

Karşı Sayfadan Devam

kızgın demir gibi kızarıncaya kadar. Savaş bitince sanırım bir daha geldim. Hayvanca bir korkuyla çığlık çığlıyaydın, demir tepelerden çığ düşüyor, belin kırılıyordu. Sonra Dicle, buz parçalarını çıtırtadarak emerek sırtında taşıyordu. Çakal gibi tünedim, neşeyle havuzlaşmış, ovacığa serpilmiş, tatlı tatlı parlayan yanaklarının başına. Şeker Dicle. Elma suyu Dicle. Kaçıp giderdi öpücüklerimin arasından. Nereye giderdi böyle kopa kopa, hudutların mayınların ortasından, başka vatanlara geçerdi.

Dünyalar seyrediyor şimdi seni gelinim. Bağdat'ın ortasında ezanlar okunuyor, hadi toplayıver o müslüman zarif eteklerini. Ne çok nehirler gördüm Dicle. Şanlı şanlı pata küte çarpa çarpa akıyor. Kimi şapşal kızlara benzer, aptal aptal bakıyor. Kimi kocakarı çişi gibi, kimi korkunç canavarlar gibi kayaları yırta yırta. Kimi tarihin mozaikten krallarını göğsünde dövme gibi taşıyor. Kimi yara kabuğu gibi sızlar, gölgelerle oynayarak, gizli, derin sancılar içinde her akşam, ağlar. Ama Dicle başka.

Sanki Dicle, kanımın şırıltısı. Buz kesmiş kıpkırmızı karpuzların tam içi. Kurumuş su otları. Kirpikleri sarı sarı, alnı kınalı. Gözleri kömür kömür, kokusu annemin saçları. Maden suyundan bir tarak gibi dağların ormanlarını tarayıp indirmiş. Sessiz sessiz çölleri avlu yapmış, süpürmüş, saç üstünde yufka açmış, çalıdan çöpten hayat kurmuş, ağır ağır akmış, küçücük kuş yuvası gibi kasabalar yapmış. Çok yokuştan dökülmüş. Şimdi nasıl yumuşak, çadır bezi gibi dümdüz akıyor. Yumuşak uysal parmakları çöllere dokundukça ağlıyor.

Çakallar, kurtlar görse güzelliğini, şerefine ulur ulur ulur sabaha dek şerefine. Bağdat'ta kaçbinyıldır bülbüller, şarkılar söyledi işte böyle şerefine. Suskun gelinim. Ne rüzgara yüz verir, ne içinden gizli bir çığlık gelir. Ama şimdi Bağdat'ta ekranlarda, kınldıkça zalimce o güzelim bacak kemikleri, her gece Anadolu'nun bu kadersiz gelinine boğularak ağlayasım gelir...

Dicle'yi yatağından söküp omuzlarımızda taşıyacağız, ama bunu nasıl başaracağız. Yetmiyor kalemimin gücü, Mehmet Akif, Nazım Hikmet, Necip Fazıl, alın kalemlerinizi, kalkın mezarlarınızdan, Diclemize atom bombalarıyla saldırıyorlar.

Bir ses duyarım ekran karşısında sanki. Ağbey, baba, çiftim çubuğum dağıldı, gel, götür beni diye. Bağırırım nafile deliler gibi ekranların içine. Terketme yuvanı Dicle, sen Türk'ün kızısın, Kürt'ün bacısı, Arap'ın gelinisin. O yuvana çirkin pis sinekleri sokmayacaksın. O bombaları, beşiklerde büyütüp bebeklerini bir bir masal masal anlatacaksın, elimizden birşey gelmiyor Dicle, sen Mezopotamya'nın kraliçesi, masum güzelliğinle sen eriteceksin tankları, tüfekleri..

O evi sen topladın Dicle, sen adam ettin. Sen olmasaydın o çöller sevinçle yeşerir miydi. Sultanlar oraya Bağdatlar kurar mıydı. Sen olmasaydın Dicle, Allah'ın aslanı Ali, oraya gömülür müydü.

Bağdat senin evin, sen topladın. Ne güzel topladın... Şimdi Allah o Bağdat'ı kaldırıp, yeniden göklerine kuracak. O fruze kubbeler artık yıldız diye ışıldayacak. Hint'ten Acem'den, Habeş'ten yine her yolcu güzelliğine yanıp yanış tutuşacak, yolda kalan yolcular, uyku tutmayan şairler, göklere bakıp işte yine göz kırpıyor diyecek. Mehtaplı geceler, işte ay yine altın bir tas, kıskanır seni, işte bu yüzden ay Bağdat'ın üstünde daha bir işveyle parlar. Işıklarını döküyor simli simli üstüne. Altın kubbelerin ışıldıyor yeniden. Bağdat'ın üstünde bombalar düşüyor rüyaların bu en güzeline. Bombalar sessiz caddelerine düşse de, mehtap, ballı şerbetli şarkılarını söylüyor yine. Seni görmüş bir kere o Iraklı çocuklar. Şimdi ve hergün danseredek savaşıp, danserek ölüyor güzelliğine o Iraklı çocuklar. Seneler seneler seneler önce, bir Bağdat vardı, bahçeleri, bülbülleri, laleleri, sarayları vardı. Sazlar şarkılar orda icad edildi, şu bizim tanbur, kanun, önce orada çalındı. Binbir gece gelinim, Arap, Türk, Acem seni, binlerce yıl her gece süsleyip sabaha dek öptüler...

Bu bombadan, ateşten baltalar, ortasından yarsa da sarayları. Korkma kızım, vallahi yine açacak Bağdat'ın sarayları. Şimdi ekranda usul usul ürperişlerin, dayanamıyor, boğuluyorum. Ay ışığında ezan sesleri, altın pullar gibi titreyerek hıçkırışların..

Ah Dicle, su helvası gibi baldırların. Dualarımızın esintisi serpilsin gül yataklarına. Okuyup üfleyerek yeniden lacivert bir ata bindirip, koşturacaklar seni Basra'ya. Ne bilsin gaddarlar, nehirlerin denizlerde yıkandığını, Anadolu'dan kalkan atların bin yıldır çöllerde çatlayıp çatlayıp Basra'da yıkandığını..

Her bahar çığlık çığlığa çiçekler sümbüller açıp çöllerine taşınır. Her dağın çiçeği, sümbülü kervan kervan çölün yoluna düşer. Dicle kenarında bir avuç çamur. Çığlık çığlığa her mevsim neşeyle çalkalanır, bu yolcuların en güzeli, sulanın kraliçesi, bilmezsiniz çölde nasıl, nasıl karşılanır.

Dicle, Anadolu'nun ağzı var dili yok, sözsüz cevapsız kızı. Paçavralar içinde bebeklerin yanakları ateşin zehriyle kavrulmuş.. İçimizde Dicle kadar büyük bir cesed büyüyor. Büyüdükçe bu cesed, müslumanlar Kabe'yi bırakıp, Dicle'ye koşuyor. Kimseler kaldıramaz bu derin ahlaksızlığı. Bu kıvrım kıvrım kilometrelerce coğrafyalardan kutsal büyük tabutu... Terketme yuvanı Dicle, seni yine O Iraklı kara çocuklar omuzlarıyla kaldıracak, çiçek çiçek bin çiçek Basra'ya dökecek...

Sihirli, büyülü bir eski masal gibi nafile mi okşuyorum sularını Dicle'nin. İşte yükseliyor bu büyülü lambanın içinden bir dudağı gökte bir dudağı yerde dev Arap cin. Mart dumanı gibi, eflatun bir sis, gururun, silkenişin, şimdi herkes görüyor, Arapçasını direnişin... Kaldırıp Dicle'yi omuzlarıyla, bu sefer Kabe'nin üstünden zemzem diye döküyor...

Ürkütücü sorular sorma artık, bir dudağı yerde bir dudağı gökte Arap yola çıktı. Zaten karadır bu halk, bu ateşten süpürgeler artık neyini yakacak. Holivud senaryosu değil o masallar, ekranlardan görüyor dünya, o dev Arap avuçlarıyla Teksaslı tümenleri, tugayları yutacak..

Hadi Dicle üzülme, biraz da şeker söyle bal söyle.. Biliyorum kızgınsın bana. Üsleri açtık, allem kullem siyasetlere bulaştık. Bir kabahat işledik, sorma Dicle.

Ama böyle düşünme. Anadolu kan ağlıyor, birazdan yetişir çağıl çağıl suları anlarsın neresi kanıyor. Akacak bağrımızdan bu kanlı gözyaşları, Acem'i, Türk'ü, Arap'ı gelip seni Bağdat'tan vura vura alacak...

Bekle bizi Dicle, o güzel gün gelecek. Biliyorum Dicle, senin gözün ne Bağdat'ta ne saraylardaydı, seni biz vermedik, sen gönlünce Fırat'a kaçtın, yalınayak çöllerde hep o asi eşkiya yakışıklı Fırat'ı aradın..

Hediyeler getireceğiz Kahire Kapalıçarşısından. Kızıldeniz'den çıkarılmış incilerden gerdanlık. Takıp takıştırıp Bağdat sokaklarında bir güzel gezeceksin, sonra Basra'ya inip Fırat'ını bulacaksın.

Hediyeler getireceğiz sana, Tahran'ın Kapalıçarşısından. Altın, alev sarısı, koyu renkli bir şal, Hazar'ın laciverdi, Maverünnehri uçarak geçmiş atların nallarıyla desenli. Boynuna dolayıp, Bağdat'ta bir çalım bir çalım gezeceksin, sonra Basra'ya inip Fırat'ın koluna gireceksin.

Hediyeler getireceğiz sana, İstanbul Kapalıçarşısı'ndan.. İnce uzun topuklu iskarpin. Bağdat'ın kaldırımlarına, o dehşet bombalardan daha sert vurup, vurup, gezip gezip, düşman çatlatacaksın..

Hediyeler getireceğiz sana Cezayir'den, gümüş yılanlı bilezik, ayaklarına yılanlı hal hal.. Uzatınca keyifle, hazla, Basra'nın sularına o incecik Anadolu'nun çiçek sütleriyle yıkanmış ayaklarını... Dicle, o zaman serinleyeceğiz.

Bekle Dicle, yüzyıl var ki aklı karışık Fırat'ın, o da şimdi yeni yeni anlıyor, yeni yeni eriyor Anadolu'nun karı, Fırat, soğuk soğuk sularını, daha gür daha gür, henüz şimdi taşıyor..

Bekle Dicle, Fırat kayaları söke söke iniyor...

nihatg@leman.com.tr

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Dinlemek İsteyeceklere Söyleyeceklerim Var!

Selam, size ilk defa yazıyorum belki ama kendimi bildim bileli hayatımda hep Leman var. Gerçi son dört-beş yıldır Leman'ın tam olarak ne demek istediğini anlıyorum. Anladıkça, izledikçe, gördükçe gerçekleri çevremden daha çok tiksiniyorum. Yazık ki bana, önümdeki birkaç yıl boyunca oynayabileceğim "aptal kız" rolünü seçmedim. Birçok yaşıtım gibi, hatta her yaştım gibi çıtı pıtı genç kız havalarını yaşatamadım bünyemde. Küçük bir çocukken bile hep gerçeği istedim. Bir olay olduğunda ve "neden" diye sorduğumda, "işte" yanıtına tepki gösterdim, çünkü bana öğretilen buydu belki de; "neden diye sor çünkü her şeyin bir nedeni vardır". AL SANA GERÇEK!

Büyüklerimiz "çağın gençliği" ni eleştirirken hiç hatayı kendilerinde görüyorlar mı acaba? Kendi gençliklerinde yaşadıkları zorlukları, çocukları yaşamasınlar diye onları ilköğretim döneminde elbebek gülbebek yetiştiriyorlar. Daha sonra bu, lise çağında ellerinde her saniye cık cık cep telefonu ve aptal kız-oğlan dergileri, kıçlarında pahalı elbiseler, ağızlarında alık bir beynin çıkarmış olduğu sözler ve ne idüğü belirsiz ilişkiler girdabına girmiş tiplere dönüşüyor. Yanlış anlaşılmasın buradaki sorun cep telefonu ya da pahalı elbiseler değil. Sorun, bu tip popüler olan şeylerin kullanımının onlar için bir zorunluluk teşkil ediyor olması. Okumaz, izlemez, gözlemez, sormaz, araştırmaz, dinlemez genç ve yoz insanlar sürüsü, yarının yetişkinleri, "popüler kültür"ün temsilcileri geliyor. Onlar "pop" denilen cıstak müzik dinler, marka düşkünüdürler, tüketim delisi, mutsuzluk ve umutsuzluk hastasıdırlar. Defresif gözükmekten hoşlanırlar çünkü bu sorunlarla yüzleşmekten çok daha kolaydır, üstüne üstlük çevrenden ilgi de görürsün.

Anlayacağınız öyle zor bi durum ki bu, hem onlardan biriyim hem de değil. Aynı kuşağı temsil ediyoruz ama aramızda uçurumlar var. Arada sırada onların yaptığı bir şeyi, örneğin dinledikleri müziği dinlemeyi deniyorum, onları anlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Onları anlayamıyorum; hoş, onlar da beni anlamıyor zaten. İşte tüm bu nedenlerden dolayı hiçbir zaman tam anlamıyla "dostluk" denilen kavrama ulaşamadım. Çünkü kimseyle (hiçbir yaşıtımla) düşüncelerim ya da tarzım tam olarak uyuşamadı, hep bir şeyler açık kaldı. Öyle bir dostluk istiyorum ki gözüm kapalı güvenebileceğim ve hep arkamda olacağına inanabileceğim. Ama yok!

Soruyorum, sokağa çıkıp "SAVAŞA HAYIR" diye bağırsam arkamdan kaç kişi gelir bu nesilden? "GERÇEK KAPİTALİZM" desem anlarlar mı? "KAHROLSUN EMPERYALİZM" diye yırtsam ortalığı umurlarında olur mu?.. Söyleyin, daha ne kadar gerçeği görmezden gelebilirsiniz? "Yaklaşan şey"in ne olduğunu tanımlayabilir misiniz? Sindiğiniz sıcak yuvanızın koltuklarında daha kendinizi ne kadar gizleyebilirsiniz? Onbeş yaşındayım ve geleceğimi göremiyorum. Hani şu aptal reklam filmlerindeki gibi, beni sigortalayabilir misiniz?

Gerçeği, hayatı aramaktan vazgeçin artık. Görmek isteyene onlar heryerde, sokak duvarlarında, tramvay rayında... ya da işte böyle dergi köşelerinde. Artık birşeylerin farkına varın, yoksa gerçek sizi zehirli gazın doldurduğu "güvenli" yuvalarınızda bir an önce ölmek için Tanrı'ya dua ederken bulacak, ne yazık ki Tanrı orada olmayacak.

GAZ MASKESİ STOĞU YAPACAĞINIZA, PANKART AÇIN!
ÖNLEM ALACAĞINIZA, ENGELLEYİN!

Ilgın Deniz Akseloğlu/İstanbul

Bütün Dünyaya...

Ey insanlar! ABD Irak'ı sömürmeye çalışıyor. Umarım sömürmez. Ve bununla reklam yapan TV kanalları; Güp, güp, güp! (Bu karelerde savaş görüntüleri yer alıyor). Ölenler, sakat kalanlar, çatışmalar, vs... Ve o kahrolası reklam yazısı çıkıyor. Savaş anasının damı kanalında izlenir! Yuh! Savaşla bile reklam yapıyorsunuz. Bu ayıbın en önde gidenidir. Unutmayın! Bir gün yeni Ernesto Che Guevara'lar, Fidel Castro'lar, Salvador Allende'ler... doğacak. Ve ABD emperyalizmini silecekler yeryüzünden. İşte o zaman herkes eşit olacak. ABD tekelcilik yapamayacak. Ama 100 yıl sonra, ama 200 yıl sonra... Bu mutlaka olacak. Çarçabuk olmasını diler, herkesin eşit olduğu bir dünyanın yakın zamanda gelmesini isterim. Haşçakalın.

Ali/İstanbul

Ne Demişler

Kim ne demiş, neyi demek istemiş, ben ne anlamışım, nasıl anlamak istediysem öyle yorumlamışım. Olay nerde, ne zaman geçmiş umursamamak gerekiyormuş sonradan anlamışım. Gerçekleri, doğruları bilip susmak yanlışmış, karşındakinin yanlışını kabullenmekmiş.

Küçümsemek, bilgiçlik taslamak, insanın bilmeyişini, kendisinden kaynaklanmayan eksikliğini yüzüne vurmak en kötü şeymiş geç farkına varmışlar. Anlamamış bazıları, bilememiş kimileri gülüp geçmenin aslında derin acıya sebep olduğunu. Sınıf farkı, yetişme tarzı, anlama gücü farkın sebebi olmuş. Mücadele, hayatı anlamaya çalışmak, çabalamak kimilerinin kendini yarış atı sanması hep varlığını sürdürmüş.

Birileri hep basma kalıp bilgileri toplayıp toplayıp minicik beyinlere kısa sürede aşılamışlar. Bilginin yüzde kaçı anlaşılmış pardon ezberlenmiş, büyük payı nasıl unutulmuş gören, duyan var mı? Birşeyler gerçekten anlaşılmayı çok istemişler ama anlaşılamamışlar. Çünkü iyi anlatma yolu varken hep zor olan seçilmiş. Anlaşılamamak, inadına içinden çıkılmaz hale sokulmak için. Sanki anlaşılsalar anlatan üzüntüsünden ölecek mi? Bilinmeyi, öğrenmilmeyi isteyen bilgiler varken neden sınırlar çizilmiş? Bileniniz varsa bana da anlatsın lutfen!

Hep böyle doğal, bizden biri olarak kalmanız dileğiyle... Sevgiler...

Bahar

Yeni Bir Son...

Kaybetmek ne kadar da zor.. Bugün anladım ne kadar çok sevdiğimi, bugün anladım onsuz hayatın hiçbir anlamının olmadığını.. Oysaki ne kadar çok şey paylaşılmıştı... Kısacık süre içerisinde neler feda edilmişti... Onun için nelerden vazgeçmiştiniz... Küçücük dünyanıza onunla birlikte neler sığdırmıştınız değil mi? Oysa şimdi... Şimdi bomboşsunuz. Koca dünyada yapayalnız. Pişmansınız değil mi? Ölümüne sevdiğiniz için, sevgisine inanıp bağlandığınız için, sonra da tüm bunlar yaşanmamışcasına vazgeçmek zorunda kaldığınız için. Herşeye bitti gözüyle bakıpta, hala delicesine kıskandığınız için, aklınızda sildiğinizi kalbinize kabul ettiremediğiniz için, yaşanmış diyemediğiniz için de tabii.

Yaşanmış onca şeyden sonra hayata tekrar uyum sağlayabilmek, yeniden yaşama dört elle sarılabilmek, eski benliğimize kavuşabilmek ne kadar da zor. İmkânsız demiyorum. Çünkü; insan istedikten sonra herşeyin üstesinden gelebilecek güce sahip. Ama yine de buna alışabilmek çok zor.

Hiç düşündünüz mü o insanın size neler kattığını... Hayatınızdaki yerini... Şu anda sevmiyorum deseniz de eminimki bir parçanız hala onunla yaşamakta. Eminim ki geri dönecek ümidiyle bekliyorsunuz onu. Birlikte geçtiğiniz her yolda ona ait birşeyler arıyorsunuz. Gece yatarken düşünmemeye çalışsanız da rüyalarınız da bir şekilde yine size olan sevgisini dile getiriyor değil mi? Sanki hiç ayrılmamış gibisiniz. Sanki hala yanınızda, sizinle birlikte yaşıyor. Baktığınız gökyüzünde, soluduğunuz havada, okuduğunuz bir kitapta, yediğiniz bir simitte, belki de bir yağmur damlasında...

Onsuz geçen her saniyeyi onunla yaşatıyorsunuz, yüceltiyorsunuz. Yokluğunda belki de varlığını bulmaya çalışıyorsunuz, yalnızlığınızı giderebilmek için... Sevginizi göstermek istiyorsunuz, ama artık çok geç değil mi? Belki de geri dönecek olsa neler feda etmezdiniz? Belki de bir türlü cesaret edip söyleyemediniz ona herşeyi.

Nedenini bilseniz de, bilmeseniz de bitmedi mi? arkasına bakmadan çekip gitmedi mi? Kaybetmek çok zor değil mi? Oysa ki ona ne kadar çok güveniyordunuz. İnsan bir türlü kabullenemiyor. Ama ne olursa olsun kendinizi ASLA suçlamayın. Eğer yapabiliyorsanız "keşkeleri" çıkarın hayatınızdan. Kimbilir, belki de daha mutlu olursunuz!

Kimsecik - Amasya

Selam Olsun LeMan'a ve LeMancı Dostlara!

Yüreğim beynim her tarafım savaşla doldu ve sığmıyor artık içime bu savaş... Birilerine anlatıp bitimine varmalıyım bu savaşın... Anlatmadıkça çoğalıyor çünkü içimdeki korku ümidini yitirmiş insanları düşünmekten yorgun beynim savaş çocuklarının boşluğa batışlarını görür gibi bakıyor gözlerim. Bir umut ışığı yanıyor bazen saat tam 8'de ışıklar sönüyor ama aslında içimizdeki ışıklar yanıyor aynı zamanda.. Kısa sürüyor umudum, çünkü her sabah başka kötü bir haberle uyanıyorum, her akşam ne olur başlamasın diye dua ediyorum..Cesetler geçiyor gözümün önünden saçları kana bulanmış hepsinin. Hiç birinin planları dahilinde değildi ölmek... Bir genç kız henüz 13-14 yaşında çocuk aslında ama bütün savaş çocukları gibi yaşlanmış çoktan. Sevgilisine kavuşmayı hayal ediyordu ama o şimdi bir ölü... Yanında kardeşi 5-6 yaşlarında, yüzü paramparça... Onun hayali pilot olmaktı bir türlü özgür olamadığı yaşamında en azından göklerde özgur olmaktı kuşlar gibi... Gözlerimden yaşlar süzülüyor bunlar şimdilik kabus ama gerçeğe dönüşmesi de olası ve bu yüzden huzursuz uykularım. Ve fırsat bulduğum her yerde bağırıyorum "SAVAŞA HAYIR" diye...

Yasemin Çubukçu - Eskişehir

Merhaba!..

Son, sımsıcak, mis kokan bir MERHABA!..

Alnına kibrit çakılmış bir dünyanın ferdiyim. Nüfus cüzdanımda T.C. yazıyor. Sanırım yakında, tümgücleri elinde bulunduran dünya devlerine pasaportsuz, vizesiz girip çıkabileceğiz. Neden mi? Akrabalık bağları oluşacak çünkü aramızda. Yer yer parsellenen yurdumu işgal ettikleri süree biz de bir dünya devleti olabileceğiz. "Biz satıyoruz arazilerimizi, yok mu alan? Sudan ucuz. Hade ablalar, abiler... Batan geminin malları bunlar!.." Gelin, gelin de size kucak açmış, muhtaç, tarihi kahramanlıklarla dolu, bir toplumun son halini görün.

Bu toplumun ki, Kurtuluş Savaşı vermiş, hepinize karşı...

Bu toplum ki, Atatürk demiş, ilelebet...

Bu toplum ki, kendini külünden yaratmış, bir anka kuşu misali...

Utanıyorum. Henüz 7 yaşında ve herşeyden habersiz yavrumdan utanıyorum. Suçluluk duyuyorum ona karşı. Gelecek güzel günlerden bahsedemiyorum. Yok ki, böyle birşey. Çevremin baskılarına da aldırmıyorum artık. "Tek çocuk, hiç çocuk, bir tane daha olsun" diyenleri dinlemiyorum bile. Çünkü bu ortamda, bu toplumda bir ezik insan daha acı çeksin istemiyorum. Bizim yaşadığımız çaresizliklere, birisi daha ortak olmasın. Yaşanan haksızlıklara o da boğazı yumruk yumruk, tanık olacak. Hayır, istemiyorum. Varsın oğlum kendine yetebilsin. Kardeşsiz olsun.

Benim yurdumda baklava çalan çocukların yedi yıl hapsi istenir. Portakal çalan analar, çocuklarıyla, mapus damlarında tüm düşlerini çürütür.. Bu vatan hepimizin. Senin, benim; onun, bunun(!). Midem bulanıyor artık. Görmek istemiyorum hiçbirinizi. Ezilen halkın, çığnenen halkın sesi çıkmaz. Çıksa hemen hallederler, meydanlarda. Sonra da sorgu odalarında. "Niye çıktın lan mitinge, sokaklarda ne işiniz var" Gel de cevpala. Hayatım bir gün bu cevapsız sorular yüzünden sona erecek...

Fena Halde Leman/Bursa

İZMİR LEMAN KİTAP KAFE AÇILDI
Kıbrıs Şehitleri Cad. No: 62
Alsancak/İzmir

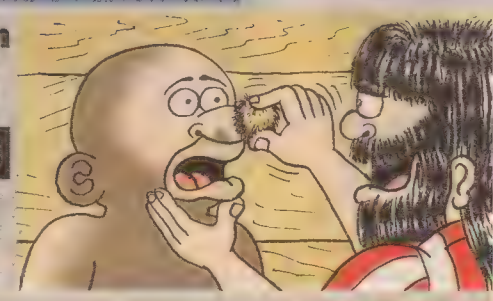

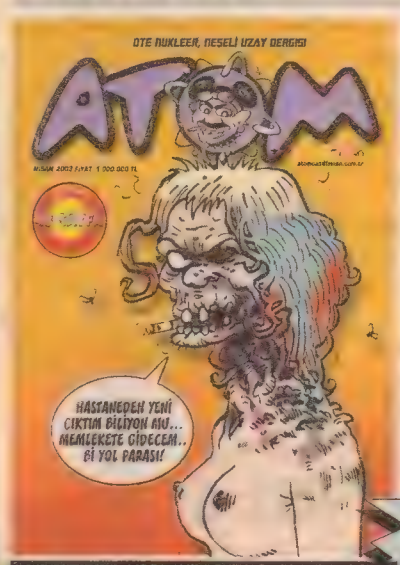

LeMan aylık
Sayı: 595
4 Nisan 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası
Tel: 0212 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@iteman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Masallar ülkesi Bağdat'taki cinler taifesi

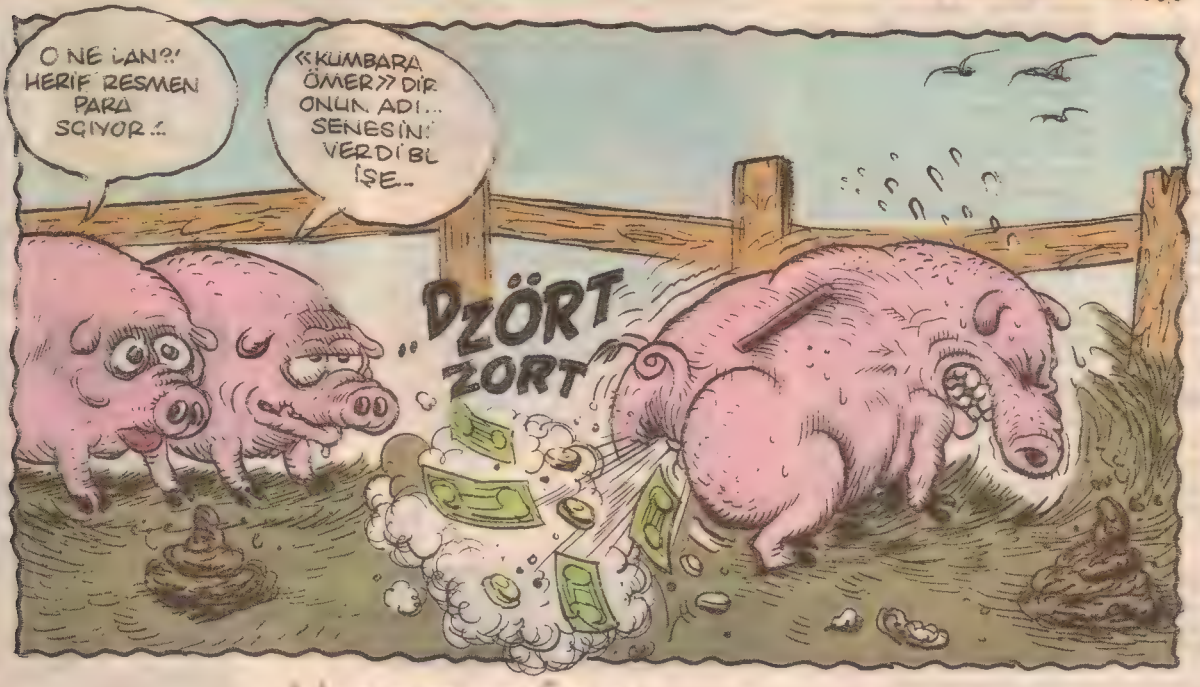

Akşamsefası

596

11 Nisan 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/15- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

show room'umuzda görmüş olduğunuz işte şu da son geliştirdiğimiz füzenin patlaması.. lütfen şu tahribatın güzelliğine bakın!

ARMY WEAPON COMPANY

すごい ちょう

zeer şööön!

ÇAĞDAŞ

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

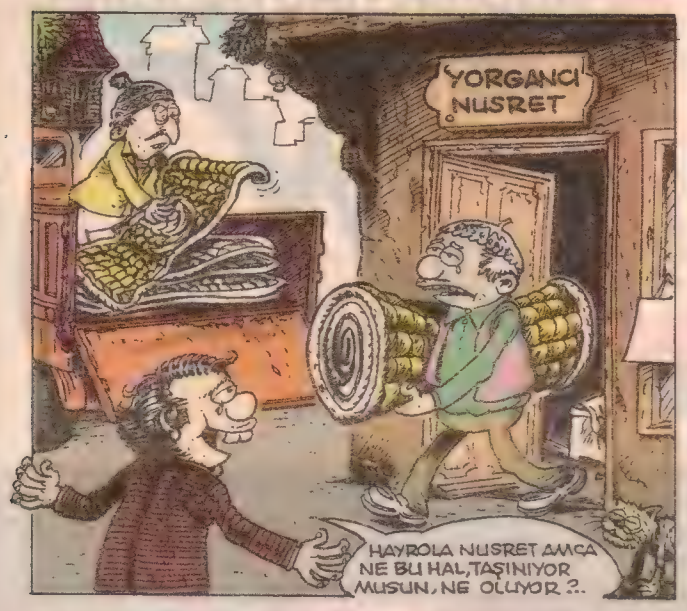

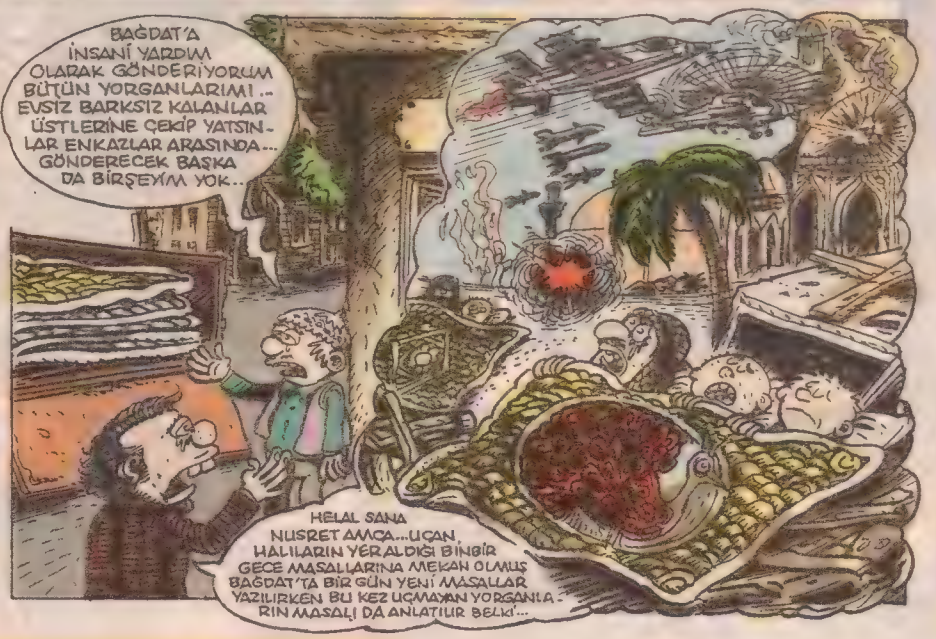

Kafalarına yanlışlıkla(!?) Amerikan füzesi düşen Urfalılara, füzeleri incelemeye gelen Amerikalılara yumurta attıkları için soruşturma açıldı..

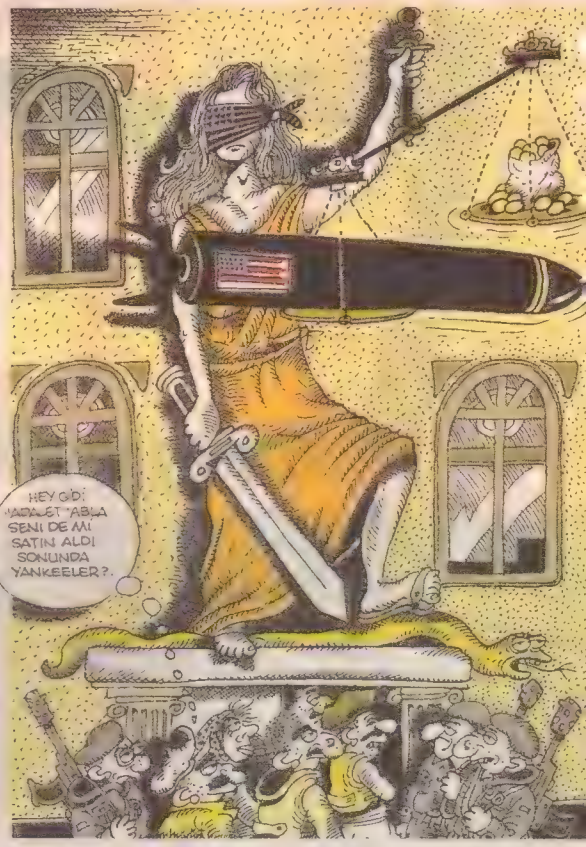

Bush'un manevi yalanları yolunu şaşırmış füzeler gibi..Şimdi de "beni tanrı görevlendirdi" dedi..

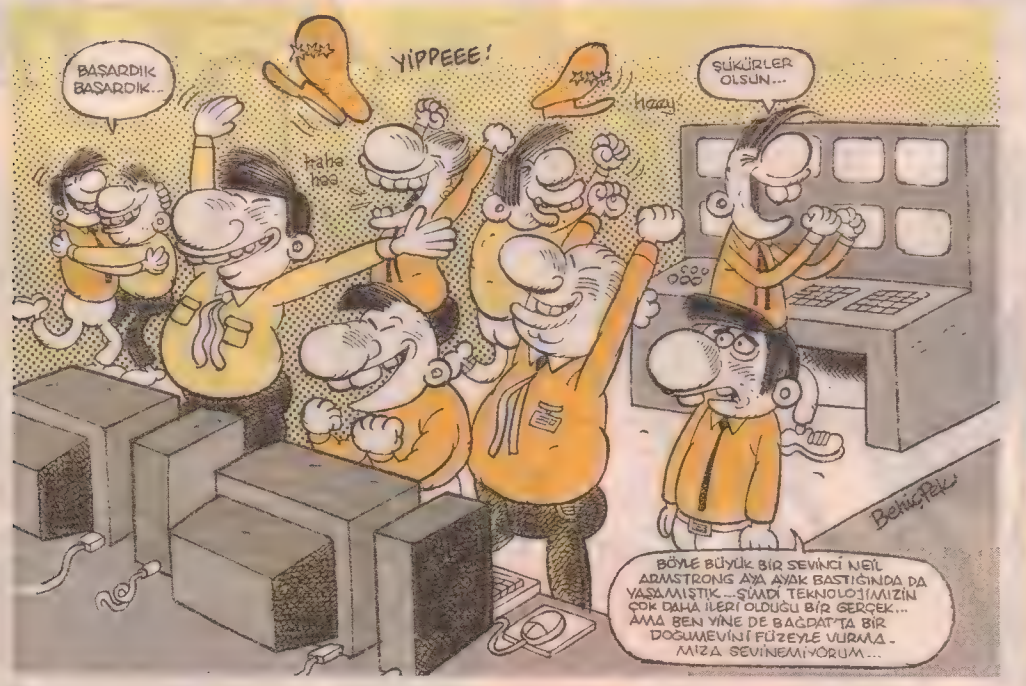

Kavurucu çöl sıcakları nedeniyle Amerikan askerlerine günde en az "1.3 litre" su içilmesi emredildi...

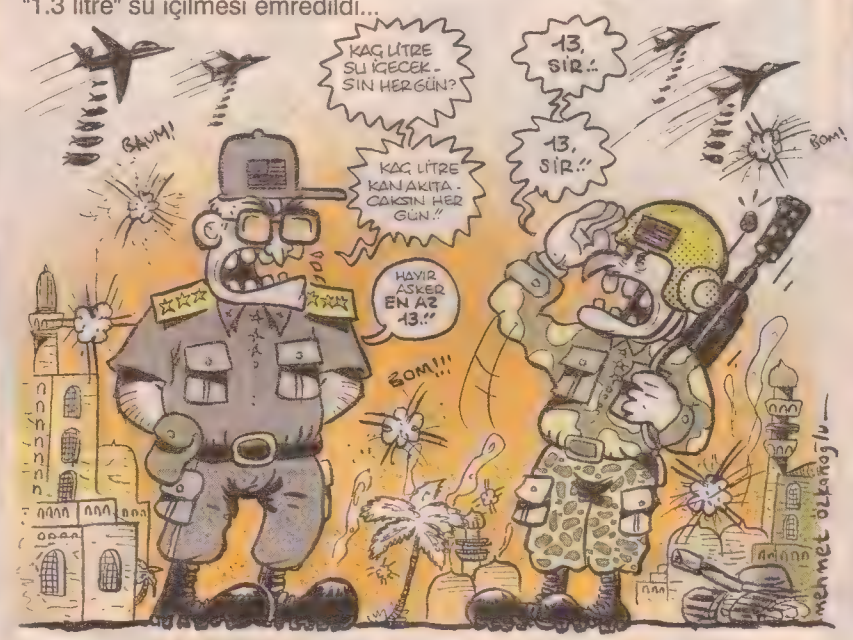

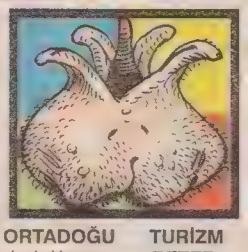

ORTADOĞU korkaklaşmış ümmetler, tırsak topraklar

SİVİL KATLİAM ..... noktalı yerleri siz doldurun!

GİZEMLİ ZATÜRRE SARS bir sen eksiktin!

YERLİ MEDYA ziller ısmarlandı

TURİZM REZERVASYON İPTALLERİ bush'un puştluğu

KOFİ ANNAN puştlaşmış milletler başkanı ırak petrol yağmasının son pompacısı

BAHAR kumrulara döndük, gelmek bilmedin

DİP NOT

Alp Tamer

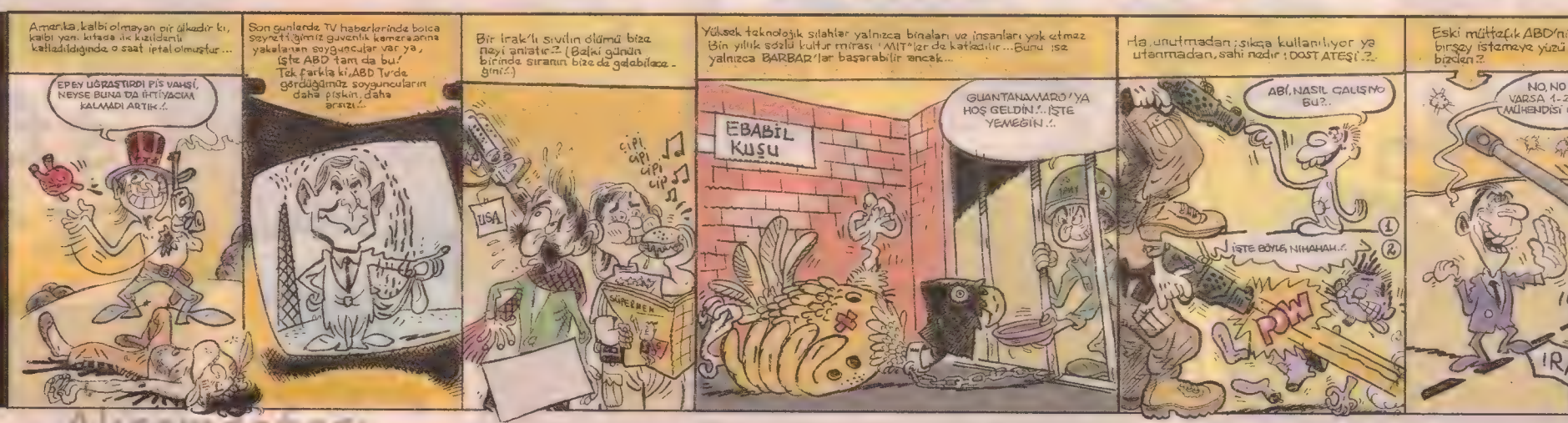

Akşamsefası

LeMan

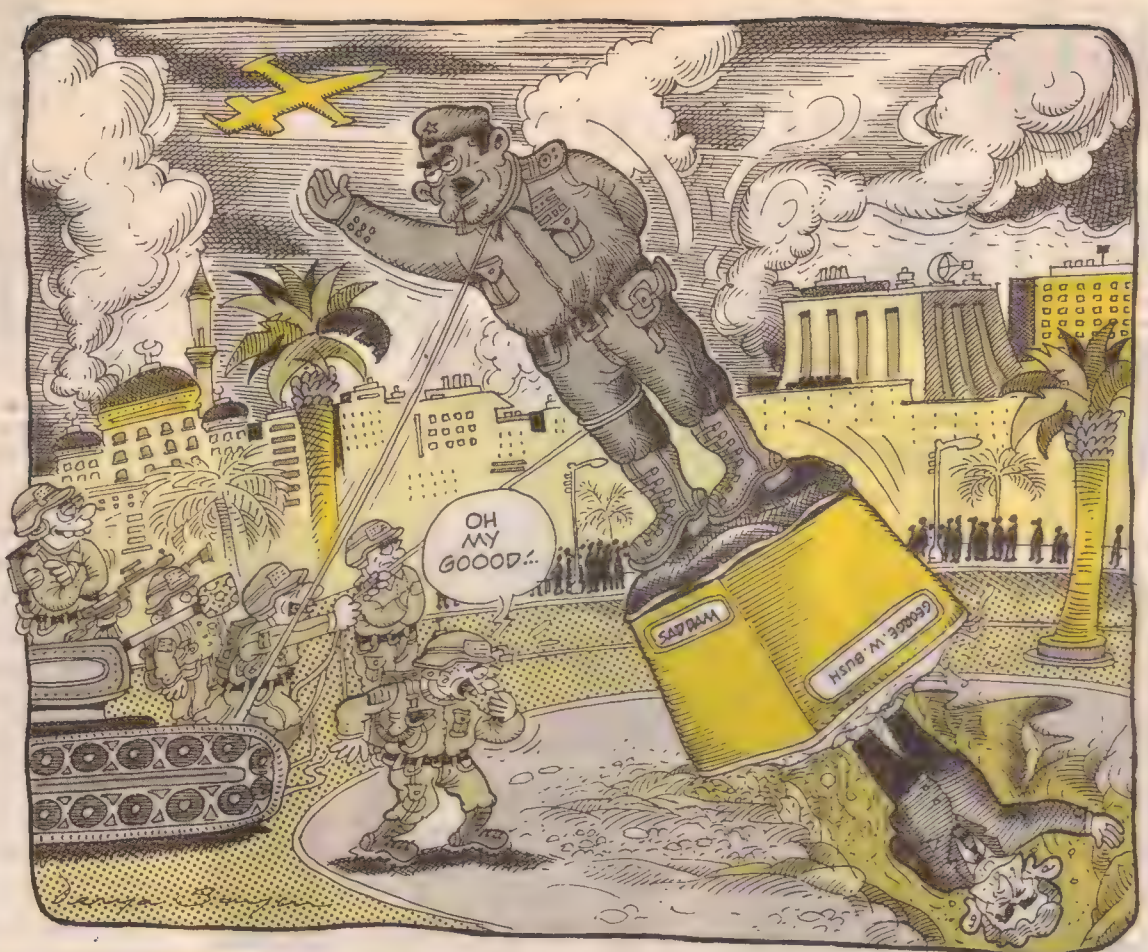

Alemin delisi G.War Bush, yine buyurdu! "tanrı adına savaşıyorum"..

Başbakan R.T. Erdoğan ve bakanlar kurulu üyelerini gözyaşına boğan bir memurunun maaşının yarısını gönderdiği mektuptan başka bir mektup daha gelmiş meclise, borçlarını ödeyemediği için canına kıyan bir çiftçinin mektubu..

Şimdi de **Gizemli zatürre** çıktı başımıza. Bir bu **Sars** eksikti bunca hengamenin arasında. Aşısı da 1 ila 3 yıl içinde bulunacak...

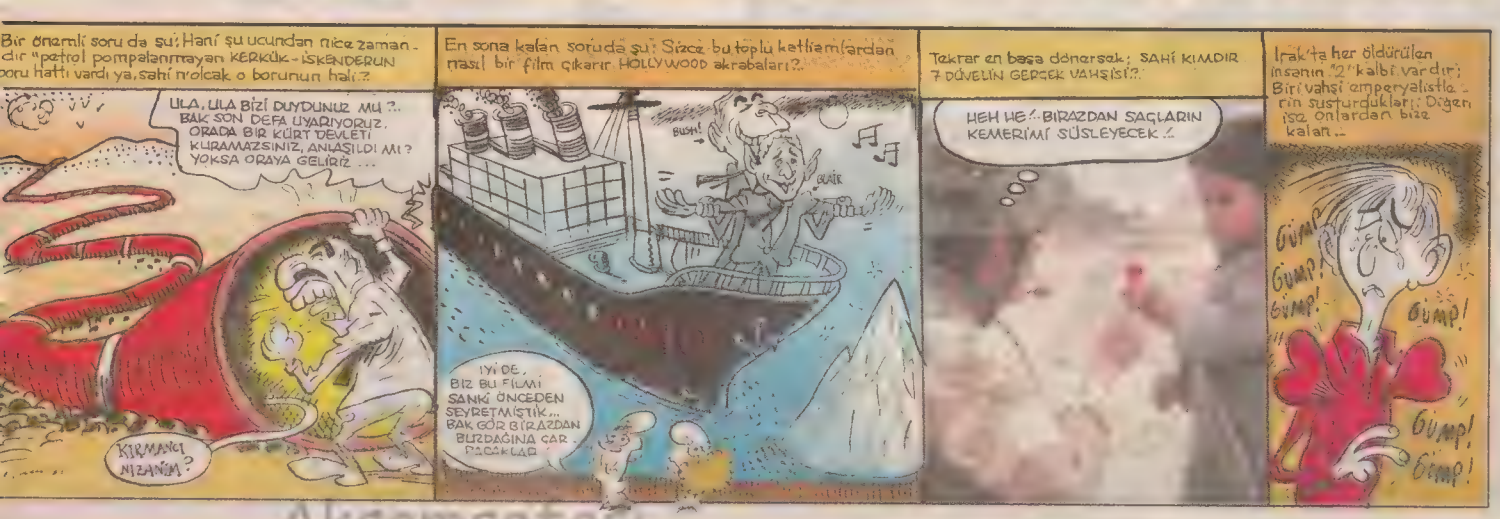

Akşamsefası

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Denizli'den Burak, Tufan, Bilgin Can, Doğacan...

İzmir'den Hakan ve Alev der ki: Biz savaş istemiyoruz!..

Leman ile savaşa hayır! Sidar Yıldırım - Uygar Ünay ANTALYA

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞLAR

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan, alo, abi ben Hırgürkan. Okula gelemiycem usta, acımız var. Sen benim yerime "Çevremizde İlkbahar" konulu bir kompozisyon yazıp edebiyatçıya verir misin? Hatta beden dersinde kendine ben süsü vererek güvercin takla at... Devamsızlık olayım limitlerde de, idare et kardeşini.

- Ayıpsın, kendime sen süsü vererek Öss'yi de kazanıyım mı hoca? Su Ürünleri Yüksek Okulu nasıl, sen gelinceye kadar giriyim mi oraya?

- Su ürünleri ne ulan, balık sevmem ben, kokusu tiskindiriyo. İlle giriceksen kırmızı etli bişeye gir. Bana bak olm, makara mı yapıyon lan sen benle? Acımız var diyoruz, ortanca abim Vurali yaralandı.

- Geçmiş olsun hoca. Hayırdır?

- Ters bi durum yok "Dost Ateşi" be hoca. "Firendi Fayır" dediğimiz olay.

- Dost Ateşi ha? Nasıl oldu peki abilerin şakalaşırken birbirini mi vurdu? Bradır Fayır dediğimiz olay mı? Yoksa alkollüyken babanı mı kızdırdınız: Drunk Fadır Fayır şeysi.

- Yok be usta abim yanlışlıkla kendini şeyinden vurdu. Esasen "Delikanlı Kazası" dediğimiz olay. Emniyeti açıkken tapançasını beline sokuyomuş, ateş almış makine. Bizim alemde çok olur bu kazalardan.

- Dalgın Delikanlı Alemi cici silahıyla oynarken kendini pipisinden vurup duruyo diyosun ha, uhuhaha..

- Sen ne diyosun lan şerefsiz! Yavuuşşakk!

- Çok özür dilerim usta ya, haklısın acınız var, dalga geçiyo gibi oldum. Valla refleks olarak güldüm. Olur ya düşen insana güleriz felan, o şekil yani. Gülmemi geri alıyorum.

- Kendini geri al lan sen yavuşak! Ciddiyim lan Sıkılhan, aldırt kendini gözüme gözükme. Gülmen neyse de sen nası benim abiminkine "pipi" dersin lan şerefsiz. Bebek şeysi mi lan benim abim. Ört lan şu telefonu, ört yoksa gelip darp edicem seni.

- Allo. Sıkılhan, Bunalgül ben. Ay inanmıyorum, inanılmaz şeyler oldu, inanır mısın: göbeğime "Peace" diye geçici dövme yaptırdım, kalıcı çıktı.

- Göbek bölgende kalıcı barışı sağlamışsın, fena mı Bunalgül?

- Ya tamam da.... Bak şimdi söyliyeceklerimi sakın yanlış anlama, valla seni tahrik etmek için söylemiyorum, sakın ereksiyon olma tımam mı? Benim karnımda ufacık, sevimli bir ben var. Bazen, banyoda üstüne bir su damlası geliyo, damla mercek etkisi yapıyo, ben büyükmüş gibi gözüküyo ama aslında...

- Ahıh... Bunalgül.

- Hemen hayvanlaş dimığ? O ne biçim "Bunalgül" demek öyle, ayıp. Ben burda ciddi bişey anlatıyorum sana, seks aklımın ucundan geçmiyo. Her neyse işte benim o benim, "peace" sözcüğündeki "c" harfinin altına gelmiş tam. Yani uzaktan bakınca göbeğimdeki dövme c nin altındaki ben nedeniyle "Peaçe" diye okunuyo. Ne demek şimdi bu, İngilizce olarak hiçbir anlamı yok kiğ. Sanki benim İngilizcem kötüymüş, Umm Kasr Köylüsü'ymüşüm de doğru yazılışını bilmiyomuşum, oraya yanlış yazdırtmışım gibi. Şiii baksana niye sesin çıkmıyo senin? Alo? Eğer kapattıysan iyi de ama kapatmadıysan, sesimi dinleyip pürüzsüz tenimi, göbeğimi ve beni düşünerek ayıp şeyler yapıyosan yivrançsın.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

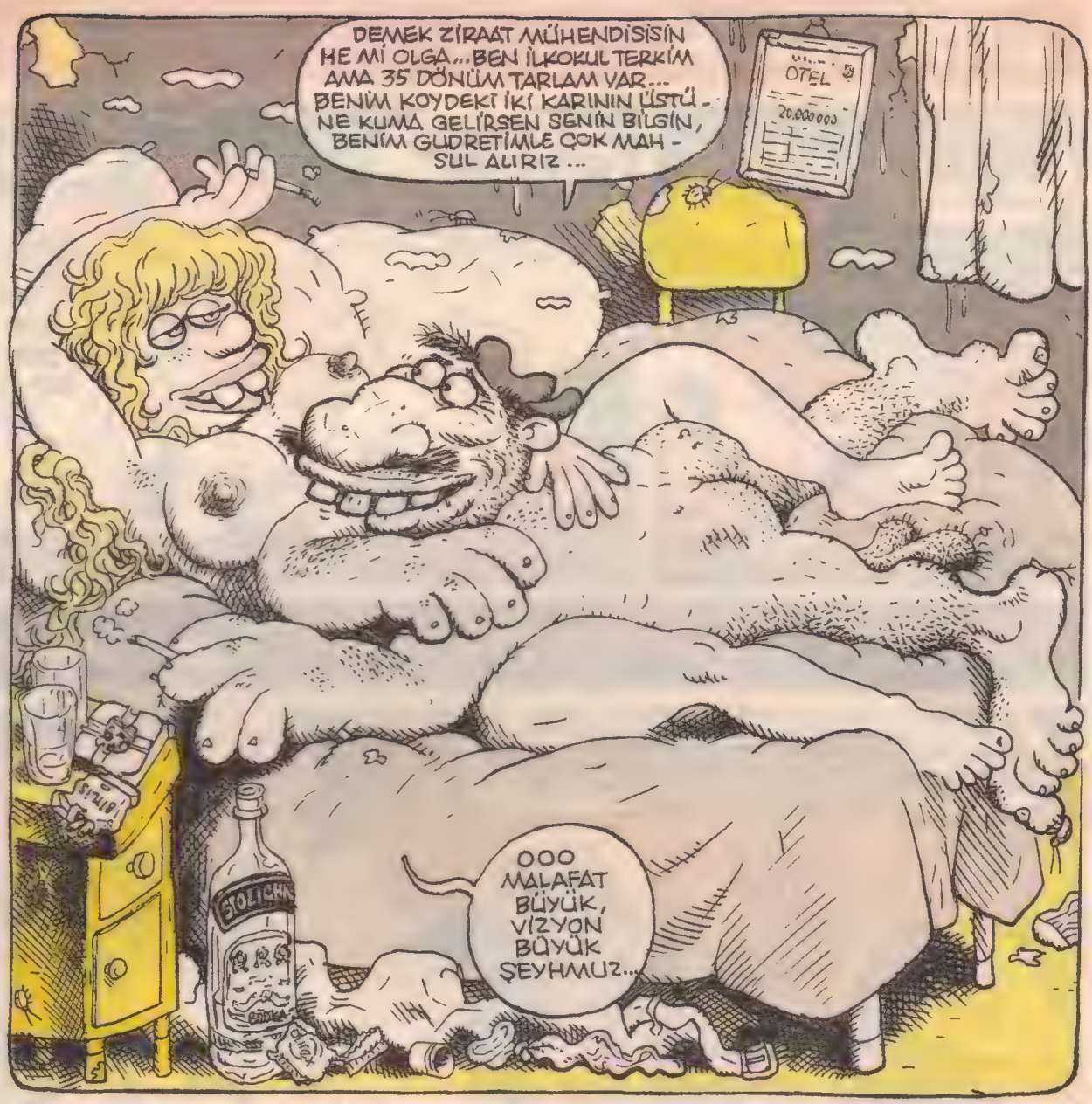

ESKİ AÇIĞIN ÇOCUĞU BEKÇİ ALİ RIZA.

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUTABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Marlboro & Samsun

1. Marlboro, cafe... **Samsun, aile çay bahçesi!..**
2. Marlboro, erkek kuaförü.. **Samsun, berber!..**
3. Marlboro, lostra... **Samsun, ayakkabı boyacısı!..**
4. Marlboro, pet shop... **Samsun, Minnoş ve Karabaş!..**
5. Marlboro, sabotaj... **Samsun, kumpas!..**
6. Marlboro, sex shop!.. **Samsun, Samanlık dergisi!..**
7. Marlboro, cv... **Samsun, özgeçmiş!..**

(Amerika-İngiliz mallarına yapılan boykotu destekliyorum. Ama bir tuhaf durum var, Türkiye de "Koalisyonda" olduğunu açıkladı. Bu durumda Türk malları da boykot kapsamına girmeli mi? Ben yine de alternatifi olan hiçbir Amerikan malını satın almayacağım!..)

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

BEYLER ANLAŞILDI MI?.. ÖLÜLER GOCUNAMAZ,YARASI OLAN GOCUNUR,..ÖNCE GOCUNANLARIN İLK YARDIMINI YAPICAZ...

Irak savaşının en sevdiğim siması Irak Enformasyon Bakanı El-Sahaf...Babanın basın toplantılarını hiç kaçırmıyorum...

BU SERSERİLER,BU EMPERYALİST KATIRLAR BULUNDUKLARI YERDE AĞLIYORLAR...İŞGALCİ DOMUZLARIN SONU YAKIN... APTAL BUNLAR,HEPSİ APTAL...HAVAALANINDAKİ KATIR LEŞLERİNİ TEMİZLEDİKTEN SONRA ORAYA GİDECEĞİZ...

BU ADAM MORALİMİZİ ÇOK BOZUYO BAŞKANIM...İNSAN BİRAZ DİPLOMATİK BİR DİL KULLANILIR YAA...NEDİR Kİ BU...

NE SADDAM NE CUMHURİYET MUHAFIZLARI... KOALİSYONU ÇOK DAHA FAZLA ÖRSELİYO BUNUN DEDİKLERİ...

ANLA BENİ GÜNGÖR...BAZI İLKELERİM VAR...HENÜZ İLK ÇIKIŞIMIZDA SENİNLE YATAMAM. ANLAYIŞ GÖSTER LÜTFEN SELİM...

HAY KODULMUN YAA...NE HAFIZAYMIŞ BİRADER...35.ÇIKIŞIMIZ OLDUĞUNU GEL DE ANLAT BUNA...

YAHU HERİFLER ŞU DÜZENSİZ HALAYLARIYLA BİZDEN ÇOK DAHA FAZLA İLGİ ODAĞI OLDULAR...

EE,PARA VE DİSİPLİN HERŞEY DEĞİL...RUH LAZIM,İNANÇ LAZIM...

LAN LAN... GECE KARALIĞINDA NE SAKAT YERDE ÖLDÜRMÜŞÜM ADAMI HA...Bİ TÜRLÜ CİNAYET İŞLEDİĞİM YERE GERİ DÖNEMİYORUM...

İLİŞKİMİZİ SORGULAMALIYIZ MERVE...GÖZÜN VE AKLIN HEP BAŞKA TARAFLARDA...HİÇ İLETİŞİMİMİZ KALMADI...SANKİ BENİ CİDDİYE ALMIYOSUN... HEY, KONUŞURKEN YÜZÜME BAK DİYORUM SANA...!

YA BEN DİNLİYORUM SENİ...

canbarslan@sipariscim.com

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Güllü

FEYHAN GÜVER

BU İNSAFSIZ DÜNYADA GÖZLERDEKİ IŞIĞI VE ANLAMI SEVMEK

CEZMİ ERSÖZ

Rahatsız edilmeden kitap okumak, ya da kendimle baş başa kalmak istediğimde gittiğim deniz kenarındaki kahve ile kafeterya karışımı yerdeydim yine geçen akşam. Önceleri her şey normal görünüyordu. Yanımdaki masalardan birinde gizlice öpüşen gençler bile bu "uyumlu" ve "normal" görünen ortama uymak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sessizce ve uzun süre ufka, oradaki hüzünlü kızıllığa bakıyorlar, sonra o seyrettikleri yerden kutsal ve gizli bir emir almışçasına dudaklarını saygıyla ve cömertçe birleştiriyorlardı. Ancak garsonlardan biri bu durumu ortamın o "normal" ve "uyumlu" havasına ya da kendi onuruna bir "tecavüz" saymış olacak ki, yanlarına hışımla gelip ve o kalın kaşlarını çatıp **"Benim pezevenge benzer bir halim var mı?"** diye adeta hiddetle çıkıştı. Gençler bir şey anlamamışlardı garsonun bu garip sözünden ve abartılı hiddetinden, ama çok zor durumda kaldıkları ve son derece mahcup oldukları belli oluyordu. Garson bununla da yetinmedi ve hesabı ödeyip orayı terk etmelerini istedi onlardan. Genç çocuk "**Hayır, biz daha oturacağız**" diye karşı koyunca, garson çocuğun yakasına yapıştı ve yüzüne son derece kararlı olduğunu belli eden bir bakışla baktı. Genç kız ise ağlamaklı bir ifadeyle çoktan ayağa kalkmış ve sevgilisine herkese rezil olmadan bir an önce çıkmaları için âdeta yalvarmaya başlamıştı. Sonunda kırgın, mahcup, öfkeli ve yenik duygularla terk ettiler...

Aslında garsona bu kaba tavrından dolayı karşı çıkmadığım ve bu haksızlığa bir şekilde göz yumduğum için ben de gençler gibi kırgın ve yenik hissediyordum kendimi. Ama en çok da öfkeliydim. Öyle ki bu "namus" ve "iffet" düşkünü garsonla ne olursa olsun konuşmaya karar vermiştim. Garsonların **kapatıyoruz artık**, dedikleri saate kadar oturup, bekledim. Etraf temizlenmeye başlayınca dışarı çıkıp, bir duvarın dibinde garsonu beklemeye başladım. Bir süre sonra birkaç arkadaşıyla beraber çıktı, yolun başında onunla vedalaştı. Tam önümden geçerken, yanına gidip: "**İyi akşamlar, kusura bakmayın rahatsız ediyorum, bir şey soracaktım, bu akşam o iki gence neden öyle davrandınız, sizden başka kimse rahatsız olmadı onlardan, en fazla uygun bir şekilde uyarabilirdiniz**," dedim. Beni bir an için şöyle bir süzdü, niyetimi anlamaya çalıştı, elimde kitapları görünce kendini biraz daha rahat hissettiğini sezdim. Üstten bir tavırla: "**Yok, olmaz öyle şey**," dedi, "**öyle, her isteyen, kimseyi takmadan fuhuş yapamaz gözümüzün önünde. Oraya bir sürü aile geliyor. Biz neciyiz orada?**"

Sorularımla onu ürkütüp, tedirgin etmek istemiyordum. Gerçekte onu anlamak istiyordum. Kimdi? Nasıl yaşar, neler düşünürdü bu adam? Neden bu denli öfkeli ve tahammülsüzdü? Bütün bunları anlamak istiyordum.

Henüz 26 yaşındaydı. **Adıyaman**'ın bir köyünden geleli 3 sene oluyordu. Bir süre **Aksaray**'daki bekâr evlerinden birinde kalmıştı. Bu garsonluğa gelinceye kadar yapmadığı iş kalmamıştı. Şimdi de **Beşiktaş'ı**n arka semtlerinden birinde, bir kapıcı dairesinin tek odasında kalıyordu.

Tanışmamız pek dostça olmasa da, soru sorup ciddiye almam etkilemişti onu. Bir süre birlikte yürüdük. Yakınlaşmamız biraz daha artsın diye ona sigara ikram ettim. Daha sonra evinin önüne geldik, biraz tereddüt ettikten sonra beni evine davet etti. "Evim" dediği tek göz odası ekşi ve tesellisiz bir yalnızlık kokuyordu. Yalnız yaşayan erkeklerin çoğunun evinde bu koku vardır ve mahçup bir ölüm kokusunu andırır. Sarfiyatsız floresan lambasından sızan kirli aydınlık, odasının yoksulluğunu daha da ağırlaştırıyordu. Evine girdikten bir süre sonra bana artık sokakta rastladığı biri olarak değil de, konuğu olarak davranmaya başladı. Hemen çay hazırlamaya başlamış ve sevinçli bir telaş gelmişti üzerine.

Çayı hazırlayıp ortalığı toparlarken nedense birden kadınlardan bahsetmeye başlamıştı. Kadınlar ona anlaşılmaz ve ürkütücü yaratıklar olarak görünüyordu. Âdeta ruhlarında bir şeytan vardı. Özellikle **İstanbul**'da onları kontrol etmek artık pek mümkün değildi. Çalıştığı yerde bütün gün gizlice onları gözlüyordu. Hele başlarında erkek olmadan gelen kadınları bir türlü çözemiyordu. Nasıl yaşar, nereye giderdi, kimlerle buluşurdu o kadınlar? Hele araba kullanan kadınlar onu çileden çıkartıyordu.

Bir ara artık kadın ve erkeğin eşit ve aynı haklara sahip ol-

Behiç Pek

behicpek@lemari.com.tr

Akşamserası

ması gerektiğini söyleyecek gibi oldum ama beni pek anlayacak gibi değildi: "**Ne diyorsun sen abi, onların eline imkân geçse bizi elleriyle parçalarlar**" diyordu. Çalıştığı yere gelen o süslü, o bakımlı kadınların kendisinden bir şey sipariş ederken el kol hareketleriyle ve yüzlerindeki ifadeyle onu nasıl aşağılamaya çalıştıklarını anlatmaya çabalıyordu dili döndüğünce.

, Çay hazırdı ve tam bana ikram ettiği sırada, mahcup bir gülümseyle: "**Abi**" dedi, "**sen beni yolda görsen bu adam köyden gelmiş, der misin? Yani ben o insanlar gibi miyim? Yüzüm, bakışlarım, kılık kıyafetim filan**." Yumruk yemiş gibi olmuş, kendimden utanmıştım. Ve ben bir an tereddüt gösterince de yüzündeki mahcup gülümseme, kabullenilmiş bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. "**Garibanlık bizim yüzümüze sinmiş, yani hayat yok bize bu yaşamda, değil mi abi**?" dedi.

Bir süre önceye kadar evlenme hayalleri kurmuş ama evlenmek için gerekli parayı bir türlü bir araya getiremediğini anlayınca, artık bu düşünceden vazgeçmişti. "**Bırak evlenmeyi, artık sulu bankaya bile gidemiyorum**," dedi bir ara. "**Sulu banka**" dediği genelevin öbür adıydı. Boş yere giden para anlamındaydı. Haftalardır bir kadınla birlikte olmamıştı. Ve benim yanımda kendisini rahat hissetmiş olacak ki, yeni tanıştığımıza hiç aldırış etmeden bana en mahrem sıkıntılarını peş peşe ve zaptedilmez bir öfkeyle anlatıyordu. Bir ara pantolonunun üzerinden cinsel organını göstererek: "**Söyler misin abi, şimdi ben bunu nereye sokayım**? **Ne yapayım ben bunu**? **Bildiğin gibi değil, geçen akşam kadınsızlıktan koca karılar gibi inledim. Ve Allah seni inandırsın abi bir an geldi, bir şeye yaramadığı için organımı bir taşla ezmeyi bile düşündüm.**"

Kalbim hızla atıyordu, çok şaşırmıştım, merak dolu bir heyecan sarmıştı içimi, ama garip bir şekilde de bu çaresiz adamın yanında kendimi egemen ve güçlü hissediyordum. Bu duygularımdan rahatsız olmam gerektiğini kendime tembihlediysem de içimde pek bir şey değişmemişti. Sanki marazi, kötü duygular içimde pek doğal ve kendiliğinden bir şekilde oluşurken, olumlu ve sağlıklı bilincimle, aklımla kendime emreder olmuştum ne zamandır.

Peki, **Anadolu'**nun en ücra bir köyünden çıkıp büyük kente gelince neye uğradığını şaşırmış ve sevilmeye sevilmeye sevmeyi unutmuş; doyuramadığı cinselliği yüzünden artık isyan eden salgı bezleri ise ataerkil geleneklerin baskısıyla oluşmuş kişiliğini iyiden iyiye ketlemiş ve onu öncelikle kadınlara ve hayata düşman etmiş bu kaybolmuş adama, neyi anlatabilir, neyi önerebilirdim? Yine de kırılgan bir umutla, bir kadına bir eşya, bir cinsel meta gibi baktığında ne olursa olsun her zaman yalnız kalacağını, her şeyden önce sevmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledim ona. Düşman gördüğü, ürktüğü, kontrol altına almaya çalıştığı bir cinsi, bir varlığı sevmesinin mümkün olmadığını anlatmaya ve her şeyden önce sevginin gözlerde başladığını ve sevgiye hüküm kazandıranın kaba cinsel arzuların değil, gözlerdeki anlamın olduğunu söylemeye uğraştım.

Birden susmuştu ve gözlerindeki yakıcı ışıkla beni tuhaf bir dikkatle dinliyordu. Söyleyişimde bir yapaylık sezmiştim, ama ne olursa olsun bu söylediklerim o an için bana doğru gözüküyordu. Ama sözlerim doğru olsa bile hayatın bu denli karmaşık ve belki de çözümsüz kaldığı bir insanlık durumuna pek bir çare olamayacağını düşünüyordum. Onca çelişki, yoksunluk ve çaresizlikten sonra hem...

Zaman epey ilerlemişti. Artık kalkmak istediğimi söyledim. Belli ki pek istemiyordu gitmemi. Benden daha çok şey öğrenmek ister gibi bir hali vardı. Bana çok önemli bir şeyi keşfetmiş gibi tutkulu bir merakla bakıyordu. Eminim bugüne dek kimseyle bu konular üzerine bu tarzda konuşmamıştı.

O geceden yaklaşık bir iki hafta sonra yine yolum o deniz kıyısındaki kahveyle kafeterya arası yere düşmüştü. Tam, bizim genç adam nerede, diye etrafıma bakınırken, bizimki heyecanla çıkıp geldi. Kırk yıllık dostmuşuz gibi elimi heyecanla sıktı. Zaptedemediği bir heyecanı vardı sanki. "**Rica etsem benim için birine mektup yazar mısın?**" dedi. "**Ne mektubu**?" diye sordum. Babasının yerine dükkâna bakan mahallesindeki manavın kızına ilgi duymaya başlamıştı. Dediğim gibi kızın gözlerine, hep gözlerine bakmış, kızın gözlerinde ona cesaret veren bir ışık, dediğim gibi anlamlı bir ifade varmış. Birden aceleyle cebinden bir mektup kâğıdı çıkardı ve üst cebinden çıkarttığı kalemini uzattı: "**Hadi, sen okumuş adamsın, şöyle süslü püslü, parlak şeyler yaz da göreyim seni**", dedi, "**Bak**" dedim; "**Benim cümlelerimi ne yapacaksın, sen söyle ben yazayım. Hem demin ne güzel söyledin. Gel onu yazalım**." Ve birlikte uğraşarak aynen şöyle yazdık: "**Gözlerindeki ışık bana umut ve cesaret veriyor**. **Seni tanımak, seni anlamak, seni bilmek, seni sevmek istiyorum**..."

İşte şimdi içim sevinçle ve coşkuyla dolmuştu. Garip bir şekilde bu çaresizlikler içinde kıvranan adamla birlikte sanki ben de bir kadını sevmeyi yeniden öğreniyordum. Bir kadını gözlerindeki ışık ve anlam için sevmeyi... Belki de bu sırada şehrin bir yerinde bir kadın hep karşılıksız kalan ve artık yüreğinden taşmaya can atan sevgisini kirletmemek ve onunla başedebilmek için elini yumruk yapıp içinde yalnızlıktan delik deşik olmuş bir duvara sürtüyordur , diye düşünüyordum... Kadının parmaklarından süzülerek akan o taptaze, o sımsıcak kan birilerinin "**bittik, işte tükendik**" dedikleri anda, yepyeni başlangıçların müjdesini veriyordu hayatı en çok bu başlangıçları için sevenlere...

* **Çorlu.** 12 Nisan cumartesi günü saat 15:00-17:00 arası **Orion Alış-Veriş Merkezi'**nde **Ada Müzik**'deyim. Tel: 0282 - 673 29 06
* **Bakırköy.** 13 Nisan Pazar günü saat 14:00-17:00 arası **Beyaz Martı Kitabevi**'ndeyim. İstasyon Cad. No:22 Bakırköy-İstanbul Tel: 0533 715 28 45
* **Safranbolu.** 18 Nisan cuma günü saat 17:00-19:00 arası **Safranbol Meslek Yüksek Okulu**'ndayım.
* **Zonguldak.** 19 Nisan cumartesi günü saat 13:00-16:00 arası **Atlas Kitabevi'**ndeyim. Gazipaşa Cad. Maliye Sok. No:2 Tel: 0372 - 252 30 89
* **Zonguldak.** Aynı gün 16:30 - 18:30 arası **Dünyaevi Kafeterya'**da söyleşim var.
* **Kandıra.** 2 Mayıs cuma günü saat 16:00-18:00 arası **Kandıra Meslek Yüksek Okulu**'ndayım. Bahar Şenliği
* **Bolu.** 3 Mayıs cumartesi günü saat 17:00-19:00 arası **Bolu Halkevi**'ndeyim.
* **Dr. Martines.** Ben Diyorum ki. Ram Yay.
* **Ece Dizgi.** Her türlü dizgi işleriniz yapılır. 0212 - 249 96 99..
* 26 Nisan cumartesi günü **Yayla Sanat Merkezi'**ndeki etkinliğim ileri bir tarihe ertelendi.
* **Slovar Zizek.** Kırılgan Mutlak. Encore Yay

cezmier@leman.com.tr

Kırık Lâbbebi

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖJKAN

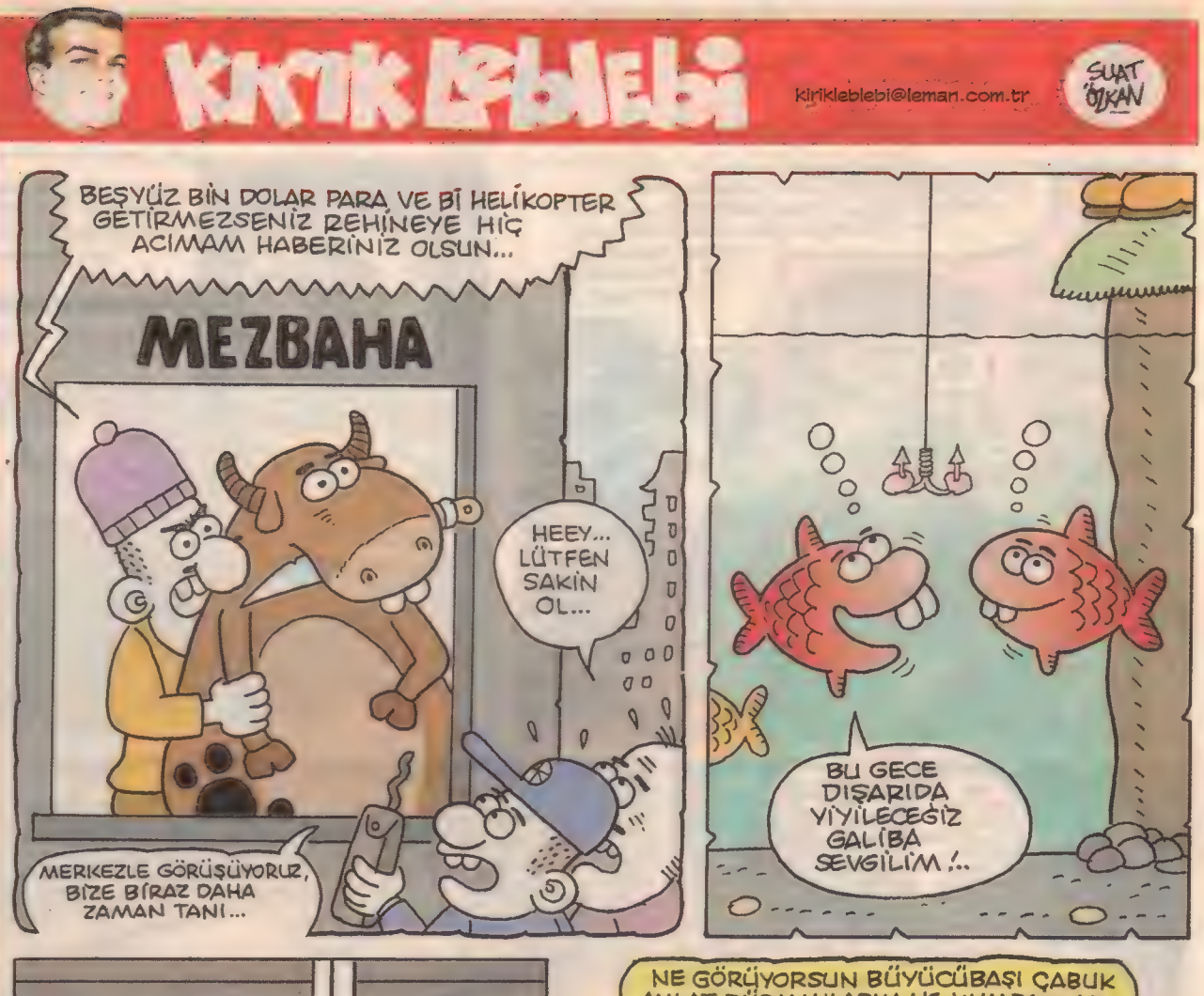

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

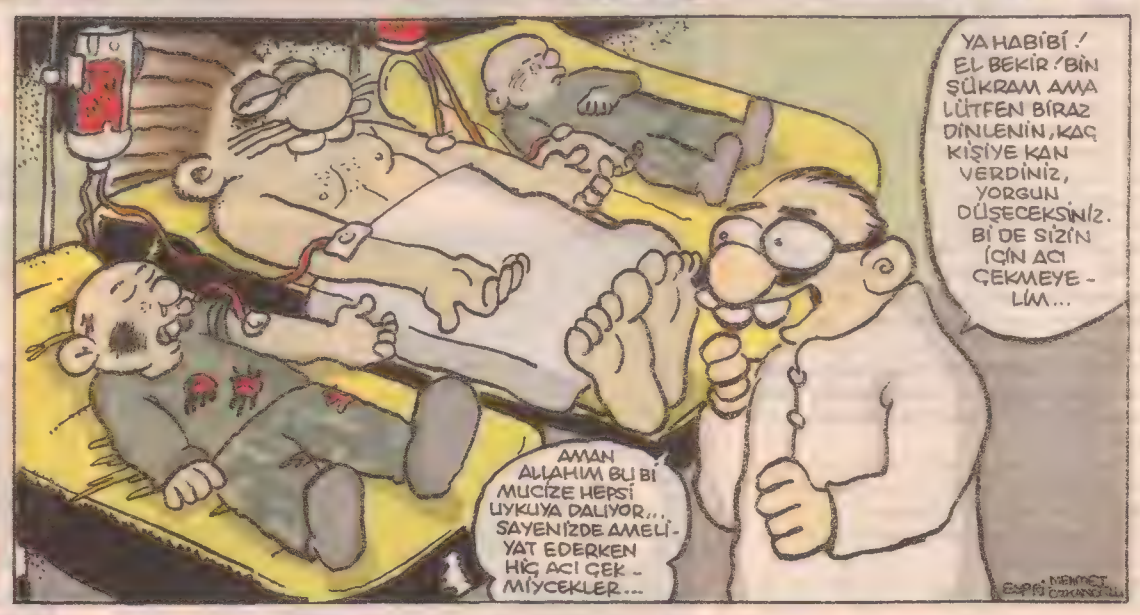

bezginbekir@leman.com.tr

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Birleşmiş Nefretler!

Artık Birleşmiş Milletler yok, **birleşmiş nefretler** var!

Nitekim dünya milletleri ABD'den nefret etme konusunda birleşiyorlar.

Dünyanın bütün meydanları, sokakları kalplerden dudaklara yükselen bu nefretle inlemekte.

Bu nefretin sloganlaşmış hali "katil ABD".

ABD insanları birer birer değil biner biner öldüren bir seri katil; **insanlığın seri katili!**

ABD'nin tarihi **seri katilliğin tarihi!**

Kızılderililerden Japonlara, Vietnamlılardan Latin Amerikalılara, Afganistanlılardan Iraklılara kadar katletmediği ulus yok.

Ama ne yazık ki ülkemizde medya-ticaret-siyaset-bürokrat dörtlüsünde bu seri katile uşaklık eden çok.

Üç tarafı denizlerle çevrili ülkemizi yaptılar **uşak gemisi!**

Üsleriyle ülkemiz ABD uçak gemisi!

Ancak unutulmasın ki bugün dünyada milyarlarca insan ABD'ye karşı ateşlenen birer **nefret bombası!**

Bu nefret bombalarıyla yıkılacak uşakların Sam Amca'sı.

İşte dünyanın sokaklarından, meydanlarından yola çıktık, ABD ile hesaplaşmak için yürüyoruz.

Ateşlenmiş birer nefret bombası olarak ABD'ye kilitlendik, hedefe doğru ilerliyoruz.

Sanki ana karnındakilere kadar yok edilen kızılderililer, yakılıp kavrulan Japonlar, 5 milyonu katledilen Vietnamlılar ve diğerleri nefret bombaları olarak doğmuş gibi.

Bütün dünya Kızılderili, Japon, Vietnamlı, Iraklı olmuş gibi.

Görüyorsunuz işte, yok edildiği sanılan Che'nin milyonlarca insana dönüşüp dirilişini.

Görüyorsunuz işte, bitirildiği sanılan 68 ruhunun dünyanın bütün meydanlarında, sokaklarında kol gezişini.

Kızılderilisi, sarı derilisi, siyah derilisi, beyaz derilisi kolkola geliyoruz, Sam Amca bekle bizi.

Geliyoruz eline vermek için 32 kanlı dişini ve yere sermek için leşini!

ERDENER ABİ

ÖZGE'nin MİNİKLER DÜNYASI

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

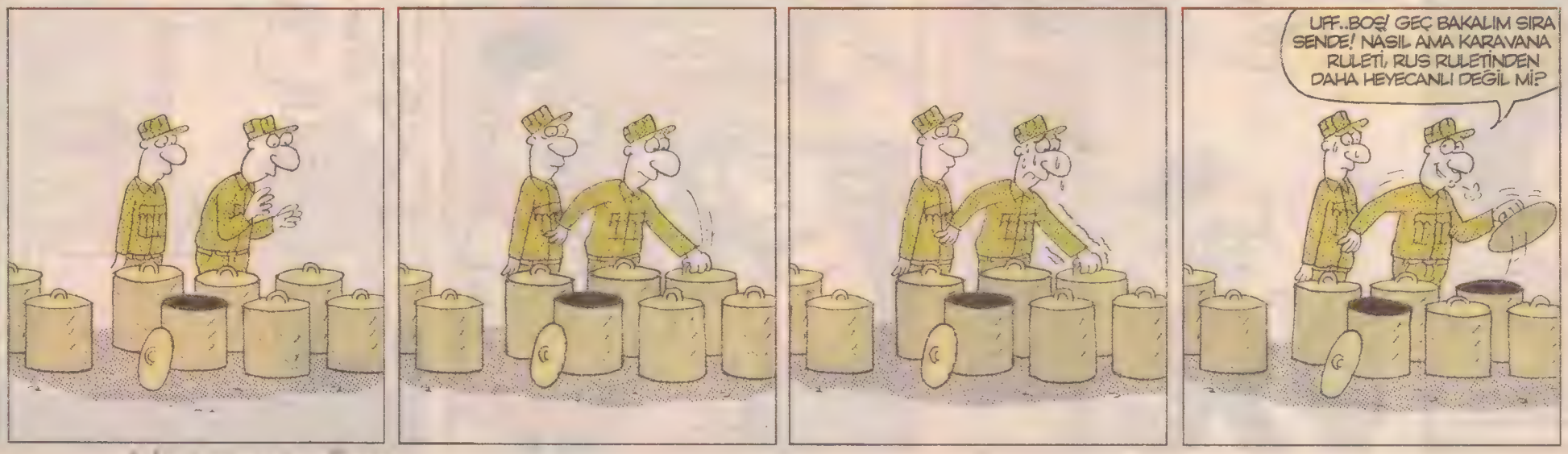

Akşamsefası

Saddam?

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkahraman

ORADA OLDUĞUNU BİLİYORUZ! ELLERİNİ BAŞININ ÜSTÜNE KOY VE DIŞARI ÇIK... SANA TANIDIĞIMIZ SÜRE DOLMAK ÜZERE!

HADİ ARTIK SADDAM! KAÇACAK YER KALMADI, TÜM NOKTALAR KONTROLÜMÜZ ALTINDA! ...

EVET SAYIN SEYİRCİLER, TÜM DÜNYA NEFESİNİ TUTMUŞ; HEYECAN İÇİNDE SADDAM'IN SARAYINDAN ÇIKACAĞI ANI BEKLİYOR...

el Cairo

FOX..

MÜTTEFİK GÜÇLERİ KARADA VE HAVADA KESİN BİR ZAFERE İMZA ATMIŞ DURUMDA...

VE BAŞKAN BUSH AZ ÖNCEKİ BASIN TOPLANTISINDA OPERASYONA DESTEK OLAN TÜM ÜLKELERE TEŞEKKÜR ETTİ...

NEW YORK

..SÜRE DOLDU SADDAAM!..

"ÖZEL BİRLİKLER HAZIR OLSUN; İÇERİ GİRİYORUZ!

TAMAM!

DUR-TAMAM ÇIKIYORUM!..

ATEŞ ETMEYİN!

İYİ BAKIN ÇOCUKLAR!..

BU FIRSATI BİZE VERDİĞİ İÇİN TANRIYA NE KADAR TEŞEKKÜR ETSEK AZDIR...

İŞTE; SAYIN SEYİRCİLER, O TARİHİ ANIN GÖRÜNTÜLERİ!

DURUN! BİZİ DE BEKLEYİN!..

O!!!

ATEŞ ETMEYİN-TESLİM OLUYORUZ!..

SAVAŞIN ÜZERİNDEN İKİ YIL GEÇTİ SAYIN SEYİRCİLER, ANCAK AMERİKA BU DÖRT IRAKLI ESİRİN HANGİSİNİ ALIKOYACAĞINI HENÜZ NETLEŞTİREBİLMİŞ DEĞİL!..

CAN

Akşamsefası

Galip Tekin 35 ENLEM 45 BOYLAM

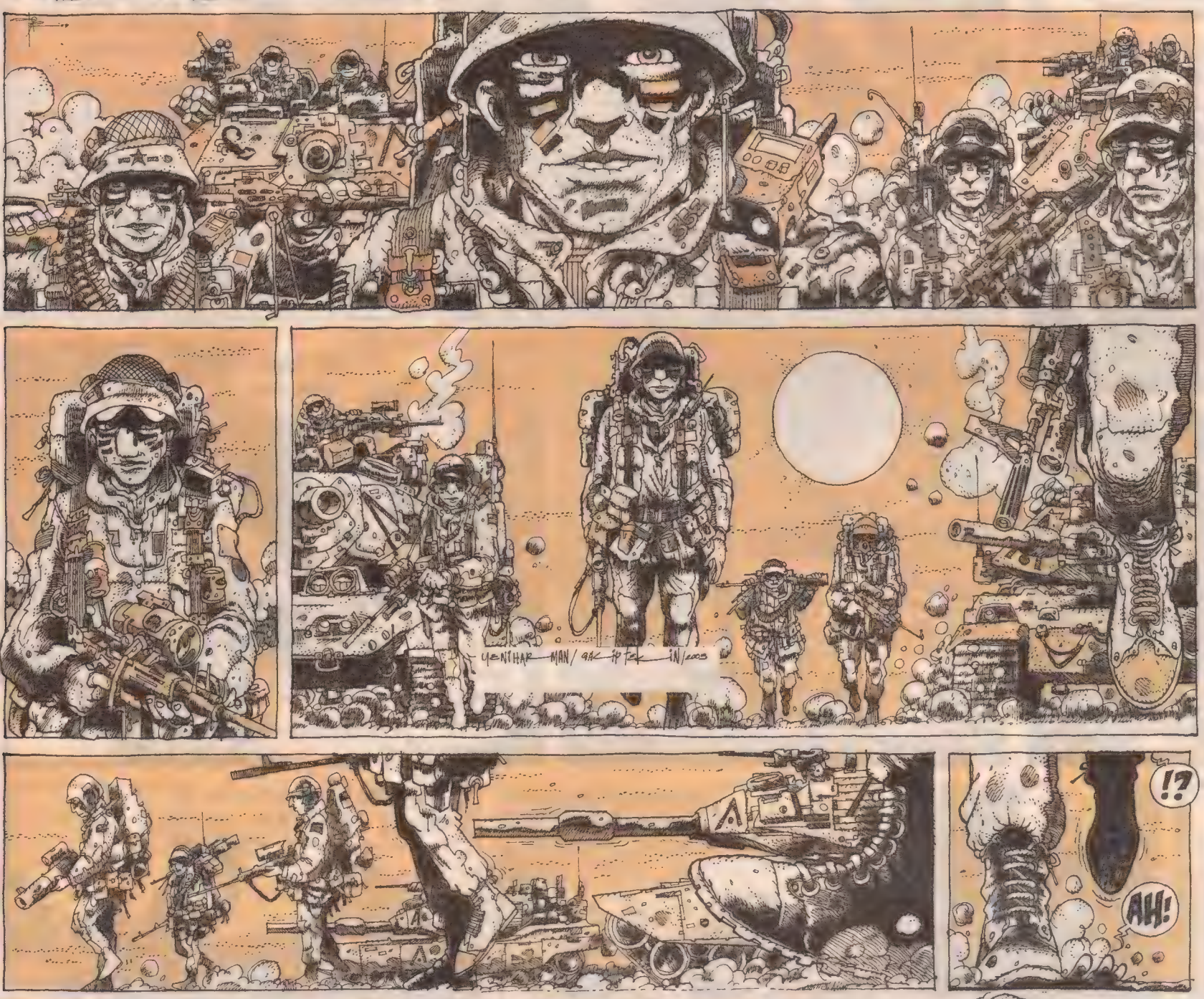

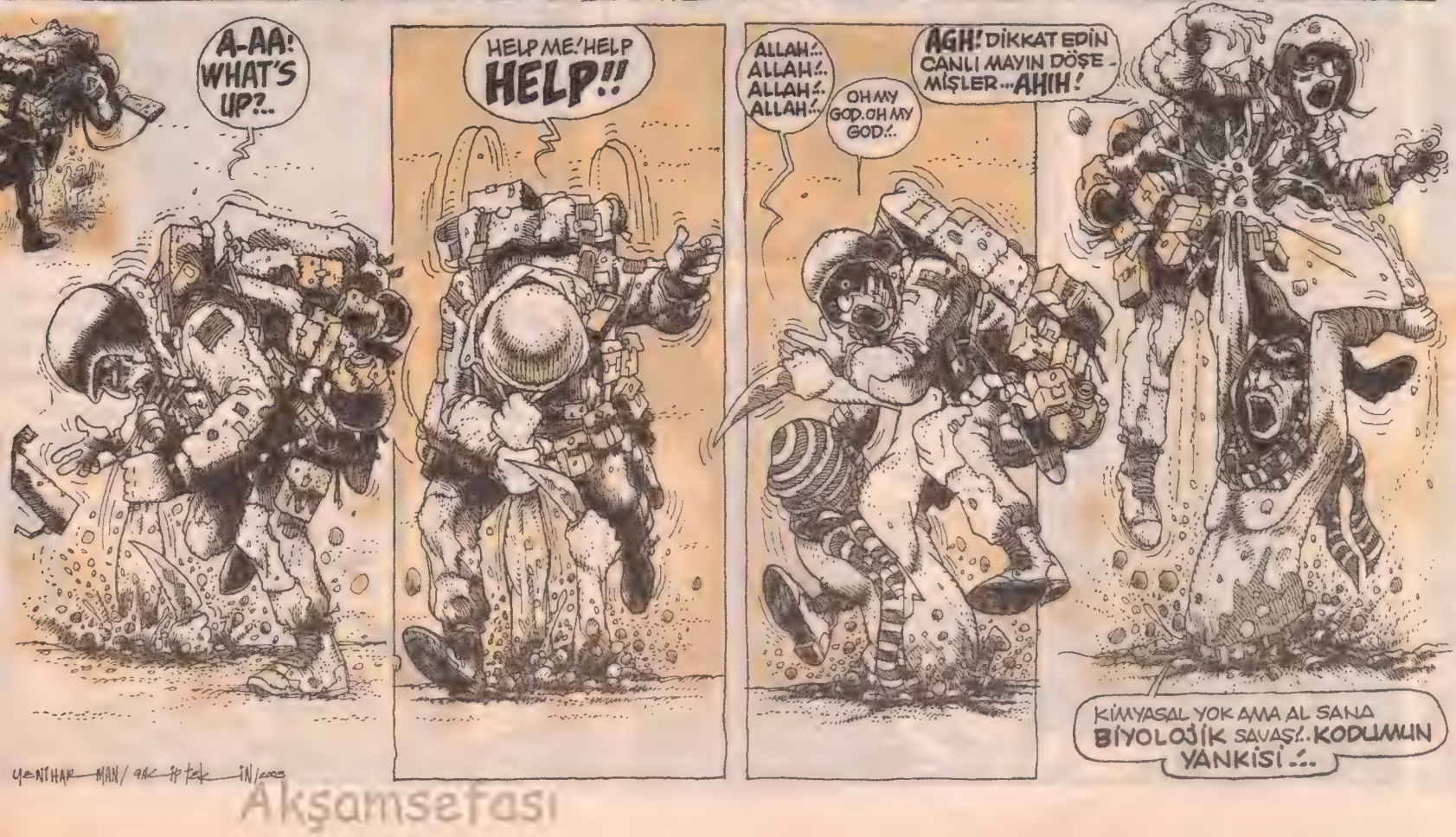

AYRINTILAR

İnsanlara baktım, ışıklarda bekleyen.. Bi yirmi kişi kadar bu tarafta var, otuz otuzbeş kişi de öte tarafta.. Öte taraf, bankaların, iş merkezlerinin filan bulunduu bi yer; orası daha kalabalık.. Herkes bir yerlere gidiyor, bazıları henüz gitmiyo, duvar kenarında filan bekliyor, yanındakilerle konuşarak.. Bunu çok düşünmüştüm ama, bi kez daha gözden geçirdim. Yani, herkes, farklı bi tarafa gidiyor gibi görünürken dedim. Aslında aynı tarafa gidiyolar, diye tamamladım. Bazıları sadece geciktiriyodu, bikaç kişi çok aceleciydi, birileri oyun oynuyodu, geriden dolanıp bi daa dönüyodu. Kendimi de padişah kral gibi, yüksek bi köşeye koyuyodum tabii, o karmaşada. Şeye benziyodu bu: hani, bi hafta sonu, bir arkadaşla, şehrin eğlencelik, kalabalık bi caddesinde yürünür ya. "Amma kalabalık yaa, hayret bişey" der, bi tanesi. "Evet ya, çok kalabalık, neden ki," der öbürü. Ebenin ki yüzünden kalabalık! Ulan sen de o cümbüşün içindesin! Sen de çıkmışsın dışarı, ve hep beraber artırıyosunuz kalabalığı işte!. Sanki kendisi, ayrı bi canlıymış gibi!. Yani, bu tür gözlemler yapmak, çok da sağlıklı bişey diil. Daa başka bi tarafa kayıp, ne bileyim, o kalabalığın dışından, Ay'dan filan bakıyor gibi olabileceksin ki, belki işe yarıyacak görüşler sunabilesin kendine.. Az sonra zaten, nefis bi gözlem yapma şansını elde edecek, bunun üzerinde çok düşünecek, hattâ kısa bi süre kafayı yiyecektim. Işıklardan geçtikten sonra, çarşıya hiç sapmayıp, yolu uzatmaya karar verdim. Köşedeki, Türk sanat müzii kasetleri satan dükkândan, akşamın hüznüne denk, hoş bi şarkı yükseliyodu. "Hanii oo, saçlarına, taç yaptığın çiçekler.." diyodu bi kadın, hoparlörden. Ve, "ceylanların pınarı.." Ve aynı anda, "bu ne yaa? Nebçim şarkı! Ehe he!" şeklinde bir tesbit. Kafamı çevirdim, onaltı onyedi yaşlarında iki kız.. Hassigtir dedim; gerçekten böyle dedim, sessiz bi şekilde, hasssigtir!.. Aslında, çoktandır biliyodum; yaşlandığımı, zamanın akıp gittiğini, günlerin geçtiini, senelerin kıvrıldığını filan.. Fekat, böylesine net bi şekilde gözlemleyememiştim pek.

Nerdeyse, bir kuşak geçmek üzereydi üstümden. Belki, ben de yapmıştım; seksenlerde meselâ, altmışların şarkılarıyla dalga geçmiştim. Böyle bi huyum yoktur ama, olur mu olur, ne lan bu demiştim belki, bi türküyü, bi caz parçasını duyduumda.. Gerçi, şu 'saçlarına taç yaptığın çiçekler', hiç de kötü değildi; demek sahiden de, algılama güçlüü vardı kuşaklar arasında. Veya, algıyla, müzik kulaayla ilgili filan teknik bi problem diildi bu; hatıraların ateşlediği, duygusal bi coşma anıydı sadece, müzik.. Belki öyleydi, belki böyleydi, hiç bi halta yaramadı sonuçta, zank zunk beynimde ardarda patlattım o varsayımlar; bir daha hassigtir dedim ben de çaresizce. Vay be! dedim ayrıca, üç beş kere. Sonra sakinleştim.. Osmanaa Camiinin ordan yukarıya saptım. İşporta tezgâhları sıralanıyo, karanlık, dar sokakta. Bazen don, atlet filan alırdım buradan. Kaliteli, sağlam çamaşırlar var. İzzet' de buradan alırdı. İzzet, Portekiz'e gitti.. Meselâ, örneğin; artık öyle onyedi, onsekiz yaşındaki kızlara, öküz gibi bakmamak lazım. Hiç öyle bakmadım ama, öküz bakışından daa etkili ve raatsız edici bi bakışa da sahip olabilirdim. Yani, herangi bi şekilde işte, tüm bakışlara bi düzenleme getirmek lâzımdı. Nefsini kontrol etmeli insan. Aşkın yaşı mı olur palavralarını da boşver. Herbişeyin yaşı, sütün bile son kullanma tarihi var. Ayrıca, artık bazı konularda daha olgun davranmalısın, diye telkinde bulundum kendime.. Hah, bi bu eksikti zaten!. Olgun davran, olgun davran, geberip gidecez, hâlâ olgun davran olgun davran!. Kimi zaman görmezden geliniyodu: Öyle hareket etmek, bir davranış biçimi değildi! Olgun isen olgundun, safsan saf, hıyarsan hıyar.. Büyümek sonsuz bi süreçti. Ve hıyar da büyüyodu ama bu arada, diğer bitkilerle beraber, aynı şekilde. Durup durup, ne kadar büyüdüünü kontrol etmek ise en acayibiydi! Badi buldinge başlayan bi tıfılın, iki demir kaldırınca hemen kollarını kontrol etmesi gibi.. İşte öyle yapınca, yani, ulan acaba büyüdüm mü artık deyip de, mesela bunu bi ilişki sınavıyla denemeye kalkıştığında, inanılmaz berbat şeyler yaşanıyodu. Dünyanın bütün tecrübeleri ve birikimleri tepende uçuşsun, nası oluyo neden oluyo, yine de bi hata yapıyodun işte!. Delilik bu; eve gelip de, bugün hata yapmadım, hiç bi şekilde hata yapmadım, insannara iyi davrandım, yavşaklara haddini bildirdim, o kıza çok hoş gülümsedim, sağlıma dikkat ettim, abur cubura para harcamadım diyerek, oturma odasında dans etmek! Evet, bi gün öyle olmuştu. Nerdeyse hiç bi hata yapmadım bi gündü. Fekat çok saçma; acayip mutsuz oldum bikaç dakka sonra. Bu bi hata mıydı peki? Yani, mutsuz olmak, bi beceriksizlik, bi yanlışlık filan mıydı? Çünkü mutsuz insannar genelde böyle düşünür ve kendilerini yerden yere vururlar, ağızlarına s.çarlar. Aptalım ulan, beceriksizim ben, filan diyerek.. Sonra aniden mutlu olur bi vesileyle, bu sefer de ne bok yapcaanı şaşırır, dili sürçer, çenesi düşer, boş laf eder!. Artık kesinnikle, o şekilde davranmamalıyım dedim, antikacılar sokaanı dönerek, moda caddesine girerken. Büyük bir içtenlikle söyledim ama bunu kendime.

Artık dedim, olgun hareket ediceksin; hatalardan pay çıkartıcaksın, sabırlı olucaksın, amacına yönelicek sin. "Peki, ne verceksin bunca zahmetin karşılıında dedi, içimdeki diğer ses. Bedava bişey yapmıyo lavuk!. "Kek alıcam sana," dedim, "bim'e girecez, ve üzümlü kek alcam sana!." Hiç oralı olmadı. Körelmek bilmiyodu!. "tamam," dedim," haftaya aranım, gelir..oldu mu?!." Bi coştu bu. Adımlarını hızlandırdı!. Ben o sırada halâ, hata yapıp yapmadığımı düşünüyodum. Son yirmidört saate ait kayda değer bişey bulamayınca, geçmiş günneri kurcalamaya başladım..

Akşamsefası

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Ve dünya!..

* "Irak'a Demokrasi" Harekatı... Iraklı ölebilir, olsun, önemli olan Irak'ın demokrasiye kavuşması!.. Dürrükler, Irak'ı Irak yapan Iraklı'dır, hangi demokrasi, ne özgürlüğü?.. (Kofi Annan ve BM o kadar pasif ki, Annan hâlâ ne diye emekli olup Pasifik Adaları'na yerleşmiyor, anlamış değilim.)

*** Dünyanın bütün "birinciliğe layık eser bulamayan" jürileri, birleşin!..**

* Bi de utanmadan helikopterlerine "Apaçi" adını koymuşlar. Apaçiler, topraklarını savunurlardı, sömürgeci ve saldırgan değillerdi. Irak'tan sonra sıra İran, Suriye ya da bize geldiğinde "Bağdat" isimli füzeler de atabilirler! Global Susurluk ordusu, "Bağdat City"de petrole kanla, vahşetle el koyuyor. Elbette tarihe başka türlü geçirecekler, çünkü dünyanın coğrafyası gibi tarihinin de sahibi olacağını düşünüyor neoemperyalizm...

*** Evrenin Kısa Tarihi:**
Bazı şeyler oldu!.

* Nisan 2003 itibariyle "Burjuvazi" sınıfında üç kişilik bir boşluk görülmüştür... Adayların iki adet vesikalık fotoğraf ve 1 milyon dolarla, uygun bir yerden başvuru yapmaları rica olunur!..

*** "Dost ateşi" ve "gizemli zatürree" günleri yaşıyoruz, daha ne olacağıdı?!.**

* History'de seyrettim, televizyonun patent mucidi olan adam, yıllar sonra tv'de bir yarışma programında soru olmuş, yarışmacılardan hiçbiri adını bilememiş!.. Şu an ben de hatırlamıyorum... Adam, son on yılında evine televizyon sokmamış ve yanında "televizyon" denmesini bile yasaklamış!..

*** CENTO'ya hayır! (Durduk yerde, şaşırmış gibi)**

* Flaş haber... Tophane'de F klavyecilerin gittiği bir internet kafe, sabah saatlerinde tarandı, 7 yaralı var!.. Saldırının sorumluluğunu, e-mail yoluyla QKÖ-C (Q Klavyeye Özgürlük Cephesi) üstlendi!..

*** "Mutsuzluk, zekayı ışıldatır!" diye diye, ışıldak gibi olduk-çıktık...**

* Hava durumlarında Türkiye'den sonra, "Ve dünya..." diyorlar, sanki Türkiye, dünyada bulunmuyormuş gibi!

*** Özcan Deniz, dizinin ilerleyen bölümlerinde terfi alıp "Üsseymen" olacak!.**

* "Maltepe Gold" hiç olmuş mu ya?!. "İsmet Arzuman" bile daha anlaşılır!.. Bir de yıllardır "Hint-Avrupa dili"; Hint ne, Avrupa ne, illa ki vardır bilimsel açıklaması ama bariz dil çıkaran bi realite işte bu da!..

*** Tekeşlilik: Bir tür dengesiz beslenme..**

* "Seks Bombası" ne ya?.. Ne bombası?.. Salak kandırır gibi..

- Büyüyünce ne olucan kızım?..
- Seks Bombası olucam!..

Buradan açıklıyorum, seks ile bomba çok ayrı şeylerdir.. İkisi arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsam, ben bombayı seçmem...

*** Voleybol dünyasından kadınlarda Violet, erkeklerde de Payidar, ne kaldı kafamızda ha!.**

* Bir güzeli bir çirkine verdiler... Hakikaten, güzel ağladı, çirkin güldü bir zaman!.. (Hakikaten: Ünlü Finlandiyalı sürücü)

*** Hem benimsin, hem toprağın!**

* Bir adamla tanıştım, gömleği öyle bol renkli ve çok desenliydi ki, görüşmenin onuncu dakikasında adamın gömleğinde mikro hayat başladı!..

*** İyice: Sex shop boys!**

sisli geçmiş zaman

şu serseri tozlar
belki bir hititli'den
son kalanlar
belki o hititli ile
bir persli'nin
karışımı
belki ben de sonradan
katılırım onlara
zaman aşımı

Üç ayda 10 baskı! Okuyucuların ilgisine teşekkür ederim... VÖ

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

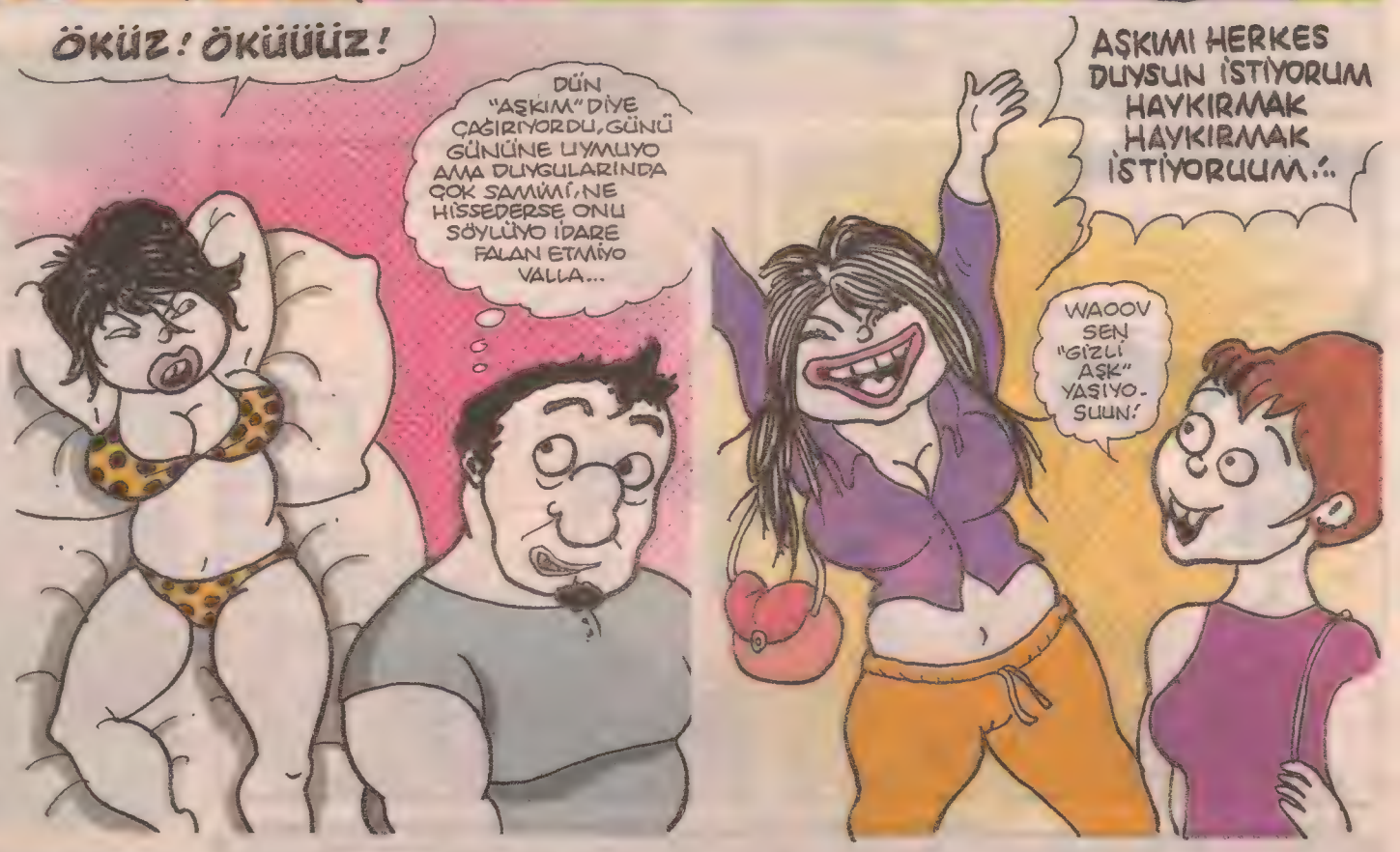

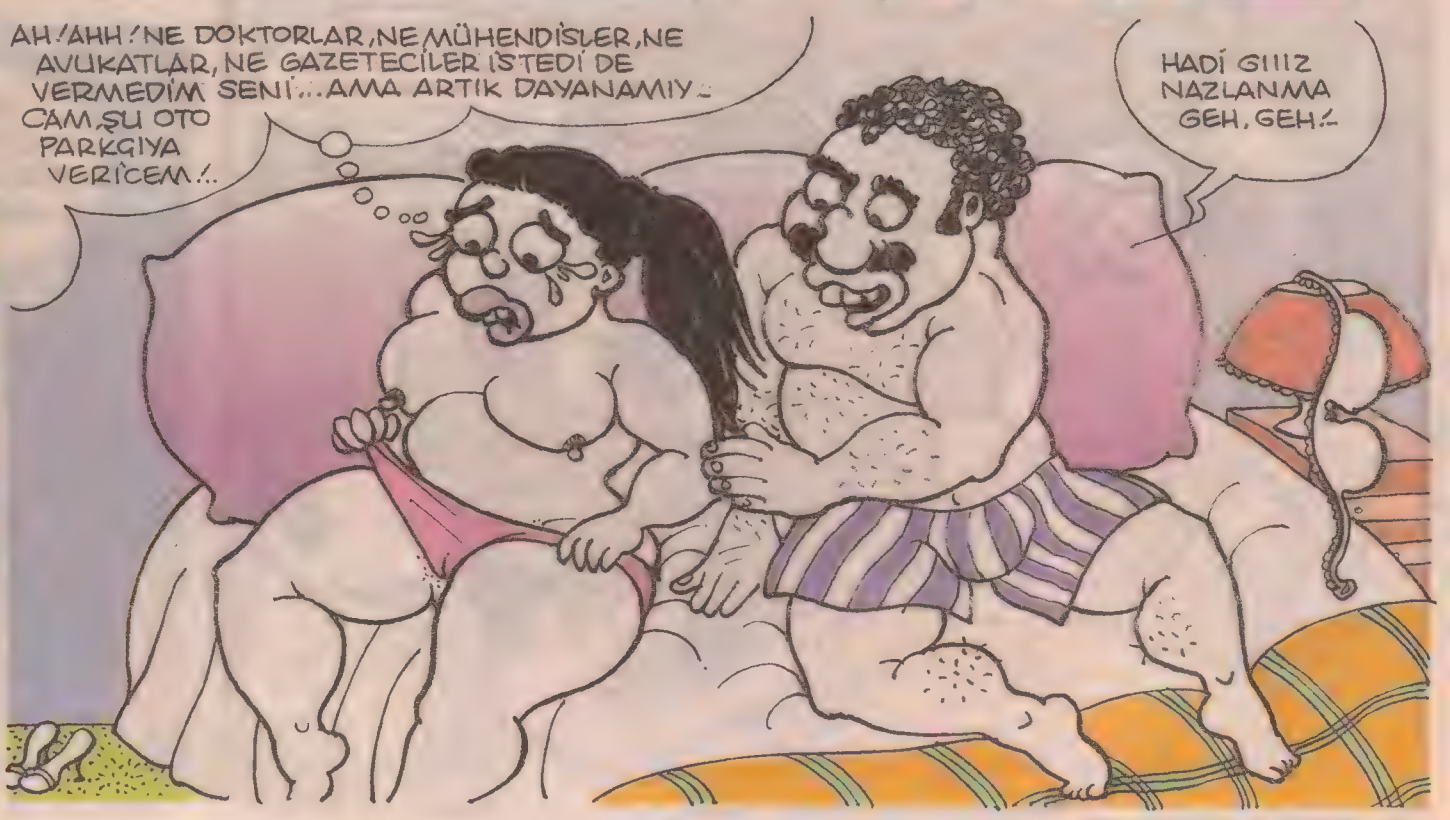

KAAN ERTEM @ leman.com.tr

Alışan Ertem

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Tiyatrocular Gibi Sürünmek İstemiyorum!

Kaç sefer yazıp sildim en iyisini yazmak için bilmiyorum; ama uzun zamandır Leman'a yazmak istiyordum. Leman'la tanışalı çok oldu. Düzenli olarak iki yıldır okuyorum. İçinde bulmak istediğim her şey var. Alır almaz bütün yazılanları bir çırpıda okumak istiyorum.

Ben üniversiteye hazırlanıyorum. Sıkıntıdan dudağımın etrafı uçukla dolmuş. Benim gibi bu kahrolası sınava hazırlanan herkese sabır diliyorum. Daha ne kadar bu bozuk sınav sistemine sabredebilirsek tabi. Bilindiği gibi birçok öğrenci yetenekleri dışında bölümlere yerleştiriliyor. Mesela ben tiyatro ile ilgileniyorum. En büyük hayallerimden biri tiyatro oyuncusu olmak. Ama tiyatro bölümüne girip okuyamıyorum. Çünkü biliyorum ki bölümü bitirince günümüzdeki tiyatrocular gibi sürüneceğim. Bu ülkede zaten hiç kimse hakettiği maddi ve manevi değeri alamıyor. Nedir; bir memur olacaksın, evden işe işten eve... Böylece gül gibi geçinip gideceksin. Ya yapmak istediklerin, onlar ne olacak. Tabi ki bastırarak, bilinç altına atarak halledeceksin. Böylece mutsuz bir insan, ondan hareketle mutsuz bir aile ve mutsuz bir toplum. İşte bizim tablomuz. Peki bunun sorumlusu kim? Körelen düşüncelerimizin hesabını kim verecek? Bırakın bu sorular dağınık kalsın, Leman okumaya devam.

Leyla Eren/Diyarbakır

"Emeğin Başkenti"nden Tüm Barışseverlere ve Lemancılara Merhaba!

Barış çığlıklarını dinliyoruz radyomuzdan. Bir yandan da çaylarımızı içiyoruz, küçük öğrenci evimizde... Aylardır süren savaş karşıtı mücadelemize rağmen savaş tüm acımasızlığı ile başladı ve sürüyor. Şu ana kadar birçok insan öldü ve ölecek. Tıpkı Kosova gibi, Vietnam gibi, Kore gibi... Özellikle bu savaşa karşı barış mücadelesi tarihte hiç görülmeyen bir kitleselliğe ulaştı. Dünya'nın dört bir yanında insanlar aynı şarkıyı söylediler: Barış şarkısını. Ama savaş başladı, herşeye rağmen durmadı. Peki o zaman bu savaşı kim ve nasıl durduracak arkadaş?!

Evet arkadaş savaşı yalnız işçi sınıfı durdurabilir, özellikle de Amerikan ve İngiliz işçi sınıfı, üretimden gelen güçlerini kullanarak... Tabi ki tek başlarına yapmayacaklar bunu. Tüm ülkelerin işçilerinin yardımıyla başaracaklar.

Oktay ve Salih/Zonguldak Karaelmas Üniversitesi

L-Manyak ve **LeMan** yazar-çizerleri 12-20 Nisan tarihleri arasında TÜYAP İzmir Kitap Fuarı Leman standında...

Ayrıca 18 Nisan Cuma günü saat 18:30 - 20:00 arası Fuar alanındaki konferans salonunda LeMan'ın 11. yılını konuşacağız...

Biktım Bu Görüntülerden

Tarihimiz savaşlarla dolu... Tarih adına yazılan romanlarımız, bu savaşlardaki kahramanlık öyküleriyle... Savaşlarda düşmanını öldüren insan kahraman (?). O düşman aynı dünya üzerinde yaşadığı insan **kardeşi** halbuki. Ve biz bunu bir kahramanlık öyküsü olarak anlatabiliyoruz. Böyle bir dünyada, bize örnek olarak gösterilen kahramanlık öyküleri, "eline silahı al savaş" demiyor mu?

Irak savaşı! Her sabah uyandığımda TV'de Irak haberlerini görmekten gına geldi. Uyandığımda hayata umut dolu bakmak isterken, her seferinde kanlı yüzleri gördüğüm bir yaşam layık görülmüş bana. Ve biz gençlere... Yaşamak için, nefes alabilmek için illa bir başkasının nefes almasına engel mi olmalıyız. Böyle bir toplumda ya da dünyada mı yaşamalıyız.

Bushsuz bir toplum istiyorum, Leman kardeşim Tunç'un da dediği gibi...

Berna Gürbüz-Eğirdir/Isparta

Merhaba Leman Dostları

Sizlere bu mektubu Kanalizasyon çalışmalarından dolayı yılın 4 mevsimi çamurların eksik olmadığı, Toroslardan çağlayarak gelen berrak sularına rağmen Türkiye'nin en pahalı suyunun içildiği ve Cansab'ın ihanet etmesi sonucu Şahmaran'ın öldürüldüğü yer olan Tarsus'tan yazıyorum. Kitap kurdu biri olarak, evlerinde bir köşeye atılmış, okunmayı bekleyen veya kitaplarını bir başkasıyla paylaşmak isteyenlere sesleniyorum. Benimle kitaplarınızı paylaşır mısınız... Ben şimdiden göstereceğinizi umduğum ilgiden dolayı teşekkür ederim.

Ali Bayatoğlu / Çağlayan Mah. 1019 Sok. No:45 Tarsus/Mersin

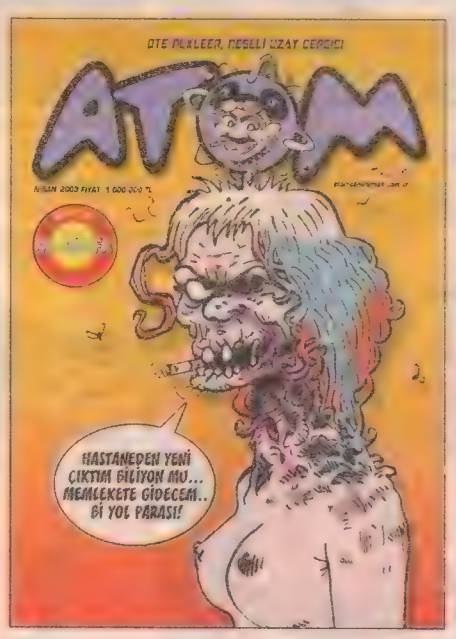

Sevgili Leman

Irak'ta bir halk yok ediliyor. BM'leri NATO'su UNESCO'su KIZILHAÇ'ı ve diğer uluslararası örgütler bu katliam karşısında sessizliklerini sürdürüyorlar. Bu savaş ABD'nin üstünlüğü ile biterse kimsenin kuşkusu olmasın ki sıra dünyanın diğer halklarına gelecektir. Demokrasi ve Özgürlük ihraç ettiklerini iddia ederek kan banyosu yapan bu vampirleri durdurmanın bir yolunu dünya insanları olarak bulmak zorundayız. Bu savaş sıcak bir savaş olduğu kadar da medyatik bir savaştır.ABD ve İngiliz işgalcileri, yalanlar söyleyerek psikolojik savaş avantajını elde etmek istiyorlar. Bu yalanların bir kısmı direnen Irak halkının direncini kırmak için söylense de asıl amaç kendi kamuoylarını yanlarına çekmek ve olası bir başkaldırıyı dizginlemektir. ABD ve İngiltere bu haksız savaşta kendi halklarından korkuyorlar. Sansürlerin ve asılsız haberlerin ardında yatan gerçek de bu korkudur. Pasifize edilmiş ABD ve İngiliz halklarından gizlenen gerçekleri deşifre edelim. Kalbini, vicdanını ve insanlığını yitirmemiş ABD ve İngiliz halkları harekete geçerse kendi vampirlerinin haklarından kendileri gelecektir. Bir yönü de medyatik olan bu savaşta, üçüncü bir cepheyi de biz açalım. Esir düşen ABD askerlerinin annelerini televizyonlarda izledik.Bizim annelerimizden ve Iraklı annelerden hiçbir farkları yok. Göz yaşı ve çaresizlik var yüzlerinde. Bu savaşı anneler durduracak. Tüm Irak Kerbela'ya dönmeden inancı, kalbi ve vicdanı olan tüm dünya insanlarını harekete geçirelim. Bilgisayarlarımızın, fakslarımızın ve telefonlarımızın başına geçip bu kampanyayı vakit geç olmadan başlatalım. Sorular soralım ulaşabildiğimiz her Amerikalıya, her İngiliz'e ve onlarla işbirliği içinde olan herkese:

Bir Iraklının hayatı kaç varil petrol eder? Rahat yaşamak adına sergilediğiniz bu vahşetten sonra yataklarınızda rahat uyuyabilecek misiniz ? Çocuklarınız bugün kaç anne kaç çocuk öldürdü? BM'lere soralım. Neye karşı birleştiniz, neyi seyrediyorsunuz? Uluslararası yardım örgütlerine soralım. Yardımlarınızı tüm Iraklılar öldükten sonra mı ulaştıracaksınız? Bush'a ve Blair'e soralım, bu kan banyosunu ne zaman bitireceksiniz? Öldürülen Iraklı sivillerin vahşet dolu görüntüleri elimizdeki en büyük silahtır. Bu görüntüleri ABD ve İngiliz halklarına e-mail olarak atalım alın diyelim. Dikkatlice bakın ihraç ettiğiniz özgürlük ve demokrasinin resimleridir bunlar. Petrol için acılar içinde kasıp kavurduğunuz bir halkın trajedisidir gördükleriniz. Dikkatlice bakın ve susmayın, unutmayın ki sustukça en az onlar kadar suçlu olacaksınız. Bu suçtan sıyrılın. Gelin birlikte direnelim. Bu vahşet onların, başkaldırı sonucu gelecek insanlık onuru ve barış bizlerin olsun.

Ali Rıza Altun / Bursa

Sevgili Lemancı abilerim, ablalarım. Ben ilkokul 3 üncü sınıfa giden bir kardeşinizim. Babamın e-maili aracılığı ile size savaş hakkında hissettiklerimi gönderiyorum. Sizi okumaktan çok büyük keyif alıyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Savaş

Savaş kötü bir şeydir. Bunu herkes bilir. Çünkü savaşta insanlar ölür, çocuklar yaralanır ve hatta birbirine en yakın kişiler bile ölüp, yaralanırlar. Bu çok üzücü bir durumdur. Birbirleriyle birşey için savaş yaparlar. Birbirlerinden alıp veremedikleri şeyler için savaş çıkarırlar. Bunun bir örneği de Bush ile Saddam'ın petrol için birbirine savaş açmalarıdır.

Eğer böyle yapmayıp birbirleriyle anlaşsalardı savaş olmazdı. İnsanların acımasızca öldürülme haberleri olmazdı. Çocuklar yaralanmazdı. Bağdat hergün siren sesleriyle yatıp kalkıyor. Hergün bombalanıyor. Buna insanların üzülmeleri gerekir. Ama Bush, buna hiç üzülmüyor. Kendi ülkesi de bombalar altında kalsaydı belki üzülürdü. Ama Bush'da acıma duygusu bile yok. Keşke acıma duygusu Bush'da da olsaydı ve yaptıklarının ne kötü, ne zalimce olduğunu anlayabilseydi, kendinden utansaydı. Ama Bush, kendinden utanmıyor ve savaş çıkarmak için nedenler arıyordu. Sonra amacına ulaştı ve o zalimce savaşı başlattı. Sanki insanların ölümleri ona üzüntü vermiyor ve Irak'ı hala bombalıyor. Gazetelerde hep insanların acımasızca ölümleri göz önüne serilir ve bunlar çok kötüdür. Bunlar göz önüne serilincede insanlar çok üzülür ve hatta yakınları ölmüş olabilir. Bu resimler nedeniyle insanlar savaştan nefret ederler. Savaşı, kötü ve zalim insanlar başlatır. Ama korunmamız gerekir. Bence; savaş olmasa, Dünyada barış olsa, insanlar dostça ve kardeşçe yaşasalar, sevinçli ve mutlu olsalar ne güzel olurdu. Eğer insanlarımız bunu bilseydi bugün ne savaş olurdu ne de savaş adı anılırdı. Ama bizim insanlarımız bunların hiçbirine uymuyorlar ve hergün savaş lafı insanın canını sıkıyor. Keşke insanlar barışı ve sevgiyi bilselerdi....

Şaban Çimen

Sevgili Dostlar;

8 yıllık bir Leman okuyucusuyum. Bütün dergileri hala saklıyorum. Sizden de son 4-5 sayıyı evlerinizin en güvenilir yerlerinde saklamanızı rica ediyorum. Bazı konularda Leman'ı eleştirsem de, kendimi sadık bir okuyucu olarak gördüğüm için bu hakkımı kullanıyorum. Bu son sayıların gelecekte namusumuzun, insanlığımızın kanıtı olarak göstermek zorunda kalacağımızı düşünüyorum. Hepimizin düşlediği bir dünyanın zamanı geldiğinde, sömürünün son bulduğu, insanlığın kardeşçe yaşadığı günlerde bu belgelerle, ruhlarını satmış medya patronlarının ve onların para babası, işbirlikçi, kalemlerinin çocukları, torunları olmadığımızı kanıtlayacağız. Mitinglerde çekilmiş fotoğraflarınızı, savaş karşıtı bütün yayınları saklayın. Çünkü vahşi sömürü kaybedecek...

Çok zaman önce, bu katliam başlamadan önce de medyamızı tanıyorduk. İşbirlikçi yazarların, tv patronlarının Boğaz kıyısında içtikleri purolarından, şaraplarından vazgeçmeyeceklerini, lüks içindeki hayatlarına devam edebilmek için ülkelerinin işgaline göz yumacaklarını, hatta neden ABD'nin yanında değiliz diye TV ekranlarında göz yaşartacaklarını, ve bunları masum insanların kanlarını döken bir katilin kıçını yalayarak da olsa yapacaklarına emindik.

Fakat son 10 günden beri haber kanallarında akıl almaz programlara tanık oluyoruz. İnsafsızlığın, duyarsızlığın bu kadarına tahammül etmek inanın çok zor. Sizin de dikkatinizi çektiğinden eminim. Gün boy savaş haberleri veren bir kanalda bombaların, silahların, füzelerin, askerlerin özelliklerinden bahsedilip duruluyor. Yok şu kadar menzilli, yok bu kadar ağırlıklı, şu kadar alana zarar verebilir gibi... Kimin elinde bunlardan kaç tane var, kaç yılında yapıldı, karadan yapılsa şöyle olur, havadan olsa böyle olur. İnsafsızlığın, manyaklığın, alçaklığın daniskası! Hala birilerine 'amiral battı' oynanıyor gibi geliyor.

Ölen çocukların, annelerin, babaların gözyaşları kanları içinde boğulacaksanız. Ah'ları, feryatları Tanrı'yı çıldırtacak. Vahşetin, katliamın yandaşları; doğunun müzikleriyle, Tanrı'nın yuhlarıyla acılar çekeceksiniz o TV ekranlarında, bilgisayar başlarında... Hem de hergün...

Ama inatla güneş doğudan doğacak. Masum bebelerin yüzlerindeki aydınlık gözlerinizi kamaştıracak... Kör olmayacaksınız ama; sahiplerinizin de sizler gibi yandığını göreceksiniz. Hem de hergün...

BARIŞLA KALIN...

Özgür/İzmir

Bir Serüvenin Ardından...

Bir gökkuşağı zamanı, düşlerime yoldaş olan yüreğim, aramaktaydı sekizinci rengi.

Ne kadar anımsasam da, maviyle gelen aydınlığı, yeşilin o tazeliğini, ya da kırmızının ateş olup içimde yandığını, hep bir eksik vardı renkler içinde... Bu serüvende yol arkadaşımdın düşlerime... Karanlığında gecenin parlak bir yıldız; yalnızlığında gecenin iyi bir dost; umutsuzluğunda gecenin alev alev yanan umuttun... Elimde bir kır çiçeği gibi değil, yüreğimde bir kurşun gibi taşıyordum seni. İnanmıştım bu serüvene, keşfetmeye sekizinci rengi. Koymuştum seni de yüreğimin en kanayan yerine... En büyük desteğimdin bu yolda. Umuduma ad olmuştun. Sendin yüreğime kanat takıp uçuran. Ve yine sen oldun, umudu yüreğimden söküp alan... Yağmur yağmaz, gökkuşağı çıkmaz oldu artık. Ve ben aramıyorum sekizinci rengi gökkuşağında. Çünkü biliyorum; o, her zaman orada...

Rukiye doğum günün kutlu olsun!.. Bütün insanların, gökkuşağındaki sekizinci rengi bulması dileğiyle...

Turabi Onay/Muş'tan
Bir Köy Öğretmeni

Ayrıca; Tuncay Akgün, Behiç Pek, Derya Sayın, Timur Danış, Kutlu Esendemir

LeMan
SAYI: 596
11 NİSAN 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti. **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140)
● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ **Baskı:** LeMan Matbaası **Tel:** 0212 858 00 93-95-96
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul
● **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

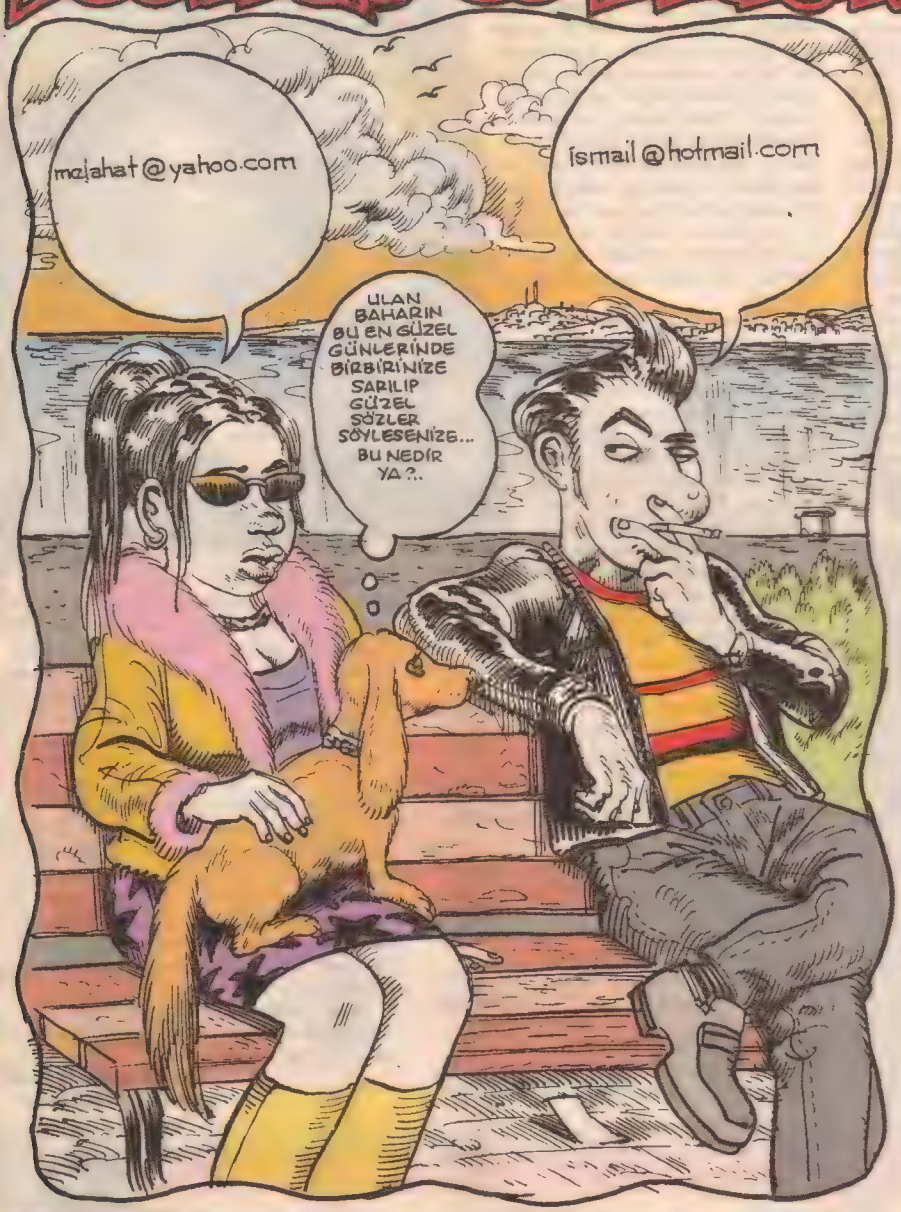

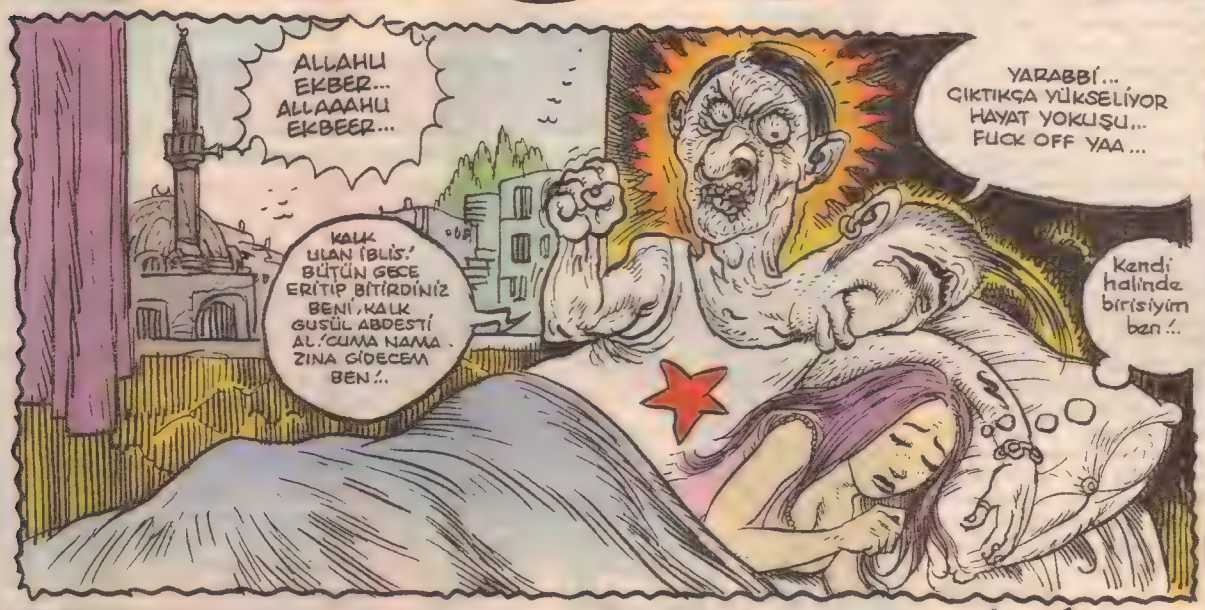

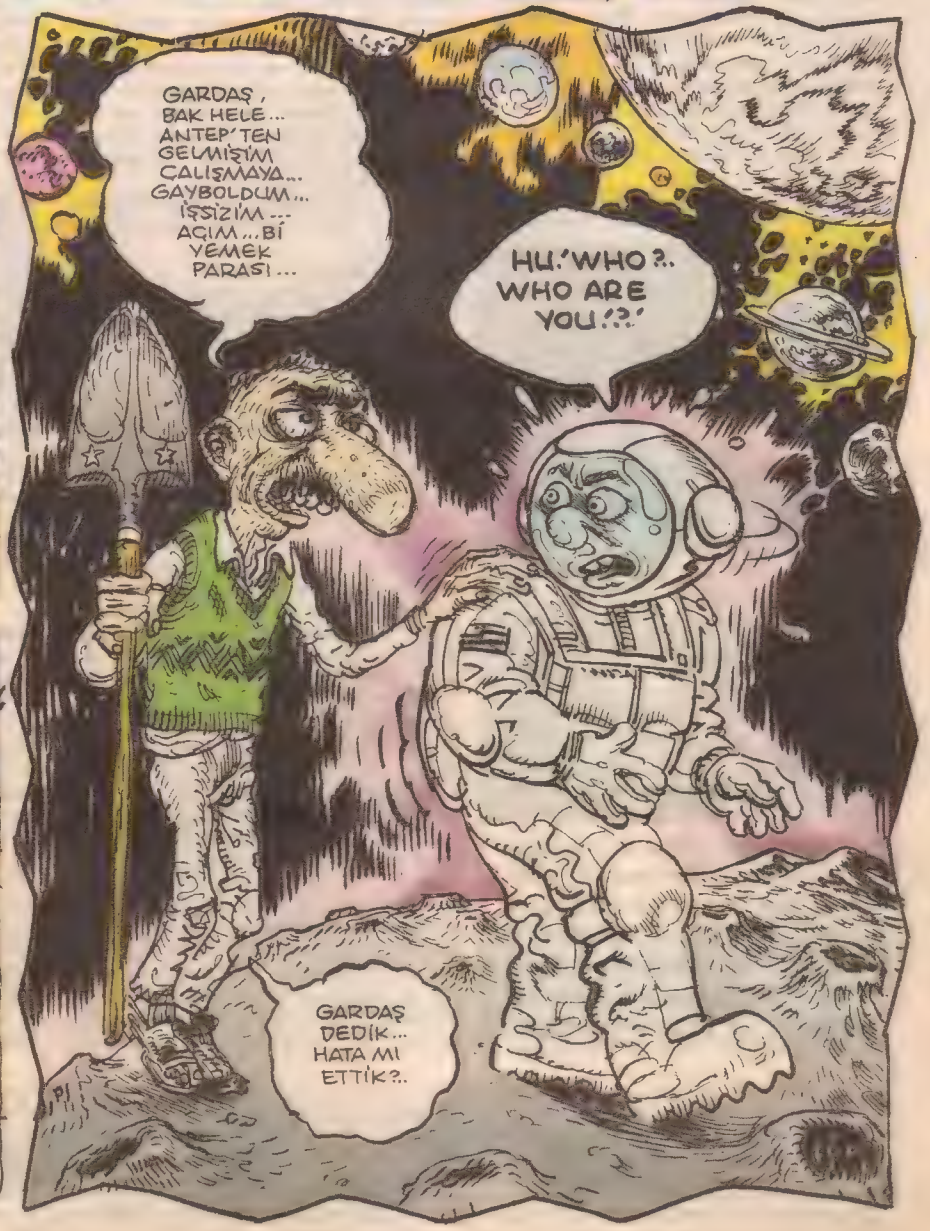

Akşamsefası

597

18 Nisan 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/16- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

Petrol: İnsan, hayvan, bitki gibi canlı organizmaların ölüp ve fosilleşmesi sonucu toprak altında kalması uzun yıllar bekletmesinden oluşan fosil yakıt

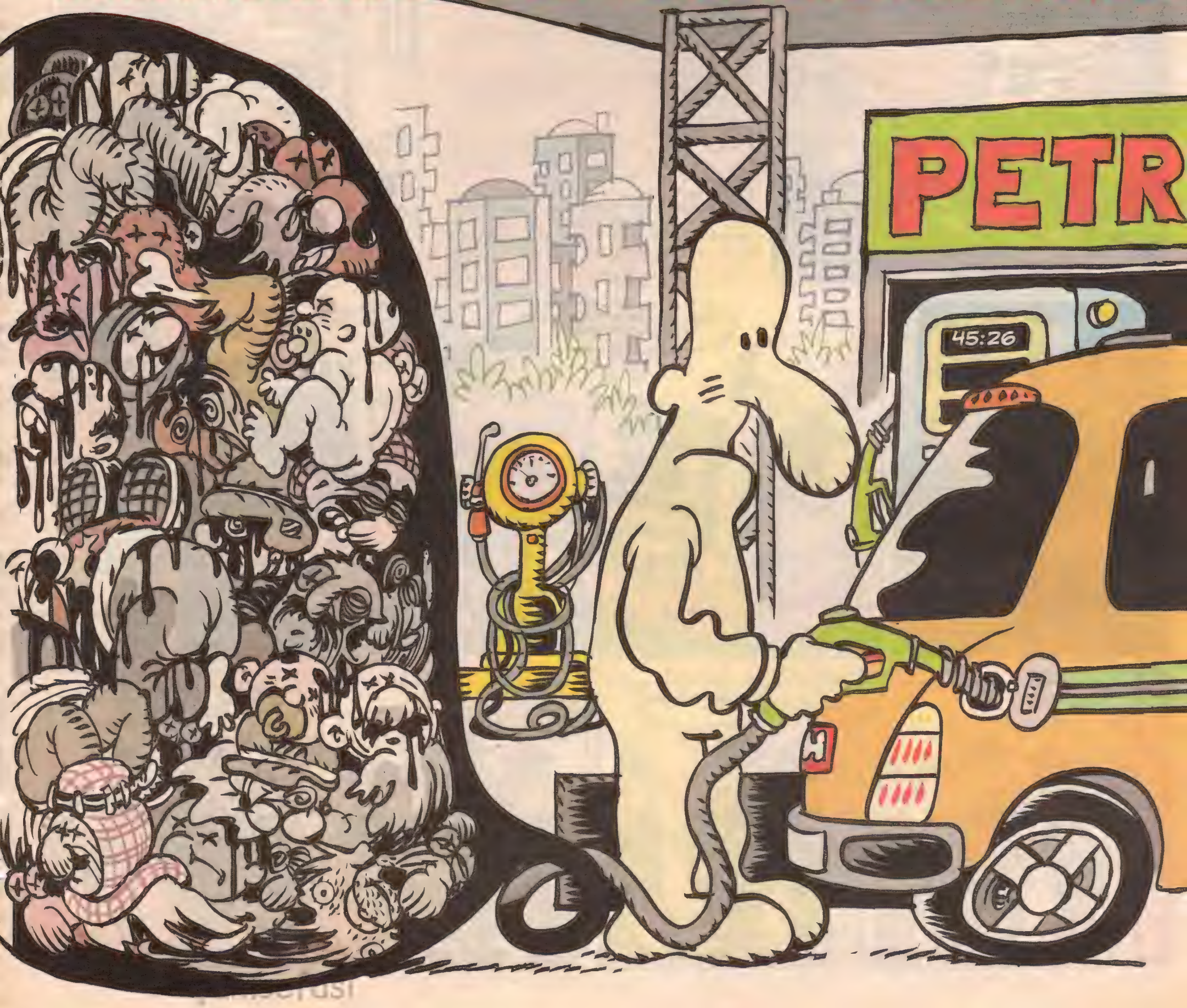

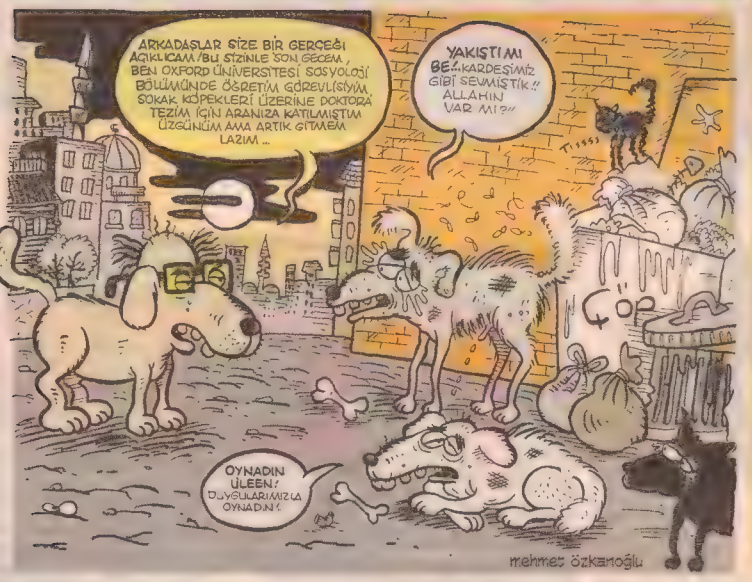

TELEGOL!

Ahmet Çakar: Mustafa bu akşam beni 17:41'de aradı... Yakışmıyo Mustafa... 17:41'de herkes arar, adamsan 87:92'de arayacaktın!.. Artı, arkadan "Atenşın Piliiz" anonsu geliyodu..

Turgay Şeren: Dikkat lütfen demek o...

Güntekin Onay: Evet abi... Ziya hocam, hanginiz daha çok Fenerli, siz mi Denizli mi?..

Ziya Şengül: Soru mu bu?.. Ben Fener'de 10 yıl oynadım... Camiayla o kadar bütünleştim ki, her yıl bana Fener Patriği olmam için teklif yapılır!..

Ahmet Çakar: Ben dostumu satmam, sırtımda taşırım, iti olurum.. Ama Mustafa beni sattı, Türkiye'ye döndü... Oysa ben onu uzaktan seven biriyim..

Ziya Şengül: O herkesi sattı... Onu adam eden, Etiler esnafıyla tanıştıran Hıncal'a bile yeri geldi "içimizdeki irlandalı" dedi... Demedi mi, dedi... Bunu ona öyle dedi...

Turgay Şeren: Bu çok yanlış... Halbuki Hıncal, dışımızdaki İrlandalı...

Güntekin Onay: Sus abi... Mustafa hoca hatta...

Mustafa Denizli: Ben programa katılma sözü vermedim ki...

Ahmet Çakar: Kıvırcıklık yapma Mustafa!.. Bilerek argo konuşuyorum ki, varoşlar bizi anlasın, Kurtlar Vadisi'nde de izlenelim!..

Mustafa Denizli: Ya kardeşim, karıma çocuğuma söylemedim, sana niye söylicem? Sana ne!..

Ahmet Çakar: Yazıklar olsun... Sırtımda taşıdım seni ben... Şampiyonluk maçında korner attım, taktik verdim.. En zor gününde sana kek yaptım...

Ali Gültiken: Hatırlatiim, şu an reyting 46'ya vurdu!..

Ziya Şengül: Ali, bak Ali... Mustafa'yla mı çalışıcan Ali.

Ali Gültiken: Abi, işim var benim... Yorumcuyum artı gömlek dünyası...

Ahmet Çakar: Bak Ali, Metin-Ali-Feyyaz üçlüsünü Metin-Şekerbegoviç-Feyyaz diye değiştirtirim, coşma!.. Zaten Denizli'nin tavrı biraraya geldiğimiz yemekte belliydi, kendine 1,5 söyledi, bize bir!..

Turgay Şeren: İşte şimdi olmadı Mustafa...

Ziya Şengül: Maçan sıkıyosa taksiye atlayıp gel Mustafa... Yiyosa koşarak gel... Haysiyetin varsa uçarak gel!..

Şansal Büyüka: Benim konuyla ilgim yok, Erman'ın çizgili ceketinden tiksinip kaçtım buraya!..

V.Ö.

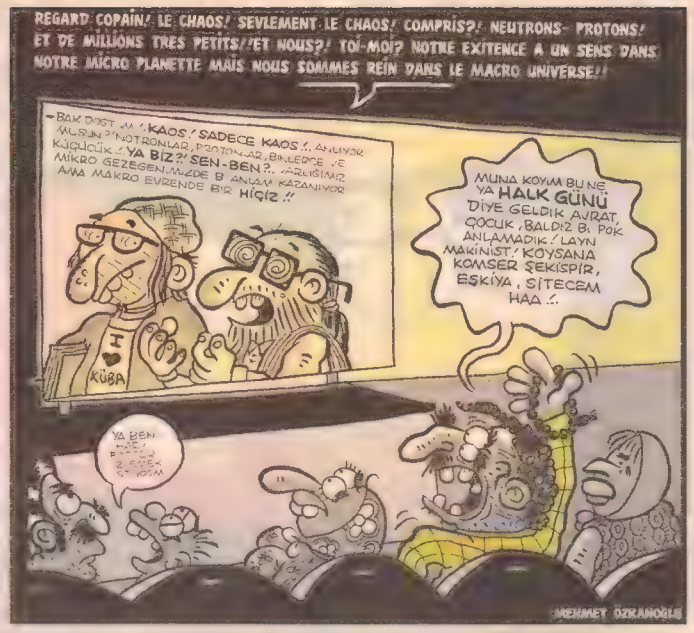

LeMan L-Manyak

HAFTASONU İZMİR'DE

L-Manyak ve **LeMan** yazar-çizerleri 12-20 Nisan tarihleri arasında TÜYAP İzmir Kitap Fuarı Leman standında.

18 Nisan Cuma günü saat 18:30 - 20:00 arası Fuar alanındaki konferans salonunda söyleşimiz var. 19 Nisan Cumartesi 14:00-18:00 arası imza günü.. Güneri İçoğlu, Bahadır Boysal, Aslan Özdemir.. Ayrıca Cumartesi 18:00-20:00 arası LeMan Kültür'de söyleşi, imza muhabbet..

Akşamsefası

Alem

"YAĞMA ÖZGÜRLÜKTÜR" diyen Amerika'n tirilyonlarca dolarlık Irak halkına ait olan petrol yağması Irakının tencere tava yağmasıyla bir güzel perdelendi...

Saddam Hüseyin'i bulmak için fotoğraflarını iskambil kağıtlarına basarak alay eden ABD, aynı tavrını savaş sonrasında Türkiye ile yaptığı tüm lobi görüşmelerinde de sürdürüyor. Aylardır yapacağını vaat ettiği yardım paketi için savaştan önce hiçbir koşul getirmeyen ABD, şimdi Türk hükümetinin önüne feleğini şaşırtan koşullar koyuyor...Amerika, tarihinin en iğrenç kedi fare oyunlarından birini daha oynuyor...

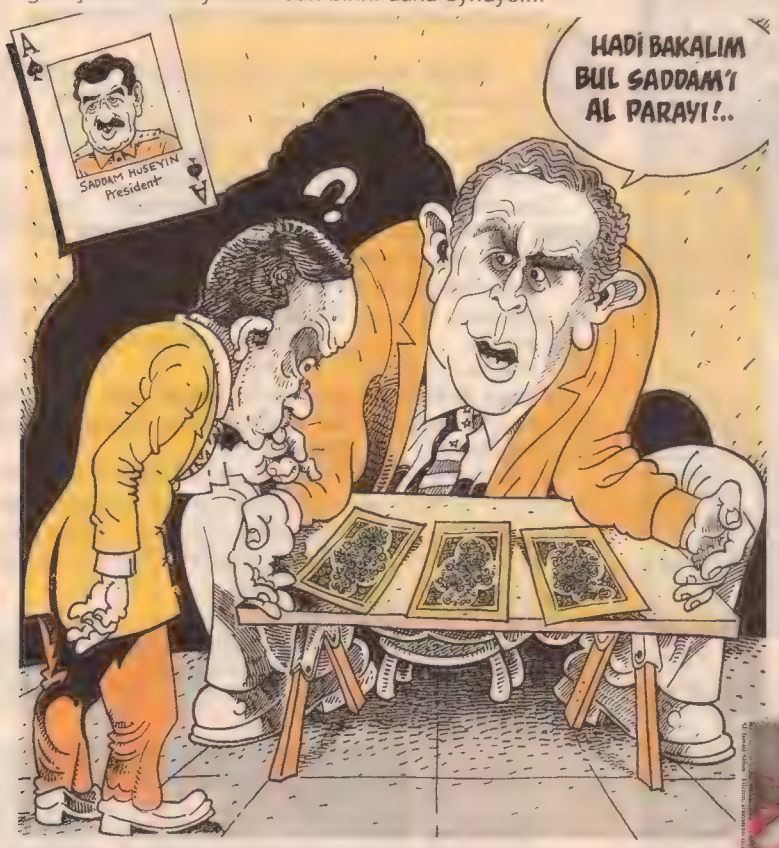

DONALD RUMSFELD
"yağma özgürlüktür" kızılderili topraklarını yağmalayıp üstüne oturanlardan ne beklenir

MÜZE TALANI
uygarlığın iflası

SADDAM'IN AŞK YUVASI
iktidarsız dingil

PAZARLIK MASASI
barbarlar sofrası

AŞİRET DÜNYASI
satırlı saltanatlar

AMERİKAN YARDIMI
namerte muhtaç olanın!

KOZLU BELDESİ ANAOKULU:
minnacık öğrencileri silah sergisini gezdirdiler...

Irak halkının tepkisinden korkan, utangaç işgalci Amerika, Irak'ta Amerikan bayrağı açılmasını yasakladı...

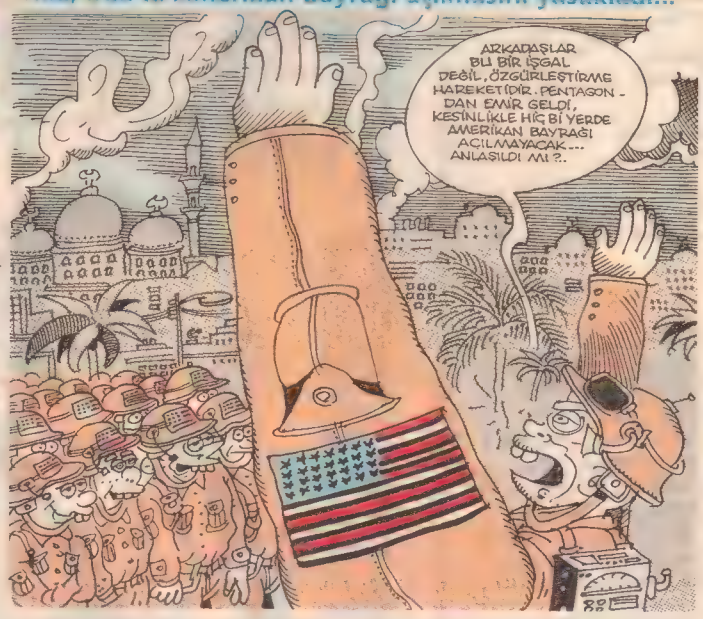

Bağdat'taki yağmada insanlık tarihinin en önemli belgelerinden biri olan Hammurabi kanunlarının yazılı olduğu tabletler çalındı...

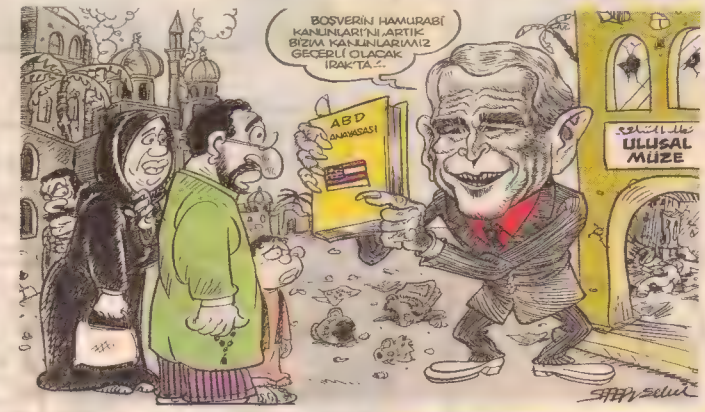

Barbarlar koalisyonunun iki büyük ağabeyi İngiltere ve Amerika'nın karanlık çeteleriyle onların dünyadaki irili ufaklı yardakcıları şimdi Bush'un Irak talanını alkışlıyor...

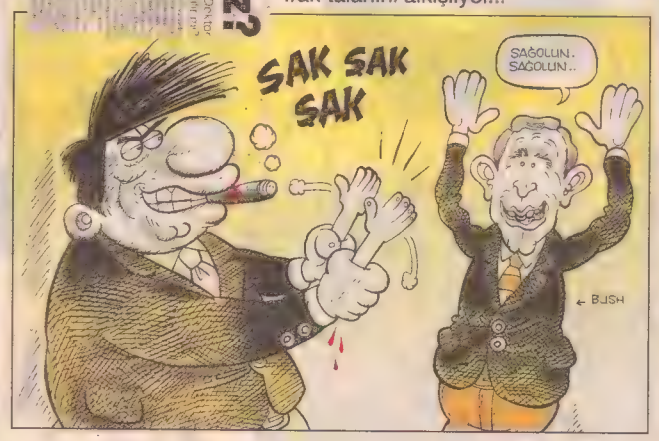

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde Amerikan sigalarına boykot çağrısı yapan Tekel Yaprak Tütün İşletme Müdürü Meitn Sarıçami İstanbul' a tayin edildi..Sarıçam'ın merkeze alınmsaında sigara tekellerinin baskısının etkili olduğu öne sürüldü..

Ellerimi verir misiniz?

12 yaşındaki Alirıın evine düşen fuzeheri ateşini 1'em de elleri alınış. Doktor olmak isteyen Ali üzüntüsünden ne yapacağını şaşırdı. Sizce doktorlar bir çocuğun ellerini yapabilir mi?

Akşamsefası

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Pelerin!

El Sahaf'a sevgilerle

* Miryakefalon Savaşı iptal edilmiş, tarihten silinecek. Her iki taraf da lisanssız asker savaştırmış!..

*** Canlı yayın lokantası...**

* "Sensız yaşayamam" bitsin artık. O'na kadar, onsuz baya baya yaşıyodun işte, bırak şimdi. Komple kolpa da demiyorum, bağlanmışındır, tamam. Ama ekstra gaz vermemeli bünyeye. "Sensiz yaşayamam!" bak hele! Yaşarsın babacım, akıllı ol.

*** Aynı has, aynı tamam. (Olumlu tekrarlar için söylenir)**

* "Sayın müşterilerimiz, atlara bağıranlar salonumuzdan çıkartılacak ve kesinlikle içeri alınmayacaktır!" (İzmir-Göztepe'de bir ganyan bayii)

*** Abdülhamit düşer iken, aldı da bir yağmur...**

* "Sanki seni boğar gibi" diye şarkı olur mu ya?..

"Sanki yeniden doğar gibi"ye uysun diye!

Boğmayın birbirinizi.

*** "Gizli Yaramdır!" (Çamurluk yazısı)**

* Grup Laçin söylüyor:

Ayşelerin Ayşesi...

-AYŞE KARDEŞLİĞİ!-

*** Eee, ben hiç pelerin giymeyecek miyim?!**

* Hatice'nin dansıyla alay etmeyin.. O dans etmiyo... Sadece durmaya çalışıyo, duramıyo!..

*** Simit: Neşeli ekmek.**

* "Seni öpmesi bile" diyordu, "kabahat!" Ya ne kabahat olacağıdı... Kimse ses etmesin, tamamına mı eriim diyosun, ne diyosun?.. Seni gidi!.. (Bi grup Japon, S.Ortaç'ı İ.Mansız'ın dayıoğlu sanıp büyük saygı duyuyomuş.)

*** İyice: Eminem'in taklidi çıksa ya, "Eminim" diye!**

* "Cüzdanımı unutmuşum, bozukluğum yok, gidip getireceğim, kredi kartı kullanıyor musunuz teklifleri kabul edilmez. Ödemelerimiz peşindir!" (BEŞİKTAŞ'ta bir lokanta)

*** Tarihin en dokunaklı beyliği: Dulkadiroğulları!**

* - Zaman nedir hocam?.

- Bıdı bıdı bıdı bıdı çekirge!..

- Efendim hocam?.

- Yok bişey, bi an hal geldi Çekirge!

*** Arap Bacı gitmeyinen yorulmaz!**

* "SENDEN BAŞKA HERKESLE" diye bi erotik film afişi görmüştüm... Nasıl bi tiksinti geldiyse artık?!

***O dudaklar dürrükleşiyor!**

sisli geçmiş zaman

bu şiir böyle değildi
bu şiir çok başkaydı
yazamadım
üstüne gitseydim yazardım
kıyamadım

sipariş üzerine yazılmadı bu şiir
antolojiye mantolojiye
alınmadı bu şiir

bu şiir şiir değil

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

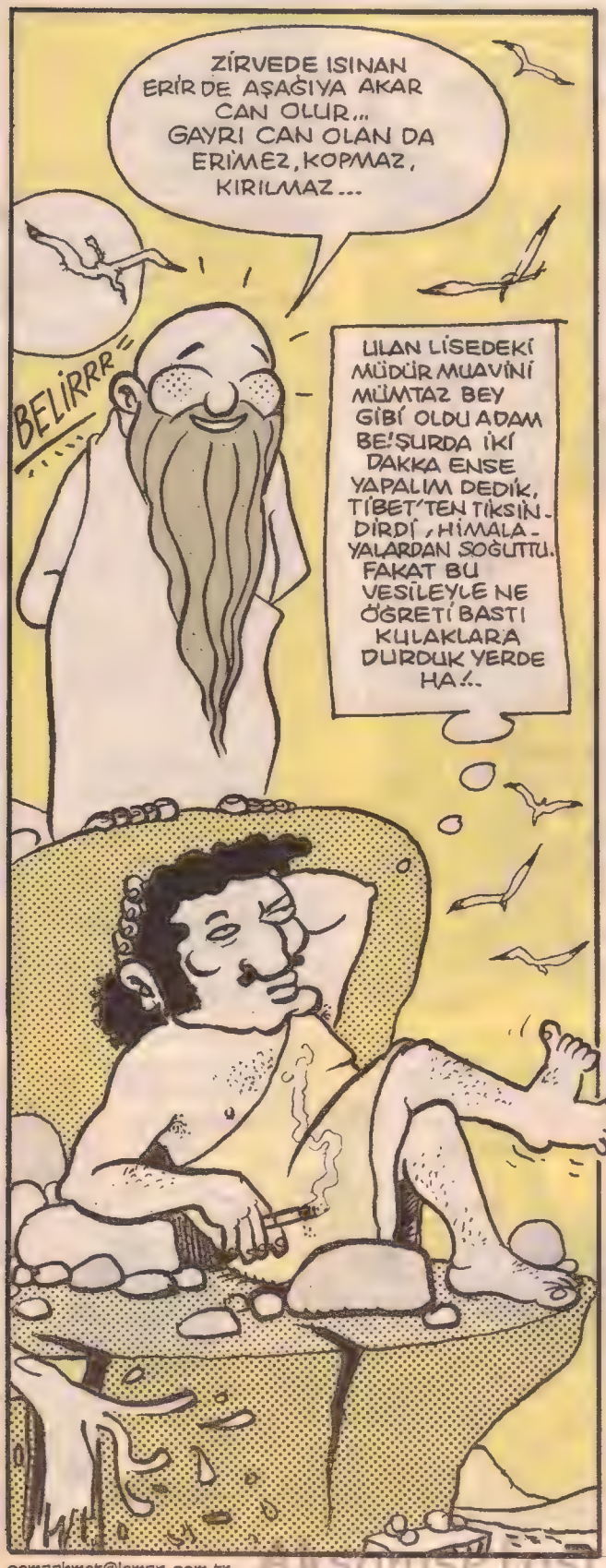

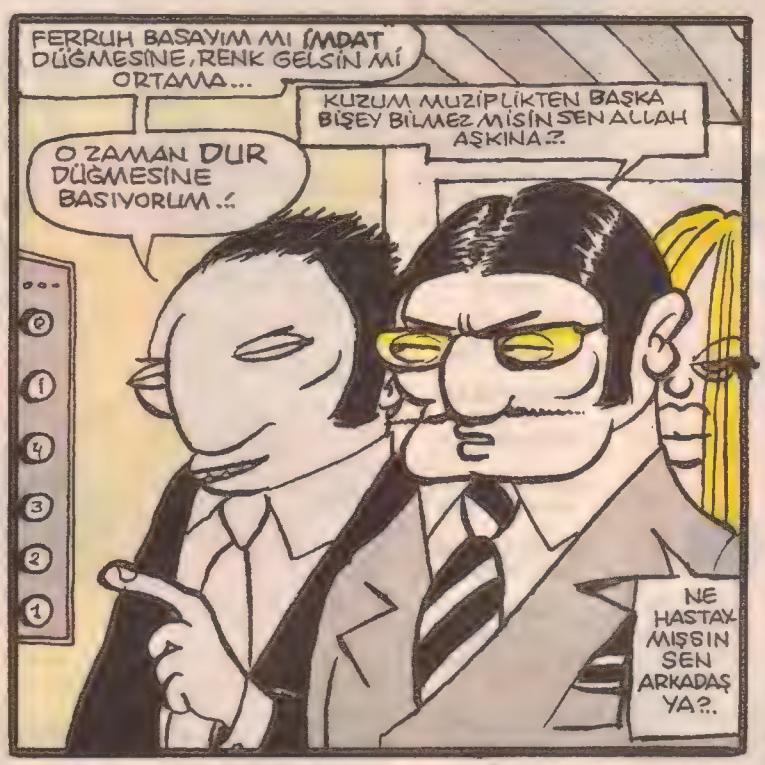

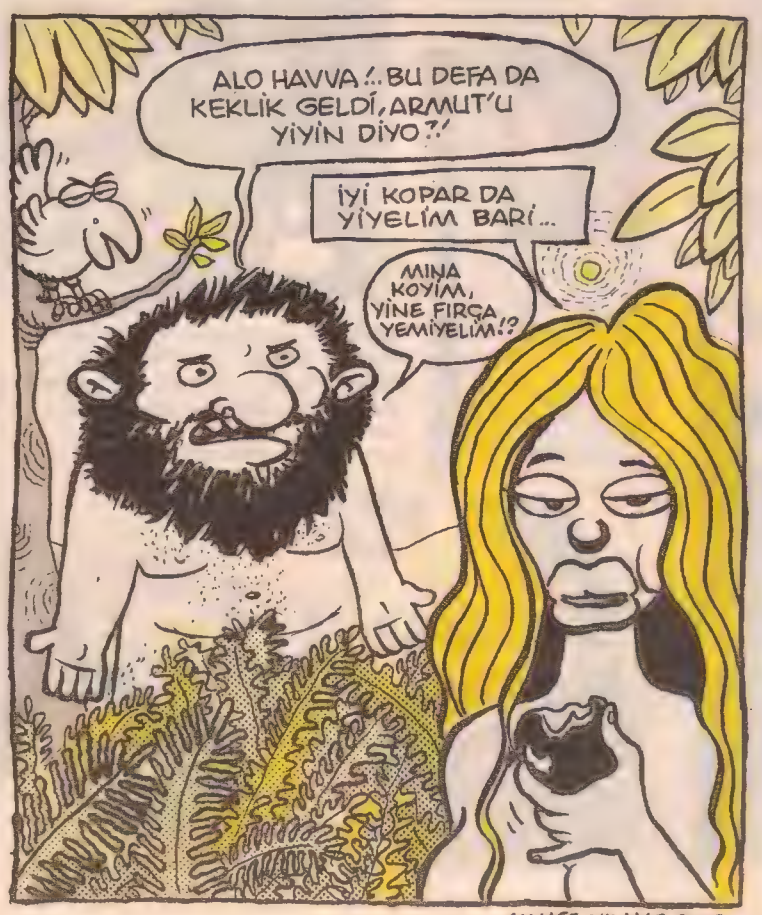

AHMET YILMAZ 2003

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

sklhan@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan derhal "Karaçocuk 29" nikiyle çete giriyosun, "Gizem 19" nikli arkadaşa sanal olarak dalıyosun... Oldu? "Şöyle yalarım, böyle vantuzlarım, saniyede otuziki dil darbesi artı yüz milyon baloncuk" şeklinde arzu dolu cümleler kur kendisine. Hadi çabuk. Sorarsa, hafif kaslı, orta kıllı bi insansın. Fener'in alt yapısında 2 sene bulundun, metalik gri pejon var, açık öğretime gidiyosun, geç geliyosun.

- Hırgürkan, nedir Abi? Sanal pezemenkliğe mi başladın? Ya da kendi dilinde bi arıza mı var, niye ben atıyorum o otuziki dil darbesini Gizem 19 'a...

- Yok be olm, sen lavuğu lafa tutucaksın ben o sırada çet yaptığı kafeyi basıp otuziki dişini eline vericem dallamanın. "Gizem 19" diye nik takınmış kendine ama aslında erkek, benle makara yapıyo şerefsiz. Anladım da anlamazlığa geliyorum, sen şimdi çete gir, benim piçağı kapıp yola çıktığımı anlamasın arkadaş. Yoksa orta derecede kıllanıp kaçar. Ben en son "Sütyeninin kopçasını dodaklarımla açıyorum" yazdım o da "ohh" yazdı. Sen gir devam et.

- Manyak olma olm, sanal alem böyle bişe, herkes üfürüyo yalan atıyo, ne kazıklanıyorum tribine giriyosun? Kapat gitsin lavuğu. Hem bak sen de yaşını yalan yazmışın, "Karaçocuk 29" diye olgun erkek ayağı yapıyosun.

- Ordaki 29 yaşı belirten bi rakam diil Sıkılhan. Uyuz etme adamı da dediklerimi yap sen. Son olarak o bana "Tüy diplerim pürtük pürtük oldu" dedi, ben de ona "oh" yazdım. Ben uzuyorum çaktırmadan sen devam et.

- Var ya hayat çok yivranç Sıkılhan. İnsanlar bir Hayvanlar Ansiklopedisi olmuş artık. Herşey maddiyat herşey çıkar ilişkisi, Vefa yalnızca bir boza markası, dostluk ise yitik bir duygu. Kalbim yırtıldı Sıkılhan, duygularım yerinden çıktı.

- Ben de gizemli zatüre oldum Bunalgül. Hatta kulağım kırıldı. Çok fazla yaşamam artık, beni burada bırak sen geyiğe devam et, elveda.

- Yiğvrançleşme Sıkılhan. Şurda bi derdimizi anlatmaya çalışıyoruz heralde sana. Biz var ya Büzge'yle tamamen küstük. O var ya, bir iftira ve karalama kampanyası, o bir dedikodu çarkı.

- Başka bi konuya geçmen için telefonun "2" numaralı tuşuna bassam olur mu? Ben bu Büzge'yle küsme mevzusunu çok dinledim de.

- Bu sefer öyle değil ama ben çok ciddiyim. Bak sana vasiyetimi emailliycem, ben ölünce o karı cenazeme gelmesin. Resmini terlikle dövdüm Büzge'nin. Hatta oyun hamurundan bir heykelini yapıp kedinin kuyruğuna bağladım, evde oda oda sürükleniyo.

- "2" ye bastım duyuldu mu?

- Duydum ben Sıkılhan. Anladım seni. Mümkünse hattın ucunda kalabilir misin cep telefonumu terlikle dövcem... Yivrenç şey. Diktator... Çot...Çot... Çot... Alo sakın kapama, diktator şey! Çot...Çot...

Atilla Atalay'ın Ağlama Dolabı adlı kitabı İletişim Yayınları'ndan çıktı!..

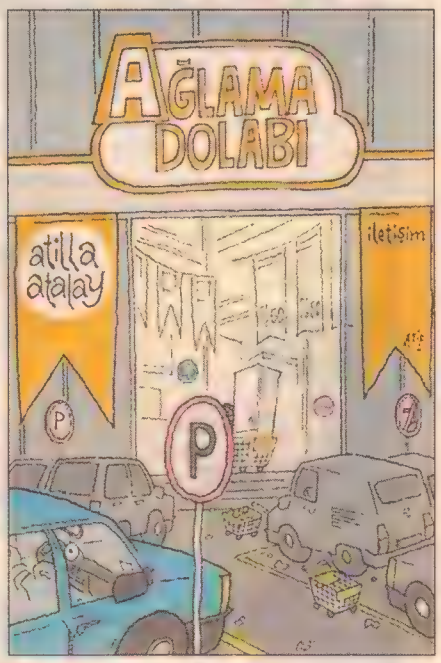

Resim Sergisi "KENT, YAŞAM VE İNSANLIK HALLERİ"
İbrahim Çiftçioğlu, Alp Tamer Ulukılıç, Bayram Gümüş, Saim Erken...
Yer: İş Bankası Kibele Sanat Galerisi İş Bankası Kuleleri Maslak.. **Tarih:** 17 Nisan - 25 Mayıs

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

1

SELAMINALEYKÜM,,, BEN BOZUK MUSLUĞUNUZU TAMİR ETMEK İÇİN GELMİŞTİM,NE TARAFTA ...

ÖZEN SIHHİ TESİSAT

EVET EVET...NİHAYET!SONUNDA TAM ARADIĞIM,ARZULADIĞIM GİBİ BİR SIHHİ TESİSATÇI...

BUYUR ABİ...

YOK BİŞEY KENDİ KENDİME KONUŞUYODUM.

2

IRRR...OLAMAZ,BEN SİZİN ÇATALINIZI GÖRMEYE MECBUR MUYUM? BU MUDUR BU MESLEĞİN SIRRI...

NASI ABİ?

ÇATAL TESİSATÇI DENKLEMİ...

BİRAZCIK KISKANDI AYOL...SEN ONA ALDIRMA,HEP BENİMLE UYUR O...

IYYY...

NASI ALDIRMIYIM ..NA KOYİM YA... ÜRPERTİ İÇİNDEYİM...KAÇSAN KAÇILMAZ...

YILAN SHOW WAT 69

SSSS...

SSSS...

ZIPSS

AAYYY!

SAİME SEN! BUNU BANA NASI YAPARSIN 17 YILLIK KOCANA HEM DE GANYANCI FİKRET'LE. TÜFENKÇİ HEMEN ŞUNU Bİ DAA DOLDUR,Bİ DAA Bİ DAA.

FESTİVAL FİLİMLERİ BU SENE PAHALI MI PAHALI...

EMEK SİNEMASI FUAYE TEK ÇİFT

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

KAPATIN KAPILARI... FESTİVAL BİLETİM ÇALINMIŞ...

ONU ALABİLİRSİN FADİME,... BANA YENİSİ GELİCEK,ESKİDİR AMA İŞ GÖRÜR...

VIS!..

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUTABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

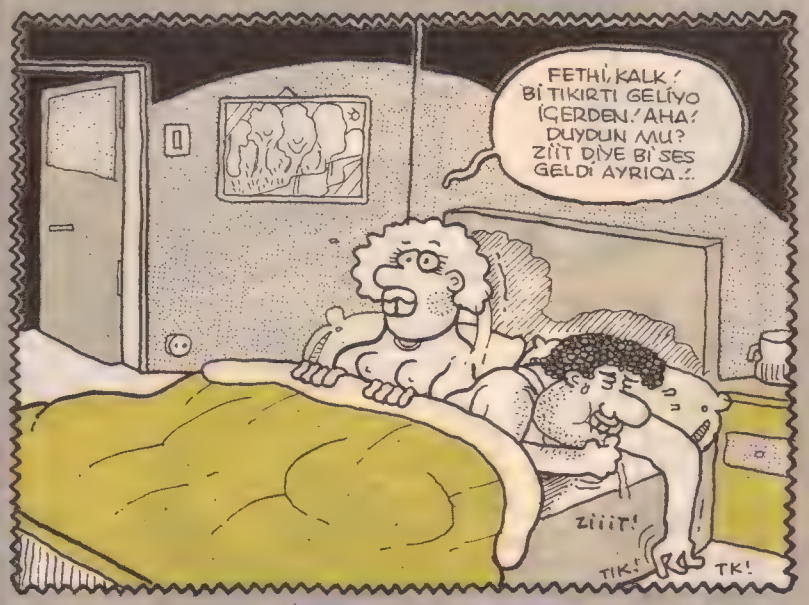

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

SSCB & HSBC

1. SSCB, adı üstünde sosyalistti ve dünya emekçilerinin birleşmesinden yanaydı... **HSBC, kapitalisttir ve küresel sermayeden yana!..**
2. SSCB, tüzeldi... **HSBC özel!..**
3. SSCB, somut nesnelerden oluşan bir simgeye sahipti... **HSCB, soyut şekilden ibaret bir simgeye sahip!..**
4. SSCB, CCCP ve URSS olarak da bilinirdi.. **HSCB, HSCB!..**
5. SSCB, 20. yüzyılın markasıydı.. **HSBC, 21. yüzyılın markası!..**
6. SSCB'yi "genel sekreter" yönetirdi... **HSBC'yi "CEO" yönetiyor!..**
7. SSCB'ye sempati duyanlara kökü dışarda, onunla ilişki kuranlara da hain denirdi... **HSBC'ye sempati duyanlara girişimci, onunla ilişki kuranlara ise global deniyor!..**

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

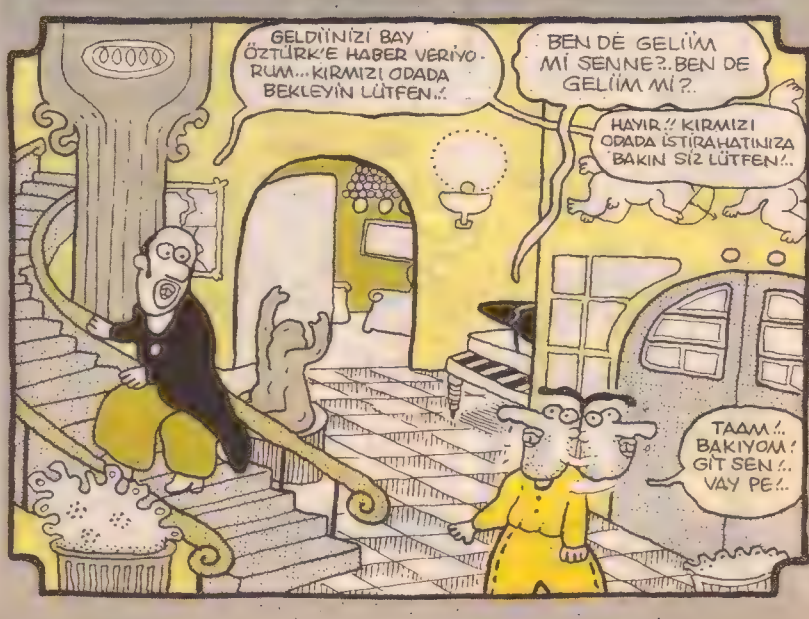

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

VAH ŞETİN KANKALARI

ALPER İLEN BÜNYAMİN

HAYDAA! NOOLDU BUNA YA?.

ROT BALANS ŞEYİ HERALDE.

TRAK KOT TUK!

SEN ANLIYOSUN OOLUM BU İŞTEN...TAMİR ET DE GİDELİM...KARILAR BEK. YOR.!

YOK YAA... YENİ ELBİSE. LERLE NE YAT. CAM ARABANIN ALTINA...HATUN. LAR İÇİN GİYİN. MİŞİM ZATEN.

ÇIKAR O ZAMAN ŞUNLA. RI.ÇIKAR...

HAH, ŞİMDİ YAT.

BÖYLE HİÇ OLMAZ.YIKAN. DIM,KOKU. LAR SÜRÜN. DÜM...YATAK OLAYI FALAN OLURSA DİYE. HEHE.

O ZAMAN BÖÖLE...

PIÇAK KAÇIRMA, AMAN ABİ...

CİZİYUUUUIIIFFF!.

ÇIKARALIM DERİYİ... HIMM...KASLARIN FENA DİİL OLUM...AMA GÖBEK. TE YAĞLANMA BAŞLAMIŞ DİKKAT ET...

HADİ YAA!

TAMAM MI?

ŞİMDİ YATABİLİ. RİM...DERİMİ TEMİZ Bİ YERE KOY SEN... İŞ BİTİNCE TAKAR. SIN...

DAAAT

HASSTİR!

NOOLDU ?..

KODUMUN KAMYONU.!. ÇOK YAKIN GEÇTİ...SENİN DERİYİ TAMPONA TAKTI GÖTÜRDÜ...

AAA!. NAPCAM?

ANAAM! NAPICAAM BEEN! DE. RİİM!

DUR LAN, DÜŞÜNÜ. RÜZ Bİ ŞEYLER...

OO... KİMLERİ GÖRÜYO. RUM. HEHE.

GİY BAKİİM ... HİÇ YOKTAN İYİDİR LA...

UFF !..

HAY KOYİM YAA...LEŞ GİBİ KOKUYO BU...ZA. TEN BOL DA GELDİ...

SÖYLENME SÖYLENME... YAKIŞTI...GEL YÜRÜYELİM... NASILSA Bİ YERDE YAKALARIZ KAMYONU...

İki saat sonra...

ŞU SUYUN İÇİNDE. Kİ NE?

AA.- EVET... BENİM DERİM O...YAŞA. SIN...

YALNIZ ŞEY OL. MUŞ.

ALTI NERDE? ALTI KOPMUŞ BUNUN YAA?!

AA,AZ KAL. SIN GİDİYODUK... NERDE KALDINIZ ?.

SELAM KIZLAR ...BAŞIMIZA NELER GELDİ SORMAYIN ...

KOYİM.

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

Bayık Gülü

guverfeyhan
@hotmail.com

FEYHAN GÜVER

KIYIYA VURAN DALGALARIN ÇEKİLİRKEN BIRAKTIĞI O SES...

CEZMİ ERSÖZ

Anlamıştım... Gitme vaktin gelmişti...

Yine varlığımın üzerinden uzaklara, bilmediğim uzaklara doğru bakmaya başlamıştın...

Bulunduğun yerin hep uzağındaydı hayat... Ne yaşanıyorsa hep orada yaşanıyordu. Kendinin ve benim uzağımda...

Uzaklara bakmayı bırakıp bana ve bize döndüğünde gözlerin eski ilgisini, eski heyecanını yitirmiş oluyordu ne zamandır.

Hiç olmadığın kadar donuk, küskün, yaralı bakıyordun bana... Şimdi ne yapacağız, der gibi bakıyordun.

Oysa kalbimin bütün odalarını açmıştım sana ve orada artık seni heyecanlandıran, sana acı ve ıstırap dolu bir serüven duygusu veren hiçbir şey kalmamıştı sanki...

Yanındaydım da artık, sana sunduğum hiçbir sırrın anlamı kalmamıştı... İşte o zaman bir kez daha düşündüm: Benim

varlığımın senin için gerçekten bir anlamı var mıydı, hiç olmuş muydu, diye... Benim, kalbimin gizli odalarının, kimseye açmadığım sırlarımın senin için ne kadar önemi vardı?

Fırtına dinmişti işte... Kaçıp kaçıp saklanmalar, acı vermeler, başkaları ve ayrılık korkuları artık geride kaldı, demek istiyordum sana... Ama duymuyordun bile beni... Kalbimin sadece senin için açılan odalarına değil, menzilimin dışına, hep uzaklara bakıyordun durmaksızın... Çünkü yanındaki hep eksik, hep yetersiz geliyordu sana... Yanındaki, içindeki o sonsuz çolü hatırlatıyordu... Sen hep uzaktakileri, erişemedikleri özlerdin... Sevgiyi uyumla, anlayarak yaşamak olarak değil, koparıp alarak ve kopardığın yerde üstüne basıp geçmek olarak biliyordun... Kimi elde edersen ondan sıkılmaya başlıyordun... Oysa sıkıldığın kendindi... Kan içinde kalan ellerindi... İçindeki iyi şeyi neden bir kez daha öldürdüğünün yanıtını veremeyişindi...

Kalbimin sana açılan odalarında beni değil, kendi boşluğunu seyrediyordun bu yüzden. O boşlukta benimle değil kendinle konuşuyordun: **Bu değildi aradığım, başka bir şeydi... Ama neydi? Ona yaklaştığımı sanırken yine kaybettim... Bir zamanlar kaybettiğim ve kimsede bulamadığım o şey neydi peki?**

Elde edince anlamı kaybolan kimdi o zaman, peşinden hasretle koştuğun muydu, yoksa ben miydim?

Elde ettiğin anda ilgini kaybettiğin ben miydim, yoksa sen mi?

Çok arzuladığın halde, kavuştuğun şeye ilgini kaybetmen kendine duyduğun o derin umutsuzluğun muydu?

Oysa derin bir huzur ve dinginlik içinde olman gerekiyordu böyle bir anda... Çünkü fırtına dinmişti... Hep birlikte ölmekten bahsederdin ya, seninle ölmeyi isteyen beni onca yitirişten sonra bulmuştun işte...

Ama ne olduysa beni bulduktan sonra başlamıştı içinde... Benim için savaş bitmişti, ama senin için henüz yeni başlıyordu... Benim için savaş bitmişti, çünkü sen benim geçmişimdin. Ben onu sende bulmuştum. Sen yokken, yani geçmişim yokken küskündüm ben kendime... Kendimle bağlarını kopuktu ve bu yüzden içimde hiç bitmeyen bir savaş vardı... Kendimle bağlarım kopuk olduğu için bu savaşı kime karşı verdiğimi bile bilmiyordum... Sanki kendimi bildim bileli, bilmediğim bir düşmandan öç alırcasına yaşıyordum...

Sen dönmüştün işte...Ve ben seninle kendime inanmaya başladığım için bu dünyaya da inanmaya başlamıştım... Yıllardır bana kendimi inandırmayı başaracak o sesi bekleyip durmuştum. O sesi duymadan bir şeylere inanmış ve bağlanmış gibi gözüksem de sadece başkalarını kandırmış oluyordum çünkü... Hayatın bana daha az acı vermesi için yapıyordum bunu... Oysa hayattaki acılardan kaçmaya çalıştıkça içimdeki boşluk ve anlamsızlık duyguları giderek daha da büyüyordu... Bu kaçış yüzünden kendimle bağlarım her geçen gün biraz daha kopuyor; bu kaçış yüzünden kendimi tanımakta biraz daha zorlanıyordum...

Ben kendime ve dünyaya inanmak için o sesi bekliyordum.Ve o sesi senin sayende duyacaktım... Ve bu yüzden kalbimdeki odaların bütün kapılarını sana açmıştım... Peki, sen kendine ve dünyaya inanmak için kimi bekliyordun? Kime açacaktın kalbinin odalarını? Var mıydı öyle biri?... Olabilir miydi?

Belki de onu hiç bulamayacağını gizliden gizliye anladığın içindi sana teslim olduğum anda hissettiğin o boşluk ve anlamsızlık duyguları...

Seni senden çok sevmeye başladığımda yaşadığın o ani öfke patlamaları ve beni bırakıp gitme isteğin belki de kendine duyduğun o derin umutsuzluk duygusu yüzündendi...

Vardı elbet aradığın bir şey... Ne kadar yaralanmış ve korkmuş olursa olsun eninde sonunda herkes bir gün kendine ve dünyaya inanmak isterdi... Ama o, yani içindeki o iyi şey, o ses öylesine uzağındaydı ki, bu hayatta sanıldığın her şeyden vazgeçip onu beklemen gerekiyordu... İçini bütün o sahte hırslardan ve öfkelerden arındırıp beklemen... İçindeki o sesten, o iyi şeyden bir zamanlar nasıl da korkup kaçtığını düşünüp beklemen... Seni sana inandıracak, seni dünyaya inandıracak o şeyin önünden nasıl da çılgınca koştuğunu ve onu ne denli acımasızca ardında bıraktığını fark edip artık durman ve mola vermen gerekliydi...

Bu durup bekleme yerin benim yanım olabilirdi... Bir başkası olabilirdi... Ya da yanında kimse olmadan bir başına sen bekleyebilirdin onu... Ama üzgünüm inan, seni kendinin önünde kör bir telaşla koşarken çok gördüm.Ve anladım ki senin onu beklemeye tahammülün kalmamış artık. Çünkü o öyle uzağında kalmış ki... Onun varlığını bile hissetmen, çok uzaklardan da gelse sesini duyman bile sana sadece derin bir kaygı veriyor...

Ve onun varlığını sana hissettiren kim olursa ona büyük ve derin bir öfke duyuyorsun... Onun sesini duyduğun anda parçalanacağını, hırs ve öfkeyle sarıldığın bugünkü o sahte hayatını bile yitireceğini; o içindeki ses de yardımına koşamayacağı için büyük bir hiçlikte kaybolacağını sanıyorsun... Sana içindeki o iyi şeyi, o sesi hatırlattığım için gideceksin, biliyorum... Seni senden daha fazla sevmeye başladığım için...

Hem de tam sana kalbimin odalarını tamamen açmışken... Yıllar önce yitirdiğim o sesi tam duymaya başlamışken... Tam kendime ve dünyaya inanmaya başlamışken... Artık kendimin ve kaderimin önünde koşmayı bırakıp içimdeki o iyi şeyi beklemeye karar vermişken... Artık ölümümle barışmaya niyetlenmişken... İçimdeki o iyi şey, delikler gibi özlediğim o ses tam kollarını açmış bana doğru koşarken...

İnsanın ölümüyle barışmaya niyetlendiği bir anda ondan yeniden ve eskisinden daha çok korkmanın ne kadar acı verdiğini bilir misin?.. Kendisiyle kucaklaşmaya ha-

Behiç Pek

behicpek@
leman.com.tr

Akşamsefası

zırlanan birinin çok özlediği o iyi şey yerine koca bir boşlukla kucaklaşmak zorunda kalmasının

ne demek olduğunu hiç yaşadın mı sen?..

Bu dünyada kendimi ve her şeyi sevmemi sağlayacak o tek insanın beni kendime ve her şeye sonsuza dek küstün bırakacak biri olduğunu anlamanın ne büyük bir talihsizlik olduğunu hayal edebilir misin?

Artık biliyordum, hiç bilmediğim bir yalnızlık gelecekti senden bana ve orada senin gözlerin olacaktı... Hiç teselli vermeyen, içinde hiçbir vaat taşımayan bir yalnızlık olacaktı bu... Biliyordum, ne zaman kendi boşluğuma düşsem, orada senin hep uzaklara bakan gözlerin olacaktı... İçime, kalbimin sana açılan odalarına bir kez olsun bakmamış ve baksa bile baktığı hiçbir yere inanmamış gözlerin olacaktı...

Çok istedim kendimi öldürmeyi, ama başaramadım. Kendimi öldüremiyorsam ruhuma saplanmış gözlerini öldürmeyi denedim, işte asıl onu hiç başaramadım... Ve o zaman anladım ki böylesi bir aşk ruhsal bir sefaletti... İnsanın kendisini bulmak için her çırpındığında kendisinden biraz daha uzağa düşmesiydi... Böylesi bir aşk insanın sığınabileceği bir gurbetinin bile olmamasıydı...

Yoksa beni kim bilir kaçıncı kez bırakıp giderken, **beni bekle, bir gün döneceğim sana,** demene nasıl inanırdım... Beklemeyip ne yapacaktım... Donebileceğim bir gurbetim bile yoktu... Çiğneyip geçmediğim hiçbir değerim, hiçbir inancım kalmamıştı ki...

Beni bırakıp başkasına giderken beni kendine benzetmiştin... Ben seninle içimdeki o iyi şeyi sonsuza dek yitirmiştim... Ben de senin gibi o sesi bir daha duyamayacağıma inanmıştım... Sen nasıl kendinin önünde koşuyorsan ben de seninle birlikte bu çaresiz, bu nafile koşuya katılmıştım...

Ben sende beni kendime inandıracak geçmişimi bulmuştum. Şimdi bırakıp gideceksin ya beni, bana kollarını açmış gelen o iyi şey, o beni kurtaracağını umduğum geçmişim, hayatıma yeniden saldıracak; sende gördüğüm ve yitirdiğim ne varsa içimde yıllardır beklettiğim o sesi sonsuza dek susturmak isteyecek...

Yanıldım ve aşka benzedim şimdi... Şimdi neyi hayal etsem gerçeği rahatsız etmekten başka bir şey yapamıyorum... Senin hiç olmazsa sahte bile olsa bir gerçeğin var. Benim o da yok... Odasız evlerde yaşıyorum durmadan ve senin dışardan, gerçeklerden bana getireceğin haberleri bekliyorum artık sadece...

Bana dışardan, gerçeklerden getireceğin haberleri beklerken, beni niye sonsuza dek terk etmediğini düşünüyorum durmaksızın... Kalbimin bütün odalarını açmıştım sana ve sen oraya bakmamıştın bile... Sana içindeki o iyi şeyi hatırlatmıştım, seni sana inandıracak o sesi... Oysa hiç ilgini çekmedi bunlar senin... Üzerine gidip seni sorgulamaya başlayınca önce kaygılandın, sonra derin bir öfke duymaya başladın bana... **Üzerime gelme**, dedin en çok... **Sen aradığım o insan değilsin**... Kötü bir düş görmüş gibi bakmaya başladın bir süre bana...

Ama iyi bildiğin bir şey vardı, o da artık sensiz olamayacağımdı... Son inancımı senin boşluğunda yitirdiğimi çoktan hissetmiştin...

Zaten gidip gidip bana her defasında yeniden geri dönmen sana hala aşık olup olmadığımı anlaman içindi... Ve kim bilir kaçıncı geri dönüşünde seni hala bekliyor olduğumu görünce artık buna dair içinde hiçbir kuşku kalmamıştı...

Başka yerlere, başka insanlara yara almaya gidiyordun sanki... İlişkiye girdiğin her insan kendine duyduğun inançsızlığı biraz daha çoğaltıyor, bu inançsızlık seni biraz daha yaralıyor ve sen de yaralarını sarmak için bana geri dönüyordun...

Çünkü kime gitsen, kimle ilişkiye girsen hiç birinin sevgisinden emin olamıyordun... Ne yaşanıyorsa yaşanıyor, ama ilişki bittikten sonra onların kapılarını sana sonsuza dek kapanıyordu... Ama bana ne yaşatırsan yaşat, biz ne yaşarsak yaşayalım benim kapım sana sonsuza dek açık kalacaktı hep...

Bundan emin olduğun için, geri döndüğünde seni ne kadar kırmak ve bana yaşattıklarının acısını ne kadar çıkartmak istesem de, bunlar seni hiç etkilemiyordu... Seni istesem de yaralayamıyordum...

Çünkü öyle çok emindin ki benden ve geldiğin yerlerde öyle çok incitilmiş ve hasar görmüştün ki, seni yaralamak için söylediğim her söz, seni incitmek için yaptığım her davranış, her bakış, sana kendini iyi hissettiriyordu...

Bu yüzden benim için çok tehlikeliydin. Çünkü bir tek benim sevgimden emindin. Bu emin oluş yüzünden başkalarının sana yaşattıklarını bana dilediğin gibi yaşatabilirdin... Sebebini senin bile bilmediğin, bilmek için hiç çaba harcamadığın bir şey yüzünden ne yapsan kapısını sana hep açık tutacak birini bulmuştun... Bana ne yapsan, beni kaç kez terk edip yine geri dönsen bile ben orada, bir kez sende görür gibi olduğum; ama yine sende yitirdiğim o rüyanın kapısı önünde seni bekliyor olacaktım...

Sürekli işitmek isteyip de işitemediğim o sesi senin sayende duyacağıma inandırmıştım kendimi bir kez... Bundan daha büyük bir inançsızlık, bundan daha büyük bir kayboluş olabilir miydi?

Senin suçun yoktu ki bunda, ben kendi vehmime kapılmıştım sadece... Senin bana uzattığın o uğursuz armağanın hayatımın en değerli varlığı olduğuna bir kez inandırmıştım kendimi...

Bir başıma bulamamıştım içimdeki o iyi şeyi... Beni bana inandıracak o sesi, artık yokluğuna bile inanmadığım sevgin olmadan duyamayacak kadar çaresiz ve güçsüz hissediyordum kendimi...

İçimdeki o iyi şeyden yıllardır ayrı kalmanın acısı bana yetmemiş, beni bana inandıracak o sese duyduğum hasretin kederi beni hiç incitip üzmemiş gibi, senden bana daha derin, daha amansız ıstıraplar bağışlamanı istemiştim... Kendime inançsızlığımın bedelini senden yeni acılar dilenerek ödüyordum...

Bana verdığın acılar yetmemiş olacak ki, bir gün dışardan, dışardaki gerçekten yeni bir haber getirdin bana: **Evleniyorum,** dedin... **Evleniyorum, ama bu seni bırakıyorum anlamına gelmesin... Sen benim için çok değerlisin, yitirmeyi asla düşünmüyorum seni... Evleneceğim adama karşı bir hissim yok. Ama bana çok şey vadetti... Kurtuluşum onun elinde... Ne olur bana hiçbir şey sorma... Ve bana bir şey sormayarak yardımcı ol... Ben ne zaman istersen gelirim sana... Bana sadece seni hep bekleyeceğim de, yeter. Beni hep böyle yürekten sev. Bana döndüğünde hep burada olacağım de... Kapını hep açık tut bana...**

Ne diyebilirdim ki sana... Benimle birlikteyken bana kendimle kalacak o kadar az yer bırakmıştın ki, seni beklemekten başka ne yapabilirdim ki... Kızdım, bağırdım sana elbet... Kapılarımı sana sonsuza dek kapatacağıma dair yeminler ettim. Gittiğinde beni kesinlikle kaybedeceğini söyledim... Aşağıladım seni. Para için ruhunu sattığını, senden tiksindiğimi soyledim... Beni bir daha ararsan çok ağır konuşacağımı ve telefonlarına bir daha asla cevap vermeyeceğimi yüzüne haykırdım...

Ama ne yapsam nafileydı... Sana ne söylesem, seni ne kadar yaralamak istesem, öyle çok hasar görmüş ve benim sevgime öyle çok inanmıştın ki, seni asla yaralayamaz ve yolundan geri çeviremezdim...

Evet, kendi kurtuluşun için, para için o adamla evlenecektin ve sonra kapım sana hala açık mı, hala seni koşulsuzca seviyor muyum, diye merak edıp arada sırada beni arayacak, sesimi dinleyecek, sesimden her şeyi anlayacaktın... Sana lanetler eden sesimin içindeki aşkı hissedecek, hissedince rahatlayacak, beklentilerin olmadığında, kurtuluş umutların istediğin gibi gerçekleşmeyince yaralarını sarmaya bana gelebileceğini bir kez daha anlayacaktın... Bana geri dönmen özleyişten değıldi, sevginden hiç değil... Yalnız kalmamak içindi... Çünkü hayattan öyle çok korkuyordun ki yalnızlığa hiç tahammülün yoktu... Yıllardır kendinin önünde öyle hızlı koşmuştun ki, çoktan yitirmiştin yolunu... Yolunu yitirdiğin için yalnız kaldığında kendine bir şey yapmandan korkuyordun... İçinde büyüyen boşlukla yüz yüze gelmekten ne kadar çok korkuyorsan, yolunu yitirmiş biri olarak ölmekten de o denli çok korkuyordun...

Acaba kotü bir insan mıydın, diye çok sordum kendime... Öylesine mutsuzdun ki, karşına çıkanlara acı çektirerek ödetiyordun sanki bunun bedelini... Çaresizliğinde kendi çaresizliğimi görmüştüm sanki... İçinde öldurmeye çalıştığın o iyi şeyi görmüştüm bir kere... Onu öldürürken seni onun yüzünden sevenleri defalarca öldürdüğünü bile fark edemeyecek kadar umutsuz kalmıştın... Belki de ben o umutsuzluğuna bağlanmıştım... Herkesten gizlediğin yaran yarama değmiş, hastalıklarımız birbirine karışmıştı...

Belki de bütün bunlar benim vehmimdi... Sen seni sevenleri içindeki iyi şeyi öldürmek isteyişin gibi öldürerek ayakta kalan, çaresizliğini kara ve büyük bir çadıra dönüştürmüş, bütün bu acılardan uzakta ve böyle yaşamaktan kendince garip hazlar alan acımasız biriydin...

Sen beni evsiz odaların içinde bırakıp gerçeğin içinde kendine kurtuluş yolları ararken ben ne kendime, ne hayata geri dönerek, tıpkı herkesi anlamaya ve bağışlamaya gönderilmiş, ama kimseyi, dahası kendini bile anlamamış olan o peygamber gibi yüzümü gökyüzüne doğru tutup geceler boyu, **Tanrım, bana varlıkları aslında oldukları gibi göster,** diye yalvaracaktım...

İçindeki iyi şeyi, sana seni hissettirecek o sesi bulduğunu ve duyduğunu anladığın an hemen oradan uzaklaşıp giden ve kendisiyle bütün bağlarını sonsuza dek terk etmeye yeminli olan sen bile bu hayatta bir kurtuluş yolu ararken bana sadece Tanrı'ya yakarmak düşmüştü... Bu yakarış senin aslında nasıl biri olduğunu görene dek sürecekti, biliyorum...

Senin sonsuza dek terk etmeye yeminli olduğun o iyi şeyin içinde benim kaderim saklıydı oysa... Senin duyduğun an oradan hemen uzaklaştığın o sesin içinde benim kendimle sonsuz barışmam vardı... Kendimle birlikte bütün dünyaya inanmam...

Sen kendine hiç inanmazken benim sana bunca inanışıma aşk, diyorlar bu dünyada... Bana sorarsanız aşk derim ben de... Ama aşk nasıl bir şey, diye sorarsanız, kıyıya vuran dalgaların geri çekilirken bıraktığı o garip, o bir türlü tam işitilemeyen sestir, derim...

Ölen birinin ağzından çıkan son bir hırıltıya benzer bu ses... Ölünün başında olanlar bu hırıltıya kulak kabartıp, **susun, bir şey söylüyor galiba, son bir şey,** diyerek o şeyi duymak için çok çaba harcasalar da, asla o hırıltının ne anlama geldiğini bir türlü anlayamazlar...

Gelme artık, diyorsam da sana biliyorum, bunu söylerken ne ben kendime, ne de sen bana inanıyorsun...

Biliyorum, gelsen bile yine gideceksin... Bana her geldiğinde içimdeki o iyi şey, yıllardır beklediğim o ses kollarını açarak bana doğru koşacak... Ben onlara tam kavuşacakken sen yine gideceksin... Kıyıya vuran dalgalar geri çekilirken işitmeyi çok isteyip de bir türlü işitemediğim o sesi bırakacak geride...

Tıpkı ölen birinin ağzından son kez çıkan o hırıltı gibi...

Kırık Dökülebi

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

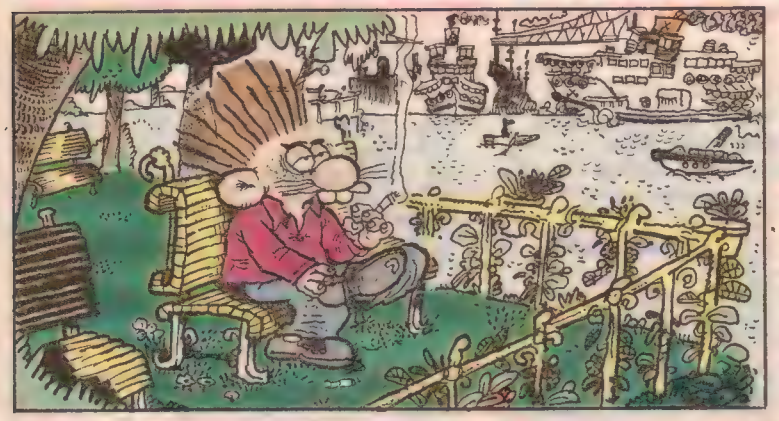

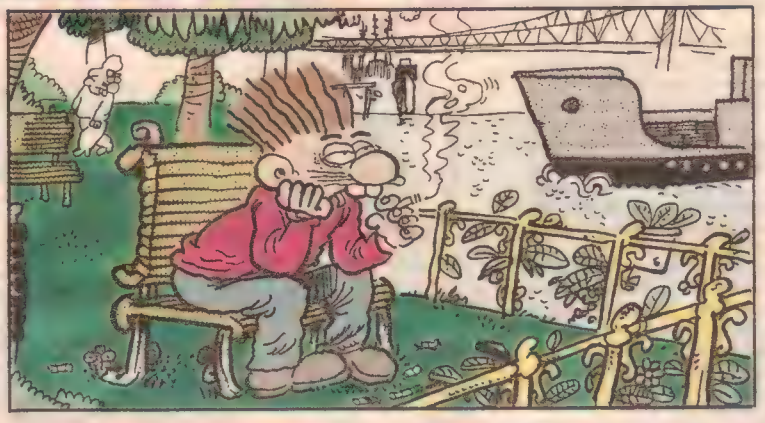

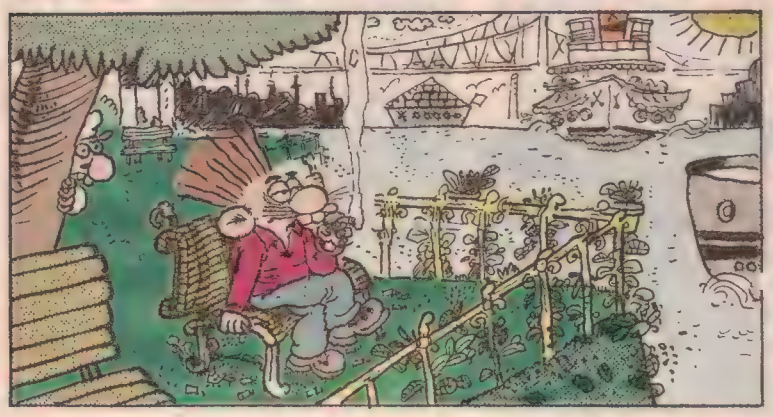

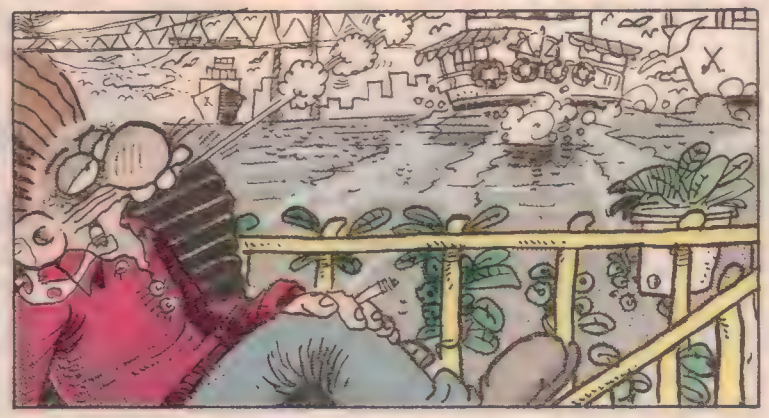

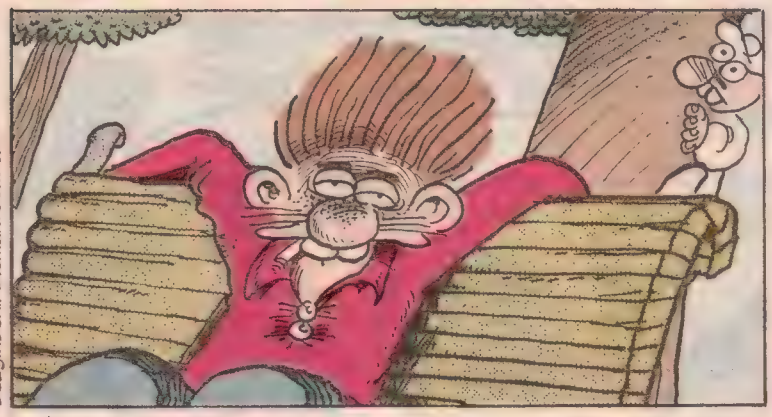

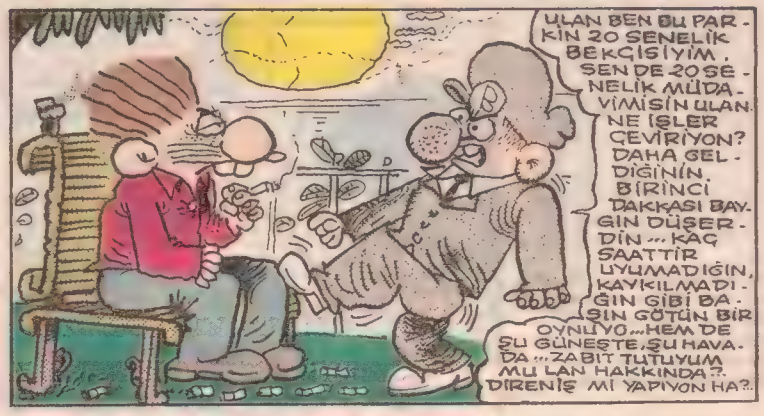

bezginbekir@leman.com.tr

OKUMA-YAZMAYA YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

Aydınlanma dediğimiz döneme kadar, insanoğlu, "Allah var mı - yok mu?" , "ruh mu?", "nerde oturur", "dünya onun mu?" "yarattığı bu nimetler nur mu?","herşeyi o mu idare eder?", "gönderdiği kutsal kitaplar ebedi dünya yasaları mı?", "bizi gözlüyor, cennet ve cehenneminde bizi yargılayacak mı?", "hep onun dediği mi oluyor, bizim hiç irademiz yok mu?", benzeri bir yığın tartışma içinde. Biz bu tartışmalara "teolojik" tartışmalar diyoruz. Aynı zamanda, tahmini şeyler söylediğimiz için bu tartışmaların tümüne "spekülatif" tartışmalar diyoruz. Çünkü gözümüzle görmediğimiz, duymadığımız halde, bir yığın yalan yanlış fikir ileri sürüyoruz.

Descartes'in "düşünüyorum, o halde varım" cümlesi bir yeni dönemi işaret eder. Sebebi şudur: Allah vardır, ya da yoktur; bunları sonsuza kadar konuşur dururuz, bir netice alamayız. Allah var diyen de varlığını ispatlayamaz, yok diyen de. Neyin ne olduğunu tam anlamayız, Ancak bildiğim birşey var, ben kendimi biliyorum. Bir insanım, bir beden taşıyorum. Ben düşünüyorsam, gerçeğim, yaşıyorum. Aklım var, duyularım var.. İşte bu saatten sonra, peki, akıl ne, duyu ne, sen neyi görüyorsun, neleri anlıyorsun, gibi sorularla, yola çıkıldı. Bu saatten sonra insanoğlu, Allah'ı bir kenara koyarak, insanın yapısı, gördüğü dünyanın yapısı, yani, eşyaları, duyuları, aklı, bilgiyi incelemeye başladı.

Oysa, insan, kutsal, nurlu ve dokunulmazdı, şimdi, insanın ne olduğunu, nasıl düşündüğünü, nasıl fikir yürüttüğünü, arzularını, isteklerini, ihtiyaçlarını, bir bir sorarak yeni bir dünyanın kapısı aralanır. Biz buna, aydınlanma, ilerleme, modernizm gibi bir yığın isimler veririz.

İnsanoğlu böylelikle, elmaya, armuta, köpeğe, böceklere, artık Allah'ın bir nuru, nimeti, gözüyle değil, ne oldukları incelenebilir bir eşya gibi görmeye başladı. Hatta Descartes, köpekleri parçalayıp bir robot gibi inceleyebilirsiniz, çünkü ruhları yoktur, acı çekmezler, der. Oysa, elmanın, armutun, ayın, güneşin, ışığın, tadı, tuzu, lezzeti, herşeyini Allah yaratmıştı ve içlerinde ancak Allah'ın bildiği "sırlar", "büyüler" vardı.

Aydınlanmayla birlikte başlayan ilerleme çağı, tüm dünyadaki nesneleri, olayları araştırmaya koyuldu. Araştırmalar başlayınca, o güne kadar teolojik tartışmalarda hiç geçmeyen, kutsal kitaplarda hiç yazmayan "bilgilere" ulaşıldı.

Bu bilgiler, şunlar: Eşyanın, yani, taşların, meyvelerin, suyun, bir yapısı var. Mesela, suyun bir kaldırma gücü var. Etrafımızdaki nesneleri idare eden bir "iç yasaları" var. O güne kadar bunların hepsi Tanrı'nın idaresindeydi. İnsanoğlu, nesneleri anlamaya çalıştıkça yepyeni yasalar buldu. dedi ki, bu nesneler şu elementlerden oluşur, şu nesnenin içinde şu kadar, su, şu kadar karbon vardır, falan.

Armut neden tatlıdır, ya da armutlar neden çürür. Ya da bu mevsim armut neden kıt oldu... Allah istediği için tatlıdır, Allah istediği için çürüyor. Allah köylüleri cezalandırmak için kıtlık yarattı.. Hayır, dediler. Armutun bileşimi şu, içinde şunlar var. Tohumu, çekirdeği, toprağı şudur. Bunlar uygun ortamlarda yanyana gelirse armut tatlı olur. Fazlasıyla gübre koyarsan daha çok olur. Yani, Tanrıyı işe karıştırmadan armutu lezzetli yapmak, çok armut üretmek mümkündür...

Suyun, havanın, toprağın, kayaların, gazın, ateşin, iç yasaları yavaş yavaş öğrenildi. Bunları incelemek için mercekten mikroskopa kadar kimyadan fiziğe kadar bir yığın ölçüm, tartım aletleri bulundu. Yani, fizik, kimya, matematik, yaşadığımız dünyadaki nesnelerin yapılarını, yasalarını, bize öğretmede yardımcı oldu. Oysa, gönye ve pergel ilginç bir alet. Mesela, cetvelle düz bir çizgi çizebilirsiniz, ama dünyada, yani, ormanlarda, sahillerde, düz bir çizgi yoktur. Bu tuhaflık aklınızın bir köşesinde dursun. Dünyada hiçbir düzgün çizgi olmadığı halde biz bu karmaşık yapıları pergel, gonye gibi aletlerle anlayabilir miyiz?

Onceleri bildiği bir kaldıraçtı. Sonra, bir hareketle birbirini iten pistolu buldu. Sonra pistolu itecek buhar basıncını, sonra lokomotifi. Kendi kendine hareket eden "mekanizmayla" motoru, matbaa makinelerini buldu. Diğer yandan havayı, suyu, hastalıkların sebebini incelerken mikrobu buldu. Eşyanın en küçük parçası atoma kadar ilerledi.

Bilimdeki gelişmeler hukuk, hak, egemenlik alanlarında da ilerledi. Meclisler, demokrasi, insan hakları, birey hakları gelişti. Topluca yaşanılan şehirlerde bir yığın ilerlemeler, diyelim, helalardaki boku kanalizasyona götürecek sifonu buldu. Kaldırımlar, caddeler, parklar düzenlendi. Bir uygarlık kuruldu.

Bilimin, akılalmaz bir ilerleyişle insan hayatına soktuğu yeni buluşlar, icadlarla insanoğlunun matematik, fizik, kimya gibi ilimlere inancı büyüdü. Üstelik buharlı gemiyle kıtaları aşıyor dünyanın ganimetlerini toplayıp getiriyorsun. Büyük zenginliklerin önü açıldı.

Bir nevi tanrı gitmiş, yerine bilim gelmişti. Bilimadamlarının bilime inançları mutlaktı, araştırmaya, incelemeye inançları sonsuzdu. Kutuplardan, Afrika'nın balta girmemiş ormanlarına kadar yürüdüler, haritalar çizdiler, yeni gördükleri nesneleri topladılar, incelediler, başka kültürleri öğrendiler, yazdılar, çizdiler, arşivlediler, başka bilimadamları da faydalansın diye kütüphanelere koydular.

Bu gelişmeler insan aklının zaferiydi, akıl icad olunmuştu. Biz buna rasyonalizm diyoruz. Bizim, armuta armut deyişimiz, bizim görüşümüzdür, bizim görüşümüzün adı "subjektivizm"dir. Elimizdeki aletlerle armutun, ağırlığını, yapısını, ne olduğunu araştırıyoruz. İşte bizden bağımsız, bir takım ölçümlerle yaptığımız tüm bu deneyler "pozitivizm"in eseridir. Pozitivizm şudur: biz armuta armut demesek de, armut, biçimi, tadı, suyu, ağırlığıyla bize birşey soyler. Yani kendi nesnel gerçekliğini anlatır.. Bizim onu nasıl gördüğümüz değil, onun bize biçimiyle, varlığıyla ne söylediği önemli..

Başka hiçbir şeye müracaat etmeden, laboratuar gereçleriyle "eşya" çözülüyor. Eşyanın sırları, büyüsü, anlaşılıyor. Eşyanın ne olduğunu anladığımıza göre, artık, armutları sadece dere kıyısında değil, istediğimiz yerde de yetiştirebiliriz. Yani, aklımız ve elimizdeki aletlerle eşyaya "hükmetmeye" başlıyoruz. Oysa, bir zaman önce, "hükümdar" olan, sadece Allah'tı...

Eşyayı incele incele, parçalarını ayır ayır, nereye kadar, atom çekirdeğine kadar. Eşyanın en küçük parçası atomun yapısı öğrenildiğinde, insanoğlu tuhaf bir sınıra geldiğini gördü. Önce, elindeki aletler bu küçük parçacığın daha da derinden incelenmesine imkan vermiyordu. Zamanla çok geliştirilmiş aletlerle bunu da başardı. Ne görsün?

Bir çekirdek etrafında sürekli dönen elektronlar. Sürekli dönüyorlarsa hesaplanmaları imkansız, bir yerde sabit dursalar, anlayabiliriz, ama durmuyorlar. Sürekli hareket halindeki elektronların yerini, yurdunu ölçmemiz, anlamamız mümkün değil.

Artık bilimin gücü ulaştığı yerin ne olduğunu aletleriyle ölçüp, tartıp bir fikir veremiyor. Biz buna belirlenemezlik; yani, belirsizlik, diyoruz. Yani, bilemiyoruz. Oysa, buraya gelene kadar herşeyi bildiğimizi, elimizdeki aletlerle herşeyi anladığımızı söylüyorduk.

Neyse, insanoğluna bu kadarı da yetti, atomu parçaladı, o güne kadar imkansız görülen büyük bir enerji, inanılmaz bir güç deposu bulmuştu. Bununla belki motorlara da ihtayaç yok, belki bu güçten elektrik yapılabilir, bombalar yapılabilir..

Ancak, sokağından meclise.. Tıptan giyim kuşama.. Musluğundan helasına kadar büyük ve yepyeni bir dünya kuruldu. Bu dünyanın adı: Modern dünya. Biz buna, sık sık "modern uygarlık" deriz.

Gönül Adamı

Güneri Koğaoğlu

BİNBİR GECE MASALLARI: UÇAN LOKMALAR, SİMİT, EKMEK BOMBARDIMANI...

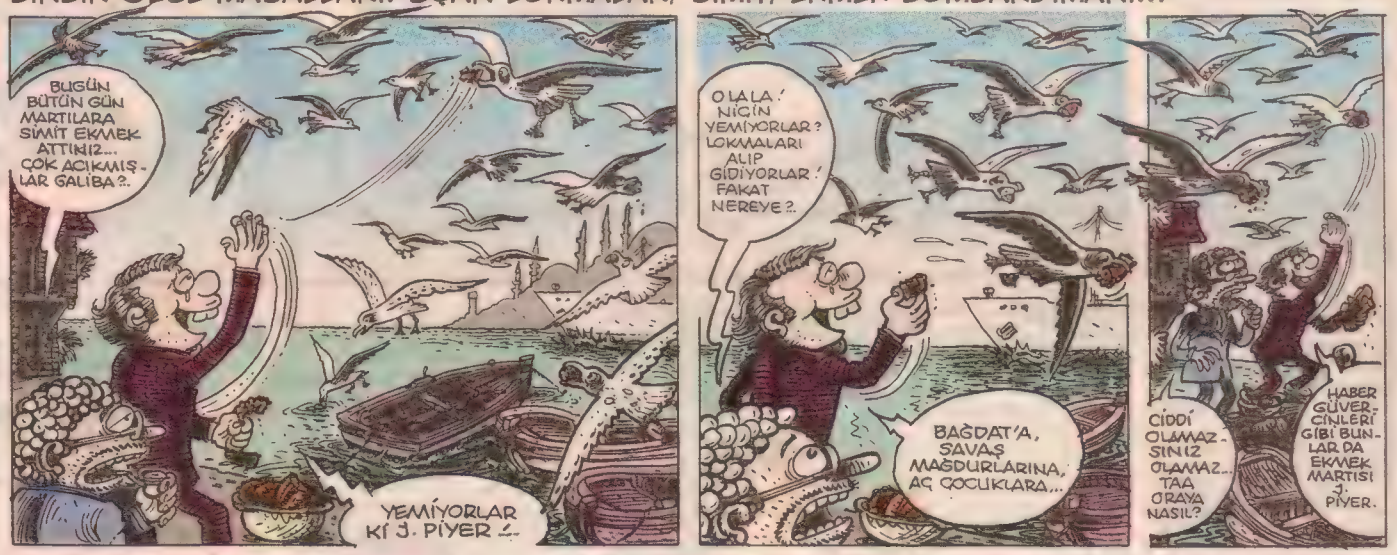

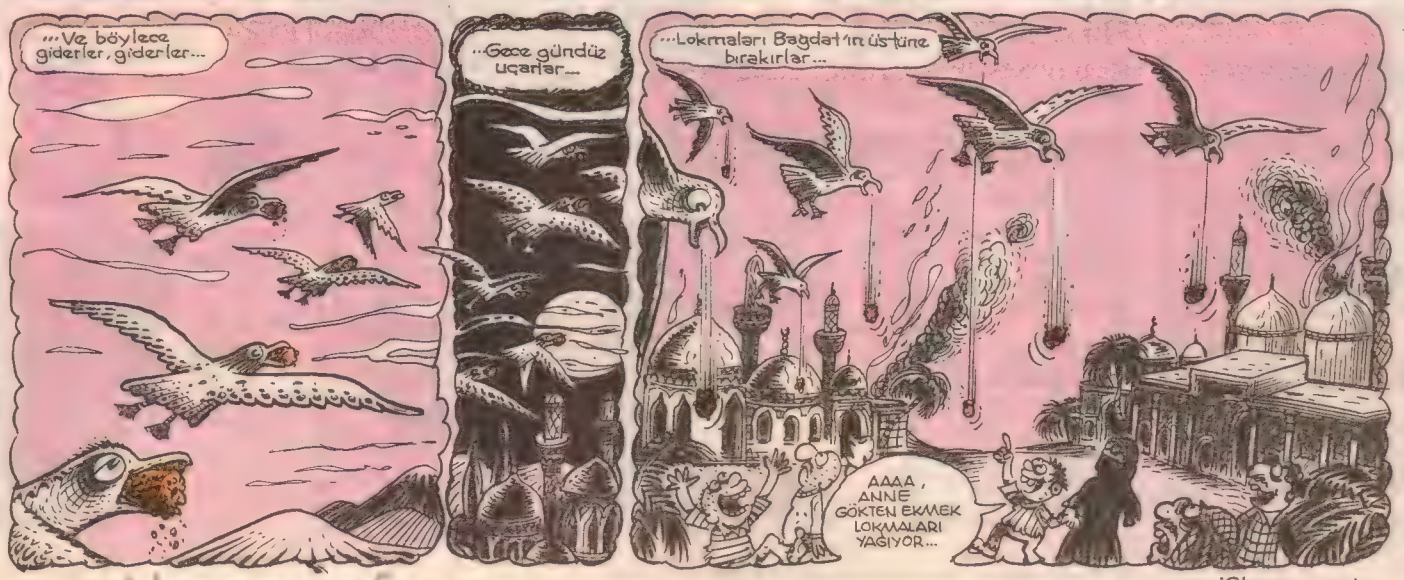

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

Yerçekimsiz

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkahraman

Peki, hayatımızı kuşatan bu modern uygarlık nedir? Tıptan sağlığa, caddeye, resime, meclise, aşılara kadar bu ilerlemeler bize mutluluk getirdi mi? Ya da bundan sonrası ne olacak? Ya da bu modern uygarlık iyi birşey mi? Daha iyisi mümkün mü? Özgürlük getirdi mi? Ya da bundan sonra ne olacak? Bir yığın tartışma..

Postmodernizm kavramı, modernizmi, kökünden eleştiren bir yığın bu tartışmaların sürecini ifade eder. Yani, modern uygarlık tıkanmıştır, neden tıkandığını, kökünden araştıralım. Bu kadar ilerlemeler neyin nesiydi, bu kadar konfor, sağlık, bilim alanında bu kadar gelişmeler ne anlama geliyor, eleştirelim.Bir takım adamlar bu gelişmelerin kökenlerine sert sorular soruyor!

Neyi tartışıyorlar? Şu andaki sokaktaki binaların yapısını, vergi sistemini, psikiyatriyi, ilerlemeyi, aşıları, ekonomiyi, resmi, galerileri, okulları, meclisi, demokrasiyi, dinleri, herşeyi, kökünden tartışıyorlar. Şunun için? Daha güzel bir dünya mümkün mü? Modern uygarlık mutluluk getirdi mi? Neden bu soruyu sordular, çünkü, modern dünya-uygarlık insanların ruhlarını sıkıyor, kimliklerini eziyor, yokediyor, diyenler var. Bütün bu modern dediğimiz ilerleme aslında hepimizi bir hapishaneye mi sokuyor. Bütün bu ilerleme yoksa bir yanılsama mı? Ya da ilerleye ilerleye bugüne geldik, peki bundan sonrası. Bundan sonra, bu beğenmediğimiz kurumları, yapıları, eleştirip, tamir edip mi ilerleyelim, yoksa, bunları bütünüyle kaldırıp yenilerini mi kovalım... Düşüncenin sınırı yok, uygarlığın sınırı yok. Nasıl meclis, nasıl yasalar, nasıl kültürler, nasıl bir insanlık sözkonusu, nasıl romanlar, nasıl TV'ler, bunların anlamı ne?

Modernizmi kökünden eleştiren postmodern tartışmanın elinde büyük kozlar var. Mesela yukarıda izlediğimiz modern dünyayı inşa eden fizik, kimya, matematik gibi temel disiplinler nedir? Yeniden bu disiplinlerin ne işe yaradığını, yapılarının ne olduğunu sorgulamalıyız...

Yani, sil baştan.. Mesela, en başa dönelim. İki kere iki dört eder.. Acaba? Etmez. Çünkü, birinci ikiyi yazdıktan biraz sonra ikinci ikiyi yazarsınız. İkinci ikiyle birinci iki arasında hiçbirşey yoksa zaman farkı vardır. Yani, birinci iki, ikinci ikiden daha yaşlıdır.. Birinci iki pörsümüş, yıpranmış, rüzgara, yağmura daha çok maruz kalmıştır. Yani, iki tane aynısı olan iki olamaz.

Çok doğru. Dünyanın bütün ayçiçeği, kabak çekirdeklerini araştırın, birbirinin aynısı iki çekirdek bulamazsınız. Böylelikle bir birine benzemeyen ikileri toplayıp dörtü bulamazsınız.

Yani, bu rakamlar "soyuttur". Bu soyut kavramlarla dışarıdaki eğri büğrü, ne olduğu karmaşık dünyaları anlamamız mümkün değildir! Vaaaaav.. Kızıl kıyamet koptu..

Modern bilim, fizik, kimya, matematik, ilerleme boyunca ne diyordu? Ben dışardaki dünyayı, eşyaları, tartarım, ölçerim, koklarım, duyarım, aklımla anlarım, bir sonuca varırım, modern bilimin paradigması, yani, temel tezi işte buydu..

İşte bu temel tez, paradigma, yavaş yavaş kınıldı. Su doksan derecede kaynar diyorlardı. Kaynamaz kardeşim, hangi suyu kaynatıyorsun bakalım, deniz suyu mu, kaynak suyu mu? Üstelik hangi deniz seviyesinde kaynatıyorsun, dağda mı, derede mi?..

Böyle böyle eleştirilerle, modern bilim kesin hükümlerinden vazgeçip, daha derli toplu, adam gibi konuşmaya başladı. Önceleri su doksan derecede kaynar, bu eşyanın, dünyanın yasasıdır, deyip atıyordu, şimdi şu deniz seviyesinde, şu saatte, şu kalitede kaynar gibi bir yığın açıklamalarla, bilim kendini geliştirdi...

Evet, bilim eleştirilerle kendini geliştirdi ama, bu iş eleştiriyle kendini yeniden toparlamasına imkan vermeyen tartışmalara doğru yürüdü. Mesela, suyun nerde, nasıl, hangi araçlarla kaynatılacağını, yüzbin sayfa açıkladı, anladı, evet, ama, bu bilgileri "suyu kaynatmaya başlamadan önceki" bilgileri.. Burası önemli. Çünkü, suyu kaynatmaya başlayacağı o an, dünyada, havada, atmosferde, suda meydana gelecek değişiklikler, önceden hazırladığı bütün tezlerini boşa çıkartabilir! Diyelim o an deprem oldu, denizdeki su kendiliğinden ısındı... Su buharlaşmaya başladı.

Bilim, önceden ne kadar kendini hazırlarsa hazırlasın, önceden tahmin edilemez bir dünyayla karşılaştı..

Buradan şu netice çıkıyor. Ben herşeyi tartarım, bilirim, ölçerim ve anlarım, diyen bilimin, kesin hükümleri sona eriyor. Fizik, kimya, matematik, uzun ilerleme çağında nerdeyse bir Tanrı gibi konuşuyordu, anlarım, yaparım, bilirim.. Şimdi, o Tanrı hükümleri sona eriyor. Evet, şimdi, bilimin karşısına geçip, onunla daşşak yapıyoruz. Söyle bakalım, yarın güneş doğacak mı? Herhalde bu kadar basit bilgiyi bebekler bile bilir, hadi söyle!..

Bilim, hayır, bilemem, diyor! Çünkü, henüz yarın olmadı. Yarın olmadan bu dünyada hiç kimse yarın güneşin doğacağını bilemez, ancak, bir tahmin yapar, kestiririz..

Görüldüğü gibi, bilimin gelip dayandığı bir sınır burası, hem atom çekirdeği etrafındaki elektronlarla belirsizliğinden kafası karıştı, hem de, biraz sonra neler olacağını bilemeyeceği için kafası karıştı. Böylelikle bilim bize, tamı tamına yüzde yüz bir kesinlikle yarın güneşin doğacağını söyleyemez.

O güne kadar Tanrı gibi kesin bir mutlaklıkla, yargıçlıkla konuşan bilim, bu bilinemez, belirsizlik, sınırlarına dayanınca, şöyle bir duruverdi. Çünkü, bilim barajı yaparım diyor, ama, yarın ne olacağını bilemiyor, o halde, ben bu bilinemez barajı ne yapayım.. Yaptığı ve ürettiği ve icad ettiği ve hayatımıza soktuğu şeyler, yarın başımıza ne belalar açar, bizi nasıl etkiler, bilemeyiz.. Bilimin ürettiği her şeyden yavaş yavaş bir tedirginlik başladı.

Böyle böyle, bilimin hayatımızı fütursuzca kuşatması sorgulanmaya başlandı. Bilime karşı, bilimin en temel tezlerine yapılan bu tartışma dünyamız için fazlasıyla önemli hale geldi. Çünkü, bir gemiye biniyoruz, peki bu gemi bizi nereye götürecek, bilmiyoruz. Bunu örnekleyerek anlatalım, diyelim çiçek aşısı hiç olmamış çocukların genleri, nasıl bir dünyaya muhatap olacak. Yani, sevmediğimiz dikenleri, otları sökerek, yokederek, acaba doğaya bir katkıda mı bulunuyoruz, yoksa doğanın dengeleriyle mi oynuyoruz. Radyoya, TV'ye bağımlılıkla bedenimiz, algılarımız, aile hayatımız, kültürümüz, nereye gidiyor? Hijyen deyip bütün mikropları yokederek, aslında insanlığı koruyan bir takım bilinemez tabiat yasalarını mı yokediyoruz...

Ya da kardeşim, bilmediğin şeyi niye yapıyorsun, yarın başımıza neler açacağını bilemediğimiz icadlar, konforlar, aşılar, neden hayatımıza bu kadar girer?

Uzay Yolu filminden bir replik: "Bu bizim gezegenimiz kaptan!"

Bilim, kendi sorunlarıyla uğraşadursun, hangi araçları kullanmış, hangi mantığı kullanmış, hangi aklı kullanmış, bilimsel ilerleme nedir, nerden başladı, nereye gidiyor, gibi, bu ve benzeri tartışmaların hepsi "Bilim felsefesi" başlığı altında sürdükçe sürüyor! Yani bilim felsefesi bilimin iç sorunlarını tartışıyor! Ve tartıştıkça büyük eleştirel felsefeler geliştirip yoluna devam ediyor!

Hastaneler, okullar, bakanlıklar, sokaklar, sinemalar, hepsi modernizmin, yani bu tartışmaların kurumları.. Bu tartışmalar olurken, "modern kurumlardan", yani, bu yapılardan çok farklı, kökeni itibariyle benzersiz bambaşka şeyler oluyordu. Sanki, modernizmin dışına çıkılıyor, sanki, modernizm kökünden eleştiriliyor, sanki, başka bir dünya aranıyordu.. Modernizmi kökünden eleştiren bu tartışmaların tümüne postmodernizm diyoruz, Postmodernizmin kurumları yok, bu sadece bir tartışma hali. Modern yapılar var, meclisler, sokaklar, ama postmodern yapılar henüz yok.. Bilim felsefesi, diyelim, siyaset felsefesi meclisi, yasaları, anayasaları derinden eleştirip daha sağlıklı yürümesini sağlar..

Resimde, sanatta, mimaride, birçok marjinal ve fazlasıyla önceki modern kurumlardan farklı eserler, ürünler, ortaya çıktı, bunların hepsine kaba bir şekilde "postmodern" denmeye başlandı. Diyelim, alternatif tıp olan akupunkturu dahi postmodern olarak adlandırabiliriz. Çünkü, batı biliminin kökenleriyle alakasızdır, başka bir temel tezden, paradigmadan hareket eder.

Ancak, bugünlerde bir resmin, bir mimarinin, postmodern olarak adlandırılması, yani, yakıştırılması, moda olmuştur. Postmodern kavramı hızla popülerleşip, modern yapılardan fazlasıyla farklı olanları nitelemek için kullanılmaya başlandı. Özellikle, popüler, magazin ve basın ve edebiyat, olur olmaz her yerde bilmişlik ve bilgiçlik ve özentileri yüzünden, marjinal, tuhaf gördüğü herşeyi postmodern olarak nitelemeye başladı. Bu da kavramın yanlış tanınmasına yolaçtı.

Yani, bir dağ köyünde, modern mimarinin temel ilkelerini hiçe sayarak, toprak örtülü bir mağara ev yapıyorsunuz, buna hemen postmodern damgası vuruyoruz. Evet, mimar, modern mimarinin temel ilkelerini hiçe saymış, doğru, modern mimariden hiç esinlenmemiş bu da doğru.. Şimdi ben bu toprak evin postmodern olmadığını gelişigüzel eleştireyim, evet, modern ilkelerle hiç bağlantısı yok ya da modernizm fazlasıyla düşünme, ama mimarın kendisi fizik, kimya okumuş. Yani, mimarın kendisi modern. Modern matematik, fizik, kimya okumuş, modern sokaklarda büyümüş bir insan postmodern bir dünya tasavvur edebilir mi? Sadece soruyorum. Ne düşünürse düşünsün, yaşadığı dünyanın etkileriyle düşünür.. Ama akupunktur böyle değil, tamamen farklı bir kültürün, farklı bir evrenin tezleriyle kurulmuş. Herkes anlasın diye, resimden örnek verelim. Modern resim, dört çıta arasında, yani, fotoğraf gibi bir kardraj içindedir ve duvara asılır, tablodur nihayetinde. Yüzüne dövme yapmış bir çocuk, galeride canlı bir şekilde yüzünü sergileyebilir ve biz, pekala buna postmodern bir resim diyebiliriz. Çünkü, resim gibi bir tablo, yani kare içinde, kardraj içinde değildir, ayrıca, yürüyen, canlı bir varlıktır, ayrıca, resim bedenine işlenmiştir.. Bunların hepsi acaba olur mu, olmaz mı, diye ileri sürdüğüm fikirlerdir. İşte bu tartışmalarla modern yapıların dışında yapılar ararız!

Bu dünyadan çok sıkıldıysak, bu dünyaya bir yığın soru sorar ve kimbilir, bu sorularımız çoğalır, çoğalır, yüz, ikiyüzyıl sonra farklı bir dünya kurulabilir. O halde, modern dünyaya sorularımızı soralım. Postmodern yapılar arayalım..

Mesela, modern okullar. Bir dershane. İçinde, sıralarda oturan çocuklar. Bir kürsü. Kara tahtadan oluşur. Öğretmen girer ders başlar. Çocukların ve öğretmenlerin karşılıklı konumları, modern uygarlığın eğitimini, disiplinini, estetiğini de bize öğretir. Mesela, çocuklar her biri sıralara "eşitlikçi" dizilmiştir, zaten sınıflar, modern uygarlığın tanrısı cetvel, gönyeyle oluşturulmuştur. Ağanın çocuğu, kralın çocuğuna torpil geçilip ona daha büyük sıra konulmaz. Bu eşitlikçi sıralara "matematik" sonucu vardık, geometriyle vardık. Çocuğun babası zengin diye, onun sırasını konforlu yapmadık. Bütün çocukları, zengin, fakir, eşitledik. Eşitlememizde bize yardımcı olan şey, soyut dediğimiz geometrik, matematik kurallarıydı. Ve bir sınıf diğer sınıflardan da büyük değil, herkes, adil, eşit, oranlı, olarak bölünmüştür. (Ancak, modern uygarlık öyle hale geldi ki, bugün bazı çocuklar otel gibi lüks okullarda okuyor, bazıları tek bir sıra bulamıyor...)

Şimdi, modern olmayan bir sınıf söyleyeyim, modernlik öncesinden. Bir kral, ya da burjuva, çocuğu için tek kişilik sınıf yapıyor. Ya da tek çocuğu için on tane hoca tutuyor. İşte bu ayrıcalık, imtiyaz modern eşitlikçi sınıflarla yokedilmişti.. Herkese eşit sınıflar, eşit masalar, eşit hocalar, eşit dersaneler verilmişti..

Çünkü biz bu sınıfı sadece matematik, geometrinin kavramlarıyla düzenlemedik, toplumun herkesine "birey" gözüyle bakıp, eşit insan, kavramıyla düzenledik. Bunu da yine, eşitlikçi meclis, anayasa ve seçimlerle düzenledik. Hepsinin kökeni matematiktir. Seçimler sayılarla yapılır, bütün kararlar sayılarla alınır, hangi düşüncenin sayısı çoksa onun dediği olur. Burada, cetveli ve gönyenin, insanların seçimlerini, düşüncelerini, duygularını dahi bu sayılar demokrasisiyle bir düzleme soktuğunu görürüz.

Kısaca, geometrinin, fizik ve kimyanın, sadece laboratuardaki eşyaları değil, insanoğlunun sosyal hayatına da çeki düzen verdiğini, hatta, pergelin, gönyenin insan beynini, nasıl düşünmesi, nasıl seçime gitmesi, nasıl duyguları olmasını dahi belirleyen bir yere geldik.

Bugünkü, mimari yapımıza bakın, hepimizin apartmanları, eşyaları, helaları, yatakları, aynıdır, hepsi, pergel ve gönyeyle yapılmıştır, matematik ve fizik hepimize eşit dağıtmıştır!

Şimdi, buradan sıkılıyoruz, nasıl çıkarabiliriz. Mesela ben, üniversite, dersane, kara tahta, sıraları hiç dinlemeden, yanıma aldığım öğrencilerle, arkadaşvari hergün sokaklarda, kırlarda turlayarak onlara diploma vermeyerek, onların bilgilerini ölçmeye tabi tutmayarak, onları geçtin-geçmedin diye ayırmadan, ayaküstü bir üniversite kurabilirim. Modern uygarlığın ölçme, tartma, eşitleme, ölçüleriyle hiç uyuşmayan bu üniversitenin adı pekala postmodern bir yapı olabilir.

Daha somut, günümüzden tartışarak ilerleyelim. İşte Bağdat'ı acımasızca yokettiler. İnsanoğlu şok oldu. İnsanlığın kafasındaki "modern" düşünceler kökünden sallanmaya başladı. Herkes, ilacını ikiyim. dersini ikiyim, batısını ikiyim, diyerek, bir nevi birgünde tüm dünyamızı "postmodern" olarak tartışmaya başladı.

Şöyle tartışıyor mesela! Ben bu adamlara niye muhtacım, kanser ilacı yüzünden.. TV'yi buldular, bu yüzden. En iyisi mi, kanserden öleyim. Bu ilaçları hiç kullanmasam da zaten bombalarla öleceğim.. Diyerek, batı bilimini dışlamaya, batı biliminin modern kurumlarından iğrenmeye başlıyor.. Sanırım dünyamız hızla böyle bir tartışma evrenine girdi!.

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

KANERTEM

Feyzi Başaran feyzi@leman.com.tr

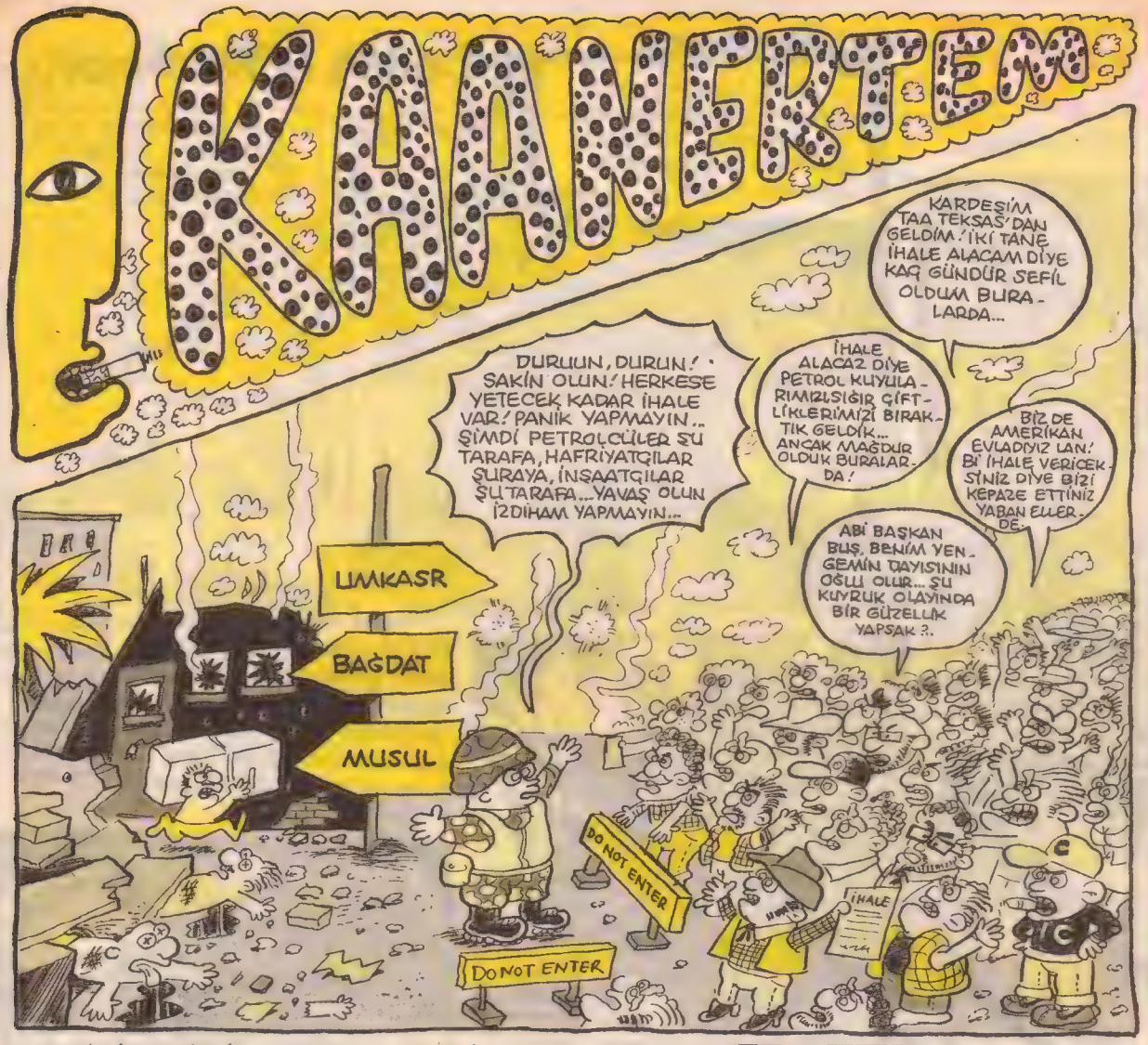

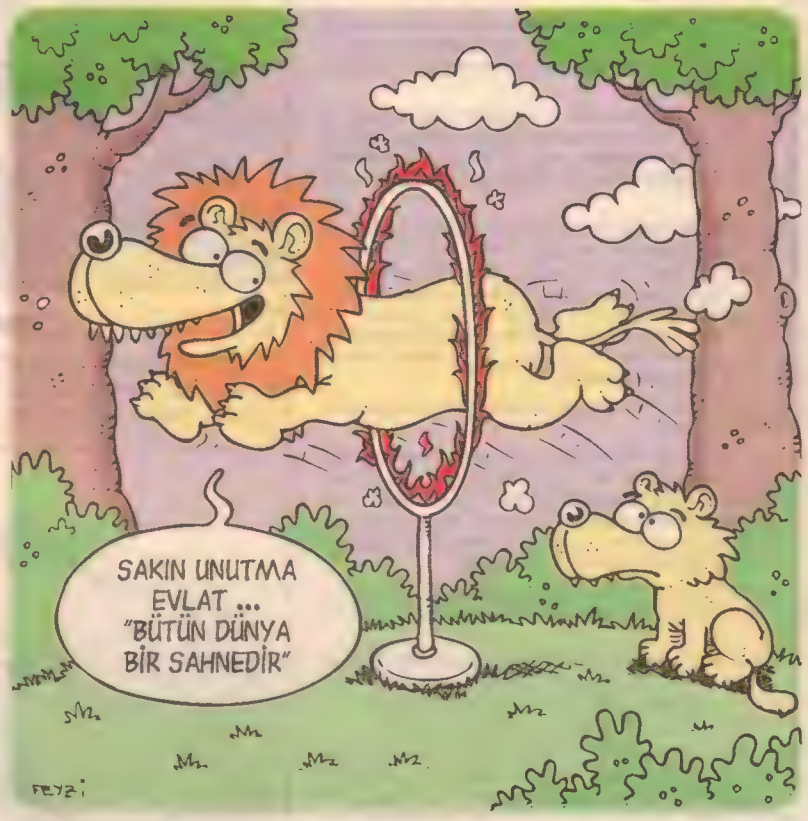

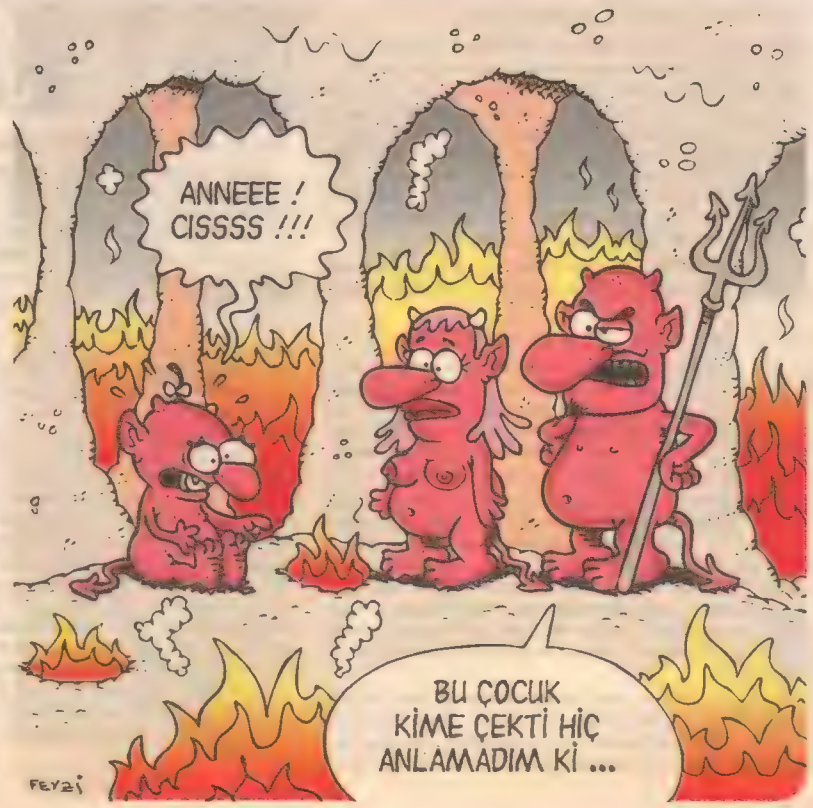

Bilim bir kandırmaca, bir sömürge aracı, diyelim, AIDS aşısını buldular ama ne oldu, ilaçlar pahalı, Afrika'da soykırım sürüyor bu yüzden, ucuzlatmak işlerine gelmiyor..

Bu yeni tartışma evrenine herkes herşekilde katılıyor. İyi kötü hepimiz hergün modern kurumlara köklü eleştiriler getirmeye başladık.

Gerçekten bu tartışmalar çok şeyi değiştirecek. Mesela, bir tahminde bulunalım. İlkçağdan beri, orduların savaş taktikleri aynı. Bir kale var, düşman orayı fetheder. Bugünkü şehirlerimizin kale içinde olmasının sebebi, bu savunma! Ancak, dünya gelişti. Düşmanın elinde o kadar büyük bombalar varki; istediğiniz kadar kaleler, sığınaklar yapın işe yaramıyor. Avanos'taki hristiyanların yeraltı tünellerini düşünün, sığınmışlar, nasıl labirentler yapmışlar, ama yine yenilmişler.

Şimdi, ordular pekala postmodern yapılar kurgulayabilir, tarihte hiç olmamış, bambaşka bir ordu düzeni. Bir milyonluk ordu kuruyorsun işe yaramıyor, o halde, başka düşüneceksin. Diyelim, Amerika'da mühendis, benzinci, konfeksiyoncu, tamirci, mimar onbinlerce Türk var. Yetiştirdiğin askerleri buraya yollayıp burada mutlu ve sakin bir hayat yaşayacaklar. Ülkeniz ne zaman saldırıya uğrarsa, bulundukları o yerden kalkıp gördükleri dükkanları ateşe verip, insanları orada öldürerek, kilometrelerce uzaktaki ülkelerini korumuş olacaklar.

Böyle gizlenmiş, başkalarının hayatına karışmış bir ordu düzeni olabilir mi? Ama, artık bunları düşünmeye başladık bile... Başka halkların içine gizlenmiş ordu pekala olabilir?

Küçük bir özet. Modern bilimci, kardeşim, yer kabuğunu inceledim, dağları, kayaları ölçtüm, suyun akışını hesapladım, suyun basıncı şu, buraya baraj yapacağım yüz yıl yaşayacak. Bilim felsefesi, kardeşim, deprem olur bir gün dayanmaz. Modern bilimci, o halde, depreme de dayanıklısını yaparım. Devreye postmodern tartışmacı giriyor, bambaşka birşey söylüyor, kardeşim, ota, çimene yazık, dengeleri değiştiriyorsun, barajından iki kasaba faydalanacak ama insanlık kaybedecek, otlar, ağaçlar daha çok su tutar, tabiatı bilip bilmeden yıkıp başımıza iş açma.. Allah mısın, sen?

Ancak, gerçekten barajların çevreyi yok ettiğini de görüyoruz. Ya da, bulduğu AIDS aşısının hiç işe yaramadığını pekala görüyor bilim adamı..

Bilimadamı düne kadar ben aşı buldum, insanları mutlu ettim, dünyaya sağlık getirdim diye şişiniyordu.. Şimdi, hesaplanamayan bir yığın iş oldu. Aşısının patent hakkını satın alan kapitalist şirket, ya da araştırma şirketi, fiatları ucuzlatmıyor, böylelikle Afrikalılar ölüyor, aşı çok pahalı kimsenin hayrına dokunmuyor...

Aşıyı bulan bilimadamı, hayatını koyduğu, feda ettiği, uğrunda çalıştığı bilimin iflas ettiğini görüyor. Kendini Allah'ın .iktirettiği bir adaya atıp, TV, telefon, ışık, yani modern bilimin hiç olmadığı münzevi bir hayata takılıyor. Bazıları bilimin getirdiği mutsuzluk karşısında bu kadar çılgın tepkiler vermiyorsa da, mutluluğu, özgürlüğü asla getirmediğini düşünüp, piyasayı, ilacı, fiatları mutluluğu, yeni baştan düşünmeye başlıyor.

Şimdi hepimiz modern bilimin bize vaat ettiği bu kaloriferli, ısıtmalı, şofbenli, banyolu, TV'li şehirden kaçmaya çalışıyoruz, kaçamayanlar öte dünyaya kaçmak için intihar ediyor. Kimse şehirdeki sonsuz konfora dönüp bakmıyor. Ne güzel konfor içinde TV seyredip, birasını içerken, Irak'ta kopmuş bacaklar karşısında hiçbir şey yapamadığını görüyor, ya da ablasının kanserden ölümüne parasızlık yüzünden yine seyirci oluyor! Şimdi, gel de TV'deki maçı bira içerek seyret, mutlu ol!.

Hiçbir şeyi doğru çıkmadı. Dünyanın büyük orduları niye büyüktü. Çok silah vardı, çok asker vardı. Ençok.. En fazla kavramları, hatırlayın, matematiğin, fiziğin.. Matematik sonuç nedir, en büyük kimdeyse, galip o!.. Ama belirsizlikler de var. insanlar canlı bomba oluyor, koca İsrail, Filistin'le başedemiyor. Demek ki, en fazla, en çok, insanı mutlu etmiyor.. Güç getirmiyor!..

Şimdi, bu bombaları icad eden bilimadamı, Amerika'da üniversite kampüsünde, arabası, bilgisayarı, modern hayatı.. Dünyanın en ötesindeki silahsızları, mazlumları, garibanları, açları, yoksulları, acımadan öldürdü. ABD'nin başındaki on tane manyak ya da birkaç silah şirketi değil, bu bombaları bilimadamları icad etti.

Bu bilimadamı, ne yapsın karnı açtı, çocukları vardı, mecburdu çalışmaya, falan ilaç şirketi demeden, falan silah şirketi demeden araştırma ünitesinde seve seve işe koyuldu...

Bilim, mucidlik çağından beri kapitalist şirketlerin eline geçiverdi. Kapitalistler insanı iyi tanıyor, insan hırs demek, ihtiras demek, kar etmek isteyen, lüks seven, yüz kadın versen doymayan, yüz ev versen durmayan bir azgın yaratık. Bu yaratığın sonsuz hevesleri, arzuları, sonuna kadar kullanılabilir. İnsanlar daha fazla daha fazla tüketsin, arzuları kırbaçlansın, reklamlar, sinemalar, filmlerle sürekli tüketsinler. İnsanlığın sonsuz arzu ve zevkleri durmaksızın tahrik edilsin. Bu bilimadamı çalışmazsa, başkası bulunur, çünkü, şöhrete, paraya, imkana hevesliler sonsuzdur.

Bilim, kapitalist araştırma şirketlerinin elinde başka bir mecraya girdi. Artık mucidci bilimadamları gibi insanlığa mutluluk, sağlık, özgürlük taşıyan, iyiniyetli, temiz kalpli bilimin sonu çoktan geldi. Bilimin özgür, sağlıklı, eşitlikçi ilkeleri bir kenara atıldı. Ne yapacak bilim, bilimadamına maaş vermek için, kar getirecek çok satacak, çok üretecek... Yani mutluluk için değil, piyasa için çalışacak...

Kapitalist araştırma şirketlerinin, müteahhitlerin, aracıların, tüccarların elinde bilimin geldiği bu sonuç, yani, "bilimin" vahşilerce ele geçirilmesi dünyanın sonunu getirdi. Çevre felaketleri, petrol çin bir halkı imhalar...

Bağdat'ta bir gecede yüzbin çocuk ölüyor.. Bunun suçu, petrol, ilaç, borsa, silah... Hayır, bu kadar basit değil..

Daha köklü bir eleştiri. Bilimin kökünde bir sıkıntı var. Biz, bilimin mutluluk getirebileceğini düşündük, yanıldık. Bilimi inşa eden pergelleri, gönyeleri, araştırma şirketlerini, hatta, "düşünüyorum, o hal varım", iki kere iki dört eder'i, herşeyi yeni baştan düşünmeliyiz.

Bu temel yanlışlık şu, bilim insanlığın mutluluğu için çalışır, o halde, soyut ve duygusuz rakamlarla onu anlayamayız. laboratuarlar araç-gereçlerle doludur, onur, gurur, ahlak, taşımazlar. Bu yüzden bilimden önce, bilimadamının ahlakı gerekir. Ya da, "insanlığın ahlakı düşünülmeden, işe başlanmaz!.."

Yani bilimadamı pekala laboratuarda Frankeştayn yaratabilir, işte kopya koyunlar, bilimadamları pekala bir bombayla yüzbin kişi öldürebilir, işte Nagazakiler, Bağdatlılar...

Bilimadamı ahlakıyla, araştırma şirketleri, büyük bir çatışmaya girdi. Bu çatışmanın en büyüğünü, BM Atom Enerji Kurumuyla, ABD'nin girdiği "kimyasal var mı?" tartışmasıydı.

Ne diyor kapitalist? Ben büyük bir üretim, büyük bir tüketim büyük bir istihdam meydana getiriyorum. Bu ekonominin dengeleri dünyanın dengeleridir. Burayı bozduğunuzda dünya bozulur. Piyasalar bozulur, ülkeler bozulur, coğrafyalar bozulur. Bu yüzden ekonominin dengelerini ayakta tutmak için hep birlikte çalışmalıyız. Ekonominin dengeleri, onur, gurur, gözyaşı, anlamaz. Ekonomi ne dediyse, birlikte yapmalıyız, çünkü, yarın milyonlarca insan açlıktan ölebilir.

Ve, konfor, müreffeh, rahat bir hayat ancak tıkır tıkır çalışan bir istihdamla mümkündür. Bütün bilimadamları, aydınlar, üniversiteler, gazeteciler işini gücünü bırakıp bu ekonomiye, bu borsaya çalışmalı.

"Kar"dan başka birşey düşünmeyerek, insanları kobay olarak kullanıyor, saç döken şampuanları piyasaya sürüyor, yan etkileri hesaplanmamış ilaçları korkusuzca satıyor. Bilimadamları, aydınlar, tüm bunlara karşı "etik" bir ayaklanma başlattı, "dur" dediler. Tabipler, mühendisler, üretilen herşeyin "insani" yönünü inceleyecek büyük etik kurumları kurdular! Bu etik kurumlar yasalara, anayasalara girdi.. Bu "etik" ayaklanmanın dünya çapında kurumları devreye sokuldu, mesela, BM'ye bağlı, silahları, gazları, nükleer bombaları denetleyen bir yığın bilimsel kurum. Üniversiteler, bilimadamları, sivil kurumlar "etik" kurumlarda başrol oynadı, asla, devletlerin, işadamlarının gözünün yaşına bakmadı!

Şimdi, laboratuarda şehirdeki egzoz gazlarını oranını ölçen bir bilimadamı düşünün, gazla, civayla uğraşıyor, ölçümlerinin duyguyla, onurla ne alakası var. Bir şişeden öbürüne boşaltıyor, tartıyor, biçiyor? Biz buna "bilimadamının ahlakı" diyoruz. Şehirdeki şoförler cemiyeti parayı basıp ondan istediği oranı almamalı..

Bilimadamları ve bağlı bulundukları etik kurumlar, birlikler, üniversiteler, maalesef ülkemizde işadamları ve devletin çıkarlarını gözetmekten çekinmemiştir! Bunlardan bir örnek, işkence davalarını verebiliriz, yalan raporlar hazırlamışlardır, ama, en büyük örneğimiz TEMA vakfıdır, bilimadamları işadamlarının kurduğu bu çevre derneğinde, diyelim, Koç, ormanın ortasına üniversite kurunca sessiz kalmakta.. Bu iğrençlikler ancak "bilimi", bilimadamına olan güveni sona erdirir.

Önümüzdeki yüzyıl, laboratuardan frankeştaynlar üretenlerle, laboratuardan onur, gurur, insanlık ahlakı üretenler arasında çetin bir savaşa sahne olacak. İşte ABD bastırdı, ama, Atom enerji Kurumu başkanı, Baradi, onlara istediği "kimyasal vardır" raporunu yazmadı. Ve bu savaşta ne Saddam'ın dediği direniş oldu, ne Bush'un vaat ettiği özgürlük. Savaşın galibi Baradi'dir, bilim ahlakıdır, bir tek onun dediği çıkmıştır: Kimyasal yoktur!.

Devamı 15 Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

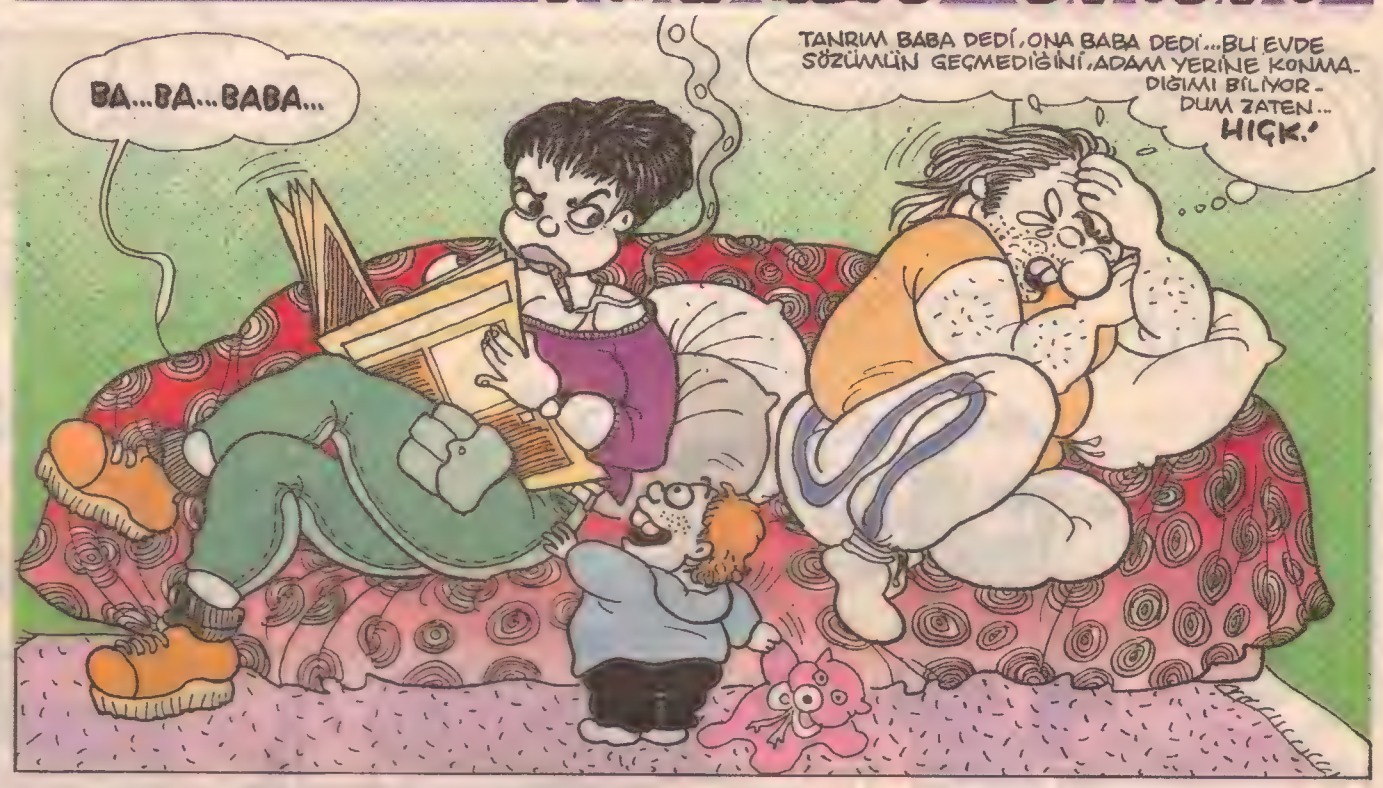

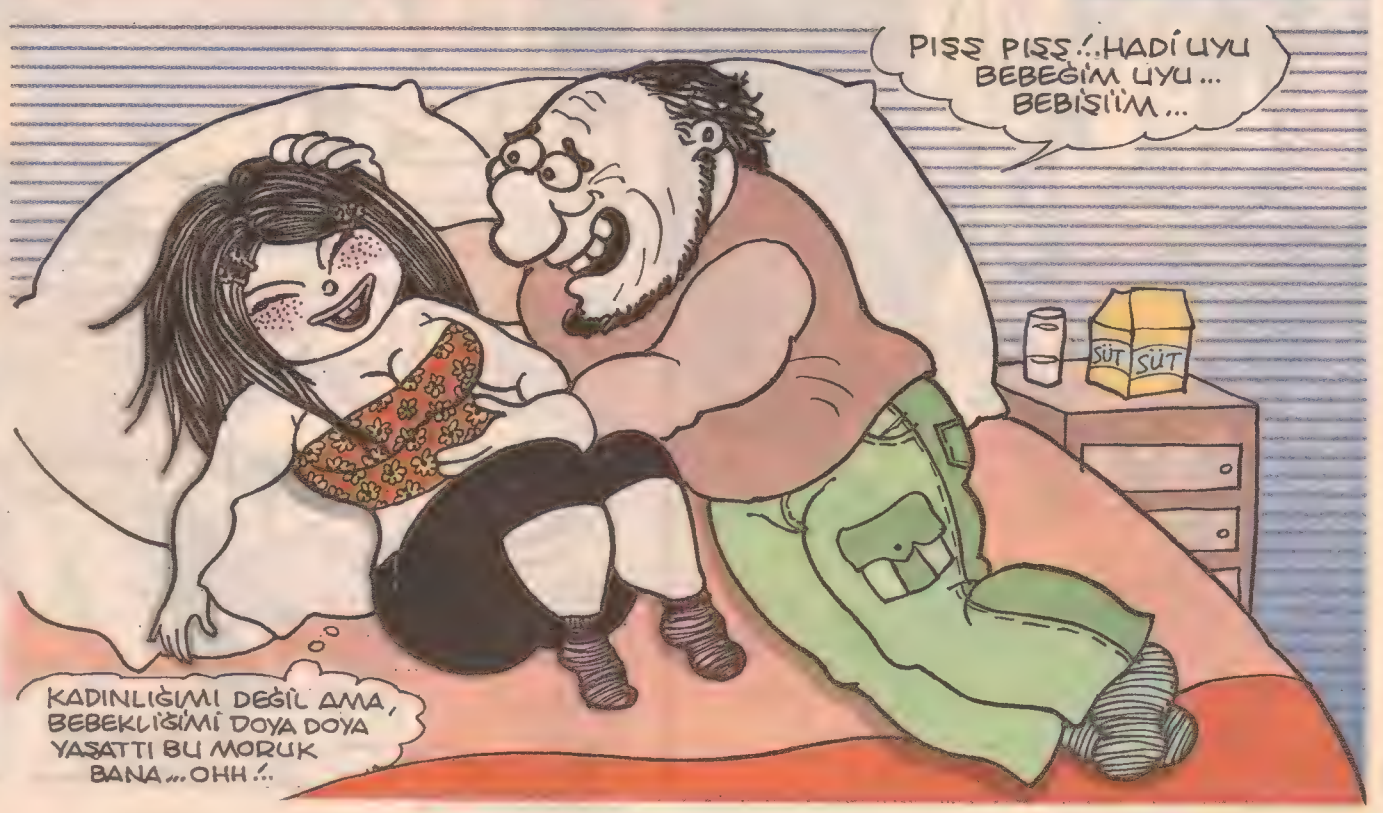

Akşam Erer

harala gürele

daral@leman.com.tr

ÇAKMAK

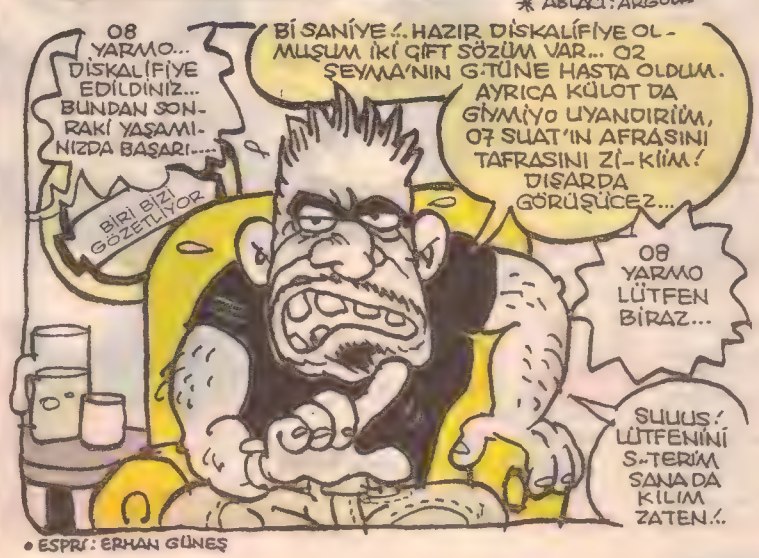

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Öksürük şurubunun içine, ne koymuşlarsa öyle, acayip lezzetliydi! Doz aşımı olmıycaanı bilsem, bütün şişeyi dikicektim ağzıma. Küçük ölçek kabına doldurduum pembe renkli sıvıyı, keyifle fondip yapıp, çıktım dışarı.. Öksürüüm, sert ve böğürtülü havasından uzaklaşıp, kısa ve kesik ritimlere ulaşmıştı; hastalım neredeyse geçmiş sayılırdı. Koşturunca, biraz endişelendim ama. Yani, önce telefon kulübelerinin oraya, sonra da iskele girişine bakmak için, hızlı hareket etmem gerekiyodu. Bu kadın, ya gerizekâlıydı, ya şanssızdı, veya çok beceriksizdi. Her seferinde böyle yapıyodu! Nerdesin diyodum kulübeden arayıp, şurdayım diyodu, oraya gidiyodum, yok. Nerdesin diyodum! Burdayım diyodu, lapada lupada koşturuyodum, yine yok. Yahu, insan kaç kez geldiği, hem de merkezî bir yeri, labirent gibi kafasında karıştırır mı böyle! Biraz da kabahat bendeydi fakat. Bi türlü bir cep telefonu edinemediğimden, iletişimde aksaklıklar yaşanıyodu. Cep telefonu zaten, bazı beceriksizlikleri ve disiplinsizlikleri örtmekte, bayaa işe yarayan bi aletti. Bu sakarlığının cezası olarak, ben de o'nu geceleyin, iyice yormayı aklımdan geçirdim. Fekat oraya buraya koştururken de, akşama sakladım enerjimi yanlamıştım! Nihayet, uzaktan, kalabalın arasında, bu tarafa yürürken seçtim kendisini. Kucaanda, paket gibi bişey vardı. Ve sonra, yüzü. İki ileri bi geri, ortalıkta dolanmaktan öfkelenmiştim ama, o yeşil gözlerini, biçimli ve mahzun suratını görünce, pek bişey diyesim gelmedi. "Nerdesin sen!" dedim, çok sinirlenmiş, öfkeden deliye dönmüş gibi yapmaya çalışarak. "Yoksa bi müşteriye daha mı uğradın da, geciktin böyle?" Nefis bi cümleydi yani! Kendimi bi pezevenk gibi hissetmeme, yetip de artmıştı. "Skandal yapma," dedi, o berbat türkçesiyle. Olay çıkartmak, öfkelenmek annamına geliyodu 'skandal'. Konuyu değiştirip, kucaandaki minik köpeği sordum, yukarıya doğru yürürken. Beğenip beğenmediğimi merak etti. "Eh, güzel de, neden getirdin ama?" dedim. Benim istediğimi söyledi!. Ben mi istemişim?. Yoksa.. Aman Allahım! Saçmalığa bak. "Ben," dedim, "gelirken 'mini eteğini' getirmeni söylemiştim, 'mini köpeğini' değil!." Etek dedim, köpek annamış.. Etekle, bi fantezi gerçekleşebileceğini düşünüyodum. Köpekle ne yapılabilirdi ki şindi. Üstelik, ya bi de sıçarsa eve. Böyle yapan bir köpeği hatırlıyorum çünkü. Komşunundu, bi gün, bende kaldı. Sabahleyin kalktığımda; odanın öbür tarafına ulaşmak için, halıya düzenli bir biçimde yerleştirilen altı yedi parça bok öbeğinin üzerinden sıçramam gerekmişti..

Çarşıdan geçerken, "karnööhrrh haç mı öhürs!" diye sordum. "Karnın aç mı?" diye tekrarladım sonra, öksürüğümü bitirince. Yanıt verdi, ve Mek danılt kelimeleri filan geçti. Kesinnikle olmaz, dedim. Protesto ediyorum çünkü. "Pro tes?." "Evet, protesto," dedim, "karşı çıkmak yani; protesto etmek. Sen Amerikalı bi fahişe olsaydın seni de protesto ederdim.." Anladını sanmadığım için bu söylediğimi, diğerinden hiç bahsetmedim. Diğeri, sinemaydı. Sanat alanında, kime ait olursa olsun hiçbişeyi protesto edemezdim. Biraz seçici olmak, abuk subuk, basmakalıp filmlere para ödememek, yeterliydi.. "Lahmacun yer misin?"diye sordum, bi lahmacun restoranının önünden geçtiğimiz sırada. Aslında, fena bi yiyecek değildi; ama tıkınması zahmetliydi; kenarından yağlar dökülüyodu, çıtırdıyodu, kıymaları düşüyodu yerlere. Uluslararası bir festfud ürünü olmak için, fazla yabani ve ele avuca sığmaz bi yapısı vardı.. Köpekle içeri giremeyeceğimizi söyledi. "Bişey olmaz," dedim, "Şurda kenarda otururusun sen, ben de siparişi veririm hemen.." Kasiyer kız, uzaktan minik köpekle şakalaşırken, fırın başındaki diğer genç çocuk, bu durumdan hoşnut değildi. İçeri hayvan alınmaması kuralını hatırlattı ona. No'lcak, kapı kenarında oturuyolar zaten, dedi kız.. Banko üzerindeki camekânın içinde, küçük, üzeri süslemeli kekler vardı. "Ben acıktım. Bi tane alsana onnardan," dedi. Kıç cebimdeki bozukluklukları biraya getirip, "Bi kek," dedim, kıza. Sonra asıl gıdalarımız da hazır oldu, ve çıktık dışarı.

Fazla araba geçmeyen yan sokaklara girdiğimizde, köpeği yere bıraktı elinden. Fıtı fıtı fıtı fıtı, adımlamaya başladı bu kaldırımda! Küçük, tüylü bi böcek gibi. Ani hareketleri var! Birden duruyo, hızla dönüyo, geride kalıyo, sonra tekrar fıtı fıtı fıtı!. Sinirimi bozmaya başlamıştı. Ona baktıkça, etek geliyodu aklıma! Belki de bir komploydu. Mahsus yannış annamıştı. Fekat, katlanmış bir mini eteği çantada taşımak, bi köpeği buralara taşımaktan daha kolaydı. Gerçi, köpek de tek başına yürüyebiliyodu işte. Bişeye kafayı taktım mı, fena takıyodum! Evde mini etek var mıdır acaba diye düşündüm. Yok; kırmızı kombinezon vardı sadece.. "Markete uğrayalım da, içecek alalım," dedim, "unutmuşuz.." Büyük bir bakkal da denilebilecek, küçük çapta bi markete girerek, raflara bakındım. Bütün colalar aynıydı. 'Uludağ Cola' gördüm bir köşede, kaptım bibuçuk litrelik bi tane. İnsanların, hiç de s.ginde diildi. Çatır çatır götürüyolardı, pepsi ve coca colaları. Elbette, ben de keyfini düşünen bi adamdım ama, marka sapıklıım yoktu Allaa şükür. İslâmi bir kola üretilmişti bi dönem, ismini hatırlamadım, bak o berbattı, tamam. İçine gülsuyu mu katmışlardı ne, iğrençti! Fekat, uludağ cola, normâl bi colayı andırıyodu işte. Sonra, 'onun da büyük bi marka olup, hattâ cocacolayla filan birleşerek, tekrar süperyavşak güçlerin bir ürünü haline gelmesi' olasılığı, bu gariban protestolarımıza gölge düşüremez. Hem, ben zaten fazla içemiyodum! Ülser gibi bişeyim vardı, karnımı ağrıtıyodu acayip. Misafirlere ikrâm için alıyodum genelde.

Fantezi katili, dört ayaklı diğer misafire ise, sadece su ikram ettim, eve vardığımızda. İçmedi, etrafta dolandı hemen. Bizim yediğimizden de uzattık sonra önüne. Yemedi, kaldı yerden etrafı gezdi yine. Hayvanlar, bi tuhaf. Yani, ne bileyim, herşeyleri bi tuhaftı işte! Bi kere hiç konuşmuyolar, manyak manyak hareket ediyolar, ayrıca çoğunun dili de dışarıda. Birazdan, iki medenî insan arasında da, hayvanî bir ilişki söz konusu olacaktı.. Ben olabildiince, insani gözükmesine gayret ettim yine de. Dişimi fırçalayıp ağzımı çalkaladıktan sonra, gidip, yanına oturdum. Bi yerden başlamak gerekiyodu. Sehpayı iteleyip, yastığı kenara alıp, kültablasını ve kumandayı aşağıya bırakıp, geniş bi alan yarattım önce kendime. Dört ayaklı manyak, karton kutuların üzerindeki kıymaları yalamaktaydı. Sonra sızdı bi köşede.

Akşamsefası

Bir tarafta, sayılar, rakamlar, korkunç bilançoları hesaplayan bunlardan şok ve dehşet operasyonları yapan vahşi bilim, diğer tarafta, insanların mutluluk, sağlık, eşitliğini özleyen, isteyen bilim.

Geçtiğimiz yüzyıl, sınıf savaşları yüzyılıydı. Sonunda ortaya sendikalar, sol partiler, sosyal haklar, sigortalar, insan hakları kavramları ve kurumları çıktı. Bu yüzyıl, "ahlak" savaşı yaşanacak.

Bilimin kökeninde, varlığında mutluluk, eşitlik, sağlık, kardeşlik, bölüşüm arayanlarla, bilimi, karlarına, ekonomilerine, savaşlarına, bombalarına alet edenlerin savaşı..

Vahşiler Bağdat'ı imha ederken, öyle hırsla kan kustular ki, bacakları, kolları kopmuş bebekler için ağladığımızda, ağlamamız gerektiğini bizi aşağılayarak söylediler. Aynen, Descartes'in köpekleri parçalayabilirsiniz, çünkü ruhları yoktur, demesi gibi.

Duygularımızın, ağlamamızın aşağılık bir şey olduğunu söylediler. Çünkü, ekonomi hepimizin menfaatineymiş, hayatın kanunlarıymış, ağlarsak anlamazmışız. Kardeşlerimiz ölürken hem ağlamayacağız, hem onların ölmesine yardımcı olacağız.. Eğer kardeşini öldürmek istemiyorsan, "teröristsin", modern dünyadan anlamıyorsun, borsalarını bilmiyorsun, sen aşağılıksın!..

Kardeşlerim. Dünyanın ve tarihin büyük iniş çıkış anlarında insanlar en zor soruları dahi çabucak kavrar, öğrenir. İşte bilim felsefesinin, zor ve karmaşık sorularını. ortaokul çocukları, hatta kahvehane sahipleri dahi kolayca öğrendi...

Şimdi, herkes, karadeniz otoyolu ve benzeri müteahhitlerin, doğayı neden parçaladıklarını biliyor. Ne diyorlar bize, müteahhitler "ülke ekenomisi, istihdam; biz olmasak, ekonomi çöker.!".. Biz ne diyoruz, ekonominin de bir sınırı var. Doğayı ve insanlığı ekonomi ve istihdam adına ne pahasına olursa olsun parçalayamazsın!..

Etik kurumlarıyla örgütlenmiş batıdan öğreneceğimiz hala çok şey var. Bakın, ülkemizde bir avuç insan ya da şirket ya da gazeteci, üniversiteyi, bilimi, sivil kurumları hiçe sayarak halkı ezmektedir.

Nasıl ezmekte? Diyelim, Niğde'nin uçsuz bucaksız bahçelerinde bugün elmanın kilosu beş liradan tüccara gitmekte. Sizler bunu manavdan bir-birbuçuk milyon liraya yemektesiniz. Bu domates için de böyle. Binkat, ikibin kat ölçeğinde akıl almaz fiatlar, aracıların elinde, müteahhitlerin elinde hakedilmemiş paralar kazanıyorlar ve bu paralarla gazeteler, TV'ler çıkartıp siyasetle dalga geçiyorlar.

Bu büyük dengesizlik, ülkemizde orta ölçekte yüzlerce Saddam üretiyor. Mesela, 1980-2000 arası Türk basınında gazetecilerin aldığı maaşlar dünyanın hiçbir ülkesinde verilmez. Diyelim, Serdar Turgut'un Akşam gazetesinden aldığı maaş, Avrupa kıtasında bir gazeteciye verilen en büyük paradır. Diyelim 1985-2000 arası ülkemizde elliye yakın şirket bir anda bir-iki milyar dolar sahibi oldu, bu ölçek dünya ekonomisi için inanılmazdır. Batılılar bu durumumuzu gayet iyi bilip bizlere gülmekte. Ne olacak üçüncü dünya ülkesi deyip, dalga geçmekte. Ve Asya ve Avrupa kıtasında gazeteleri, TV'leri tarayın, savaşa destek veren, bebekler ölürken kahkahalar atan tek yazar bizde olduğunu görürsünüz. Üç milyarda ancak birkaç tane çıkıyor, o da bizim marifetimiz.

Irak'ın değil, bizim de özgürlüğe ihtiyacımız var. Büyük etik kurumlarımızı kuramaz, gazeteciliği, ekonomiyi, yazarları, işçiyi, üretimi ciddiye almaz, bu inanılmaz haksız enflasyon ve aracı rakamlarıyla halkımızı bir avuç Saddam bozması adama ezdirirsek, bu topraklar, Ladinler, Apolar, Zalimler, Türkeşler, Saddamlar üretmeye devam edecektir.

Yağmalanan sadece Bağdat değil. Ülkemizdeki sivil kurumlar, üniversiteler, üretilen mallar, köylüler, işçiler, halkın değerleri, işte bu bir avuç şirkete ve yazara yağmalatılmakta. Tarihimiz, kültürümüz, emeğimiz, onurumuz, hergün bu bir avuç Saddam benzeri adama parçalattırılmakta..

Hepsi, halk böyle düşünüyor, halk bu yazarı seviyor, halk bu patronu seviyor, deyip, zavallı kitlelerin beyinlerini yıkıyor. Ortaya Irak benzeri bir halk çıkıyor. Ekrana çıkarttıkları orospu sanatçıların kazandıklarını ancak Hollywood sanatçıları belki kazanıyor. Ekrana çıkarttıkları satılmış, cahil yazarlar. halkın üretimini. değerlerini hiçe sayıp, ortuyor. Ve halkımız, insanoğlunun icad ettiği. TV'lerin, gazetelerin ve üniversitelerin ve siyasetin işe yaramadığını görüyor. Binkat, ikibinkat soygun devam ediyor. Buna karşı çıkanlar hapse atılıyor, susturuluyor..

Bilim, tüm dünyanın laboratuarlarında büyük bir ilerlemeyle yoluna doğru devam etmekte. Batıyı ne kadar eleştirirsek eleştirelim, bilimin sonuçlarını, halkın kandırılması, halkın korunması, insanlığın onurunu, toplumsal dengelerin bozulması gibi alanlarda, etik kurumlar örgütleyerek büyük bir insanlık savaşı vermekte.

Hiçbir şansımız yok, bu ahlak savaşına katılacağız..

Ahlaklı, dürüst bilimadamları ülkemizde çok olmasına rağmen, bir avuç Saddam bozması adam bunların sesini kesmekte, bildiklerini, şirketleri, binkat karları uğruna çalıp söylemekteler.

Bu savaş sağcılık, solculuk savaşı değil. Ahlak savaşı.. İnsanlık onurunun savaşı.. Çünkü tehlikede olan Irak ve benzerleri değil, tüm insanlığın ürettiği değerler.. Ya eleştiri mekanizmalarını, ya denetim kurullarını, ya kontrol mekanizmalarını harekete geçirip, halkı, üretenleri, emeği, düşünceyi koruruz. Ya da birileri bu az gelişmiş üçüncü dünya ülkesine "özgürlük getirir"...

Bu borsa ve bu yazarlarla bir üçüncü dünya görüntüsü vermekteyiz. Ve kapımıza dayanan atom bombacılarının düşüncesi, borsanın, uluslararası siyasetin değişmeyen ilkesidir: Herkes .ikiyor, ben de .ikerim..

Bu basın, bu medya, bu yazarlar, bu partiler, bu müteahhitler, bu aracılar, bu enflasyon şampiyonları, bizi, "herkesin .ikeceği bir ülke" yaptılar!... (Gribim, hasta hasta bu kadar yazabildim, özür dilerim...)

nihatg@leman.com.tr

Merhaba... Yeğenlerimi çok seviyorum. Hiçbir çocuğun gözlerindeki o minicik ışığın sönmesini istemem. Çünkü onlar geleceğin ışığı. Iraklı çocuklar için ben de bir katkıda bulunmak istedim. (Soldan sağa) Roza Nupel, Mari ve Ozan; **"SAVAŞA HAYIIIIIRR!"** diyorlar.

Leyla Eren/Diyarbakır

Aşk ve Savaş

14 Mart Cuma akşamı, saat 20:00 suları. Ayazağa Köyü seferini yapan belediye otobüsüyle Mecidiyeköy'e doğru gidiyordum. Okmeydanı SSK Hastanesine yaklaştığımızda, karşıma yeşil gözlü, sarışın bir kız oturdu. O an yüreğimde tatlı bir heyecan hissetim. Ona bakarken bir an göz göze geldik. Bu bakışma yetti bana. Sanki üç öğünlük yemeği bir kere de yemiş gibi yığılıp kaldım olduğum yere. Hele çantasından çıkarıpta okumaya koyulduğu LEMAN'ı görünce iyice kaptırdım kendimi çağla yeşili gözlerine... Sn. Cezmi Ersöz'ün deyimiyle; "Çıktı artık onu sakladığım derinliklerden". Ve o günden sonra bir parçam hep o otobüste kaldı. Umarım bu satırları o insan da okur.

Hemen yanıbaşımızda başlayan, kan ve barut kokusunun her yeri sardığı bir zamanda yazdığım bu satırları, defalarca bUSH'a okumak isterdim. Ulan manyak aşk varken, sevda varken derdin ne! Çık bu masum insanların hayatından. Aşık ol, şiir yaz. Ne bileyim işte. Ya da kafanı ye. Ama asla savaşma. Savaşa, bUSH'a ve onun yandaşlarına HAYIR!!

ramco3943@mynet.com

Millet Uyanın Artık!

Olacağı buydu işte. Sonunda piç ettiniz ortalığı; Toplum değerleri ve ahlakını öyle bir çökerttiniz ki, toplayana aşkolsun. Sizlerden utanıyorum. Ve kendimden de. Çünkü ben de sizinle aynı topraklarda yaşayıp aynı havayı soluyorum. Gazete okumaktan nefret ediyorum. Sayenizde. Bir gazetenin aynı sayfasında Iraklı, yaralı, ağlayan bir çocuğun resmiyle; jartiyerli, erotik bir kadın resmi arasında kurduğunuz bir bağ varsa lütfen onları da yazın, ama ben bunu anlayamıyorum. Neden biz toplum olarak aynı acıyı paylaşamıyoruz. Neden birimiz ağlarken diğeri göbek atıyor. Biz ne biçim bir milletiz?.. Hangi kanalı açarsanız açın, ya hocayla karşılaşırsınız, ya siyasetçiyle. ya bir magazin lanetiyle; ya futbolla, ya yerli dizilerle, ya da bütün bunlar yetmiyormuş gibi, birkaç maymunun bir evde didişmelerini seyrettiğimiz **BBG**'yle. Avrupa'da ne halt ediliyorsa aynısını yapıyoruz. Çünkü taklitçiyiz, çünkü tembeliz, çünkü samimi değiliz. İşte buraya yazıyorum. Bu didişen maymunlar var ya, birgun ya birbirlerini öldürecek ya da ...ikecekler. Bunu adım gibi biliyorum Ondan sonra **RTÜK** yasaklayacak ama geç kalacak. Bizim toplumumuzda işçi patronla geçinemezse, o işçi evde karısıyla da geçinemez Sorun eve kadar gelir. Öyle aileler var ki, evdeki sorununu çözemez, ama BBG evindeki sorunu! çozmeye kafa patlatır. Farklı görüşler taşıyan o kadar insan tabi ki kavga edecek, tartışacak, bunlar bize hiçbir örnek vermez, ancak kanallarda para patlaması yapar, neden? Eşşekliğimizden!

Posta gazetesi geçti elime, **Özcan Deniz**'le röportaj yapmış bir magazinci, bunlara "gazeteci" demek içimden gelmiyor. Adı **Şenay Düdek**, kimdir bu ya?! Özcan Deniz'e soruyor, kahvaltıda ne yediğini, tabi biz toplum olarak bunların ne yediğini. ne zıçtığını acayip bir merakla izler, okuruz. Beyfendi bilmem ne peyniri olmadan kahvaltı etmezmiş. Peynirin adı aklıma gelmiyor çünkü yabancı bi marka, yani bizim kaşar ya da beyaz peynir değil. Bu sonradan görmelik değil de nedir... Bunlar kültürden önce parayla tanışan, parayla herşeyi yapabileceklerine inanan kişilerdir.

Ya sen **Yavuz Bingöl**.. Türkü adamlığından, dizi adamlığına vurdun kendini. Sen kıdem aldığını zannediyorsan yanılıyorsun. Bizim buralarda kıdemin düştü. Kars'tan Artvin'e söylediğimiz türküler dağlarda sedalanıyor. Sana yakışır mı bu caka'lar. Atmacaları ne çabuk unuttun, bir gün olsun anmadın bile...

Herşey bu kadar değil tabi. Yazılacak o kadar çok şey var ki... Ve bunları yazmak günler alır. Hey millet uyanın ve kendinizi kullandırmayın. Tavırsız halkım, savaşa tavır koyamadık bari bu yozluğa karşı koyalım. Ne mi yapalım. İzlemeyelim, dinlemeyelim...

Artvinli Eşkiya

TV'de İlk Kez "Amerikan Vahşeti"

Günlerdir bu filmi izliyoruz. Hele bir de bununla reklam yapan kanallar var ki onları şiddetle kınıyorum. "Savaş en iyi ..... tv'de izlenir". Olaya bakar mısınız yaa?!! Binlerce masum insanın ölümü umurlarında değil, reyting peşindeler.

Bu savaş birçok kesimin umrunda bile değil. Yaşıtlarımın çoğu bu gibi toplumsal ve siyasal sorunlarla ilgilenmiyor İstanbul'dan Ilgın arkadaşımın düşüncelerine katılıyorum.

Bazı gençler için hayat; sevgili. "Sakın sakkın haaa" diyerek ve resmen kıçını başını sallayarak, unlü olan bir popçu, içerisinde saçma sapan "Acaba sen nasıl bir insansın?" testleri bulunan dergilerden ibaret. İnsan nasıl bir insan olduğunu bilmez mi yaa?!! Yok tutumlu musun, yok kiminle çıkmak istiyorsun, yaramaz mısın, hangi saç sana daha çok yakışır gibi bi boka yaramayan şeyler!! Bu kadar saçma bi şey olabilir mi allahaşkına?!! Hele bir de böyle tiplerin marka takıntıları yok mu beni resmen sinir ediyo! Eğer bir pantolon veya ceket, ünlü bir firmanın ürünü değilse o giyilmez oluyor. Ulan, dünyada birçok insan açlıktan kırılıyor, üstlerine giyecek ceket, pantolon bulamıyor, bizim gençlik marka peşinde! Bunlar, "Bir elimde cımbız, bir elimde ayna, umrumda mı ki bu dünya" anlayışını benimseyen bir avuç asalaktan başka bir şey değil!

Ilgın arkadaşım ve birçokları kendi gibi birini bulamamaktan yakınıyor. Aynı dert benim de başımda! Çok uzak şehirlerdeyiz ama hikayelerimiz aynı. Başta Ilgın arkadaşım olmak üzere tüm Lemancılar; "Kahrolsun Emperyalizm" lafından anlayanlar ve sonuna kadar bu görüşün arkasında olanlarla mektup arkadaşı olabilirim.

Bir "özelleştirme mağduru" olarak, 16. yaşımın de verdiği bir heyecanla "Kahrolsun Emperyalizm ve Kapitalizm" der, bütun "Savaşa Hayır" diyen yoldaşlarıma bol yorumlu gunler dilerim

Durdane Akdoğan
Reşadiye Mah. Çavuşbucağı Sok. No:15 Taşucu-Silifke/Mersin

Sesimiz Gür Çıkmalı

Oncelikle SAVAŞA KOCAMAN BIR HAYIR diyorum. Bugünlerde çevremden o kadar şaşırtıcı şeyler duyuyorum ki... Yok bu savaş iyi oluyormuş, Amerika Türkiye'yi ele geçirmeliymiş... Ve onlarla konuşurken sesim daha bir gür çıkıyor. Ama o kadar azız ki. Ama bu az olma durumu bile beni yıldırmayacak. Bu nedenle her zaman bir umut ışığı görüyorum. Ben Zonguldak Karaelmas Universitesi, Ereğli Eğitim Fakültesi'nde okuyorum. Ve burda da çok zor günler geçirdim, fakat yılmadım. Yine de hayattan küçük avanslar kopardım yaşama değer. Hayatı seviyorum. Son sözüm, hep birlikte SAVAŞA HAYIR diyelim!

Not: Okur Mektupları sayfasının genişletilmesini hep birlikte istiyoruz. Ve tüm Leman Dostlarına içten gülücükler gönderiyoruz.

Çigdem Yıldırım/Zonguldak

Acı Fren

Bundan 5 yıl once evimize uzaklığı 400 metre olan bir benzın rafinerisinde büyük bir yangın çıktı. Alevler yerden yüzlerce metre yuksekliğe ulaştı. Isı çok yoğundu. Oyle yoğundu ki itfayeciler araçlarını bir blok öteye park edip yangınla mücadele için ısının azalmasını beklemek zorunda kaldılar. Ama yangın kontrolden çıkmak üzereydi. Derken birdenbire bir itfaiye aracı son süratle geldi. Acı bir fren yapıp, yangın mahallinin ön kısmına yerleştirilmiş engele çarptı. İtfayeciler araçtan atlayıp alevlere müdahale etmeye başladılar. Araçlarını bir blok öteye park etmiş bütün itfaiyeciler bunu gördüler ve araçlarına binip olay yerine geldiler. Ortak çabalar sonucunda yangını ancak kontrol altına alabildiler... Bu ekip çalışmasını gören komşumuz Filiz Hanım ve çevredeki komşular, o ilk itfaiye aracının sürücüsü ne kadar cesurdu diye düşündüler. O işinde öncülük yaptığı için özel bir ödül vermek istediler.

Törende belediye başkanı "Gösterdiğiniz üstün cesaretten dolayı sizi ödüllendirmek istiyoruz. Büyük bir mal kaybını ve belki de can kaybını önlediniz. Sahip olmak istediğiniz özel bir şey varsa bunu bize söyler misiniz" dedi.

İtfaiye görevlisi hiç duraksamadan cevap verdi: "Evet efendim. Yeni bir **fren** çok iyi olurdu".

Yılmaz İyisoy/Ankara

Yurtta "SAVAŞA HAYIR"... Leman'la başlayan bu organizasyonda bizim de bir yerimiz olsun istedik. **SAVAŞA HAYIR!** Kahrolsun ABD emperyalizmi... **Diyarbakır**'dan sevgilerle..

Onur, Olcay, Hüseyin

Selam... Tüm Lemancılara ve Leman çalışanlarına...
Biz Edirne'den **Talât ve Serkan.** Sözde fotoğrafçıyız.. Ne zamandan beri bu fotoğrafı yollıycaz. Kısmet bugüneymiş.. **Irak**'a yapılan bu faşizan saldırıyı şiddetle ve nefretle kınıyoruz.. Savaşa sonuna kadar **HAAYIRR!** Yaşasın halkların kardeşliği..

Emperyalistler Katletmeye Devam Ediyor

11 Eylül saldırılarından sonra emperyalizm özellikle de ABD emperyalizmi dünyada "Terörizme karşı" manipülasyonlarıyla muazzam bir terör estirmektedir. Emperyalizm Afganistan saldırısının ardından bugün Irak'ta kendi hegemonyasını hakim kılmaya çalışıyor.

İki yıldan fazladır devam eden Filistin İntifadasında binlerce Filistinli yaşamını kaybetti. Faşist İsrail Siyonist devleti ABD emperyalizminin desteğiyle Filistin topraklarındaki işgalini devam ettirmektedir. Tüm bu ve benzeri vahşete ve emperyalizmin dünya halkları üzerindeki saldırılarına karşı dünya ezilen halkları artık susmak istemiyor. Bazıları kendi ülkelerinde. kendi yurtlarında bu vahşete karşı çıkarken, bazıları ise saldırganlığın yaşandığı ülkelere gitme kararı veriyor.

Geçen ay Rachel Corrie isimli barış aktivisti bir İsrail panzeri tarafından ezilerek öldürülmüştü. Bundan iki hafta sonra Irak'ta ABD askerleri canlı kalkanların otobüsünü bombaladı, üzerlerine ateş açıldı. Bu tür olayların hiçbir mantıklı, ahlaki ya da insani gerekçesi olamazdı ve ABD de zaten hiçbir gerekçe göstermeye gerek duymadı. Son olarak da Filistin topraklarında bir canlı kalkan daha yaşamını yitirdi. 21 yaşındaki Tom Hurdnall, Uluslararası Barış Dayanışma Hareketi üyesiydi ve aylar önce Bağdat'a canlı kalkan olarak yola çıkmıştı. Tom'un yaşamını yitiriş biçimi, emperyalist haydutların o bildik yüzünü de ortaya koymaktadır.

Tom Hurdnall ve grubu Mısır sınırına yakın Refah bölgesinde, İsrail askerlerinin yoğun saldırısı altında olan bir mülteci kampında nöbet tutarlarken aynı bölgede en büyükleri 10 yaşında olan 20 çocuk, İsrail askerlerinin sürekli ateşi altında oyun oynuyordu. İsrail tankları ise çocukların yanına yaklaşmaktadır. Kendileri yabancı oldukları için İsrail askerlerinin ateş açmayacağını düşünen Tom ve arkadaşları çocukları kurtarmaya çalışırken, son olarak kalan iki çocuğu almaya giden Tom Hurdnall, İsrail askerlerinin başına sıktıkları kurşunla yaşamını yitirdi. Tıpkı diğer aktivistler gibi Tom da portakal rengi ceket giyiyordu. Bu onların Barış Aktivisti olduğunu açıkça gösteren bir işaretti. Ancak daha minicik çocukları, kucağında bebeğiyle anneleri, babaları öldürenler Tom'un ceketini de dikkate almayacak elbette.

Biz ILPS Türkiye seksiyonu olarak bu vahşeti kınıyoruz. Emperyalizm, işbirlikçileri ve yerli uşakları artık hiçbir sınır tanımadan saldırıyor. Ama asla kazanamayacaklar. Emperyalist saldırganlığa karşı barışı savunan, dunyayı değiştirmek isteyen ve ezilen halklarının mücadelesi içinde yer alan insanları katledebilirler. Ama onların değerlerini ve insanlığa olan inançlarını kimse; ne bir panzer ne de bir kurşun yok edemez.

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

RACHEL VE TOM'UN RUHUYLA HAYKIR: YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA KARŞI DİREN VE BİRLEŞ!

International League Of Peoples' Struggle (ILPS) Basın Bültenidir.

TÜRK BASININDA BAZI İLKLE
SADECE YENİHARMAN'DA

yeniHarman
filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazete

Ankara'daki gay diplomatlar, ilk kez Türk basınına; yeniHarman'a konuştu

Ankara'd
iki gay di
ilk kez
YeniHar
konuştu.
TÜRKİYE
EŞCİNSE
Bir diğer
diplomat
TÜRKİYE
DİPLOMA
ZORLUK
ÇIKARMI

Nihat G

NİL
DEMİR
YENİ
HARM
AÇILD
SAÇIL

LeMan
SAYI: 597
18 NİSAN 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

Tel: 0.212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

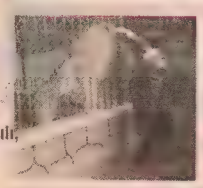

Mail
Büyükerman anılarıyla aklımızı almaya devam ediyor...

NTV Genel Müdürü Cem Aydın, CNN Türk'ten ADD'li uzmanı tarafsız mıydı

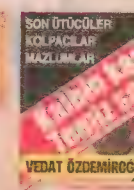

Ayrıca: Tuncay Akgün, Güneri İseoğlu, Timuçin Dogan, Kutlu Esendemir

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

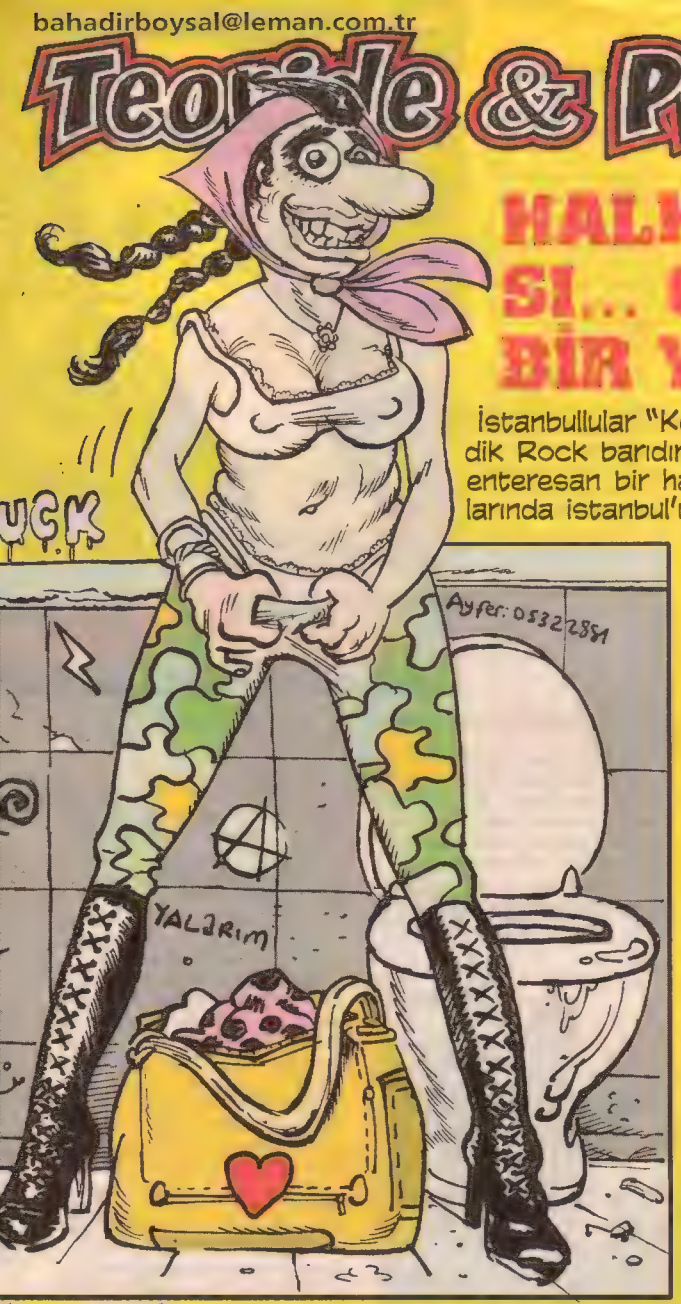

HALKIN YARASI... GECENİN BİR YARISI!

İstanbullular "Kemancı"yı iyi bilir. Buranın en bilindik Rock barıdır. Müdavimlerinden biri karşılaştığı enteresan bir hadiseyi anlattıydı. Bazı haftasonlarında istanbul'un çok uzak yörelerinden minibüsler gelirmiş buraya.. İçinden taşralı tipli kızlar inermiş.. Gece tam 12:30'da minibüs iki saat bekledikten sonra kızları tekrar alıp geldiği fukara diyarlara geri dönermiş. Rocker kızlardan biri bu kızların öncelikle barın tuvaletine girip üstlerindeki ev hali kılıkları çıkarıp stil gece kıyafetleri giydiklerini anlattı ki hayret ettim.. Gecenin sonunda tekrar tuvalete girip değiştirirlermiş giysileri.. Kızlarımız hem sosyal olsun, hem de kurda kuşa yem olmasın diye minibüs mü tutmuşlar? aslında güzel vaziyet.. Çünkü büyük günahlar şuuraltı karanlıklarında kalmaya hiç razı olmazlar. Ve itfaiyecilikte bir metod vardır. Çok büyük yangınları durdurmak için küçük yangınlar çıkarılır. Hadise tamamen budur. Ferdin, insanlık sıfat ve seciyesini örselemeyin.. Şüphesiz ilkel içgüdülerimizle sosyal hüviyetimiz arasında bütün ömrünüzü dolduran sürekli bir mücadele vardır. Beşeriyetin ufunetli bir yarası varsa ulan artık biraz böyle pansuman yapın be!..

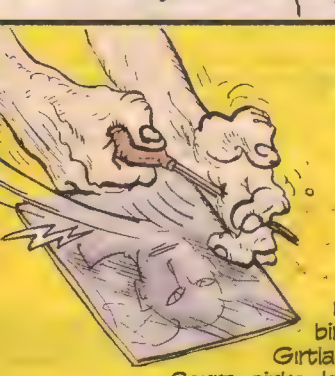

DEMİRDEN PORTRE

Nacizane Mimar Sinan Üniversitesi, Güzel Sanatlar Akademisi mezunuyum.. Resim Bölümünde okurken, seçmeli ders olarak GRAVÜR atölyesini seçtim.. Bu atölye beni hep etkilemişti.. İçerisi sanki ortaçağdan kalma efsunlu bir yer. Ağır bir gravür baskı makinası var, çok eski ve ürkütücü. Gırtlağın bağ bıçağına duyduğu hasret gibi çekti beni. Sonra çinko levhalara demirden bir kalemle desenler kazıdık.. Üzerine mürekkep sürüp bu demir baskı aletinin heybetli somonları arasına veriyorduk.. O da kağıda basıyordu.. Bu öyle çileli bir işti ki sinirlerimin yıprandığı çok oldu. Yandaki portre o günlerde yaptığım gravür.. (Kendi portrem). Benden daha deliren öğrenciler de vardı. Hele bir tanesi sürekli vıkır vıkır söylenirdi.. Yaşlı anasıyla beraber yaşıyordu ve çok dertliydi.. Çinkoya sinirle kendi portresini kazırken demirkalem, levhayı tutan eline önden girip arkadan çıktı! Dehşet bir manzaraydı.. Neye inanacağına şaşırmış insan için bir ümit yoktur.. Kendini kapıp koyverir ve Eyüp camisindeki topal leyleğe tecavüz etmeye kadar gider.. Neyseki sonradan el iyileşti ama gariptir bu hadise bütün öğrencileri başarılı işler üretmeye tetikledi.. Zaten atölye hocaları inanılmaz otoriterdi. Güçlü olmak zorundaydık.. Anlatılanlara göre atölyenin yüz yıllık tarihinde elini baskı aletinin dev demir kolonları arasına kaptırıp ezdiren de olmuş..

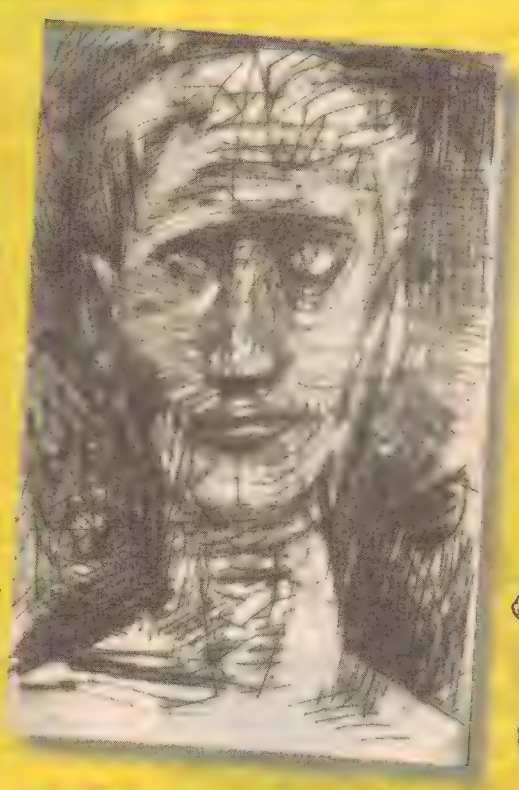

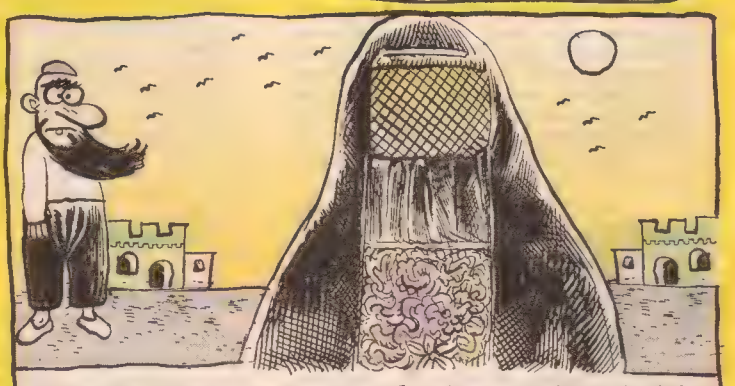

Arap çöllerindeki o muazzam sıcağın altında müslüman kadınlar o boydan boya simsiyah çarşafın içinde nasıl yaşarlar?. Siyah renk güneş ışığını olduğu gibi emen bir renk.. Meğer bir mekanizmayı çalıştırıyormuş.. Çarşafın içindeki serinliği içeriye hapsedip serinliğin devirdayım halinde içerde dolaşımını harekete geçiriyormuş.. Termos etkisi yaratıyor yani.. Helecik..

VATAN ŞARKISI

*Ortaokulda bize bir vatan şarkısı öğretmişlerdi.. Müzik derslerinde, bütün çocuklar hep bir ağızdan bunu okurken, güftenin âdiliği yüzünden hiçbir memleket heyecanı duymazdık... Fakat şarkının içindeki iki kelime o zaman, en kabası ondört yaşını geçmeyen erkek çocuklara cinsi bir heyecan verirdi. Bu yeni doğan şehvet ürperişini istihzayla maskelemek için şarkının o iki kelimesini daha yüksek sesle ve hususi ritmle okurduk!.. **"Osmancık yurdu, mübarek vatan ne güzelsin.. Dağlarınla heybetler saçarsın... Anadolu ovasında sarı başaklar.. Nasırlı eller, çıplak bacaklar.. Bunlar bizim saf köylümüz, ekmek kapımızdır... Ekmek kapısına hizmet herkese borçtur..."** Evet, o iki kelime "çıplak bacaklar" nasırlı ellerden sonra geldiği ve zarif bir şehirli kadının biçimli vücudunu akla getirmediği halde bize cinsi heyecan verir ve şarkıyı içinde bir memleket tablosu olduğu için değil, bunun için severdik... Allah bizim belamızı mı versin yani?.. Ah o cemiyet hayatını tanzim etmek için sarfedilen gayretler... Şiddetli müeyyideler ihtiva eden kaideler için az mı zopa yedik... Sınıfta hepimizi sıra dayağından geçirdiler en sonunda... Bu şarkıyı böyle söylediğimiz için... Müsbet netice verdi mi?..*

NASUH'UM, GÜLÜM YAPAMIYORUM İŞTE... DÖNEMİYORUMH.. MEVLEVİLİĞİN YÜZKARASIYIMHH... OĞHHH!!. DÖNEMİYOOO. RUHUM Kİİİ

598

25 Nisan 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/17- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

PASCAL'IN BİR ...KÜ OLMUŞ!

YOK BU HAREKETİM YÜJÜNDEN BİR AY HAPİ YATABİLİJMİŞİM! ERMAN TOROĞLU BENİM İJİN TOMBALAJI DEMİJ GEÇEN YIL İDMAN SAHASİNA İŞEMİJİM.. TELEVOLEJİLERE DONUMU GÖSTERMİJİM... MAŞLARDA KIÇIMI AŞMIJIM... TAMAM ABİJİM ÖJÜR DİLEDİM... BENİ AİLENİJİN ŞIMARIK ŞOÇUĞU KABUL EDİN! TAMAM YAA, TAMAM YA!..

DEVAMI 3. SAYFADA..

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Güvü

FEYHAN GÜVER

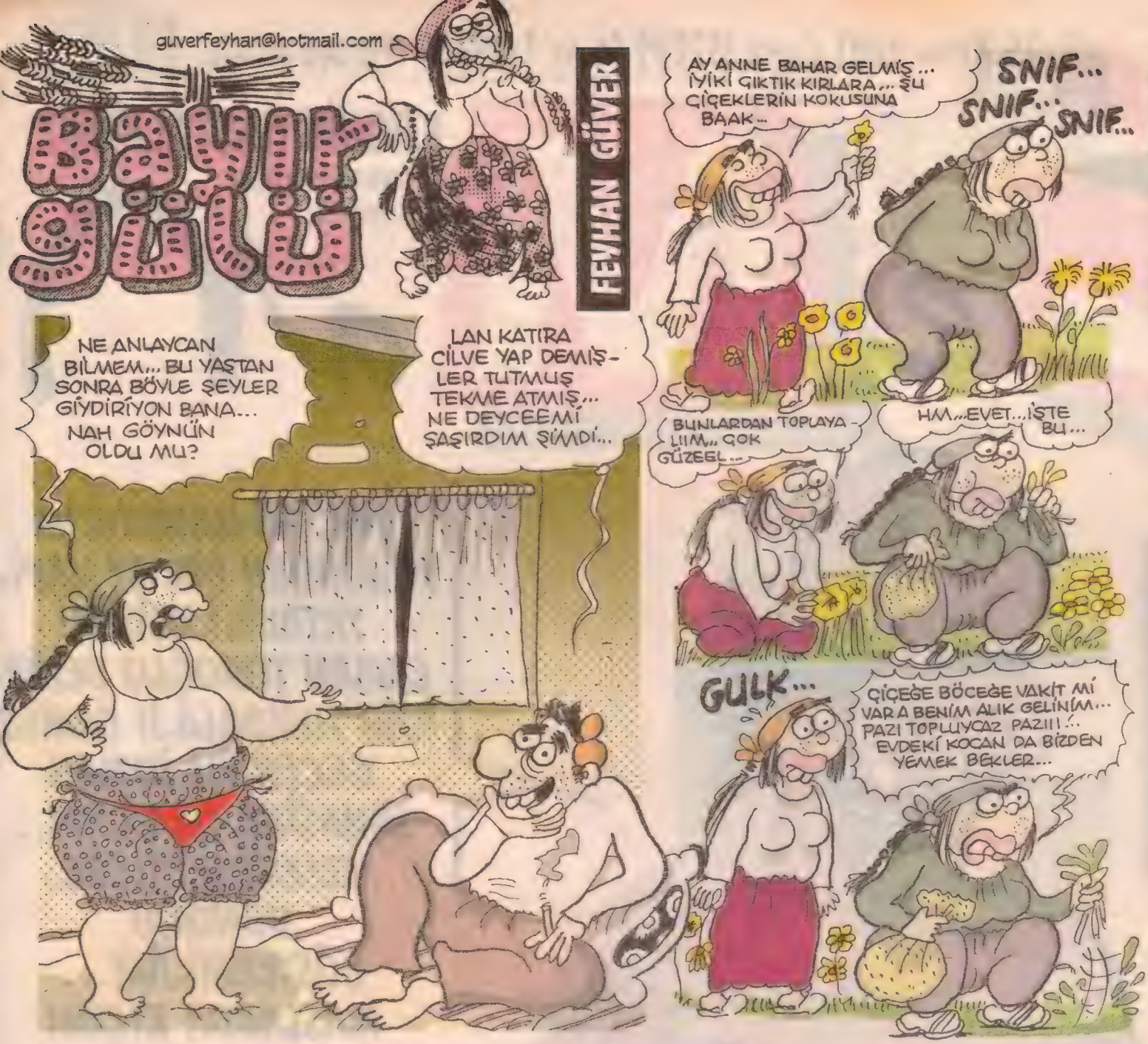

Bebek Kafesi

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

AVUSTURYA-MACARİSTAN

(Kolpa imparatorluk)

* Leopar bizi yerken dilimize, dinimize, rengimize, cinsiyetimize ve tipimize bakmıyor, biz niye birbirimizi ayırıyoruz? (Renk ayrımı: Bir çeşit teknik ırkçılık)

*** Sırp suikastçi, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun veliahtını bıçakladı ve Amerika, Irak'ı işgal etti!..**

* Ey vampir, istediğin kadar kan alırım ben sana. Atla deve değil, bir. Benim boynumu ısırma istiyorum, iki. İhbar eden de şerefsizdir ayrıca. Ey vampir, benim olaya yaklaşımım budur!

*** Tarihte Bugün: Yazı bulundu..**
Tarihte Yarın: Tura da bulunacak!..

* "Acemi balık" nedir? Askerlik mi bu?
- Acemiliğini nerde yaptın hoca?
- Marmara'da, Kınalıada açıklarında. Ya sen?
- Ben kısa dönemdim, alabalık çiftliğindeydim abi!

*** Katip, nickname'm yaz yare böyle... Entıra bas.**

* Bugün doğan köşe yazarları için köşe isimleri. Erkek: Kalemli Voyvoda, Pavlov'un Laptopu, Şen Borazan. Kadın: Cıvırın Yeri, Şımartan aroma, Degajeme Gelenler...

*** "Japonlar hem geleneklerine bağlı, hem de modern" bitsin artık!..**

* Genç Odası'nda çığır açtık... Ergen Bürosu, Delikanlı Balkonu, Dinç Antresi... Çeşitlerimizi ısrarla arayınız... Israr etmeyeceksiniz, hiç aramayın... Biz satışta değiliz, ısrardayız... Öyle olunca seviyoz... Biz de böyleyiz...

*** Kuzey Deniz Halı Saha Komutanı.**

* Ne söylense tekrar eden çocuklar ne kadar gıcıktır...

Ne söylense tekrar eden çocuklar ne kadar gıcıktır...

*** CNN Türk var da, El Cezire Türk niye yok? atv İran niye yok? MTV Kağızman niye yok? HBB niye hâlâ var?..**

* Anladım ki "Bursa'da Zaman"ı düşünmeden Bursa'da zaman geçirilemiyor. Dönüşte Gemlik'ten geçtiğimden beri Orhan Veli Kanık'ı daha çok seviyorum. (Bursa ÇGD'ye herşey için teşekkür, sevgiler)

*** Fransa'da doğdu, Türkiye'de oynadı...**

* Hakikaten öyle bir viraja girdik ki, ya vahim olacağız veya mükemmel! ("Hakikaten: Ünlü Finlandiyalı sürücü" 2 haftada 2. baskı, 2003, İstanbul)

*** O gözlükler dürbünleşiyor!.**

* Japon dramaturg Vapura Jeton'un "No: Japon Lirik Dramı" konulu konferansı Orhan Baltacı Kültür Merkezi'nde çıplak gözle izlenebilir... (Hem lirik, hem dram olduğu yetmiyo, bi de Japon'... Big in Japan)

*** Keşke şu an Yukarı Volda'da olsaydık... İner, Aşağı Volta'yı görürdük!.. (Niye direk Aşağı Volta'yı istemiyor idi?)**

* Can Ilgaz'a (4.5) Beşiktaş'ı sevsin diye "Oğlum, en eski takım Beşiktaş" dedim, "Ben eski takım tutmak istemiyorum" dedi!..

*** Rüşvet: Geliri ulusal tabana yaymak..**

sisli geçmiş zaman
yola çık
yol açık

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Barbarlar koalisyonunun Irak'taki müzelerde bulunan insanlık tarihinin en değerli hazinelerinin talanına izin vermesi dünyayı ayağa kaldırdı...

Irak'ta savaşa bahane olan tek bir kimyasal bulunamadı...

İŞSİZLİK
kahreden sosyal yara

24.6 MİLYAR DOLAR
banka hortumun vatana millete açıklanan faturası.. yurdum eşşeğinin suskunluğu

BELÇİKALI MAGANDALAR
duğun töreninde sevinçten top atşı yaptılar damat oldü, dört ev çöktü.. avrupam ayıları, sizsiz dünya haram bize!

JAY GARNER
barbarlar koalisyonun Irak'a atadığı sömürge valisi petrol şirketlerinin çıkar bekçisi

Karavanadan bıkan Amerikan askerleri Saddam'ın ceylanlarını vurup kendilerine meze yapıyorlar...

KAPAĞIN DEVAMI

Film festivalinin biletlerinin 9 milyon TL. olması izleyiciyi uzun metrajlı düşündürüyor... Altın laleyi bu yıl bilet gişelerinin alacağı kesin...

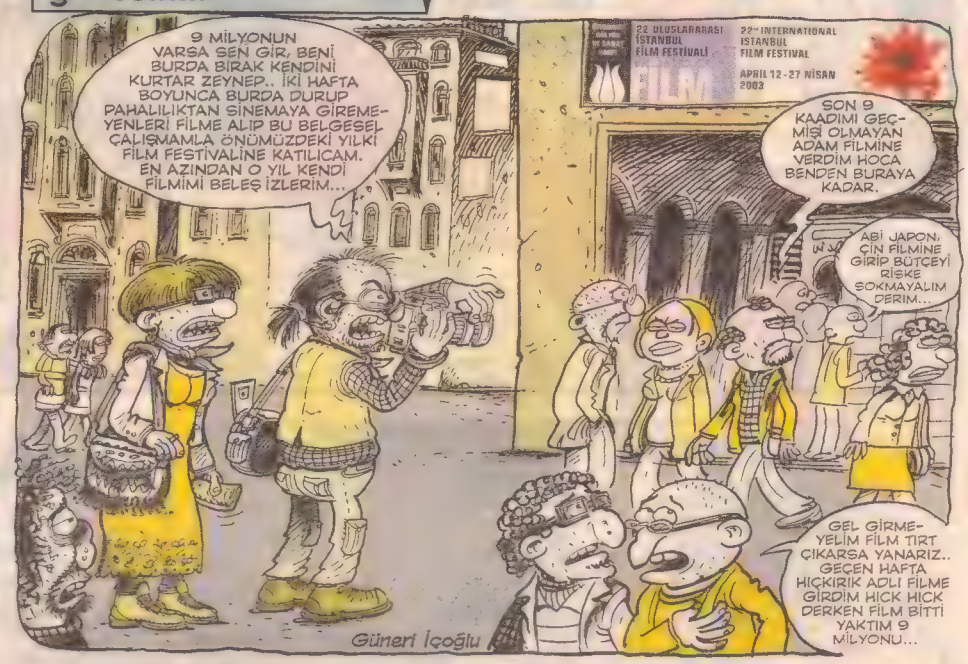

Şanlıurfa'nın Bozova ilçesinde R.P adlı hamile kadın doğum için gittiği hastanede istem dışı bağırdığı(?) için Dr. İ.A tarafından tokatlandı..

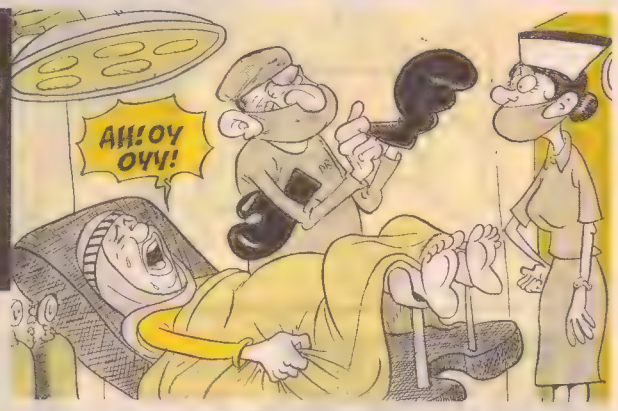

Riyad'da toplanan Irak'a komşu ülkelerin dışişleri bakanları "Irak güçleri Irak'ı terketsin" diye bildiri yayınladı..Toplantıya biz de koalisyondayız diyen Abdullah Gül de katıldı...

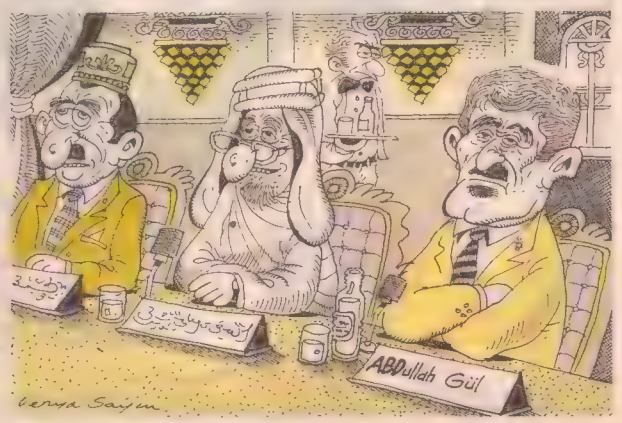

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞCAĞ

BAHAR TİMSAH'I VE BAMBAŞKA BEGÜM...

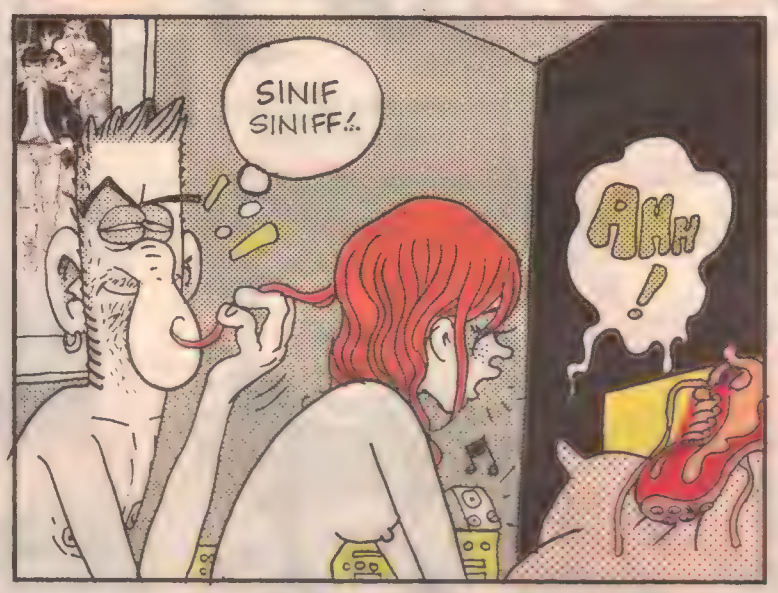

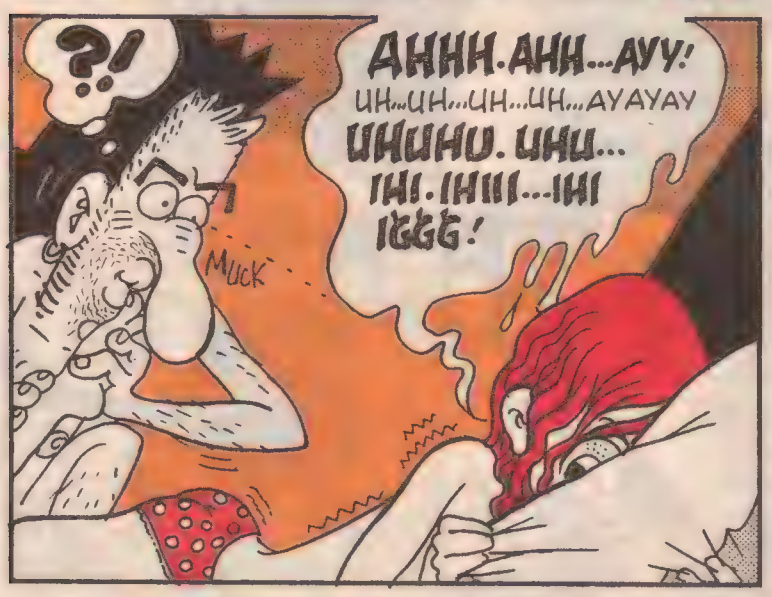

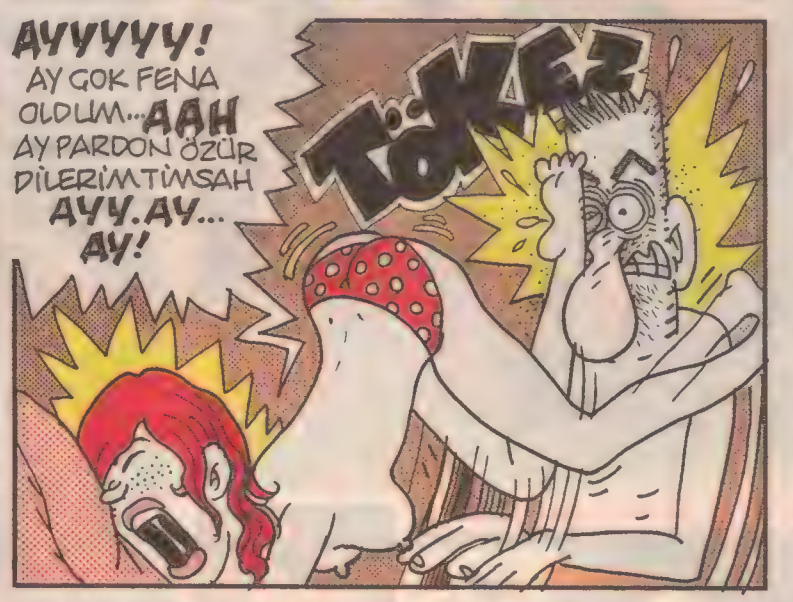

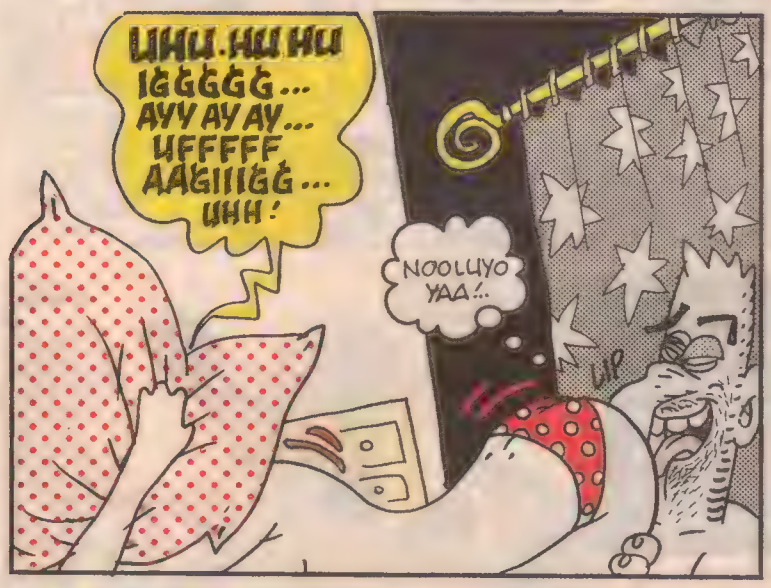

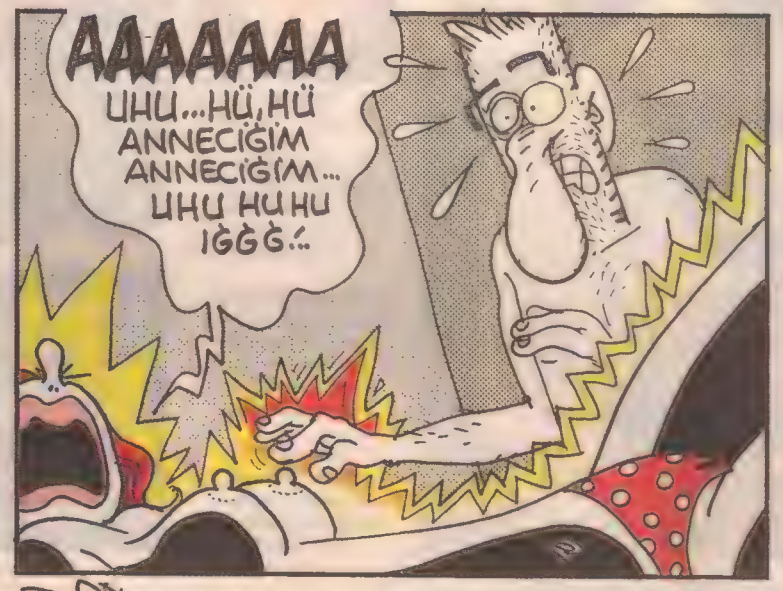

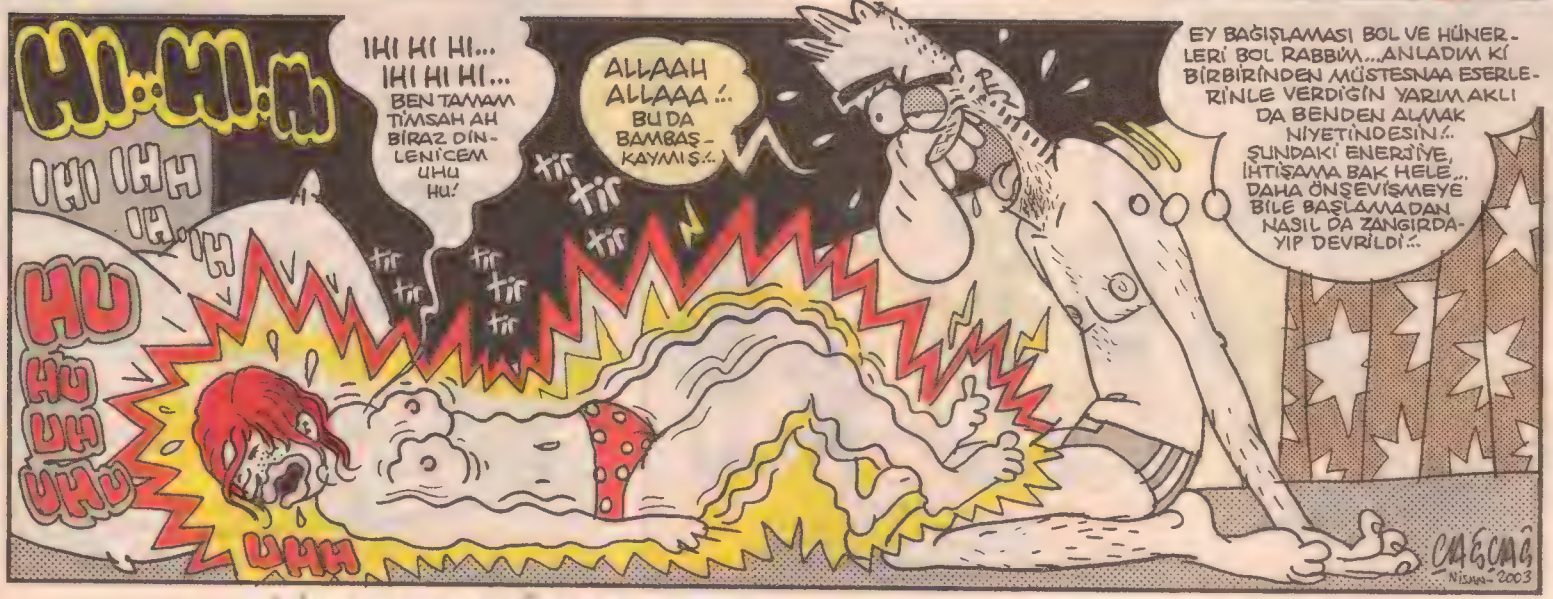

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Alo, iyi günler, Haydarpaşa Garı mı? Toros Ekspresi'nin saatlerini öğrenmek istemiştim ben.

- Huha... Çaatay? Hocam hayırdır naapıcan Toros Ekspresi'nin saatlerini? Doya doya trenlere mi bakmak istiyosun? Arzu edersen bende acayip erotik tren jpegleri var. Tünele girerken, köprüden geçerken, istasyonla başbaşa, garda grup halinde hehehe...

- Vay sen misin Sıkılhan, yanlış mı çevirmişim hoca? Kusura bakmıycan, kafayı yedim olm ben, akıl felan kalmadı, bittim. Acilen Toros Ekspresi'ne atlayıp Kuşburnu Mezrası'na bağlı Çeltikbükü Köyü'ne gitmem lazım.

- Hayırdır hocam, eş durumundan tayinin mi çıktı? Büyükbaş hayvanlara damızlık mı lazımmış?

- Sen de hemen sarma lan insanı uyuz. Ciddi olarak başımız belada burda. Annem 23 Nisan etkinlikleri nedeniyle benim eski bilgisayarımı ordaki bir köy okuluna göndermiş. Biliyosun ben bu internet pornosu olayına tövbe ettim. Yeni bilgisayarımda internetten indirilmiş bir tek kuku resmi bile yok. Ama acil bi duruma karşı 46.000 kukuluk dev porno arşivimi eski bilgisayarımın harddiskinde saklıyodum.

- Oba... Yandın olm sen. Sefilsin lan. Gazeteler detaylarıyla Uday'ın porno arşivini yazıp duruyolar. Ben baktım, o herifin bile sadece 27.000 kukuluk bi ayıp resim koleksiyonuyla otuz kırk kadar porno filmi ele geçmiş.

- "İyi film nedir Sıkılhan? Neye göredir. Pornoyla erotik film ya da resim arasındaki çızgı bakanın izleğindeki kösnül detaylar çağrışımına bağlı değil midir?" Acaba diyorum, yakalanınca böyle festival kitapçığı lafları etsem yırtar mıyım? Kendimi affettirmek için ordaki okulun Türkçe Öğretmeni'ne "Ben interneti kötü amaçlarla kullanan, aklı pipisinde, ot kafalı biriyim" konulu bir pişmanlık kompozisyonu yazsam olur mu? Mesaj kaygısı taşıyo gibi mi olurum? Hıı? Aman abi yaa, kuku resmi kaygısından ne dediğimi bilmiyorum ben. Lan var ya, şu işten bi yırtarsam, şerefsizim internete tövbe edicem. Benimle Toros Dağları'nın eteklerine gelir misin Sıkılhan, tek başıma korkuyorum. Jpeg formatında resmine baktım da yemyeşil yerler oralar. Hıı? Terbiyesiz evladıyım bundan sonra sadece dağ eteği resmi biriktiricem. Alo... Hı?

- Ah inanamıyorum yaa. İnanılmaz bi çocuksun Sıkılhan, inanır mısın? Duyunca oha filan oldum yani. Sen var ya Uday ve Kusay'ın özel hayvanat bahçesisin, içinde hayvanlar dolaşıyo senin Sıkılhan. Diktator bahçesi!

- Hay duyduğun yerden seveyim seni Bunalgül yaa, yine ne duydun?

- Sumrunur'a üçü göstermişsin. Sakın inkar etme, Sumrunur kaşarı "Sıkılhan bana üçü gösterdi, fecii hoş bi çocuk yaa" diye dolaşıyo ortalıkta. Sen hayvansın, o karı da taze kaşar. Hatta labne peyniri. Labnetor!

- Oba... Sumrunur kim yaa? Kime göstermişim, ne görmüş? Gördüğü yerden seveyim onu, uyduruyo. Hasta mıyım kızım ben öyle okulun ortasında elaleme üçü, biri filan gösterecek.

- Yalan mı? Matematik sınavında arkanda oturuyomuş, sen kağıdını açıp ona üçüncü soruyu göstermişsin. Kağıt teşhircisi sapık. Sen elin dötlabnelerine hazır çözülmüş üçüncü soruları gösterirken ben bi soruyu bile tam çözemedim. Sevgi bu değil Sıkılhan, bi ilişki emek ister tımam mı? Eğer gerçekten senin için bi değerim olsaydı sınav kağıdını başka kızlara karşı sıkı sıkı örterdin. Yersiz bi kıskançlık olayına giriyo diilim burda, artı, niyetim özgürlüğünü kısıtlamak da değil. Ama ben de bu ilişkide kalkıp önümde oturan hoş bi çocuğun üçüne beşine bakıcak olursam, yoz bişey bu tımam mı. Anlıyosun di mığ?

- Anlamaz olur muyum Bunalgül. Bu durumda ben: Yiğğğvvv...

- rrrrrançsıllın...

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

1

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

BEYOĞLU SİNEMASI

2

ÜMÜ!.

CUVV

TİNA BU SABAH TA GEZDİRİLECEK Mİ MELİKE HANUM ?.

TİNA'NIN SENİ GÖRÜNCE ALDIĞI POZİSYONA BAKILIRSA GEZDİRİLMEYECEK, SENİ DE BU APARTMANDAN KOVDURMAK İÇİN ELİMDEN GELENİ ARDIMA KOYMIYCAM İMDAT EFENDİ BUNU BÖYLE BİL...

Mİİİİİİ...

ÇAY MI, NESKAFE Mİ EKREM BEY, ASUMAN HANIM ?..

AYOL MİSAFİRLİKTE TUVALETE GİTMEK NİYE AYIP OLSUN, BÖYLE YAKALANIRSAN DAHA FENA DİİL Mİ ?..

EH BE SAİME, EH BE... BEN SOUKTA YAĞMURDA EKMEK PARASI PEŞİNDE KOŞARKEN YUVAMIZ İÇİN SEN...

ŞU ŞOKELLE FABRİKASINA GİRENE KADAR HİÇ BÖYLE ADETLERİN YOKTU MAHMUT.. HER GÜN ELİNİZE 10 KAVANOZ ŞOKELLE VERECEKLERİNE DOORU DÜRÜST MAAŞ VERSELER YA AYOL.

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUTABİ

Kaan Ertem

İZMİR SÖYLEŞİSİ ve SEYAHATNAMESİ...

Güneri İçoğlu
Fotoğraflar: Sinan Göksel

İşte yine bir bahar geldi ve Nisan yağmurlarıyla bizim söyleşiler de başladı. İzmir yolundayız. Her zamanki gibi apar topar yola çıktık. Dergi ahalisini yine toparlayamadık. Panel izleyicileri genelde hep sorarlar, şu niye gelmedi, bu niye gelmedi diye. Orda kem küm edip cevap veremeyiz... Ancak Bahadır Boysal'ın niye gelmediğinin sebebini bizzat bildiğim için panelde söylediğim gibi burda da zikrediyorum. Geceden çağırdığımız Boysal'a telefonda **"hazır ol evinin önünden seni arabayla alacağız"** dediğimde gelemeyeceğini söyledi. **"Niye"** dediğimde **"Abi gelelim gelmesine ama mutlu olunmuyo ki"** dedi, ben de telefonu kapattım. Herhalde haftasonu Zen Budizmle ilgilenmiştir arkadaşımız... Oysaki bizler Susurluk tesislerinde yediğimiz ikinci tostta, peynirler sürülürken mutluluğu çoktan yakalamıştık bile... Tuncay Akgün dostumuzun bu konuda garip bir özdeyişi vardır. **"Yolculuk ne kadar kötü geçerse geçsin yola çıkmak iyidir"** Biraz karışık gibi görünse de biz bu sözün ne manaya geldiğini mizahi idrakımızla anlıyoruz. Çünkü her seferinde yoldan kafamız, espri defterimiz dolu dönmüşüzdür. Yolda yaptığımız harlı geyikler mizah duygumuzu bileyler, keskinleştirir.

Birbizimizi de nedense hep yolda arabayla giderken eleştirir yerden yere vururuz.

Yaylalar, Yörükler, Göçebe toplumlar, yolların olmayıpta süper arabaların olması, yönlendirmeyen trafik levhaları, ancak acı fren ile dibine yaklaşınca görülen kedigözsüz kamyon ve traktörler, hendekler, tümsekler, mimari, mitoloji, ayçiçekleri, kamıştan kaval yapımı... Zira biz bu yollarda karikatürcü, mizahçı kimliğimizi bir kenara bırakıp bambaşka bir dünyada, uçsuz, bucaksız, sonsuz bir geyik virajında kaybolur gideriz... Velakin gittiğimiz panelde bu harlı geyiklerden yüzde biriyle bile ilgili soru gelmez ve artık sanatımızda mesaj verme döneminin yok olduğunu gösteren işaretin pırıl pırıl gözümüzün önünde parıldadığını görürüz..

İşte böyle Çağçağ, Kaan, dostumuz Sinan ve ben vardık İzmir'e. Arabadan iner inmez çıktık söyleşiye. Tabii ki Nihat Genç, Metin Fidan, Feyhan Güver, Bahadır Boysal ve daha nicelerinin niye orda olmadığı soruldu, net bir şekilde açıklanamadı. Bu arada ısrarla sorulan Metin Fidan ve Feyhan Güver'i anlatırken benim Feyhan Güver'i on iki sene içinde iki kez, Çağçağ'ın dört kez gördüğü ortaya çıktı. Metin Fidan'ın ise yalnızca dergiye çalışmaya başlarken iş görüşmesinde bir kez görülmüş olması bu iki çizerin gizemini daha da arttırdı. Ortam bir anda Fantom ormanda on kaplan gücünde espri bulur moduna girdi...

Bu dönem panellerinde ağırlıklı olarak magazin soruları, insanlardaki popülerlik sevdasına ilişkin arayışlar ve diğer dergilerle kıyas yani televolesel sorular geliyor. Okkalı sorulara artık pek rastlanmıyor. Hey gidinin o eski ODTÜ, Boğaziçi yaman soruları... Dahası panel sonunda bizimle fuarın otoparkına gelen dinleyicilerden birinin **"Abi hangi araba sizin?.."** diye sorması mesleğimize son yaman darbeyi vurmuştur... Bu son zamanlarda panellerde trendi olmayan mülayim görünüşümden de, arabamın markasından da utanır hale geldim... Öyle ki, eskiden sorulan **"Bu espri-leri nasıl buluyosunuz?"** sorusu adeta **"bu mesaj veren ve yorum yapan esprileri niye buluyorsunuz?"** ikazına dönüşmüştür. Okur **"yormayın bizi, biraz lihgt olun,** mesajını vermiştir. Abicim lütfen, benim size tavsiyem, bizi daha iyi eleştirin, okumayın, hatta olmaz böyle, istemiyoruz, yapmayın diyin, biz de yapmayalım. Keselim yorumlarımızı, tespitlerimizi ve bizden malzeme bekleyen, işlerimizi, konseptimizi yağmalayan yağmacılardan kurtulmuş oluruz sayenizde. Tavuk çiftliği ya da kayısı üreticisi gibi bizi bekleyen tüccar medya zihniyetinden kurtulmuş oluruz böylece. Pansiyonculuk, lokantacılık ya da ufak tefek başka işler yaparak hayatımızı kazanırız. Lütfen bir an önce yapın bunu.. Ayrıca kendi adıma burdan şunu da belirteyim ki; mesaj vermeyen mizahın taa yedi sülalesine siitendup yapayım..

Bu arada kaldığımız otelin alt katında düğün de yapılıyormuş. Gece geç saatlere kadar çekilen halaylar beynimizin içinde zonkladı ve kafamızdaki son mesajları da sildi attı. Ertesi gün biz de artık geçici bir süreyle mesajsız espri yapabiliyorduk. Maalesef bu durum çok kısa sürdü.

Kaldığımız sürede yağmurun kesilmediği İzmir'le İstanbul arasındaki kentsel bir farklılığı sırılsıklam bir halde gözlemledik. Şöyle ki yağmurda kimse şemsiye satmıyor İzmir'de. İstanbul'da olsa adım başı ucuz şemsiye satılır, hür teşebbüs ilk yağmur damlasında derhal harekete geçer. Sadece şemsiye değil, envai çeşit kasketler, şemsiyeli şapkalar devreye girer, bir tost parasına, ıslanmadan evine barkına ulaşırsın...

Kitap fuarındaki imza günümüzde de Foça'dan, Manisa'dan, Tire'den bir kaç saat uzaklıktaki yerlerden gelmiş okurlara, imzaya gelmeyen dergi elemanlarımızın hesabını vermekle geçti imza gününün yarısı...

Ve son olarak İzmir Leman Kültür Kitapçısı'nda İzmirli ve Manisalı genç amatör çizerlerin ağırlıkta olduğu seminer türü söyleşide amatör çizerlerle söyleşmenin samimi zevki enerjimizi yükseltti. Kaan Ertem bu konuda **"Hah be kardeşim söyleşi budur işte. Sahnede yer alınca ve önümüzde mikrofon olunca bizden hep gülünecek birşeyler bekliyorlar"** yorumunu yaptı...

Söyleşi biter bitmez düğünlü otelde bir gece daha kalamayacağımızı anlayıp yine bitimsiz harlı geyikle vurduk yola. Akhisar civarında sileceğin suyu bitti. Su koymak için önümüze ilk çıkan kamyoncuların mola yerinde durduk. Bari durmuşken yemek yiyelim dedik. Dostumuz Sinan, **"Kamyoncuların mola yerinde yemekler güzel olur"** dedi. **"Niye acaba?"** diye sorunca da şöyle açıkladı Çağçağ: **"Kamyoncuya kötü yemek veremezsin. Adamın kafasına takozu indirdi miydi!."** Nitekim lokantadan girince duvardaki şu kocaman yazıyı hayretle okuduk.

"Kamyoncu ve Tırcı bu mekanın efendisidir. Onlara hizmet etmek bize gurur verir" ve karşısındaki; **"Damak tadı anlatılmaz yaşanır"** yazısı içimizdeki şüpheleri tamamen silip bizi iştahlandırdı.

Bir de burda enteresan bir detay göze çarpıyor. Bu lokanta eskiden bir ressamınmış. Duvardaki bu yelkenli resimlerini yapmış. Fakat devredilip kamyoncu mola yerine dönüşünce resmin sağ alt köşesinden görüldüğü gibi bir servis penceresi açılmış. Ben de garsona şaka yollu **"Tabi bunlar yelkenli gemi diye kesmişsiniz resmi. Eğer kamyon resmi olsa dokunmazdınız"** dedim. Ciddi ciddi **"He valla eyle"** dedi. Mola yeri değil mubarek **dumur detay yeri.** Burda çok uzun kalmak gerekirdi aslında. Bu leziz yemeklerden ve hoş detaylardan sonra Susurluk'taki molamızda_Kaan'la ben dayanamayıp tekrar birer tost yedik. Bursa'da da kestane şekeri derken bir paneli daha devirdik, deplasmanda üç puan aldık. Şimdi önümüzdeki **Bilkent** paneline bakıyoruz. Orda berabere kalıp bir puan alırsak yeter. Bu kez magazin sorularına karşı Lucesku temkiniyle, 3 - 5 - 2 taktiğiyle defansif bir oyun sergiliycez.

Tüm panel katılımcılarına, İzmirli, Manisalı, Tireli genç amatör çizerlere, ayrıca bu yazıda emeği geçen yollara, dağlara, ovalara, kamyoncuların mola yerine, Susurluk tesislerine teşekkür ederiz...

Resmin sağ alt köşesinden görüldüğü gibi bir servis penceresi açılmış...

PANTOLON METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

SEN O BÖLÜMDE HARCANACAKSIN DEDİM...DERHAL BİRİNİN AYAĞINI KAYDIR VE SATIŞ DEPARTMANINA GEÇ...ORANIN ÖNÜ AÇIK...

TA...TAMAM...

İNGİLİZCE ÖĞRENMEDEN ASLA YÜKSELEMEZSİN..YÜRÜ ÇABUK, KURSA KAYIT OLACAKSIN...

TABİ ABİ...HER BAŞARILI ERKEĞİN ARKASINDA Bİ KADIN VAR BAKSANA... BİZİM YOK Kİ BAŞARILI OLALIM...

YAT ŞURAYA KODULUMUN YELLOZU! YAT, SİLİKONLARINI ERİTİCEM...ŞU GÖZALTLARINA BAK..YUH!

DEVİR ZORBALIK DEVRİ... KABA KUVVET ALMIŞ YÜRÜMÜŞ HOŞGÖRÜ VE SEVECENLİK KALMAMIŞ,,GİDELİM BURALARDAN ORTAK...

ZORLA GÜZELLİK SALONU

GÜZELLİK SALONU

BU NE BİÇİM PET ŞOP YAA ?..

PET SHOP evcil hayvan galeris

MAYMUN İŞTAHI

EŞŞEĞİN Z.Ki

KEÇİ İNADI

DEVE KİNİ

Karınca Kararı

EŞŞOĞLU BEŞKULAK

Balık hafızası bulunur

"Emperyalist katırlar" arananlar listesini iskambil destesi haline getirdi...

•Karo 10'lu

•Maça 5'li

•Pis 7'li

BU NE! BACAK BACAK BACAK ÜZERİNE ATMAYA UTANMIYO MUSUN HA !.. SAYGISIZ...

OHOO, ONA BU KADAR KIZARSA BANA NAAPAR KİMBİLİR...

KIPIRDAMA! CİNAYETTEN TUTUKLUSUN !..

HAYIR HAYIR! BEN ÖLDÜRMEDİM...ÇOK IŞİMİŞTİM, CİNAYETİ ÜZERİME ALDIM BİRAZ...

EKONOMİK KRİZİN BOYUTLARINA BAK ABİ...YOKSULLUK SINIRININ DİBİNE VURMUŞ MİLLET...CÜZDAN BULURUZ DİYE SAĞDAN GİDİYO HERKES.

İYİ DENEYE GÖRE VE KİME GÖRE SAĞ!..

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

DELİCEVAT

gdabak@leman.com.tr

GÖKHAN DABAK

IŞIĞI GÖREN FİLMLER GİBİ SOLARDI BENZERLER ARASINDAKİ AŞK

Biliyorum, sana da yasak etmişlerdi evinize gelen o çok garip, o çok uzak, o çok yakın insanları. Sen ısrarla sordukça, **onu unut, bir daha gelmeyecek, öyle biri yok artık,** demişlerdi sana da. Benim gibi kimselere benzemeyen çocuklara bağlanmıştın sen de. İçindeki bir yeri sızlatan, nedense sende hep çocukluğunu anlatma isteği uyandıran, uçarı ve aslında çok da iyi fark ettikleri bir uçurumun kenarında yaşamayı seçen...

İkimiz de her defasında şaşmıştık, neden hayat böyle, neden sokaklar hızla bizden saklanıyor, neden çok konuştukça kendimizden giderek uzaklaşıyoruz ve neden bizi başkaları, başka insanlar hep aşağı çekiyor, tüketiyor, diye... Önce bize görünürdü aramızda herkesten önce ölecek insanın gözlerinin önünden geçen bulut... Bilirdik ki ikimizin de içinde insan içine çıkmamış, ama her şeyin farkında, her şeyi gören ve sesini içimizdeki endişelerin kıstığı bir keşiş vardı. Vardı ama, dünya birçok savaştan sonra bizi birer pazarlamacı yapmayı başarmıştı işte. Ama biz bu yanımızı unutmuş gibi yapar, kaçış ve özgürlük hikâyeleri anlatarak birbirlerini avutan mahkûmlar gibi ve bu durumdan bir gün kurtulacağımıza kendimizi inandırmak istercesine birbirimize keşiş yanlarımızı pazarlardık: Evimize gelen ve sonra kaybolan garip adamları; bizde çocukluğumuzu anlatma arzusu uyandıran, içimizdeki bir yeri sızlatan, uçurumun kenarında yaşayan aşklarımızı; başkalarının bizi aşağı çektiğini; aramızda herkesten önce ölecek insanların gözlerinin önünden geçen bulutlardaki sırrı...

Seni iş ararken, güç bela bulduğun bir işe alınman için ölçülü, cana yakın, kibar gözükmeye çabalarken nasıl da duygularını, biriktirdiğin anıları yüzüstü bıraktığını, evine dönünce, yalnız kaldığında bütün bu yaptıklarının acısını kendinden nasıl da çıkarttığını hissediyorum.

Sinemacı, oyuncu, olmadı, dansçı olmayı arzuluyordun; oysa şimdi bir iş bulup evinin kirasını ödeyebilmek için mahcup oyunlar, kaçamak danslar yapıyorsun. Evine gönderilen faturalara, makbuzlara bakarken kasılan kalbini, birilerinden borç para bulabilmek için telefon defterini heyecanlı bir kaygıyla karıştırmanı düşünüyorum. Sonra vücuduna bakıyorsun: Bilinmedik bir uzaklıkta seni çok düşündükten sonra sana küsmüş, belki de kaybolmuş birine bakar gibi oluyorsun. Daha da uzaklaşıyor vücudun senden. Saçlarından, gözlerinden, göğsünden, bacaklarından biraz daha zaman istiyorsun. Zaman istiyorsun onlardan, esirgeyen, uzlaşmacı, kendini aldatan zamanlardan biraz daha. Tıpkı benim gibi...

Ölmeyi bekliyorum bir an önce, bi-

Akşam Gazetesi

tip geçsin her şey, ölüm gelsin, diyordu. **Bu benim yaşamım olamaz, ben sürgündeyim. Ya fazlayım, ya eksiğim. Ve bir hata, bir suç, hep bir yanılgı gibi yaşıyorum. Bu dünyaya göre oluşmamışım da, sanki farklı** bir maddeden yapılmış gibiyim. Ama bir taraftan da dişini sıkıp, sevmediğin bir işte çalışıp biraz olsun para kazanıp, bu paralarla zaman satın almayı düşündüğünü söylüyorsun bana. Ulaşılması geciktikçe büyüyen hayallerin esirgeyecek, yol gösterecek, onlara ne denli geç de olsa hep bir fırsat tanıyacak zamanları. Gerekirse duygularını daha uzun süre yüzüstü bırakabilir, kendinden vazgeçebilir, ayaklanıp seni engellemesinler diye onları çiğneyebilirdin. Biliyordum, bütün bunları beni kendinden uzaklaştırmak için anlatıyordun biraz da. Çünkü ben senin benzerindim ve insan âşık olmak için benzerini arardı yıllar boyunca. Ama ikimiz de derinden derine anlamıştık ki, ne denli yoğun duygularla saklanmış olursa olsun benzerler arasındaki aşk, bu çirkin, bu acımasız dünyayla karşılaştığında ışığı gören filmler gibi solar, kaybolur, anlamsızlaşır; kurtuluşumuz olacağını sanıp onu yaşamaya kalktığımızda belki de bu yüzden her defasında insafsızca öç alırdı bizden...

Bir türlü benimseyemediğimiz, ama yine de bizi aşağı çeken, tüketen, içimizi acıtan başkalarından kaçıp sığındığımız evlerimizde; bizi kuşatan ve her yakınlığımıza, her hayalimize, her hasretimize sızan parayla ve parasızlık duygularımızla; kendimizi bir sürgün, bir yara, bir hata hissettiğimiz bu dünyada ölümü beklerken bile kendimizi yine de koruma kaygısıyla ve artık gerçekte ne olabileceğini bile düşünmediğimiz gözleri oyulmuş beklentilerle yaşayıp gidecek miydik böyle?...

Hatırlar mısın, seninle soğuk bir kış sabahı, geceyi sadece çırılçıplak vücudunu örttüğü delik deşik olmuş bir battaniyeyle geçirmiş olan bir kadın görmüştük. Her zorluğa alıştırdığı vücuduyla nasıl da gururlu, nasıl da tavizsizdi. Kimse ona bir şey yapamıyordu. Gelenekler, yasalar, kurallar onu hiç ilgilendirmiyor; o değil, polisler ondan çekiniyor; gece adamları, gaspçılar, zorbalar ona asla dokunamıyorlardı. Sonra da, **işte**, dedin, **onca savaştan sonra aşkın son kalesi belki de bu kadın, bu kadının yaşadığı bu hayat...** Beni de inandırmıştın buna. Belki de ancak böyle yaşadığımızda çocukluğumuzda görüşmemiz engellenen o garip, o çok uzak, o çok yakın insanlarla yeniden karşılaşacak, sokaklarımız bize geri dönecek, başkaları bizi aşağı çekecek gücü bulamayacak, aramızda herkesten önce ölecek insanların gözlerindeki bulutun sırlarını öğrenecektik...

Belki de ancak böyle yaşadığımızda kaldığımız yerden çocukluğumuzu birbirimize anlatmaya başlayacak, birbirimizin içinde uyandırdığımız sızıyı şımartacak, uçurumun kenarına terk ettiğimiz aşkımıza sahip çıkacaktık...

Çünkü ancak böyle yaşadığımızda oluşan ve her geçen gün içimizdeki keşişi biraz daha derinlere gömmeye çalışan pazarlamacı kişiliğimizden kurtulabilecektik...

EKSİK ANNE...

Sen en çok bildiğimdin benim;
ne zaman seni düşünsem
benim eksik annemdin
terk etmek için can attığım...

Çünkü anne geçersizdir bu dünyada,
anne bu dünyada zaman kaybıdır...

Neyi en çok bildiysem
ona karşı yarıştım ben...

Ne yaşadımsa
hep anneme rağmen yaşadım...

Ne yaşadımsa hep sana rağmen...

SAYIKLAYAN TANRI

Senin yalnızlığın dünyanın
en eski yalnızlığına benziyor...

Sayıklayan bir Tanrı gibi geçiyorsun yanımdan;
yarattığı, tanık olduğu, sevmeye
çalıştığı her şeyin önünden
kaçarak giden bir Tanrı gibi...

Kendimi unuttuğumda görürdüm
için üşümesin diye gözlerin
kalbine dönerdi hep...

Onca sevgiden, onca yaratıştan sonra
kendine dönen ve içi üşümesin diye
hep sayıklayan bir Tanrı gibi...

YENİ BİR AYNA YOK

Ah, bir yüzüne yaklaşsan,
hatta onu biraz da geçsen;
birini özlerken, kimse değil,
onu sen kanatsan...

Ömrün sana aşık, görmüyor musun?
Sanki bir zemin kattasın
ve düşlerine park ediyor hırsız arabalar.

O ürkütücü gözlerin nerede?
Yabanıl kanın şimdi sadece sana heyecan veriyor.

cezmiersoz@leman.com.tr

* **İstanbul.** 25 Nisan Cuma günü **Çapa Tıp Fakültesi**'ndeyim
* **İstanbul.** 30 Nisan Çarşamba günü **İstanbul Beykent Üniversitesi**'ndeyim
* **Kandıra.** 2 Mayıs cuma günü saat 16:00-18.00 arası **Kandıra Meslek Yüksek Okulu**'ndayım. Bahar Şenliği
* **Bolu.** 3 Mayıs cumartesi günü saat 17:00-19:00 arası **Bolu Halkevi**'ndeyim
* **Kayseri.** 7 Mayıs Çarşamba günü **Kayseri Erciyes Üniversitesi**'ndeyim
* **Beyoğlu.** 10 Mayıs Cumartesi gunu sat 16:00 - 18.00 arası **Taksim Simit Evi**'nde çaylı sımıtlı soyleşi. Adres: İstiklal cad. büyükparmakkapı Sok. No:9 Tel: 0212 - 292 47 37
* **İstanbul.** 16 Mayıs Cuma günü saat 16:30'da **İstanbul Bilgi Üniversitesi**'ndeyim
* **Fırat Mehmet Eroğlu.** Surengi Her Şey. Cag ! Yay

Kırık Kalpler Lokantası

SUAT ÖZKAN

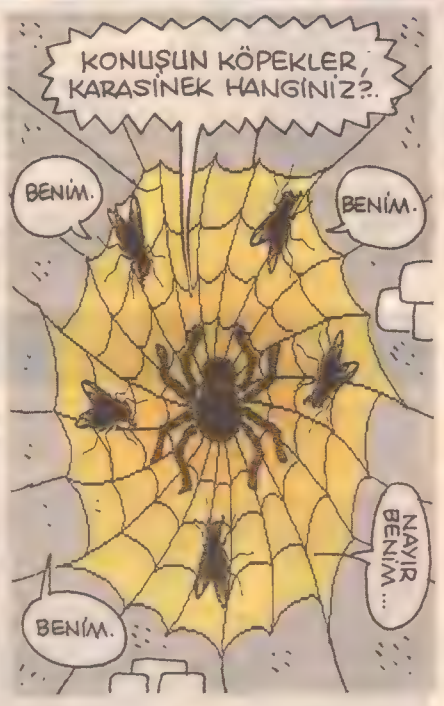

kirikleblebi@leman.com.tr

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

güneri@leman.com.tr

ABD BAYRAĞI SALLAMAK SERBEST

Nihat Genç

Amerikan bayrağı Bağdat'tan önce Türkiye'de dalgalandırıldı. Kendilerine özgür ve bağımsız diyen bir TV yaptı bunu. Türkiye topraklarında ilk defa Amerikan bayrağı dalgalandırmanın keyfini çıkarttılar. Türkiye'de ABD bayrağı dalgalandırmak serbest mi, şimdi birileri de Yunan, İran bayrağı dalgalandırılabilir mi? Yalakalar sefalet düşkünlerinden çıkar. Ülkesini satmak, ekonominin önemli bir kolu haline geldi. Gazeteciler, yazarlar dahi insan kurban edilmesini normal görüyorsa, dünyanın sonuna geldik, demektir. Gazeteciler savaşları bayram haline getirip, imha görüntülerinden şenlik düzenliyor. Kalbini söküp çıkartmış insanlardan yazar, gazeteci, siyasetçi olmaz, kasaplığın adı gazetecilik. Garibanlar, zavallılar, güçsüzler, otoriteye çaresizce boyun eğebilir, ancak yazar olmuşsanız, bu asla boyun eğmeyeceksiniz, demektir.

Türkiye topraklarında Türkler'in Amerikan bayrağı dalgalandırması savaş kadar üzerinde düşünülmesi gereken vahim bir iğrençlik. Kendilerine özgür, bağımsız diyen birkaç fırlama, Amerikan bayrağını ekranlarında, birgün değil, iki gün değil, aylarca aralıksız salladılar. Ardından, Bush ve Blair'e romantik şarkılar eşliğinde, "tek aşkım", "tek sevgilim" sözleriyle klip çektiler. Günde otuz kırk defa yayınladılar.

Cumhuriyet savcılarının, DGM'nin milyonlara hitap eden TV'de gençliğin beynini yıkayarak aylarca Amerikan bayrağı dalgalandırmasını görmemesi, rahatsız olmaması daha da düşündürücü. Hukuk, sözün cetvelidir. Toplumun da cetveli. Amerika sozkonusu olunca bu cetveli bir kenara mı koyuyoruz. Aslında Türk bayrağı konusunda Emin Çölaşan'ın küplere binmesi adettendir, ama bayrak Amerikan olunca, sessiz kaldı..

Yazarların kitap yazmasının sebebi, kültür aşkıdır, kültürü imha eden, ahlakı yokeden, yokedici barbarlar ve kıyıcılarla asla ve hiçbir zaman hiçbir yazar yanyana gelemez. Şeytanı yeryüzüne indirenler, tarih boyu taşlandı ve taşlanmaya devam edilecek. Bugünlerde şeytan ülkemize "köpek" kılığında görüldü.

Türkiye halkının onuru, bu toprakların değerleriyle fütursuzca oynayıp, göbek atıyorlar. Zevk alıyorlar. Savcılarımız, gazetecilerimiz, uyudu, tek bir insan çıkıp, bunun suç olduğunu, bırakın suçu, ahlaksızlık olduğunu söyleyemedi. Amerikan bayrağı dalgalandırmak düşünce özgürlüğüyse, Yunan, İran, Kürt bayrağı da dalgalandıralım. Ama benim fikrim, Arjantin bayrağı dalgalandıralım, daha eğlenceli olur.

Amerikancılığın, savaş destekçiliğinin, bir yabancı ordu ve devlet adamlarının şirin gösterilmesi, büyük bir aşkla savunulması, bu kadar açık-aleni propagandasının yapılması kanunlarımıza göre suç değil, çünkü, bizde suçları belirleyen Milli Güvenlik Kurulu. Onlar Amerikan bayrağını hoş görüyorsa, sorun yok. Yokmuş bir sorun. O halde İran başbakanı Hamaney'e de bir klip çekelim, tek aşkım, tek sevgilim, sözcükleriyle yanaklarından öpelim; anında imha edilirsiniz.

İnsanoğlu için teknolojik icadların hiçbiri "ilerleme" olamadı. İlerleme fikri, şiddeti durdurmayı başarmış fikirler ve toplumların ahlakıyla gelişti. Şiddet, her dilde her çağda sapıklıktır. Döktüğümüz kan insanın, dünyamızın değil, Tanrı'nındır, yani kuşların ve çiçeklerin ve ay'ın kanı. Bu barbarlığı birileri nasıl savunabilir? Buna nasıl izin verildi? Ne adına yapıyorlar? Ne demek istediler. Arkasında neler var. Amerika bu ülkeyi işgal etmeye bile tenezzül etmez, onlar gelmeden bayraklarını biz dalgalandırıyoruz zaten.

Demokrasi, bıçak ve kılıçtan ve mermiden, kalkan ve zırh yapabilmeyi başarmış siyasetin adıdır, barbarları ancak köleler alkışlar.. Anarşi toplumdan çıkıp, ekranlara, gazetecilere bulaştı. Entrika ve satılmışlığın ve vahşiliğin kolgezdiği ekranlar. Tek bir bilge, tek bir onurlu insan görmemiş, tanımamış ekranlar, barbarları alkışlıyor...

Amerikalı'nın siyah insanların bir ruhu olduğuna inanması iki yüz sene sürdü. Batı uygarlığı tarihi aynı zamanda istila tarihidir. Üçyüzyıl madenleri çaldılar, son elli yıldır, alışveriş merkezleri kurup ülkeleri soymanın adına "ekonomi, küreselleşme" diyorlar.

Ekonominin bize öğrettiği tek gerçek, terbiyesiz, ahlaksız insanların da kahraman olabileceği..

Bu kadar kahpece, iğrenç bir yayın politikası, sivil kurumları, gazeteci derneklerini, devleti rahatsız etmedi? Ayrıca, Amerikan bayrağını şanla-şerefle-gururla dalgalandıran bu özgür TV'nin bugünlerdeki programlarına emekli paşaların zırtpırt çıkıp konuşması ne anlama geliyor, At iti, it izine mi karışıyor.

Savaş sürecinde oturulup düşünülmesi gereken bu topraklarda yaşanan en feci, en ahlaksız suikast budur. Bizimle aynı topraklarda büyümüş, aynı suyu içmiş, aynı okullarda okumuş, densiz, fütursuz insanlar, herkesin milli duygularını, milli onurunu dalgaya alarak, Amerikan bayrağı sallıyor. Bu insanlar kimdir, bu tuhaf, hain fikirlere nasıl geldiler. Nerede büyüdüler. Hangi kültürde yetiştiler.

Üstelik ne büyük bir arzu ve coşkuyla dalgalandırdılar, dalgalandırırken ne büyük mutluluk duydular, bu nasıl ruh hali.

Yoksa, esir, işgal edilmiş bir ülke miyiz? Bu aleni Amerikan propagandası, köleliği, neden itin götüne sokulmaz. Yoksa, gizli siyaset belgemizde, bayraklar ikiye mi ayrılır: İyi bayraklar-Kötü bayraklar. Başka hangi iyi bayraklar vardır, hangilerini sallamamıza izin vardır.

Kendinizi emin bir yere atmak için mi acele ediyorsunuz. Bu talandan, kopartılmış koltardan, dolar, altın, gümüş, petrol umuyorsanız avucunuzu yalayın.

Bu ülke, solcuları sürdü, işkence etti, yıllarca zindana attı, poliste "sol" masalar kurdu, yasal haklarını aldı, yıllardır her solcunun peşine paraya kıyıp bir polis taktı, buna rağmen solcular, bu toprakların dağını, taşını opüyor. Bu ülke size ne yaptı, bu ihaneti hakedecek. Yedirdi, içirdi, besledi, büyüttü, kredi verdi, ekrana çıkardı, şımarttı ve siz karşılığında ihanet ediyorsunuz.

Birkaç kere dalgalandırsalar, hadi bir klip yapmışlar, eğleniyorlar deriz, bir ay sürecinde, günde elli defa. Kışkırtmak için yapıyorlar, dediler, provakasyon dediler, bu delilere bulaşmayın dediler.. Bilmem, bu yoksul, çaresiz, zavallı ülke sizin ihanetinizi haklı kılacak ne yaptı. İnfiale uğramış bir yığın insan, para almışlardır, dedi. İnsan, gizli servislerden, yabancılardan para da alsa, Amerikan hayranlığını birazcık ince bir politikayla yapar. Bu kadar kör gözüne parmak, aleni yapılmaz.

Tarihimizin en şöhretli vatan haini, kurtuluş savaşı sonrası linç edilen Ali Kemal. Adamın dediği, "çok güçsüzüz, bir süre batılı devletlerden birinin egemenliğe girelim". Anadolu'da büyük direniş olunca, bu kadar büyük mücadele beklemiyordum, deyip özür diledi. Buna rağmen linç

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

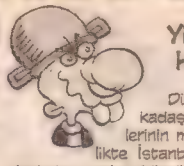

YEMEŞİ EĞLENMESİ HEPSİ CÜZ'İ

Yazan: Haybeci Şensoy

Dün akşam, ben, gazeteden iki daha arkadaşım, onların eşleri ve metresleri ve eşlerinin metresleriyle onların da eşleri hep birlikte İstanbul'un sırtında yeni açılan ve sadece denizden yatla girilebilen çok şirin hatta şirininirim diyeyim öyle bir restaurantta gittik. Restaurantın penceresinden Boston görünüyor. Ben kendime şirinyerin spesiyalitesi olan beefsteak söyledim. Sevgili Şef Himalaya bey öyle bir beefsteak getirdi ki kaba etim kalınlığında. Ayrıca "Varoş dolması" denen Yunus'tan da yedim. Yanında kadehi bin dolar olan Şatoeau Mateau şarabından ikibuçuk fıçı içtik. Üstelik hesap geldiğinde ise öyle ucuz geldi ki, varoşlarda oturan işsiz bir delikanlı sevgilisini alıp bu şirin restauranta getirebilir ve yemek yese, içki dahil, sevgilisi de yese gene içki dahil ben diyeyim o kadar az bir paraya çıkabilir ki... Oradan kalktık yine yeni açılan (Biz girerken inşaat hâlindeydi) bir diskoya gittik. Kişi başına üç dans bin dolar. Tek dans 333 dolar. Fıstık veriyorlar, tanesi yüz dolar. Oniki fıstık binyüz dolar. Şatoeau Matoeau şarabının iki parmağı beşyüz dolar. İki fıçı içtik 35 bin dolar. Oradan kalkasalar, buraya gelseler varoştaki işsiz genç diyorum ve sevgilisi onbin dolara rahat çıkar. Dicey pikabın iğnesini pilağa sürttürüyor. Bir sürttürüş üçyüz dolar. On keresi indirim var 2999 dolar. Çıkışta özel helikopterle eve bırakıyorlar. İkibin dolar. Varoşta oturuyorsanız, mesafeden dolayı dörtbin dolar...

Akşamsefası

edildi. Ali Kemal'e şimdi acıyalım. Adamcağız ne kadar naif, saf, ne kadar masum bir korkuyla, batılı devletlere sığınalım, demiş.

Amerika yüzbin bomba atıp Bağdat'ı işgal etti, Bağdat'a girdi. Amerikan bayrağını sizin kadar rahat asamadı Bağdat sokaklarına, Amerikan bayrağı Irak'ta, sizin TV'nizdeki kadar rahat değil..

Tuhaftır, Mezopotamya'nın tüm kralları zengindi. Tuhaftır; Bağdat tarihinin en çirkin saraylarını Saddam yaptı. Tuhaftır, Saddam da tüm Mezopotamya kralları gibi zorbaydı. Tuhaftır, Bağdat tüm tarih boyu başka krallarda fetih duygusu yarattı. Yunan kültürü bütün mucizelerini Mezopotamya'dan götürdü. Ve Bağdat bir kez daha çölden başka birşey değil.

Bir büyük insan ve kültür kıyımına şahid olduk, tüm dünya bunları tartışırken, bizimkiler, Irak'ta bebekler imha edilirken, kıyıcı, barbar insanları, şirin göstermek, alkışlamak, övmek, aşk şiirleri yazmakla meşgul. Tüm Avrupa ve Asya kıtasında, Amerika'yı ve savaşı destekleyen tek insan yok, sadece bizim ülkemizden çıkıyor bu birkaç insan. Üç milyar insanda sadece birkaç kişi çıkıyor, o da bizden. Şu inanılmaz insan ve kültür kıyımını tartışacak bir insan çıkmıyor aramızdan.

Bu boklar nasıl büyüdü. Bu gazeteci bozmaları, Erol bey denilen banka hırsızının TV'sinde büyüdü. Bu gazeteci bozmaları, Özal döneminde büyüdü. Bu gazeteciler Dinç Bilginler, Cavit Çağlarlar, Demireller, Tansu Çillerler, Mesut Yılmazlar dönemlerinde beslendi, büyüdü. Reha Muhtar gibi facialar, "Türkiye'nin Hakanı" gibi akılalmaz zırvalıkları haber ve gazeteciliği ayaklar altında alarak, rezillikler içinde ekranlardan halkın üstüne döktüler. Skandala, pisliğe, rezilliğe uyduruk haberlere doymadılar..

Bu gazeteci bozmalarının, tarih, coğrafya, siyaset, felsefe, estetik ve insanlık kültürü bilgileri sıfır düzeyinde, işte okuyun yazılarını görün. Bu cahil sürüsü, boylarına poslarına bakmadan büyük devlet politikaları yapmaya yelteniyorlar. Yok Kerkük bizimmiş, yok masadan pay almamışız gibi laflarla alçaklıklarını maskelemeye çalışıp güya hem nalına hem mıhına vurup cinlik yapıyorlar.

Amerika, bayrağını, bu kadar hür, bu kadar özgür, muzaffer orduları eşliğinde Irak'ta dalgalandıramadı. Ama bizim TV'lerimizde aylarca dalgalanıyor.

Günde elli defa, beyin iğfal şebekesi gibi, ortaokullu çocuklara, liseli çocuklara, bin defa aşk şarkılarıyla ABD bayrağı dalgalandırdınız. Artık bu saatten sonra, "alçaklar, vatan hainleri, Türkiye düşmanları, cahiller, Amerikan uşakları" diyerek küfürler etmek bir fayda eder mi? Hepiniz savaşla belgelendiniz. Şaha kalktınız, suçüstü yakalandınız.

Bir de kalkmışlar devlete, millete akıl veriyorlar. Cahil herifler, susun oturun aşağı, bokuyla oynayan deliler gibi konuşmayın orada.

Türkiye devletinin zaten bir avuç aklı var, o da İsrail ve Amerikan tarafından kilitlenmiştir. Bu kiliti, geçtiğimiz elli yıl içinde sizin gibi, salak, satılmış gazeteciler sayesinde vurmuşlardır.

Türkiye içte ve dışta, cahil yazarları yüzünden bu devletlere mahkum hale gelmiş, köleleşmiştir. Bir de fazladan artistlik yapmayın. Türkiye'nin savaşa girmesi çıkarınaymış gibi yumurtlamalar size kalmadı. Güya, Türkiye'yi düşünen, koruyan düşünceler..

ABD Irak'a yerleşti, işte dunyanın gelmiş geçmiş en manyak savaş makinesi gelip yanımıza kuruldu. Artık İncirlik'e de ihtiyacı yok. Irak'ta binlerce İncirlik.

ABD, bolge ülkelerindeki siyasi gelişmeleri yeniden tanımlamak, tanımak isteyecek. Bunun için ilk yaptığı, bir takım, provaker yazarlar-yazılar eliyle, ülkemizdeki anti-Amerikancı yazarlar ve kurumları net bir şekilde, liste halinde öğrenmek.

Önce safları bıçakla ikiye ayırıp öğrenmek istiyor. İlk yapacakları, Amerika karşıtlığının boyutlarını tartmak, ölçmek. Bunun için satılmış Amerikan yazarlarını kullanıp, listeler hazırlamak..

Listeler hazırlıyor cıcı komşumuz Kimler ABD karşıtı, hangi radyolar, hangi TV'ler, hangi yazarlar. Bu safların daha da anlaşılması için, önümüzdeki günlerde suikastler, komplolar, tuhaf ölümler. Türkiye'yi birçok provakasyon bekliyor. Cici komşumuz Turkiye'yi daha yakından görmek istiyor.

Milli güvenliğimiz cici Amerikan komşumuzla, yeniden tehdit ve karmasa içinde. Şu anda Amerikan ajanlarının Turkiye'de yapmaya çalıştıkları hesap sudur. Hangi Amerikancı yazarları öldureyim. Hangi Amerikan kurumlarına saldırayım. Anti-Amerikancıları nasıl terörist haline sokayım, suçlayayım.

Nasılsa, bir asırdır bizimle oynadığı bu suikast-darbe olaylarıyla derin birikimleri vardır...

Amerika Irak'a girerek tam bir mutluluğa ulaşmış değil. Sırada, Suriye, Türkiye, İran var. Önümüzdeki beş-on yıl içinde bu ülkelerdeki iç karışıklıkların seyrini izleyin Tarafları kızıştırmak ve ülkeleri içerden kana bulamak için, büyük siyasi çatlaklar hazırlamak için, artık içimizde ve arkamızda, soğuk, karanlık ve tanımlanamaz bir ajanın elinin olduğunu unutmayın Gözle görülmeyen bu karanlık vahşi agız, burnumuzun dibine yerleşti Şu an, listeler, planlar ve hesaplar peşinde.

Bu savaş makinesinin şimdi Irak'ta, sessiz, uysal, huzur ve demokrası içinde oturmasını bekleyecek safdillerden mi olacağız. Dalga dalga kışkırtmalar geliyor. Ülke güvenliğimizi bozmak için, bu cici komşumuza karşı kaygısız, tasasız bekleyeceğiz, sessiz kalacağız.

Amerika, karşıtlarını, terörist, ya da teroristlerden yana gostermek, belgelemek için elinden geleni ardına koymayacak. Çunku, terorist ilan etmek, savaş sebebi, yani bütün kıyımını haklı çıkartan sebep.

Zavallı Turk aydını. Yirmi yıl şeriatçılıkla suçlandı, yirmi yıl hergun ben şeriatçı değilim diye savunma yaptı. Yirmi yıl PKK'cılıkla suçlandı, yirmi yıl ben PKK'lı değilim diye savunma yaptı. Şimdi ben terörist değilim diye yirmi yıl kendini ama hergün savunmak zorunda.. Ben Ladin'i görmedim, tanımıyorum, demek zorunda.

Ve hala karşımızda, küçücük beyinleriyle, Suriye bize şunu yaptı, İran bunu yaptı, Arap neymiş, Acem kımmış gibi, bınbır turlu cahil ve iğrenç yazılar yazan, bu kuçucuk zekalarıyla uluslararası siyasetten anladıklarını sanan, boklu maşalar...

Devamı 13. Sayfada

Tören

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

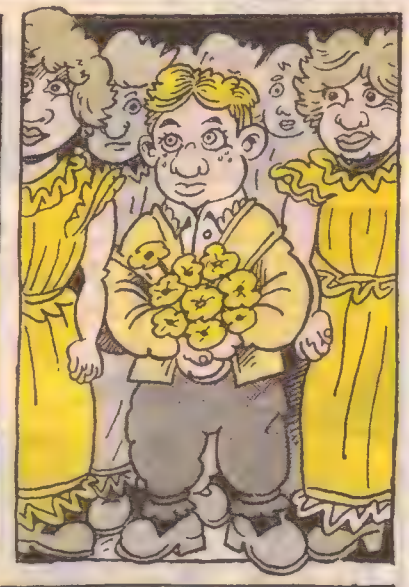

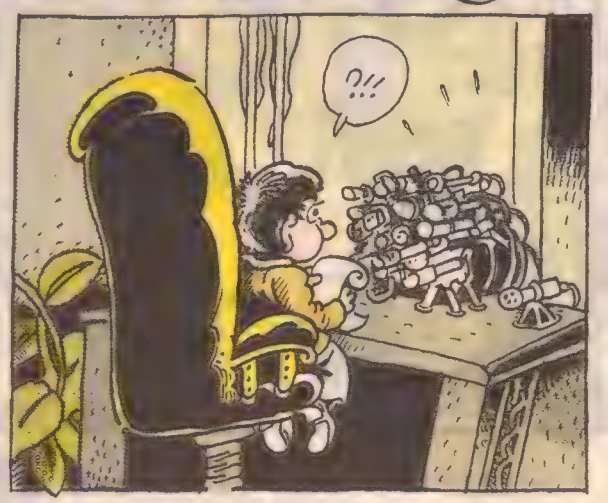

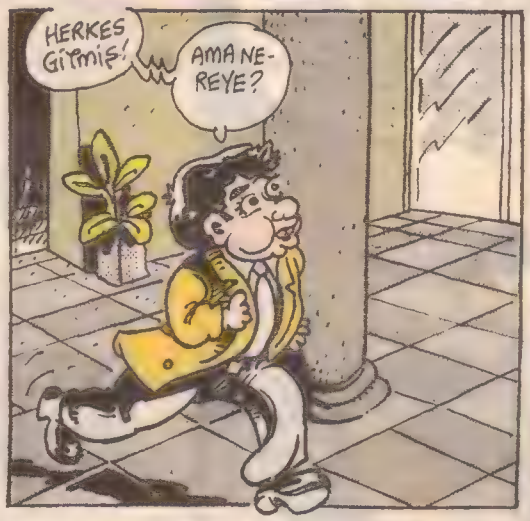

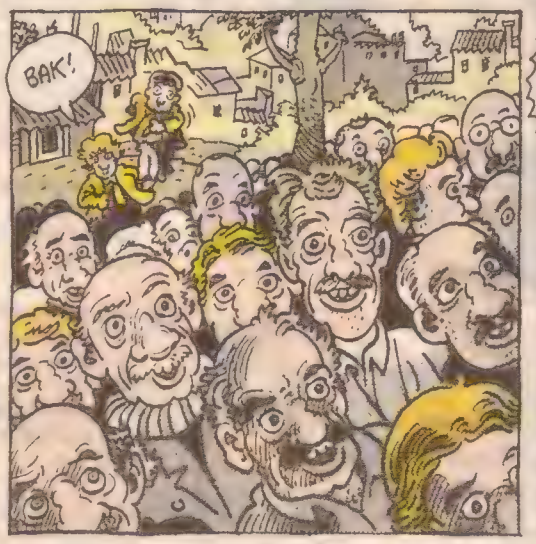

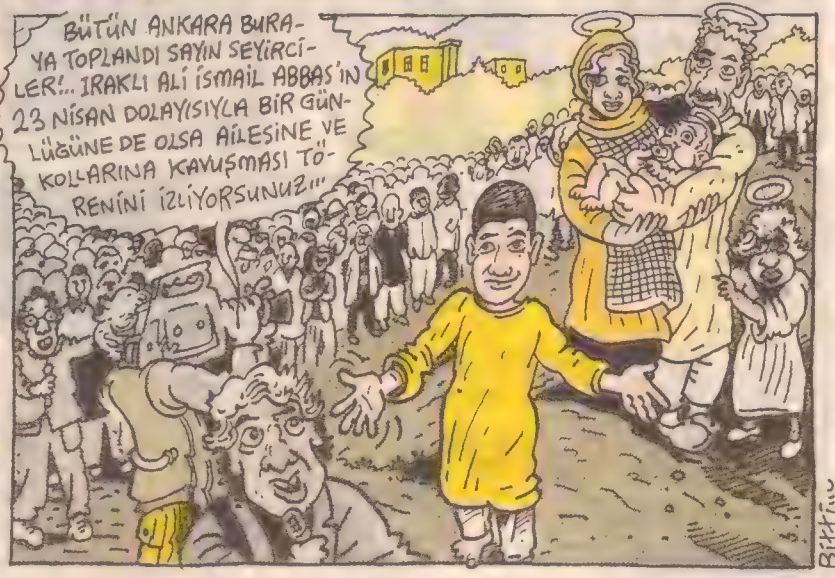

Akşamsefası

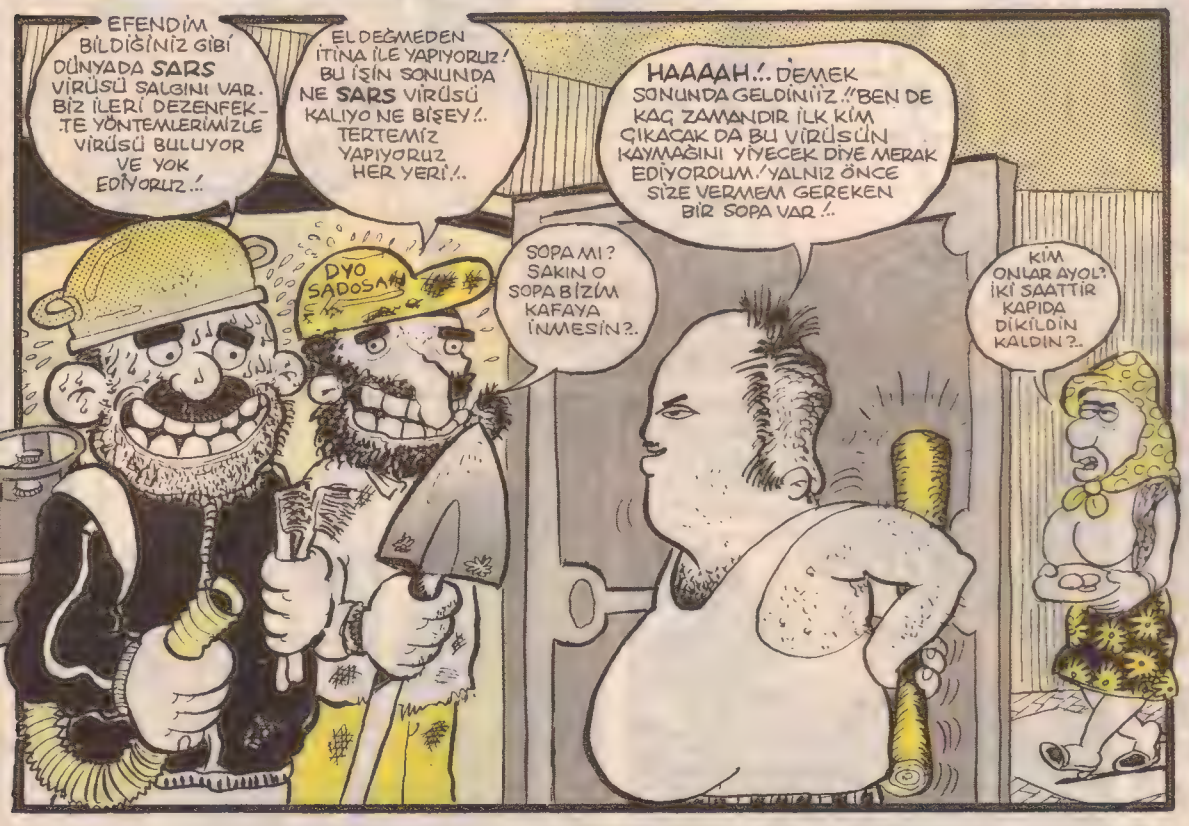

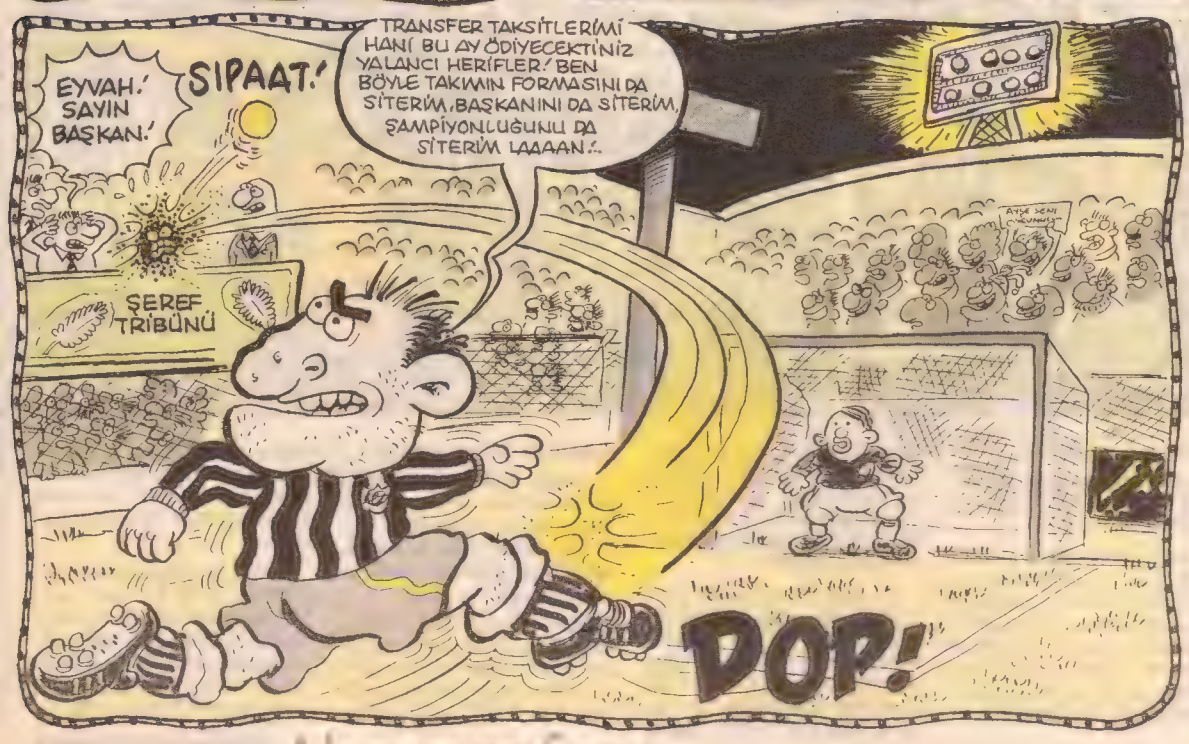

İki Resim Arasındaki 7 Fark

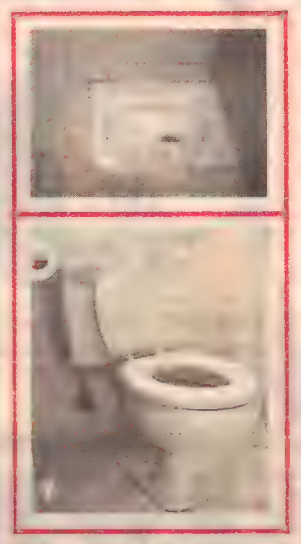

Alaturka tuvalet & Alafranga tuvalet

1. Alaturka tuvalet, kıça değecek bir yer bırakmayarak hijyen sorununa yol açmaz... **Alafranga tuvalet, değişik kıçlar oturduğu için sürekli hijyen sorunu vardır!..**

2. Alaturka tuvalet ibrik ve hela taşı realitelerini yaşatır... **Alafranga tuvaletin ibrikle, tasla işi olmaz!..**

3. Alaturka tuvalette kapak olmadığı için, "işerken kapağı kaldırdın, kaldırmadın" tartışması da yoktur... **Alafranga tuvalette kapak sorunsalı hiç bitmez!..**

4. Alaturka tuvalet, vücut biçimi itibariyle mesaneyi zorladığı için bedene daha faydalıdır, boşaltımın daha sıhhatli yapılmasına yarar... **Alafranga tuvalet, vücudu gevşetir ve tembelleştirir!..**

5. Alaturka tuvalet, kıç ila kubur arasında mesafeyi koruduğu için kanalizasyondan gelebilecek tehlikelerden vaktinde kurtulma şansı verir... **Alafranga tuvalet, kanalizasyon tehlikelerine tamamen açıktır!..**

6. Alaturka tuvalet, "Ernet" adlı hela kokusunu genellikle bünyesinde barındırır... **Alafranga tuvalet, Ernet'le daha nadir buluşur!..**

7. Alaturka tuvalet, kaka yaparken bişeyler okumayı zorlaştırdığı için miskinleştirmez... **Alafranga tuvalet, fazlasıyla okuma olanağı tanıyarak hayattan keser ve miskinleştirir artı bacak da uyuşur!..**

(Fikir için Sinan Göksel'e teşekkür)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU
vo@leman.com.tr

Feyzi Özşalman
feyzi@leman.com.tr

Akşamsefası

Amerika'nın çok görkemli köpek ve soytarı kültürü vardır, sizler fazladan sofraya garnitür olmayın. Bu cici kıyaklarınız, hoşluklarınızla Amerika'yı doyuracağınızı sanırsanız, aldanırsınız, dünya tarihi doymuş tek bir kapitalist tanımadı.

Aleni ve küstahca Amerika bayrağı dalgalandıracak kadar uçmuşsunuz, bir de "Türkiye savaşa girmeliydi" gibi cin fikirlerinizle şekil olmaya çalışmayın, Türkiye'nin derdi size mi düşmüş.

Amerikan bayrağını yüzlerce defa aşk şarkıları eşliğinde dalgalandırarak, hem kendinizi, hem Amerika'yı, hem Türkiye'ni, hem de tarihi aşmışsınız. Şimdi nasıl savunacaksınız kendinizi, "kötü niyetimiz yoktu, biz solcular gibi kin, nefret kusmuyoruz. Biz rahat, sevimli, kendiyle barışık, Vogue dergisi okuyan sakin çocuklarız" diye mi?

Yabancı bir ülke bayrağını dalgalandırarak Türk tarihine geçtiniz, rezillik şampiyonu oldunuz, daha ne arıyorsunuz?.

Bundan sonra sırada hangi ülkenin bayrağı var. Bakın Suudlar'da para bok gibi. Hem dolarları kapar, hem de beşyıldızlı Mekke otelde, beleşten hacı olursunuz. Arabınki de fena sayılmaz, bir şöhreti vardır argomuzda.

Savaş değil, festival yaşadınız. Amerika ticari markanız, şirketiniz, gücünüz, starınız. İnsan ister istemez üzülerek soruyor, sizin bir ülkeniz hiç olmadı mı, başka bir ülkeye koşuyorsunuz. Firma sormuyorum, ülke. Ne güzel Cavit Çağlarlar, Erol Aksoylar, Demireller düzeninde gül gibi yaşayıp gidiyordunuz. Ortalıkta kaldınız ve kendinizi büyük oynamaya Amerika'ya oynamaya zorladınız. Beş para yok, ve ortalıkta bir büyük savaş var. Ne yapacaksınız. Beyin yıkama yapılır, taraf tutulur, yağmalar, talanlar övülür, leşler, cinayetler görmezlikten gelinir, Avrupa'nın en ünlü şarkıcısının en romantik şarkısıyla Amerikalı askerlere klip çekilir.. Ve parsamızı kaparız..

Daha çok çalışmalısınız. Şimdi Amerika her ay başka bir ülkeye saldırıp size sürekli iş çıkartamaz, biraz da siz gayret edin.

İyi bir eğitim düzeyiniz yok. Kendi karnınızı alınterinizle kazanacağınız bir mesleğiniz yok. Bu yüzden bu ülke için en tehlikeli yaratıklarsınız. Cavit Çağlar, Erol Aksoylar, Demireller düzeninde beleşten yaşamışsınız.

Aç kalıp Amerikan bayrağı sallayan biri daha vardı, ama o Amerika'da sallamıştı, şu Enver Ören'in oğlu Mücahit.

Demek ki son büyük voleniz Amerika. Nasıl buldular sizi, bağlantıyı kim yaptı? Gazetelerden okudum, Amerikalı turistler Singapur kerhanesine hastaymış, sars virüsü yüzünden mi İstanbul'da kalmışlar. Peki sonra ne dediler. Savaş bitsin, Bağdat'a bir girelim, sizi de görürüz mü dediler. Yok canım, o kadar vermezler. Şu fondaki Amerikan askerlerini kim akıl etti. Singapur kerhanesi bile böyle .ikiş görmedi. İğreniyor musunuz bu yazdıklarımdan. Nazım Hikmet çok güzel aşk şiirleri yazdı da, çok mu sevdiniz onu. Siz işinizi bulmuşsunuz işte. Kalkın gece gündüz Amerika bayrağı dalgalandırın, gece aniden uyanın yatakodanızda dalgalandırın. Yaptığınız küstahlığın, hainliğin hala ne olduğunu bilemeyecek kadar zavallısınız. Acılarla, hayalkırıklıklarıyla, tüm insanlık bir imha savaşından çıktı. Ama sizin bir aşk gecesinden çıkmış haliniz var.

Size tavsiyem, porno edebiyatının yatak hayvanlarından olmayın. Erkek kılıklı yosmalardan olmayın. Eşcinsel dergi Kaos GL'nin iki sayı öncesinde bir hikaye vardı. Amerikalı eşcinsellerin lideri Türkiye'ye gelmiş. Herkes, herifcioğluna asılıyormuş. Bu da basından geçenleri oturmuş yazmış. Etrafını saran eşcinsel kulubünden arkadaşlarına "yahu sizin gibilerden Amerikan barlarında çok var, benim canım şöyle kara yüzlü bir Türk, bir doğulu istiyor" deyip, ballandırarak, Türk kapıcıyla hikayesini yazıyor. Buldu mu sizi..

Kibar aşk diye bir şey var, Amerika istedi diye hemen yatağa atlanmaz. Size tavsiyem. Parayı basanların havuzlarında çıntçıplak yüzmeyin, biraz naz yapın. Size tavsiyem. Üç spikerden bir genelev olmaz. Vatanhainliğinden, küstahlıktan, bağımsızlık, özgürluk yapmaya çalışıyorsunuz, çok şeker, çok ilginç fikirlisiniz doğrusu.

Yazıktır, bu kavramlara yüzlerce yıl insanoğlu, bilimadamları, emek veriyor, bu kavramlar, yüzlerce yılın işkencelerinden, zindanlarından süzülmüş geliyor, özgürlük, bağımsızlık gibi kavramları şimdi, yatak odasında aşk sözcükleri haline getirmeyin.

Size tavsiyem, büyük adamlarla düşe kalka, büyük götveren olunmaz. Size tavsiyem, vazelinin bağımsızlıkla ilgisi yoktur. Size tavsiyem. atlara anüsten su vermek için kullanılan şırıngalar (lağmanlar) vardır, bunlar anüs içindir, ağızdan alınmaz, özgürlükle ilişkisi yoktur. Birileri vazelin, lağman, özgürlük diye kafaya almış işletmiş sizi, ben söyleyeyim, bağımsızlık, özgürlük, onurla, erdemle ilgili, bu laflara kanmayın.

Bakın, orospuluğun da binbir güzelliği vardır. Bunun ilk şartı, kafanız karışmayacak kadar boş olmalı. Ahlaksızlık deyip geçmeyin, size katılıyorum, çok eğlencelidir.

Bok yemek, mideye bakar. Erol Aksoylarla, Dinç Bilginlerle aynı tastan yiyenler, herşeyi yer...

Size tavsiyem. Boku dökülmesin diye götünden avuçlayarak yemeyin, arada bir çatal kaşık kullanın. Boşuna uğraşmayın boktan yağ çıkmaz. Özgürlük, bağımsızlık hiç çıkmaz.

Anlayamıyorum, Amerika savaştı, neden sizin götünüzden barut fışkırıyor?.

Amerikan bayrağı sallayarak ben özgürce istediğimi yaparım diyebilirsiniz, gördünüz dünyanın en özgür ülkesi, kimse karışmadı size... Ancak, bu halkın avucuna sıçmayın, yüzünüze onu sürer. Biliyorum yazık olacak aklınız, utanacak suratınız yok, ağzınıza şeytan işemiş bir kere...

Ama siz, gazeteciliğin harman olduğu yiğitler ovasında büyüdünüz, Mehmet Barlaslar, Erol Aksoylarla aynı çanakta büyüdünüz. Bilmez miyiz, Show TV, ATV, yiğitlerin harman olduğu yerdi.

Sizi nasıl kelepçelemediler o banka hortumlarından?.. Korkmayın, yine paçayı kurtarırsınız.

İyileşmeyecek hasta yatağı bırakır, yastığına sıçarmış...

Ne köpekler gördük biz. Kemikten saray yaptırmışlar. Kapısına özgürlük, bağımsızlık yazmışlar. Ama çok acele ettiniz. Kargalar bile kemik yutmadan, dönüp götlerini ölçermiş...

Bu kadar laf, mahkemeye gelmeniz için yetmediyse, devam edeyim.

İlk çağda, ünlü erotik kitaplardan "Altın Eşek" varmış. Bir efendisinden diğerine yatak maceralarını anlatır. Ancak, kitabın başlığı sizi çok ilgilendiriyor: Değişimler...

Rönesans döneminde yayınlanan bir erotik kitap daha var: Başarı Kazanmanın Yolu. Sizler başarıya bayılırsınız. İnsanlar götleriyle konuşsaydı, nasıl olurdu, diye soruyor. İyi olurdu, der. Çünkü, çok oturaklı konuşurlardı. Mesela, kadınlar zarif konuşur, mükemmel yazarlar kadınlardan çıkardı. Yani tarihte yalnız değilsiniz.

İğrençliğinizi bölüşen kitaplar da var erotik edebiyat tarihinde: "Kocasının Mezarı Üzerinde Kendini Düzdüren Kadın".. İşitilmedik uygunsuzlukta kitaplar, bir sayfa da siz açmışsınız, çok mu?

Demek Amerikan bayrağı sallarsınız, "duyguların, gözyaşının, sevginin, siyasette, ekonomide ne işi varmış" gibi bilmiş yazılar da yazdınız. Aynı kitapta böyle diyor: Duygularını hiç işe karıştırmadığı için, "kanlarını kanalizasyon sanan erkekler" için, ayrı bir bölüm var. Yani, tarihte yalnız değilsiniz.

Demek Amerika bayrağı sallarsınız. Amerikan sevginizin bu kadar şehvetli, müstehcen olduğunu tahmin edemezdim.

Şimdi, size gazetecilik ödülü dahi verirler. Orası İstanbul, Bizans herşeyi verirler. Bizans'ta da göt yarışmaları yapılırmış. Ve Bizanslı şairlerin bir buluşudur: "gül götlü" deyimi. Amerika, Pentagon "azgelişmiş ülkelerin ucuza kapatılan gülden götleri!" başlığıyla bir ödül düzenler...

Ancak, aklınızda olsun, ödül alırken, eşeklerin yanında fazla kırıtmayın. Okudum, biliyorum. Kocalarını eşeklerle aldatan kadınların kızak leğenleri varmış...

Erotik Edebiyat Tarihi, Mitos Yayınlarından, ben pozisyonu tane tane anlatayım. Eşe-

Devamı 15. sayfada

Akşam Gazetesi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

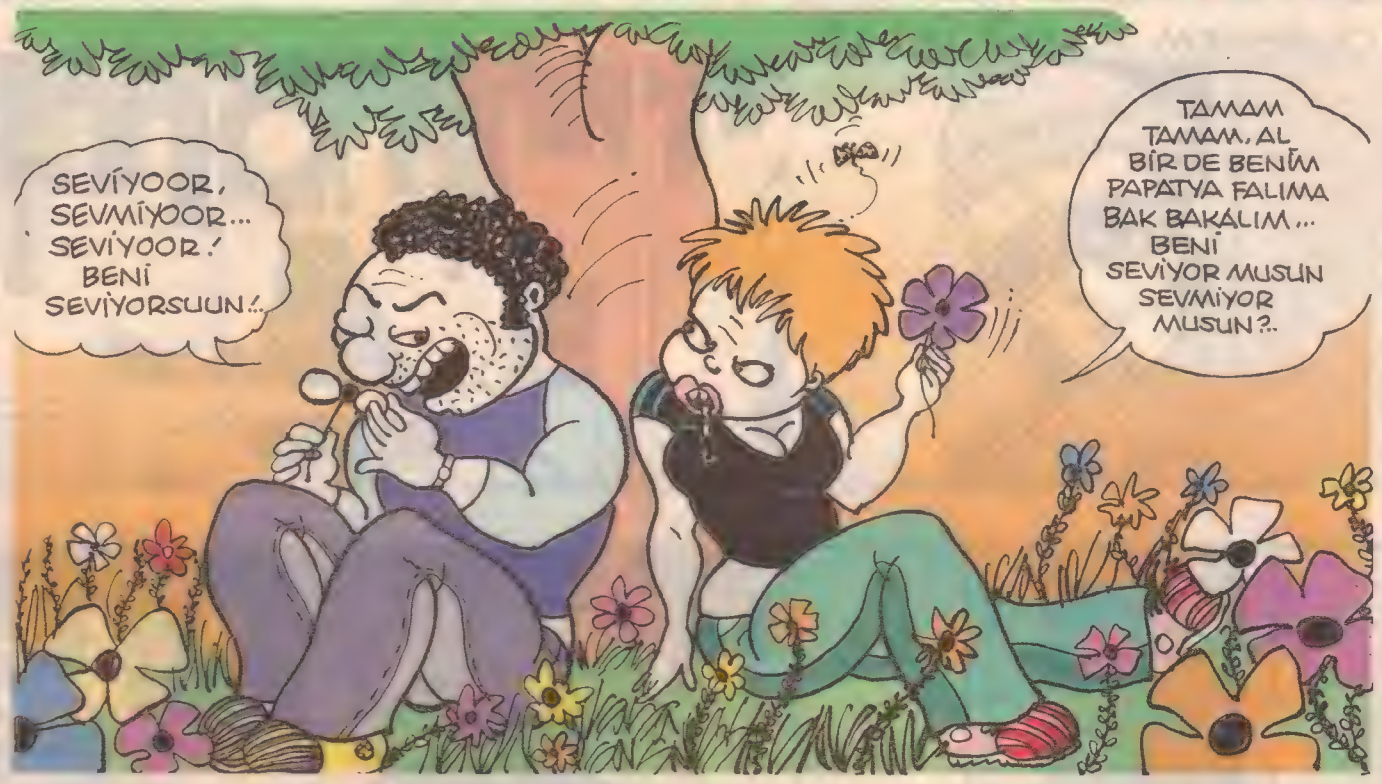

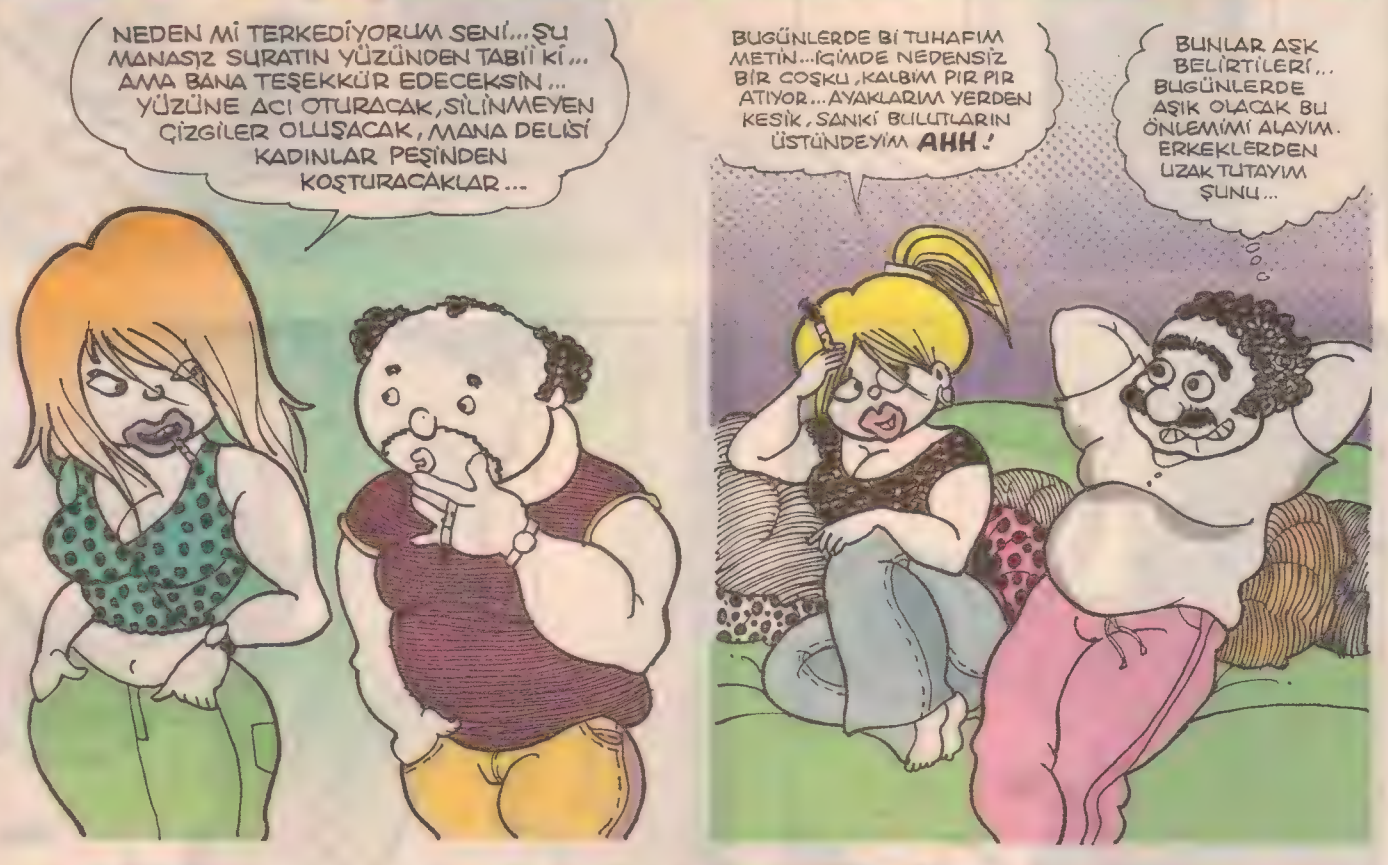

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

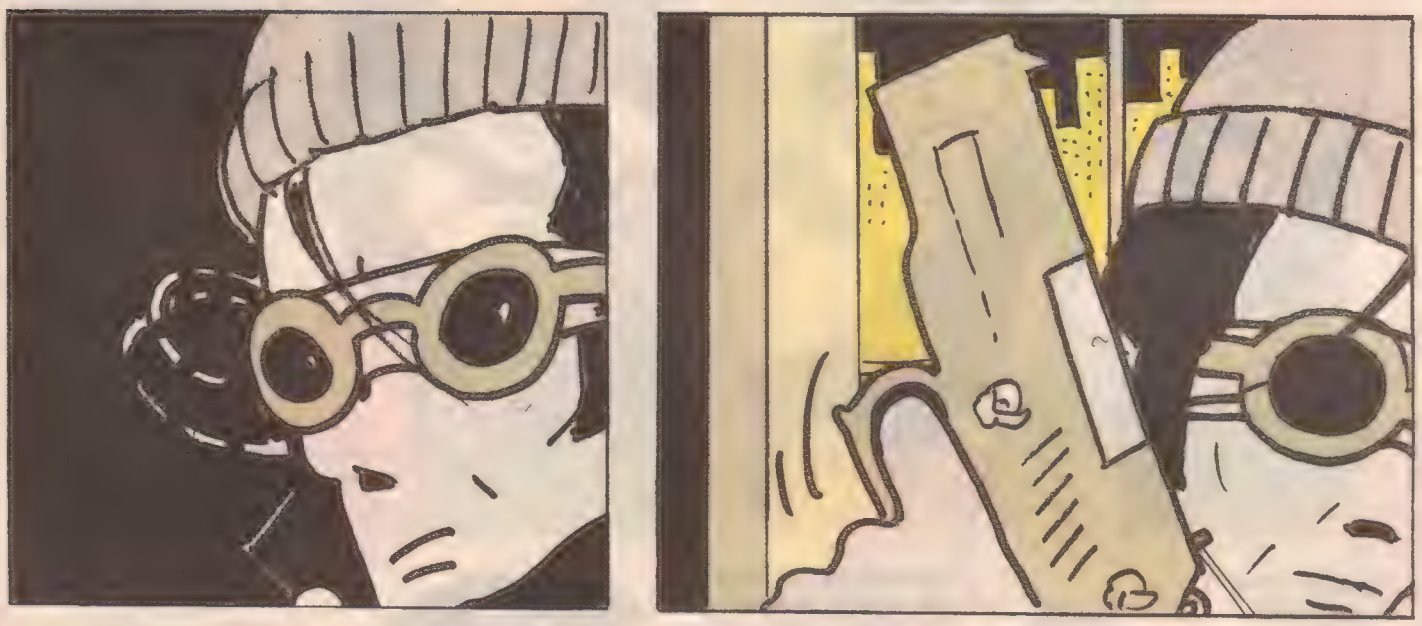

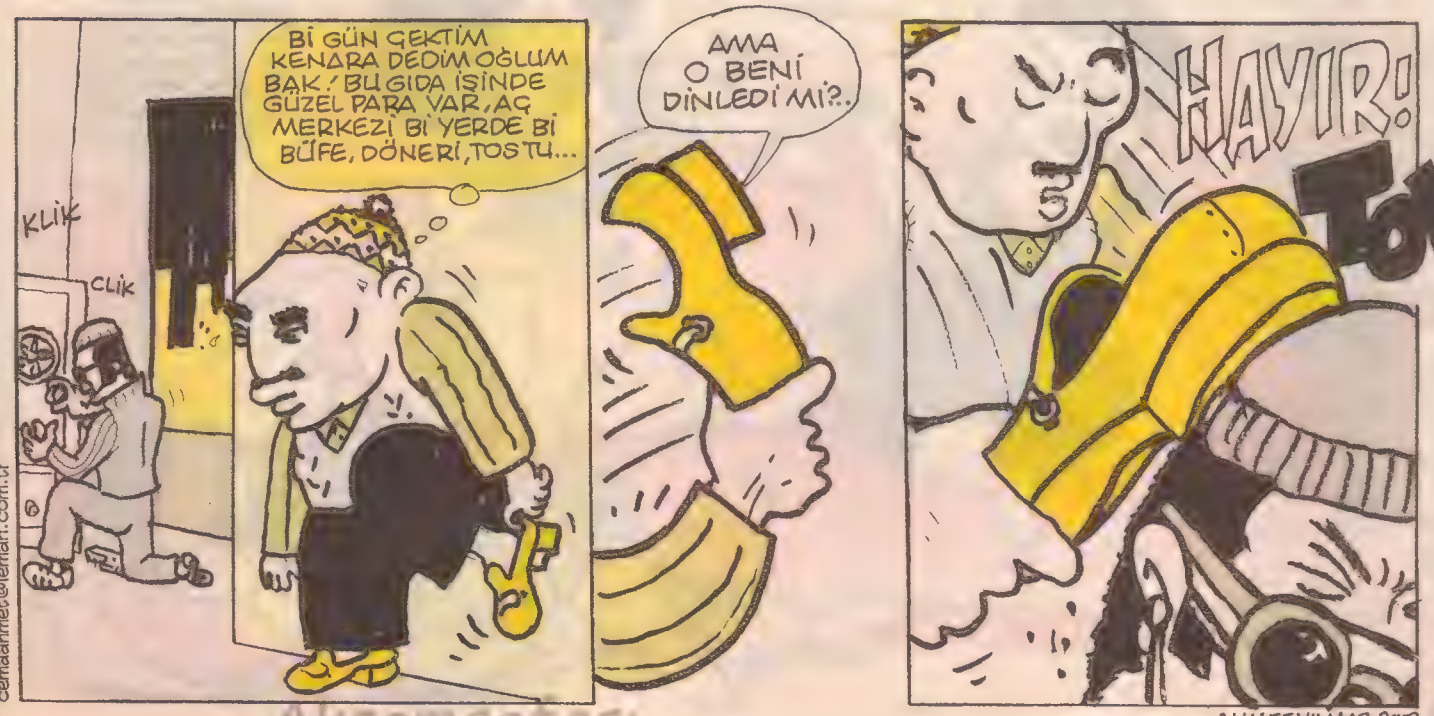

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Sessiz, sakin bir sokaktı. Bittiği kısım, gözükmüyordu. İleride, yavaşça dönerek bir tarafa kıvrılmaktaydı.. Böyle durumlarda; yani daha önce ziyaret etmediği bir bölgeyi gezerken, sahiden de bir yabancı olduğu hissine kapılıyor insan. Kovboy filmlerindeki gibi, uzak pencerelerden, ucu parıldayan namlular uzanacaktı sanki, beni hedef alan. Veya, birileri aniden önüme çıkarak, çiçekler uzatacak, "hoşgeldin mahâllemize yabancı" diyerek... Yağmur çiselemekteydi hafifçe.. Tek tük insanlar vardı, yoldan geçen. Yolun kenarından yürümeyi düşündüm ben de, fazla motorlu taşıt yoktu etrafta; üstelik kaldırıma da başka arabalar park edilmişti.. Otomobillerle bahçelerin kenarında, biraz boşluk vardı ama yine de: Tek bir kişinin yürüyebileceği, dar bi koridor. Orayı kullandım.. Evlerinin önünü ve bahçelerini seven insanlar yaşıyodu bu bölgede. Binaların eski, hırpalanmış görüntüsüne rağmen, bahçe duvarları ve apartman girişleri, tuhaf çiçeklerle kaplıydı. Bir girişin küçük bitkileri meselâ, yeni dikilmişti belli ki: Islak ve gri sokağın içindeki abartılı renkleriyle, kahverengi topraktan kafalarını uzatırlarken, 'hayatın, tüm pisliğine rağmen hâlâ yaşanabilir olduğuna' dair, cılız birer iddiâ gibiydiler.. Bahçe duvarlarının tam kenarından yürümekteydim. Binaların alt katlarına pek göz atmıyordum, röntgencilik yapıyormuş gibi olmamak için. Yalnızca, önümdeki koridor ve ilerideki açıyla meşgul olmak yetiyordu zaten.. Küçük bir marketin önündeki çırak, boş su şişelerini kasalara yerleştirirken, müthiş gürültüler çıkardı. Hafifçe, burnumun kenarına dokundum. Nezle filan olduğumu sanmıştım. Çiseleyen yağmurdandı ama. Suratıma da çarparak akıyordu, ince damlacıklar. Beremi giymeyi düşündüm, vazgeçtim sonra, bu kadar ıslaklıktan bişey olmaz diyerek.. On adım kadar ötemde, yaşlı bir kadın, yanından geçmekte olduğum binânın girişine yöneldi.. Bana nasıl tepki göstereceğini bekledim, gerçek bir yabancı gibi hissetmek için. En başarılı tepkileri, bu tür yaşlı kadınlar gösteriyordu.. Kafasını kaldırıp baktı, sonra basamakları tırmanmaya başladı, bir eliyle kalçasını ittirerek. Gözlerimle onu takip ederken, kenardaki çöp kontenyırını farketmemiştim. Sert bir darbe aldım. Ve kendi eksenimde yarım tur dönerek, neredeyse yol hizasındaki alçak bahçe duvarından, aşağıya yuvarlandım.

Sanki, birisi itmiş gibiydi. Canımın yanmasını umursamayıp, debelenerek, öfkeyle ayağa fırladım! Otlar vardı az önce uzandığım yerde, bazı çiçekleri de ezmiştim.. Yukarı çıkan bir merdiven bulmak için etrafımı incelerken, binanın bahçe katındaki bir pencereden, bana bakan birisini gördüm.. Geniş bir camın arkasında, ayakta dikiliyordu... "Yola nasıl çıkabilirim?" diye seslendim. Duyup duymadığını bilmiyorum.. Büyük camın kenarındaki kapıyı aralayıp, isteksizce, dışarıya bi adım attı. Sorumu yineliyecektim ki, "Çıkış yok," dedi, küçümser bir ses tonuyla.. Canı sıkılan, ve kendinden yaşça küçüklerle oyun oynamayı seven bir moruktu herhalde.. "Yukarıdan düştüm," dedim, bu sık rastlanan bir şeymiş gibi.. Böyle sakin davranmayı, genelde becerebilmekteydim, veya tam bir saflıktı benimkisi.. "Yola çıkabileceğin bir merdiven yok," dedi.. Olmaması onu pek rahatsız etmiyordu.. "Ama, ben.. yani, daha doğrusu, siz peki; nasıl yukarıya çıkıyosunuz?" diyerek geveledim. "Evin içinden tabii ki," diye cevapladı. Sonra, sustu. Nerdeyse, arkasını dönüp gidecekti hani... "Sizi rahatsız etmezsem eğer, geçebilir miyim?" diye sordum.. Önce yüzüme baktı, bişeyleri anlamaya çalışarak. Ardından, kapıyı işaret etti eliyle.. İçeri girdim..

Bir an önce yola, sokağa çıkıp, kurtulmak istiyordum bu garip durumdan. Fakat evin de yabancısıydım elbet, öyle yürüyüp, kafama göre geçip gidemezdim koridorlardan. Bir iki saniye kadar odanın içinde durup, adamın önüme geçmesini, yolu göstermesini bekledim.. İri, yaldızlı çerçeveli eski fotoğraflar, ve onlara daha da berbat bir sarı renk veren, iki tane antika duvar lambası çarptı gözüme. Bir de koltuk görmüştüm ki, yeşil ve alçak, adam koridora çıktı, damarlı ve noktalı elini, burnumun ucundan ileriye uzatarak, "şu taraftan," dedi.. Arkamdan geldiini sanıyordum.. Gelmemişti fakat!. Dönüp, kendisine bi teşekkür etmeyi düşündümse de, hemen sıvışmanın daha iyi bi fikir olduğuna karar verdim. Düştüğümde, dışarıdan, evin genişliğinden de farketmiştim. Daire kapısı, öyle, yakın bi yerde gibi gözükmüyordu. Ama hızlı da yürüyemiyor, en azından, ayakkabılarımla bir başkasının evinde dolandığımı bildiğimden, bu yabancılık duygusuna hürmet ediyor, adımlarımı yumuşak bırakıyordum.. Koridorun duvarları da, desenli kâğıtla kaplıydı. Hafifçe eğilerek, sızlayan dizimi ovuştururken, yanmayan, eski model bir duvar lambası daha, ve asılı olmayan bir tablo gördüm. Duvarın o kısmında, tahta kurusu lekeleri vardı.. Kafamı tekrar önüme çevirdiğimde, aralık duran bir oda kapısını farkettim... İçeri bakmalı mıyım, bakmamalı mıyım sorusunu tekrarlarken, yaklaştımda, kafamı o tarafa çevirmiştim bile. Eliyle kalçasını ittiren, o yaşlı kadını gördüm yatağının içinde!. Dinleniyordu herhalde. "Düştüğünüzü gördüm," dedi. "Canınız çok yandı mı bari?." Yatağının baş ucunda, oyuncak bir kız bebek vardı. "Hayır, fazla diil," diye yanıtladım. Çekip gidemiyordum. "Kocamı ben gönderdim, size yardım etmesi için, "dedi.. "Sağolun," dedim.. Bi tıkırtı duyduğumda sonra, adamın geldiğini sanıp, koridorun diğer ucuna baktım.. Yaşlı kadın, sırtını dönerek uzandı.. Kapının tokmağına uzandım. Sonra hiç dokunmadan elimi çektim, koridorun sonuna yürüdüm. Biraz hızlı.. Üzeri dantelli örtüyle kaplı bir dolabı da geçtikten sonra, tam karşımda, etrafı çeşitli kilitlerle süslü, ortasında küçük bir gözetleme delii bulunan, koyu kahverengi tahtayı gördüm. Banyo kapısı değildi elbette ki bu.. Kolu yavaşça aşağıya çevirip, dışarı çıktım... Sessiz, sakin bir sokaktı.. Ve neredeyse çocukluumdan beri, pantolonumun diz kapaa yeşil lekelerle kaplanmamıştı.

ğin altına çamaşır leğeni koyuyorlar. (Yanlışlıkla haber merkezine koymayın.) Çamaşır leğeni içine domalıyorlar, eşek yüklendikçe, bayırdan aşağı kızak gibi kayıyorlar.

Tabi bir sıkıntısı var, eşek kızakçılığı öğrenince, bir daha ahıra girmiyor, gece-gündüz peşinizden geliyor..

Ben uydurmuyorum, bunlar feodal toplumun mizahı, işte kitabın adını verdim. Size tavsiyem, çamaşır legenine girdikten sonra, Allah'ı, devleti, milleti, ekonomiyi işin içine karıştırmayın. Bakın, cinsel eylem tatlı bir maceradır. Siz keyfini çıkartın, devleti, ekonomiyi kurtaranlar çıkar...

Cinsel eylemden zevk almak istiyor, bu insani arzulara siz de katılmak istiyorsanız, sahiden, bağımsız, özgür olun. Bir eşşeklik ettik, eşeğin altına girdik, deyin, tıpkı, hani arkadaşınız Can Atakli, ekranlarda uzun uzun anlattı, maceralarını, öyle samimi..

Demek siz Amerika bayrağı dalgalandırdınız, demek, sırf Irak halkına özgürlük gelsin diye yaptınız bunu. Iraklılar şerefsiz millettir, iyiliklerinizi anlamaz, siz işinize bakın.

Fahişelik başka birşeydir, kötü değildir. Düşünün, dünyanın bütün zevk arayanları size koşar. Üstelik kendi zevki için değil, başkası için çalışır. Demek siz, Amerikan bayrağı dalgalandırdınız. Üstelik, ekranlarda çamaşır leğeni içinde kızak gibi kaydınız...

Zevkten delirmiş olmalısınız. O bayrağın sopasını önce kim tuttu. Zevkten dili ızgara gibi yanmış olmalı. Allah aşkına, ölümü görün, söyleyin, önce hanginiz tuttu?..

Doğrusu kimin önce tuttuğunu merak ediyorum. Gerçi, Türk erkeğini iyi tanıdığım için cinsel bahislere hiç girmem. Ama elinizde coşkuyla, şehvetle salladığınız bayrağı görünce, bana da bir şevk geldi. Ben de küreselleşeyim, anasını satayim, dedim. Bire bin basarım, çabalarınız boşa gitmedi. Yaşasın Demireller. Yaşasın Cavit Çağlarlar. Yaşasın Dinç Bilginler, bu sopaları bu çocukların eline ne güzel tutturmuşlar. Bu dünkü sübyan sebicik çocukların eline Amerikan sopaları vermişler. Türkiye için, bağımsızlık için çok heder ettiniz kendinizi, bırakın, başkaları kurtarsın ülkeyi.. Fazla yormayın o güzelim zekanızı..

Demek, Amerika Irak'a girerken, başımıza sizi jandarma çavuşu bıraktı. Herifçioğlulları Irak'ta yüzbin bomba attılar, yine dikemediler o bayrağı Irak'a. Ama siz, bir ay süreyle, bu toprağa diktiniz o bayrağı...

Biliyorum, ağza alınmayacak nahoş şeyler yazıyorum, ne yapacaksınız, Türkiye geri, yazarları geri, ne dil, ne edebiyat bilir. Gelişmemiş yazarlar, geri kafalı yazarlar. Ne küreselleşme bilir, ne ince nükteler bilir, ne Amerika bayrağı sallamanın insanlık, bağımsızlık ve özgürlük için değerini bilir. Siz en iyisi mi, bir dahaki sefere o bayrağı Fransa'da dalgalandırın. Heriflerin ince bir dilleri var. Ne ince nükteler yaparlar. Ne şık eleştiriler alırsınız..

Gelmişsiniz, kaba, azgın, gaddar ve seksen yıldır abazalıktan kuduran Türkiye'de Amerikan bayrağı dalgalandınyorsunuz, bu cahil sürüsü yazarlar ne anlasın sizi...

Türk yazarları bu inceliğinizi, bu insanlık düşkünlüğünüzü, bu kurtarıcılığınızı, bu ülkeniz için çırpınmalarınızı anlar mı? Anlamaz işte. Ne kur yapmayı bilir Türk yazarı, ne yaptığınız siyasetin derinliğinden anlar. Ne yapar, yatırır, ... Başka da birşey bilmez. Siz en iyisi mi bu bayrağı Fransa'da dalgalandırın. Ne uygar, ne akıllı, ne sevimli çocuklar diye Fransız edebiyat tarihine geçersiniz.

Şimdi 23 Nisan'da geldi, ortaokullu, ilkokullu çocuklar küçücük Türk bayraklarını tutacaklar.. Bir el atsanız, bu küçücük sopaları tutsanız, diyorum. Ama küçücük.. Olsun, sürümden kazanırsınız. Bütün ortaokul çocukları, üniversiteleri, stadyumlar, taraftarlar, sürümden köşe olursunuz..

Kaça tutuyorsunuz bir söyleyin, arkadaşlar arasında para toplanız...

Hadi gelin mahkemeye, bekliyorum.. Yanınızda şerefle, gururla dalgalandırdığınız Amerikan bayrağını da getirin...

nihatg@leman.com.tr

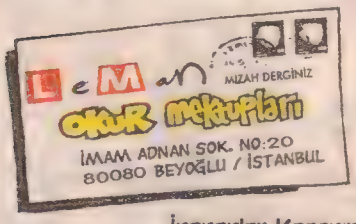

İnananlar Kazanır

Bu dünyaya neden geldik? Çünkü yaşama zorunluluğumuz var değil mi? Günü geldiğinde öleceğimizi de çok iyi biliyoruz! Peki neden insanlar paraya tapıyor? Ölüm kapımıza geldiğinde sahip olduğumuz herşeyi kaybetmeyecek miyiz? Bunu bildiğimiz halde hep daha fazlasını isteriz. İşte sevgi de bunun gibidir. Elbette ki birgün sevgi de (belki) sona erecektir. Ama kurulan dostluk, gerçekten sevgi temelleri üzerinde duruyorsa yıkılması imkansızdır. Çünkü; o temeller büyük özveri ve fedakarlık taşır. Sevginiz sayesinde paylaşımlarınıza yer vermişsiniz. Gücüne inandığınız şeyleri onunla yüceltmişsiniz. İncinmemek için incitmemeye özen göstermişsiniz, doğruluğuna inanmasanız da anlayış göstermişsiniz... Ve sevmişsiniz... Sınırsız ve beklentisiz... Evet belki birgün sevginizin azaldığını hissedersiniz. Belki de sizi eskisi gibi sevmediğini düşünürsünüz. İşte o anda çıkmak istersiniz onun hayatından; ama beceremezsiniz... Sevginiz silinmiş olabilir fakat yaşanılan o kadar güzel şey vardır ki, sırf bu yüzden onun yanından ayrılmak istemezsiniz.., Zaten yaşanılanların gerçekliğine inanıyorsanız o da yapamaz bunu. Sevgi her zaman dürüst olmayabilir ama yaşanılanlar sevgi kadar silinemez. Kim olursa olsun hiç farketmez. Eğer o insanı sevdiğinize inanıyorsanız, sonunda onu kaybedeceğinizi bilseniz dahi sonuna kadar götürün. Uzun ilişkiler silınmeyen anılar bırakır. Sevginiz bitse de o anılar dostluğunuzu ayakta tutmaya yeter. Şunu hiçbir zaman unutmayın "inanarak yaptığınız her işte kazanan siz olursunuz".

Yeliz Kaya/Amasya

Herşeye Rağmen Isparta'dan Sımsıcak Bir Merhaba...

Bu sayfadan daha önce de sizlere ulaşmış; 31 Ekim'de yayınlanan Leman'da "Isparta'da Alternatif" başlığıyla "Isparta Gençlik Derneği" olarak kurulduğumuzu yazmıştık.

Yoksul ailelere yardım amacıyla başlattığımız "Kıyafet Kampanyası", dershaneye gidecek parası olmadığı için üniversiteye zor şartlarda hazırlanan öğrencilere yönelik "Gönüllü Eğitim Topluluğu Çalışması", bunların yanında da sosyal-kültürel anlamda gelişim sağlayabilecek kurslarımız, çalışmalarımızdan bazıları.

Hukuksuzluğun dizboyu olduğu, baskıların sistemli bir şekilde yapıldığı ülkemizde, Isparta olarak, yapılan antidemokratik uygulamaları yoğun bir şekilde hissetmekteyiz. Bütün ilerici hareketi sindirme, pasifize etme adına yapılan uygulamaların bazılarını belirtmek istiyoruz.

- Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı devlet yurtları ve diğer özel öğrenci yurtlarında, kendilerini ülkücü diye tanımlayan faşist grupların baskıları güvenlik güçlerinin işbirliği ile sürüyor.

- Derneğimizin yapacağı etkinlikler engelleniyor. **"Grup Özgürlük Türküsü"**nün de konser vereceği "Moral Çayı" etkinliğimiz, Valilik tarafından iptal edildi. Daha sonra da düzenlemeyi düşündüğümüz **Ali Ekber Eren** konseri Belediye'nin hiçbir gerekçe göstermeden, bizlere yer göstermemesi sonucu yapılamadı.

- Polis tarafından üyelerimizle, fakültelerde bile yapılan tehditkar konuşmalar, işbirlikçilik teklifi noktasına kadar geldi.

1613 kişinin katılımıyla gerçekleştirdiğimiz savaş konulu anketin sonuçlarını duyurmak için yaptığımız basın açıklaması bitiminde, Isparta'nın meydanı denilebilcek bir yerde, tekmatokat dövülerek oniki kişi gözaltına alındık. Gözaltına alınmamızın sonuçları; diş kırılması, göz morartısı ve vücudun çeşitli yerlerinde darp izleri...

Yasal izni alınmış basın açıklamamızın bitiminde gözaltına alınışımızla başlayan davanın sonuçlanmasına rağmen, yani henüz hukuk bizi suçlu bulmamışken, okullarımızda (Süleyman Demirel Universitesi) soruşturmalar başlatıldı ve şu an için üç arkadaşımıza "kınama" cezası verildi. Diğer arkadaşlarımızın okul soruşturmaları henüz sonuçlanmadı... Yapılan her türlü baskı ve engellemelere karşın, gençliğin akademik-demokratik mücadelesine her zaman sesimizin yettiğince soluk olacağız... Ve herşeye rağmen biz derneğimize astığımız Leman afişimizle "emperyalist savaşa hayır" diyoruz ve Irak halkının yanında olduğumuzu haykırıyoruz?

Isparta Gençlik Derneği Üyeleri
Piri Mehmet Mah. Kunduracılar Sitesi
No:133 Kat:3 Isparta

Uyanın Artık!

Merhaba Leman dostları... Bugün bulunduğumuz zaman ve sonrası elbette eskiye hiç benzemeyecek. Fakat düşünüyorum da acaba "savaş" neden bu kadar eski ve eski olduğu kadar da acımasız. Yani yıllar, yüzyıllar, binyıllar geçse de savaş gene o eski savaş. İnsanlar her savaşta olduğu gibi acımasızca ölüyor ve insanlığı hep geriye, hep yıkıma götürüyor. Değişen tek bir şey var; o da savaşın niteliği. Yani nitelik olarak son model "Amerikan Akıllı Bombaları"yla modernleşmiş. Yani biraz makyaj yapılmış, süslenmiş; etki sahası eskisiyle kıyaslanamayacak kadar "Globalleşmiş", ta Afrika'nın en ücra kabilelerine erişecek kadar "eli uzun" bir savaş. Anlaşılan "savaş" kelimesi değişmese de savaş adına çok şey değişiyor.

Eskiler hep anlatırlar: Biz topları kağnılarla çekerdik cepheye. Ama sevgili dedelerim, sevgili ninelerim artık top, mermi devri geçti. Akıllı füze devri başladı. Üzüldüğüm nokta; bu değişimi bu yeni duruma alışamayan bu insanlara bile anlatabılmemize rağmen, devlet büyüklerimize anlatamamamız... Bakın işte gördünüz. Amerika Irak'ta bitecek, çöle saplanacak, boğulacak dediler. Adamlar en fazla 3 hafta dayandı Amerikan güçlerine. (Tabi İngilizlerin hakkını yemiyelim... Darılmasınlar).

Irak halkı bugünlerde akraba olmuşlar Amerikalılarla. Sömürüleceklerinin farkına bile varmadan, Amerikalı askerlerle pek sıkı fıkılar. Onlara hak vermiyo değilim. Çünkü bizim de onlardan farkımız yok. 6.Filo'nun gelmesiyle başlayan aşkımız hiçte biteceğe benzemiyor... Savaş başlamadan Amerikan kanı içmeye antlar içen bu zavallı halk, ne dili, ne dini, ne de kültürü benzeşen bu insanlarla pekte samimi olduğumsızlık için çok heder ettiniz kendinizi, bırakın, başkaları kurtarsın ülkeyi.. Fazla yormayın o güzelim zekanızı..

Demek, Amerika Irak'a girerken, başımıza sizi jandarma çavuşu bıraktı. Herifçioğlulları Irak'ta yüzbin bomba attılar, yine dikemediler o bayrağı Irak'a. Ama siz, bir ay süreyle, bu toprağa diktiniz o bayrağı...

Biliyorum, ağza alınmayacak nahoş şeyler yazıyorum, ne yapacaksınız, Türkiye geri, yazarları geri, ne dil, ne edebiyat bilir. Gelişmemiş yazarlar, geri kafalı yazarlar. Ne küreselleşme bilir, ne ince nükteler bilir, ne Amerika bayrağı sallamanın insanlık, bağımsızlık ve özgürlük için değerini bilir. Siz en iyisi mi, bir dahaki sefere o bayrağı Fransa'da dalgalandırın. Heriflerin ince bir dilleri var. Ne ince nükteler yaparlar. Ne şık eleştiriler alırsınız..

Gelmişsiniz, kaba, azgın, gaddar ve seksen yıldır abazalıktan kuduran Türkiye'de Amerikan bayrağı dalgalandınyorsunuz, bu cahil sürüsü yazarlar ne anlasın sizi...

Türk yazarları bu inceliğinizi, bu insanlık düşkünlüğünüzü, bu kurtarıcılığınızı, bu ülkeniz için çırpınmalarınızı anlar mı? Anlamaz işte. Ne kur yapmayı bilir Türk yazarı, ne yaptığınız siyasetin derinliğinden anlar. Ne yapar, yatırır, ... Başka da birşey bilmez. Siz en iyisi mi bu bayrağı Fransa'da dalgalandırın. Ne uygar, ne akıllı, ne sevimli çocuklar diye Fransız edebiyat tarihine geçersiniz.

Şimdi 23 Nisan'da geldi, ortaokullu, ilkokullu çocuklar küçücük Türk bayraklarını tutacaklar.. Bir el atsanız, bu küçücük sopaları tutsanız, diyorum. Ama küçücük.. Olsun, sürümden kazanırsınız. Bütün ortaokul çocukları, üniversiteleri, stadyumlar, taraftarlar, sürümden köşe olursunuz..

Kaça tutuyorsunuz bir söyleyin, arkadaşlar arasında para toplanız...

Hadi gelin mahkemeye, bekliyorum.. Yanınızda şerefle, gururla dalgalandırdığınız Amerikan bayrağını da getirin...

nihatg@leman.com.tr

Merhabalar Lemancılar!
Haydi hep birlikte hayatı Amerika'dan kurtarmaya!
Fotoğraf; Hamburg'dan **Bülent, Gülseren, Tacim ve aile efradı!.**

lar hemencecik. Bu yeni aşklarının askerlerine güller vermeye başladılar şimdiden...

Yani arkadaşlar olay Müslüman-Hristiyan savaşı değilmiş. Olay ekonomi, bilim, teknoloji olayı. Anlıyacağınız bu üçü olmadan daha çok millet Amerikalılarla akraba olacaktır. Onlarca güller, çiçekler sunacaklardır... Dünyamız 1-2 asır içinde görülmemiş değişikliklere uğradı. Kimi devletler ilerledi, kimisi de yennde sayarak çağın gerisinde kaldı. Yerinde sayanlar; bilgi üretmeyen, tüketici toplumlar, geleneklerle, tore-kan davalarıyla uğraşan toplumlar hep çökmeye mahkum oldular. Sömürüldüler. Bu bugün Irak, yarın Iran, Suriye, Arabistan devletleri... belki de birgün Türkiye.

Eğer çöken bir devlet olmak istemiyorsak bir an önce bilime, tekniğe, üretici toplum olmaya çaba göstermeliyiz. Aksi taktirde dünyanın çok gerisinde kalmaktan kurtulamıyacağız. Emperyalist devletlerin emirleri altında nefes bile alamayacağız. Öyleyse bırakalım kendi içimizde çatışmayı; çünkü bu gemi batarsa hepimiz "birlikte" batacağız...

Feride Özcan / Van

Merhaba Leman Dostları ve Savaşa Hayır Diyen Tüm Yürekler

İnsanlığın varoluşuyla yaşıt olan madde, tarihsel süreç içinde sürekli ilişkilerin temel unsuru olagelmiştir. Gücü elinde bulunduranlar; ısım, renk, dil ve din farklılığı gösterse de güçlerine güç katma adına her zaman için kanlarını emecekleri bir topluluk bulmuşlardır... Bugün böyle bir sebebi güden ABD, kanını emecek topluluk olarak Irak halkını seçmiştir. Ve "Irak halklarına özgürlük" operasyonu ismiyle de yaptığı zulmü dünya kamuoyuna şirin gösterme çabası içindedir.

Aylardır göstere göstere gelen savaşı canlı canlı seyrettik, bütün dünyanın karşı duruşuna rağmen... Iraklı bir anne, elinde yaralı çocuğunun bitap düşmüş bedeni ve çaresiz bir bakış... Feryat dolu gözlerle bize dönük; bizler ise tüm bu olup bitenleri seyrettik ve kılımız kıpırdamadı... Bu kadar mı hissizleşir insan? Bu kadar mı katılaşır yürek? Ekranlarda kan ve gözyaşı tüm canlılığıyla; ama yürekler kıpırtısız. Belki de bu soğukluğa sebep, onbeş yıldan bu yana yaşadığımız bu coğrafyaya hakim olan korkunç ve iç acıtıcı görüntülerdi... Eğer savaş; insanların birbirlerini öldürmesiyse, bombaların, mermi kusan silahların ve satırların insanlara yönelik kullanılmasıysa, bizler tam anlamıyla "savaşın çocuklarıyız". Öyle ki birgün TV'yi açtığımda, son dakika giren haber bölümünde saat 15:00 itibariyle, sadece Diyarbakır'da çeşitli saldırılarda 17 kişi öldürülmüş ve birçok insan yaralanmıştı. Bu sebeple bu süreci yaşayıp, idrak edebilenler neden şimdi dehşete düşmediğimizi anlayabilirler. İnsanlar savaşı öyle bir soludular ki; ölüm haberleri, feryatfigan hiçbir zaman onlardan uzak olmadı. Nasırlaştı yürekler, kurudu göz pınarları; işte bundandır kıpırtısız oluşumuz.

Her savaşta olduğu gibi bu savaşta da yine acıyı çeken anneler ve çocuklar oldu. Tıpkı bizim annelerimiz gibi... Yıtık bir neslin anneleri olan bizim annelerimiz, bu acıları "doyasıya" yaşadılar. Her gün bizi bir namlunun ucunda veya arkasında, bir sokakta yatan cansız bedende veya hastane odasında, bir karakolun nezaretnanesinde, ya da tabuta konulmuş, memleketine gönderilmek üzere beklenen bir tören yennde aradılar. Kimisi bizi bulduğunda ya mezardaydık; ya vurulduğumuz sokakta ya da cezaevinin bir görüş kabininde... İşte en "şanslı" olanlarımız o kabinde olanlardı... Şanssız olanlar ise hiçbir yerde bulamayanlardı. Evet, savaşın çocukları olagelen bizler neden bundan böyle barışın umutları olmayalım.

Kemal Akar
E Tipi Kapalı Cezaevi B/Blok Diyarbakır

Sevgili Lemanistler

Kadın, erkek, islamcı, ateist, sağcı, solcu ya da yahudi veya hristiyan olsak da, Leman'ı okuyorsak ortak bir yanımız var demektir.

İlk önce şunu söyleyeyim: Hiçbır yerde, hiçbir zaman savaşa hayır. Bebelerimiz ölmesin, ana babasız kalmasın, kız kardeşlerimiz, analarımız, babalarımız bir hiç uğruna ölmesin. Ama maalesef sadece Irak'ta değil, Filistin'de, Çeçenistan'da Afrika ülkelerinde ve daha bir çok yerde savaş devam ediyor. Bu savaşlarda kazanan ne Rus, ne Çeçen, ne Arap, ne de Yahudi oluyor. Sadece ABD kazanıyor. Bunun için biz savaşı önleyemeyebiliriz ama ABD mallarına boykot yaparsak ekonomisini bir yerde etkileyebilirz. Çünkü o mallara yönelik talep azaldıkça, stokları elde kalacağından üretimini kısarlar ve ufak bir kriz doğabilir. İnanın bana, Türkiye, ABD için çok önemli bir pazar. Bakın napalım, bu sadece benim fikrim, bu yaz kola, gazoz, meyve suyu yerine ayranımızı, rakımızı, şarabımızı içelim. McDonald's'ları bırakıp, dönerimizi yiyelim. Siz bakmayın medyanın bu boykotu küçümsediklerine. Bu medya, "Asmayalım da besleyelim mı(!)", "Bir koyup üç alırız(!)" diyenleri öve öve bitiremiyor. Takmayın siz onları. Bana destek verin ve boykota katılın. (İsterseniz tabii ki)

Son olarak Leman, Harman ve Lemanyak ekibine ama özellikle de Nihat ve Cezmi abilerime sevgi ve saygılar.

Ali Cihan Babi
Made in NAH USA

Çocuk Cennetinde 23 Nisan Şenliği

Çatalca Nesin Vakfı'nda gerçekleşecek şenlikte çeşitli vakıflardan gelen çocuklar bayram gibi bir bayram yaşayacaklar... Nesin Vakfı'nın dostları ve tum çocuklar davetlidir...
Yer: Nesin Vakfı Çocuk Cenneti Bahçesi - Çatalca
Saat: 14:00 - 19:30
Daha fazla bilgi için :
Mehpare Çalak (mcalak@yahoo.com), **Kazım İnal** (kinal@yahoo.com)
Fax: 0212 - 502 63 97

ETKİNLİK İSTASYONLARI
KUKLA TİYATROSU
Haluk Yüce Emine Kaygun, Kukla, Jongleur, Palyaço...
YARATICI DRAMA
Fatma Tulum çocuklarla çeşitli yaratıcı drama uygulamaları yapacak...
MÜZİK
GRUP ASİMETRİ
FATMA-AHMET-GÖKHAN... 2 gitarla popüler muzik... Canlı müzikle dans... Disko...
PALYAÇO
Palyaço Yalçın çocukların yuzlerine neşeli desenler boyayacak...
RESİM
ADEL KALEMCİLİK
desteğinde çocukların 35X70 kağıda yaptıkları resimlerden bir açıkhava sergisi açılacak...
DUVAR BOYAMA
POLİSAN desteğiyle çocuklar tavşan evleri duvarına resim yapacaklar...
ELİŞİ
Şenlik boyunca çocuklar Gülben-Bülent Gülsever gözetiminde taki yapacaklar. Tunca Kartal gözetiminde yaptıkları uçurtmaları uçuracaklar...
SATRANÇ TURNUVASI
Şenlik içinde bir satranç turnuvası düzenlenecek.
HAREKETLİ OYUNLAR
Halat çekme, İp atlama, Çuval yarışı, Yakar top, Birdirbir. Diz arası topla yarış.
OYUNLAR Buyükler Sessiz sinema, Kelime oyunu, Hazine oyunu, Yoğurt yeme, Su içinden elma yeme, Yumurta kaşıkta
OYUNLAR Küçükler Yağ satarım, bal satarım, Eşeğin kuyruğu, Ortada sıçan, Tavşan kaç, Kuklalı saklanbaç..
SATIŞ+BAĞIŞ
Aziz Nesin'in kitapları, Fotoğraflar, Çocukların elişleri, Tebrik Kartları...
KERMES
Şenlik boyunca çok ilginç kermesimizden alışveriş imkanı olacak...

Arkadaşımız Mehmet Esen'in Karıncanın Gözyaşı adlı şiir kitabı Leman Yayınlarından çıktı! Tüm kitapçılarda!

Doğu Akdeniz Üniversitesi'nden
"Savaşa Hayır" **Uğur Çelik/Kıbrıs**

LeM
SAYI: 598
25 NİSAN 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Koan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİSET ● Alp Tomer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayırımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patentli saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Aksam Servisi

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

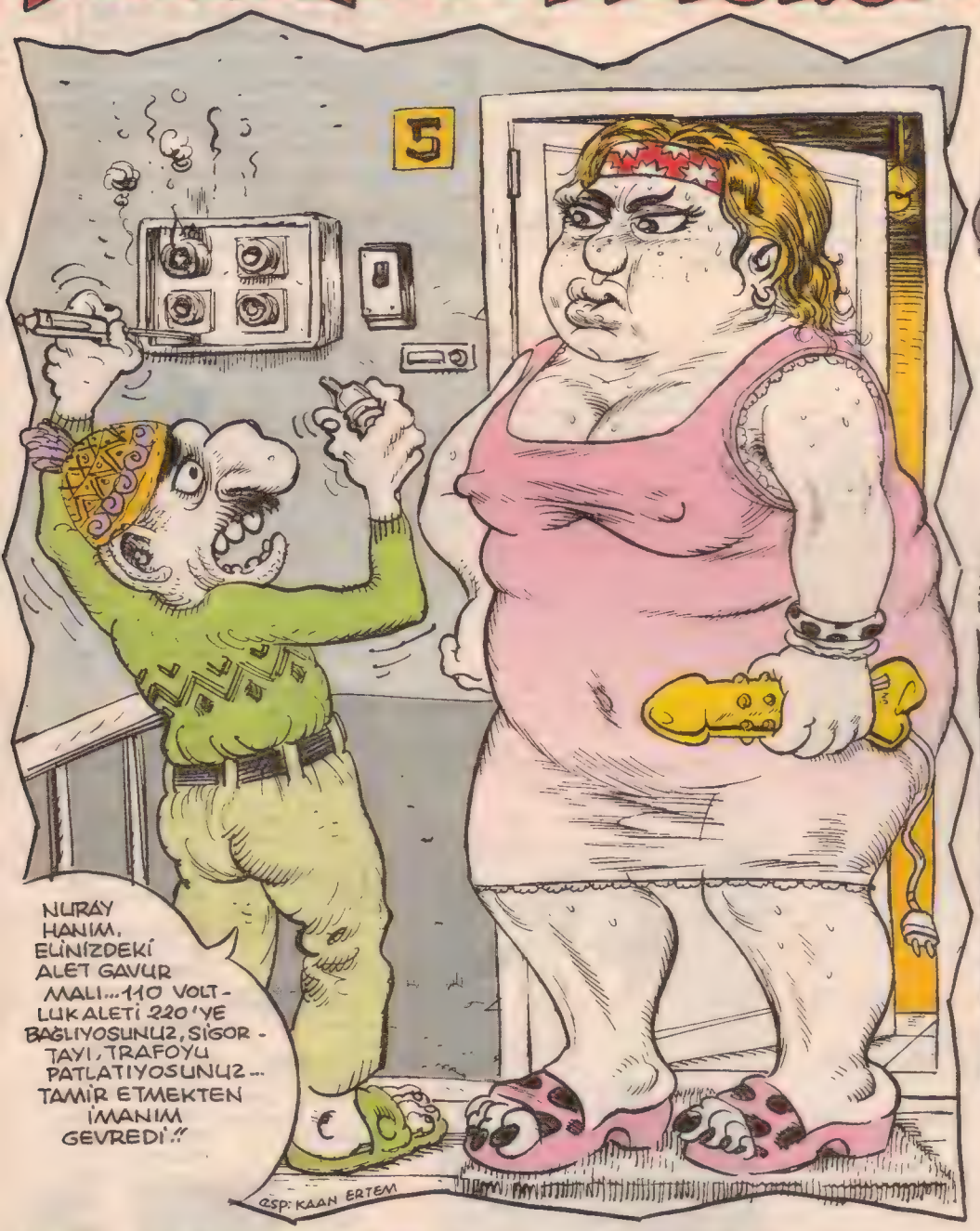

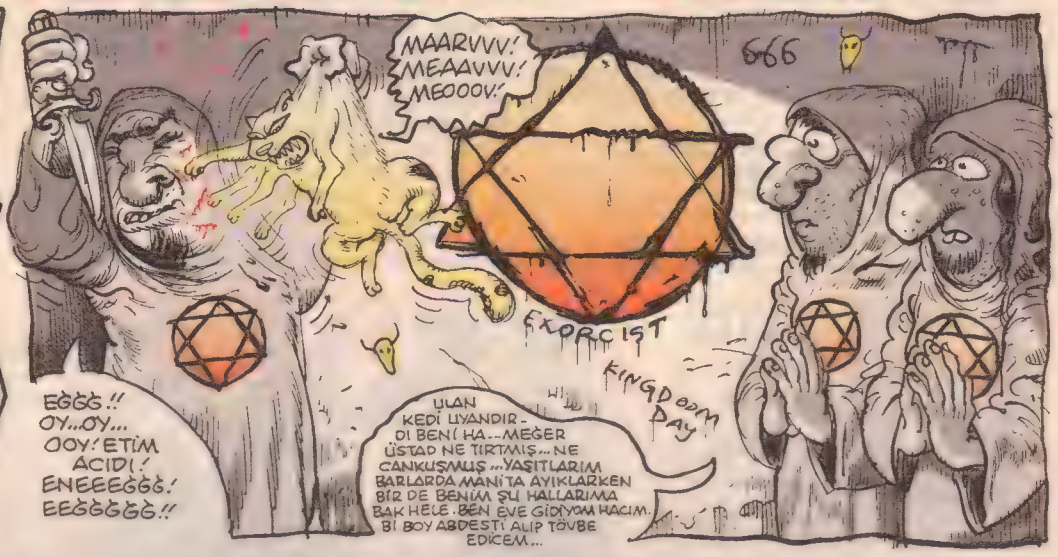

DIJITÜRK, ekrandan evlere sanal ticaretle vibratör pazarlıyor!!

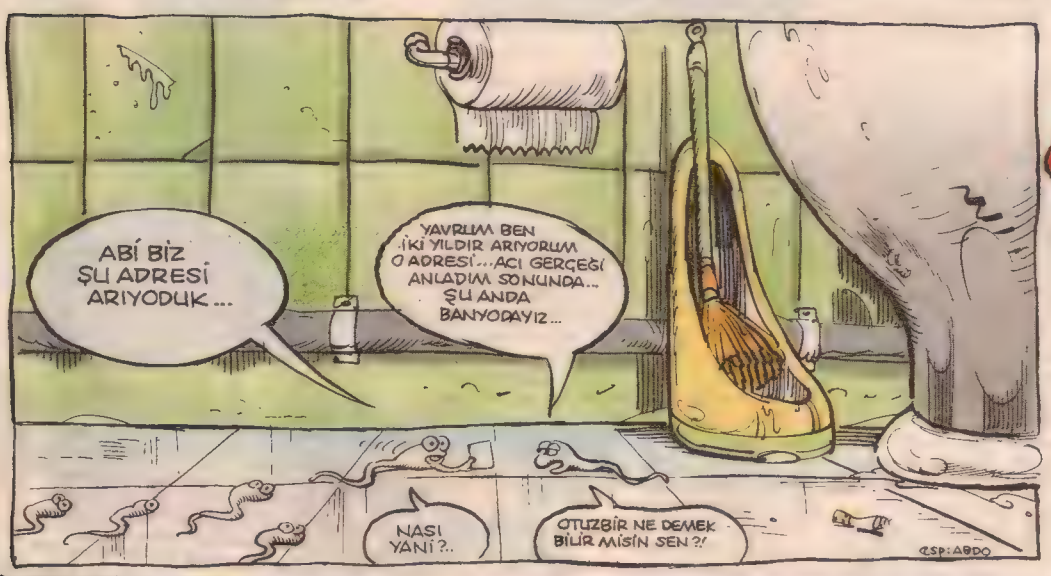

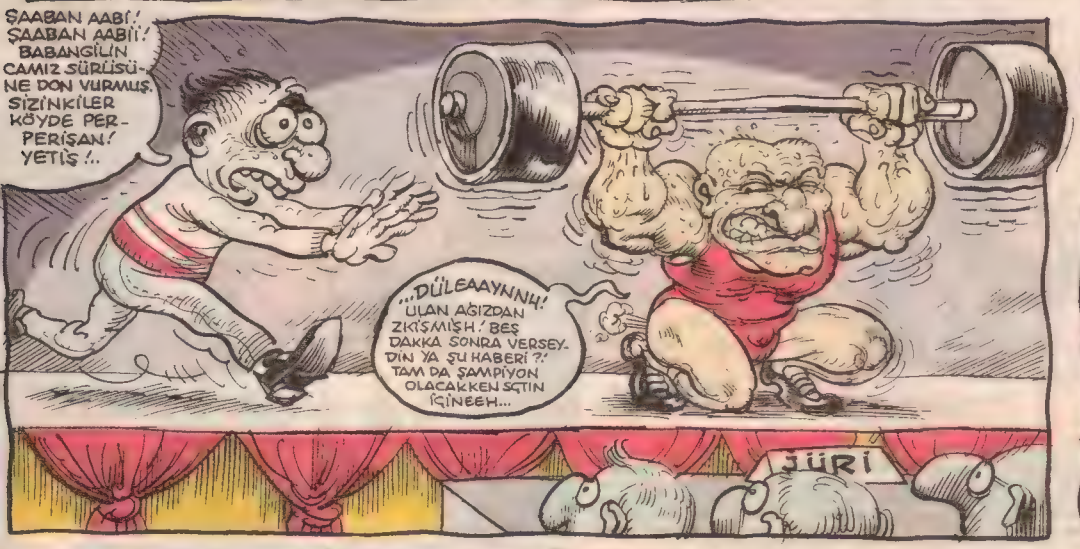

Akşamsefası

599

2 Mayıs 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/18- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

1 MAYIS İÇŞİ BAYRAMI TÜM EMEKÇİLERE KUTLU OLSUN

1 Mayıs paranoyası ve İşsizlik son bulsun.. Nice nice mutlu refah ve huzurlu bayramlar dileğiyle..

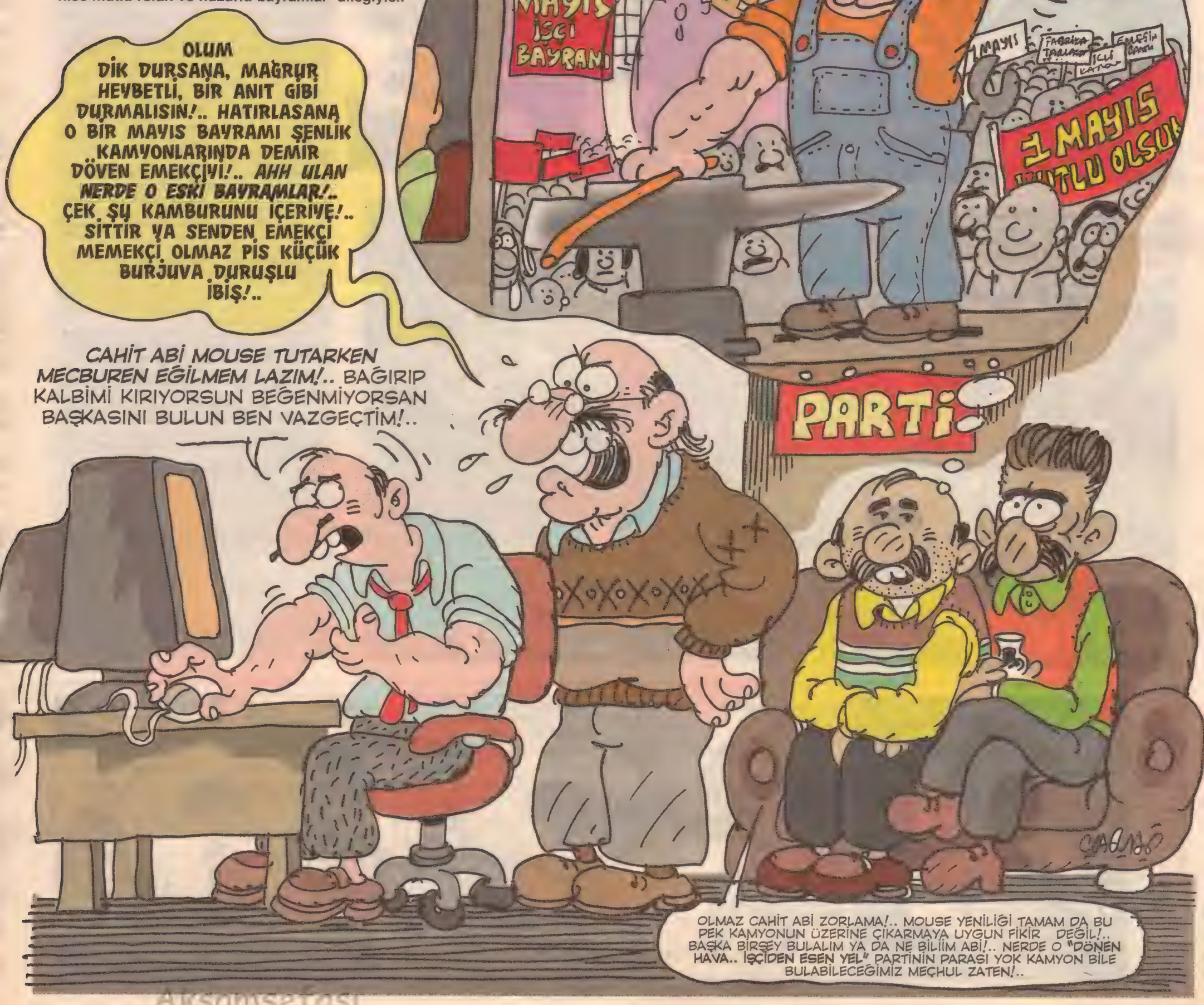

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güü

FEYHAN GÜVER

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

BAK GİDİYOR MAKİNE

*** At, avrat, bi tane daha avrat. (Silah istemiyoruz.)**

* Bu binyılın Anglo-Sakson sömürge anlayışının minimal doktrini: SUÇ İŞLEMEK DE ÖZGÜRLÜKTÜR! Amerikan İmparatorluğu böyle davranıyordu, artık böyle de söylüyor.

Çok zaman sonra Bağdat:

- Şu İsrail Oteli var ya, eskiden adı Filistin'miş!.

*** "Benim içimde küçük bir çocuk var" bitsin artık. Doğru olmadığından diil, bayatlıktan. Ruhani dış gebelik, bitmesin mi artık?**

* Bi televizyon şirketinde çalışıyodum bi zaman, patron golf oynayan biriydi, bi de bıçkın şoförü vardı onun. O şoför, geceleri ben çalışırken bazen yanıma gelir, muhabbet ederdi. Bi gece, konuyu patronunun golfünden açtı, "Ağbi" dedi, "ben de yanındaydım oynarken, topa bir kez vurdum; benim vuruşum, onun tüm vuruşlarından daha iyiydi!" Arada aklıma geliyo bu muhabbet, adam bi çeşit "patronunu yenme" gayreti içinde, giderek ondan daha nitelikli olduğuna kendini inandırmıştı. Yanışıyodu.

*** Bir lokma, bir hırka. (Ama mümkünse iri bi lokma)**

* Maratonu da var, feribotu da... Lakin Avrasya'nın kendisi hakikaten var mı, yok mu? Tane tane anlatın bunu bize.

(Hakikaten: Ünlü Finlandiyalı sürücü, 3. baskı, 2003, İstanbul)

*** Arkadaşım Devrim S.'ye annesi demiş ki:**

- Hayatta o kadar da doğru, dürüst olmamak lazım, bak Jan Dark'a, yaktılar kızı!

* Bazen müşteri inerken "Hayırlı işler" der... Bazı müşteriler böyle demez. "Hayırlı işler" demedi diye, işlerimin hayırlı gitmesini istemiyor anlamı çıkarmam ben bundan fakat. O an o başka bişey düşünüyordu. Her an hepimiz birşey düşünmüyor muiz?

*** "Lambaya Püf De" inceden seksomanyak ezgisi midir? Ben seviyorum, başarılı çalışma. Güzel şarkı. ("Tatlı parça" diyeni de vardır. Bi gelişmişleri "Çok tatlı parça" der.)**

* "LALİLATÜ" diye komik gibi bi şarkı vardı, daha doğrusu Türkçe çevirisi komik idi. Sinan G. hatırlattı:

- Janet bir gün oğlağıyla ot biçmeye giderken... diye başlayan şarkıda, Janet dört erkeklen karşılaş, birinci yanağını okşasın, ikinci eteğini kaldırsın, üçüncü çimenlere yatırsın. Şarkının finali:

- Dördüncünün yaptıkları bu şarkıda söylenmez! Bacak kadar iken, söyleyip gülerdik; ev tipi müstehcenlik. (Şimdi de King-Kong'un bacağı kadarım)

*** Peki 'balon' demek daha kolayken, benim 'balabom' deyişim minikken! Zira, Hülya Koçyiğit'e de "Lololojit" diyerek!**

* "Kiraz aldım dikmeden / Aman dallarını bükmeden / Bir armağan ver bana / Halimem bu elden gitmeden" diyerek, lafa kirazdan girip Halime'ye inceci sarkışı? "Armağan" dediği Halime'ynen seks etmek. Sakine var bi de, finalinin hastasıyım: BAK GİDİYOR MAKİNE! (Bak gidiyor Hakinen)

*** Pascal yannış yaptı... Erkek adam, "renkli takım" tutmaz!**

* Korsan yazılıma karşı, Aytaç Arman'ın firma patronunu oynadığı uyarı VTR'si nedir peki ya, insanın canını sıkar gibi! İyi, etkili olmuş demek ki... (Düzeltmeyin, ki yazmadım, kı yazdım, bu köşe benim, ben bazen içimden geldiği gibi yazıyon! Zaten ben konuşurken de öyle yapıyom ki, akıllım!)

Korsan kitabımı görüyorum hep yollarda, tuhaf hislere garkolüyorum! Bi yandan da insan biraz seviniyor, korsan kitap bi çeşit **MAFYA ÖDÜLÜ** gibi bişey. Olmayaydı iyiydi amma... Var!

Orjinaliyle korsanı arasındaki malum farklar... (Yazarsam "mafya ödülü" maddedir, daha önce de yazdın falan, yok öyle.. Şimdiden söylev!)

*** Bazen tuzluk hiperaktif çıkar, yoğun dökülür, "A-ha" diye seslendirilesi bi şaşkınlık yaşanır... Unutulur sonra..**

* "Define Avcısı" nedirola pekala? Neyi avlıyosun, duruyo zaten orda o. Avlamıyosun, buluyosun. Yalan söylüyosun. Konuyla aynı, keşke ben de define buluversem.

*** Ben Miroğlu... Vedat Özdemiroğlu...**

• 8 Mayıs'ta İzmir-Bornova Anadolu Lisesi'nde olacağım... Aynı gün Cezmi de kesin bi yerde olacaktır, eminim!...

sisli geçmiş zaman

buğulu camda
aceleci damla
diğerlerini beklemeden
akar
bulur dibi
daha başka bir hayata
başlar gibi

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Yaşasın 1 Mayıs İşçinin ve Emekçinin Bayramı...

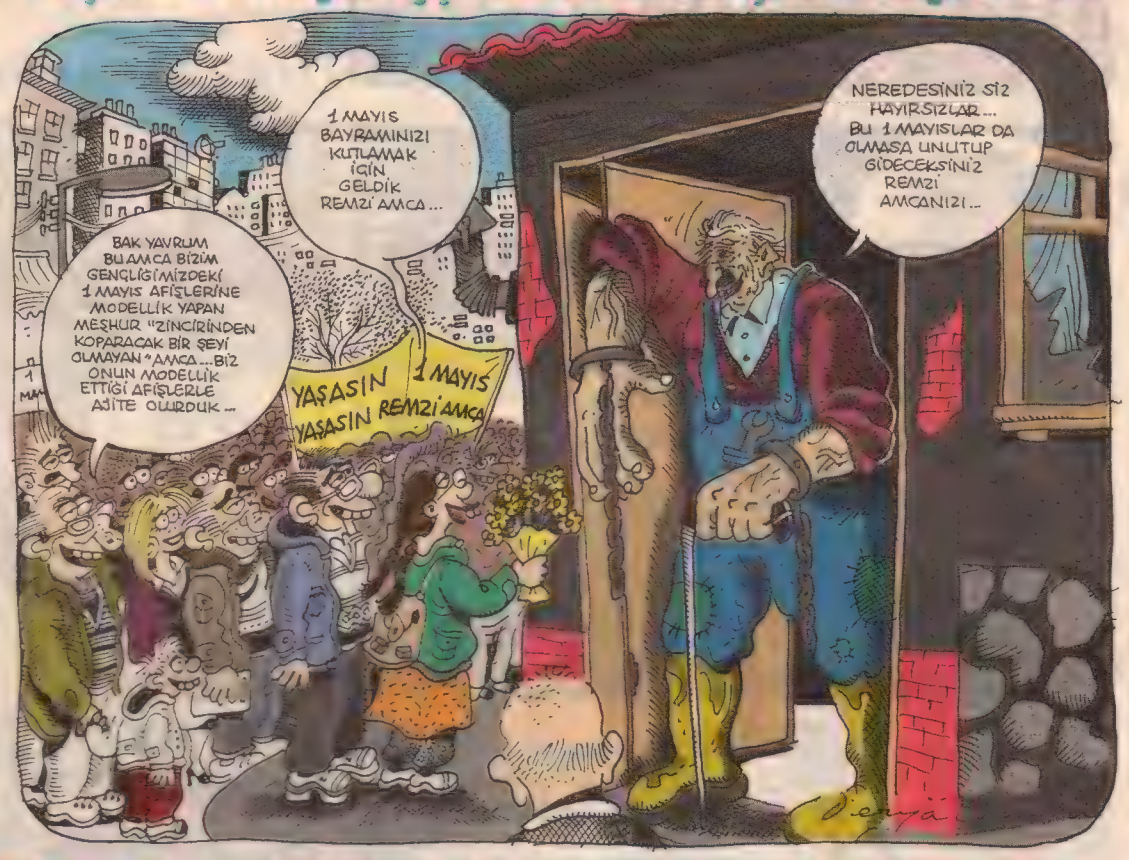

Saddam 'ın malvarlığından sorumlu Amerikan askerlerinin 1 milyon doları iç etme girişimlerinin yaşandığı, ABD'li bazı televizyoncuların tarihi eserleri yürüttüğü Irak'ta "ahlaksızlık etiketi" klozet çalan gariban Iraklılara yapıştırıldı.

Mersin sanayi sitesinde ekonomik kriz sonrası gelen durgunlukta müşteri beklemekten sıkılan altı küçük sanayici, caz orkestrası kurdu. Artık sitede her gün bedava konser var...

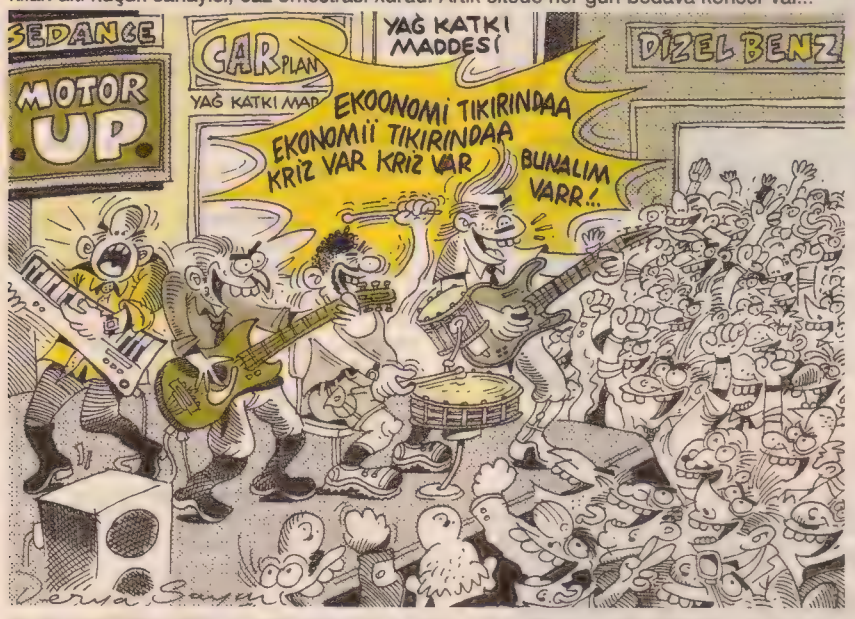

Nerden çıktığı belirsiz SARS hastalığı uzakdoğundan gelerek, komşu ülke Bulgaristan kapılarına kadar dayandı...

İŞ GÜVENCESİ YASASI
alma işçinin emekçinin ahını çıkar oy pusulası deyu deyu

DOMALT RUMSFELD
petro-şahin savaş teşekkürene çıkıyor bize de uğra süpriz var...

SOKUŞTURULMUŞ GAZETECİLER
gönüllü ordunun neferleri, şimdi de tarihi eser kaçırırken yakalandı

NEŞTER OPERASYONU
kokuşmuş ilaç firmalarının savaş kadar acımasız talanı insan hayatı hikaye para şahane

NSA
cia, fbi, pentagon yetmedi bir de nsa hortladı paranoyak milletin şizofren devleti

IRAK'TA SİVİL KATLİAM
kısa suren demokrasi ruzgarı... amerikan askerleri göstericilere ateş açtı,15 kişi öldü

1 MİLYON POUNDLUK AYAKKABI
kepazeliğin görmemişiliğin böylesi.. yürü anca gidersin yani...

NİLÜFER-REHA AŞKI
bitti de milletçe rahatladık

23 NİSAN'DA LUNAPARK KAPATAN ANLAYIŞ
çocukları çocuk bayramında gözyaşlarına boğduz

Düşşşükk İQ Corc Bush, yanlamasına çizmeye devam ediyor...Şimdi de Irak'ın kimyasal silahları başka bir ülkeye gönderdiğini yumurtladı...

Bağdat'ta Amerikan işgalci kuvvetleri adalet dağıtmaya devam ediyor!! Hırsızlık yapacakları şüphesiyle yakalanan 4 Iraklı Amerikan askerleri tarafından sokaklarda soyularak sürüklendi...

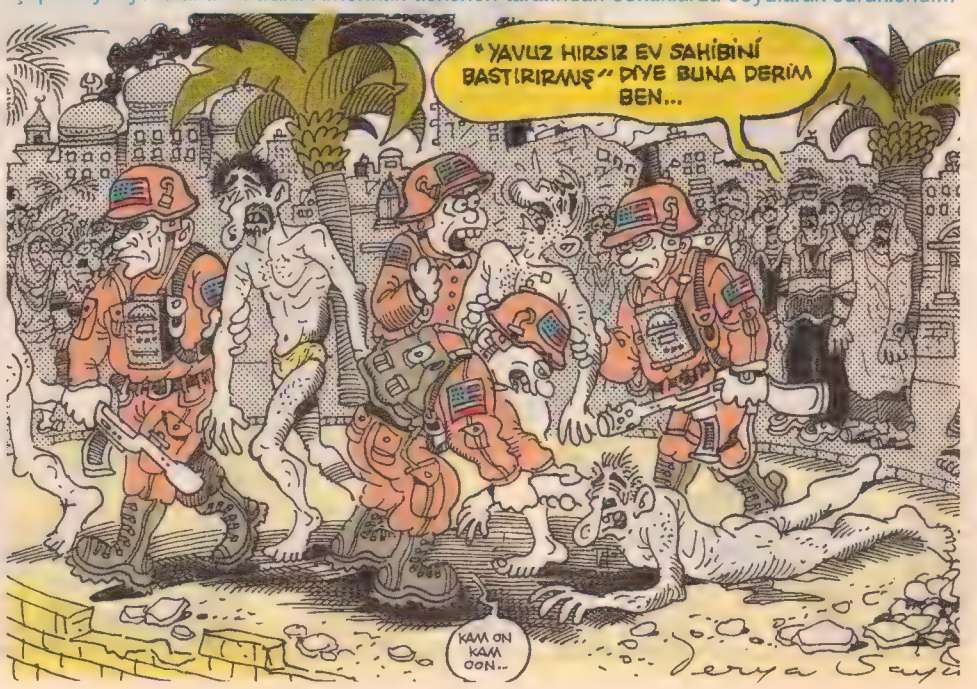

Embesil ABD Başkanı Bush, Embeded (sokuşturulmuş) gazetecilere övgü yağdırdı. Onların en doğru haberi verdiklerini söyledi.

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

ÇARŞAR

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo... Alo... İstanbul'dan Silivri istikametine gitmekte olan Sayın Hırgürkan Turizm yolcuları, otobüsünüz hareket halindedir, lutfen yerlerinizi alın, hayırlı yolculuklar, arzu dolu dakikalar... Hehehe. Alo Sıkılhan, var mısın?

- 1985 yılından beri varım Hırgürkan, nedir?

- Bahar nedeniyle okul gezisi düzenliyorum. Kırkiki kişilik bir Neoplan otobüs, önemli miktarda soğuk bira, surround ses sisteminde Best Of Çılgın Sedat siidiisi, komple güzellikler, Bolaris terlikler, her odada eyır kondiyşınıl... Dijitürk vardır.

- İyi de olm tam sınav dönemi, bizimkiler surround olarak bi o kulağımdan bi bu kulağımdan " Ders çalış Sıkılhan" şeklinde bağırıyolar zaten.

- Kulağı boş ver de, Nouma misali daldır donuna da bi bak bakalım; senin pipin var mı Sıkılhan?

- 1985 ten beri var.

- E o zaman kardeşinin hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan organize ettiği bu geziye katılırsın. Kulağa genç arkadaşların düzenlediği bir bahar pikniği gibi geliyo ama olay kulaktan daha çok pipiye hitap eden bir organizasyon. Anlatabiliyo muyum? Koy cebine yüz Euro da gel, yaşatıcam seni. 1985-2074 yılları arasında bir daha böyle fantaaziler yaşayabilirsen gel yüzüme tükür. Ortanca abim Dövsıkcan, cezaevinden çıkıp Silivri civarında bi otelin işletmesini aldı. Otel komple Nataşa dolu. "Köylerinden toplayıp iki kamyon getirdim" diyo abim. Almış pasaportlarını kitlemiş odaya. Şimdi biz gidicez kırkiki kişilik otobüsle, otelin konferans salonunda bir tanışma olucak...

- Uhaha... Kim veriyo konferansı?

- Hepsi veriyo olm... Pasaportu bizde elleri mecbur. Ne diyodum, kırkiki biz, ellidört onlar konferans salonunda bi tanışma zirvesi olucak, sonra çiflere ayrılınıp odalara, ordan da arzulara, zirvelere, şahikalara çıkılıcak. Toplu gidiyoruz diye abim bize "Grup indirimi" yapıyo. Sakın aklına bişey gelmesin, abimin oteli iş yapsın diye değil yani, maksat bahar şenliği, sosyal bi olay. Bana bak hastalıktan felan da tırsma. Abim doktor felan hepsini tutmuş bunlara. Olmazsa Çinli cüceler gibi beyaz maske takıp manitayı o şekilde yalarsın eheheh.

- Şimdi kalsın usta. Norveç, Danimarka filan o taraftan bi esir kafilesi getirirse abin haberim olsun ama. Ayıptır söölemesi ben o iklimin kızlarına hastayım.

- Ulan yavvuşşak! O nası laf, esir ticareti mi yapıyoruz lan biz burda. Ekmeğinin peşinde, delikanlı, şeref sahibi, Türkiye sevdalısı kişileriz ulan biz. Negatif şerefsiz! Kendi bacılarımıza halel gelmesin diye bir ithalart, ihracart olayına girmiş iş adamlarıyız. Kapa lan şu telefonu şerefsiz yavvuşakkk! Vatan haini!

- Sıkılhan, Yedigöller'e okul gezisi var geliyosun dimıı? Büzge'yle biz köpek çadırında yatıcaz. Ama nası olucak bilmiyorum. Büzge'nin genzinde et var biliyo musun? Geniz eti. Ayı gibi horluyo. Geniz ayısı... Hehe... Bak sakın yanlış anlama. Şimdi bööle dedim diye "Büzge horluyo ben senin çadırında yatıyım" a getirme olayı. Kesinlikle böyle bi arzu duyduğumdan değil. Yanlış anlama, bu sana güvenmediğim anlamına gelmiyor. Ama tamamen hormonlarla ilgili bişey. Baharda testesteron artıyo diyolar. Sen şimdi hep ereksiyon halindesindir. Ya ama normal tabi. Ereksiyon halindeyim diye antisosyalleşma sakıın, gel sen o pikniğe tamam mıı? Doğal bi olay yaa. Noolucak benim de hormonlarım var. Ama kadın ruhu daha kontrollü bişey tabi. Alo... Alo Sıkılhan orda mısın? Ay yoksa hiç açmadın mı telefonu, boşu boşuna mı konuştum üç saat ben burda yaa. Açsaydın ya şu telefonu antisosyağlll! Yiığıvrançlerce kere antisosyal. Erekte eşek. Ömrünün sonuna kadar sana pilav yapıcak bi insan bulamıycaksın, yalnız ve ereksiyon halinde ölücaksıığğn!

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

daral@leman.com.tr

Akşamserası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMALARATAN

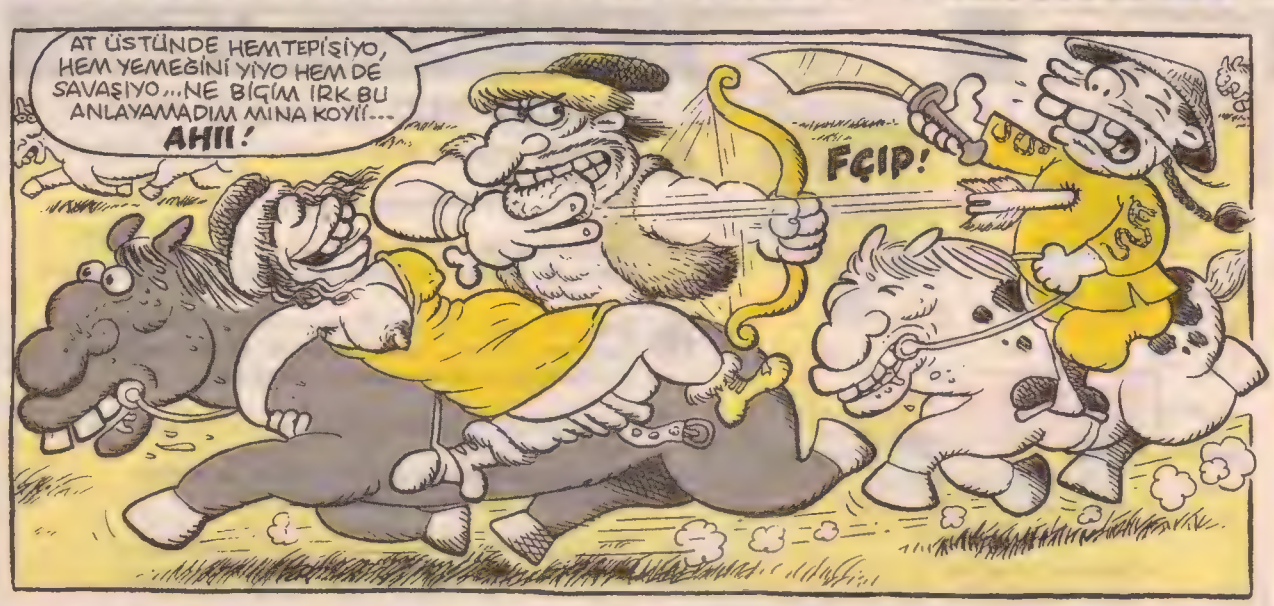

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

RANTON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barışlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

MAÇA KIZI & KARO KIZI

♠ Maça kızı, ismini bir iskambil oyununa vermiş, karizmatik bir bayandır...
Karo kızı, adını herhangi bir oyuna verememiştir!.

♦ Maça kızı, siyah kâğıtlarda, Sinek kızından önce gelir...
Karo kızı, kırmızı kağıtlarda, Kupa kızından sonra gelir!..

♠ Maça kızı, net şekilde profil veren kişilikli bir simadır...
Karo kızı, ne tam cepheden bakan, ne de profil veren haliyle tedirgin ve kararsız bir bünyedir!..

♦ Maça kızının, Türk sinemasındaki karşılığı açık şekilde Türkan Şoray'dır...
Karo kızının karşılığı da Fatma Girik de olabilir, Filiz Akın da olabilir, kesinlik yoktur!..

♠ Maça kızı, omuzlarına dökülen uzun saçlara sahiptir...
Karo kızının saçları biçimsiz bir kısalık arzeder!..

♦ Maça kızı, üzerinde kuş figürü bulunduran bir tabiat dostudur...
Karo kızında böyle bir figüre rast gelinmez!..

♠ Bi defasında Bodrum'da "Maça Kızı" adlı bir mekan görmüştüm...
"Karo Kızı" adlı herhangi bir mekan görmedim!..

vo@leman.com.tr — VEDAT ÖZDEMİROĞLU

ERDENER ABİ

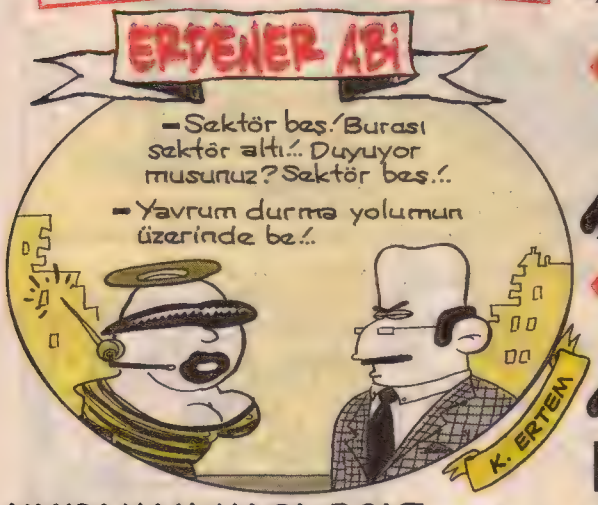

KAHRAMAN MASA ESAT

Behiç Pek

ÖZGE SAMANCI

metinfidan@leman.com.tr

Akşamserası

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

TIK TIKITIK TIK... saj

TIKTIKI TIK TIK

HEY!

DUR!

HAY ALLAH...OTOBÜSÜ KAÇIRDIM, TAKSİYE BİNEYİM...

TAKSİİİİ..!

DİKKAAAT!

DFOŞŞ

ÇIK...ÇIKMALIYIM. HADİ... EVET...

HOOHH! N'NER...BİR SUALTI MAĞARASI OLMALI...

NEYSE KUR... HEEY! NOOLUYO?

TLOFŞ

AAAA..!

DRULUFOOŞŞŞFFF...

HII!..

TIKTIKITIK

YOO...HAYIR!..

TIKITIK

AAA...

TIK

i.

Hiç birşey sanıldığı ya da görüldüğü gibi değildir...Mankenler bile böyle mesajlar veriyo yaa... Ondan şeyttim yani ...

DÜNYAYA SÜRGÜNLERİN DERGİSİ

VEDAT TÜRKALİ: TÜRK ROMANINDA AZMİN, CESARETİN VE GÜVENİN ADI

ARKADAŞ ŞAİRLER KULÜBÜ

MATEYA MATEVSKİ: BALKANLARIN İSTANBULLUSU

ROMANTİK ROMANCI SADDAM

ARAP ŞAİRLER KONUŞUYOR

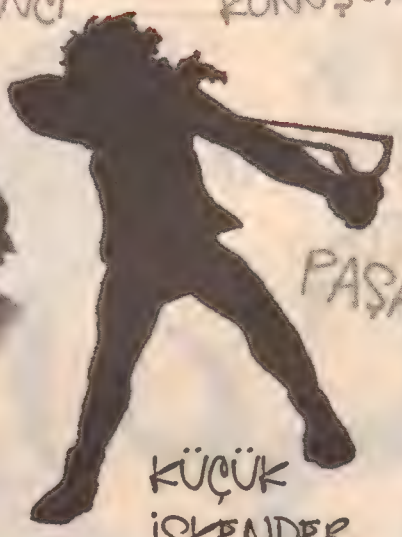

PAŞA KIZ

KÜÇÜK İSKENDER

AYLIK KAÇAK BİR YOLCUDUR EDEBİYA

EDEBİYAT BARONLARINA KARŞI: KAÇAKYAYIN

KUZEY IRAKLI KÜRT ŞAİRLER

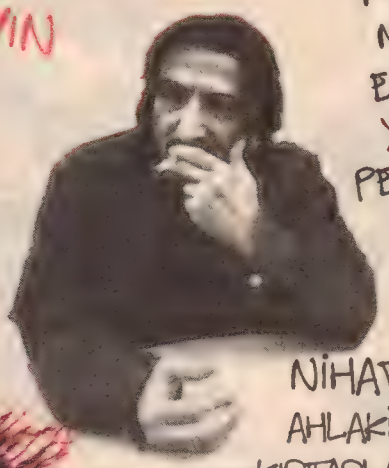

MEHMET UZUN: KÜRTLER İÇİN MODERN BİR EDEBİYAT DİLİ YARATMANIN PEŞİNDEKİ ADAM

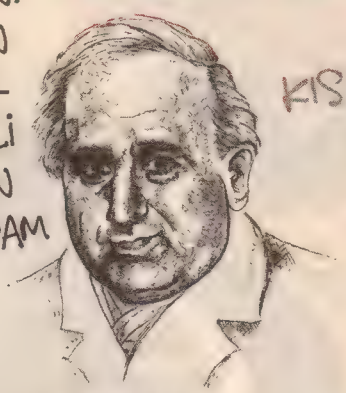

KISACIK ÖYKÜLER

CEM YILMAZ İÇERDEN ANLATTI

ZİGGURATIN ÇİZEMİ

AMERİKA'NIN CESUR ÇOCUKLARI

HAM ODAS

LATİN DÜNYASI

NİHAT GENÇ: AHLAKİ DURUŞU İDEOLOJİK KISTASLARA SIĞMAYAN, ÇIPLAK GERÇEĞİN YAZARI ÇOCUKLUĞU, GENÇLİĞİ

ARKADAŞ IŞIKLARI GİBİ

EDEBİYAT ÖRGÜTLENMEKTİR ABİLER!

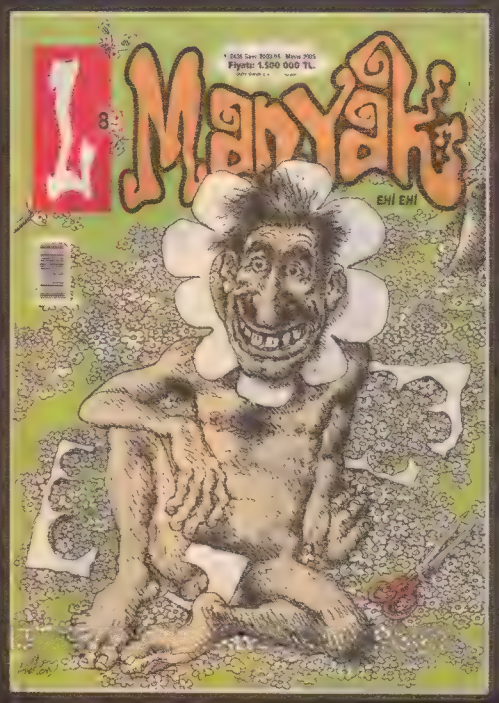

Bahar kokusu gibi dergiler

BAYİİLER ÇİÇEK AÇIYOR

CEMAL SÜREYYA:
ÇAĞDAŞ TÜRK ŞİİRİNİN
VE AŞKIN BÜYÜK
ESTETİKÇİSİ

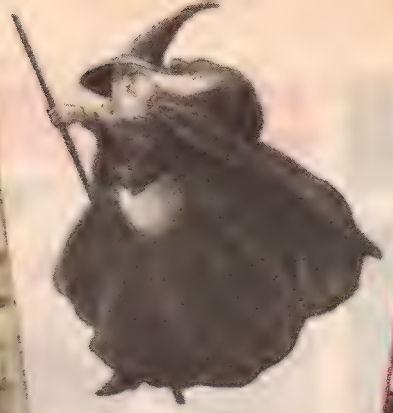

FANTASTİK
EDEBİYAT

JOSE
HIERO

ÖYKÜ

AŞAR
R DÜŞKÜNÜ
EDENİZLİ BİR SES

"GECENİN GÖRDÜĞÜ DÜŞTÜR ŞİİR
BİR BULUTUN KIRLANGIÇ KANATLARIYLA SAĞILMASI
GÜNEŞ YÜKLÜ EKMEĞİDİR AŞIKLARIN,
HAYATIN SOLMAZ TAÇ YAPRAĞI"

DEV YARASA
POSTER

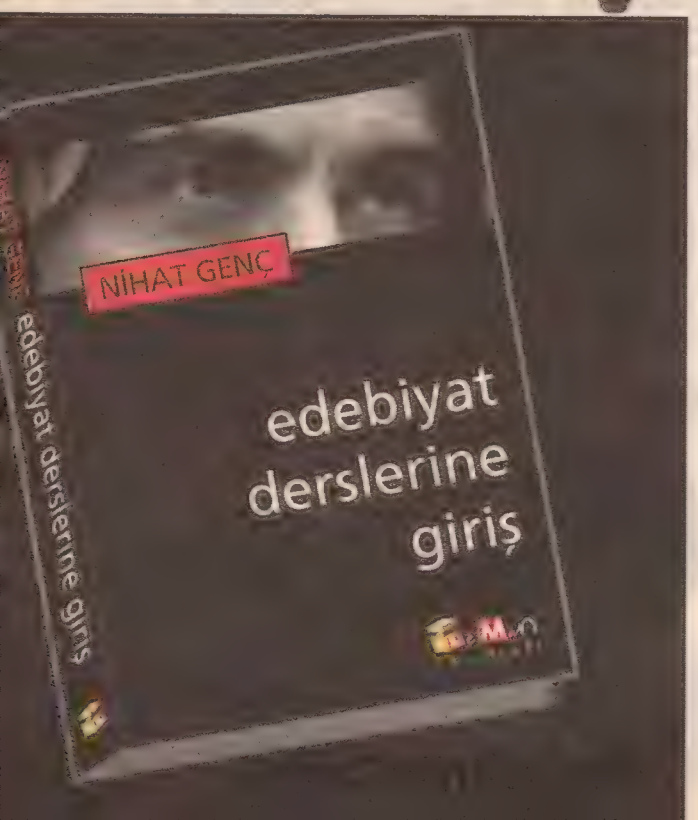

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

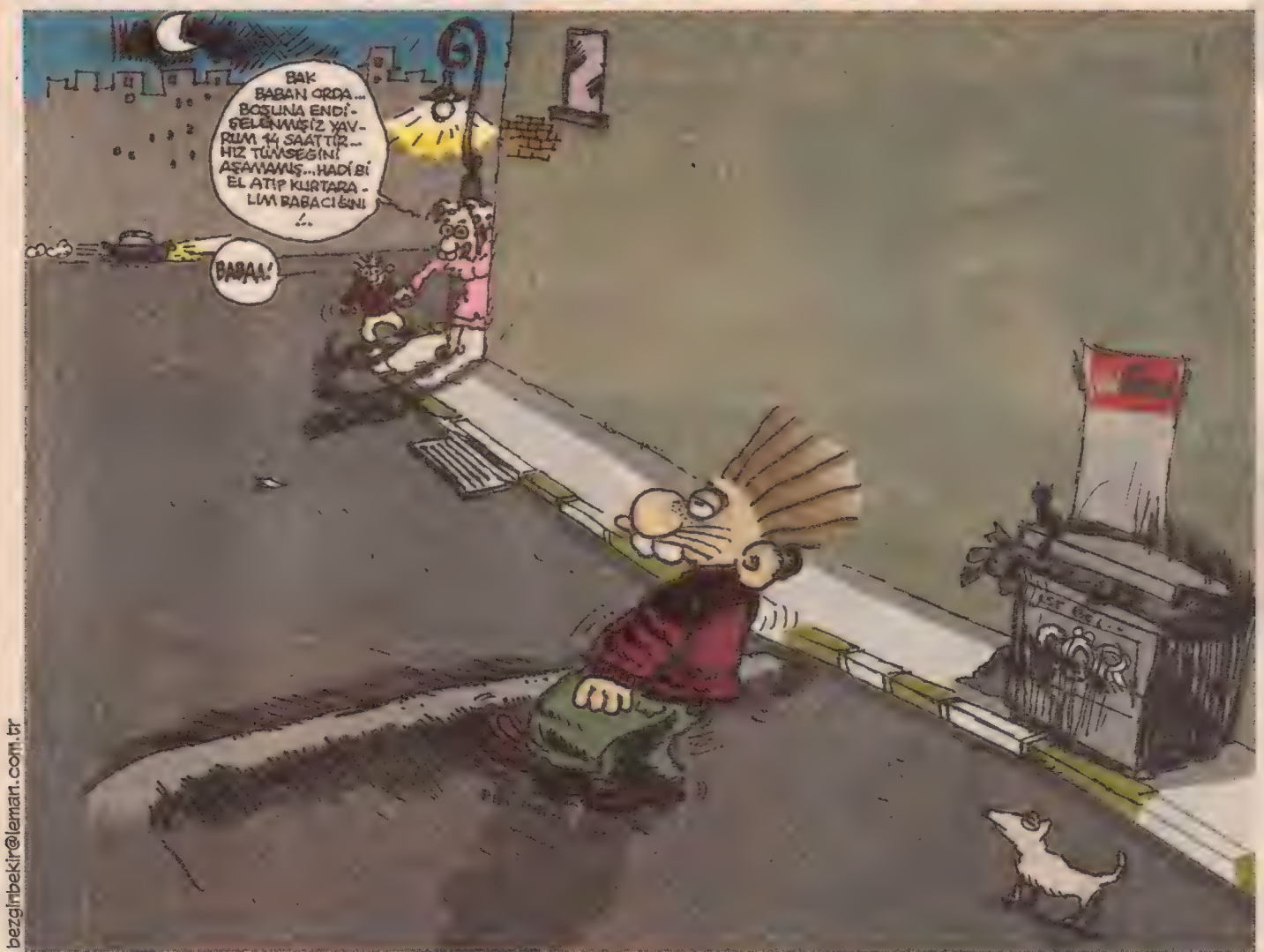

bezginbekir@leman.com.tr

behiçpek@leman.com.tr Behiç Pek

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

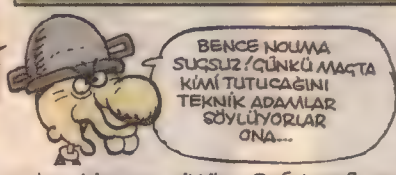

YEPYENİ BİR TUTKU

Yazan: Haybeci Şensoy

Önceki haftasonu ben, enine çizgili bir bayrak alarak ve bir arkadaşım – ki o da alarak bayrak, yokuş bir yere gittik.. Sağ taraf orman. aşağıda bir deniz var. ve denizin bu tarafında koca bir saat.. Başlarımız şapkalı.. Ellerimizde bayrak!.. Adı stadyum. Köşesiz bir mimâri. Böyle bir şeyi nicedir duyuyordum. Adı maç. Açık var, orta açık var ve örtülü tribün var. Kuyrukta beklemek istemiyorsanız vip'i tercih ediyorsunuz. Bir maça iki kulüpten onbirer kişi girebiliyor. adı takım. Ve başlıyor. Avut, pas, kişiyi iterek düşürmek, eli yumruklaştırarak oley atmak maçın olmazsa olmaz demirbaşları. Yeşil alana basmak serbest. Hatta gerekli. Belki de mecburi. Sınırı geçip toprağa basmak da var. Elle oynamak yasak sanılır ya! Hayır. O da var. Yalnız iki eli de kullanmak şartıyla ve enine yerlerde değil boylamasına yerlerde. öbürküler hep ayak. Topun iniş ve kalkışlarında ellerindeki bayrakla havalanlarında uçaklara olduğu gibi işaret veren görevliler ve ortadaki başkanları. Takımların müdürlerinin kollarında birer bant var. Maçın bazı bölümlerinde ayağa kalkılıyor. kalkıları dakikaları not ettim ki başka bir maçta yanlış kalkmayayım. Bazen gooo... diye bir kısa ve ardından bir uzun aaahhh bağırılıyor. Top bildiğimiz top, çocukken oynadığımız gibi. Her yere yuvarlanabiliyor. Ben büyük keyif aldım. Bu duyguyu keşfedin. Bir hafta sonu kalkın hele fanatikseniz mutlaka maça gidin. İstanbul'da Üsküdar ve Mecidiyeköy'de de böyle büyük birer merkez varmış. Artık villanıza hangisi yakınsa...

HAYVAN BELGESELLERİ

Nihat Genç

Çocukluğum, sığırcık, karga, karatavuk, serçe, tavuk, güvercin, martılar ve bıldırcınlarla geçti. Bunlar mahallemizin çocukları gibiydi. Babamla Erzincan'a vurduğumuzda yalçın tepelerde kartalların süzülüşünü, çıplak karlı tepelerde keklikleri, Zigana'nın tepesinde şahinleri görürdüm. Hepimizin kuşlarla duygusal ilişkileri olmuştur.

Zigana'dan dönüyoruz, elektrik direğinin kalem ucu gibi sivri tepesine şahin tünemiş. Şoför, bak bak, dedi, kurbağayı kapacak. Arabayı durdurduk. Şahin pike yapıp kurbağayı kaptı. Tekrar direğin kalemucu sivri tepesine çıktı, yemeye koyuldu. Sivri yerde yenilir mi, yiyemiyor, kurbağa ağzından düşüyor. Tekrar inip, alıyor. Tekrar kazık gibi yere çıkıyor, tekrar kurbağa düşüyor. Bir film gibi seyrederken öfkelendim, "ya kardeşim niye direğin sivri yerinde yiyorsun, in şurada bi sürü düzlük var, orman var, orda ye" diye bağırdım.. Şoför: "laz işte, ne yapacaksın, laz!"..

Bıldırcınlar ta Sibirya'dan gelmişler, Kafkasya'nın, Karadeniz'in yağmurunu yemiş, yorulmuşlar. Ağaçları, kayaları deviren deli rüzgarlar zavallı bıldırcınları perişan etmiş. Bir çalılığa takılı kalır, yorgunluktan düşüp kalırlar. Köylüler yüzlerce metre ağ çeker, sabah kalktıklarında ağlara takılmış onlarca bıldırcın. Bu kadar masum, mecalsiz, sessiz kuş tanımadım. Hani şu savaş-mavaşlar olmasa, oturup bıldırcınları anlatsam. Evde leğeni ters çevirir altına koyardık. Onbinlerce kilometre sürüklenmiş, yorgunluktan kan tüküren bıldırcınları küçücük çocuklar dahi kolaylıkla yakalaması ne hüzünlü. Yakalandıkları an, gözlerinde bir garip heyecan, korkudan tüyleri tir tir titrer.

Saka kuşlarıyla ilişkim siyasi. Saka kuşları satan adamlar vardı, işportacı tezgahı gibi sokakta kafes içinde gelip geçene satar. Bir simit parası kadar çok ucuzdular. Elini kafese sokup bir tane çıkartıp avcunuza veriyor. Alıp eve götürmüyorsunuz, oracıkta uçuruyorsunuz. Paramız olunca saka kuşçusuna koşardık. Bir tane alırdık tik nefes, bakmadan, sevmeden, dudağımızla küçücük gagasından öpüp havaya bırakırdık. Nasıl heyecanlı sahne, yüreğimiz, pır pır eder. Sonra, ardından bakardık, dağlara doğru uçardı. Gözden kayboluncaya kadar izlerdik. Bak, bak, şurda görüyor musun, hayır görmüyorum, kaybolurdu. Bir hüzün basardı içimizi. Cebimizde para olsa da bir tane daha serbest bıraksak. Nafile. Saka kuşçusunun yanında bekleriz, biri gelse de saka kuşu alıp uçursa, biz de seyretsek...

Meğer saka kuşlarını bıraktığımızda hep aynı yere gidiyorlar. Saka kuşu satan adam, ertesi gün gidip onları elleriyle topluyor. Bu hikaye, bende travmatik etki bırakmıştır. Acısı içime oturmuştur. Saka kuşçusunu bugün bile bulsam öldürürüm herhalde. Biz, kuşları hür bıraktığımızı sanıyoruz, o aynı kuşları defalarca satıyor. Biz, şimdi, mutlu mutlu özgürce uçuyor diye seviniyoruz, adam, burdan ekmek parası kazanıyor, duygularımızla oynuyor. Saka kuşları hep aynı yere uçuyor. Artık, uçururken yalvarırdık, kuşlara akıl verirdik, "başka yere uçun, başka yere, bakın bu tarafa uçun... " Nafile, saka kuşları anlamaz, aynı yere uçarlar. Tüh, adam gidip yine bulacak onları. Niye aynı yere gidiyorlar diye hayıflanırdık, başka yere uçsalar ya...

Belki saka kuşları aynı yöne uçtu ama, o küçücük çocuk günlerimiz için özgürlük ilacı gibi oldu bunlar. Kuşlar değilse de, sürekli başka yöne, başka yöne uçmaya çalıştım.

Ya kargalar. İnsanlar, aşağılarda siyasi iradenin bizde olduğunu sanır. Sabahın erken vakti, karganın biri gaklamaya başlar, takip edin, diğer karga karşı tepeden cevap verir, takip edin, bir başka karga daha katılır. Gaklamalar çoğalır. Sonra hep birlikte anlaştıkları büyük bir ağacın tepesinde toplanırlar. Sabahın altısında, ama, hergün, hiç aksatmadan sabahın altısında toplantı yapılır. Toplantı süresince ne konuşurlar. Bir zaman sonra hepsi ayrı bölgelere doğru uçar. Toplantının gayesi ne, hergün aralarında sayım mı yaparlar, kaybolan var mı diye mi toplanırlar, neden ayrı bölgelere uçarlar..

Hayatım boyunca bir tane bıkkın, yorgun karga görmedim, keskin bakarlar, çabuk hareket ederler, hiç affetmezler, onlardaki yaşama iştahı hangimizde var.

Eylül-Ekim aylarında Trabzon-Giresun-Ordu'nun semaları sığırcık sürüleriyle kapkara olur. Birbirlerini takip ederek göklerde inanılmaz tablolar çizerler. Mutlaka bir manyak tüfek atar, yüzlercesi tüfeğin sesinden korkuyla yere düşer. Mezarlık, dağ, bayır baştan aşağı sığırcık ölüsüyle dolar. Koşar toplarsın. Ben hiç kopartmadım, arkadaşlarım sığırcıkların, bıldırcınların kafalarını ağızlarıyla koparır, tükürürlerdi. Hemen yolunur, minnacık kuş, yolununca daha da küçülür, madeni para kadar bir beden kalırdı elimizde. Oracıkta çalı çırpı yakılıp kızartılır. Çıtır çıtır minnacık incecik kemikleri ateşte cızırdadıkça ve ağzınızla minnacık çöp gibi kemikleri sıyırdıkça bu dünyada tadacağınız en büyük lezzeti tadarsınız.

Kuzgun, karganın vahşisi. Leş yer. Hiçbir şeyden korkmadım onların duruşundan korktuğum kadar. Gestapo subayları. Siyah parlak tüyleri çok etkileyici. Gagası ürpertici. Durdukları yerde ürkütür sizi. Kuzgunların parlak, yağlı gibi görünen simsiyah tüyleri yüksek bir asalet taşır gibi. Elinize taş alıp kovalamaya korkarsınız, bunu sakın yapmayın, ağır ve öldürücü bir sessizlikle size baktılar mı, işiniz bitmiştir, korkudan donunuza sıçarsınız!

1979 yılıydı, öğrenci arkadaşımız vurulmuştu, sabahın seherinde kalkıp cenazesine yetişeceğiz, önce matbaaya uğrayıp yakalıkları aldık, bir tanesine yakama taktım. Çöpler toplanmamış. O zaman doğalgaz yoktu, Ankara, karşıdaki apartman görülmeyecek kadar yoğun hava kirliliği içindeydi. Kızılay göbekten Sıhhiye'ye doğru yürüyorum, her ağacın altında onlarca serçe, sığırcık ve tanımadığım bir yığın kuş ölüsü. Hava kirliliğinden ölmüşler. Cansız bedenlerini avcuma aldım, adlarını bilmiyorum, niye öldüklerini bilmiyorum. Bilsem de, onların da resmini yakama taksam. Adlarını bilmediğim için nasıl acı duydum. Bundan yirmi yıl sonra sözümü tuttum, o günlerin anısına bir dürbün aldım, Seğmenler Parkı'na çıktım, bir de yanıma Orman Bakanlığı'ndan çıkartılmış Başkent Kuşları kitabı. Anlar-anlamaz şu ardıçtır, şu yalıçapkını, şu incirkuşu, şu ötleğen diye yakıştırıyorum, bilir-bilmez gördüğüm her kuşu bir resme benzetiyor, söylüyorum. Keşke birkaç tanesini tanıyabilsem.

Ankara'ya gelene kadar kumruların farkında değildim. Onların adı güvercindi. Zaten güvercinin aynısı. Oturduğum semtlerde, elektrik tellerinin üstünde kumruları izleye izleye ne kadar narin ve güvercinlerden çok farklı davranışları olduğunu gördüm. Vücutları kül rengi. Boyunlarında gerdanlık. Güvercinler gibi vahşi değiller. Güvercinler gibi ürküp kaçmaz. Güvercinleri besleyen-doyuran o kadar sivil çaba var ki şehirde, mesela parklara kadınlar her sabah düzenli çuval çuval ekmek bırakır, sonra şehrin göbeğinde bardak bardak buğday atmak artık ticarete döndü. Güvercinlerin yemleri dikiş makinesi gibi seri gagalaması, yemlenirken dahi öfkelerinden kurtulamayışları nefretimi kazandı, aç gözlülükleri yüzünden kumruların aç kalması şaşırttı beni.

Ankara'da havanın açık olduğu akşamlar gökyüzünde durmaksızın kırlangıçlar uçar. İkindiden sonra ortaya çıkar, apartman üstlerinde birbirleriyle yarışırlar. Ne aptalmışım, belki on yıl sonra onların kırlangıç değil, şu ünlü, dini efsanedeki ebabil kuşları olduğunu öğrendim. Ankara'da o kadar ebabil var ki...

İlginçtir, Ankara'nın en güzel kuşları Çankaya bölgesinde. Çünkü burada sefaretlerin büyük bahçeleri var, Seğmenler Parkı, Botanik Parkı kuşlar için cennet. Bazen ODTÜ ormanına, çok nadir Mogan gölüne gittiğimde başka kuşlar görüyorum ama, her defasında yanımda kitap, hangisi hangisidir, bilmiyorum.

Saksağan karganın uzun kuyruklusu, sokağa, caddeye hiç çıkmaz, parkı hiç terketmez, neden? Sığırcıklara olan sevgim Ankara'da bitti, çünkü Eylül-Ekim ayında geldiklerinde serçeleri kovuyorlar. Kuşları gözlerken meşe ağaçlarının önemini anladım, hiçbir yerde yiyecek bulmazlarsa, ortaklaşa mutlaka meşelerin altına giderler. Meşe palamutu dediğimiz, kestane büyüklüğündeki pelitleri gagalayıp dururlar.

Güvercinler şehre el koymuş durumda. Osmanlı'dan torpilleri var. Osmanlılar bunları şımartmış, nerde yiyecek, nerde didiklenecek çöp, ezberlemişler, büyük meydanları, kubbeleri babalarının malı gibi işgal etmişler. Günboyu rutin gezmelerini ezberledim, sokak aralarından çıkıp parklarda toplanıyorlar, parkın da belli bölgeleri var, sonra buğday bardaklarının önüne merkeze...

Kumrular güvercinlerden çok çeker. Güvercinlerin uzağında kenardan usul usul didiklerler. Bir komşumuz, muhtemelen emekli bir askere benziyor, güvercinlere karşı amansız savaş veriyor, bir laik-şeriat kavgası, güvercinler Osmanlı, kumrular, cumhuriyet olmalı. Nasıl güvercinleri kovalıyor. Önceleri bu adam deli mi kuşları kovalıyor diyordum. Gördüm ki, kumrulara hamilik yapması çok önemli, çünkü, bütün çatıları, pencere üstlerini güvercinler ele geçirmiş, kumruların oturacağı yer kalmamış. Kumrular sığınacak yer bulamıyor. Mesela pencerenizin önünde kumrulara yem veriyorsunuz, güvercinler hemen kumruları döverek uzaklaştırıp, kendileri ziflenir.

Kumrular pencereniz önüne geliyorsa, bunun saatine dikkat edin. Mutlaka ortalıktaki bütün güvercinler topluca parklara gitmiştir. Güvercinler gelene kadar sokaklar onlara kalır, birkaç saat. Kumruların sürekli gelmesini istiyorsanız, emekli albay komşum gibi durmaksızın güvercinleri kovmalısınız, kumrulara yer açmalısınız. Bunun için Kararlılık 1 Tatbikatı gerekiyor. Hergün kararlı bir şekilde güvercinleri kovamam, bunun için insanın deli olması gerekiyor.

Kumruların, dışlandığı, güvercinlerin işgal ettiği bu şehirde nasıl zorluk çektiklerini görüyor, üzülüyorum!..

Güvercinleri bin asırdır doyurup yemliyoruz, buna rağmen kişiliklerine güvenmiyor, aç kalırız diye, saldırganlıkları bitmiyor. Kumrular öyle değil. Vermezsen, istemez. Hanımlığını, zarifliğini bozmaz. Ben açım diye isyan etmez. Üstelik insandan korkmaz. Kendilerine güvenleri tam. Geldiklerinde pencerenize küçük bir gaga vururlar. Bunun anlamı şu: "hadi ortalıkta kimse yok, güvercinler gitti, sokak bomboş, tam vakti... ". Çivi harfi gibi ayak izleri. Sırtı, göğsü, tepesi, ne güzel, ters yüz olmuş ince bir sandal gibi kalçaları. Endişelerimi alıp söğütlere götürürler. Söğütler suya bırakır, suyu kurbağalar içer. Renklerini tam çıkartamıyorum, duman renkli, kurşuni renkli, sarık renkli, küf renkli, kükürt renkli.. Boyunları parlak iğde yaprağı renginde. Kurşun kubbeler renginde. İncir kabuğu renginde. Sessizlik renginde. Kimsecikler yokken gizlice sevişmeler renginde. Kış sabahları renginde. Soğuk gümüş renkte, bulut renkte, nehirlerin denize taşıdığı alüminyum toprak renginde. Mektup zarfının içine benziyor tüyleri. Gazete kağıdı renginde. Tepelere yağan yağmurun rengi. Eski tablolarda Meryem'in şalı bu renkteydi. Bizans surları bu renkte.. Top oynadığım arsalarda toprak bu renkteydi. Mevlidlerde kadınların tülbentleri bu renkte. Yağmur yemiş kayalar dağbaşlarında bu renkteydi. Yüksekten bakılınca hayran olduğum ovalar vardır, mesela, Niksar Ovası bu renkti... Eski günler bu renkteydi. Eski yataklar. Eski değirmenler. Uzaktan geçen gemiler. Yırtılmış, kurtlanmış eski kitaplar. Solacak gibi yüzleri ama hiç yaşlanmayan kadınlar tanırım, bu renkte.. O, tülden, tüyden hayallerin arasında kaybolan ilk aşkım, bu renkteydi. Annemin naylon

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

Kırıklebleblebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

KAAN ERTEEEEMM

Lemaan com tereeeeee

VAY OY OYOY

BALAM...

Feyzi Özşahin feyzi@leman.com.tr

BİRBİRİNİZE ZULÜM ETMEYİN LAN!.. SAVAŞMAYIN..!.. İYİ GEÇİNİN.! NEYİ PAYLAŞAMIYORSUNUZ ŞU ANUNA GODUGUMUN DÜNYASINDA...

ABİCİM ŞU ANDA YAŞADIĞIMIZ OLAYDAN HİÇBİR ŞEY ANLAMIŞ DEĞİLİM !..

DECCAL ÇIKTI DESEK BÖYLE DECCAL OLMAZ! İYİSİ Mİ BİZ DE TOPUKLUYALIM ABİCİM! HİÇ SESİNİ ÇIKARTMA.

AYOL GÜNEŞE, SICAĞA NE HASRET KALMIŞSIN BE! HAVALAR BİRAZ ISININCA DAL DASHAK SALDIN KENDİNİ..!

BİSUS BE, BİSUS..!

BEN KAPTAN ŞÖFÖRÜNÜZ ALİ EŞŞEKOĞLU! 36 NUMARA CAM KENARINDA OTURAN YOLCU BENİ DUYUYOR MU?

EVET DUYUYOR N'OLCAK ?..

HANİ BİR ZAMANLAR KAPINDAN KOVDUĞUN FAKİR AMA GURURLU BİR GENÇ VARDI YA?

EVET, VARDI HATIRLIYORUM, N'OLMUŞ O HIYARA?

HOORR

1

İŞTE O GENÇ, YILLAR GEÇTİ VE BİR KAPTAN ŞÖFÖR OLDU! ŞİMDİ DE İNTİKAMINI FECİ ŞEKİLDE ALACAK..!

DEMEK Kİ HALA HIYARMIŞSIN!

OTOBÜS YOLDAN ÇIKTI!

N'OLUYO LAN? UÇUYORUZ BE!..

AY AY AY!..

2

NEDEN HER SENE KAİNAT GÜZELİNİ DÜNYALILAR SEÇİYOR Kİ!...

SENCE NEDEN?...

FEYZİ

HADİ, CÜMLETEN ALLAHAISMARLADIK ...

FEYZİ

AMAN ALLAHIM..!..C.İ.A'NİN PENTAGON İÇİN YAPTIĞI ÇOK GİZLİ BİLGİSAYAR PROGRAMI! BABA SEN N'APTIN BÖYLE YAA?!

ABİ ONLAR ÇİFT SİDİ, ALTI MİLYON TEK SİDİ İSTERSEN ÜÇ MİLYONDUR..!. KREK'İ İÇİNDEDİR, AYRICA EN SON FOTOŞOP VAR, OFİS PAKETİ VAR..!.

C.İ.A

PENTAGON

OYUN VAR! PROGRAM VAR! OYUN VAR PROGRAM VAR.

İNN

OFFICE — PAINTS

WINDOWS

ZİK 100

POSER

3D MAX

PHOTO SHOP 7.0

QUARK EXPRESS 5.0

GEL, İNAT ETME ... BİR TAMİRCİYE GİDELİM ...

BİŞEYİM YOK ...
BİŞEYİM YOK ...
BİŞEYİM YOK ...
BİŞEYİM YOK ...
BİŞEYİM YOK ...

FEYZİ

çorapları vardı bu renkte. Kadir gecelerinde şadırvan mermerleri bu renkteydi. Gençliğimin bittiği dediğim gün, yüzüm bu renkteydi. Kudurmuş fırtınalar bu renkte. İlkokulum bu renkteydi.. İlk öpüşüm, ağzım ağzına yapıştığında, kirpikleri bu renkteydi.. Bahçemizde çürüyen ama hiç kesilmeden hala ayakta duran ağaçlar vardı, bu renkte... Gagasıyla pencereme dokunması, bütün renkleri alıp getirir bana...

Kumrular da saraylara, köşklere koşsaydı, ne acı olurdu halimiz. Hiç değilse onlar adil davranıyor, bir parça ekmeğe kapımıza geliyor. Hiç değilse bunun için savcıdan izin almak zorunda değilim, hiç değilse şimdilik. Kumrular penceremin önünü podyum gibi kullanır. Gelir gözlerimin ucuna oturur. Hiç uçup gitmesin isterim. Ne aç kalsın, ne yara taşısın, ne soğukta üşüsün. Bir tapınak kadar güzel. Uçup gitmesin diye buğday koyarım. Bu tadından yenmez ziyaretleri bitsin istemem. Oturur onlara işte bu hikayeleri yazarım. Sulardan bir ses, sevişenlere... Kumrular serinlik getirmiş. Uçan bir şal gibi bulutları, boynuna takıp getirmiş, günün en heyecan verici anı.. Şimdi anlıyorum eski kadınlar misafir gelince nasıl heyecanlanır, nasıl deliye döner, ne ikram edeceklerini telaşla şaşırırlardı...

Pencereme kumruların konuşunu, mezarda olsam bile duyarım. Kirpiklerini kırpıştırır. Sürmüş sürüştürmüş. İncecik kostümler giymiş. Savrulur yağmur damlaları yüzüne. Şeker pembesi gagası. Sanki yine içinden etekliğini giymemiş. Sırılsıklam, yarıçıplak saf sevinçten, som neşeden bir genç kız gibi. Yaprak kadar incecik kıvrılırım pencerenin ardında koltuğuma. Öpüşmek için çok mu küçük sayılır. Koltuğum, evim, eski aşklarımın sarayı. Sımsıcak yanağını pencereme değdirir, neler eder bana, neler. Korkarım kaçar, yerimden kalkamam, bir hayal gibi bakarım. Uysal, sessiz, serin bakışları iliklerime işler. Ne zaman kanat sesi duysam yerimden bir hışımla fırlarım. Yanaklarım kızarır, ateş basar. Nasıl çekici, nasıl davetkar bakınır. Penceremin camı en ince yerinden kırılır. Aşklarımın tarihçesini, hepsini yanında getirmiş, işte yine penceremin kraliçesi..

Git derim, şu karşıki bahçede büyük çınarlar, mavi çamlar, akasyalar içinde oyna derim. Evlerden yükselen nice yemek kokuları var, sen bir iste, kat kat fazlasını verirler, derim. Gelme, derim pencereme, bu çağda yalnızlık bir bulaşıcı hastalık sayılır. O pırıltılı gözlerin zalimlik sayılır. Bütün komşular görecekler, bari dikkat çekmesen, gelip gelip gözlerini süzmesen.. İşte yine, göklerin ışığını takmış kanatlarına gelmiş. Her zaman sakin, her zaman sessiz sedasız. Beni suyun üstünde batmadan tutan güzel, çığlıklarımı kursağımda bulup öpen güzel. Usulca öpsem boynundan, gerdanına kaysam. O bulutlu göğsünde son nefesimi duysan. Bu hayal çadırında bedenim boşuna yorulur. Çıkıp gitsin iskeletim, çırpınan kanatlarının semada bıraktığı izler gibi bir hayal olsam. Soğuğu hiç hissetmeden senin gibi balkonlara tünesem. Nasılsa, kısa bir aradan sonra hep birlikte olacağız, ardımızda birkaç kanat sesi, bırakıp uçacağız.

Bu güzel bahar günü, o zarif boynun gittikçe sert bir yokuşa dönüşüyor. Pencere arkasında gölgelerim düşüp düşüp kayıyor. Dışarda bahar, ne güzel bahar, hayallerim camları kırıyor..

Çekip gittikten sonra, bilmem ne düşünürsün hakkımda. İncecik titreşimin odamı sallıyor. Bu düşünce sevinci, sözle hayal edilmez... Bir kuş uçtu diye hıçkıra hıçkıra ağlanmaz. Sen de ben de, eski dünyaların çocuğuyuz, uçsuz bucaksız kasabalara hala mektuplar yazan bir tuhaf aşıklarız.

Her sabah aşklarımı öperek uyandıran kumrular. Her sabah, bilinmez semalardan bana sevinçler taşıyan kumrular. O duman renkli, külrenkli tülden elbiseni giyince, anlıyorum, her sabah hayat, işte yine başlıyor. Başka kim kaldı iç dünyama uçarak bu kadar hızlı sokuluveren, kimseyle didişmeden, kendi başına taşıp taşıp harlayan!..

Neden sokarız kuşları kafese, pır pır uçarken kuşları görüp, anlarız, aslında biz yaşıyoruz kafeste.. Kuşları görünce, içimizden bir ses yükselir, bırakır bedenimiz kendini, öldükten sonra öpüleceği yerlere yükselir. Şu gökteki kuşlar, köyleri, çalılıkları boklu dereleri dahi saray, köşk yapar! Kalbimize yumak yumak bulutları sokarlar. Semaların içine dalıp dalıp çıkarlar, göklerin esrarını perde perde her sabah yeniden açarlar. Sahnede yine kuşlar, uçtukça uçuyorlar, yine göklerde süzülmeğe doymuyorlar. Göklerin kil rengini giyer, külden ateşten bu rengi her sabah içimize tıka basa sokarlar...

Daldık yine, yazımızı unuttuk.

Hayvan belgeselleri, çoktandır, Amerikan sinemasının yerini aldı. Çok izleniyor, tutuluyor. Sanki, o eski büyülü sinema gitti, yerini hayvan belgesellerine bıraktı. Uzun zamandır tüm dünyada hayvan belgeselleri 1950-60'lı yıllarda yeri-göğü oynatan, en ücra kasabalarda şenlikler yaratan o ünlü sinema filmleri gibi rağbet görmekte.

Bu büyük furya yüzünden, birçok doğal park içine stüdyolar kurulmuş. Yüzlerce stüdyo doğal parklarda hayvanları gözlüyor. Yeni dünyamızın "starlarını" yaratıyorlar. Günboyu çektiklerini montajlayarak, üstüne dramatik, duygusal senaryolar yazıp, yayınlıyorlar.

Amerikan ya da eski Türk sinemasının, duygu ve aşk dolu replikleri artık hayvanlara yazılıyor. Zengin kız-fakir oğlan, ya da tek başına kovboy öyküleri...

Hayvan belgesel senaryolarında değişmeyen üç büyük tema: Açlık, cinsellik, güvenlik. Hayvan belgesel yazarları, günboyu çektikleri uyuz, uyuşuk görüntüleri, bu üç temel tezden hareketle hikaye ediyorlar. Hatta kahramanları canlandırmak için kurban sunar, hatta, kahramanlar koşsun, parçalasın diye, sürüye nerden dalacakları gibi yol gösterirler.

Hayvan aç kaldı, avını arıyor. Burdan giriş yazılır, uzatılır. İkinci bölüm, hayvan kendini güvende hissetmiyor, kendini tehlikede hissediyor. Üçüncü bölüm, kaçıyor ya da kovalıyor. Son bölüm, yavrularıyla çimene uzanmış oynuyor, yavrular yeni baştan hayatı öğreniyor..

Hayvan belgesellerini filmleştirirken kullandıkları, cinsellik-açlık-güvenlik ve üreme, şüphesiz insan bakışı. Kendi psikolojileriyle bakıyorlar. İnsanoğlunun da üç büyük temel korkusu: güvenlik-açlık-cinsellik ve oyun. Hayvan belgesellerini bir işadamının başarı öyküsü gibi izliyoruz, nasıl kaptı, nasıl çaldı, nasıl tuzağa düşürdü, nasıl geçirdi, nasıl parçaladı...

Eski anlatılar, şiirler-destanlar-masallar-fabllar, hayvanları daha büyülü, efsanevi anlatırdı. Diyelim fabllarda tilkinin kurnaz olduğu söylenir, diyelim türkülerde, kuşların hüzünleri, ayrılıkları duygusal nağmelerle anlatılır, diyelim kargalar felaket habercisi, uğursuzdur.

Eski dünyanın masallığında dahi hayvanlar daha gerçekçi, daha oldukları gibi anlatılırdı sanki. Yeni, modern dünya, kamera-objektifle, hayvanlar aleminin derin sırlarına sızdığı halde, hayvanları eski dünyamız kadar gerçekçi çizemiyor.

Çünkü hayvan belgeselleri bir ideoloji taşıyor, sert bir fikri hepimize kabullendirmek istiyor. Eski dünyamızda ise insanlar, hayvanlarla kurdukları duygusal ilişkiler üzerinden hikayeler anlatırdı..

Şimdi hayvanlar, dışardan, gözlemle anlatılıyor. Ve pek yavan, işe yaramayan uyuşuk, uyuz, sıkıcı çekimler, hemen senaryolaştırılıp hayvanlar kişiselleştirilerek, hatta isimler verilerek, hatta, hısım-akrabalar, çoluk-çocuklar bir roman gibi örülerek, ayrıntılı bir öykü döşeniyor..

Bu hayvan belgeseli ideolojisi, bize modern gündelik hayatımızın vahşiliğini normal göstermeye çalışıyor. Oysa belgeselleri gerçekçi bir gözle incelediğimizde, dağdaki bir çoban kadar hayvanlar hakkında bilgi sahibi olmadıklarını görürüz.

Çünkü belgeseller, hızla senaryoya aktı. Hızla, gerçeği süslemek, gerçeği filmleştirmek, yani, kuru belgeseller içinde "çatışmalar", dramatizasyon çalışmaları, yani heyecanlar yaratılmak isteniyor. Hepsi geniş tüketici kitlelerinin dikkatini çekebilmek, böylelikle, hayvanlar hızla "artistleştirildi"...

Belgesellerin hayvan oyuncuları, avlarını parçalıyor, kovalıyor, çocuklarını emziriyor, güvenli yer arıyor, günboyu güneşleniyor.. Yaşadığımız modern hayatın tıpkısı. Bize, yırtıcılığın, avın, kovalamanın heyecanını yaşatıyor ve gündelik hayatımıza birebir denk düşüyor. Kendimizi bu ekranda buluyoruz. Gündelik hayatımızda aç kalma, cinsellik, kovalamaca, avını yakalama, parçalama gibi imgelerle birebir, bu belgesel senaryonun ta içindeyiz. Biri bizi kovalıyor, ya da biz birini, biri bizi parçalıyor, ya da biz birini...

Kapitalist hayat işte bu. Şimdi kapitalizm, ideolojisini birebir bir yöntemle, hayvan belgeselleri üzerinden anlatıyor. Kapitalizm teorisi bilindiği üzere ormandan doğmuştur. Güçlüler, güçsüzleri yer. parçalar, serbest bırakın, tabiatın değişmez kanunu budur, der.

Böylelikle, normal hayatımızda da büyüklerin bizi parçalaması doğaldır, kovalaması, kemiklerimizi kırması, iliğimizi emmesi çok sıradan bir hadise. Çünkü modern hayat, ta tabiatın kendisi. Hepimiz av-avcı ya da kaçan-kovalayan şeklinde ikiye ayrılırız.

Mesela, hayvan belgesel senaryolarında, "ortaklaşalık" duygusu hiç verilmez. Ya da avını diğerleriyle bölüşmez. Hayvan bencillikleri en ilkel güdülerdir, kendi bitmez iştahları gururla sunulur ekranda. Avını kimseyle bölüşmeyen, kaptırmayan hayvan, başkahramanımız olur.

Mesela bu belgesel senaryoları hiçbir zaman "kurbanın" gözüyle yazılmaz. Parçalanan, yokolan, ölen, yakalanan, yakayı ele veren, güçsüz diye takdim edilir. Güçsüzlüğü tabiatın kaderi. Tabiatın kanunlarından kaçamayacağı öğretilir bize. Mesela, güçsüz, küçük hayvanlar pekala zekalarıyla kurtulabilir, böyle olduğu için bugün tabiatta, milyonlarca sincap, tavşan hala taşıyor. Ama senaristler, küçük, mazlum, kolay hayvanların zekalarını ciddiye almaz. Aslanın-kaplanın, yani başkahramanın gücü karşısında zekalar işe yaramaz, demeye getirir.

Ve zekasıyla kurtulmaya çalışan küçük, masum hayvanlar, yakayı ele veren zor anlarında, senaristler tarafından, acı çekme sahneleri uzatılır. Yutulmaları, parçalanmaları uzatıldıkça uzatılır. Hatta, kaçan çaresiz hayvanlara, nasılsa yakalanacaksın boşuna çırpınma, hiç şansın yok, deme-

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

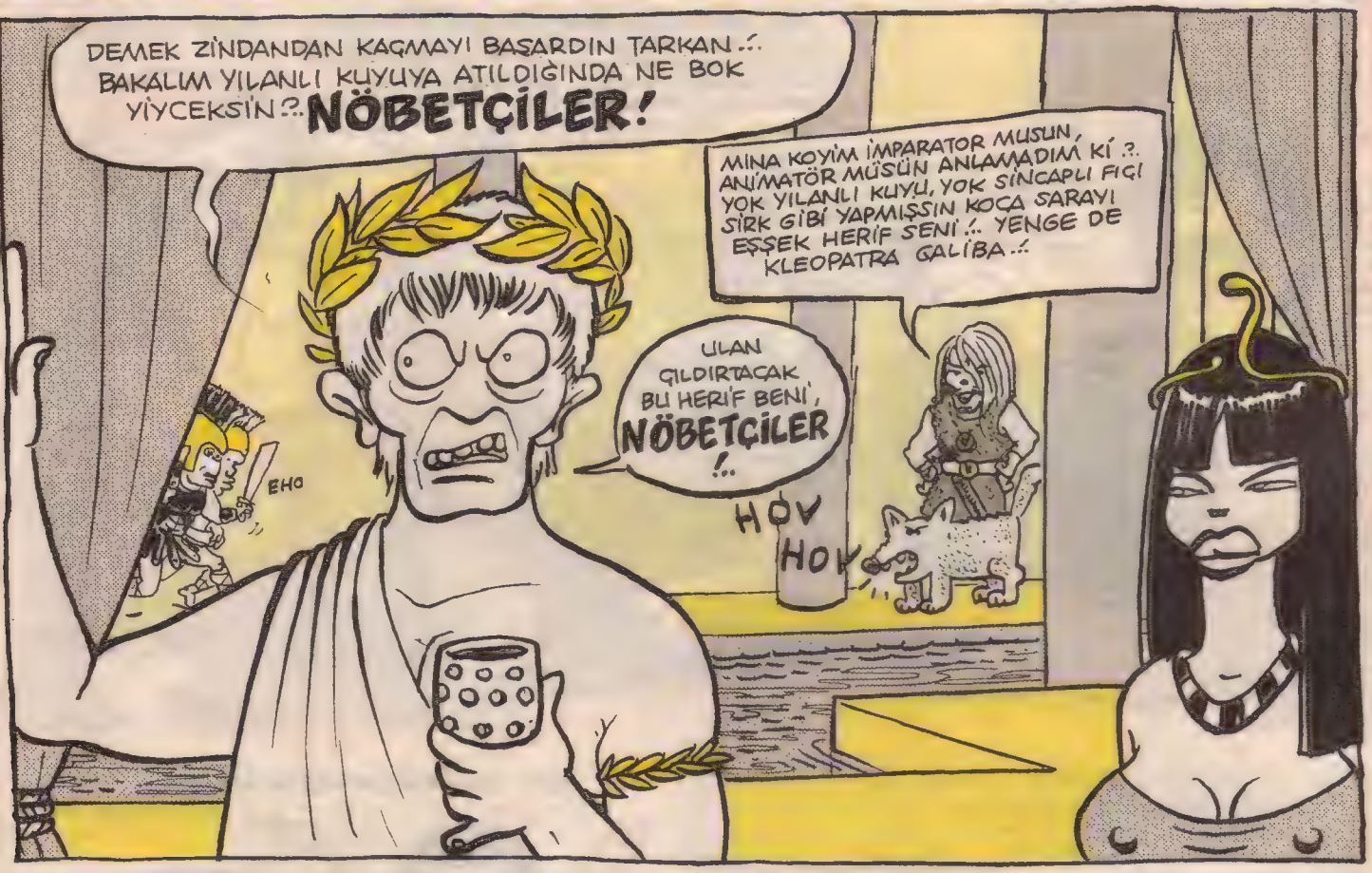

DÜRÜST BİR İNSANI, HÜSNÜ ÇİL'İ KAYBETTİK... ALLAHTAN RAHMET, SEVENLERİNE BAŞSAĞLIĞI DİLİYORUM...

cemaatmeydan.com

AYRINTILAR

METİNE İDAN

Okulun önünden geçerken, bahçede top oynayan çocuklara baktım. Bi evin duvarı var yan tarafta, okula bitişik. Duvarda, bi sürü top lekesi.. Baam, baam!. O evde kesinnikle oturmak istemezdim herhalde. Gerçi, ilkokul çocukları hepsi, onların şutlarından ne olacak ama. Yine de, şut şuttur.. 23 Nisan'sa eğer, pek bişey de demezdim fakat. Yirmi üç nisan'da neşeyle doldukları için topa biraz sert vurabilirler, anlayışla karşılamak lazım. Biz de öyleydik. Fakat önce, şu berbat törenin bitmesini beklemek gerekecekti. Sonra koş eve, değiş üstünü, hoop arsaya!. Bişeyi, kâğıttan okuyanlara gıcık olurduk. İstediği kadar tarih versin, rakam versin, hiç inandırıcı gelmezdi. Yalan attığını filan düşünürdük. Sonra, şiirler. Niye bağıra çağıra, böyle çok duygulu okuyolar ki derdim. Ve eğer arka sıralarda bi yerdeysek, çaktırmadan da gülerdik tabii. Bu alaylı gülüş, annayamadığım bi diğer şeydi! Okulda, şarkı söyleyen, şiir felan okuyan herkese gülünürdü mutlaka kıs kıs! Çok komik olduğu için değil fakat bence. Henüz daa yeni yeni dünyayı tanımaya başlayan bi çocuun, şarkı şiir, taklit gibi gösteriler karşısında, sanata karşı besledii bi tavırdı belki bu. Sanat, işte öyle tuhaf helecanlar yaratırdı; kıs kıs gülmek gibi, manyakça ama sıcak bi tepkiyle.. Ayakta dikilmeyi de beceremezdik. Bir bu bacağa yüklen, bi ötekine! Çömelenler vardı arasıra. Ve nihayet biterdi tören, koşturarak mahalleye dönerdim!. 'Sahte kolleksiyon pulları, bi yığın ekstra parçası olan pergel takımları ve yapışkanlı çıkartmalar' satan kırtasiyenin önündeki, ve parkın içindeki küçük oyalanmalardan sonra, 'ankara asfaltı' dediimiz sınıra gelinir. Bu şehirden çok uzaklara bir yere gittiklerini bildiim, vooom! diye geçen otobüslerin seyrekleştii bi anda, hızlı bir koşu karşı tarafa!. Ve işte, bizim mahalle.. Ne acayip bi güven duygusu ama! Herkesi tanıyosun burda, yerdeki taşları, köşe başlarını, bütün tümsekleri.. Hele bi de, uzaktan ev göründü mü, ağaçların arasında.. Annem, bahçede çamaşır asıyor. Ağaçların dalları arasından görebiliyorum. Sevinçle yaklaşıyorum. Günün, kocaman bi yarısı daa var; henüz öğle vakti.. Annemin, elindeki leğenle içeriye girip gözden kayboluşunu, ipte sallanan çamaşırları, evin önündeki çayırlıkta uçuşan kelebekleri görüyorum.. Sonra, hızlı bi koşu daha!. 'Çit' demeye dilimin varmadığı, iki kırık tahta, bi irice taşın üzerinden müthiş bi sıçrayış, ve hoop, bahçedeyim.. Sonra niyeyse, aniden, acayip bi hüzün duygusu!. Gelmek filan güzelmiş sadece. Gelip de içeri girince, herşey sona eriverdi sanki. Yani, ne halt edecem ki şindi. Çocukların çoğu stadyuma gitti, bazılarını aileleri bi yerlere götürdü. Geri kalanları da, ara ki bul şindi. Zaten bu arkadaş kıtlıında.. yapılacak pek bişey yok yani.. Ekmek arası az peynirle, moralimi bi parça düzelttikten sonra, alıp başımı, buralardan gitmeye karar verdim.. Gideceğim yer, yaklaşık onbeş kilometre mesafedeki, Hasanpaşa mahallesiydi.. Dayım, kamyonculuk yapıyodu o civarda. Eğer biraz harçlık kopartabilirsem, nefis bi akşamüstü geçirme şansım vardı.. Bazen kamyonu orada olur, ama kendisini göremezdim. Yine de, denemeye değer bulurdum hep. Çünkü, o tarafa giden yolu seviyodum; uzundu ve üzerinde bikaç tane ilginç dükkân vardı.. "Nereye?" dedi Annem. "Dayıma," dedim. Araları pek iyi değildi. Ses çıkarmadı hiç..

Yolun en sevdiim taraflarından biri, Demiryolları idaresinin, nerdeyse iki kilometre süren duvarıydı. Yüksek demirler vardı duvarın üzerinde. Bi sopa geçirebilirsem elime bi yerden, yürüdükçe demirlere sürter, ilginç bir melodi yaratmaya çalışırdım. Bunu, önceden düşünmeliydim ama. Bi sopa bulamayınca, elimi sürttüm demirlere, hızla ve ardarda. Acayip acıdı! Melodi felan da çıkmamıştı.. Keşke stadyuma gitseydim diye düşündüm.. Konserlere, stadlara filan gitmek, ilgimi çekmiyodu ama; tek başıma takılmayı seviyodum. Böyle yapmanın ilginç bi tarafı, kendi kendine şarkı söyleyebiliyodun; sözlerin çoğunu kafadan atsan bile. Gerçi bazen, bi arkadaşı da katardım yanıma, dayıma giderken. Ama bu büyük bi sorumluluk demekti. Harçlık alamama, ve o arkadaşa rezil olma durumu vardı. Onu yanımda gelmeye anca böyle ikna ederdim çünkü; bi takım vaatlerde bulunarak: Parayı alınca şöyle yaparız, şuraya gideriz.. İşin tuhaf ve riskli tarafı, dayımdan para kopartabildiim günner, o kadar azdı ki. Bi kere, zırt pırt gitmemek lazımdı tabii. Mesela, bugün yirmiüç nisandı, gayet uygundu. Yine de emin değildim. Parası olmayabilirdi.. İnşallah sarhoştur diye dua ettim. İçip de kafayı bulunca, kamyonla işe çıkmıyor, bi meyhanede takılıyodu, ve beni görünce de acayip seviniyodu. Bi çocuğu olmamıştı yengemle dayımın.. Şindi beni kucağına alıp, meyhanedeki diğer heriflere tanıtacak, yeğenim bu benim diyecek, büyük bi gururla.. Sonra ben kulağına yanaşıcam, ve cüzdanını çıkartacak.. En uygun senaryo bu. Kafanda bişeyler kurmalısın. Zaten vakit de bi şekilde geçiyodu; yolu yarılamıştım bile. Acıbadem kavşağından, aşağıya indim. Annem şu anda, akşam yemeğini hazırlamaya başlamış olmalıydı. Arzuladığım sonuca ulaşamasam bile, en azından, acayip bi aç mideyle geri dönecek, yolda fazla ters şeyler düşünmiycektim.. Öyle de oldu!

Kamyon oradaydı ama, dayımı göremedim. Meyhanedeki arkadaşlarına sorduğumda, nereye gittiini bilmediklerini söylediler. Bi anlık bir sıkıntıdan, neredeyse oracığa düşüp bi bayılma hissinden sonra, kendime gelerek, yavaşça dönüş yoluna saptım.. Acaba ne yapıyo annem! Patates yemeği mi, yoksa mercimek felan mı? Iyy! Ama, ne yapmışsa yapsın yaa! Allahım, o kadar açtım ki, yol gözümde büyüyodu şimdi de.. Son sürat koşmaya başladım!. Koşunca iyice yorulacak, daha da acıkacak, ve en berbat bi yemek bile acayip lezzetli gelecekti.. Çok uzaktan, bi tepenin ardından, mahalleyi görebiliyodum. Ansızın, saçmasapan bi düşünceyle sarsıldım: Dönerek, kamyona tekrar bakmak! Belki, dayım geri gelmiştir? Bu tür ani fikirler devamlı uçuşurdu beynimde ve vakit kaybetmeme neden olurdu. Durup, düşündüm. Şindi dönüp, para kopartabilsem bile, alışveriş saati geçti. O kırtasiye mesela, kapanmış olabilir. Ayrıca, niye sahte pullara para veriyorum ki? Sebep: gerçek sanıyorum çünkü onnarı! Tanrım, öyle gerçek gibiler ki! Bu arada, tekrar koşmaya başlamıştım; eve doğru.. Dayıma gitmeyi yarına erteledim. Daha o zamanlardan tuhaf bi düşünce kurcalamaktaydı kafamı. Beni mutlu eden bişey bugün olmamışsa, yarın olma ihtimali acayip çoğalıyodu. Hattâ yarın bile olmasını istemiyodum bazen; öbür gün daa kesin olsun diye!

ye getirir senarist, ama can havliyle bu kaçma sahnesi senaryonun en heyecanlı sahnesi gibi sunulur. Bu belgesel senaryolar Irak savaşıyla nasıl örtüşüyor, saldıran-yağmalayan-leş kapan ve büyük payından kimseye kaptırmayan, kahraman oluyor...

Belgesel senaristleri çok şeyi gizler. Mesela hayvanlar biriktirmez, bu yüzden tabiattaki hayvanlar işadamlarına benzemez. Bu konu hiç işlenmez. Mesela, en yırtıcı hayvan bile, bize şunu söylemek ister. Tabiattan, ancak açlığım kadarını talep ederim, gerisine karışmam. Ama, böyle tatminkar, kanaatkar, karnı doyduktan sonrasına karışmayan bir hayvandan kahraman olmaz. Bu yüzden bunları es geçerler. Tabiatta ne varsa ele geçirmeye çalışan, bütün sürüye, bütün coğrafyalara göz dikmiş hayvan resmi çizilir. Yani, doğa diye, bize başka birşey kapitalizm anlatılır.

Özetle, hayvan belgesellerini yazanlar, bize yakalayın, avınızdan kimseye vermeyin, parçalayın ve dişiniz istemese de gidip ona arkadan çullanın, demek isterler.

Böylelikle hayvan kahramanların ünlü sinema kahramanlarından hiç farkı yoktur. Yüzlerce kızıldeliliyi öldüren John Wayne ya da yüzlerce masumu öldüren gangster Al Paçino'nun yerinde şimdi bir leopar var. Aynı işi yapıyorlar, hem hayatta, hem perdede. Düşmanlarını acımasızca, korkusuzca bertaraf ediyorlar. Hiçbir kanun-hukuk tanımıyorlar. Sinemanın vurma-öldürme-yoketme özgürlüğü, hayvan belgesellerinde aynen devam ediyor... Yani, dünya sineması, hayvan belgesellerine dönüşerek hiçbir şey kaybetmedi, hiçbir şey değişmedi...

Bakalım hayvanlar bizimle aynı görüşte mi?

Belgesellerin gerçekliğine herkes inanacağı için, fazlaca ustalıkla örülmüş senaryoların filmleştirilmiş bu belgesellerinin sahici olduğuna inanırız, yani belgeselin bir film olduğunu hiç düşünmeyiz, tuzağa böyle düşeriz.

Ve kendi psikolojimizin kökenlerinden hareketle anlamaya çalışıyoruz hayvanları.

Hayvan belgesellerinin eski Amerikan sinemasının kahramanları-senaryolarıyla, yani vurma-öldürme-yoketme-parçalama-kovalama gibi sahneleriyle birebir örtüşmesinin sebebi nedir?

Üstelik henüz bilimadamları, hayvanların konuşma modelleri ya da davranış modelleri üzerine bir çoban kadar bilgi biriktiremedi.

Bilmediğimiz hayvan dünyasını ne çabuk senaryolaştırıp, hayatımıza soktuk. Dünya ekranlarında hayvan belgeselleri kapalı gişe oynuyor. Aslanlar, kurtlar, kovboy filmlerine, gangester filmlerine, bencillikleri, yalnızlıkları, acımasızlıkları ve saldırganlıklarıyla durmaksızın öldürüp-parçalamalarıyla taş çıkartıyor.

Sanki, eski Amerikan sinemasının senaryolarını alıp, birebir Afrika milli parklarında yeniden çekiyorlar.

Çünkü, kahramanlar değişse de, kapitalist ideolojinin dayatmaları, sunduğu hayat, beynimizi yıkadığı gerçekler değişmiyor: Parçala, yoket, öldür, kendini durmaksızın koru...

Türk sinemasının zengin-fakir filmlerinden onbinlerce çekmesi gibi, belgesel senaryocuları aynı tema üzerinden yüzbinlercesini çekmiş ve ekranlarda oynatmış durumdalar.

Karakterler aynı: Parçalayan-düzen-kapan-kovalayan ve hayatlarının başka anlamı olmayan bir tabiat düzeni. Ve çok inandırıcı gül, çiçek, böcek gibi ayrıntılı, detay çekimlerle bu temel konu süslenip, inandırıcılığı büyütülüyor...

İşin daha da tuhafı, azgelişmiş ülkeler, kovboy, gangester filmlerinin büyük tüketicisiyken, şimdi bu belgeselleri tüketiyor. İşin tuhaf tarafı, ben belgesel izliyorum diyen, yani vaktimi değerli kullanıyorum diyen özentili yüzlerce aydından tek bir tanesi çıkıp bu ülkede "kardeşim bu belgeseller kurmaca", "bu kurmacalara neden başvuruyorlar" demedi, beynini batılıların nasıl yediğini henüz farketmedi. O sadece aptalca izler, çünkü gangester filmlerindeki kovalamaca sahneleri gibi heyecanlı sahneler var..

Neyse. Hayvan psikolojisi-hayvan davranışları üzerine yüzbinlerce sayfa tartışılabilir, çünkü, hayvan davranışları-psikolojileri üzerine çalışan bilimadamları, hayvanların durmaksızın kovalayan-parçalayan-düzen-yokeden bir canlı olmadıklarını ortaya çıkardı.

Hayvanları böyle kaba-saba görme bizim alışkanlığımız. Hayvanları parçalayan-yokeden olarak gören bilgiler tarihin çok gerisinde kaldı ve bu bilgilere dünyada kimse inanmıyor, yalnız, belgesel yazarları buna inanıyor..

Hayvanları bu şekilde tanımak, tabiatı hiç bilmemek. Hayvanları ve tabiatı bize başka türlü anlatıyorlar, çünkü, tüketici kitlesi var, çünkü öldürmenin ve kovalamaca sahnesinin müşterisi var. Çünkü, parçalayan-kovalayan-düzen bir hayvan kimliği, birebir, bize sundukları hayatla örtüşüyor.

Bizi, düzenleri, parçalayanları, kovalayanları, çalanları, teşimize çullananları, normal, hatta kahraman görmemiz isteniyor. Hayat buymuş. Bu belgeselleri bol bol izleyip, kaderimize razı olmamız. İşte Allah'ın yarattığı bu, ne yapacaksın, denmek isteniyor.

Barışçı ve ortaklaşa bir hayatın asla mümkün olmadığına inanmamız isteniyor. Oysa, tabiatta hayvanların gizli ve ortak hukuki sözleşmeleri olduğunu söylüyor bilimadamları, yani, bir şekilde sürülerini, başka sürülerle anlaşıp güven içinde tutabiliyorlar. Ve hayvanların gruplarını, sürülerini, aileler içinde, muhteşem bir sosyal düzen içinde kurduklarını ve bu konuda insanlardan daha tecrübeli olduklarını yine bilimadamları söylüyor. Yani, parçalamaya, öldürmeye, saldırmaya değil, hayvanların yaşama dönük güdüleri daha önde, diyorlar...

Zaten böyle olmasaydı tabiatta hayat bir milyon yıl önce biter, kimse kalmazdı.. Tam tersi tabiatta hayatat, insanlar müdahale ettikten sonra yokolmaya başladı..

Hatta, daha da ileri gidilip, "hayvanlar aralarında birbirini parçalıyor", bu yüzden biz araya girip doğal parklarda onların siyasi, sosyal, hukuki düzenlerini kurmalıyız, maymunları bu tarafa, ayıları öbür tarafa koymazsak, tabiatta hayvan kalmaz, gibi, bilmişlikler yapıyoruz!

Yüzyılın iki sineması. Birincisi yetmiş sene sürdü. İşte Amerikan sineması. Bize, vurmadan-öldürmeden yaşanmayacağını anlattı, kovboy, gangester filmleri. Son otuz yılın filmleri ise, hayvan belgeselleri... Onlar da aynı şeyi söylüyor..

Zaten, Irak'ta, Afganistan'da, Çeçenistan'da, Kıbrıs'ta, Bosna'da, bize aynı şeyi söylüyorlar. Barışçıl hayat mümkün değil, ya da kendi aranızda kuramazsınız... Biz gelip sizi ayıratım...

Peki barış nasıl mümkündür? Belgesellerden çıkan ana fikire göre barış şu.. Barış: Güçlüler karnını doyurup geğirmesinden sonra çimenlikte güneşlenmesiyle yaşanılan bir duygudur.

İnsan soruyor, tabiatın bu uçsuz bucaksız kütüphanesinde kavgadan başka birşey yok mu? Senaryolarına müşteri bulmak için çatışma kurmak istiyorlar, bu yüzden kaçma-kovalamaca, öldürme-parçalama anlaşılır bir duygu. Ama çatışma başka duygular üzerinden de kurulur. Aynılık, hasretlik, unutma, ihmal, tabiat olayları, kıskançlık, kaçma, tereddüt, sevmeme, binlerce tema üzerinden kurulabilir. Tabiat bu temalarla doludur. Ama bu belgesellere baktığımızda "güzellik" diye bir şey yok tabiatta. Varsa da, bu, kaplanın karnını doyurması, güzellik oluyor.

Kendi kriminal sosyal siyasi düzenimizi orada da yaşamak, orada da görmek istiyoruz. En çatışmacı / en ilkel yoketme güdülerinden nasıl bir ahlak çıkar. Vahşi kapitalistleri kahramanlaştıran bir ahlak! Böyle bir ahlak tabiatta yok, bunu kapitalistler uyduruyor ve beyinlerimize şırınga ediyor.

Üstelik, dünya sinemasını yöneten devletler, ahlaki örgütler, buna ülkemiz de dahil, filmin sonunda saldırganın cezalandırılmasını şart koşar. Hatta, saldırgan cezalandırılmaz ise, sansür dahi uygular. Hayvan belgesellerini senaryolaştıranların böyle sorunları yok. Yani, belgeselin sonunda polis gelmiyor, hakim de yok, hukukta... Tamı tamına orman kanunu diyor, geçiyor. Ama bu orman senaristlerin uydurduğu, kurguladığı bir orman..

Savaşların, vahşi, kabul edilemez haksızlığına bu belgeseller bizi sinsice hazırlıyor.

İşte pisboğaz hayvanlar yeni kahramanlarınız. Seks düşkünü hayvanlar yeni kahramanlarınız. Bütün sürüyü düzmeye çalışanlar yeni kahramanlarınız. Karnını doyururken çoluk çocuğunu dahi tanımayanlar yeni kahramanlarınız. Parçalayan-öldüren-kapan-kaçan-hırsız-talancı-leşçi karakterler yeni kahramanlarınız!. Dünyayı, ülkenizi, medyanızı, siyasetinizi yöneten işte bu yeni kahramanlar!..

Güzelliğin dayanılmaz cazibesi vardır, oysa. Bu belgeseller, güzelin insanı sarhoş eden binbir rengini çizerken, güzelin, aynı zamanda zayıf, güçsüz ve aciz ve kusurlu olduğunu bize öğretir. Yani, "zerafet" aciziktir, yani, güçlü olmayan-kaslı olmayan herşey kusurdur, demeye getirir..

İşte bu dangalak senaryolar, dangalak halklara takdim edilir...

Bizler, iyimser olduğumuz, mutlu, romantik olduğumuz için tabiatın güzel olduğunu iddia etmiyoruz, güzellik ve barış tabiatın gerçeğidir, ta kendisi...

Gazetecileri, ordusunun tanklarında çalıştıran Pentagon da, bu belgesel senaryoları yazan sözümona belgeselciler de aynı işi yapıyor...

Vahşi kapitalizm, yalnız gazıyla, silahlarıyla, fabrikalarıyla doğayı kirletmiyor. Doğanın ruhuna, doğanın bedenine, insanoğlunun ve tabiatın ahlakına karşı, inanılmaz-amansız bir yıkıcı-kıyıcı savaş veriyor, bu sefer kameralarla...

nihatg@leman.com.tr

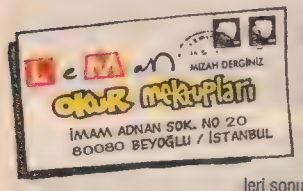

Merhaba Leman

Ben sizin kronik bir hastanızım. **"Savaşa Hayır"** resmini hava muhalefeti yüzünden gönderemedik. Sevgili arkadaşlarımın özverileri sonucu **bu resim Gülnar'da yarım metre kar varken çekildi.** Herkes bu resim için okula geldi. Biz Mersin üniversitesi Gülnar Meslek Yüksek Okulu öğrencileriyiz. Ayaktakiler-Sağdan sola: **Aslı, Özlem, funda, Gökhan, Cem, Ali, Zeynep, Sibel.** Oturanlar-Sağdan sola: **Berat, Tuba, Nezaket, Sezai.** Şu an görünen savaşın bittiğini biliyoruz. Biz asıl

görünmeyen iç savaşların (bütün dünyada) bitmesini istiyoruz. Onun için hep bir ağızdan **"SAVAŞA HAYIR"** diyoruz. Bunların yanında emperyalist Amerika'ya **"DUR"** diyoruz. **Birgün bu sesimiz çığlık olup büyüyecek ve Amerika kendi kanı içinde boğulacak.** Leman çalışanları, emekçileri ve okurlarına da bu kadar duyarlı oldukları için saygılarını sunuyorum. Ayrıca bu resmi okulumuzda yapılacak olan **"Savaşa Hayır"** sergisine de koyacağız. Sizi çok seviyoruz.

Kronik Hastanız Sibel Sevindik

BİLKENT ANKARA LEMAN SÖYLEŞİSİ

SAYI: 599 - 2 MAYIS 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr)
Tel: 0 212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212.245 38 06 •
Abonelik için Tel: 0 212.292 95 65 (140) • Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bolumu • Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez • Adres: İstiklal Cad. Imam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

BEKLEDİĞİMİN ONUN BANA DÖNMESİ OLMADIĞINI ANLADIĞIMDA...

Onunla içinde bulunduğum bu karanlık ormanı seviyordum... Ürkütücüydü orman.Uğultuluydu... Tehlikelerle ve vahşi hayvanlarla doluydu... Hayatın dışındaydı... Başkasıyla yürüseydim korkardım. Vazgeçerdim.Göze alamazdım. Ne kadar can sıkıcı olursa olsun hayatı özlerdim. Ama onunla bu ormanı yürümek çok zevkliydi... Bütün o tehlikeler ve vahşi hayvanlar bana son derece masum geliyordu... Uzaklardan gelen uğultular ona duyduğum aşkın saf melodisi gibiydi... Burada başkalarına ürkütücü gelecek olan her şey ruhumu okşuyor, içimi sevinçle dolduruyordu...

En güzeli yürüdüğümüz bu ormanın bir ötesi, bir sınırı yoktu... Ne kadar yürürsek yürüyelim sanki bitmeyecekti bu orman...

Benim için artık bir anıya , bir fikre dönüşmüş sevgime nasıl kavuşmuşsam, kaybettiğim masumiyetime de yeniden kavuşmuştum...

Bu masumiyet ölmeden ölmek kadar büyüleyici geliyordu bana...

Bu sevgi, bu masumiyet olmadan da yaşanabilirdi elbet, ama onlarla mutlu mutlu ölünürdü...

Hep bu halimi özleyerek yaşamıştım yıllardır... Dışarıda, hayatın içinde tanımadığım bir başkasıydım. Tanımadığım bu yabancıya hayata nasıl uyum sağlanır, nasıl ayakta kalınır dersleri vermekten yorulmuş, tükenmiştim... Bu yabancım için neden bu kadar çaba harcıyor, çile çekiyordum, işte bunu bir türlü anlamış değildim... Sanki büyük bir suç işlemiştim de, bu suçun cezasını hayat boyu ödemeye mahkum edilmiş gibiydim... Ben diye bildikleri bir yabancıyı bu hayata alıştırmak, bu hayatı benimsetmeye çalışmakla yükümlü kılınmıştım sanki...

O bu hayata alışır, benimsemeye başlarsa bunun beni ne kadar mutlu edeceğini, benim için nasıl bir anlam taşıdığını bile anlamış değildim... Tek isteğim bu çilenin bir önce bitmesi, herkesin bir an önce kendi köşesine çekilmesiydi... O köşe neresiydi, bu hayatta insanın kendisi olabildiği bir köşe olabilir miydi?

Aslında hiç de merak etmediğim şeyleri merak ediyormuş gibi yapmaktan, hiç de arzu etmediğim şeyleri arzuluyormuş gibi davranmaktan içim dışım yalan olmuştu... Başkalarına değil, en çok kendime yalan söylemekten yorulmuştum. Hayır, utanmıyordum başkalarına yalan söylemekten... Burası bana ait bir yer değildi ki... Zaten bana ait olsaydı yalan söyleme ihtiyacı hiç duymazdım...

Kendime yalan söylemem ise hayatımdan bir tür öç alma isteği gibiydi, ona; beni buraya getirip bıraktın, tanıdığım hiç kimse yok burada... Kendimi bile tanıyamıyorum. Bana bunca acıyı, bunca tesellisiz hasreti bu tanımadığım kişi yaşatıyor, bana bunları neden yaptığını bile bilmiyorum, demek istiyordum...

Ona durmadan yalanlar söyleyerek hem ondan öç almak istiyor, hem de bilmediğim bir yerde kimsesiz, tanıdıksız, dostsuz kaldığım için yaşadığım o derin korkuyu bastırmaya çalışıyordum... Öyle çaresiz, öyle umutsuzdum ki, kim olduklarını bilmediğim, tanımadığım insanların, beni saflarına alsınlar, dışarıda bırakmasınlar diye oyunlarına alışmak, gündelik dünyalarına kapılmak istiyordum... Ve bu alışmayı ve kapılmayı çok acı çekmeden yaşamak istiyordum... İşte bu olmuyordu... Ne yapsam, nereye gitsem bana bu hayat, bu insanlar kadar yabancı bir göz beni durmadan takip ediyor, yanıma gelmeden, öylece uzaktan beni seyrediyor ve ben bu yüzden ne yapsam yanlış yapıyor, nereye gitsem, orası gitmek istediğim yer olmuyordu...

Hangi işi yapsam o iş aslında benim işim olmuyor, hangi başarıyı kazansam o başarı bana ait olmuyordu...

İnsanlar beni bana anlattıklarında, beni bana yorumladıklarında onları gizli bir şaşkınlıkla dinliyor, hiç bozuntuya vermeden davranıyor, ama acaba kimden bahsediyorlar, diye sormaktan da kendimi alamıyordum... Kimi zaman beni bana hayranlıkla anlattıkları zamanlarda onları kirli bir haz ve en çok da ince bir pişmanlıkla dinliyordum... O kirli hazzın nedeni yalanlarımın hala geçerli olduğunu anlamış olmamdandı... O ince pişmanlığımın nedeni ise koca bir yalan da olsa hayatımı buraya getirdikten sonra bütün bunlardan birden nasıl vazgeçeceğimi düşünmemden ötürüydü... O ince pişmanlığımın üzerinden kalbimi örten koyu bir kan sızardı... Ne zamandır kanımı emsem, kanım uzak bir yerlerde bıraktığım büyülü geçmişimi değil, zehirlediğim yalnızlığımı hatırlatıyordu bana... Bu zehirlenmiş yalnızlığım artık içtenlikle sarılacağım hiçbir hatıramın kalmadığını hissettirirdi bana... Hatıralarım çağırdığım yerde yoktu ne zamandır. Onları çok özlediğim zaman ben kendime yalan yanlış hatıralar uydurur, alıp onları bulunması gereken yıllara götürür bırakır; ama bıraktığım yerler bir anda karanlık bir çukura dönüşür, bu çukurun içine bakmaya korkar gerisin geri dönerdim... Döndüğüm yer o karanlık çukurdan daha karanlık bir yer olsa bile... Burası, bu hayat olsa bile... Bu karanlığa alışmak içinse kalbimi bana ait olmayan koyu bir kana batırır, korkumu yatıştırmaya çalışırdım... Bu koyu kan, tepeden tırnağa yalana batmış olsalar da yaşamak için birbirlerine tahammül etmek zorunda kalan insanların zehirledikleri yalnızlıklarından sızan kanı... Herkesin o kirli kanı birbirine karışmıştı... Ondan bu kadar koyuydu... Yaşamaya tahammül edemeyenlerin çığlıklarını duymamak için bu kadar koyuydu...

O da benim gibi kalbini örten bu koyu kanda boğulduğunu hissediyordu... Hem hayata tahammül edebilmek için bu kanda boğulmayı göze alıyor, hem de böylesi yaşamaya tahammül edemeyenlerin çığlığıyla uyanıyordu her sabah... Bu yüzden bu hayata ayak uydurmaya çalışmasını bana çok acıklı görünüyordu... Onda kendi çaresizliğimi görüyordum... O da durmadan benim gibi yalnızlığını zehirlemeye çalışıyordu...

Birbirimize hayranlık duymuyorduk... Birbirimiz için yaratılmamıştık belki de... Kimin için yaratıldığımızı bile bilmiyorduk... O insanları beklemek, olmadığında onlara benzeyenlerle olmaya çalışmamız bile çok acıklıydı... Sadece buna inandırıyorduk kendimizi... Kendimiz için doğru insanları bulup kurtulmayı düşünüyorduk;bu hayatta bunun olmadığını, olmayacağını bile bile...

Bu kurtuluş düşü bizi kaderimizin karanlık çukuruna biraz daha yaklaştırıyordu oysa...

Kaderlerimizin karanlık çukuru önünde karşılaşmıştık birbirimizle... Ne o benim, ne de ben onun insanıydık bu hayatta... İkimiz de çok uzaklardaki birilerine aşıktık... İmkansız birilerine... Çünkü bu hayatta aşk denince akla imkânsızlık geliyordu..Daha da acısı insanlar birbirlerini yok edip aşk diyorlardı bunun adına. Öyle ki kimi insanlar bu hayatta aşık olduklarını sandıklarına, gelmelerini çok istedikleri halde yaşayacaklarını önceden sezdikleri için; gelme, nasılsa gideceksin, ayak seslerin yeter bana, diyorlardı... O ayak seslerini duyunca mutlu olup umutlanıyor; duymayınca da acı çekip çöküntüye giriyor, hayattan umutlarını kesiyorlardı...

Ne ben onu bekliyordum, ne de o beni... Bir yabancıya bu hayatı öğretmek, ona bu kuralları benimsetmek, bunları yaparken de durmadan acı çekmek ve kendimizi özlemekten başka bir şey yaptığımız yoktu ikimizin de... Birini bekliyorduk durmadan... Hem de onun kim olduğunu bilmeden... O bir gün gelecek bizi bu hayattan kurtarıp özlediğimiz o yere götürecekti:.. O yerde ne yapacaksak başkaları için değil kendimiz için yapacaktık... Omuzlarımızda yıllardır taşıdığımız kaygı güğümleri olmadan öylece etrafı seyredecektik... Belki o yer sonsuz bir gece olacaktı ve bu biz o sonsuz gecede o ana dek boşa giden günlerimize ,yitirdiğimiz ömrümüze, zehirlediğimiz yalnızlıklarımıza ağlayacaktık duracaktık... İyilikle ve içimiz arınır gibi... Şükrederek ağlayacaktık bizi bu geceye kavuşturan asıl kaderimize...

O bana imkânsız aşkını anlatıyordu, bense ona yıllardır beklediğim kadını... Karanlık bir çukurun dibine bıraktığımız hatıralarımızı konuşuyorduk durmadan... O çukurun karanlığından nasıl da korkup daha derin bir karanlığa doğru kaçtığımızı; buraya, bu hayata... Aslında ne ben onun imkânsız aşkına inanıyor, ne de o benim yıllardır beklediğim kadının bir gün geleceğine... İkimiz de bir yama gibi duruyorduk bu hayatta..O her şeyi karanlıkta bırakıp içindeki bütün ışığı imkânsız aşkına, bense neredeyse benzer yoğunluktaki bir ışığı yıllardır beklediğim kadının geleceği yolun üzerine doğru tutmuştuk... Aslında ikimizin de ışığı bir boşluğa doğru akıp gidiyordu... O kadar çok kendimizden ve beklediklerimizden söz etmiştik ki o boşluğuna beni aldı, ben boşluğuma onu aldım... Ne o beni, ne de ben onu bekliyordum; ama boşluğu aydınlatan o ışıkta birbirimizi görmeye başlamıştık... Onun imkânsızlığı ben olmuştum... Yıllardır yolunu gözlediğim kadınsa o olmuştu... O zaman birbirimize daha çok acımaya, birbirimize daha çok bağlanmaya başlamıştık...

Bu duygularla gelmiştik bu ormana... Orman ürkütücü ve tehlikelerle doluydu... Tam benim istediğim gibiydi... Vahşi hayvanlar içimde yıllardır taşıdığım o gizli benliğim kadar masumdu... Burada hayatın kurallarını benimsetmekle görevli olduğum o yabancım yoktu... Onu ormanın dışında bırakmıştım... İçine girdiğim bu uzun gecenin her anı aitti... Burada zaman yoktu... Günler yoktu burada... Sadece anlar vardı... Büyüsü kendisinde gizliydi bun anların... Bu da hiçbir şey yapmadan, yapmak zorunda kalmadan büyük bir sevinç duymama yol açıyordu... Sadece yaşıyor olmaktan dolayı yaşanan o nedeni belirsiz sevinçti bu... Bu nedeni belirsiz sevinci sadece çocuklar ve deliler yaşıyordu geldiğimiz hayatta... Ne zamandır onlar bile duymuyorlardı bu nedensiz sevinci... Artık rengarenk haplar vardı... Bu sakinleştirici hapları içtiklerinde onların çocuk ve deli yapan ışıkla bağları kopuyordu...

O artık benim için sadece imkânsız aşklarla hayatını mahveden yaralı bir insan değil, bu ormanın ta kendisiydi... Ağaçtı, çiçekti, soylu bir sessizlikle yanımızdan gelip geçen vahşi hayvanlardı... O benim için bu ötesi olmayan sonsuz geceydi... Geride bıraktığım hayatta aşk diye bildiğim ne varsa onun dışındaki her şeydi o... O hayatın benden aldığı her şeydi... Yıllardır kendime nasıl büyük bir özlem duymuşsam, o şimdi bu özlemin ta kendisiydi... O hayatta ne değilsem, şimdi benimle yürüyen bu kadın onların hepsiydi... Ne kadar inkar edip gizlesem de geride bıraktığım hayatta inandığım tek şey vardı, o da umutsuzluğumdu... Ve ben o hayatta umutsuzluğuma durmadan bahaneler uydurdum... Umutsuzluğumun içinden umut çıkartmaya çalışırdım... İnançsızlığımdan inanç çıkartmaya...

Oysa onunla bu ormanda umutsuzluğumdan büyülü bir mutluluk duyuyordum... Burada umutsuzluğuma bahaneler uydurmaya çalışmıyordum... Umutsuzluğuma , o ana dek hiç tatmadığım bir aşk gibi sarılıyordum burada... Ve o hayatta aslında hiç gelmeyecek olan o kadına nasıl yalvarmışsam, burada da umutsuzluğuma öylesine sarılıyordum... Beni içine al, diyordum ona... Öylesine kendine dönüştür ki beni, senden sonra kimse anlayamasın bu özlemin, bu arzunun nedenini...

Öylesine yakarıyordum ki ormana beni içine alması için, yakarışımdan gözlerim doluyordu... Öylesine yakarıyordum ki umutsuzluğuma beni kendisine dönüştürmesinden, umutsuzluğum aşkla ürperiyordu... İlk kez umutsuzluğuma bu denli suçsuz bir aşkla sarılıyordum...

Çünkü o hayatta kimi özlemişsem, kimi beklemişsem hep bir suçlu gibi özlemiştim bir suçlu gibi beklemiştim kimi beklemişsem... Hiç olmayacağını, hiç gelmeyeceğini bilmezlikten gelerek sevmiştim kimi sevdiysem... Kalbimdeki o koyu kanla... O zehirlediğim yalnızlığıma inat... Kendi ellerimle yaptığım hatıralarımı o karanlık çukura atıp , oradan daha da karanlık bir yere, buraya , bu hayata kaçarak... Ne olduğumu, nasıl yaşadığımı bile bile sevmiştim... Suçlu bir aşkla...

Belki de hayatımda ilk kez kendimi suçsuz hissediyordum... Susamıştım bu halime... Susamıştım umutsuzluğuma... İnsanlara nasıl görünüyorsam değil, gerçekte nasılsam öyle davranmaya susamıştım... Yalnızlığımı vahşi bir hayvanı sever gibi hiç korkmadan okşayıp sevmeye başlamıştım... Yalnızlığım da susamıştı bu suçsuzluğuma...

Ben onu sevip okşamaya başlayınca o da beni daha önce hiç hissetmediğim bir şefkatle sevip okşamaya başlamıştı...

Boşuna uğraşıp yalan yanlış yapmama gerek kalmadan hatıralarım o derin çukurdan kendiliğinden çıkıp gelmeye ve ellerini uzatmaya başlamışlardı bana...

Ve bir gün o duydu ormana yaptığım yakarışı... Beni bu ormana getirdiği için ona nasıl bir umutsuzlukla bakmış olduğumu gördü...

Umutsuzluğumun içindeki ondan sonra kimsenin anlamasını istemediğim bu özlemi hissetti... Ormana beni içine al , öylesine al ki senden sonra kimse anlayamasın bu özlemi, bu arzuyu, diye nasıl yakarmışsam ona da yakarmış olmalıyım ki korktu benden... Hayatın kendisinden kopup gideceğini, bu ormanda yolunu kaybedeceğini düşündü... Ve birden o çok uzaklarda kalmış olan coşkusunu özlemeye başladı... Uzaktaki coşkusunu özlemeye başlayınca kendi çaresizliğini unutup beni yok saymaya başladı:.

Gitmeliyim artık, dedi... **Bu ormanın daha ötesi yok... İmkansız aşkımla arama girme... Ona beni unutturmaya çalışma...**

Ve sonra ormanın hemen yanından geçen bir otobana doğru koşmaya başladı... Koştuğu yerden arabalar geçiyordu... Arabaların hırsız farları bana kollarını sonsuza kadar açmış olan o uzun geceyi incitip duruyordu...

Giderken o imkânsız aşk düşünü bu ormanda, benimle bıraktı... Giderken yıllardır yolunu beklediğim o kadını benden alıp da gitti...

Artık ne geldiğim o hayata aittim, ne de bu ormana... Yarım kalmıştı o uzun gecem... Yalnızlığımın o vahşi tenini okşayan elim havada kalmıştı... Eksik kalmıştı beni kimseden görmediğim bir şefkatle okşayan yalnızlığımın sıcaklığı... Görüyordum oradaydılar, ama ne ben gidebiliyordum onları görebilmeye, ne de onlar gelebiliyorlardı yanıma: Sanki yakınlaştıkça daha da uzaklaşmıştı beni benimle barıştıran hatıralarım...

Umutsuzluğumun nasıl bir ötesi yoksa, bu ormanın da bir ötesi yoktu... Umutsuzluğum onu özlüyordu şimdi... Onun gittiği yerde başlıyordu şimdi bu ormanın ötesi... Bu ormanı kendimi nasıl biliyorsam öyle biliyordum... Gittiğinde anladım, bu ormanın içinde daha birçok orman varmış...

O varken nedensiz sevinçler yaşardım, şimdi ormandan daha karanlık olan otobana bakıyordum, bir gelen var mı, diye... O beni bırakıp gitti ya, nedensiz sevinçlerimi de alıp gitmişti...

Çok istiyordum peşinden gidip onu bulmayı, ama bulamayıp geri döndüğümde bu orman beni bir daha içine almazsa diye çok korkuyordum...

O gittiğinden beri burada benimle kimse konuşmuyor... Ne ağaçlar, ne çiçekler, ne de vahşi hayvanlar... Ama yine de canım hiç sıkılmıyor..Çünkü gittiği yerden kıskanıyorum onu... Özlem dolu bir kıskançlık bu... Kıskançlığın pençesine düşen insan can sıkıntısı nedir bilmezmiş... Geldiğim yerde de kimse konuşmazdı benimle... Burada da konuşmuyorlar... Yalnız arada büyük bir fark var: Geldiğim yerde kimse beni gerçekten tanımazdı, o yüzden ne konuşsak, konuşmamış gibi olurduk onlarla... Çünkü orada insanlar birbirlerini anlamamak üzere anlaşıyorlardı... Buradakiler ise gerçek yüzümle görmüşlerdi bir kere beni... Ben umutsuzluğuma nasıl inanmışsam, onlar da bana öyle inanmışlardı... Şimdi geldiğim yerle bağlarımı koparmadığımı görüyorlar... Kimi ve neyi özlediğim onlara göre henüz belli değil... Biliyorum, beklediğim şeyin aslında onun bana dönmesi olmadığını anlayana kadar konuşmayacaklar benimle...

Bekliyorlar beni... Umutsuzluğuma yanımda kimse olmadan sarılmamı bekliyorlar...

Benimle konuşmak için onun bana bırakıp gittiği imkânsız aşkı yolun kıyısına bırakıp ormanın içine doğru yola çıkmamı bekliyorlar...

cezmiersoz@leman.com.tr

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Bir dönem Adana'daki damdan düşüp ölmelerden bahsetmiştik.. Gelen bilgilere göre bu hala devam ediyormuş.. Yazın evin damında uyuyan kimi yöre halkı, gecenin bir vakti uyku sersemi helaya doğru kaykılınca damdan düşüp sakat kalıyor. Hatta bissürü ölen de varmış. Belediye sakatlanan ve ölenlerin listesini çıkarmıştı. Sakarlıktan falan değil bu.. "Toprak Çekmesi" derler buna! Sıcak memleketlerde cinsi olgunluk daha erken tezahür eder. İklimin verdiği bu erken inkişafı gaza getiren bir başka şeyse afrodizyak etkisi yapan yöresel yemeklerdir... Kebap... Fellah köftesi.. Karabiber, turp, baklava... Zencefil.. Adamı gecenin bir vakti şaha kaldıran şey idrar torbası değil işte bu ateştir, intirastır.. Yaşar Kemal'leri de yaratan kızgın toprak ateşi budur. Her yatsı namazından sonra sokakları tenhalaşsa da Adanalı kaderine razı olmaz.. Tefekkürü geniş olduğu halde sinire kestiği vakitler dedemin yaptığı gibi çıkar bahçeye yalınayak toprakta yürür, böylece sinirini atar. ona ateşi veren toprak, almasını da bilir!!!

YALARIIMMM!..

Öpüşmenin, busenin bir kimya meselesi olduğu iddia ediliyor. Meğer bütün dava, insanların tuz ihtiyacından ibaretmiş.. Mağarada yaşayan taş devri insanı tuzun vücut için çok lüzumlu bir madde olduğunu keşfeder. Bunun üzerine, insanın yüzünde tuz biriktiğinin farkına vararak birbirlerinin yanaklarını yalamaya başlamışlar. İş bu kadarla da kalmamış.. Akıldan en az bizim kadar nasibini alan ecdadımız, bu ameliye kadının yüzüne tatbik edildiğinde zevkin arttığının farkına varmış.. Daha sonra insanoğlu tuzu başka kaynaklardan temin etmiş fakat öpücük geleneğine hep sadık kalmış..

Artık bakkallarda billur tuzu rahatça bulunuyor.. Fakat gece vakti vuslat bahçesinde hala tavuk gibi dolananlar var.. Bir kerecik öpmüş onu, bir daha da öpememiş..

Tuzu aktiret.. Ah ne olurdu onun anasının memesinden tatlı sütü emseydin, kardeşi olsaydın.. Seni böyle ızdırapla sevmeseydi.. Beraber o gizli bahçede, çift çift gusül abdesti alan güvercinlerin göğe doğru sofulaştığını seyrettiğiniz ah o vakitler... Saçlarının kokusu ne güzeldi.. Tuzlu yüzüne dökülür... Mehtabını gölgelerdi...

KANLI KIVRAK YALEYLİLER!..

Sadizm... Başkalarının canını acıtarak cinsi tatmin. Ta eskilerden kalma bir gazete haberini hatırlıyoruz. Şark vilayetlerinden birinde on seneden beri evli ve üç çocuklu bir kadın kocasından polise sığınıyor. Kocası bunun namusundan şüphe ediyor ve bir erkek adını verinceye kadar kadına akılalmaz işkenceler ediyor. Kadının bir günahı yok.. Ama işkenceden kurtulmak için herhangi bir erkek adı söylemek zorunda. Sonra adam tüfeğini alıyor.. Gidip ismi bu olan herhangi bir adam buluyor, zorla onu eve getirtip göya mevzu cürmü yazı ile itiraf ettirip imzalatıyor ve serbest bırakıyormuş.. Bu performans bir çok kere tekrarlanmış.. Daha da garibi.. Uzaktaki, hiç tanımadığı bir erkeğin adından ziyade yakındaki bir erkeğin adını vermesi için ısrar edip, daha beter işkence yapıyormuş. Sonra, Anadolu'nun batı kısmında bir vilayette bi ara vuku bulan başka bir hadise dikkatimi çekti.. Sadist koca kansına itiraf ettirmek için boynuna canlı yılanlar sararak işkence ediyormuş.. Konu cinnet felçleri geçirmekte olsa, anladım ki asıl hayat hikayesi, paranoidte olsa zengin hayal gücü bize doğudan geliyor... Boyna yılan sarmakta neymiş be gadasını aldığım...

STİGMATA

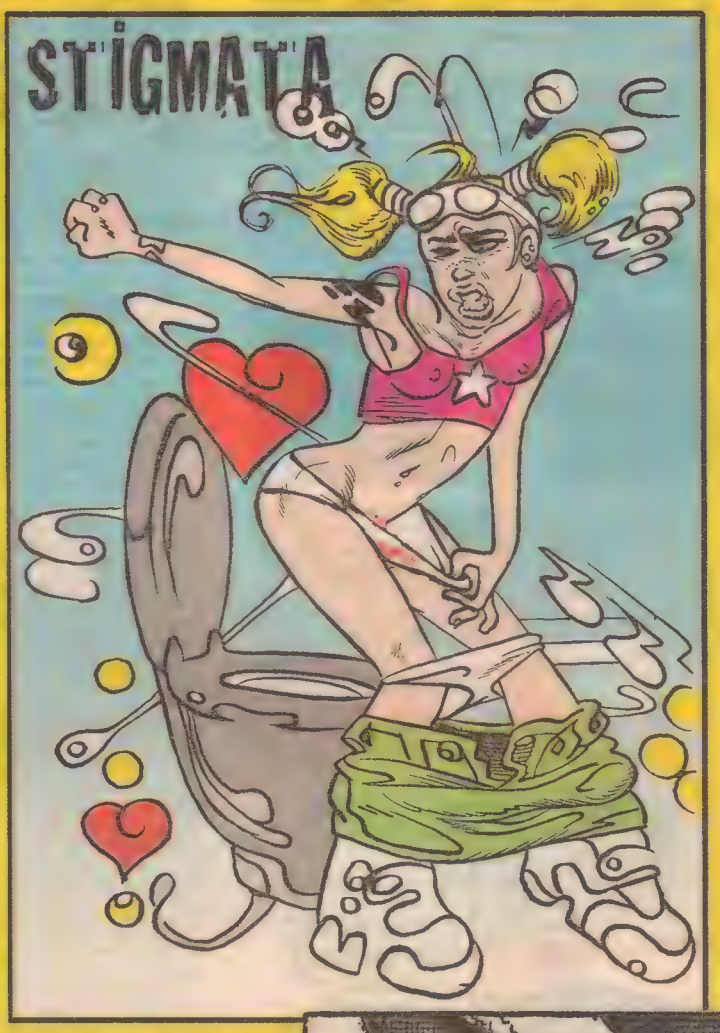

Garip aybaşı kanamalarının vajinanın dışında akciğer, mide, barsaklar, dişetleri, bademcikler, kulaklar, meme başları ve hatta göbekten de vuku bulabildiğini biliyor muydunuz? Anormal kanama, regl düzenimin bozulması nedeniyle gelen yüksek kan tazyikini müvazene haline getirmek için tabiat acaip bir yol bulabilir.. Anormal aybaşının bu anormal şartlar altında eller ve ayaklar bile kanayabilir!

Bu gibi haller geçmişte dini alametler sayılmıştı.. (stigmata) Avrupa'da hala avuç içleri kanayınca kendini mesih zanneden kızlar var.. Bunların tarikatları, web siteleri var.. Yobazlık ne rönesans, ne de milenyum tanıyor muna koyim..

Akşamsefası

600

9 Mayıs 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/19- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

İKİ HAYVAN ARASINDAKİ FARK

BU HAYVAN AYNI ZAMANDA MÜTAHİTLİK YAPIYOR.. DEPREM BÖLGELERİNDE YERLE BİR OLAN, MALZEMEDEN ÇALARAK YAPTIĞI BİNALARLA ÇOK CANLAR ALDI..ALMAYA DA DEVAM EDİYOR.

BU HAYVAN DA AYNI ZAMANDA İNŞAAT DENETMENİ.. YANDAKİ HAYVANIN ÇÜRÜK İNŞAATLARININ YANINA BİLE UĞRAMADAN RÜŞVET ALARAK RUHSAT VERİYOR. VERMEYE DE DEVAM EDİYOR..

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIP GELİN

FEYHAN GÜVER

* Kız geliin çok yoruldun ağacın altına git biraz hadi gülüm... ** Bana da bi su getir kurban olduğum...

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

yo@leman.com.tr

Pirelli Takvimleri 1965 & 1995

1. 65 kadını, çıplak değil ama erotiktir. **95 kadını, çıplak ama erotik değildir!..**
2. 65 kadını, kendine güvenen kadın modelidir... **95 kadını, boynu bükük ve savunmasızdır!..**
3. 65 kadını, günlük hayatın herhangi bir anı doğallığındadır... **95 kadını, zorlanmış kurgu yapaylığındadır!..**
4. 65 kadını, hayata yön verir, metalaştıralamaz... **95 kadını, yön verilendir, direk metadır!..**
5. 65 kadını, hür seks gündeminin dişi figürüdür... **95 kadını, prezervatif çağırışımıyla "tutsaktır!.."**
6. 65 kadını, nereye bakar bilinmez, gizemlidir... **95 kadını, sinik gibi yere bakar, gizemsizdir!..**
7. 65 kadını, gemisinin kaptanıdır... **95 kadını, başkasının ağına düşmüştür!..**

ERDENER ABİ

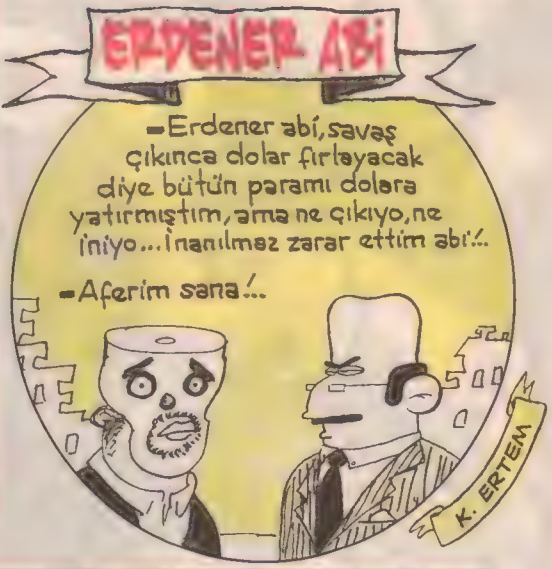

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

DİPNOT

Alp Tamer

Deprem bölgelerinde onca cana kıyan malzeme hırsızı "müteahhit"leri için samimi bir yargılama önerisi...

LeMan

Bingöl'de çadır isteyen halkın üzerine kurşun yağdı.. Hükümet olayları provakasyon olarak niteledi.. Acizlikten yine bölücülük masalıyla yırtılmaya çalışıldı...

Polis lojmanlarında hasar olmamasına karşın artçı korkusu yaşıyan polis ailelerine çadır önceliği tanındı..

Dünya SARS'la sarsılırken ülkemizde yeni bir virüs peydahlandı:Yoksulluk...Yapılan bir araştırmaya göre, pek çok hastalığın yoksuluktan kaynaklandığı ortaya çıktı..

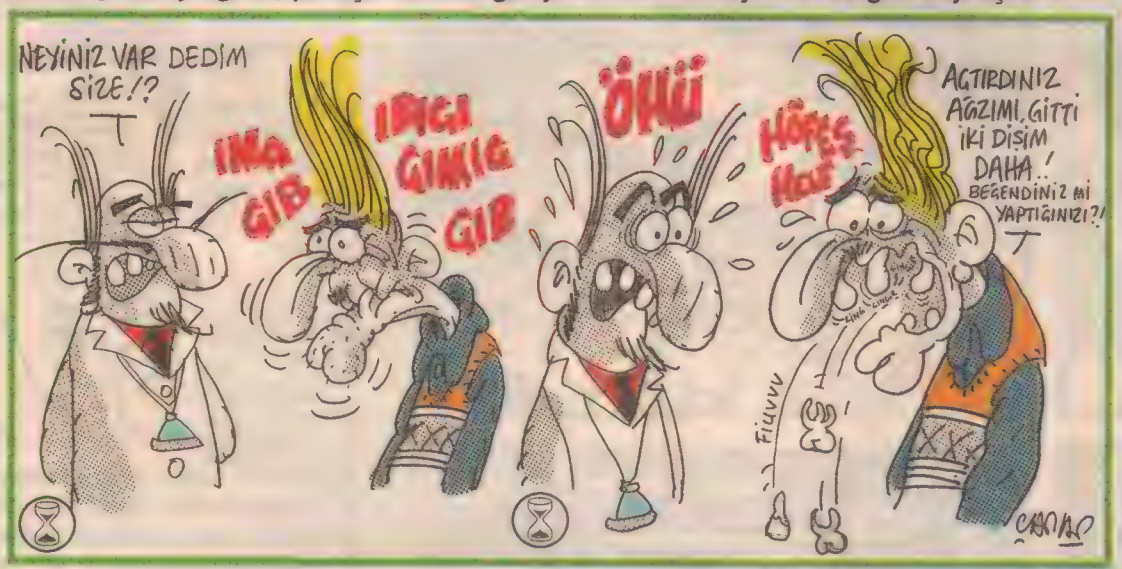

Deprem 6.4...Devlet 8.9 şiddetinde vurdu... Bingöl'de çadır isteyen depremzedeye tekme, tokat, copla dayak, makinalı tüfekle seri kurşun...

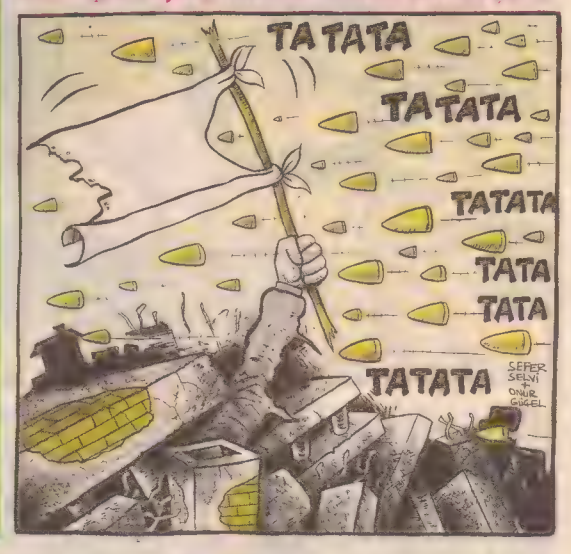

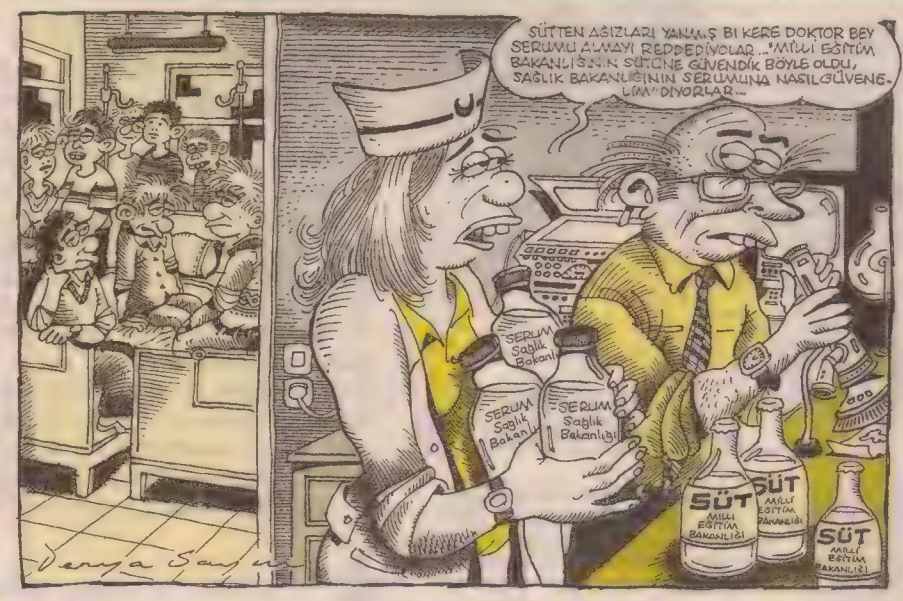

Bursa Zübeyde Hanım doğumevinde "ölü yıkayıcı" kadrosunda yer alan Cevdet Ayaz, aynı hastanede müdür yardımcısı görevine getirildi..

BİLKENT ANKARA LEMAN SÖYLEŞİSİ: 9 Mayıs Cuma Saat: 15:30 İçmimarlık Fakültesi FB-05

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

CAÇAR

tripanazomigambiyétsizler

YIL 2050...YAŞ 83 (TENEŞİR GÜNLERİ)

daral@leman.com.tr

Aksamsefasi

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Alo çocuğum annen ben evet, Sıkılhan. Alo. Ordasın evet, biliyorum. Anneler Günü içün yazdığın şiiri doktora götürdüm Sıkılhan.

- Doktora yazmamıştım ki ben onu.

- Bana da yazmış olamazsın Sıkılhan. Orda anlatılan kadın ben değilim. Şiirde beni sürekli şarjı biten ve tik halinde "evet" diyen bir kadın olarak tarif etmişsin, evet. Mizah bu değil Sıkılhan, şiir hiç değil. Neyse şarjım bitiyo fazla uzatmıycam, evet şiirini bir ruh doktoruna götürdüm Sıkılhan. Çapa'dan mezun ama Massaçuset'te masteri var, hoş bi adam. Önde blok halinde bir grup kır saçı var, gümüş rengi meç yaptırmış gibi duruyo...

- Uzatmıyalım anne, doktor ne dedi, yaşıycak mıyım?

- Sen büyüyomuşsun Sıkılhan. Yapay diyaloglardan sıkılan bi insanmışsın. Doktor sana "iyi bi çocuk" dedi ama ben emin değilim. Bu tip alaycı şiirler yazmamalısın , diyalog bu değil Sıkılhan. Biz seninle ilgiliyiz. Buna hayır diyemezsin evet. Şimdi kapatmalıyım. Ama şiirinde benle dalga geçtiğin gibi sana "Şarjım bitiyo" diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Kapatıcam çünkü ilaç saatim geldi. Doktor Bey, Hamdi ismi, bana Prozac yazdı, evet. Hoşça kal Sıkılhan. Bir sürü şarjı olan bi insanım ben. Evet öyleyim.

- Alo, Sıkılhan, ben delikanlılığı kendine prensip edinmiş, ölçülü alkol alan, ceket altından silah göstermeyi sevmeyen, bazı değer ve ilkeler çerçevesinde haysiyetle çarpan bir deli yüreğe sahip, temiz giyimeyi seven, şerefli, ölümüne arkadaş ama tersine gidersen amansız can düşmanı, ağır, Çılgın Sedat ve açık tirübün felsefesiyle yoğrulmuş... Alo, Sıkılhan, bu söylediklerimi aklında tutuyosun di mi lan?

- Bende 2K 'lık bir balık hafızası var Hırgürkan. Ama sen megabaytlarca özelliği olan bi insansın, "Gömelim seni gel kompüter hafızasına" desem sığmazsın. Ayıptır sorması noolucak bunlar, niye aklımda tutuyorum?

- Okul yıllığı için kanka! Bana yıllıkta bu dediklerimi yazıcaksın. Şimdi kendikendime yazarsam ters kaçar. İlerde nikahlı karımdan, artı, metresimden olan çocuklarımın lise yıllığında hakkımda yazılanları okuyunca benimle gurur duymalarını isterim. Şimdi diğer özelliklerimi söylüyorum, not al: Kendisi aynı zamanda cömertliğiyle tanınan bir arkadaşımızdır. Babasının sahibi olduğu kantinde kolalardan şişe parası kestirtmez. Aramızda "Karaçocuk" lakabıyla anılan bu Türkiye Sevdalısı arkadaşımıza hayatta başarılar diliyoruz. Böyle... Budur... Bi de müzik kulağım var Sıkılhan. Gerçi direkman benim kulağım değil, terbiyesizlik yaptı gitarist bi lavuğunkini kestim. Bilmiyorum, istersen bunu da yaz.

- Hayatta başarılar diliyoruz Hırgürkan.

- Ya sence de "Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar" olmasın di mı Sıkılhan? Hıı, alo? Orda mısın yaağ?

- Benimle mi konuşuyosun Bunalgül?

- Yağ evet, okulun bahar şenliğinde Sühakaan'ların Grubu çalıcak ya... Kavır bi parça okuyalım diyolar, "Yüksek yüksek tepeler" olmasın artık diyorum ben. Sühakaan, Mertun'la kurdukları funk grubundan ayrıldı biliyosun di mıığ? Mertun için "Funk'u bilmiyo, Duman Grubu'nun soundu etkisinde" diyo.

- Ben de bilmiyorum Bunalgül. Yalnız bazen aşrı aşrı memleketlere kız verilmesinden yanayım. Uzaklara... Çok uzaklara...

- Bunu anlamadım şimdi ben. Var ya, mahsus böyle anlaşılmaz cümleler kuruyosun. Sıklıhan. Sen bir insan kavırısın. Mertun funk'tan ne kadar anlıyosa sen de kadın ruhundan o kadar anlıyosun. Hayvanlar âlemisin, ilk insansın. Yivrençlik doruğuna tünemiş baykuş!

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMALARATAN

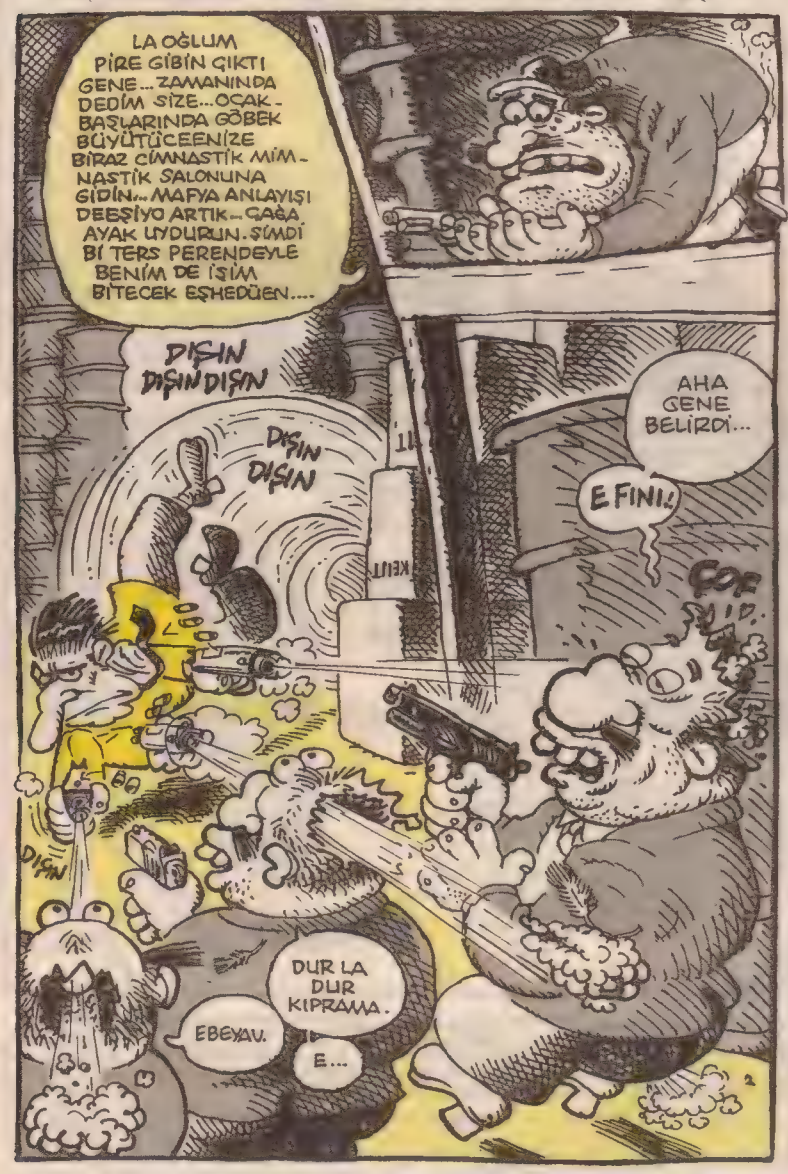

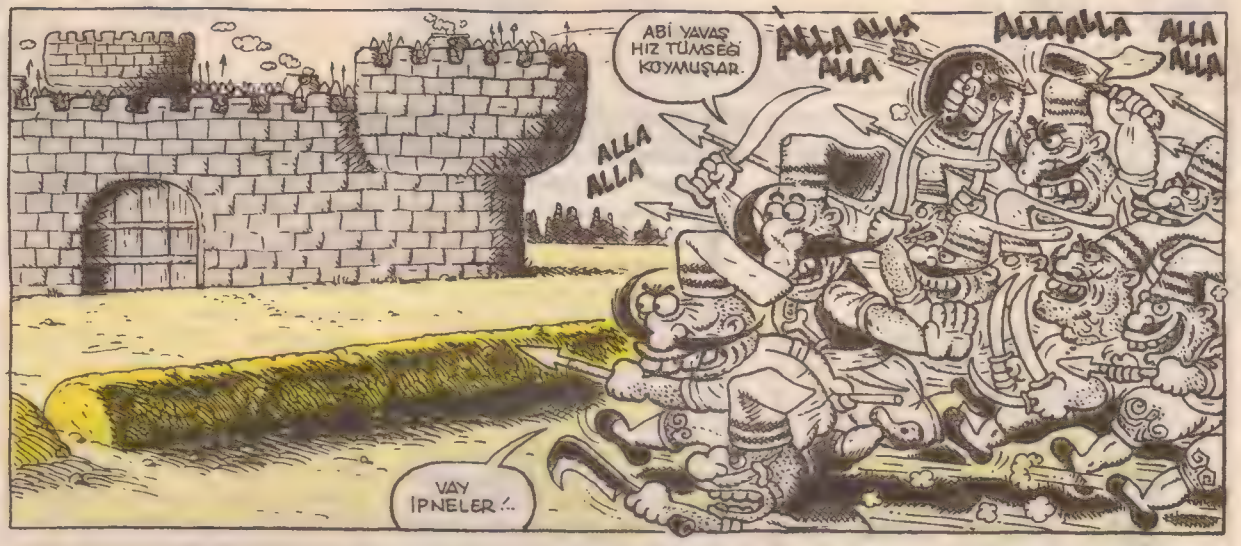

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

SİNGAPUR'DA NASIL ZİKİSİYORLAR BİLİYO MUSUN ERKUT ABİ 13'LÜK, 14'LÜK LOLİTALAR, BAKİRELER... İSTERSEN PASAPORT UYDUR YANINDA GETİR, GLLİ DOLAR... KİMSENİN SARS MARS DİNLEDİĞİ YOK! ÇATIR ÇATIR ZİKİSİYORLAR!.
UZUN UÇAK YOLCULUĞU SENDE Bİ NEBZE OLSUN SUSUZLUK YARATMADI MI ŞU SICAK BAHAR GÜNLERİNDE?!
HAA UNUTMADAN SANA ORADAN GİNSENG SURUBU GETİRDİM...
BUNU ALIP TEKRAR SİNGAPUR'A GÖTÜRÜN KADİN KILIĞINDA SOKAKLARDA GEZDİRİN... BAKTINIZ Kİ AKILLANMIYO, O ZAMAN URANÜS'E GÖTÜRÜP GETİRİN... YOLCULUK BOYUNCA "BEN BİR SALAĞIM" DİYE KENDİ KENDİNE SÖYLENECEK... O DA OLMADI BUNU DAĞLARA GÖTÜRÜP YABANİ EŞEKLERE YALATIN OLSUN BİTSİN!.
ULAN ERKUUT! SENİ DE O KARILARI DÜZDÜĞÜM GİBİ DÜZÜCEM! ULAAN ULAAAAN!..
ERKUT UZAY FATİHİ
ZİZZZ
ZÜÜÜZÜÜÜÜ
Zİİİ

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

CANIIMM, CANIIMMMMM... ÇOK ŞEKERMİŞ... BİRAZ ZAMANIN VAR MI?..

HOOOO ALOO! BİRKAÇ SORUMUZ VAR SANA DİNGİL..!

VAAAY, İYİ POLİS, KÖTÜ POLİS TRİBİ HA...

GEL GEL... ORADA YAKMA.. HASTANE.. NİN BU BÖLÜMÜNDE SİGARA İÇİLEBİLİYO...

HAM YAP BAKİİM YAVRUM... YOKSA SENİ İĞNECİ TEYZEYE VERİRİM BAK... TEYZESİİ GEL EMRE'YE DE CIZ YAP...

İĞNECİ TEYZEYMİŞ... DÜNYADAN HABERİ YOK... NE SAF KADIN MIŞIN BE.

EHLİYET YOK... RUHSAT YOK... TRAFİK SİGORTAN YOK... VE ÜSTELİK ARABAN BİLE YOK... BİTTİN SEN BİRADER BİTTİN... BAŞIN BÜYÜK DERTTE...

HER KONUDA ÇEVRECİLERİ DÜŞÜNMELERİ GÜZEL... BU DEMEK Kİ ÇEVRE BİLİNCİ GELİŞİYOR...

DOĞAL EROTİK ÜRÜNLER MAĞAZASI

PLASTİK DEĞİL! KEÇİ DERİSİNDEN ŞİŞME KAOIN

KİL ve AHŞAP VİBRATÖR

GERİ DÖNÜŞÜMLÜ KUKU

YENİLEBİLİR ÇAMAŞIR •Sakarinsiz

Kanserajen naylona son! İNEK barsağından PREZERVATİF

KAN BANKASI

KİM HORTUMLADI LAN BANKAYI? ÇABUK SÖYLEYİN... YOKSA BEN ONU BULUP ÇIKARTMASINI BİLİRİM...

YAA BIRAK, BOŞVER YAA... ALLAHINDAN BULSUN ŞEREFSİZ...

15 nci GELENEKSEL YAAA'LI GÜREŞLERİ

YAAA..!.. DUR YAAA..!..

ORAMI TUTMA YAA..!..

AŞKOLSUN RECEP YAAA... ÇOK KÖTÜSÜN AMA YAAAA..!..

Akşamsetası

canbarslan@superonline.com

Feyzi Özsalan

feyzi@leman.com.tr

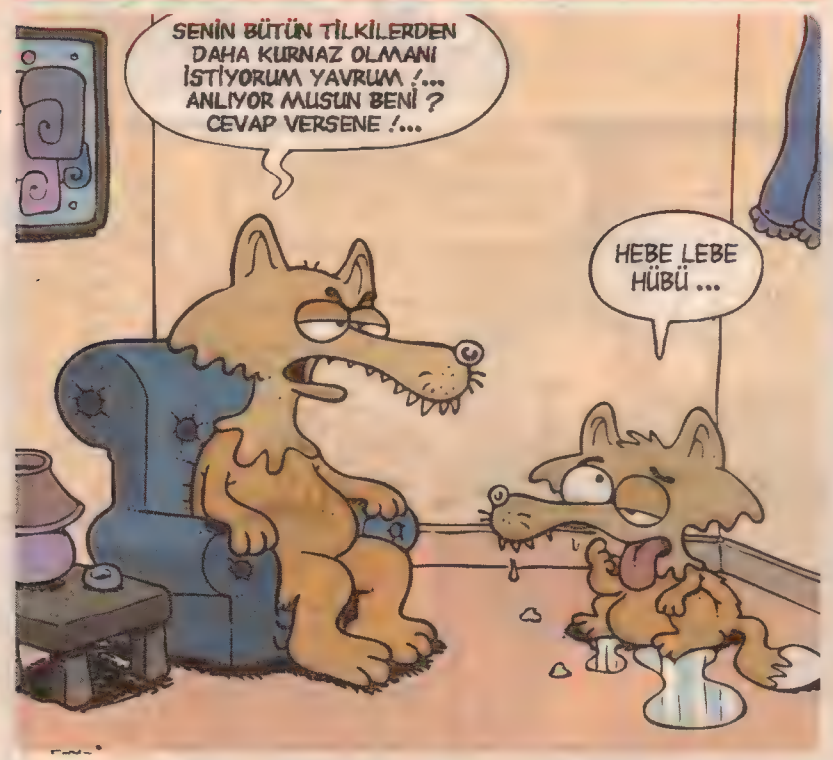

MAYIS AYI HAYATIMIZ GİBİYDİ

Mayıs, benim için öfke ve direniş ayıdır.

Mayıs, benim için hüzün ve yenilgidir.

Mayıs ayı bitmez. Tam bitecekken yine gelir ve kendisini hatırlatır...

Mayıs ayı, eve geldiği ürpertici bir gecede, **bizim çocukları astılar**, diye kesik kesik ağlayan babamdır...

Bu ülkenin onuru, masumiyeti, direnişi, temiz kalmış son çocukları asılmıştır mayıs ayında, ama mayısın hıncı ve kurbanları bitmemiştir yine de...

Mayıs ayı, **Almanya**'nın **Köln** şehrinde, bana sonsuz bir hasretle sarılıp, sen **İstanbul** kokuyorsun, diyen **Atilla Keskin**'dir en çok... Çünkü, mayısın bütün öfkesi, direnişi, hüznü, yenilgisi, bitmeyen istekleri ve son kurbanı onda toplanmıştır...

En sevdiği, canından çok sevdiği insanları hep mayıs ayı içinde yitirmiştir o...

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve **Hüseyin İnan**'la birlikte yola çıkmıştır. Aynı hareketin, **Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu**'nun öncüleridir hepsi. Özgürlük ve adalet istemişlerdir. Bağımsız bir ülke ve o ülkede halkların kardeşçe yaşamasını istemişlerdir.

Halklar inanmıştır bu çocukların haklılığına ve taleplerine. Bir subay olan babam dahi, bir mayıs gecesi, bizim çocukları astılar, diye ağlıyorsa, yeniden geri dönüp, o günlere bir kez daha ve derinden bakılmalıdır...

Ama kırılgandır tarih. İyilikler ve umutlar alınırsa elinden, aklı kötülüğe ve zulme çalışır. Nitekim öyle oldu... Yakalanır bizim çocuklar. Askerî mahkemelerde yargılanırlar. Kalbi bu çocuklarla olanlar, umutlarını ve heyecanlarını korkunun karanlığında gizlerler... Askerî mahkemeden 18 idam çıkar... Hakkında idam kararı çıkanlardan biri de **Atilla Keskin**'dir...

Deniz'i, **Yusuf**'u, **Hüseyin**'i, **Mamak Askerî Cezaevi**'ndeki ön hücrelere tek tek koyarlar. Belli ki idamları kesindir artık. İntihar etmesinler diye de, hücrelerindeki lambalar koridora alınmıştır. **Hüseyin İnan**'ın, yani herkesin benimsediği ismiyle **Dede**'nin elinde **"Gerilla Savaşı ve Marksizm"** adlı kitap vardır ve çok az bir zaman sonra idam edileceğine hiç aldırmadan, bütün dikkatiyle okumaktadır... **Yusuf Aslan**'ın hücresinin duvarında ise **Pir Sultan Abdal**'ın resmi asılıdır. Resimde, **Pir Sultan Abdal**'ın boynuna idam ilmeği geçirilmiştir. Tarihin kırılganlığı devam etmektedir...

Yusuf Aslan, bir ara hücresinden arkadaşlarına seslenir: **Biz gidiciyiz, bu kesin... Kendinizi sıkı tutmalısınız! Belli ki mapusluk süreci bu kez uzun olacak sizin için. Biz gittikten sonra üstünüze çok geleceklerdir. Kendinize bir uğraş bulun. Bol bol okuyun, hatta ikinci bir dil öğrenmeye çalışın. Yoksa zamanı tüketmeniz kolay olmayacaktır...**

İdamla yargılandıkları halde, birbirleriyle şakalaşmaktan geri kalmayan, ölüme bile güle oynaya, yaşam sevinçlerinden bir nebze bile yitirmeden giden insanlardır bunlar... Hücrelerine dadanan ve yakalayıp, **Abdürrezzak** adını verdikleri bir fareyi kuyruğundan iple asıp, fareden çok korktuğunu bildikleri **Yusuf Aslan**'ın hücresinin önünde sarkıtan, onu ranzasının tepesine tırmandırıp, arkadaşlarından canhıraş feryatlarla yardım istemesine en masum neşeleriyle gülen bu çocukları nasıl unutur ki insan...

O **Yusuf** ki, tutuklanmalarından birinde bıyıklarına bakıp, **"Bunlar ne biçim bıyık ulan..."** diyerek yolan polislere bir başka tutuklanışında o zevki bir daha tattırmamak için, sorgudan önce kendi bıyıklarını kendisi yolan; o **Yusuf** ki, elleriyle boğazını sıkıp, dilini dışarı çıkararak, **"Bakın işte, beni astıklarında görüntüm böyle olacak!"** diye kendi ölümüyle bile alay eden, yaşam dolu ve korkusuz bir insandı...

Deniz, bambaşkaydı benim için. Her şeyden önce babası **Cemil Gezmiş**, babamın arkadaşıydı. **Kadıköy**'ün, masaları yeşil örtülü, yoksul esnaf kahvelerinde buluşup, acı çaylar içer, idamların gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini konuşurlardı...

Deniz bambaşkadır benim için. **Atilla Keskin**'in abisinden görüş günlerine gelirken **Rodriguez**'in gitar konçertosunu getirmesini istemiştir... Sarıldığım devrimciliktir onunkisi... Hep sevgiden söz eden **Che Guevera** gibidir... Yaşam sevinci, coşku, espri, hüzün ve duygusallıktır o... **Rodriguez**, belki de ilk kez onun varlığında, aynı anda yaşama ve ölüme çalmıştır gitarını; son bir kez içilen bir bardak hapishane çayı, son kez ciğerlere çekilen bir nefes sigarayla birlikte...

Hüseyin İnan ise okur, düşünür ve yorumlar. Hareketin gizli öncüsü odur. Boşa konuşmaz, herkes ona inanma ihtiyacı duyar. Eylemleriyle kanıtlar düşüncelerini. Sakin ve bilgedir. Bu yüzden arkadaşları ona **"Dede"** der...

Ama dedim ya, kırılgandır tarih, iyilikler ve umutlar alınırsa elinden, aklı kötülüğe ve zulme çalışır...

Önce, **Deniz**'i götürürler idam sehpasına... **Deniz**, masaya çıkmadan önce, orada hazır bulunanlara, **bizi cezaevinden yangından mal kaçırır gibi kaptılar, havalandırarak getirdiler; ayakkabılarımızı bile bağlamamıza fırsat vermediler; postallarımın bağlarını bağlasınlar; asıldığımda ayağımdan düşmesini istemem**, diye bağırır. Sonra gardiyanlar onu masaya çıkartır. Bir gardiyan ilmeği açar, genişletip, boğazından geçirir. **Deniz**, o anda son sözlerini söylemeye başlar: **"Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!.."**

Deniz asılırken, **Yusuf Aslan**'ı getirirler oraya ve **Yusuf Aslan** oradakilere, **duydum Deniz'in sesini**, der. Darağacı bu defa onun için hazırlanır. **Yusuf** çıkar bu defa taburenin üzerine ve son kez şöyle der: **"Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkımın mutluluğu için, bir defa, şerefimle ölüyorum. Sizler, bizi asanlar, şerefsizliğinizle hergün öleceksiniz! Bizler halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerika'nın... Yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!.."**

Ve sonra sıra **Dede**'ye, **Hüseyin İnan**'a gelir. Sigara içip içmeyeceğini sorarlar. **İçmeyeyim**, der. Sonra orada bekleyenlere döner ve ayağındaki lastik ayakkabıları göstererek: **"Söyleyin babama, yarın ayağımdaki bu lastik ayakkabıları görüp, doğru dürüst bir ayakkabısı bile yokmuş, diye üzülmesin. Askerî cezaevinde, ayakkabılarımızı giymemize bile fırsat vermediler. Ayakkabılarım cezaevinde kaldı. Onlara hediyem olsun..."** Savcı, sözünü kesmek için, **"Sehpaya çık,"** diye bağırır. **Hüseyin İnan**, masanın üzerinde, gayet sakin; **"Sabırlı ol, çıkacağım,"** der. Ve tabureye çıkmadan, masanın üzerinde son sözlerini söyler yüreklice: **"Ben, şahsî hiçbir çıkar gözetmeden, halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı, bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm!.."**

Diner, ağır kapıların ve acımasız kilitlerin gürültüsü... Diner, zincir şakırtılarının sesi... 1972 yılının 6 Mayıs'ıdır...

Bir kişi daha götürülse idama, bu **Atilla Keskin** olacaktır. Ama daha başka kimse götürülmez. Son idam edilen **Hüseyin İnan**'dır. Ama vasiyeti kalır **Atilla Keskin**'de... İdama, darağacına götürülürken, **Hüseyin İnan**, can yoldaşından, **Atilla Keskin**'den tek bir şey ister: **"Eğer birgün kurtulursan bu zindanlardan, eğer birgün özgür olursan, bir sevdiğin olursa ve ondan da bir oğlun olursa, ne olur benim adımı koy..."**

Ölmeden önceki son isteği budur **Dede**'nin...

Aylardan mayıstır. Zulüm ve dostluk, inanç ve er ken ölüm birbirine karışmıştır; ama unutulmayan te bir şey vardır: Verilen sözler... İnsanın alnına yazılı Üstelik aylardan mayıssa ve darağacına giden insan lar en sevgili arkadaşlarsa, dostlarsa, umutlarsa, di renişlerse ve sözkonusu olan onların son dileğiyse.

Atilla Keskin, Mamak ve **Niğde** cezaevlerind dört sene kaldıktan sonra, 1977 yılında yurtdışına çı kar. Kendi gibi yürekli bir kadını sever. Bu kadında bir oğlu olur. Unutmak mümkün müdür o son sözle ri: **"Eğer yaşarsan, eğer bir kadını seversen, eğe ondan bir oğlun olursa, ne olur benim adımı koy..."**

Ve dünyaya gelir o çocuk. Hiç şüphesiz, adı **Hüseyin İnan** olur. **Dede İnan...**

Almanya'dır gurbetin adı... Aradan yıllar geçer **Hüseyin İnan** büyür. Sürgünlük büyür, büyür vatan hasreti, büyür yirmi iki-yirmi üç yaşında asılan yol daşların özlemi...

Ve birgün, küçük **Hüseyin İnan**, spor yaptığı yer den dönerken, sırt çantası yoldan geçen bir kam yona takılır. Tekerleklerin altına sürüklenir birde **Dede İnan**. Ve o an can verir... Ve ne acıdır ve n tuhaftır ki, aylardan mayıstır... **"Oğluna benim adı mı koy,"** diyen yoldaşın adını taşıyan ilk oğlu, il gözağrısı yine mayıs ayında alınmıştır **Atilla Kes kin**'in elinden. Alınmıştır yaşamdan.

Mayıs devlet midir?.. Mayıs öfke ve direniş mi dir?.. Mayıs zulüm müdür?.. Mayıs hüzün müdür?. Mayıs, bu ülkenin son masum ve lekesiz çocukla mıdır; kırılan tarih mi, yoksa hayatın ta kendisi mi dir mayıs?.. Nedir mayıs?..

Masumken ölmüştür **Hüseyin İnan**, tıpkı ismin aldığı **Hüseyin İnan** gibi, onun yoldaşları gibi... Bu yüzden annesi, beyaz bir tabuta konulmalı, diye di retir. **Almanya**'da günlerce beyaz ve küçük bir tabu aranır. Sonunda bulunur o beyaz tabut. İçine **Hüse**

Akşamserası

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

SÖYLE KÜÇÜK BEY

*** Ne kelebek gibi uçabilirim, ne de arı gibi sokabilirim... Boks konusunda bana güvenmeyin.**

* Çaykovski'nin nazlı eseri... Duya duymaz, lanetler içinde, ister istemez "Hem de hiç durulamadan, kurulama dan" falan diye reklam şarkısının gelme si akla?.. Bulaşık deterjanı satma yolun da ne büyük bir ceza bu insana, ömü boyu bir klasik eseri mındar etmek belk profesyonelliktir ama delikanlılığa sığ maz! Adam ne ilhamlarla yaptı onu, ser kampanya kapsamında mucit gibi söz yaz üstüne, oh, yaratıcım benimmm. Be yin fırtınasına kapılasıca, dürrüj seni!. İş te bu da ferahlık, temizlik sizlere.

*** - Buyrun, GENÇ ODASI mı bak mıştınız?**

- Hayır, ben GENÇ İRİSİ arıyorum!.

* Peki, birinci anons, üçüncü anons derken, yönetmelikte çok acaip durum lar için kırkıncı anons olsa ya şu şekil "Ulan azmayın işte ayıoğluayılar! Küfür se naha küfür, götlembikler! En küçük b terbiyesizliğiniz daha olursa dötünüzün yerini değiştiririz sizin. Yeminle bak, so karız makattan-kesilirsiniz takattan!"

*** "Kuşkuculuk" akımı daha da geli şebilirdi, kurucuları birbirinden kuşku lanmayıp daha sık görüşebilselerdi..**

* Biri kafanı yumruklamaya çalışıyor senin de görevin onun kafasına yumruk vurmak. Azami yumruklayana şampiyon deniyor, bu bir. Jönün birine çok benzi

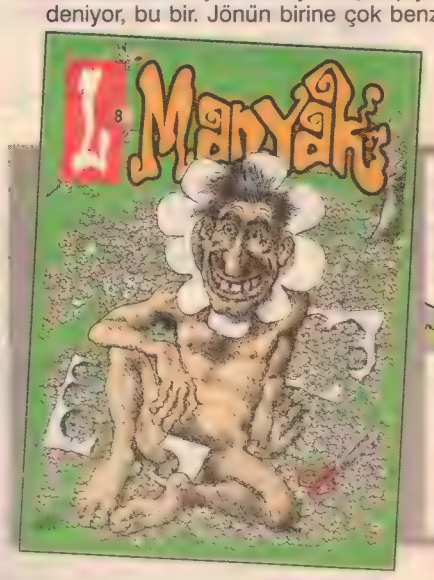

yorsun ama onun gibi de yakışıklı diilsin tam. Yüksekten atlama, ateşten geçme gibi tehlikeli sahnelerde jön beyin canı yanmasın diye sen oynuyorsun. Ey akrobat dublör, tüm yapım asistanlarının fihristinde yazılıdır senin adın, bu iki. Leopar incelemektir işin, detaya girmiyorum daha, bu da üç. Sayın Tanrım, bazı alınyazılarını uykusuzken mi yazdınız, soru işareti! Biz uykusuz iken yazılarımız saçmalaşır da.

*** Metin Milli sarışın olsaydı çok albino bi kişi olurdu! (Sebla Koçan)**

* Bi de bazı filmlerde, gelen kötü haber ve saç, sen bi gecede ağar, beyaza kes! Böyle bi oyuncuyu, diyelim ki Kadir İnanır'ı o setin akşamında, o saçla bi barda falan görsen, aklın çıkar: Kadir İnanır gibi, değil gibi, bi yandan abisi gibi. Triplerden trip beğen artık. Zira kafa da büst.

*** Edi bak bayram!**

* Son 13 yılda 2 milyon çocuk savaşlarda öldü 6 milyon çocuk ise yaralandı veya sakat kaldı. Tüm kariyerler en az bi kere sıçık halde, statüler hepten ibnetor.

*** - Savaşma, seviş.**

- Niye söylüyosun bunu, ordan salak gibi mi görünüyorum?!

* "Ben bu dertten ölürsem, söyle küçük bey / Hiç mi kalbin sızlamaz, olmaz böyle şey"

şarkısındaki küçük bey sempati uyandırır artı madem küçük bey, sızlayacaktır kalbi. Sızlamaktan emir, sızla! Rızla halkla ilişkilerde çalışan biri varıdı. Şarkıya dönersek, küçük beyin o tepenin yamacında, o ağacın arkasında dolaşması yine, pırıl pırıl, bebek gibi, süt gibi! (Dünya tersine dönse, vazgeçerim.)

*** Bi insanın gözü, bi köpeği ısırırsa, bu haber değildir.**

* Ajda'nın "Palavra" şarkısında konuşan romantik erkek. Hakikaten kolpacı bir insan:

- Senin için yıldızları indiren şarkım!

Bak hele. Kadın yemiyor, taklaya gelmiyor. İnceden hoşuna da gitmiyor diyemeyiz:

- Belki tatlı, tatlı bu yalanlar...

Erkeğin kolpacısından ve kadının hırslısından KAÇ.

*** Taksiye binip "Benzin bitene kadar sola dön" diyerek akıl almak mayıs ortamında!**

* "Aşkını bir sır gibi senelerdir sakladım" olmaz! Ya "senelerdir saklıyorum" dersin veya "senelerce sakladım." (Funda Ö.) Aynı şekilde "Ellerini çekin benden / Yarim bugün gider oldu"daki 'ellerini' ne, ellerinizi mi diyecek idin, ne istiyorsun? Yarin o gün gider oluşu, benden bağımsız. (Güzel sınav sorusudur Gediz Nehri)

*** İyice: İşi büyütüş ve panda oynatış.**

* Tanıştıriim, bu baldızım, bu arkadaşımın aşkı. Ben biraz şaşkınım, bu da BUDA. Son durum, hayat bizlen adam adama oynamakta. (Ben Vedat Özdemiroğlu, burası Suadiye, kızlar bir kurabiye!)

*** Sevebilir en fazla bi kişi daha seni, benim sevdiğim kadar.**

* Ev arayan arkadaşıma bir emlakçı telefonda şöyle demiş: "Evimiz ful masrafsız, düşe kabin, istikbali olan, nostaljisi tamam bir evdir. Sizden başka birisi daha ilgileniyor, bir doçen, yakında dekant olacak!"

sisli geçmiş zaman

büfenin içinde
minik zenciler orkestrası
büfenin dışında ben
büfenin dışında bisküvi
büfenin dışında saat kulesi
herhangi bir finikeli istesin
bisküviyi büfenin içine koyarım ben

ngi dongi dongi dongi dongi
ngi dongi dongi dongidooon
Dergiler bayiilerde
dongidoon!!!

yin İnan konur... İçine **Türkiye** konur... İçine, bu ülkenin yitip giden masumiyeti, darağacına korkusuzca, hatta güle oynaya giden ve kendi ölümleriyle bile alay eden lekesiz, yiğit çocukları konur...

12 yaşındaki **İnan**'ın arkadaşları, mezara o an üzerlerinde ne varsa, çiçeklerini, kasetlerini, ayakkabılarını, walk-man'lerini, şapkalarını atarlar...

Ağlamak ayıptır ya devrimciler için, hep içimize akıtırız ya o içimizi dağlayan gözyaşlarını... Yüreği avucunda bir şair bozar bu kalpsiz geleneği; **Atilla Keskin**'in en yakın dostlarından şair **Nihat Behram** bozar... **Ben ağlıyorum ve kimseden izin almıyorum,** der... Ve işte o an boşanır gözyaşları... Ve **Atilla Keskin**, yoldaşları birkaç metre ilerde asılırken ağlamayan **Atilla Keskin**, tam 21 yıl sonra, ilk oğlu **Hüseyin İnan**'ın mezarı başında ağlamaya başlar.

22 yıldır dönemediği ülkesi **Türkiye** için, o cesur ve yiğit yoldaşları için, her geçen gün yok edilen masumiyetler ve inançlar için, kirletilen umutlar için ve bunların hepsini o kısacık, o ceylan ömründe taşıyan ilk oğlu **Hüseyin İnan** için ağlar. Doyasıya ve katıksız ağlar. Onca yıl, biriktirdiği her şey için, sustuğu ve içine attığı her şey için... Tıpkı babamın, bir mayıs ayında, bir gece vakti eve gelip ve hepimizi uyandırıp, **"Biliyor musunuz, bizim çocukları astılar,"** diye ağlaması gibi.

Yine de özlenir hayat, yine de özlenir, ne kadar kirlense de **Türkiye** ve **İstanbul**... Ve **Atilla Keskin**, bana memleket hasretiyle, **sende İstanbul'un kokusu var,** diye gözyaşlarıyla sarılır...

Bir kere gelenek bozulmuştur. Artık çok şey birikmiştir içimizde. Zehirlenmemek için, ne hissediyorsak öyle olmalıyız ve öyle davranmalıyızdır...

Ve **Nihat Behram**, 12 yaşında, evine dönerken bir kamyon altında kalan **Hüseyin İnan** için şu dizeleri okur mezarının başında:

"Acıların sessiz, sözsüz kuşlarını bıraktın şarkılarımıza...

Ölümlerde ağlanmasın diye ezberlemiştik; senin için ağladık...

Çünkü, bahar günü yürek taşımanın ölçüsüydü senin için ağlamak...

Can üstünde parçalanmış senin gibi bir çiçeğe ağlanır..."

Anladım, mayıs her şeydi... Öfkeydi, direniştiydi, zulümdü, yenilgiydi; o cesur ve yiğit yoldaşlardı, ölümüyle alay eden **Yusuf Aslan**'dı, babası üzülmesin diye ayakkabılarını arkadaşlarına hediye ettiğini söyleyen **Hüseyin İnan**'dı; asılmadan önce, **Rodriguez**'in gitar konçertosu eşliğinde içilen son çay ve son sigaraydı; babamın, **bizim çocukları astılar**, diye kesik kesik ağlamasıydı: **Atilla Keskin**'in, **sen İstanbul kokuyorsun**, diye bana sarılmasıydı... Beyaz bir tabutun başında hep birlikte söylenen o son dizelerdi...

Mayıs hayatımız gibiydi. Doyasıya aşık olduğumuz, tekrar tekrar sevişsek de, o hep özlediğimiz yere bir türlü ulaşamadığımız, bu yüzden acı çektiğimiz, acı çektikçe hasretle bağlandığımız sevgilimiz gibiydi mayıs ayı...

Mayıs, hayatımız gibiydi...

.....

Mayıs ayına devletin yaptırdığı okullarının altında kalarak ölen öğrencilerin hüzünlü öyküleri ve yakınlarını, çocuklarını, evini-barkını kaybeden Bingöllüler'in üzerine arabalarını süren Özel Tim'in acımasızlığı eklendi...

3 Mayıs 1998'de faşist katiller tarafından öldürülen **Bolu İzzet Baysal Üniversitesi** öğrencisi **Kenan Mak**'ı saygıyla anıyoruz...

cezmiersoz@leman.com.tr

* **Beyoğlu.** 10 Mayıs Cumartesi günü sat 15:00 - 17:00 arası **Taksim Simit Evi**'nde çaylı simitli söyleşi. Adres: İstiklal cad. buyukparmakkapı Sok. No:9 Tel: 0212 - 292 47 37

* **İstanbul.** 16 Mayıs Cuma günü saat 16:30'da **İstanbul Bilgi Üniversitesi**'ndeyim.

Akşamsefası

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

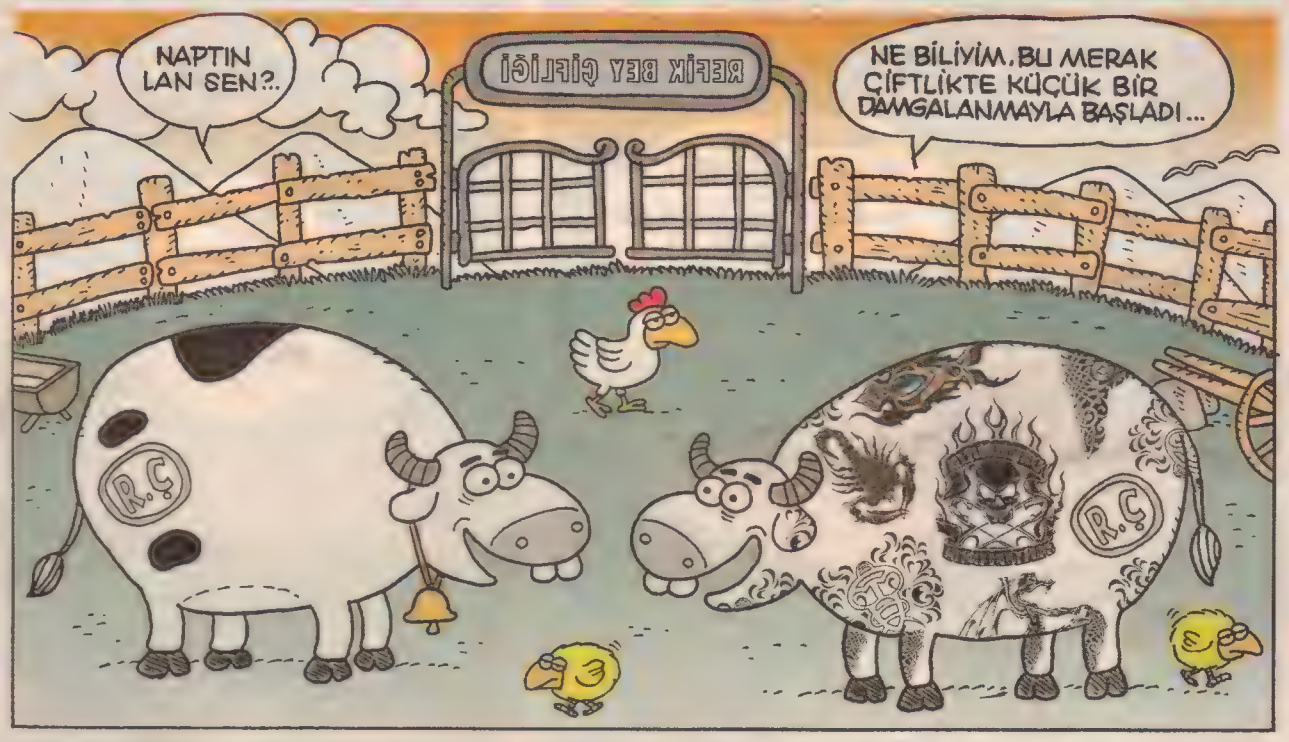

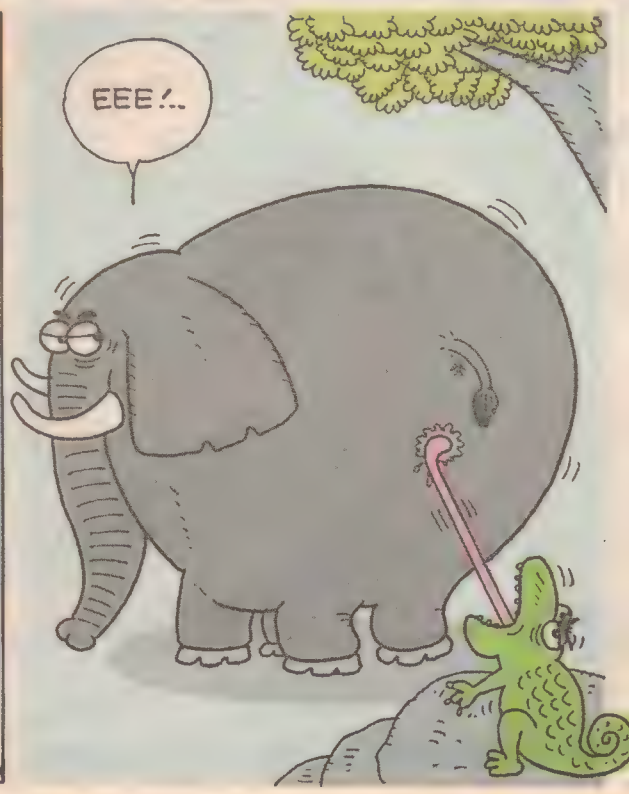

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

YİNE ZEVRAK-I DERÛNUM KIRILIP KENÂRE DÜŞTÜ, DAYANIR MI ŞİŞEDİR BU REH-İ SENG-SÂRE DÜŞTÜ..*

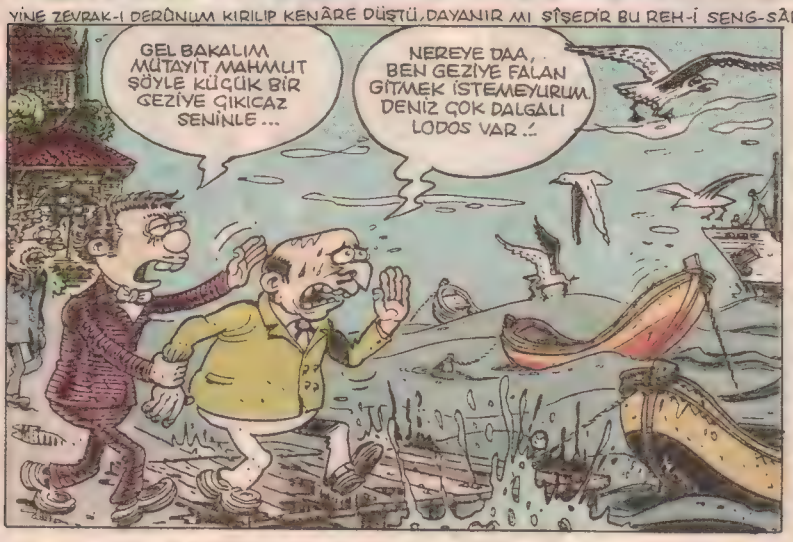

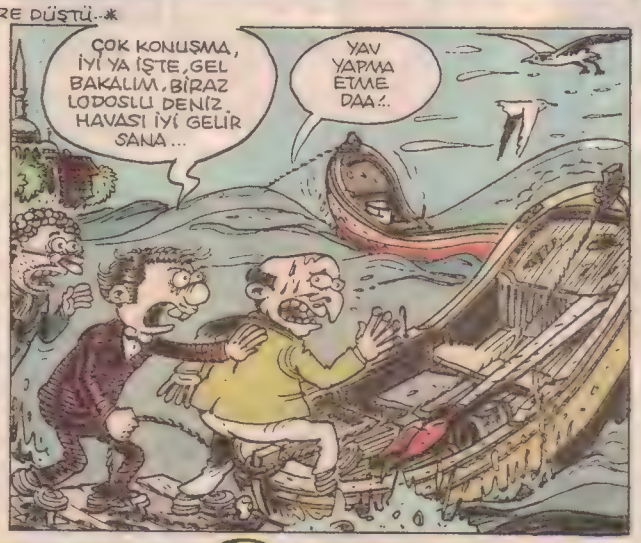

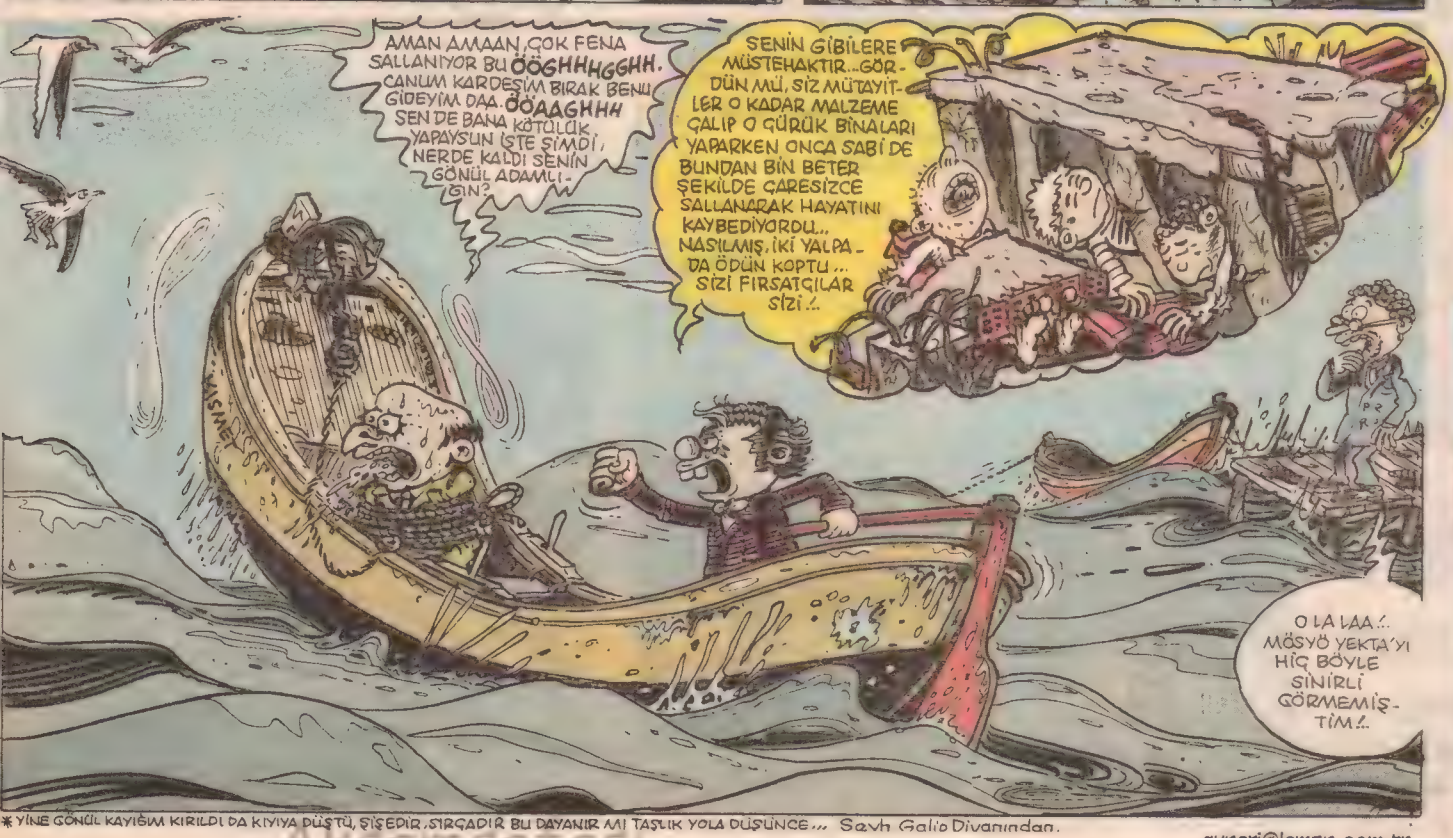

*YİNE GÖNÜL KAYIŞIM KIRILDI DA KIYIYA DÜŞTÜ, ŞİŞEDİR, SIRÇADIR BU DAYANIR MI TAŞLIK YOLA DÜŞÜNCE... Seyh Galib Divanından.

guneri@leman.com.tr

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

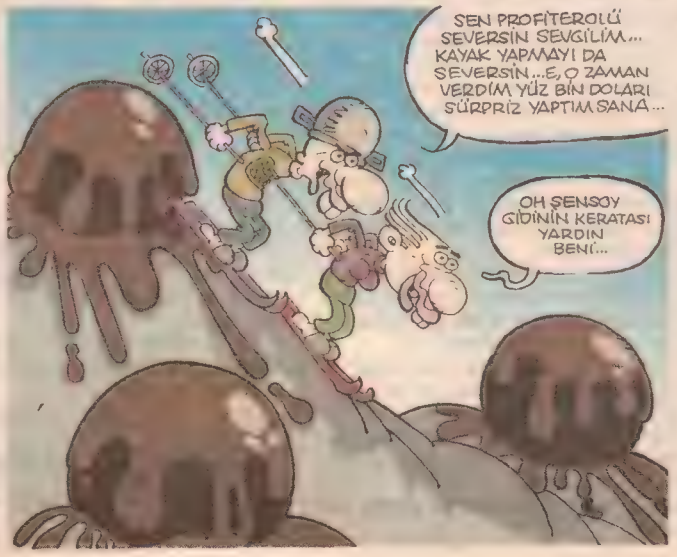

Akşamsefası

Açıkşehir

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

Babamdan yadigâr kalan bir aynamız vardı. Maalesef geçen sene kaza eseri kırdım onu...

Hemen yeni bir tane aldım, ama annem: "Eskisi olmazsa olmaz! yeni aynaya bakmam" diye tutturmasın mı?

İstanbul'da bakmadık eskici dükkânı bırakmadım-ama yok; bulamıyorum o aynanın benzerini.

Ne zaman işten eve dönsem annemin saçı bir yerde, kaşı öbür yerde!.. İnadı yüzünden bir senedir bakmıyor kendisine.

YİNE NEDİR BU HALİN YA ANNE?

KES SESİNİ!

BİR DAHA BANA ESKİ DİYE YENİ Bİ AYNAYI YUTTURMAYA KALKIŞIRSAN SÜTÜMÜ HELAL ETMEM!

NE DİYORSUN ANNE YA!

Evimiz, İstanbul'un en çok tahribata uğramış bölgesinin tam karşısında!.. Bazen belki bir yardımı dokunur diye Haliç'in öte yanını seyrederim:

BAK BAK! BELKİ BULURSUN!

O gün de, gözüme doğru bir kıvılcımın parlayacağı sanki içime doğmuş gibiydi...

NEREDEN BULAYIM SANA YİRMİ SENE EVVELİNİN AYNASINI?

KIRMADAN EVVEL DÜŞÜNECEKTİN ONU!

ÖF ANNE YA!

SUS! GEÇ YEMEĞİNİ YE!

AHA!

N'OLDU?

Eğer tahminim doğruysa, burası yıkımın en yoğun yaşandığı Tarlabaşı olmalıydı...

SENİN AYNANI BULDUM ANNE!

Çoktan terkedilmiş o güzelim-eski binaların yıkıntıları arasında bulabilecekmiydim acaba aradığım şeyi?

Bİ KİŞİ TARLABAŞI UZATABİLİRMİSİNİZ?..

BURALARDA Bİ YERDE OLMALI?

İŞTE!

Belli ki kimse yanında götürecek kadar kıymetli bulmamıştı onu! Evin duvarları iyice yıkıldıktan sonra ortaya çıkmış...

SENDİN DEMEK Kİ O!..

"Ve çıkar çıkmaz da, eski eşyaların hatırasına önem verenlere yerini belli etmek için bir deniz-feneri gibi parlatıp durmuştu gün ışığını!"

ARTIK YALNIZ DEĞİLSİN DOSTUM!

Annemin güzel bir ayrıası oldu artık! Şimdi şehirdeki tahribatın bizim eve sıçrayacağı güne kadar bol bol kendisine bakabilir.

Akşamsefası

kaanertem@leman.com.tr

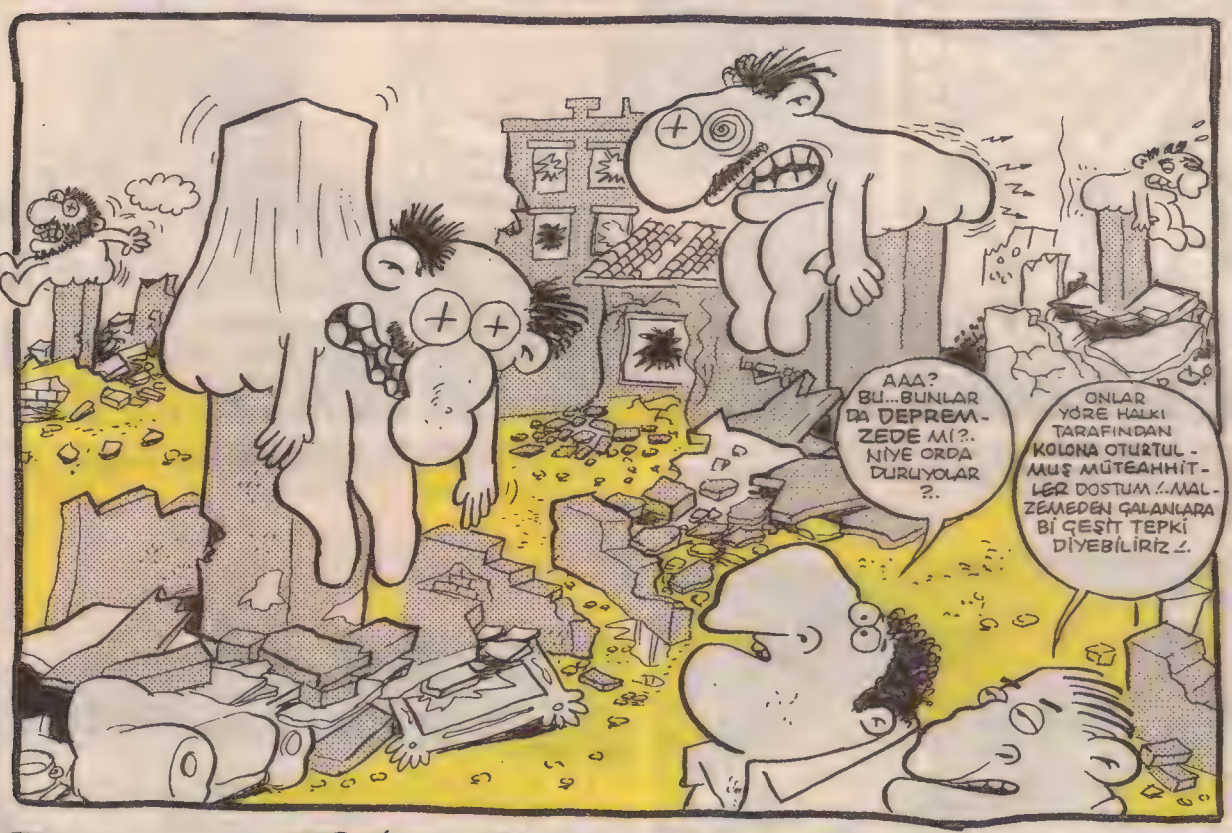

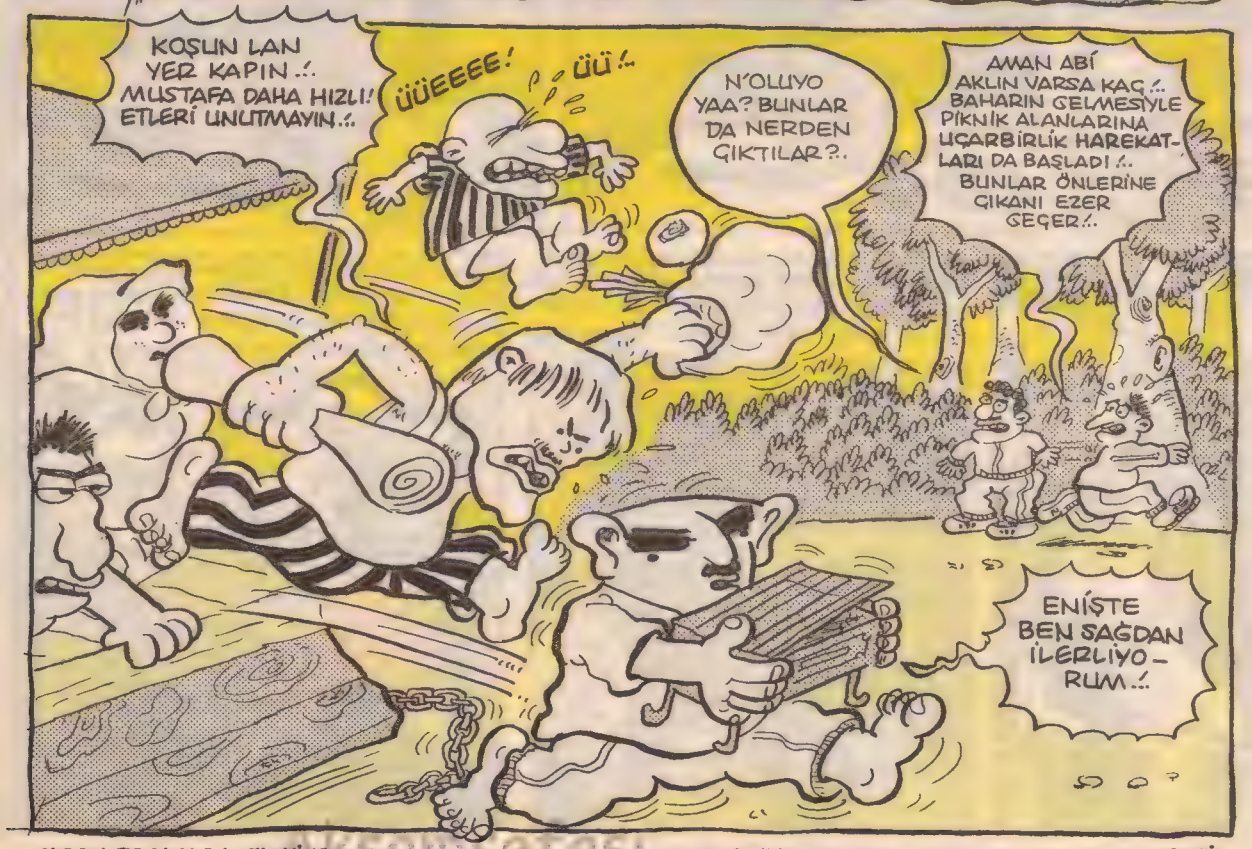

JAPON FIRÇASIYLA TÜRKİYE karikatür sergisi... 08-23 mayıs 2003 **AÇILIŞ:** 08 mayıs 2003 perşembe 18:00 **SERGİ:** Cumartesi-Pazar hariç hergün 10:30 - 17:00 **YER:** Schneidertempel Sanat Merkezi Karaköy, Bankalar Cad. Felek Sok. No:1

Nihat Genç

YENİ TÜRK ŞENLİKLERİ

Eskiden gazetelerde pehlivan tefrikaları vardı, ünlü güreş müsabakaları uzun uzun anlatılırdı. Tabii ki anlatıcının tasvirleri çok renkli olurdu, bir saniyede geçen bir olayı, günlerce süsleyerek anlatırdı. Hikayenin uzatılması hüner ister. Güreşçilerin birbirlerine yaptıkları oyunları ballandırarak anlatmak için sıkı ve çarpıcı bir kelime hazinesine ihtiyacınız var. Her neyse, pehlivan tefrikaları kültürümüz için önemli bir köşebaşıdır. Bir güreş müsabakasının haftalarca, hatta aylarca uzatılıp-uzatılıp anlatılmasının derin hikmetleri vardı ve biz bu "derin hikmetleri" anlamakta çok zorlandık. Şimdi, bir futbol maçının hemen her gazetede günlerce uzatılarak "yorumlanmasına" şahit oldukça, eski pehlivan tefrikalarının bir büyük boşluğu doldurduğu, her müsabakanın ince ince anlatılmasının insanoğluna büyük keyifler verdiği, ya da, müsabakanın kendisi kadar "anlatılması-yorumlanmasının" da büyük bir ihtiyaç olduğunu şimdi şimdi anlıyoruz. Demek ki kültür devam ediyor.

Mesela, her maç akşamı, Kenan Onuk, sıcağı sıcağına, Can Bartu'yu karşısına alıyor ve iki saatin üstünde ülkenin en çok izlenen TV'sinde maçları yorumluyor. Can Bartu, bir futbol bilgesi gibi kamera karşısına geçiyor. Handiyse "sokratik" bir diyalog kuruluyor, yani, Kenan Onuk Sokratın öğrencisi gibi, sorular sorarak, büyük bilgenin, maç ve futbolcular ve hakemler üzerine derin bilgilerini öğrenmeye çalışıyor.

Tam bir sokratik diyalog kurulduğunu söyleyemeyiz, ama, "şekil" budur. Futbol bilgeleri maçtan sonra futbol üzerine büyük ve derin açıklamalar yapar. Artık hayatımızın bir parçası oldu bu konuşmalar!

"Oyun"u küçümsemeyelim. Bütün gazetelerin üçte biri, nerdeyse yarısı "futbolla" dolu. Her insanın çocukluğu oyunla geçer. Ömür boyu döner dolaşır, her anımızda oyun ararız. Eğlencedir, avutmadır, unutmadır, tatlı bir yarıştır, rekabettir, yiğitliktir, ahlaktır, dürüstlüktür, meydan okumadır. Hayatımızı kaplayan nice duygular, heyecan, enerji, sevgi, öfke, kavga, sahiplenme, sempati, empati, küfretme, dalaşma, aklımıza ne gelirse hepsi oyunun içinde kurulur. Sadece insanoğlu değil, hayvanlar da yaşadıkça, eğlenme-şakalaşma-boğuşma-kapma-sahiplenme, ele geçirme, genlerimizin kökeninde çok temel karşılıklar bulur..

Görsel şenliğinin büyüklüğü ve güzelliğiyle futbol, yüzyıl var ki, tüm bu duyguları tek başına sırtlandı. Tiyatroyu, sinemayı, sporu sollayarak, sporun diğer branşlarını geride bıraktı. Futbol, oyunların oyunu. Oyunların kralı. Hızla kültürel biçimlere girdi, hızla turizme yöneldi, hızla kıtaları-iklimleri buluşturan-tanıştıran-konuşturan-kaynaştıran bir dünya oyunu haline geldi, hızla medyanın kan damarı, ekmeği oldu.

Çok geçmeden futbol, kendisinden daha büyük bir sanayi ortaya çıkardı: Futbolu konuşmak-tartışmak. Futbol analizi, yorumu, magazini, hızla futboldan önemli hale geldi.

Bir konuşma, tartışma, magazin şovuna dönüşen futbol artık sahada bitmiyor, aksine, maçtan sonra başlıyor futbol.

Ve konuşmaların, konuşma şekilleri, mimikleri, karakterleri, tartışmanın seyriyle yeni bir çatışma kuruldu. Çatışma, bilgelerle şovcular arasında. Ya da, ciddiciler-ağırbaşlıcılarla-geyikçiler arasında seyrediyor. Ciddiciler, yakında piyano eşliğinde futbol tartışırsa şaşırmayalım.

Bu iki temel ayrım, futbolu tartışma üsluplarından kaynaklanıyor. Şu anda, birbirlerini boğazlamak üzereler. Ciddiciler her fırsatta, şovcular-geyikçilerle işimiz olmaz diyor. Bütün spor yazarları biraraya gelip, şovcular-geyikçilere karşı toplantılar düzenliyor. Futbolu ve spor yorumculuğunu ayağa düşürüyorlar, bizi kitleler karşısında rezil ediyorlar, diyorlar...

Yani, futbol gömlek değiştiriyor. Artık konuşulan şeydir, futbol. Sahada takımların nasıl dizildiği, nasıl mücadele ettikleri değil, maçtan sonra yapılan tartışmaların üslup ve tarzları, daha etkili hale geldi. Ağırbaşlıcılar, biz, takımın sahadaki tekniğine, oyun düzenine bakarız diyorlar, yani ağır takılıyor, bilmiş, bilgiç, açıklamalar yapıyorlar. Şovcular başka, onlar, bir maç gibi yeniden bir şenlik yeni baştan bir "heyecan" düzenliyorlar. Kardenallerle-palyaçoların savaşı mı diyelim?..

Maç üzerine yapılan tartışmaların, maçtan daha önemli hale gelmesi, hatta, yorumcuların, yorum tarzlarıyla saflaşması ve birbirlerine düşmanlaşması, yani, yorumcuların rakip iki takım haline gelmesi toplumsal zihniyetimizi anlamamız için bize büyük imkanlar veriyor...

Yazıma girmeden, birkaç küçük şey söyleyeyim. Mesela, son üç-dört yılın en başarılı takımları Kocaelispor ve Sakaryaspor"dur. Biri, otuzbin deprem kurbanı vermiş bir şehirde kimseye muhtaç olmadan futbol heyecanını söndürmemek için onuruyla çırpınıp durmuş. Asla hileye, torpile başvurmadan, ağlamadan-sızlamadan topunu oynamış ve bugün küme düşmekte. Diğeri büyük bir otobüs kazasından çıkıp en değerli elemanları ölmüş, yaralanmış, ama yine futbol heyecanını birgün olsun bırakmamış, ikinci ligde hala kafaya oynuyor..

Bu iki yaralı takımın liglerimizdeki mücadelesi yazarlar-yorumcular tarafından ödüllendirilmesi gerekirken, futbol denilen şey, bambaşka bir tartışmaya dönüştüğü için, futbolun ta kendisi olan, vefa, vicdan, hırs, dürüstlük, mücadele azmi, burada görülmüyor, ödüllendirilmiyor.. Yorumcular, iyileri, kötüleri, dürüstleri, çalışkanları, ödüllendirmek zorunda, ama böyle olmuyor. Kimse, futbola baş koymuş bu iki takımın olağanüstü futbol sevgisini ödüllendirmiyor!..

İkinci notum şudur. Hakem hataları kamerayla tartışılır. Ünlü İtalyan yönetmen Antoini'nin çok tartışılan basit bir filmi vardı. Filmin adı: Blow Up (Büyütme). Genç bir adam, parkta öylesine bir fotoğraf çeker. Evinde, çektiği fotoğrafları karanlık odada yıkarken, çalılıkların içinde bir adamın cinayet işlediğini görür. Kendi çıplak gözüyle görmediği bir şeyi fotoğraf görmüştür, hayrete düşer.

Ve film boyunca şu soruyu sorar kendine ve hepimize: Ben gözlerimle gördüğümle mi sorumluyum. Eğer çıplak gözlerimden sorumluysam, olaya müdahale etmeyeceğim, ama fotoğraf makinesinin objektifinden de sorumluysam, polise gitmeliyim, cinayeti anlatmalıyım, yani, vicdanen bu toplumsal olayın içine girip üstüme düşeni yapmalıyım.

Hakemin çıplak gözle görmediğini, kameranın gördüğüyle yargılamak, maç sonrası yorumlarda "gerçekçi" gibi sunuluyor. Oysa, kamera bakışının "gerçekliği" yoktur. Çünkü hakem çıplak gözlerinden sorumludur, bizler, kamera-objektif üzerinden değerlendiririz.

Antoini'nin filmi enteresan sahnelerle biter, parkta, pandomim oyuncuları tenis oynar, ama top yoktur, ağ yoktur, onlar, olmayan birşeyi oynar. Sonunda olmayan topu pandomimci gider çimenlerin içine atar. Yani, hayal bir oyun pandomim, olmayan top, tekrar bilinmeyen gizliliğe atılır...

Maç sonrası kamerayla değerlendirmeler, olmayan bir oyun'dur, hayal bir oyun. Bu oyun üzerinden, neticesi alınmış maçlara, yeni neticeler yazmaya çalışırız. Sahadaki skoru beğenmez, yeni sonuçlara ulaşmaya çalışırız.

Şimdi, yazımıza dönelim. Futbol yorumcuları, maçtan hemen sonra mikrofonun kendilerine "değerlendirmelerinizi-yorumlarınızı" alabilir miyiz sorusuyla sahneye fırlar. Futbolcular terli terli yorgun tünelden soyunma odasına girerken, sahneye, yeni "artistler" çıkar.

Bir yığın tarzı olan futbol yorumcusu var. Kabaca, geyikçiler, kışkırtıcılar, biz ciddiyizciler, ince tahlilciler, ağırbaşlı takılanlar, argocular, şovcular, kimseyi küstürmeyimciler, lafını esirgemeyenciler, takım tutanlar. Bir yığın sınıflandırma araştırmacılarını bekliyor...

Maç sonrası yorumları-şovları incelediğimizde, maçtan daha heyecanlı, daha gergin daha sarsıcı yeni bir oyunun içine girdiğimizi görürüz.

Oyun içindeki oyuncu konsantrasyon zorluğundan alt bilincindeki herşeyi sahaya boşaltır, ne kadar temkinli, ağırbaşlı, uslu bir oyuncu olsa da, tekmeler, küfürler, bağırtılar, itirazlar, kavgalar, havada uçuşur. Futbolun güzelliği de budur, oyuncuların kendini kaybetmesi...

İnsanların kendilerini kaybedip daha derindeki yabani varlıklarını ortaya çıkartmaları, yani, kontrolsüz kimlikleriyle ortaya fırlamaları, eğlencelerin eğlencesidir. Futbolcu dahi neler yaptığına, nasıl sinirlendiğine şaşırır. Maç heyecanı en derindeki insanı-yaratığı ortaya fırlatır ve gerçek maçı bu derindeki yaratıklar oynar... Çıplak tepkiler, çıplak refleksler, maskelenemez, işte futbol budur... Aradığımız insan bu. Hakiki insan. İçindeki hırsı, öfkeyi, deliliği ortalıklara saçan futbolcular.

Deli gibi bağıran-koşturan-çekiştiren-kendini kaybeden sahadaki bu insanlar, alt bilinçlerinin saflığı-hırçınlığı-manyaklığıyla ortalığa döküldükçe heyecanlı bir film gibi maç hikayesinin kahramanı olur ve hızla "halk kahramanı" olurlar...

Maç sonrası sıcağı sıcağına başlayan futbol yorumları da, kontrolsüz, sakınmasız, konuşmaya başlarlar. Tıpkı sahadaki futbolcular gibidirler. Heyecanlarını, deliliklerini, bozukluklarını, öfkelerini saklayamazlar. Kışkırtıcı, argo, küfürlü, ona buna sataşarak-dalaşarak yaptıkları bu yorumlar, maçta ter döken, yorgunluktan deliren futbolcular kadar sahici, altbilinç ürünüdür... Bu yüzden, maç sonrası da kontrolsüz delilikler görürüz ve bu yorumcular da "starlaşır".. Çünkü, halk gibi konuşur, halk gibi delilenir, halk gibi bağıracağıra kendilerini kaybederler. Yorumcular ne kadar kendilerini kaybediyorlarsa o kadar halkın sevgisini kazanırlar, halkın ta kendisidirler, sevdiğine seviyorum, sevmediklerine kafadan gıcıktırlar!

Ağlayan-zırlayan-hayıflanan-soytarılaşan-suçlayan-kişilik kavgası yapan-lafını esirgemeyen-ona buna laf yetiştiren, hepsi gerçek ve sansürsüzdür, tüm Türkiye halkı bu konuşmalara-tartışmalara kilitlenmiş, heyecanla izlemektedir.

Gerçek bir Karagöz perdesi, Karagöz perdesini tam 150 yıldır kuramıyoruz. Şimdi izlediğiniz Karagöz, turistik ve çocuksudur. Gerçek Karagöz perdesi, lafını esirgemeyen, her küfrü rahatlıkla yapan, lafı yapıştıran, ar, haya, sansür, büyük, küçük dinlemeyen, bu yüzden halkın sevgilisi olmuş, halktan bir kahraman, Karagöz'ün maceralarını anlatır.

Karagöz gerçek bir söz düellosudur. Karagöz derken küçümsemiyor, aksine övüyorum bu tartışmaları. Karagöz kadar rahat, doğal, bağırıp, çağırmak, ona buna laf yetiştirmek, söz cambazlıkları yapmak, hiçte kolay değildir. İşte yüzelli yıldır Karagöz sansürlenir, düzgün, ciddi, ağırbaşlı konuşması istenir. Oysa, Karagöz halktan biri, ciddiyete gelemez, içindekini olduğu gibi boşaltır..

Maç sonrası "lafla oynatılan bir futbol" sözkonusu. Bazı ciddi ağbiler, maç sonrası bu zırvalıklardan hoşlanmıyor, tıpkı, Karagöz'den 150 yıldır hoşlanmayan aydınlarımız gibi, batılı Şekspirvari oyunlar istiyorlar, kendi gibi konuşan kahramanları bayağı buluyorlar...

Oysa, gerçek maç budur. Futbola ciddiyet sokma teşebbüsüyle karşı karşıyayız. Futbolu, kasvetli bir film gibi izlemeye başladığımızda futbol biter. Orda, saçını-başını yolanlar, bağıranlar, tekme atanlar, yani, insanı insan yapan dipteki duygular olmadan heyecan olmaz.

Leydiler, centilmenler, zarifler, smokinli beyler, düzgün, şekil giyinmiş ağbilerin işi değil futbol, onlar, gidıp golf seyretmeli... Futbol, insan taşkınlıklarının estetize edilmiş halidir.

Futbol taşkınlığını kaybettikçe, futbol olmaktan çıkar. Bir film sakinliğiyle izlendikçe, futbol değildir artık. Futbol, içimizdeki yabaniyi, derin hırsları, zalimlikleri, derin nefretleri, derin gıcıkları, simgeleyerek dışarı fırlar.

Diyelim, futbolun tüm taşkınlıklarını önledik ve futbola ciddiyet getirdik, inanın, insanoğlu futboldan vazgeçecek, kendi içindeki delilikleri dışarı çıkartacak yeni bir "oyun" arayacaktır.

Maç sonrası, tartışmacılar, maçta olup bitenleri hızla "denetim" altına alıp, olup bitene hızla el koyarlar. Başdöndürücü bir hızla konudan konuya atlayarak, sahadaki herşeyi yargılama-denetleme hakkına sahip olurlar. Olup biteni bu denli hızla konuşmak kültürel bir güç ister. Herhangi bir faul atışını, herhangi bir korner atışını, sahipsiz, ortada bırakmazlar. Yorumcular, kişisel beğenilerini hepimize beğendirmek, kabullendirmek için söz cambazlığıyla sahneye fırlar, maçı yeniden yaşayarak anlatırlar...

Bir "şenlik" olarak futbol, maçtan sonra ekranlarda kurulur. Sözün sözle kışkırtılması özgürce bir harekettir, bir söz, diğer bir sözü gazlıyor, değişik tepkiler doğuyor. Öfke patlamalarıyla, kişi, yorumcu olmaktan çıkar, hepimizden biri, halkın ta kendisi olur. Sevinç ve öfkelerini önceden planlamadan canlı yayında hemen gösteren yorumcular, bu saf-

ık ve şirinlikleriyle, bu çocuksuluklarıyla halkın sevgilisi olur. Çünkü "uluorta" olmuşlardır, neleri var, neleri yok, biliriz.

Provakeye dönük sözlü çatışmalar, tamamen "şenlik" ruhundadır. İnsanlar, şenliklerde eğlenmek için, olur olmaz kutsal kişilere ya da dokunulmaz ağır kurumlara, kavramlara, ahlaki değerlere saldırırlar. Ahlakı, kurumları bozmak, şenlik karakteridir. Futbolun sosyal bir eleştiriyi ateşlemesi için, "uluorta" konuşmaların meydanını-ekranını açık tutmamız gerekir.

Yorum-tartışma programlarının "diyalog" değerleri de tartışılmalı, biri sorar, diğeri cevaplar. Mesela, Şansal Büyüka, Erman Toroğlu'na sorar, klasik, öğretmen-öğrenci ilişkisi. Ancak, öğretmen halk ağzıyla, argoyla, laf geçirmeyle, dersini estetize eder. Yani bilgi, kuru ve yavan verilmez. Bilgi, komikleştirilip, gülünç hale sokularak verildiği için halk tarafından sevilir. Bilgi bir nevi söz şenliğine dönüşür. Bilgi, sevinçlerin ve öfkelerin üzerinden aktarılır. Bu gerçek bir söz karnavalıdır.

Futbol artık hiçbir zaman "sözsüz" olmayacak, bu yüzden, tüm bu tartışma programlarının söz değerleri, diyalogları, kışkırtıcılıkları ciddi ciddi incelenmelidir. Bir derbi maçı ne kadar önemliyse, ya da 3-5-2, 4-4-2 gibi oyun stilleri ne kadar önemliyse, bu tartışmaların "yapıları" da o kadar önemli. Çünkü, bir futbol maçının milyonlarla iletişimi bu söz oyunları-tartışma üslupları kuruyor. Ve böylelikle toplumun diğer bütün alanlarındaki öfkeleri de paratoner gibi üstlerine çekiyorlar... Yani, büyük devlet işi yapıyorlar.

Elimizde zengin bir "tartışmacı" repertuvarı var. Yarı ciddi, yarı komik, yarı mizahi, yarı ahlakçı, yarı bilmiş, üslupları, yüz ifadeleriyle sirk hayvanlarından milli kahramanlığa kadar bir yığın çeşitlilik sunarlar. Bu gittikçe normal insandan karikatüre doğru bozulmuş yüzler-mimikler, tamı tamına karnaval ruhuna uygundur.

Mesela, TV 1'deki ve TV 8'deki tartışma programını yönetenler ciddiyeti vurgular. Ciddiyetin ideolojisini yaparlar. Bu yorumcu ağbiler, Amasya bardağı gibi dizilip, diğer programları "şovculukla, sululukla" suçlarlar. Çünkü, kendileri hiçbir tartışmada kendinden geçmez. Çünkü, kendileri, hakemlere ve federasyona ve mafyatik takım başkanlarına hiçbir "lafı" geçirmeye cesaret edemez. Bu yüzden, kendini kaybetmeden, onu bunu sahiden eleştirmeden yapılan bu tartışmalar sıkıcıdır, futbol karakteri dışındadır, futbolun ruhuna uymaz.

Futbol izleyicisi, atraksiyon-dalaşma-laf atma- laf sokuşturma ve hakem, federasyon, takım başkanı dinlemeden herkesin yargılanmasını ister. Şamata düzenlemek de edepli birşeydir. Edepli futbol programı yapmak başka şey, edepli olacağız diye heyecandan sıynılmış, sinirleri alınmış, onu-bunu kollayan, uyuz uyuz oturan futbol programı yapmak başka şey. Nevzat Atlığ'ın Türk Sanat Müziği Korosu gibi, ağır, mıy mıy, ritmsiz programlar, izleyici bunları sevmez.

Şenlik ruhuna en uygun programlar, "öykülenen", "drama" haline getirilen programlardır. Star TV'de, Turgay Şeren-Ziya Şengül-Ahmet Çakar ya da ATV'deki pazartesi gecesi yapılan canlı yayındır.

Programda sadece kuru kuruya tartışılmaz, programı dramatik bir öykü gibi geliştirirler. Yani, açılışona buna dalaşma-kavga-derin küslükler-telefon bağlantıları-hesaplaşmalar-meydan okumalar, anında, canlı yayında gırla gider.

O an, önceden planlanmamış bir öyküye şahit olursunuz. Ve öykünün sonunda, karşılıklı özürler dilenerek, karşılıklı futbol ahlakı ve kişilik haklarından söz edilerek konu tatlıya bağlanır. Bu tatlıya bağlanma zorunluluğu, "burada bir şov yaptık ve bitti" diyerek, Karagöz perdesi gibi tiyatro sahnesi gibi, "burda yaşanılanlar sadece hayal", gelecek haftaya bekleriz, denmesi gibi.

Tartışma içinde (öykü içinde) gerçekleştirilen, laf atmalar, düellolar, hodri meydan, gel ulan, karaktersiz herif, ne biliyorsan çık söyle gibi, tamı tamına, kendinden geçme törenleri gibidir. Yani, tiyatro öncesi çağdaki, Diozenis şenlikleri.. Kişiliklerini, kariyerlerini bir canlı yayında komik ve trajik bir öykü içinde "risk" edebilen bu yorumcular, gerçek bir halk kahramanı olur.

Milyonların izlediği, heyecanlandığı bu tartışmalara "geyik" deyip geçemeyiz. Düzenlenen diyaloglar, düzenlenen şov ve şenlikler, bizi heyecanlandırır, hayret ederiz, bizde nefret, öfke duyguları oluşturur. Çoğu zaman, sonunda, bir yığın laf salatasıymış deyip hayıflanırız. Oysa, bütün büyük eserler de "laf salatasıdır". Bu "laf salataları"nın nasıl kıyıldığı, nasıl servis edildiği önemli. Bir .ikim değilmiş, deriz... Ama, işte, şenlik böyle birşeydir.. Onun bir .ikim olup olmaması değil, bizi içine alıp hayretle programın sonuna kadar sürüklemesidir önemli olan.

Türk mizah dergileri gibi, eski Türk sineması gibi, bu kavgacı-yorumcular yeni kahramanlarımızdır. Söz dalaşlarıyla bizi mutlu kılmışlardır.

Peki neden beğenmediğimizi, böyle tartışmaları izlediğimiz halde izlemediğimizi üstüne basarak söylüyoruz. Sokaktaki, kahvedeki insan da aydın insan da, bu tartışmaları incığı cıncığına kadar izliyor, ama, utandığını söylüyor.

Çünkü aşağılık insanlarız, kendimize güvenimiz yok, bir tartışmayla, "ahlakımızın bittiğini" ülkemizin rezil-kepaze olduğunu düşünüyor, herkesi "ciddiyete" davet etmeye başlıyoruz. Hatta, bu yüzden "ciddilik ideolojisi" taşıyan futbol dergileri çıkmaya başladı ve çoğu akademisyen, profesyonel yazar, spor yazarlığına soyundu..

Herkes, hızla bu şovu, ciddileştirmek, akademileştirmek istiyor.

Neden? Çünkü, bize sunulan şenlik ve şovun ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Bizler, maçtan sonra derin felsefeler mi arıyoruz. Her insan, futbol maçında ortalıklara saçılan delilikleri-tekmeleri, küfürleri, büyük ahlak felsefeleriyle mi tartışmak zorunda..

Sahadaki azgınlıkları ancak, söz şenlikleri, söz oyunlarıyla anlayabiliriz.. Gerçekte, bilimsel olanı bu şovcular gerçekleştiriyor..

Bize, içimizdeki, pislikleri, kötülükleri, ahlaksızları, çekemezlikleri dışarı fırlatmayı beceren, bu cesareti ekranda canlı yayında gösteren bu insanlar kutsaldır. Kutsallar ikiye ayrılır. Devletin kutsalları: ağırbaşlı, kardinal gibi adamlardır. Halkın kutsalları, karikatür gibi, mahalle delileri, her lafına gülünen, sürekli hikayeler anlatan, palavralar sıkan insanlardan oluşur ve Türk kültürünün evliyası olmuştur bu yarı deliler..

Şenlik delilik rolü oynayan, deli gibi danseden, deli gibi konuşan, deli gibi ona buna takılan insanlarla kurulur. Fikir ve felsefe derindedir, ancak, kravat, gözlük, rugan ayakkabı giymez, giyse dahi, karikatür gibi durur üstünde, Erman Toroğlu gibi. Hakikatı, gerçeği anlayabilmek için "deliliğin" derinine inmemiz gerekir. Şenliğin ruhu: şamatadır. Felsefi derinliklere "şamatanın" karambolüyle ve eğlencesiyle girer anlarız.

Ruhları, karakterleri, konuşma tarzları, yaşları, tecrübeleri, surat şekilleri, hepimiz tarafından bir halk kahramanı gibi ezberlenmiş onlarca yeni "starla" karşı karşıyayız.. Ayhan Işıklar, Orhan Günşıraylar, Ahmet Tarık Tekçeler, Münir Özkullar gitti, yerlerine futbol yorumcuları geliyor..

Bu tartışma programlarına pis bir batakhane, pis bir meyhane gözüyle bakan aydınlar-akamedisyen çoğalmakta. Şamatalar, delilik, çılgınlık, komiklik ister. Asıl kaçık olanlar, asıl aklından zoru olanlar, heyecanın doruğunda teri kurumadan ciddi ciddi matematik hocası gibi konuşanlardır. Ciddi futbol yorumcuları, hayatımızın en şamatalı şenliğini dahi manastır hayatına dönüştürür. Bir yığın mıy mıy mevzuatla konuşur. Oysa, şamata düzenlemek zeka işidir, zeka da ancak halkın arasından çıkar, saatlerce düşünce ustalarına, laf ustalarına ihtiyacımız vardır. Hazır cevaplar isteriz.

Açık sözlülük, taşlama, inceden küfretme, edebi sanatların en büyüğüdür. Dalgaya alma, taşlama retoriği, ustalık ister. Dalga geçmenin ölümcül bir lezzeti vardır, zevkten kudurtur insanı. Dalga geçmenin marifetleri kolay kazanılmaz. Mekteple, parayla, şöhretle kazanılmaz. Güngörmüş, sokak, kahve deneyimi, ağzı her yerde fena halde iş görmüş insanlar başarabilir. Yani akademi ve bilim değil, halk başarır bunu.

İyi futbolcular kadar iyi konuşmacılar da kolay bulunmuyor.. Futbolu kutsayan ciddi program ve dergiler aptallığımızı temsil ediyor. Bakın, şenlikte, kralların tahtına soyratılar oturur. Kısa bir ara için, birgünlüğüne oturur. Soytarı, kralın tahtına çıktığı o an, soytarılık yapmaz, kral gibi tepkiler verir. Yani, kralı taklit eder. Kral tahtına oturan soytarı, ahlakı sorgular, kamu vicdanını sorgular ve kimsenin söyleyemeyeceği rezillikleri, kepazelikleri ifşa eder.

Bu programları eleştiren aydınlar bu programların soytarılığından iğrendiklerini söylerler. Oysa, bu ağbiler, maçtan sonra soytarının bir saatliğine oturup onu bunu eleştirdiği bu bir saate karşıdırlar. Krallığın ellerinden alındığını düşünürler. Oysa, soytarı biraz sonra ekranı kapatıp evine gidecek.. Soytarının rolü bu kadardır. Buna dahi tahammül edemezler.

Yani şunu isterler, maçtan sonra, olup biteni ciddi, ağır, sakınacak, kontrolden patlayacak ve onu bunu koruyacaklar.. Sorumlu rolü oynayanlar, "boku deşeleyemezler".. Bokları deşelemek için, kışkırtıcılara, söz cambazlarına, şovculara, şenlikçilere, yarı delilere ihtiyacımız vardır.

Üstelik, cazgırlar, soytarılar, şamatacılar, deliler, rollerini kusursuzca oynayıp, bir hafta boyu, halka ve gazetelere uğraşacakları, didişecekleri malzemeleri bulup çıkartmışlardır.

Hatta, çok yavan, kuru, zevksiz geçen futbol maçının, neşesi olmuşlardır, maça yeniden kan, heyecan, coşku katmışlardır. Yavan zevksiz-sıkıcı geçen bu maçı, sözleriyle heyecanlandırmış, çok önemli hale getirmişlerdir.. Ve gelecek haftaya kadar maç izleyicilerini, kitleleri, soğumadan "ateşte" harlı harlı tutmayı becermişlerdir.

Şimdi, TRT 1'de Pazar gecesi, Ömer Üründül ve Zeki Çol'un programı, geceleri boş saatlerde yayınlanan trafik eğitim programı gibi. Onlar hayatları boyu benim ne dediğimi anlamayacak. Boku deşmek için, bok gibi fenafillah olmak gerekir, halkın delileri, evliyaları, halkın mizah kahramanları, halkın sözü dinlenen bilgeleri böyle insanlardı. Ayrıca futbol, süstür, çalımdır, kuruluk kaldırmaz. Ve bu ağbiler ve TV8'ciler ve Radikal Futbol Ek'cileri, bu programları, ısrarla kaba güldürü ve maskaralık olarak görüp, suçluyor.

Siz hiç kendi saçlarını seven Amerikalı bir zenci gördünüz mü? Bütün Amerikalı zenciler ya kafalarını kazıtır, ya da tığ oyayla şekil yapar, çünkü beyazlar zencileri ezmiştir, zenciler dünyanın en büyük sporcuları da olsa bu aşağılık duygusundan kurtulamamışlardır.. Yüzelli yıldır batı karşısında bizim kurtulamadığımız gibi...

Hem şenliği sıkıcı bir kimya dersine döndürüyorlar, hem de şenlik düzenleyenleri kıskanıp, suçluyorlar.

Mesela, NTV'de pazartesi akşamı. Kenan Onuk-Haşmet Babaoğlu-Hıncal Uluç programı şenlik karakterindedir. Haşmet Babaoğlu sürekli lezzetli bir futbol buluşu üret-

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

İTALYANLAR İNGİLİZCE KONUSMAZ SKİ.:. (Fasılalı öykü.)

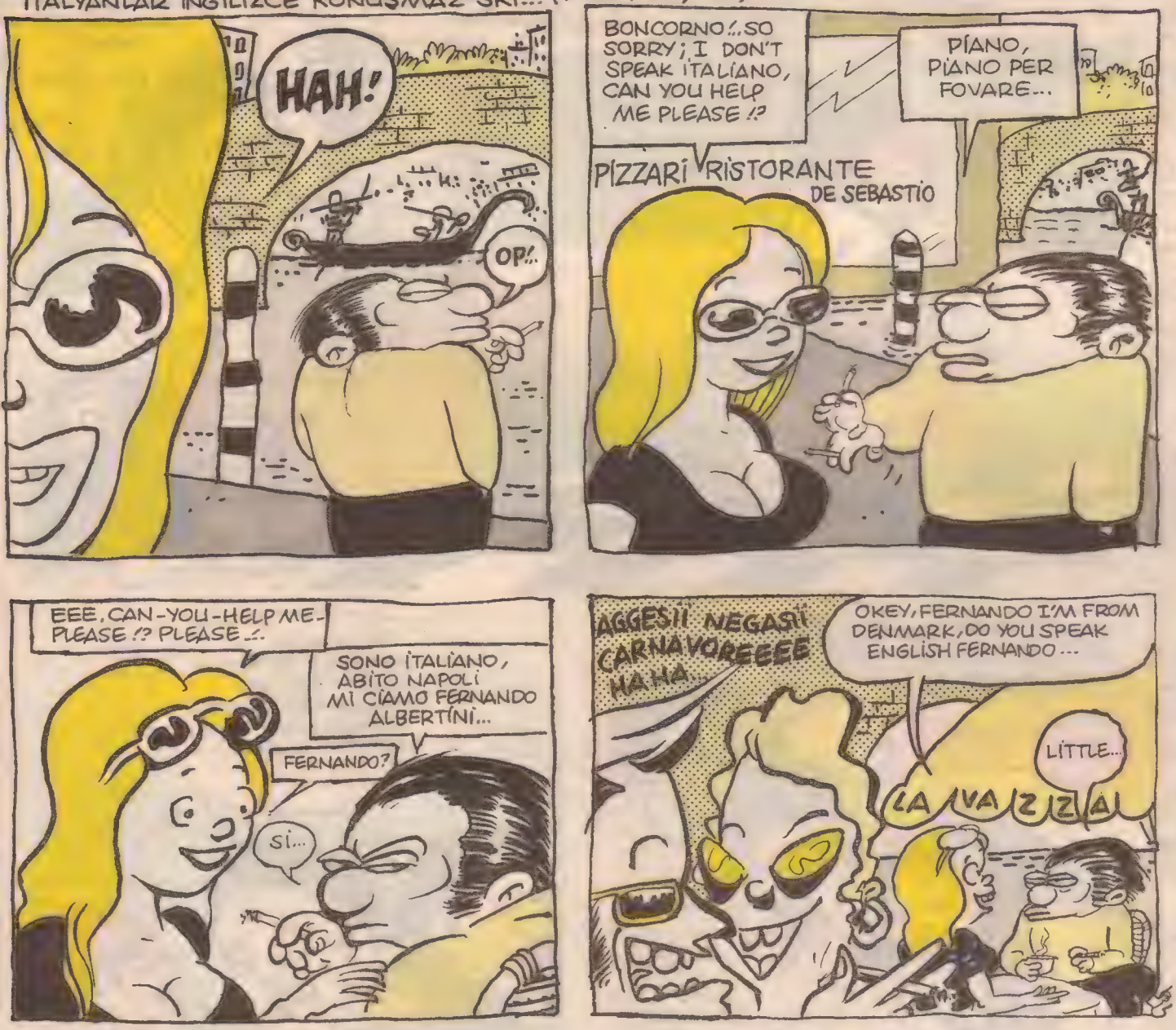

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Başka bişiy daa yapıcaktım ama; ne?.. Durup, saatime baktım. Sonra sağıma, bi de soluma baktım. Azıcık esnedim, bi elimle dizimi oğuşturdum, bi adım geri, iki adım ileri adım attım. Saatime, tekrar bakarken, öbür elimle de aynı anda, ceketimin içeriye kaçan cep kapaanı dışarı sarkıttım. Bana kalsa, daa pek çok garip şey yapardım!. Orada takılıp da, "na'pıcaktım lan ben?" derken, salakça bi sevinç kaplamıştı içimi, ve yanıbaşında hemen, pis bi sıkıntı! Ağzımdan burnumdan beynime akan, irice bi parça 'huzur', bazı şeyleri rahatça 'kâbullenme' bilgisi, ve kenardan bağırıp çağıran bi 'isyan' duygusu. Tüm bi hayatı yaşamaya yetebilecek duygulardan, şöyle başlıca, altı yedi tanesi işte. Bi anda, kafa kafaya tokuştular!. 'Çekil git lan' diyodu bi tanesi ötekine; öbürü 'az kenara kay' diye baarıyodu alttakine. Beş on saniye devam etti bu itişip kakışma. Müthiş bi sürtünme yaratıyor, bütün boşlukları dolduruyodular. Kafamı s.kmeleri bi annamda hoşuma gitse de yani; yapmayı düşündüğüm şeyi hatırlar gibi oldum ama. Tayland boksu öğretilen salonla, beyaz peynirci arasındaki çıkmaz sokağa daldım.. Asıl yapmak istediğim şey değildi aklıma gelen. Bi film izlemeyi düşünmüştüm sadece... Videocu dükkânına yaklaşırken, camdaki afişleri seyrettim uzaktan.. Adam ve kadın kafaları yine. En bildik 'film afişi' türlerinden bi tanesi. Başka bişey denemeye kimse cesaret edemiyo galbâ! Yan yana, alt üste, irili ufaklı, bi sürü renkli kafa. Başrol kafaları, yardımcı oyuncu kafaları!

Videocu dükkânına has bi koku vardı içeride. Gerçi, artık vcd, dvd filan satıp kiralanıyor ama, yine de, bi videocu dükkanı sayılırlardı işte.. Videocu kız, videoların, ve diğer, üstüste dizimiş kayıt ve okuyucu cihazlarının bulunduu kısımdaydı. Bi adam, film seçiyodu raflardan. Saatime baktım. Üçüncü bakışım, hâlâ tam göremedik şu zamanı!. Bişiy yapıcaktım ama, ne?. Çok garip. İçimde, bişiy yapma isteği vardı acayip!. Raflara göz attım. İki hafta önce yerli bi film izlemiştim; yine öyle mi yapıyım diye hesap ederken, videocu kız yanıma yaklaştı.. Tuhaf birisi sayılır.. Hiç tanımadın insanların hepsi bi tuhaftır zaten; o tür bi belirsizlikten bahsediyorum.. Raftaki filmi elime alıp, "bu da aynı yönetmenin," dedim. "evet," dedi, ve başka bişiy daha ekledi. Çok yakınındaydım, gözlerinin içine bakıyordum konuşurken.. Videocu kızlar, hep ilgimi çekmiştir. Kitapçı kızlardan daha çok belki.. Bi de büfeci kızlar, ve kasapta çalışan daha farklı kızlar vardır. İşyeri, okul, mahalle, 'çevre' gibi yakın ortamlarda kaydedilen ilişkilerin aksine, bu tür mesleki bağlantılı durumlar, farklı hislerin açığa çıkmasında oldukça işe yarıyor. Ayrıca onları sihirli yapan şey, bir isimlerinin olmayıp, 'Kibritçi Kız' gibi, 'kuruyemişçi kız' veya 'videocu kız' diyerek hatırlanmaları... Koyu renkti gözleri.. Güzel mi sayılırdı yüzü; yoksa, değil miydi? Biraz düşündüm. O yüzden, burada durduralım şindi! Yani, o kısa sürede, bi yığın şey geçti aklımdan elbette. Zaman boyutunu işe karıştırmamak için, onu orada bekletip, öyle konuşayım.. Mesela, çok mu güzeldi, yoksa sadece farklı birisi miydi, önce bu açıdan düşündüm.. Normâldi.. Ve normal olmak, acayip nefis bişeydi aslında! Zihinde hiç bir ağırlık yaratmayan, minyatür, hafif ama çok güçlü bir özellikti. Bi seçim yapma zorunluluğu doğurmuyor, neyse o şekilde karşılanıyordu. Yine de, bir kıyaslamada bulunmak gerekirse, benim standartlarımın üzerindeydi. Kendimi, normâlin altında görürdüm ben. Çok sınır bir noktadaydım hattâ! O daha da zahmetliydi. Bazen, normal bi tipe sahip olduğumu düşünerek, tam sınırda rahatça durabilir; kimi zaman da, çizginin gerisindeki yerimi kâbullenirdim. Fakat videocu kız, kesinlikle normâldi. Yani, olağanüstü birşeydi bu.. Böylece, bu görünüş meselesini de hallettikten sonra, bakışlardaki anlamlarla ilgilenmeye geçtim. Karşımda 'pause' modunda duruyodu zaten. Onbeş saniyeye, kırkbeş yeni fikir ve ellidört tespit sığacak bi hızda, seri düşünmekteydim. O esnada gayet sakin hareket edebilmeyi ise -bu tür gözlemleri yapmaya hakkım olduğunu bilmekle- beceriyordum.. Evet, bakışlara gelirsek; bir bakışın en güzel tarafı, elbette ki, size yönelen başka bir iradenin varlığıyla karşılaşılmasıydı.. Yabancı bir ruhla kurulan düzeyli temas.. Hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. İşin ilginç tarafı, öğrenmem de gerekmiyordu. O tür bir ilgiyi, kendime yönelen bir merak duygusunu oluşturması, yetip de artıyordu. Ve normâldi, bakışları da. Ne birşey vaad etmekteydi, ne de birşey bekliyordu.. Acayip güzel bir özellikti, normâl olma hâli. Çoğu insan, tam tersine, aşağılık bir durum olarak gördüğü bu 'normallik konumundan' hemen kurtulmaya bakar! Daha fazlasını ister, abuk sabuk şeylere kalkışır, marjinalliği filan şöyle bi dener, küçümser sahip olduğu asıl değeri. Yalnızca, kendin olmak denen şeydi belki, normallik... Daha başka zamanlarda ve mekanlarda, bir vapur kaptanıyla da yapılabildir herhalde, bu tarz bi deney.. Ama 'videocu kız', hem sanatsal, hem de cinsel çağrışımlar içeren geniş bi tanımlamaydı. Hayatın, en üretken iki şeyi yani!

Düşüncelerimin yanında ilerleyen hareketlerim, yapacak başka bi gözlem kalmadığında yavaşladı, gereksiz bir boş cümle kurarak teması sona erdirdim. Yani tuşa basarak, zamanı devam ettirelim tekrar: Seçtiğim filmi poşete koyduktan sonra, ismimi bir deftere yazdı, ücreti ödeyip, dükkandan çıktım.. Bi kaplan vardı, yan taraftaki dükkânın kepenkleri önünde. Küçük bi kaplan. Buralarda, 'kedi' ismiyle anıyoruz kendisini.. Baktım şöyle bi. O da baktı bana. Çok gizemli şeyler olmaktaydı hayatımda! Örneğin, elimi oraya hiç sokmadığım hâlde, ulan, ceketimin şu cep kapağı, niye habire içeri kaçıyo yaa! Rüzgar bunu başarabilir mi? Geri çıkardım lavuğu tekrar.. Bişey yapacaktım ben ama, ne? Yine aynı manyak heyecan sarmıştı ruhumu.

Belki, önemli bişeydi.. Belki de önemsiz. Çok önemli birşeyi yapmayı unuttuğumu düşündüm. Nefis olurdu! Hemen gidip yapardım.. Ya acayip basit bişiyse? Olsun, onu da yapardım. Elime mi yapışır.. Fakat, gerçekten ne yapıcaktım?

Bulamayınca, ben de sadece felsefesini yapmakla yetinmek zorunda kaldım. Meselâ, yapmayı düşündüğümüz önemli bişey, daima olacaktı!. Bu ani geyik girişiminin etkisiyle heralde, az önceki 'altı yedi duygu', sokağın başında aniden üzerime üşüştü!. Hazırmışlar meğer, bi köşede.. İtişip kakışarak, çullandılar içeri bi kez daa.. Kendi hallerine bıraktım fakat bu sefer. Ne yapıcağımı da belki hatırlarım diye, eve varmadan önce yolu uzatarak, kalabalık caddeye çıkmıştım... Normâl insanlarla doluydu etraf! Yüzlerce, binlerce normâl insan vardı kaldırımlarda! Ama çoğu bu durumdan hoşnut değildi; suratlarındaki, 'başka bi şey olma' isteği rahatça okunuyordu. Eh, o da normâldi tabiy ki!

Arkşamserası

mek, lezzetli bir laf üretme çabası içindedir. Canlı yayınlara hiç çıkmayan Hıncal Uluç, profesyonel artist gibi, maçın heyecanı çoktan soğuduğu halde, öfkelerini, bağırmalarını, onu bunu eleştirmelerini estetize ederek, süslemeyi becerir. Canlı yayında olmadığı halde, bu soğuk nevale paket programda dahi, taze heyecanlar, öfkeler üreterek, şenliğin ruhunu sıcak tutar...

İnsanoğlunun, şenliğe, şamataya, sululuğa düşkünlüğü utanılacak bir şey değildir. Yeterki estetize edelim, yeterki daha kışkırtıcı, daha cazip sözler bulalım.

Hukukta, siyasette, müteahhitlikte, medyada, "sululuk" yapanlar, sıra futbola gelince "ciddiyet, ağırbaşlılık, akademisyenlik" istiyor.

Sululuğu, şamatayı, tiyatro, komedi, sinemada estetize edemezsek, bir tarafımızdan fışkıracak, insanlar, bu basınca dayanamayıp sululuk şamatayı bugün futbolda, yarın başka bir yerde arayacaktır.

Tabiatta yaşayan insan toplulukları, bağ bozumları şenlikleri, içmeler, sıçmalar, sululuk şamatalarıyla uygarlaştı. Törenler, bayramlar, karnavallar, kutlamalar, nevruzlar, eğlenceler, düğünler, kadın günleri, erkek kahveleri, şamatalar, oyunlarla insanoğlunu tanıştırdı, karıştırdı.

Halkın rahat etmesi, rahat konuşması, rahat dalaşması, rahatça sözler bulması, rahatça küfretmesi, rahatça dansetmesi gerekir, bütün edebi sanatlar bu "rahatlık" üzerinden halkın öfke ve heyecanlarını bulmuş, kültüre katmıştır.

Karagöz sahnesi, batılılaşma hareketleriyle kapanır. Tanzimat günlerinden beri halkımız kendi kahramanı Karagöz'ün rahat konuşmalarından utanmaya başlar, sansürledi. Karagözün iğrenç küfürlerini artık halkın midesi kaldırmaz. Artık, batıdan gelen cilalı, fiyakalı Şekspirvari kahramanlar arar. Hatta aydınlarımız bir türlü kalkınamayışımızın sebebi olarak Karagöz'ün bayağı konuşmalarını suçlayıp durmuştur.. Son yüzelli yıldır Karagöz rahatlığını bize yaşatan yazarlar halkın yazarları olmuş, çok tutulmuşlardır, işte Haldun Taner'in Keşanlı Ali'si, diyelim Kemal Sunallar, Aziz Nesin romanları, Orhan Kemal, diyelim mizah dergileri.. Son elli yılın sululuk, şamata, dalga geçmenin şenlikleridir bu eserler, bu dergiler. Diyelim Aziz Nesin'in Zübük'ü, diyelim Mehmet Çağçağ'ın Timsah'ı, çok ciddi karakterlerdir.

Şimdi bu eserlerin karşısına geçip, nasıl pis pis iğrenç konuşuyorlar mı diyeceğiz.. Ya da, Halit Ziya'nın romanlarına bakın, piyano çalan, Fransızca konuşan ve şatovari saraylarda birbirine aşık olan İstanbul beyfendileri.. Bunun bu toplumda hiç karşılığı olmadığı halde, buna "milli edebiyat" dedik.. İstanbul'da Fransızca konuşup, piyano çalan kaç tane Türk vardı, üstelik o yıllarda, İstanbul'da kol gezen koleradan birkaç mahalle karantinaya alınmıştı, üstelik o yıllarda İstanbul'da her evden 14 yaşında çocuklar dahi savaşmaya gitmişti.. Özentiyle, zorlamayla, piyano çalıp, fransızca konuşup, devlet tiyatrolarında ithal eserlerle, edebiyat olmaz...

İnsan toplulukları şenlik kurabilmek için bağımsızlığa ve başıboşluğa ihtiyaçları vardır.

Futbol, kötü siyaseti, kötü ekonomiyi maskelediği için, devlet tarafından desteklenir, önü açılır. Halk, müsaade edilmiş bu kaçak yerden, bütün deliliklerini yaşamak ister. Laf cambazları, dalga geçmeler, aşağılamalar, maskaralıklar, itmeler, kalkmalar, meydan okumalar, hepsini, futbol vesilesiyle bahane edip, yaşamak ister.

Edebiyatta, TV'lerde, medyada, dizilerde, tiyatroda, ciddiyetten ve sansürden kendini bulamayan halkımız, devletin de müsaadesiyle futbol maçları sonrası bu tartışma programlarıyla büyük açlığını gidermek ister. Öfkesini, nefretini, sevincini, heyecanını, deliliklerini burada yaşamak ister.

Ayıp oluyor beyler, deyip, ciddiyet, akademisyenlik getirmek isteyenler ağır ruh hastalarıdır. Onlar, ciddiyeti, hukuka, müteahhitliğe, ekonomiye getirsinler. Ama tam tersi oluyor, siyasette yapamıyorlar, hukukta yapamıyorlar, bilimde yapamıyorlar, halkın daldaşşak eğlendiği futbolu boş bulup, buraya yazmak-çizmek istiyorlar ve hemen "ciddiyet beyler" deyip, akademik rol kesiyorlar.

Futbolla şekil olmuş, futbolla kendini aklamış hırsız mafya yöneticileriyle, ciddiyet isteyen spor yorumcuları aynı çanağa sıçıyor! Ağır olun beyler, diyorlar.

Kimsenin halk gibi konuşmaya, halk gibi tartışmaya tahammülü yok. Halk gibi konuşup, halk gibi küfreden, bağıran-dalaşan bu programlara tahammülümüz yok.

Halk yüzbin tane yanlış laf etmeli, halk yüz bin kez mide bulandıracak söz etmeli, hepsine tahammüllü olmalıyız. Devletimiz bu kadar sıçıyor buna tahammül ediyoruz, halk ossurunca, ağır olun beyler, şov yapmayın beyler diye suçluyoruz.

Halkından, halkın konuşmasından iğrenen, utanan bir takım ağbiler, ciddiciler, ağırbaşlılar spor basınımızda kol geziniyor ve Tanzimat'tan beri, Türk halkına batılı değerleri, batıdan gelen öğretileri anlatan Hacivatlar gibi, "edep", "zerafet" telkin ediyor.

Güya bilimsel konuşuyorlar, güya ağır başlı tahlil yapıyorlar hepsi ruh hastası bu özenticilerin. Bir devlet hastanesini yönetememişler, bir ilkokul yönetememişler, şimdi, futbol gibi halka açık kitlelere açık bir büyük heyecanı yoketmek istiyorlar. Halkın kafasına vurarak, halkı aşağılayarak öğretmek istiyorlar.

Halka 150 yıldır bir çatal-bıçak kullanmayı, yolda tükürülmemesi gerektiğini bu yüzden öğretemezler. Çünkü, halk, ancak kendi gibi olanlardan, şakalaşarak-laf atarak öğrenir. Başına vuranlardan, kendi gibi yaşamayanlardan hiçbir şey öğrenmez.

İnsanoğlu büyük bilgileri, hayatı, şamataların içine girerek öğrenir. Bu büyük şamatalarda, herkes yalan-yanlış konuşur, kelimeleri yanlış telafuz eder, hızla cevap verirken dili dolaşır, birini dövmek isterken ayağı takılır, donu düşer, birine bıçak çekerken ağzının ortasına yumruk yer ve hayat ve siyaset ve toplumsal kültür böyle ortaya çıkar!..

Burada ciddiyetin anlamı şudur: Eleştirmeyin. Halk gibi konuşanlardan korkarlar, çünkü, halk gibi uluorta konuşanlar bu kurumları rezil rüsvay eder.. Eleştirinin önünü almak için, "ağırbaşlılık" telkin ederler..

Ve böylelikle, aynı ekranlar, hırsızları rahat konuşamaz, hırsızlara küfür edemez, hastaneleri rahat konuşamaz, doktorları eleştiremez.. Futbol denen müsaade edilmiş bir yerden, hakemleri, federasyonu ve buradan nemalanan medyayı-yöneticileri-mafyayı eleştirmeye kalktığınızda, hemen, "ciddiyet", "bilimsellik", telkininde bulunurlar... İşte bu yüzden kalkınamıyormuşuz...

Ülkeyi soyanlar, hırsızlar, üç kağıtçılar ve tüm bu kötü siyasetlerini futbolla meskeleyenler, şimdi, futbol bahis konusu olunca dahi, ilim, irfan, ciddiyet istiyor bizden..

Halk ne zaman konuşsa, yine götüyle dağ devirdi diye bakılıyor. Babalar o kadar ölçülü, biçimli, kravatlı konuşuyor ki.. Hepimizi uyutup, milyonları götürüyor, mafyadan futbol federasyon başkanı oluyor, mafyadan hakemler maçları satıyor, alıyor, hepsi milyon dolarlar içinde düzüşüyor, kimse laf edemiyor!..

Bu telkinlerle bugün bir yığın genç aşağılık kompleksleriyle büyüyor. Bu programları tıka basa izledikleri halde, bu programları sevmiyorum, iğreniyorum, demekte. Yani, yeni kuşakta, babalarının ve dedelerinin taşıdığı halktan iğrenme mikrobunu kapmış.. Bedenleri çok arzuladığı halde, istemez, sevmez görünüyorlar. Çünkü hergün başlarına vurularak, halk gibi konuşmayın diye azar işitiyorlar.

İşte yüzelli yılın aydın örneği: Özenti. Kestane kabuğundan çıkmış, kabuğunu beğenmiyor.

İnsanlar düzgün konuşuyor, ölçülü konuşuyor diye uygarlık olmuyor, insanlar istediği gibi rahat, uluorta konuşunca uygarlık oluşuyor. Çünkü dünyayı yöneten büyük siyasetleri, ekonomileri eleştiren büyük yapılar, bu şamatalardan, geyiklerden türemiştir..

Halkı ve halk gibi konuşanları "aşağılayarak", şunu söylemek isterler: Bizi eleştirmeyin. Siyaseti, ekonomiyi, kurumlarımızı sakın ha eleştirmeyin..

Neyi eleştirirseniz eleştirin, birden "geyikçi", "sulu", küfürcü ve gargaracı olarak suçlanırsınız..

Biz, halkın ossuruğunu dahi, devletin anayasasından önde tutan bir devrimci zihniyetten geliyoruz..

Bu yüzden, halkın kültürleşmeye başlayan bu şenliklerinden utanmayalım... Mesela, bu programların on yıl sonrasında, ortaya aklımızın almadığı kadar derinlikte, söz cambazları, süslü konuşanlar, hikmetli konuşanlar, derin ve ince laf edenler, hazır cevapcılar, yani halk bilgeleri, halk kahramanları ortaya çıkacaktır.

Bugün, bu bilgeleri ortada göremiyoruz, ama, böyle böyle sansürsüz konuşmalar, uluorta konuşmalar çoğaldıkça ortaya çıkar.. Bir kültürünüz olsun istiyorsanız, "bağımsız" konuşmaların önünü açın.. Yirmi yıl sonra içimizde futbol filozofları görmek istiyorsak, bu filozofların bu tartışma benzeri, rahat konuşan halk gibi konuşan insanlardan çıkacağını asla unutmayalım. Ciddilik, akademilik ve ağırbaşlılık altında yoketmek, öldürmek istedikleri de, bu "halk gibi" olandır...

Kardeşlerim, laf gargarası diye şenlikten utanmayın. Eğlenin... Bu gargara laflar, güzel cümleler kurmayı öğretir size. Rahat ederiz. İçimizdekini boşaltınız. Şenliği doya doya yaşayın. Yanlış laflar, tesadüf laflar, şaşırtmacalar, çarpışmalar, dalaşmalar, unutmalar, ani tepkiler, bir yığın yeni maceraların, yeni sözlerin, yeni hikayelerin kapısını aralar. Dünya edebiyatı, sanatları böyle kurulur.

Şenliğinizi daha güzel yaşamak istiyorsanız, kültürünüzün, köyünüzün, dedenizin, halkınızın daha derinlerindeki söz kültürlerini okuyun, tartışın, inceleyin. Unutmayın, bize ağırbaşlılık, ciddiyet telkin edenler, şenliki, bizi uyutmak, hırsızlıklarını maskelemek için kurmuş, müsaade etmiştir.

Şenlikteki iğrenç dalaşmalardan utanmayın, itiş-kakışmalardan, laf atmalardan-ona buna sataşmalardan, bok deşmekten utanmayın.

Bu dünyada kimsecikler bize hazineler bağışlamayacak. Halkın bulduğu tek hazine, kendi bokunu deşmektir. Halk, bokuyla oynayarak inci bulur.

Bakın dünyaya, bakın kendi kültürümüze, bütün tiyatrolar, şenlikler, karnavallar, mizah kahramanları, sinemalar, halkın, kendi bokuyla oynayacak kadar kendinden geçip bıkmaksızın bokunu deşen kahramanların ürünüdür.

Bize, kendi bokumuzu deşme şansı dahi vermezler. Peki, bu siyasilerin, devletin bokunu kimler deşecek. Ne zaman deşeceğiz..

Depremleri, yatılı okulları, banka hırsızlıklarını, mafyadan milletvekili, başkanları, bunların bokunu kim deşecek..

Uluorta konuşmayı öğrenin, uluorta küfretmeyi öğrenin. pir Sultan Abdal da sözünü esirgemedi, Nasreddin Hoca da...

Yani, halkınız gibi olun...

Onların ciddiyet, ağırbaşlılık, akademisyenlik dediği şey, bu ülkede, yalnızca yatılı okulda yedi yaşında köylü yüzlerce çocuğu öldüren müteahhitlere mevzuat yapılan şeydir...

Bu dünyada bir ciddiyet varsa, o da, halkınız gibi olmaktır...

Halkınızın kumaşından olmak!..

Halkınızın kumaşına bir sarının, göreceksiniz, asıl soytarıların, insanları, çocukları "şov olsun" diye öldüren, devlet, müteahhitler, siyasetçiler olduğunu göreceksiniz!..

Ne güzel söylemiş halk türküsü: "İşte böyle böyle hal deli gönül / İster ağla ister yan deli gönül../

Çocukken maça giremezdik. Maç kapısı önünde kuyruğa yanaşır, "ağbi beni de yanına al" derdik. "ağbi ben de geleyim mi?" derdik. Kimi almazdı, alan olsa da, kapıda biletçi geri çevirir, kovardı. Maç başlar, stadyum dolar, dışarda beş-on çocuk yapayalnız kalırdık. Tarif edilmez bir cansıkıntısına kilitlenir, kulağımızı stadyum içinden yükselen tezahüratların yankısına verirdik. Büyük heyecan, deli heyecan içerde, biz dışarda.. Maçın bitmesini bekleyeceğiz, ama nasıl, bu dayanılır birşey değil, geçmez o maç vakti, çıkmaz biri anlatmaz bize o maçı.. Biri erkenden çıksa da, maçı sorsak: "ağbi nasıl gidiyor, kim önde, kim iyi oynuyor" yok, nafile... Arkadan tribüne bağırırdık, "ağbi bir söyle kim daha iyi oynuyor?" Ne bize bakan var, ne maçı anlatan, ne skoru söyleyen.. Herkes maça kilitlenmiş bir saniye arkaya bakacak zamanları yok. Büyük bir gol sesi gelirse, ha tamam, bir gol attık... Böyle işte..

Bir gişe vardı, kullanılmıyor. Tuğlayla örüp kapatmışlar. Çocuklar kırıp içeri girerdi. Ancak, stadyum görevlileri bu küçük delikten yılan gibi süzülüp sızmasınlar diye, deliğin etrafına bok sürerdi. Öyle ortaya bok koysalar iyi, kağıtla silerim, öyle değil..

Boku deliğin etrafına sıvayarak sürerlerdi. Hiç kimse giremesin. İçimizden biri dayanamaz içerdeki heyecana, kendini feda edercesine atılır: "ben giriyorum oğlum, ne olursa olsun".. Girerdi.. Sen arkadan bakar, düşünürsün.. Ulan dersin, bokun büyük parçası ona süründü, bok azalmıştır, hadi sen de gir.. Düşüne düşüne en sona kalırdım, yine de üstüm başım bok olurdu...

Aradan kırk sene geçti, hala bok kokuyoruz!..

Büyüdük yazar olduk, işte boktan püsürükten bir yazar...

nihatg@leman.com.tr

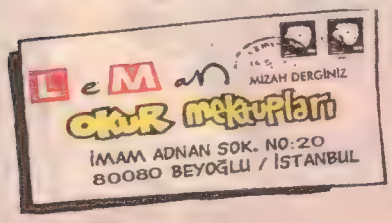

Umutlarınıza Sahip Çıkın...

Tahmini olarak 4 yaşında falandı çocuk... Ama öyle çocuk dediğime bakmayın, hani derler ya 'büyümüş de küçülmüş' işte o cinsten... Annesi öğretmendi bir dağ köyünde... Babası sürgün gitmişti köye annesi de eş durumundan yanına... Daha dört yaşındayken okuma yazmayı biliyor, hatta kafasından üç-dört haneli rakamları çarpabiliyordu... Birgün Dağda da olsa Okul olduğu için bir müfettiş geldi tetişe ıhlaya tıslaya... Oralarda okul vaktinde çocuğa bakacak kimse yok, mecburi o da anne-babası ile okulda... Hayat çizgisini değiştirecek insan onu ilk orada gördü, O kişi teftişe gelen müfettişdi. Çocuk konuştu o dinledi. Özal'lardan, İnönü'lerden ya da otomobillerden ama hep dinledi. Bu çocuk ona göre bir dahi olabilecek kapasitedeydi... Yakın çevresi zeki olduğunu biliyordu ama bu çok iddialıcaydı!!!

Keşke o çocuğa da sorsalardı gelecekte kendi üzerine yapılacakları... Ankara'da, İstanbul'da, Bakanlık'ta, M.E.B.'nın Rehberlik Servislerinde ve son olarak da bir hastanede. Evet, bu çocuk -yanılmıyorsum- 25 yıllık geçmişi olan araştırma içinde testleri en yüksek puan ile tamamlayan kişiydi. Bu çocuk Avrupa'da okumalı, birçok yabancı dil bilmeli, Politikacı(!) falan da olmalıydı. İlkokulu 3 senede bitirirken kimse o çocuğa fikrini sormadı. Ortaokulda günde 10-12 saat ders çalışıyor, kurslara gidiyordu. İngilizce, Matematik, Dövüş Sanatları, Bilgisayar, Basketbol vs... Büyüdükçe beklentileri karşılama zamanı yaklaşıyordu çocuğun... Lise yıllarında başladı onun ateşi... Alın size avuçlar dolusu ayıp, utanç; okuldan kaçmalar, alınan bir dolu sıfır... Bu çevre için kıyamette eşdeğerdi alaya almalar, laf atmalar, yaşadığı lise aşklarından dolayı pezevenk ilan edenler, kocaman bir bok. Vicdan senin sahibindir derler. O ise vicdanına göre yaşamaya çalışıyordu 3-5 yaş zekası ile!!!

Hiç sigara içmedi, hiç alkol almadı, hiç kavga etmedi. Hep ayık hep ayakta ve dinç olmaya çalıştı. Bazen aynı ortamı paylaştığı insanlar saçına, dinlediği müziğe ya da düşünce tarzına çamur attılar. Hiç umursamadı güldü, güldükçe karşısındakini kızdırdı. O artık laneti, işe yaramazın tekiydi yakın çevresi için. Uzakta olanlar içinse kendini beğenmiş, çözülmesi imkansız bir paranoyak... Onun istediği ise bunlar değildi... Bir mağarada belki Hitit, belki de Romalı mezarı kazmaktı... Hunlar, Romalılar ya da Osmanlılar sonsuzluğu ona hep ütopya gibi göründü...

Dün o çocuğu rüyamda gördüm; 'Düşlerinin kırıldığını, kendisine sunulan araçlar ile kendi amaçlarının hep çakıştığını' söyledi. Baktım, bir yere gizlenmiş susuyordu, tıpkı ailesinin, sevgilisinin, akrabalarının yani tüm tanıdıklarının saygısını kaybetmiş bir genç gibi, oysa o kendini daha yeni bulmaya başlıyordu ve saygınlığı asıl şimdi hak ediyordu.

Paranoyak herifimiz şimdi 20 yaşında... 4 sefer zengin hayat sınavına girdi, -birkaç sefer daha girecek-. Bir kez barajı aştı, çokça da iyi bir bölümü tutturdu, -ya da herkese inat aşmadı-. Avuçlar dolusu parasını, kendilerini düzene satmış insanlara yedirdi. Şimdi büyük bir burjuvanın çok ünlü spor gazetesinde (-en çok şikayet ettiği şey de, bir avuç kuş beyinlinin İ.Mansız'ı tanıyon mu? Şunu hiç gördün mü? gibi dangalakça soruları-) çalışıyor, zamanında gelen bütün tekliflere inat!!! Sistemi eleştirip ondan en kısa yoldan faydalanmak isteyen insanların içinde bunalan herkeslere selam... Hayallerinize aşağılandığımı hisseder, evimizin penceresinden üç sıra halinde yemekhaneye oradan da aynı düzenle yatakhaneye gitmelerini seyreder, saat 21:00' de yatakhane ışıkları zoraki söndürüldüğünde derin bir yalnızlık hissine kapılırdım.

.....

Kanınlarının tam olarak doyduğunu hiç görmedim. Kantin gibi lüks (!) ayrıcalıklarının olmadığı gerçeği varken öğün aralarında acıktıklarında, yemekhaneden aşırdıkları birkaç dilim ekmeği kuytu köşelerde yediklerine binlerce defa şahit oldum.

.....

İçlerinde Halit adında bir can dostum vardı. Onu gizli gizli eve getirir, lojmanımızın bahçesinden kendi ellerimle topladığım güller ile annemin yaptığı enfes gül reçelini tıka basa yedirirdim. Sonra bol yağlı ve reçelli bir dilim ekmeği poşete sarar cebine koyardım. Yine onun yerine onurum kırılır, onun yerine içten içe ağlardım.

.....

Halit'in, bir şubat tatilinde, kardan yolu kapanan köyüne yaya giderken iki arkadaşı ile birlikte tipiden boğularak öldüğünü öğrendiğimde o gün içimde oluşan derin yara, bugün Bingöl depremi ile birlikte yeniden ortaya çıktı.

.....

Devletin tüm sorumluluğu üstlenerek, Türkçe öğretmek, Atatürk ilke ve inkılaplarına uygun bir tarzda yetiştirmek üzere topladığı yağız köylü çocuklarını, iğrenç, hırsız ve katil müteahhitlerin yaptıkları, neredeyse kartona benzer yatakhanelere tıkıştırdığını görünce; evet bütün bunları görünce,.... Hiç !. Sadece yüreğim sızlıyor.

Burhan Ökmen

Merhaba Can Dostum Leman!

Bu ilk seslenişim değil sana. Daha önce de bir yazım senin o birbirinden özgün sayfalarından birinde yayınlanmıştı. Arkadaşım Elif koşarak elinde Leman'la sınıfa geldiğinde çığlığı basmıştım sevincimden. Bir kere, çok sevdiğim Nihat Genç'in köşesinin yamacında bir yerlerde yazım duruyordu psikoloji deli olarak. Bir de yaşama sevincim olan Leman'ın sarı sayfalarında bulunmuş olmak vardı. Sonra durdum bir an ve düşündüm, neden bir mektup göndermeyeyim diye. Bir an hayat geldi aklıma. Hani herkesin öyle ya da böyle içinde yer aldığı hayat. İşte o hayata bir insan olarak değil de sokak köpeği olarak gelseydim ne olurdu. Bundan başka aç olduğumda bana bir simit parçası veren binde bir kişi çıkacaktı.

Yağmurda çiroz bacaklarım ıslanacak, kulaklarım bir kutu jöle sürmüş gibi yüzüme yapışacaktı. Kuyruğum yerlerde ya da bacaklarımın arasında "ben çok korkuyorum" diyecekti. Hiçbir araba bana yol vermeyecek, hergün başka bir arkadaşımın bağırsaklarını otobanda görecektim. Ya da insanları takip edip kırmızı ışıkta geçtiğim için onlarla ezilecektim. Ya da bizlerden bıkan bir Belediye Başkanının emriyle toplanıp ya ölüme terk edilecek veyahut açlıktan hayvanat bahçesinde yaşam mücadelesi veriyor olacaktık. Maymun gibi sıntıp, kuyruk sallayanlarımız zengin bir aileye süs olarak götürülecek, kalanlar yine birbirini yiyecektir. Hastalıktan tüylerimiz dökülüp, yerlerde sürünmeye başladığımızda, bir çocuk bizi Hayvanları Koruma Derneğine götürecekti belki de. Çocuklara çok güzel öğrettiğimiz hayvan sevgisine karşılık kuyruklarımıza teneke bağlanıp, sırtımıza kaynar sular dökülecekti. Daha da kötüsü turist çekmek için alınan bizler, yıllarca bağlandığımız sahibimizden sırf büyüyüp sevimliliğimizi kaybettiğimiz için ayrılacaktık. Çünkü turist demek para demekti onlar için. Turist yoksa köpek de yoktur - Turizm kentlerinde sokaklar neden kışın köpeklerle doludur hiç düşündünüz mü?

Bizlere değer verip yazdıklarımızı okuyan tüm emekçilere binlerce teşekkürler...

Bahar Çilek/Antalya

AYLIK
kaçak
DÜNYAYA SÜRGÜNLERİN DERGİSİ
HAFTALIK
yeniHarman
filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazete
Yalçın Küçük
Haber, Yorum, Aktüalite
ARTIK HER PERŞEMBE

LeM
SAYI: 600
9 MAYIS 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik İçin Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

bahadırboysa@eman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BAAVUV...ALLAH SENDEN RAZI OLSUN YİĞİDİM...ALLAH NE MURADIN VARSA VERSİN...ÇOK BAYRAMLAR GÖRESİN HAYATIIIMM... ALLAH SENDEN RAAZI OLSUUN! HEP.....

YILLAR YILI, İÇİNDE DOMUZ YAĞI VARDIR DİYE FETVALI BİSKÜVİDEN BAŞKASINI YEMİYEN, DOMUZ KILINDAN YAPILMIŞTIR DİYE DİŞ FIRÇASI KULLANMAYAN ADAMIM... SON OLARAK, SEVAP OLSUN DİYE, TUTTUM KERANEDEN BİR KADINLA EVLENDİM... SEN KERANEDEN ÇIKTIN DA, BEN NEREYE GİRDİM ONU ANLAYAMADIM KI!..

AYGAZ

KADİR

BABA NAAPTIN SEN YA?!

NAAPİM, BEN DE BUNDAN ZEVK ALIYORUMH!

TAK!

TAK!

esp Serdar Şam

TOK!

BU MUYMUŞ?..

BUYMUŞ MUNA KOYİİM!..

BAK,YİNE!.. ULAN BEN Mİ DEDİM SİZE SATANİK OLUN DİYE İPNELER!! DE SKTRİN GİDİN! BİTEMEDİNİZ BE!!!

18 YAŞINDAN KÜÇÜKLER GİREMEZ

ÇANTAYLA GİRİLMEZ

FAZLI ABİ BURDAN DAHA ÖNCE GEÇTİK GALİBA...YİNE EREKSİYON OLDUK! AYNI YERDE DÖNÜP DURUYORUZ...GAYBOLDUK GALİBA...

ULAN DAHA,GELİR GELMEZ! AH BU GAHPE ŞEHİR... AH GOCA HEYHULA!! YENİCEM ULAN SENİ İSTANBUL!!

HELE GEL Bİ ENDAMINI GÖREYİM.....

??!!!!.....

EHAAYĞĞN!? YA CABBAAR! YA SETTAARR!

esp:Abdo

BABACIIIIK... Bİ MOLPED PARASI ALABİLİR MİYİİM? AY ÇOK FENA REGL OLDUM BEN BEN YAAA!! HADİ BABUŞUM...

DIRTY ANGEL

HATIRLARIM... YILLAR EVVEL DEDEMLE KARPUZ SATARKEN KÖYÜN IRGAT KADINLARI YANIMIZA YANAŞIR VE O AN BİZİM KADİFE BEYSİRİN MERZUKASI IRGATLARIN TERLİ MEMELERİNİ GÖRÜNCE ŞAHLANIVERİRDİ!.. HER DAİM ACIMADAN İNDİRİRDİM KIZILCIK SOPASINI!.. VE İŞTE BUGÜN MOLPED... YARIN BEKARET...ERTESİ HAFTA DA GAVATIM OLUR MUSUN? DİYE GELMEYESİN YANIMA? İŞİM DE HAZIRMIŞ ZATEN... BABUŞ!..HAY NE GÜZEL DEDİN BE!..

Akşam Sefası

16 Mayıs 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/20- 750.000 TL. (KDV Dahil)
9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

Türkiye heryıl binlerce çocuğun sokaklara düştüğü tinerci olduğu sosyal uçurum ülkesi.. Bu sokak manzaralarıyla bir zamanların sokaklarda çocuk avına çıkıldığı Brezilya'yı, Latin Amerika ülkelerini bile aratıyor.. Tam anlamıyla toplumdan kopmuş bu çocuklar son günlerde yine gündemin başköşesinde.. Taksim'de SAT komandosu yüzbaşı Zeki Şen'i öldüren tinerciler, Bursa'da da kavga ettikleri bir kişiyi öldürürken diğerinin ise yüzünü yaktılar. Son olarak, Kadıköy'de bir binbaşıyı falçatayla tehdit eden tinerciler, binbaşının parasını, telefonunu ve beylik tabancasını aldılar.. Hergün bir bomba patlatarak, ortamı gündem manyağı yapan hükümet ise tinerci çocuklar için de tarihi çözümünü kamuoyuna duyurdu:

TİNERCİLERİ EVLENDİRELİM BİR ŞEYLERİ KALMAZ..

ÇAĞÇAĞ & Kemal Aratan

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güvü

FEYHAN GÜVER

ERDENER ABİ

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

vo@iaman.com.tr

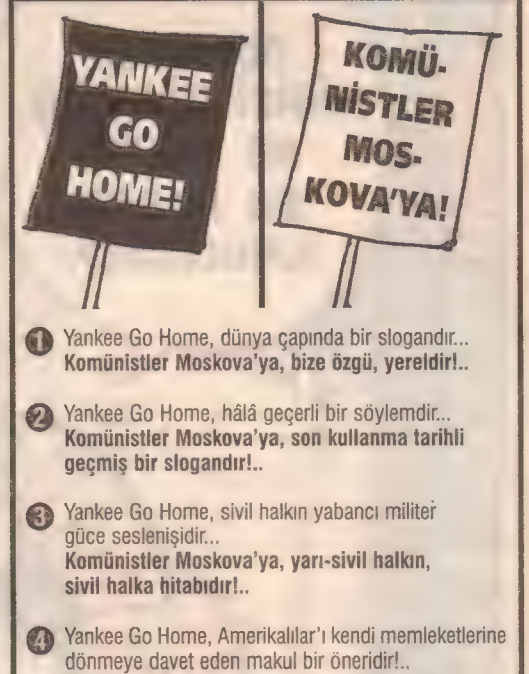

1. Yankee Go Home, dünya çapında bir slogandır... **Kömünistler Moskova'ya, bize özgü, yereldir!..**
2. Yankee Go Home, hâlâ geçerli bir söylemdir... **Kömünistler Moskova'ya, son kullanma tarihli geçmiş bir slogandır!..**
3. Yankee Go Home, sivil halkın yabancı militer güce seslenişidir... **Kömünistler Moskova'ya, yarı-sivil halkın, sivil halka hitabıdır!..**
4. Yankee Go Home, Amerikalılar'ı kendi memleketlerine dönmeye davet eden makul bir öneridir!.. **Kömünistler Moskova'ya, bir kısım Türk'ü ideolojilerinden dolayı başka ülkeye yollama saçmalığıdır!..**
5. Yankee Go Home'a nasıl bir yanıt verilebileceği muammadır... **Oysa Kümünistler Moskova'ya sloganının "Tek Yol Devrim", "Kahrolsun Faşizm", vb. yanıtları vardı?!.**
6. Yankee Go Home, yurtseverlik sembolüdür... **Kömünistler Moskova'ya, sağcılık ve gericilik!..**
7. Yankee Go Home, koordinatları net bir slogandır, nasıl geldiyseniz öyle gidin veya "Geldikleri gibi giderler" demektir, Yankee hiç gelmese, bu slogan da olmazdı... **Kömünistler Moskova'ya tamamen hissi bir hezeyandır, durduk yerde niye gidilecektir, nasıl gidilecektir muammadır artı aynı mantığa göre tüm müslümanların Mekke'ye, Medine'ye gitmesi gerekir!...**

(Fikir: Murat Yüceşan)

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ..ONCA YOKSULLUK VARKEN..OKULLARDA TEBEŞİR YOKKEN..

"Adalet" ve Kalkınma Partisi'nin çıkarmaya çalıştığı "İş Güvencesi" yasası da "iş yasası" gibi işverenlerin lehine döndürüldü..İşçilere bırakın hak vermeyi kazanılmış hakları elinden alınıyor...

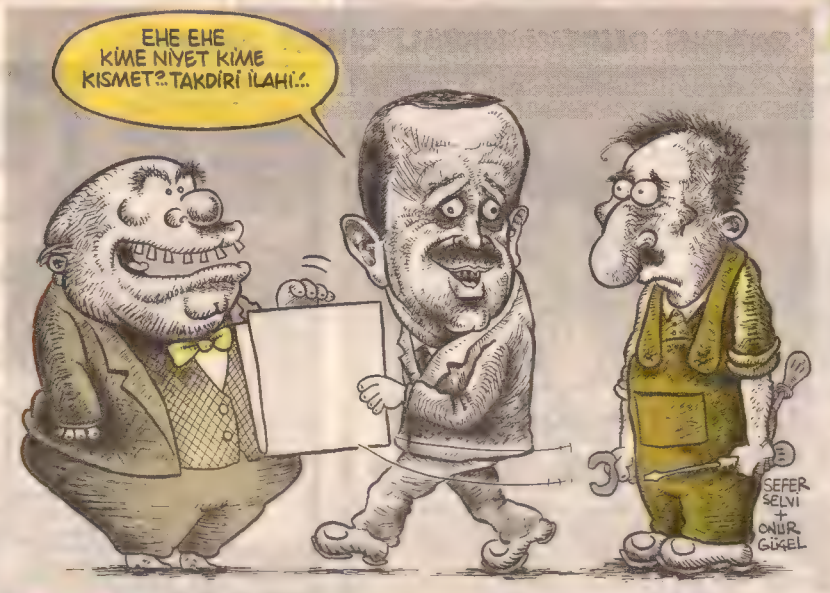

Her depremin ardından gündeme gelen "Namussuz müteahhit" kabusu bilmiyor..

BERLUSCONİ işi bağladı yıkadı yağladı sırtlarını sıvazladı gitti

MARC GROSSMAN ŞAHİNİ çaylağı, kuşu, börtü böceği önüne gelen tehdit ediyor sıra beyaz sarayın kapıcısında

BRİTİSH AMERİCAN TOBACCO tekeli rahat bırak.. rakımıza dokunma.

İŞ GÜVENCESİ YASASI daha kanun çıkmadan 25 bin işçi kapının önüne kondu.. ne yasaymış!

ALİ ATIF BİR banvit danışmanı köy-tür düşmanı köşe yazarcığı tarafsız(!) basın bunu da yazın

İşkencenin toplumsal hafızadan silinmesi için valilere talimat verildi..

Başbakan Erdoğan, kaderinin dönüm noktası ve aynı zamanda eşinin doğumyeri olan Siirt'te dubleo yol açılışı yaparken 20 kişilik bir grubun protestolarına maruz kaldı..

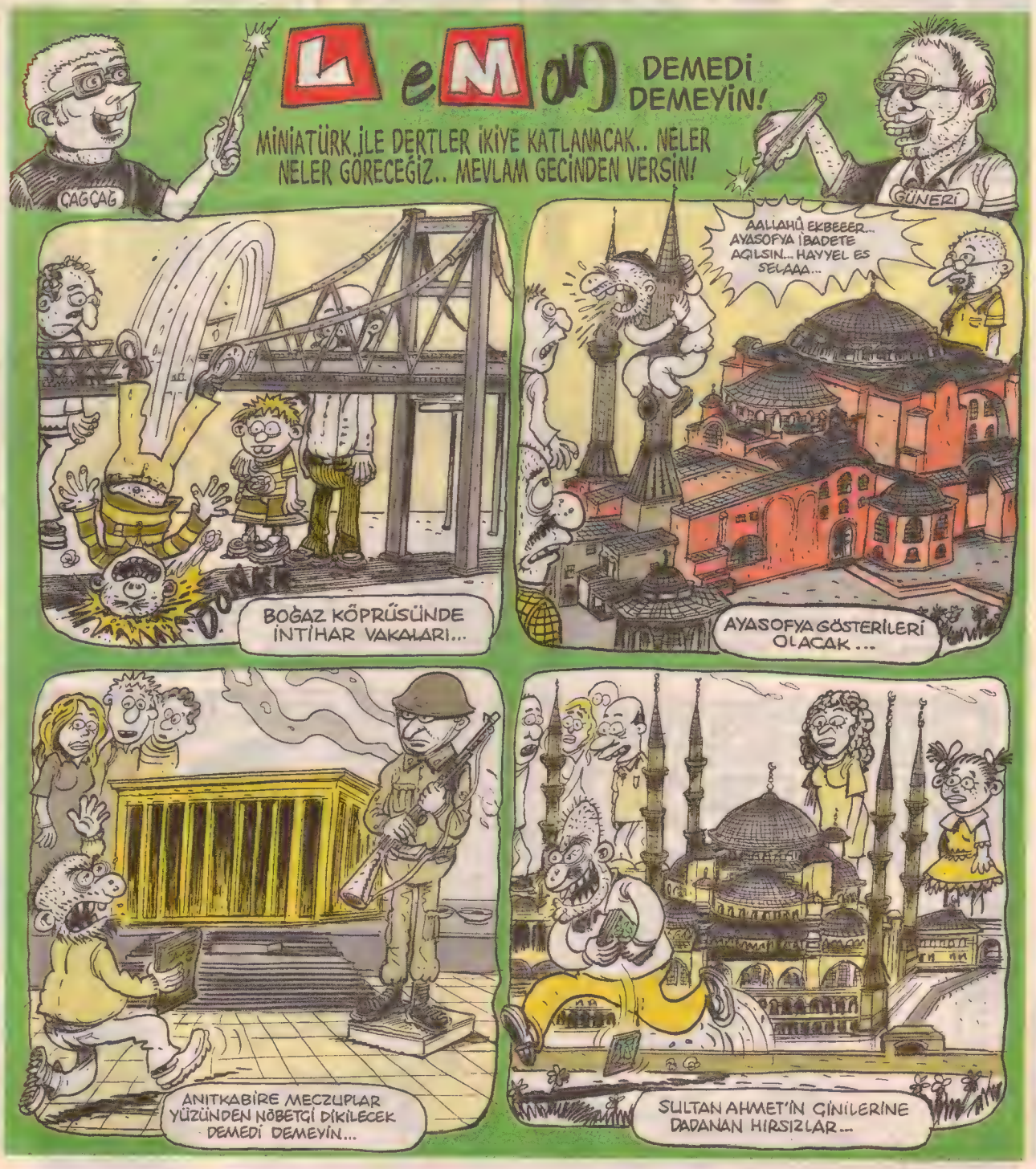

Akşunsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

GELECEK ZAMAN OLUR Kİ HAYALİ CİHAN DEĞMEZ...

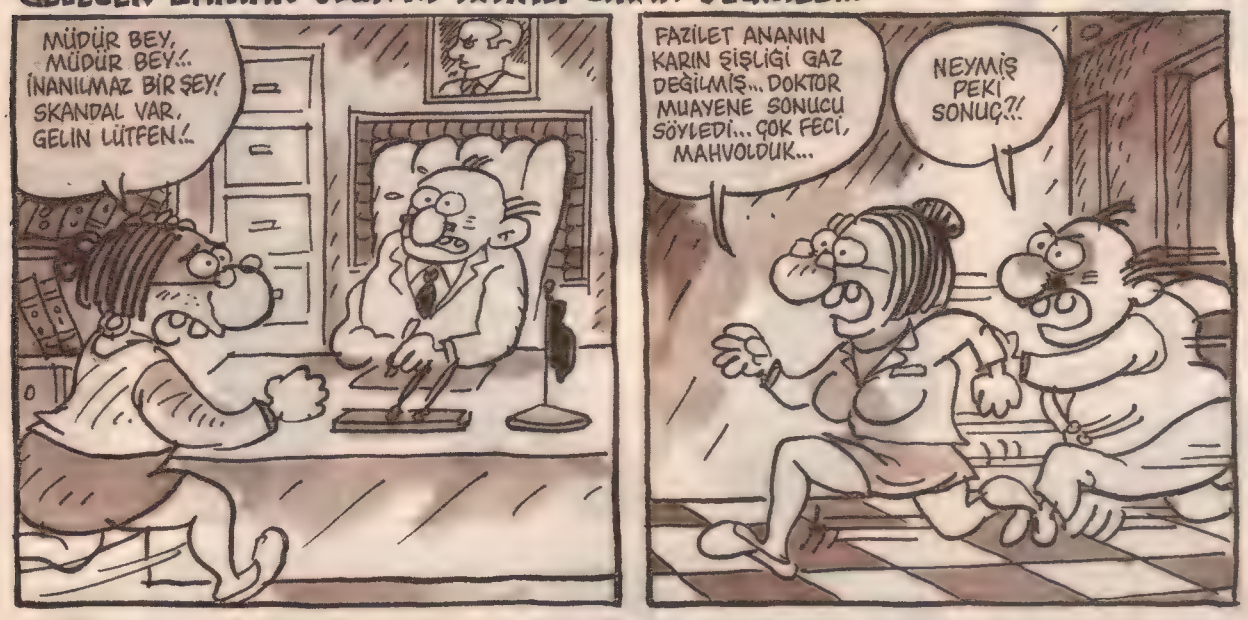

daral@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan ben annen yavrum nasısın? Alo? Evet, yemeğini yedin mi, derslerine günü gününe çalışıyo musun, çevrenle uyumlu musun ve şarjım bitmeden hemen şunu sorıyım: saçların var mı?

- Saçlarım var fakat onları yolasım da var anne. Sabah sabah niye ki saçlarım?

- Kafanı kazıtmamalısın Sıkılhan. Ruyamda seni dazlak olarak gördüm, hiç hoş diildi. Skinhead olmamalısın çocuğum. Civciv kafa yahut Mohikan stili tıraş olmanı da onaylamıyorum. Hayır onaylamıyorum, evet!

- Ugh! Oldu, Şarjıbiten Reis. Hehe...

- Mizah bu değil Sıkılhan. Bir kızılderili anne bile ruyasında çocuğunun kafasını "Yumurtanın İpanayla fırçalanmış tarafı gibi" cascavlak gördüğünde sarsılır. Kaldı ki ben kızılderili bi insan değilim, Ankara'nın tanınmış ailelerinden birinin kızıyım. Deden iki dönem Yozgat Milletvekilliği yaptı... Herneyse ruyası bile hoş değil Sıkılhan, bir kimlik arayışı ya da dikkat çekme krizi esnasında kafanı kazıtma e mi çocuğum, evet. Şimdi kapamalıyım Sıkılhan, şarjım bitmeden babanı arıycam.

- Niye? Babamı da rüyanda kendisine "Gelin Başı" yaptırmış olarak mı gördün? Nıhihi...

- Baban erişkin bi insan Sıkılhan. Hormonları yatışmış, kişiliği yerine oturmuş, arayışı bitmiş, sonunda beni bulmuş, üstelik saçları tepeden hafif açılmaya başlamış birisi, gelin başı yaptırıcak saçı zaten yok. Şakası bile hoş değil, evet, ruyası bile çok çirkin, ayrıca bütün bunlar mizah değil.

- Hepsi rüya anne, hepsi!

- Tartışmayalım Sıkılhan. Bir daha ruyamda dazlak dazlak dolaşmanı sana yasaklıyorum. Onsekiz yaşını doldur, üniversite öğrencisi ol, ondan sonra istediğin insanın ruyasına istediğin şekilde girersin, evet!

- Sıkılhan Alo, Hırgürkan ben güzelim. Ufak bi ricam olucak senden. Bizim okulda üzerinde Y, A, N, G, I, N, harfleri yazan içi kum dolu yangın kovaları var ya, onların yerini biliyosun de mi?

- Hayırdır usta okulu mu yaktın, nerden arıyosun? Durumdan itfaiyenin haberi var mı, direk onları arıyalım istersen. Bisürü yangın kovası vardır onlarda.

- Yok be hoca, okul yanmadı da Müdür Muavini Renan Lavuğu beni yakıcak. Sabah üst araması yapıyolardı girişte, üstümde sustalı yakalatmıyım diye aleti yangın kovalarından birine gömdüm. Yalnız üzerindeki harfe bakmadım, N harfinde de olabilir, Y ya da G' ye de gömmüş olabilirim.

- Sesli bir harfe gömmediğinden emin misin?

- Valla aceleyle bi harfe soktum ama hiç sesi felan çıkmadı.

- Sessiz harfti diyosun, hehe. Bence git Renan'a açık açık söyle dilbilgisi ödevi yapıyodum dersin.

- Olm Sıkııı, gramer, gargamel yapma lan bana, sırası değil şimdi. Renan bulmadan o sustalıyı ordan çıkarmak lazım. Ben dikkat çekmiyim diye gelemiyorum. Sen o kovaların içine bi bakabilir misin. Önce "G" yi dök, ondan çıkmazsa...

- Pas diyorum Hırgürkan, sesli ya da sessiz herhangi bir harfi almak, dökmek istemiyorum. "G" harfine bıçak sokmadan düşünseydin. İstersen okula mızrak getir o senin biliceğin şey ama sapladığın yerden gelip kendin çıkar.

- Ne ulan korktun mu yavuşak! Altı üstü, altı tane kum kovası deviripiçine bakıcan. Emaneti bulunca, ört cebine koy, ben senden alıcam sonra. Alo? Kapadın mı lan şerefsiz. Olm lan biliyodum ben senin tırsak bi bebe olduğunu. Ondan aradım zaten, git de kovadaki kumda oyna diye. Delikanlı değilsiniz olm siz, dar günde hemen "el" olun di mi şerefsizler. Bak o bıçağı gömdüğüm yerden çıkarıyım, ilk iş seni kesicam, yavuşşak!

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

1

BU GÖSTETCEEM DARLAM NASI BİLİYON MU EMMOĞLU MEVSİMİ GELİNCE AHA BEYLE BİRE 10 VERİYO... BEYLE BEYLE TOMURCUK GİBİN AĞILIYO MAHSUL...

TORRRR

YAVAŞ LEYN TİREKSİYONU BIRAKMA ÇARPACAZ ŞİMDİ, EMME COŞTUN...

2

LEYN BEN COŞMAYIM DA KİMLER COŞSUN... AHA UÇ VERMEYE BAŞLAMIŞ BİLE... DAHA MEVSİMİN-DE GÖR...

ESSAH LEYN... NE BEREKET.

ÖYLE AÇGÖZLÜLÜK YAPIP BİRDEN HER ŞEYE SALDIRMIYCAM...ÖNCE 3 GÜN BUNLARI AVUÇLAYIP SİNDİ-RİCEM SONRA ÖBÜRLERİNE SIRAYLA FASILA FASILA GELECEM BERNA BERNAMŞ OHH...HAYAL ETTİM...

...HEP HAYAL ETTİM BUNLARI.

1

BÜTÜN PARALARI KERANEDE KARILARA HARCADIN MMCIK! MEVZUYA PARA KALMADI... AL İŞTE NASI DAYANCAZ LAN MİLLER BOYU BOŞ KAFAYLA.

SWEET SUE JUST YOU

ASIL SEN İÇKİLERE SALDIRDIN CEZASINI BİZ ÇEKECEZ, HARMAN KALDIK MINA KOYİİM...

2

3

KESİN ULEYN... SARIN ŞU ZULAM-DAN DA İÇELİM, GÜZELLEŞELİM...

KAPİTEN...

KAPİTANİM.

ÇAT!

1

ARABA FOARINA GELİYİN Mİ LEN? SON MODEL ARABALAR GELMİŞ...

FAZLA ABONMANIN VAR İSE GELİRİM...

KAVE

BEKLEYİN LA... BEN DE GELİYEM...

2

VAY BABAYIN KEMÜLİNE GİZ GİBİN...EN AZ 300 KİLO KARPUZ ÇEKER...

ALMAYA GÜÇ YETMEZ!

SİMİT

PAMUK ŞEKERİ

FREN DİSK

ŞORDA Bİ PAMUK ŞEKER ARABASI VAR, ASIL ONU GÖRCENİZ...

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ÖZGE SAMANCI

SIRLAR ŞEHRİ İSTANBUL

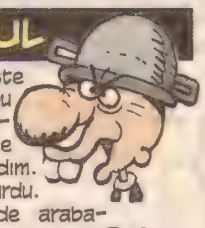

Yazan: Haybeci Şensoy

Bu hafta size inanılmaz başıma gelen bir olaydan sözedeceğim. Ve bu olay ben eğer arkadaşım benim, Harem'de oturuyor olmamış olsaydı asla ortaya çıkmayacaktı. Ben İstanbul'un batı yakasında oturuyorum. Doğu yakasını pek tanımam. Ve arabamla yola çıkarak trafik de hayli sıkışık olduğundan Boğaz Köprüsü değil de arkadaşımı cepten arayınca o bana Eminönü'nden geç dedi. Ve sora sora söylediği Eminönü'yü buldum. Orada bir köprü var. Fakat o da ne? Dedi ki bana "vapura" dedi "bin." Onu cepten söyledi! "Bineyim de ayakla gitmiyorum ki, arabayla geliyorum ben." deyince "Arabayla beraber bin." dedi. O da ne? Evet bir vapur. Fakat içinde renk renk arabalar var ve sizin arabanız da ona binebiliyor. Otobüs var kamyon var. O da ne? Bir başka, yandan geçen vapurun içinde tren var. Trenin içinden de bir uçak uçsa şaşırmazdım. İşte İstanbul böyle bir rüya şehir. O arada bahsettiğim vapura, halktan birinin "Arabalı" diyiverdiğini işittim. Halkın pratik zekâsı daha ilk görüşte ona derhal bu ismi yakıştırivermesine hayran kaldım. İsim cuk oturdu. Hakikaten de arabalı yahu. Var mı ötesi? Fakat arabalar dipdibe. Yerinizden bir adım oynamanıza imkân yok. Korna bastırıyosunuz duyan yok. Öndeki aracın sahibi aracını yol ortasına bırakıp dediklerine göre bir çayhaneye çay içmeye gitmiş. Kimseye dert anlatamıyorsunuz. Yarım saat korna bastırıyorsunuz. bir görevli geldi ve kızdı. Ona, geri geri çıkıp varsa arka sokaktan dolanabileceğimi söyledim. Oooof of yaparak fesüphanallah diye gitti. Bir tek geniş cadde var. Ve siz orada beklemek zorundasınız. Taa ki vapurun direktörü vapuru istasyona yaslayana dek. Vapur yaslandıktan sonra bir rahatlama oldu. Bir "u" dönüşü yapayım dedim ki vapurdan inebileyim. Bir kamyon tam ortadan vurdu. Meğerse vapurun arka taraflarda bir yerde bir servis kapısı varmış. Çıkışlar oradan yapılıyormuş.

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

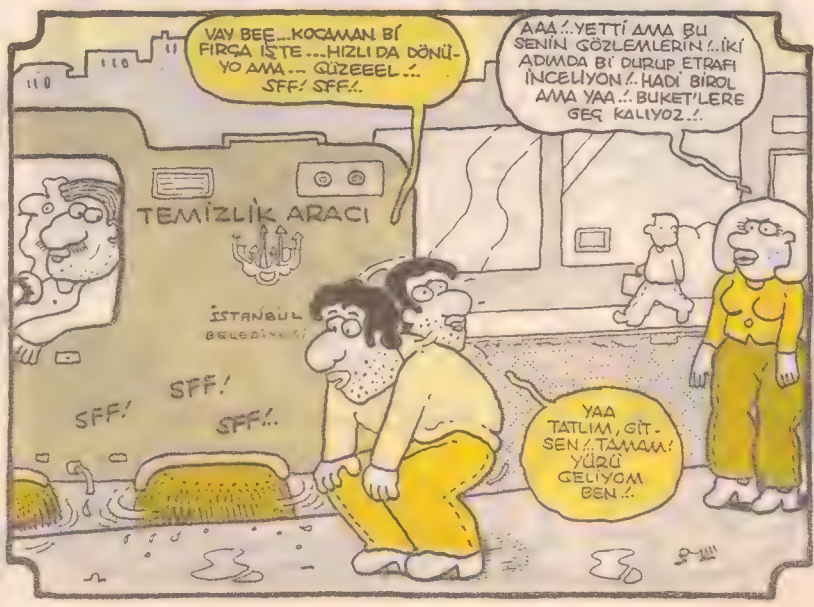

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSAN

HADİ LA ÇABUK ŞURADAN GİRDİ...

HIZLI KOŞUYO ŞEREFSİZ HAYVAN...

NE TARAFA GİTTİ BU YAA?..

AYRILALIM... SEN ORDAN GİT, BEN BURDAN...

FIT FIT FIT!

AMMA DOLAMBAÇ BE...

TÜH!.. BURASI DA ÇIKMAZI...

FIT FIT FIT...

AHA!.. YAKALADIM...

SSTR!.. KAÇTI!..

ÇATONK!..

BİR IŞIK...

AHALEEOOV!.. HAVUCU BULDUUM!..

LAN OLUM YANLIŞ YERE ÇIKTIN SALAK... GERİ DÖN, BURAYA GEL...

HADİ YAA...

YAKALADIIIIM!..

Bir saat sonra...

DAVŞAN PİŞTİ Mİ LA? HAVUÇ HAŞLANDI...

REZİLLİK BU ABİ YA...

AĞIZ OLUM AÇ... NAPCAN... DEVLET BİZE İŞ BULAMAZSA DAHA ÇOK YERE GİRER ÇIKARIZ... AÇLIK BU... APAMA HERŞEYİ YAPTIRIR...

TAVŞAN KARDEŞ HANGİ YOLDAN GİDERSE HAVUCU BULUR?..

BİTTİ

"O, kendi yolunda yürür ve öylesine kimseyi işlemez ki şehirde tam 15 seyirden aşşa kaşımpaşa gücündedir... Türkiye'nin Sanlı adındaki ilk özel dedektifi **SANLI ALBÜMÜ** çıktı...

canbarslan@superonline.com

çizgiseferi

Feyzi Başaltın

feyzi@leman.com.tr

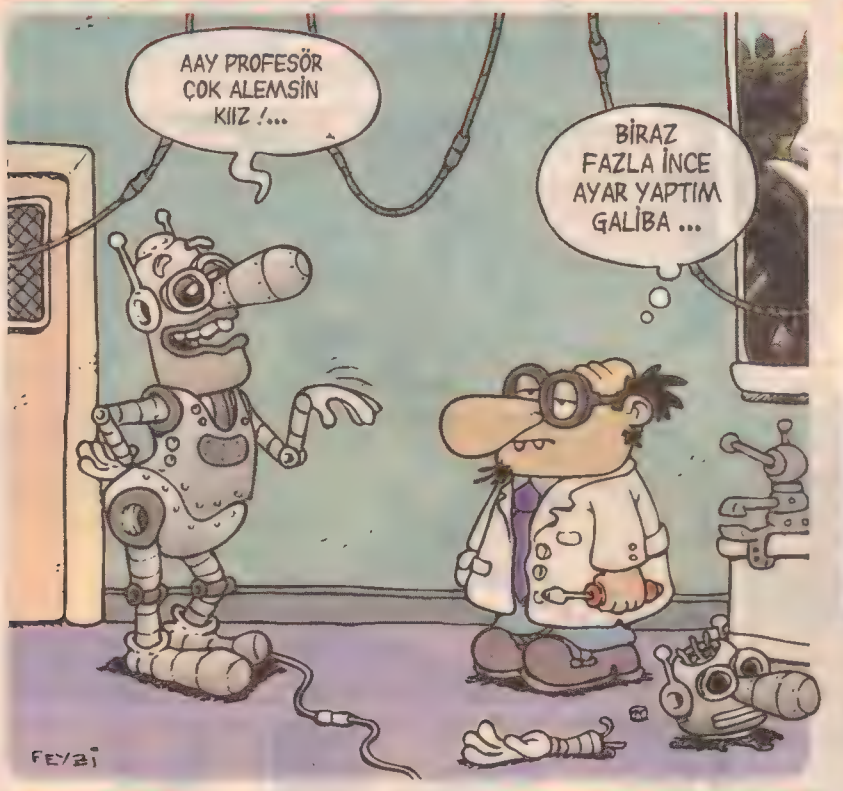

SAVAŞ SIRASINDA "COCA-COLA" GEZİSİ

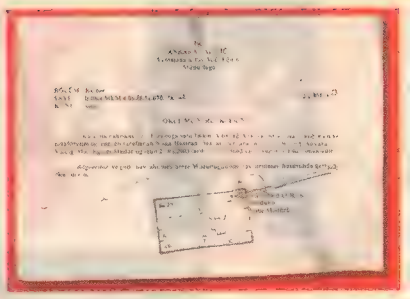

Ankara Valiği'nin, Irak savaşının en civcivli günlerinde, okullara birer genelge göndererek, öğrencilere kentin 18 kilometre uzağındaki Coca Cola fabrikasını gezdirmelerini istediği ortaya çıktı.

Haftalık yeni Harman dergisinde, yazar Nihat Genç'in belgelediği habere göre, Ankara Valiliği 2 Nisan günü Milli Eğitim Müdürlüklerine genelge gönderdi. Genelgede, Esenboğa yolunun 18. kilometresinde bulunan fabrikanın, "istekli öğrenciler"e gezdirebileceği bildirildi. Milli Eğgitim Müdürlükleri de bu genelgeyi tüm okullara ietti. Yazarımız Nihat Genç, yeni Harman dergisinde, konuyla ilgili yorumunda şöyle dedi:

"Ankara'nın göbeğinde Medeniyet Müzesi var. Oraya neden gönderilmiyor öğrenciler, neden 18 km uzaklığa, kola fabrikasına ve neden savaşın en civcivli günü?...

Türkiye delirdi mi? Ne yapıyorsunuz? İlkokuldaki çocuklarıızın işi gücü yok, Coca Cola fabrikasını mı gezecek? Başka hangi fabrikaları gezelim? Çocuklarımıza başka hangi Amerikan markalarını şirin gösterelim?..

İşgal ordusunun Irak'ta olduğunu tahmin ediyorduk, Türkiye'deki bu direktifler kimin?..

Ey ahali, ey bu topraklarda yaşayan insanlar topluluğu! İşte 'belgeler', işte valilikler, işte milli eğitim müdürlükleri, işte Coca Cola fabrikası, işte ahlak, işte ülkeniz kimin ellerinde, işte çocuklarınızı ne adına, kimler adına yetiştiriyorlar?..."

Nihat Genç'in haber yorumunun detayları yeni Harman'ın son sayısında!

Yalçın Küçük yine YeniHarman'a konuştu... Yine Türkiye'yi sarstı!

- Bugün Tayyip Bey yürümüyor, yürüyen inançsızlıktır.
- Demirel, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türk" diyordu, şimdi Irak'ta 15 subayı Amerikalı bir çavuştan izin almadan hareket edemiyor.
- İnsanın iki yanı vardır. Biri, insanın sevgilisiyle olduğu andır, çırılçıplaksındır, diğeri ise tek başına savaştasındır.
- Biz Türkiye aydını olacağız, özgürlükçü olacağız, bizim kızlarımız türbanla üniversiteye giremeyecek ve biz bunu savunacağız!
- Son kırk yıldan Yalçın Küçük'ü çıkartalım, hiçbir tartışma kalmaz. Benim şu anda önümde iki adam kaldı yarıştığım: Namık Kemal ve Enver.
- Ayrıca **Nihat Genç**'ten **Cumhurbaşkanı Sezer**'e, **Ahmet Hakan**'dan, **Özkök**'e, **Yaşar Kemal**'den **Mustafa Kemal**'e onlarca isim'le ilgili tezleri, söyledikleri..

- Dünyaca ünlü hackerlar: Plastik bir düdükten nasıl bedava telefon görüşmeleri yapılabilir.
- **KAAN ERTEM'de artık YeniHarman'da...**
- VEDAT ÖZDEMİROĞLU "Haftanın Kolpası"
- **MAİL BÜYÜKERMAN: "Etek boyları kalça kemiğine dayandı."**
- Kaos GL: Sapık olan eşcinseller değil, kapitalizm.
- **NİHAT GENÇ'le haftanın harmanı.**

ÖLÜME BÜYÜTÜLEN ÇOCUKLARIN ANNESİYDİ ÜLKEM

cezmiersoz@leman.com.tr

Annelerimize...

Çocukluğumda sonunda bir gün annemle babamın öleceğini düşünür, çok üzülürdüm...

Bu düşünceler genellikle geceleri aklıma gelirdi... Böyle zamanlarda yorganı üzerime çeker ağlardım. Onlar ölürse bu kötülüklerle dolu dünyada yapayalnız kalacağımı hissederdim... Aslında onlardan çok kendimi düşünürdüm o zamanlar... Bencil bir acıydı hissettiğim... Korku dolu ve derin bir acı...

Sonra büyüdüm, annemle babamı biraz daha iyi tanıdım. Artık benim için birer anne ve baba olmaktan çok, kaderimin parçasıydılar... Duygularımın çoğunu onlardan almıştım. Hastalıklarım onların hastalıklarıydı... Saplantılarım, korkularım,yapmak isteyip de yapamadıklarım onlardan eser kalmıştı bana... Kırılgan ve duygusal insanlardı ikisi de... İnsanlara çok çabuk inanıyor, çok çabuk güveniyor, ve hiç beklemedikleri anda haksızlığa uğruyor, o çok güvendikleri insanlar tarafından kullanıldıklarını hissediyorlardı... Bu yüzden bazen onların saf, akıllarını pek kullanmayan, dahası başarısız insanlar olduğunu bile düşündüm. Ama değildi, birçok şeyin farkındaydılar... Ama yapamıyorlardı, başkaları gibi olamıyorlardı... Başkaları gibi olmayı hazmedemiyorlardı. Başkaları gibi olmak duygusuz olmaktı, sıkıcı ve tatsız olmaktı... Başkaları mal mülk biriktiriyordu, onlarsa anı biriktiriyordu... İkisinin de öyle sıcak, öyle güzel, öyle insani anıları vardı ki... Defalarca duymuş olsam bile dinlemeye doyamazdım o anıları... Yaşamak bu işte derdim onları dinlerken, yaşamak anı biriktirmek, derdim... Güzel ve cesur anılar...

Hatırlıyorum, onca yıldan sonra evimize yorgun, sıkıntılı, başı dertte insanlar gelirdi. Yağmurla ıslanmış, soğukta donmuş, hayatla başı dertte insanlar... O insanların derdine misafir odasında, fısıltılar eşliğinde çare bulunduğunu hatırlıyorum. Ceplerine para konduğunu, gerekli yerlere telefon açıldığını, sandıkların açılıp kapandığını, ve kapımızda son kez, **yaptığımız bu iyiliği unutmayacağım, iyi ki varsınız,** sözlerini çok iyi hatırlıyorum...

Bu hatırlayışlar durmadan içime akıyordu. Bu hatırlayışlar durmadan ruhumu besliyordu... Babam o emekli maaşıyla durmadan birilerine kefil oluyor, eve durmadan haciz geliyordu... Annem babamı durmadan suçluyor, evde kavga hiç eksik olmuyordu. Başkalarına kefil oldu diye babama kızan annemse, kocası kumarbaz olan, ya da durumları kötü olan komşu kadınlara kıyıda köşede bin bir zorlukla biriktirdiği paraları hiç düşünmeden veriyordu... Bu yüzden bir türlü iki yakamız biraraya gelmiyordu... Ama durmadan anılar birikiyordu. Güzel ve iyi anılar... Güzel ve hüzünlü anılar...

Bu güzel, iyi ve hüzünlü anılar benim kalbime yazılıyordu durmadan... Annemle babam kaybettikçe ben büyüyordum... Anılar birikiyordu ve biriken anılar kalbime yazılıyordu...

Hatırlıyorum, sesleri gelirdi odama... Onca insandan, onca anıdan sonra yine yapayalnız kalırlardı... Ayın ortasında... Çünkü onlar için artık ne bin bir vaat dolu mevsimler vardı, ne de uzun ve geniş yıllar... Hayatları o kısacık, o sıkıntılı, o daracık aylara bölünmüştü... Duyardım seslerini, odama kadar gelirdi...

Ben kimseden borç para alamam, derdi babam, **yüzüm tutmaz...**

Annemse söylediğine pişman susardı sonra... Öyle tıkanırlardı ki o güzel ve iyi anılar bile yetişmezdi yardımlarına...

Odamın penceresinde solgun ve kanayan bir ışıktı ikisi de...

Çünkü giderek böyle bir dünyada bir yerleri olmadığını hissediyorlardı...Ve bu hissedişleri odamın camına vuruyordu...

Sen söyle, ne yapayım, sen söyle... Bunu hangisi söylüyordu bilemiyordum, ama kimin söylediğinin ne önemi vardı ki... İkisi de bendim... İkisi de kaderimdi... İkisi de ne yaşarsa durmadan kalbime akıyordu...

Bu sesleri duyunca, o kanayan ışığı görünce, Allah'ım, derdim, ne olur onlar ölmesin, onların ölümünü görmeye dayanamam. Bana bu acıyı yaşatma Allah'ım, derdim...

Sonra bir an kısa bir sessizlik olurdu, yorganı yine gözlerime kadar çeker odamın camına bakardım... Odamın camında gözlerini görürdüm.... Odamın camında bana sonsuz bir hüzünle bakan gözlerini görürdüm... Sanki duamı duymuş gibi bakan o hüzünlü yüzlerini... O hayatı kazanmak isterken nasıl olduğunu bilmeden kaybetmiş yüzlerini... Biz böyle olsun hiç istememiştik, diyen yüzlerini... Bu yüzlerini penceremde görünce yorganı tamamen çekerdim üzerime... Beni böyle görmesinler isterdim...

Ve duamı durmaksızın içimden tekrar ederdim... Ve bu duanın içinde onlardan önce ölmek isteği vardı... Bu duanın içinde acılardan sonsuz bir kaçış vardı... Bu duanın içinde onları yine acıların ortasında, onları yine geçim sıkıntısının, unutuluşun, onları yine onca haksızlıkların ortasında yapayalnız bırakış vardı...

Yine bencildim... Ve yine onca yıl sonra onların karşısında yine haksızdım... Bunu anladım...

Ve şimdi öyle bir sevda kaldı ki bana onlardan... Bütün o güzel ve iyi anı biriktiren anneler benim annem oldu... Bütün o güzel ve hüzünlü anı biriktiren babalar benim babam oldu.. İşte bu yüzden dünyanın neresinde olursa olsun evladını yitirmiş bir anne benim annem oldu... Benim babam oldu... Kendi öyküme nasıl bağlandıysam onların da öykülerine öyle bağlandım....

Dün bir mektup geldi evime oğlunu yitirmiş bir anneden...

Oğluna sevdalı bir anneden... Öyle bir mektup ki sanki benim annem yazmış... Sanki babam yazmış... Ne olur okuyun bu mektubu, sanki sizin anneniz yazmış, sanki sizin babanız yazmış gibi okuyun... Sanki hepsi aynı insan, sanki hepsi aynı yürek, sanki hepsi aynı ülke, ne olur okuyun...

"Ben Müyesser Güneş, barış analarının sözcüsüyüm. Biz son iki yıl içinde barış çalışmalarımızı hızlandırdık. Gece,gündüz, sabahleyin yatağımızdan kalkıyor, aç susuz gece yarısına kadar çalışıyorduk. Başta Türkiye Büyük Millet Meclisi olmak üzere, aydın kesim, yazarlar, parti başkanları, gazeteciler, televizyonlar, radyolar herkesin kapısını çaldık barışın gelmesi için. Türk Kürt, Alevi, Sünni... Herkesin mutluluğu için çalıştık. Geçen sene Mayıs'ta Bingöl'de çatışma oldu ve bu çatışmada yirmi kişi hayatını kaybetti. Bunların içinde benim oğlum vardı. Ben bu haberi duyar duymaz eşimle beraber Diyarbakır'a gittik. Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne başvurduk orada. Bize resimlerini getirdiler. Hepsi paramparça olmuştu,kiminin kafasını ezmişlerdi,kiminin bacakları kopuktu. Kimilerinin ise göğüslerinde ve kollarında beyaz yanıklar vardı. Oğlumun iki bacağını dizden aşağı ezmişlerdi. Biz resimlerin fotokopilerini aldık, oradan Bingöl'deki başsavcılığa başvurduk.

BEBEK KAFESİ

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HARİZMA

*** Ruhumun misak-ı millisi, kainat ötesi...**

* Kumarhaneler açıkken, gider, minimal bazda masa pokeri oynardım bazen... Gece oturan ve çalışan bi yazar için o saatteki en sosyal ortam oraydı!.. Bi gece, bi adam "Meraba" deyip muhabbete girdi, şanssızlıktan yakındı, "makine tam doimuştu abi, param bitti" falan diye 'kumarbaz söylemine' girdi... Detaya girmeden yanından sıyrıldım... Bi süre sonra gene yanıma geldi, tam terslemeyi aklımdan geçirirken, bana ne dese iyi: "Abi, çok güzel yemek çıktı yeni, haber vereyim dedim!" Adeta kumarhanede değil, bir öğrenci yurdundaydık... (Bilmeyenler için: Kumarhanelerde yemek ve içki bedavaydı.) Adam "Rosto abi, gel, kaçırma" dedikçe şaşkınlığım artıyordu... Yemeğini yedikten sonra da "Eyvallah" deyip gitti!..

*** İnter'in teknik direktörü Okan'a dese ya: "İkinci bir Emre kadar sen de oynayacaksın!"**

* "Beni böyle çaresiz
Beni böyle rençrovır
Beni böyle ortalarda bırakma!"
(Ilhan Şeşen iyi kalpli ağbidir, bi ara aynı radyoda çalıştıydık. Ve elbette sevgili Leman Sam. Onun bi akrabası olsa ya peki, Lemanyak Sam diye!)

*** Tanıştıriim, bu hacımın oğlu, bu da lazyaminelli..**

* Scrabble oynarken, bi kelime için sözlüğe bakıyodum, "harizma" diye sözcük gördüm, yalan gibi. Baktım "Harizma: (bkz.) Hırizma" yazıyor. İyice! Hırızma, hayvanların ağzına, burnuna takılan halkaymış, bi de bazı yörelerde kadınların burnuna takılan süs eşyasıymış! (Tüm genç panter Fuldalar atılınız: Demek ki hızma, oradan geliyor...)

*** Metroda ne zaman "Sarı çizgiyi geçmeyiniz" yazısını görsem, aklıma "Sarı Çizmeli Memet Ağa" gelmesi?!**

* Beşiktaş'ta bi tuvalet işletmesi eşantiyon kibrit bastırmış, üzerinde aynen şunlar yazılı: "Türkiye ve Dünya topraklarında yaşayan bütün insanlar altındır. Parmağınıza ve kolunuza taktığınız altın, altın değil maden parçasıdır. Aksini iddia eden karşıma çıksın." (Ben bu polemiğe hiç karışmam kendi adıma)

*** Aklım ağrıyo! (Soner Günday)**

* Galip Tekin anlatmıştı, Oğuz Aral bir gün çinilediği karikatürün kurşunkalemini teknik elemana verirken "Bana ait çizgiler, dikkat et silinmesin" demiş!

*** "Yıllık izninin tamamını" bi kerede kullanan öncü köşe yazarı kim olacak, bekliyorre..**

* Ben sana adam olamazsın demedim, görünmez adam olamazsın dedim..
(Araştırılsın, görünmez olmayı erkekler kadınlara göre açık ara daha kalpten istiyodur. Erkek sever ziyadesiyle böylesi mucitlikleri!)

*** Yordun beni dünür, soldurdun..**

* "Birbirine dönük sırt, sen ve ben" de direk Kappa reklamı gibi! Birisi söyledi, Kappa kapanmış mı, kapanmak üzeremiymiş, ne. Eee, yıllar boyu sırtınızı dönerseniz birbirinize, kopmaz mı iletişim, bitmez mi ortaklık? A?

*** Bağ ayrı bostan ayrı, din ayrı devlet ayrı!**

* Hangisi Bayern, hangisi München, karıştırdım aman.. (C.Erçetin'in şarkısı üzerinde tek tek basaraktan!)

*** Mübalağa Sanatı ne ya? Listede Dost Kazanma Sanatı'nın hemen altında gibi!**

* "Pencere açıldı Bilal Oğlan / Piştov patladı / Varın bakın kanlı da Bilal / Yine kimi hakladı" türküsündeki Bilal Bey, bi çeşit seri katil midir, savunma durumunda mıdır? (Piştov yazmak güzeldi, artık önümüzdeki yazılara bakıcaz..)

sisli geçmiş zaman

galapagos adası sakinleri ve ben
aynı güneşle ısınırız
ölü evi helvası
devam eden gösteriye bir yeni start
arz ile talep evlenmeden
piyasa konutlarında ev tutarlar

gece de gener alayları düzenlenir

KIRIK LEBLEBİ

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

Mezarı açmaya gittik sonra. Oradaki belediye işçilerinden üç kişiyi çağırdık. Bir metrelik bir kazı için bizden elli milyon lira istediler ve cenazeye ulaşmadan küreklerini bırakıp gittiler. Bu sefer eşim tek başına oğlumun mezarını eliyle kazmaya başladı, eliyle toprak atıyordu, çünkü kürek değecekti cenazeye. Önce eli çıktı oğlumun, buruşmuş eller. Etten çıkan tırnaklarını gördüm, sonra bacaklarını, sonra da kafasını aradık. Eşim bitkindi. Zaman zaman mezarda oturmak zorunda kalıyordu. Ben ineceğimi söyledim, mezar dardı, hem de oğluma basmamak için inemedim. Koku yayılmıştı,ama bizi hiç etkilemezdi. 40 gün olmuştu gömüleli. Biz nasıl çıkaracağımızı düşünüyorduk. Sonunda kefeni cenazenin altından geçirip öyle çıkardık. Yaşlı bir adam yardım etti bize, Allah razı olsun. Oğlum çamur içindeydi, onu yıkamak istedim,ama imkanım yoktu. Gözleri toprak dolmuştu, babası gözlerini sildi. Dokunmak istiyordum, ama dokundukça etleri dökülüyordu. Biz yanımızda getirdiğimiz tabuta koyarken saçları döküldü, gözüm o saçlarda kaldı. Etrafta askerler olduğu için saçlarını toplayamadım. O saçları hiç aklımdan çıkmıyor.

Bu sırada oradaki görevliler bir taraftan resim çekiyorlar, bir yandan kazı parası istiyorlar. Durumumuz ortada. Sonra yola koyulduk. Eşim, ismi Abdullah'tır hiçbir suçu olmadan Muş-Varto karakolunda gözaltına alındı. Ben tek başıma cenazemizi götürmek zorunda kaldım. Her yerde arama yapıyorlardı. Sorduklarında Bitlis'in Ahlat ilçesine gömeceğimi söylüyordum. Cenazenin raporunda da yazılıydı. Çünkü aile kabristanımız oradaydı. Tatvan çıkışında Ahlat Jandarma Karakolu'nda önümü kestiler. Cenazeni oraya gömemezsin, dediler. Sürekli engel çıkarıyorlardı. Bu defa oğlumu Ahlat'taki evimin bahçesine gömeceğimi söyledim, yine kabul etmediler. Ben ısrar edince oradaki bir görevli, bu yolu kazdırıp sana içindeki kafaları göstereyim ister misin, dedi... Ben yine yılmıyordum. Jandarma bir türlü izin vermiyordu. İnsan Hakları Derneği devreye girdi, yine sonuç alınmadı. Sonra beni götürüp çırılçıplak ettiler, aramadan geçirdiler, çantamı, valizimi didik didik aradılar. Ben bir anaydım, yavrumun peşindeydim. Üzerimde bomba taşımamıştım. Ve gecenin bir vakti cenazemi kaçırdılar ve bir korucu köyüne gömdüler. Bundan sonra da oğlumuzun mezarına gidemeyeceğimizi çok iyi biliyorlar, çünkü buna izin vermeyecekler...

Bu aralar asker cenazelerinin gelmemesi bizi sevindiriyordu. Ama bizim çocuklarımızın da ölmemesini istiyoruz. Oğlumun cenazesini benim elimden aldılar. Elimden alıp kemik parçalarını gömmeyi bile nasip etmediler... Bir oğlum dışlandığı için şu an dağda, bir diğeri askerde... Üç oğluma da hasretim, üçünü de göremiyorum. Önce analara, sonra insanım diyen herkese sesleniyorum, bu kanı durdursunlar..."

Evime gelen bu mektubu okuyunca annemle babama artık daha farklı bakıyorum... Sanki ben onların çocuğu değilim de, onlar benim çocuğummuş gibi düşünüyorum... Bu hayatın bir türlü bitmeyen sıkıntılarıyla yaşlanmış, yorulmuş, istediklerini bir türlü yaşayamamış, aradıklarını bulamamış bitkin, kırgın çocuklarım sanki onlar... Sanki ben büyüdüm onlar çocuklaştı...

Ve öyle bütünleşmişim ki onlarla artık kimin önce öleceği önemli değil benim için...

Yıllar önce daha küçük bir çocukken onların bir gün öleceğini düşünürken aslında onlardan çok kendimi düşünüyormuşum... Kendi acımı, kendi yalnızlığımı, kimsesizliğimi...

Oysa onların da yan odada benim için aynı şeyleri hissettiğini aklıma bile getirmezdim...

Ama artık evladını yitirmiş her anneyi benim annem, her babayı benim babammış gibi düşünüyorum...

Bu yüzden evladını yitirmiş her anneyi ve her babayı benim çocuklarımmış gibi düşünüyorum.

Bu yüzden her ölen çocukla sevmekte geciktiğim annem ölüyor, bu yüzden her ölen çocukta yeterince sarılamadığım babam ölüyor...

Öyle sahici bir acı ki bu saklandığım, bütün o yanlış ve bencil acıları küçümsüyor...

Öyle bir acı ki yan odada küçük bir çocuk bu acıya dayanabilmem için durmadan Tanrıya yalvarıyor...

* **İstanbul.** 21 Mayıs Çarşamba günü saat 14:00-16:00 arası **Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü**'ndeyim.
* **İstanbul.** 27 Mayıs Salı günü saat 13:00'de **Kabataş Lisesi**'ndeyim.. (26 yıl sonra nihayet beni mezun olduğum liseye çağırdılar)
* **Manisa.** 28 Mayıs çarşamba günü **Akhisar Belediyesi Şenlikleri**'ndeyim.
* **Diyarbakır.** 29 Mayıs Perşembe günü **Diyarbakır Festivali**'ndeyim.
* **Musa Ağacık.** Musa'dan Beri. Çınar Yay

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

SALDIRGAN YAZAR NİHAT GENÇ'İN YENİ BİR SALDIRISI

Nihat Genç

Bu hafta yazı yazmayacak, dinlenecektim. Yoruldum. Üstüne bir-iki yerde yaptığım konuşmalarda kafama güneş geçti. Tansiyonum düştü. Gücüm azaldı. Sonra, dinlendim. Neyse, bu hafta beni affedin, haftaya sizlerin gönlünü alacak, hikayeler-makaleler yazarım. Bu hafta sizi bilmem, ben eğlenmek istiyorum, kendi gönlüm için yazıyorum, affedin...

Ülkemizde son yıllarda medya manifetiyle şöhret olmak uğruna reziliği kabullenen insanlar tanıdık. Diyelim Banu Alkan, Nil Demirkazık, iyi örnek. Yüzlercesi var. Şunu derler, biz yeterki şöhret olalım, siz istediğiniz kadar bizi rezil edin.

Edebiyatta da şöhret uğruna reziliği kabullenenler çıkar. Diyelim, İmkansız Aşk diye roman yazar, bir çok örneği daha vardır. Şunu söyler, ben şöhret olmak istiyorum, siz istediğiniz kadar beni rezil edin, katlanırım. Toplumumuz reziliğine katlanan şöhret delisi insanları kaçırmaz, onları adam akıllı, tepeden tırnağa şöhret eder.

Zaman zaman ben de birçok insanı şöhret yapmak zorunda kaldım. Şimdi bir arkadaşımızı tanıtacağım. Hakkımda neler söylemiş, inceleneceğiz-eğleneceğiz. Adı Kaan Arslanoğlu. Yazar olur kendileri. Üstelik psikiyatrist. Hem yazar, hem psikiyatrist kelimeleri yanyana gelince bir bok var sanılır, bakın neler var, neler...

Bir kitap yazmış ve kitabında, Orhan Pamuk, Yaşar Kemal, İlhan Selçuk, Ertuğrul Özkök, Hıncal Uluç, Fehmi Koru ve Nihat Genç'i beşer-onar sayfa incelemeye koyulmuş. Bahsi geçen bu yazarlar hakkında otuzbin sayfa roportaj bulabilirsiniz, ayrıca, bahsi geçen bu yazarları ekranda yıllarca ve binlerce defa izlediniz. Yani, "onlar" gerçek şöhret olurlar. Benim öyle kamuoyuna malolmuşluğum yok. Neden bu sınıflamada, ülkenin en önde gelen bu meşhurları içinde değerlendiriliyorum, anlayamadım. Hadi çok konuşmayalım, hakkımda neler yazmış tek tek sıraladım:

1. Edebi anlamda hiç önemli bulmuyorum.

2. Tabancanın namlusu sürekli oraya buraya dönüyor. Sarhoş elindeymişcesine ve hedef her an şaşabilir gibi duruyor. Hedef alınan şahsiyetler sık sık edebiyat dünyasının ileri gelenleri. Burada Genç'in bir sıkıntısı olduğu seziliyor. Edebiyat alanında eserler vermeye başlayanlar bir süre sonra edebiyat otoritelerinden yeterli ilgi ve desteği bulmazlarsa sinirlenmeye başlar. Sonra bu sinir kine dönüşür.

3. Herkese saldırır, herkesi aynı kefeye koyarak saldırır.

4. Öykülerini hiç beğenmedim.

5. Genç'in yazılarında, kimseyi beğenmeme, ona buna çatma, burun kıvırma, pek çok şeyi inkar etme tavrı açık seçik var. (Okurlara da laf ediyor)

6. Genç'in okurları, az çok okumuş, kendini önemsemeye başlamış, kimseyi beğenmeme hakkını kazandığına inanmış, yarı aydın, genç, küçük burjuva, daha çok Anadolu kökenli, yoksul kesimden gelen yarı-okumuş insanların oluşturduğu...

7. Metinleri içi doldurulmamış, bilgiye ve estetiğe dayanmayan aşırı duygusallıkla yüklü.

8. Genç'in metinleri terbiye sınırlarını sık sık aşan, küstah ve saldırgan tarzıyla...

9. Yazılarında gerçek sorunlara, gerçek cerahatlara dokunmamak alışkanlık haline gelmiştir.

10. Gerçi son yazılarında biraz yumuşamıştır.

11. Halkçılık, popülizm, anarşizm, itaatsizlik...

12. Bu hakaretler, insan olarak beni rahatsız ediyordu.

13. Ama birşey daha vardı, acaba bana da saldırılır mı diye ister istemez bir korku...

Şimdi, tek tek inceleyelim. Önce şu 13. cümle.. Ben sana niye saldırayım.. Ama çalıştın, çabaladın, korktuğun başına gelsin diye bayağı emek gösterdin. Bakın size niye saldırmak üzere olduğumu anlatayım. Bu hafta yazacak konum yok, üstelik yorgunum. Bana, beleşten bir konu ilham ettiniz. Bu benim ekmek param. Tiyatrolar, sinemalar, şovlar da böyle birşeydir, bize bir gösteri düzenler, ona-buna sataşır, sonunda para kazanırlar. Bu hafta sizin sırtınızdan ekmek yiyeceğim. Allah razı olsun ülkemden, beni her hafta doyuruyor.

1. "Edebi anlamda hiç önemli bulmuyorum".. Buna ben de katılıyorum. Beni edebi anlamda önemli bulmuş olsalardı, gazetelerimizde, dergilerimizde ve medyamızda hakkımda binlerce roportaj çıkardı. Ödüller verirlerdi. Hakkımda doktora tezleri yapılır, hergün resimlerim bulmacalarda yayınlanırdı. Tıpkı Orhan Pamuk gibi Banu Alkan gibi. Tıpkı Ahmet Altan gibi. Bunlar sizlerin de, kamuoyunun da takdir ettiği gibi büyük sanatçılardır. Estağfurullah, ben, onlar gibi büyük olamam. Biz, huzurlu ve güzel bir evde, gece lağımdan çıkan fare gibiyiz, ağbilerin şık romanlarını, mobilyalarını kemirir, topluma zarar veririz. Fareler iğrenç yaratıklardır, ama, onların da karnı acıkır. Bu yüzden, toplumumuzun kaymak tabakası, çok şöhretlileri de sizin gibi düşünür. Bizim gibi lağım fareleriyle cici dergilerini bozmazlar. Üstelik ben onlara yazmış olsaydım, sizin dergilerinize gelir, sizlerle düşer kalkardım. Ne olur beni de aranıza alın. Ben de sizin gibi ne dediğini kimsenin anlamadığı yazarlardan olmak istiyorum. Çünkü, dediğin anlaşılınca kimse sevmiyor sizi.

Ancak, teşekkür ederim, bu topraklarda ilk defa, benim yüzüme karşı "edebi anlamda hiç değerli olmadığımı" söyleyen biriyle ilk defa tanışıyorum. Hayal içinde yaşıyormuşum, gözümü açtınız. Ben iyi edebiyat yaptığımı sanıyordum. Bu yüzden, iplerimi koparttım, ülkemin, kuşlarını, dağlarını, ırmaklarını, sokaklarını yirmi yıldır veryansın anlatıyorum. Bu yüzden, yüzyılımızın başından Refik Halid Karay, ortasından Sabahattin Ali, 50'den sonra Kemal Tahir ve Orhan Kemal, sonundan Aziz Nesin ve bazen Oğuz Atay'ın üslubunu yazılarıma giydirmeye çalışıyorum. Bol bol konuşma dili kullandım, bol bol yerel dil kullandım, edebiyatı canlı tutmaya çalıştım, yüzbinlerce insan yazılarıma hayranlık ve övgü dile getirdi. Öyle heyecan verici metinler yazdım ki, demek kendimi kandırmışım. Olsun, zararın neresinden dönersek kardır, bundan sonra, yüzbinlerce okuyucumu ve beğenilerini ve bir kenara bırakıp, sizin gözünüze girmeye çalışacağım... İyi bir metin için bana yardımcı olun...

Şimdi, size yüzlerce hikayemden, otuz kadarının ismini postalayıp vereceğim, hangisini değersiz buluyorsunuz, söyleyin. Hangi hikayemi beğenmediniz. Bu ülke, bu okuyucular beni kandırdı, beni boşuna havaya soktu. Ben dünyanın en güzel hikayelerini yazdığımı sanıyordum. Ve bende bir hastalık oluştu, ülkemin en çarpıcı, en şaşırtıcı hikayelerimi yazdığımı sandım. Şimdi, sizden ricam, hangi hikayemi beğenmediniz? Beni, bu paranoyadan, bu kendimi beğenmeden kurtarın. Neresi değersiz, hangi cümleler hoşunuza gitmedi, söyleyin.

Şimdi okuyucularım da paniğe kapıldı, bu Nihat Genç bize yıllardır, sahte, fason malları kakalıyor, kalbimizle oynuyormuş diye endişe ediyorlardır. Ben, medyaya, dergilerinize, ekranlara hiç çıkmadan, edebiyat tarihinizde ilk defa kimseye ağbi demeden kendi başına kitaplarını beşon baskı yapınca, bayağı havaya girdim. Edebi anlamda hiç önemli olmayan hikayelerimi bana gösterin, bunu sizden rica ediyorum.

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

2. "Tabancanın namlusu sürekli oraya buraya dönüyor. Sarhoş elindeymişcesine ve hedef her an şaşabilir gibi duruyor. Hedef alınan şahsiyetler sık sık edebiyat dünyasının ileri gelenleri. Burada Genç'in bir sıkıntısı olduğu seziliyor. Edebiyat alanında eserler vermeye başlayanlar bir süre sonra edebiyat otoritelerinden yeterli ilgi ve desteği bulmazlarsa sinirlenmeye başlar, sonra bu sinir kine dönüşür!"

Cevap: Benim elimde tabanca sarhoşmuşum gibi durmaz. Kimi, ne zaman, nerede, nasıl vuracağımın adını veririm. Uluorta yaparım. Açıkça ve aleni yaparım. Türk ve dünya edebiyatında benim kadar hedefine kilitlenmiş, açık, aleni eleştiri yapabilen bir yazarı fazla bulamazsınız, Türkiye'de hiç bulamazsınız...

"..Hedeftekiler sık sık edebiyat dünyasından..".. Sizler kendinizi fazla önemsiyor olmalısınız. Çünkü ben, yediyüze yakın makale-deneme-hikaye yazdım, bunların içinde sadece iki, bilemedin üç tanesi edebiyat dünyasıyla ilgili. Mesela, bitler, hayvanlar, tahtakurulan ve fareler üzerine daha çok yazı yazdım. Hatta, kavaklar, meşeler, sazanlar üzerine bir yığın yazı. Şöyle soralım, Nihat Genç, en az hangi konuda yazı yazdı, cevap: Edebiyat dünyası. Çünkü, oranın beşyüzde/birdir. Ancak iyi yazılardı, tam isabetti. Müsaade buyurursanız, bir yazar edebiyat dünyası hakkında bir-iki tane yazı yazsın. Ama madem ikaz ediyor, kulağımı çekiyorsunuz, bir daha yazmam. Ben kim, edebiyat dünyası kim. Böyle dünyalar bugünlerde moda oldu. İşportacı çocuk mum satıyor, tabela asmış: Mum dünyası.. Yanındaki tezgahta tabela: Takı dünyası... Şöhret dünyası.. Cüzdan dünyası.. Ve alkışlanızla: Edebiyat dünyası... Sizler bu güzelim dünya hakkında yüzlerce yazı yazdınız, benim iki yazıma tahammül edemediniz. Olsun, siz beni kapıdan kovun ben bacadan gireceğim, kendimi size sevdireceğim. Hayatımda ilk defa beni değersiz bulan bu insana karşı, nefretim, göreceksiniz aşka dönüşecek. O dünyalara ben de gireceğim, dünyalar sonunda benim olacak!.

Sizin gözünüze girmek için böyle "sevecen" cümleler yazıyorum ama, içimden bir cümle geçiyor, söylemek zorundayım doktor bey, (dünyanızın .mına koyum...) Kurtarın beni doktor bey, elimde değil, içimden böyle geçiyor...

"... kine dönüşür...".. Bu cümle tamamen yanlış doktor bey. Çünkü, yazılarım ortada, hiçbir yazımı gelecek haftaya sürüklemem. Hiçbir konuda defalarca aynı yazıyı yazmam. Kini olan adam, aynı şey, aynı şey, sürükler. Bense her hafta başka sahada konuşmaya çalışırım. Kinim olsaydı, aynı şeyleri üstüne basarak haftalarca sürüklerdim. Hatta, "israfçı" sayılırım, her hafta çok hassas konular bulup, bu kadar iyi bir maden bulduğum halde, yazıyı kesip, başka bir konuya geçerim. Diyelim, iki hafta önce hayvan belgesellerı yazımı başka biri işleseydi, artık yıllarca bu konuyu sürükler, dururdu... Yani, kin olabilmesi için, ikinci, üçüncü kez küfrettiğim adları tekrar etmem gerekirdi. "Kin" sahibi olduğum insanlar var, diyelim Aydın Doğan, diyelim Dinç Bilgin... Bu insanlara bu topraklarda "kin" duymayan bir tek kişi çıksın, ben yazarlığı bırakıyorum..

"...Edebiyat otoritelerinden fazla ilgi görmemek...".. Kimmiş bu edebiyat otoriteleri. İsimlerini verebilir misiniz? Mesela ben kendimce birçok edebiyat otoritesi tanıdım, Atilla İlhan, Can Yücel, Ece Ayhan ve birçok isim daha sayabilirim. Hepsinin yaşı yetmişi geçmişti ve elli yıldır edebiyatın içinden yürüyorlardı.. Şimdi sizin otoritelere gelelim, kimmiş bu otoriteler, kamuoyundan saklamayın.. Doğan Hızlan mı? Şu öykü günlerinde konuşan ossuruk adamlar mı? Söyleyin edebiyat otoritenizi, size kim olduğunuzu söyleyeyim.. Otorite dediğin otorite olmalı, azbuçuk küçük krallardan sayılır, adını duyurmuş olmalı, birşeyler yazmış olmalı. Yoksa, bir takım edebiyat otoritelerini gizlice kaçınp rehin mi aldınız? Onları gizli yerlerde saklıyor musunuz? Doktor civanım, şu edebiyat otoritelerini bir söyle.

3. "...Herkese saldırır, herkesi aynı kefeye koyarak saldırır"..

Cevap: Olmadı doktor, bir psikiyatristin yapmayacağı dehşet hatalar yapıyorsunuz, "bilimadamları" "herkes, kimse, bütün" gibi kavramlar kullanmaz. Yoksa, siz kendinizi "herkes mi?" sanıyorsunuz? Ben herkese saldırmam. Birkaç bozuk, ruh hastası neden kendini herkes sanır.. Biz kime laf etsek, üstüne alır. Eskiden şehirlerarası telefon konuşmalarından halkın diline düşmüş çok ünlü bir deyim vardı: Çekil aradan Bayburt...

Şimdi size yaptığınız mesleğin felsefesini anlatayım. Hocalarınız öğretmemiş, öğrenin.. Hiçbir psikiyatrist "herkes" kavramını kullanamaz. Çünkü, çağımızın depresyonu, yani, çöküntüsünün en temel kavramı bu kelimelerde gizlidir. Bir depresyon hastası size gelir ve şöyle der: "Bütün erkekler böyle, bütün erkeklerden nefret ediyorum..".. Psikiyatrist tedaviye şöyle başlar, burada "bütün" kelimesi doktorun çalışma sahası olur. Onunla konuşarak "bütün"ü bozmaya çalışır. Bütün yerine hastasına şunları öğretmeye çalışır: Birçok erkek, birçok kötü.. Bazı iyi insanlar da var, hepsi değil, bir-iki iyi insan da... diyerek, bütün, herkes, kimse, gibi kelimelerin mutlaklaştırdığı çöküntüsünü, mutsuzluğunu, çözmeye çalışır.

Mesela yazarlar da "herkes, hep, bütün" gibi genel kavramlarla yazmış olsalardı, bu kadar ayrıntılı yazı yazma ihtiyacı duymazlardı. Mesela benim de hayatım boyunca tek bir yazım olurdu, o da: "Hepinizin .mına koyum".. Ama, çeşit çeşit insan, durum var, tek tek ayırıyor, bir hafta birine, öbür hafta diğerine. Üstelik tek tek çalışmak vaktimi alır. Bu yüzden ülkenin en uzun yazılarını yazan adam oldum.

4. "... Öykülerini hiç beğenmedim...". Sana, babanın dahi yapmayacağı bir kıyak yapayım. Beğenmediğin hikayelerimi söyle, onları kitaplarımdan çıkartayım. Namusum, şerefim üstüne yemin ediyorum. Beğenmediğin hikayemin adını söyle. Bir daha yayınlamayayım. Adlarını söyle. Dünya tarihinde hiçbir yazar bu kıyağı geçmez, adlarını söyle.

Neden bu kadar cesur konuşuyorum, bir pire için tüm hayatımı yakacak bir rest çekiyorum, şundan: Okumadın, bilmiyorsun. Arkadaşlarınla (yoksa edebiyat otoriteleri onlar mı) bir geyik çevirmişsiniz, ossuruktan teyyare uçmuşsunuz, bu kadar.

Küfredildikçe, rezil edildikçe ruhu huzura kavuşan insanlar vardır, bakın benden bahsediliyor diye. Bilmiyorum ruhunuz huzura kavuşabiliyor mu? İyi de, benim de gücüm bu kadar, biraz da ilaç tedavisine başlayın. Sezgisi kuvvetli insanlarla konuşmak benim de hoşuma giderdi. Hikayelerimde insan kalbini inceleyen biri olarak yaşamak istedim, ama, mesleğimiz ortalığa o kadar puşt fırlatmış ki, en kaba saba yatak hikayelerinin kahramanı olmak zorunda kalıyorum.

Bu kadar boş, bu kadar anlamsız ve hiçbir karşılığı olmayan suçlamalara cevap vermemin sebebi şudur. Dostoyevski de mezarından kalkıp gelse, aynı lafları edeceksiniz, çünkü, dergiler-yayınevleri, edebiyat bir akılhastası tarikatının eline geçti.. Artık size "güzel" nedir, "edebiyat" nedir kimse anlatamaz.

İkibin sayfa yazı yazdım, belki daha fazla. Bu yazıların bilemediniz otuz, bilemediniz kırk sayfası küfürle dolu. Geriye kalan 1960 sayfasını görmezden geliriz. Cyrano'nun kılıcı "küfür" değildir. Beni yıkmak için, ajandır diyorsunuz, polistir diyorsunuz, ibnedir diyorsunuz, tarihin içinde hiçbirini tutturamadınız, şimdi, hep birlikte, "ha o mu, o küfür ediyor!".. Oysa edebiyat başkalarıyla içli dışlı olmaktır, oysa daktilonun başına oturmak hamama gitmek gibidir, kirini, pasını, tüyünü, kılını temizler, şıml şıml sularla bir güzel yıkarır, çıkarsın... Hamamların suları sıcaktır, kurnaları güzeldir, ama, hamamların kanalları pistir. Pis kanalistler, tüm dünyada edebiyatın pis kanalist rolünü iyi oynaması gerektiğini söylediği halde, ülkemiz "otoriteleri" pis kanallardan neden utanır? Bu pislikler edebiyatın kanallarından akmazsa, sokaklarından akar!.

Ufff, laf bulamıyorum yetiştirecek, yorgunum da. Evire çevire dövecek takatim yok. Hah, bir laf daha buldum: "Madem saldırgan yazarlardan hoşlanmıyorsun, niye Barış Manço ve Esmeray'ın şarkılarında insanlık ve barış mesajları adlı bir yazı yazmıyorsun? Bizimkiler dizisini incelemiyorsun.

Olmadı, çocuksu oldu. Galiba ben de yazarlığımın kıvırtma çağına geldim, bundan sonra götü zor koruruz. Olsun, yıllarca kiramı ödeyemiyor, karnımı doyuramıyordum, şimdi yazıyorçiziyor Allah'a şükür karnımızı doyuruyoruz, ama, ona-buna döşendik, şimdi millet bize döşenmeye başladı. Ey güzel götüm, seni azad ediyorum, seni koruyacak gücüm kalmadı, git ve başının çaresine bak. Korkma kimse gireneçıkana bakmaz, ekmek parası dersin, halkım gibi. Birkaç kişi de bize değdirecek, ne yapalım, alışacağız, ekmek parası... Yazarlık ibneliğe en yakın meslektir, bu yüzden bu mesleği en iyi ibneler becerir. İletişim Yayınları'nda kitaplarım üç aydır baskı yapmıyor, açtım İletişim'e telefon, Tuğrul Paşalı, çok zeki, hazırcevap, başedemediğim kadar hızlı ve elektrikli konuşan bir ağbim...

"Tuğrul ağbi, benim kitaplar üç aydır baskı yapmadı?"..

"Ne yapayım kardeşim, orana küpe, burana boncuk takmıyorsun?"

"Ya Tuğrul ağbi, boncuk takmadan bir yolu yok mu?"

"Otuz yılın yayıncısıyım, boncuksuzların trajlan bilemedin on baskıya kadar, on baskıdan yukarısı boncuk şart. Sen artık sınır noktaya geldin, bir düşün..."

"Ya Tuğrul ağbi benim gençliğim muhafazakar camiada geçti, bu yaştan sonra boncuk bozar bizi, beceremeyiz, rezil oluruz!". ..

"Yooo yoo korkma, boncuk takınca, artık büzülme, çekilme olmuyor, rahat ediyorsun?"

"Yaa Tuğrul ağbi, sen bu ülkenin en büyük yayıncısısın, benimle travesti ameliyatı yapan doktor gibi konuşma.."

"Korkma, korkma, boncuk mutluluğunu iki katına çıkarır!"..

"Yapma Tuğrul ağbi, ben İletişim Yayınları'nda en uzun süreli kalan yazarım, bu işin boncuğa doğru gideceğini niye baştan söylemediniz?"

"Kardeşim sana yazar ol diyen mi vardı, sen kendin kaşındın!"..

Bu arada telefondan duyuyorum, Tuğrul Bey'in sekreteri birini bağlar, Tuğrul bey sekreterine: "Yazarımız Nihat Genç'le toplantı halindeyiz, sonra arasın..."

İletişim'le ne zaman "satışlar" konusunda toplantı yapsak, laf dönüp dolaşıp "boncuk"a dönüyor. Hayır, ağbiler, arkadaşlar bu lafları "geyik" diye çeviriyor, biliyorum. Ama neden ben toplantı boyunca "boncuk boncuk terliyorum"...

5. cümle neydi, cevap vermezsen memleketimin başına bir felaket gelir mi, borsa düşmez ya.

6. "... Genç'in okurları, az çok okumuş, kendini önemseye başlamış, kimseyi beğenmeme hakkını kazandığına inanmış, yarı aydın, genç, küçük burjuva, daha çok Anadolu kökenli, yoksul kesimden gelen yarı-okumuşların oluşturduğu..."

Görüldüğü üzere her kesimi saymışsın. Küçük burjuvadan Anadolu dağlarına kadar herkes okuyor. İşte ne güzel. Doktor ağbimiz burada bir iki kesimi ihmal etmiş. Hem Ege, hem İçanadolu bölgesinden akıl alır gibi değil,

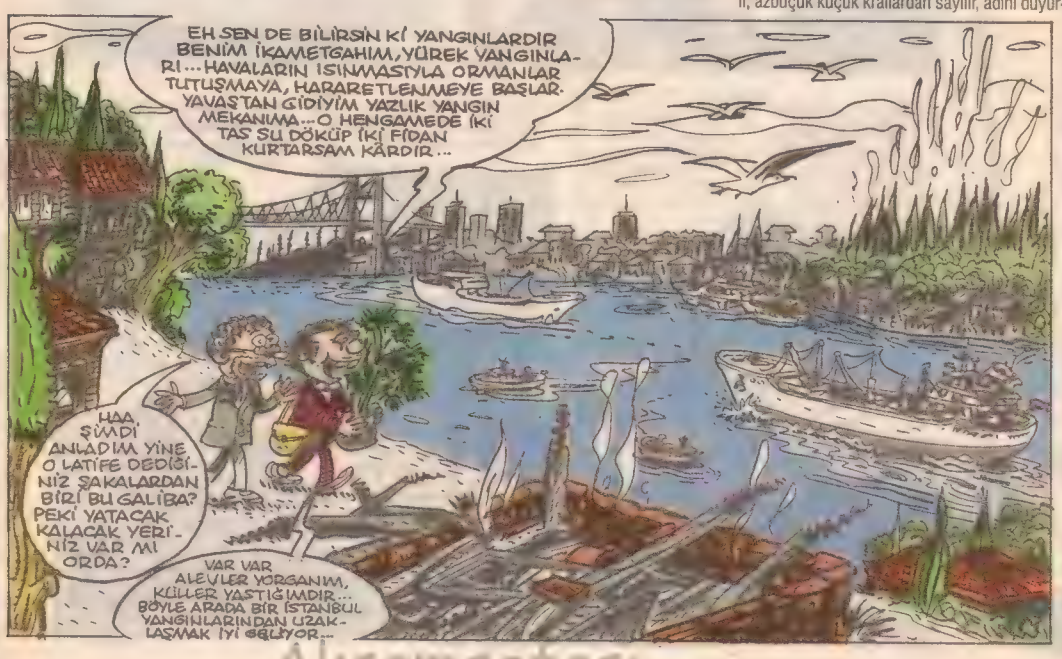

Akşamsefası

Devamı 13. Sayfada

KAAN ERTEM @leman.com.tr

ULAN ARABANI ORAYA BIRAKMA YOKSA KİTABINI SİTERİM SENİN!..

BEKLE ULAN GELİYORUM ORAYA!..

ARABAMI İSTEDİĞİM YERE PARKEDERİM ULAN!..

DUR ŞİMDİ ORAYA GELİYORUM!.. KAÇMA BİR YERE!..

AŞAĞIYA ATLAYANIN MI, YOKSA ÇIKANIN MI DAHA SALAK OLDUĞU KONUSUNDA BİR KARAR VEREMEDİM!

BEN İKİSİNİN DE ANUNA KOYİM! BÖYLE HERİFLERLE MEMLEKET NEREYE GİDER BE ABİ!..

...SAVAŞ SONRASI IRAK'TAKİ YENİDEN YAPILANMA SÜRECİ İÇİNDE, TÜRKİYE'NİN JEOPOLİTİK KONUMU AÇISINDAN...

GÜZELİM İNER MİSİN ORADAN?

HI?..

1

BİR SORU SORMAK İSTİYORUM, ORADAKİ SİYASAL KONJÖKTÖR NASILDIR?..

EVET, SORUNUZU ŞÖYLE CEVAPLAYABİLİRİM EEE?

GÜZELİM UZATMA LAFI... GEKİL KENARA!

EEE? PARDON?

YAVRUCUĞUM İNER MİSİN ORADAN?..

2

BEYFENDİ BAKIN BURADA TOPLANTI YAPIYORUZ!..

Ne? N'oluyo yaa? Bu kim?

SAVAŞ SONRASI ORTADOĞU SEMPOZYUMU

FAKAT? AMAN ALLAHIM?..

GÜZEL KARDEŞİM BEN DE PROGRAM YAPICAM, ŞARKI SÖYLİYCEM, BAK SAATİM GELDİ GEÇİYO.. BURADAN BİR DÜĞÜNE GİDİCEM İŞİM VAR GÜCÜM VAR... SENİ Mİ BEKLİYCEM?

CASIO

METİN'İM, OĞLAN KUSUYO!..ŞU YOLUN KENARINDA AZ DUR HELE!..

ULAN GÜVENLİ SEYAHAT EDİN DİYE GİTTİK YÜZ MİLYAR VERDİK SİZE ARABA ALDIK, ARABANIN HİÇ BİR ÖZELLİĞİ İLE İLGİLENMEDİĞİNİZ GİBİ İÇİNE İŞİYORSUNUZ, KUSUYORSUNUZ, EN İYİSİ GİDEYİM BİR SİKODA MİNİBÜS ALAYIM DA, SİZ DE RAHAT EDİN BEN DE!..

Baba yaa dursana! Öheark öggüüürrk...

SUPER SONIC CONTROL

AXY 5000 SÜPER SONİK ARABA KULLANIM KILAVUZU

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

BIKTIM, BIKTIM... BIKTIM USANDIM BU İŞLERDEN...

ULAN BAĞDAT MÜZESİNDEN UÇAN HALI ŞEYETTİRİP GETİRTTİRDİM; HÂLÂ ŞU ŞEYİNE BAK ŞU KADININ YAHU!..

BEYFENDİ ÇOCUĞUNUZ BUGÜN OKULA GELMEDİ...

NE GELMEDİ HANFENDİ KAHVALTIYI BERABER YAPDIK...

AMA GELMEDİ BEYEFENDİ...

BENİMLEN BERABER ÇIKDI HATTA..."GEÇ KALIYORUM" DEDİ... O NE O ZAMAN...

GELMEDİ EFENİM...

NASSIN GELMEDİ... HOMLUĞA GÖRÜN HAA... BENİM OĞLUM YAPMAZ ÖYLE ŞEYLER... ANAYIN ARVADIYIN GODUKLARIM...

GELECEĞİNİZİ SÖYLÜYORUZ.

GELECEĞİNİZİ SÖYLÜYORUM BEN... NİTEKİM GELDİNİZ BAKIN, BURDASINIZ... BİLDİM GELECEĞİNİZİ... VERİN PARAMI... VERİNN...

YAV... AMA... BAK... ANLATAMIYORUM... GELECEĞİMİ!... TAMAM DA... EVET GELDİM DE... ÜFFFF!..

BİLADER, OTURDUĞUM APARTMANI BULAMIYORUM DA... BİLİYO MUSUN SEN BİZİM EVİ? ADRES FALAN DA YOK... SARI BİR BİNAYDI... DÖRT KÖŞEYDİ...

ADINIZ VAR MI AĞABEY?.. ZİLLERE BAKSAK?..

YOK! İSİM FİLAN DA YOK...

HİÇ Mİ YOK, YOKSA YANINIZDA MI YOK AĞABEY?..

KAHRAMAN MASA ESAT

TOPÇU MUSUN BİLADER?.. BEN DE TOP HASTASIYIM... HANGİ TAKIM?..

SENİNLE YÜRÜMEK O KADAR GÜZEL Kİ VERDA... TEE DOLMABAHÇEDEN NEREYE GELMİŞİZ? HİÇ FARKETMEDEN... DAHA YÜRÜYELİM Mİ?

BEN BURDAN BANLİYÖYLE DÖNİYİM ACAR, YARİN BULUŞMAYALIM... ÖBÜR AY BULUŞURUZ!..

LOVE

DARIÇA

AAA!.. SİZİ TANIDIM... KUZMAN İLE KÖYMEN'SİNİZ SİİZ... YİHHUU!..

ŞŞŞ!.. SESSİZ OL..! SENİ BURADAN ÇIKARMANIN BİR YOLUNU BULMALIYIZ... BAKICI BURALARDA MI?..

GEYİK (gazelle) (gazelle)

Akşamsefası

ta dağın başından iki ayrı çoban geldi. Yazılarımdan dolayı benimle tanışmak isteyen. Bu topraklarda kaç yazar yaşamıştır bu duyguyu...

Bir tartışmada söylenmişti, seni yoksullar okuyor! Tüm dünyada tüm tarih boyunca yazarların iftihar ettiği bu durum, bize gelince, "kusur" oluyor! Fesupanallah! Bir tartışmada da söylenmişti. Yoksullar derken, ordan, "ayaktakımına" geçiyorlar, yani aşağılamak için laf bulamıyorlar. Kardeşim, ülkenin yüzde doksandokuzu işsiz, güçsüz. Şimdi bunlar beni okumasın mı? Okursalar Türk edebiyatının incileri mi dökülür? Bunlara yazı yazmak şerefsizlik midir? Yoksullar okuyor diye yazarlığımdan utanmalı mıyım? Tam tersine yoksulların okuduğu yazarlar bir kahramandır, siz beni aşağılıyorsunuz.

Biz, zaman zaman gizli anketler yaparız. İstanbul'da yaptığım bir imza gününde, 143-149 kitap imzaladım ve hepsine meslek, iş sordum, tamamına yakını, 127 tanesi, bankacı, turizmci, reklamcı olduğunu söyledi.. Şimdi gelin şu anket işini iyice tartışalım.

Ülkemizde yazarlar ülkesi üzerine anketlerle konuşur. Şöyle derler, halkın yüzde otuzu yere tükürüyor, yüzde onbeşi başını örtüyor. Anket yapıldığında yazarlara gün doğar, ertesi gün köşelerinde coşarlar, "gördünüz mü, yüzde dördü burnunu karıştırır, yüzde altısının ayakları kokuyor" gibi.

Oysa, anketler sadece seçimlere yarar. Eğer, yaşadığımız toprakları da anketle tanıyacaksak, vay halimize. Yazarlar, halkını, sokağını, insanlarını tanıdığını iddia ettiği için yazardır. Anketler, McDonald's gibi uluslararası-sömürge şirketlerinin ürünüdür. Bir başka ülkeyi tanımazlar, o ülkede neler yenir, içilir, yani, pazarlamada kullanılır. Diyelim Hintliler'i tanımadığı için önden anket yaptırırlar. Oysa yazarlar, halkını tanımalı. Halkını anketlere müracaat etmeden bildiği için yazardır. Eğer yazarlarınız da halkını uluslararası sömürge şirketlerinin anketleriyle tanıyorsa, ki, böyle tanıyorlar. Yazarlarınız da "sömürge şirketlerin" yöntemlerini kullanıyor demek, daha ileri yorumları siz yapın, yani, onlar gibi halklarına bakıyorlardır, demek.

Ben, yazarlığımın hiçbir döneminde ankete başvurarak halkımı tanımadım, yazarlığımın ilk gününden beri, anketlerle tarif edilmeye, anlaşılmaya ve yönlendirilmeye çalışılan bir halk kavramına karşı olduğum için ayrıntılarıyla hikayeler yazdım.

Burdan ne netice çıkar? Siz artık halkınızı uluslararası-sömürge şirketlerinin anketleriyle tanıyorsunuz, artık yazarlara, hikayecilere, romancılara ne gerek var... Bu yüzden 50 milyon yoksulun acısı, sevinci endişesi sizi ilgilendirmez, şu söz size yeter! "Geliri beşmilyonun altında...". Evet bu anketle halkımızı tanıdınız, artık Şişli, Nişantaşına edebiyat yapabilirsiniz!

Ancak, demokratik sayımlar için, yani, sayım için anketler yapılabilir? Kaç satıyor, kaç okunuyor, gibi? Anket masrafları tarafımızdan karşılanacaktır. Nihat Genç'i kimler okuyor, araştıralım.. Kendi araştırmalarımızdan söz edelim, mastır, doktora öğrencileri, yurtdışındaki öğrenciler, mesela üniversitelerin idari ve öğretim katlarında, en çok okunan yazarım. Hadi, anket masrafları tarafımızdan...

Bir küçük anımı anlatayım, aslında ne zamandır kendimi övmek için bahane bulamıyordum, vesile oldunuz. Bir hafta kadar önce büyük bir üniversitenin bölüm başkanı, Edebiyat Profesörü telefon etti. Adını, ismini, kitaplarını, hemen verebilirim. Kitabım hakkında duygularını ağlamaklı, heyecanlı dakikalarca dile getirdi.. Şöyle cümleler kullandı, beni bu topraklarda etkileyen senin gibi bir yazarla çok karşılaşmadım.. Hadi, daha ileri gitmeyelim. Bu sözlerin etkisiyle bayiye gittim. Bayinin de adresini vereyim. Kolejde, metro girişindeki büfe, önünde simit satan 16 yaşında, kara yüzlü, Kürt, ığdırlı bir çocuk. Bayi, çocuğa bağırdı: "Laaaaa, senin adam geldi, laaaaa!".. Çocuk terler içinde yanıma geldi, tıknefes: "Ağbi o yazıları sen mi yazıyorsun?".. Okuduğunu anlamak için, hangi yazıyı okudun dedim. "şu yazı!" dedi.. "Ağbi var ya, harika yazıyorsun, ağbi sen yaz, senin gibi yazar görmedim!".. Hadi gel de eşekler gibi ağlama... Ama ikaz ettiniz beni. Yarın o simitçinin yanına gideceğim, ağzının ortasına tokatı indireceğim, okumayın lan beni, edebiyat dünyasına rezil oluyorum, okumayın puştlar...

Bir edebiyat profesöründen metro girişinde simit satan Kürt çocuğa kadar, aynı ortak heyecan, bana, yazarlığın böyle birşey olduğunu söylemişlerdi.. Ben bu yüzden yazar oldum.. Ama gördüm ki, yazarlık çok değişmiş, bu utanılacak bir şeymiş.. Ne yapabilirim.. Beni eski kafalı, çok geride kalmış yazarlardan kabul edin... Yoksulların, açların, işsizlerin, puştların, çakalların beni okumasını ne olur "hor görmeyin"... Gün gelir sizin de zevklerinizi öğrenir, sizlere göre de yazılar yazabilirim, hoş görün...

7. "...metinleri içi doldurulmamış, bigiye ve estetiğe dayanmayan, aşırı duygusallıkla yüklü."

Bu doğru gibi, biraz önceki satırlarda da duygulanmıştım doğrusu, neyse geçti... İçi doldurulmamış diyerek tahrik ediyor, iddialı konuşmaya zorluyorsunuz beni. Bugünlerde bu topraklarda hiçbir yazar tarih, felsefe, psikoloji, hatıra, edebiyat ve bilim, ve... benim kadar yazısının içine almamıştır. Ayrıca uçuyor uçuyor diyorum ki, modern batı düşüncesinin Fuko'dan Habermas'a kadar köşe başlarını tane tane, döndüre döndüre benim kadar okumuş, okuduklarını yazılarının içine sokmuş herhalde yirmi-yirmibeş adam çıkmaz, ama, edebiyatta hiç çıkmaz.

Bir de küçük anım. Yıl 1986. ODTÜ felsefe bölümünde master imtihanına giriyoruz, kapıda 101 kişi, birkaç kişi alınacak. Jüri her kişiye bir dakika dahi ayırmıyor, kendimi burada nasıl göstereyim, mümkün değil. Jürinin önüne geçince bunu söyledim. On-onbeş saniyede seçim olmaz dedim, bir dakikada ölçüp tartmanız mümkün değil, dedim jüriye. Ben size bir manyaklık yapayım dedim jüriye, siz ona göre imtihan edin. Şaşırdılar, Türkçede yayınlanmış felsefe kitaplarının tamamına yakınını okudum, dedim. Buyrun, şimdi imtihan edin. Böyle birşey diyene ya deli diyecek güleceksiniz, ya kovup, dalga geçeceksiniz. Katıla katıla güldüler ve sonra, sen misin bunu diyen, herkes birkaç kitap adı sormaya başladı, tek tek hepsini cevapladım.. Yazarını, matbaasını.. yedi,sekiz kitap adından sonra, bir dakika doldu, beni dışarı çıkardılar. Ve almadılar...

Sonra, ODTÜ felsefenin meşhur hocası Teo Gürinberg beni odasına çağırdı. "Oğlum, bir kişi alacaktık, seni bu yüzden almadık, ama bizim misafir öğrencimiz ol, derslerimize devam et".. Böyle bir "misafir öğrenci" statüsü varmış. Derslere girdim, matematik mantık.. Bir yığın matematik problemi. Teo dediğimiz adam, paslı bir topluiğne kadar zayıf bir adam. Koltuğuna batmış bir tırnak parçasına benziyor. Türk sinemasındaki deli filizofların tıpkısı.. Matematik mantık, birdi, ikidi, dayanamayıp askere kaçtım.

Sakın ha bana içerikten bahsetme, içerik yüzünden bu toprakların en uzun yazılarının adamı oldum, içim dışım içerik!..

8. "Genç'in metinleri terbiye sınırlarını sık sık aşan, küstah ve saldırgan tarzıyla..."

Şimdi bana söyleyin, dünya edebiyatında saldırgan olmayan yazar var mı? Mesela saldırganların saldırganı, baş saldırgan: Şekspir'dir. Bütün oyunları ona-buna saldırıyla döşenmiştir. Diyelim dünya şiirinin büyük babası Bodler'in kitabı, Kötülük Çiçekleri. Toplumun ahlaki değerlerine onun kadar köklü saldıran yoktur. Bizden örnek verelim. Türk edebiyatının ilk büyük muhalif yazarı Refik Halid Karay, saldırılarından dolayı ülkeden sürülmüş, yirmi yıl dönememiştir. Diyelim Sabahattin Ali, öldürülmüştür. Kemal Tahir'i bugün bile romancı kabul etmeyen akıl hastaları vardır. Orhan Kemal'e hasta halinde pasaport vermemişler, adam bir nevi açlıktan ölmüştür. Aziz Nesin'in başına gelenleri... Uğur Mumcu ortada... niceleri...

Yazarlık, dünyaya, çağımıza, olup bitenlere bir saldırıdır. Ancak, psikiyatri mesleğiyle toplumumuz yeni bir bulaşıcı hastalık türü kazandı. Büyüdü, büyüdü bu hastalık. Şimdi bu hastalık halkımıza da bulaştı.

Şöyle. Psikiyatri, saldırgan, agresif, çöküntü, mutsuzluk gibi üç-dört baba kelimeyi halk düzeyinde çok kullanır.. Bu yeni psikolojinin zihniyeti, gündelik dilimize girdi.. Diyelim bir adam bizi sevmiyor, somurtmuş oturuyor. Hemen teşhis ediyoruz, kompleksli, psikopat, paranoya.. gibi... Psikolojinin moda ettiği kelimelerle konuşmayı öğrendik. Diyelim adam bizi sevmediğini söylüyor, laf atıyor, eleştiriyor. Yine psikolojinin kelimeleriyle yanaşıyoruz: agresif, saldırgan...

İnsanlar kimseye laf etmeyecek mi? Psikiyatristlerin ellerinde saldırganlık suçlamasıyla bir kılıç var.. Ona buna dönüp, sen saldırgansın, sen de, sen de... Böyle böyle psikiyatrist olurlar. Yani psikiyatrist aslında, müteahhiti koruyor, devleti koruyor, hırsızı koruyor. Biri onlara laf etti mi? Otur aşağı pis saldırgan!.. Ve hırsız yayıncı, medyacı ağbilere dönüp: "Üzülmeyin efendim, o zaten küfürcü bir adam, siz rahat edin!"..

Yani, bizler, duyarken, düşünürken, kaşınırken, koşarken, heyecanlanırken, bedenimizde oluşan herşeyin adına psikiyatrisler saldırganlık deyip, bizi safdışı tutmaya çalışıyor.

Bu psikiyatristlere kötü bir haberim var, her akşam her evde milyonlarca erkek milyonlarca kadına saldırı düzenliyor!..

Bir kötü haberim daha var, Nihat Genç saldırılarına devam edecektir, siz çabucak deli gömleğiyle kapıcılarını gönderin, bu saldırganı edebiyat dünyamızdan defedin...

Tabii, medyayla şöhret bulan edebiyatçılar, edebiyatın kökenlerinden uzaklaştı. Mıy mıy, uyuz, kasıntı, sünepe metinleri edebiyat diye kakaladı. Ona buna dokunamaz. Kendini anlatamaz. Cıvık, sulu, köpükten, torpille yayınlanmış, püsürükten yazılar. Biri kalkıp, gerçek edebiyat yapıp, gerçekten çok okununca... "Haa o mu, o saldırgan, o küfrediyor!".. Yani, saldırdım da ne yaptım, sokakta arkanızdan gelip donunuzu aşağı indirip, arkadan mı değdirdim.. Saldırı dediğimiz beyaz kağıt üstünde, kelimelerle, halk türkülerinden, köy edebiyatından, atasözlerinden devşirilmiş sözlerle yaptığımız şey...

9. "Yazılarında gerçek sorunlara, gerçek cerahatlara dokunmamak alışkanlık haline gelmiştir."

Herhalde profesyonel ve tedavisi imkansız bir manyak olmalısınız. Gerçekten de öte... Aşırı gerçekliği bu ülkede neredeyse tek başıma temsil ediyorum. Gerçeğin ta kalbindeyim. Metinlerimin vuruculuğu, şaşırtıcılığı, belgeselciliği ve fotoğrafçılığı bu yüzden. Size çok samimi fikrimi söyleyeyim. Beni zırnık okumamışsınız ve oturmuş benim üstümden siyasi, sosyal, edebi tahlil yapmışsınız...

10. "Gerçi son yazılarında biraz yumuşamıştır...".. Bu da düpedüz yalan. Daha üç hafta önce ABD bayrağı sallayanlara karşı bir şaheser döşedim...

Şimdi ben sorayım doktor bey, nedir derdiniz, bu kadar saldırgan ve kin sahibi, bu hazımsızlık ve

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@hurriyet.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

NEYŞINIL COĞRAFIK HIKMET VE GIRDIĞI POZISYONLAR ...

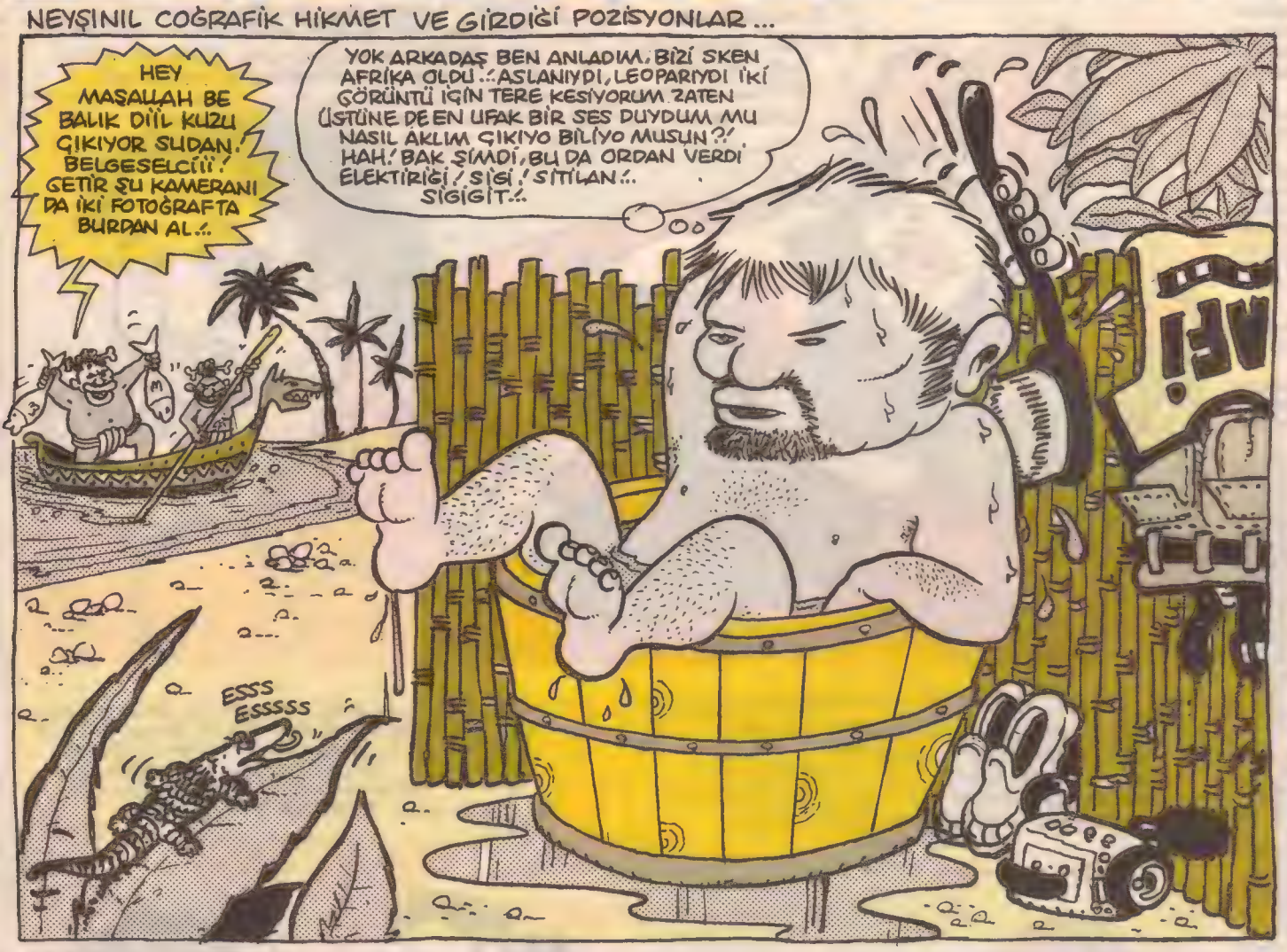

● NASA ve ASTRONOT

MINI ÖYKÜ: YILLARIN ADAMI MATRIX ÖMER.!..

BU MACERANIN SONU.!..

AHMET YILMAZ 19. YY

cemaatinevsenemati.com.tr

AYRINTILAR

m.e.T.i.N.ş.i.D.A.N

'Bırakmak', elinde bulunan bişeyi 'Tutmaz Olmak' şeklinde geçmiştir fiteratüereye. (Neye!) Fitaretür'e? (Literatür ulan!) Fekat, bişeyi bırakmasını istemek için, "tutmaz ol" denmez kimseye. Mesela, çay mı, su mu, matkap mı getirmiştir o kişi; 'şuraya bırakıver' filan denir. Veya samiimi bi kişiyse, 'bırakıver tatlım' denir. Ya da hiçbişiy denmez, o kendisi bırakır elbet!. Ve bırakırken, mutlaka bi ses çıkar. En yavaş bi şekilde bıraksak bile, bi bardağı masaya; hafifçe şöyle, 'çıt! 'tık! filan eder. Bırakıldıının, bilimsel kanıtlarından biridir bu!. Bir de, sadece "bırak yaa" vardır. Neyin bırakılması istendii kesin belirtilmeden, genel bir bırakışı tarif eder. Örneğin, konuşurken bi arkadaş, "Bırak yaa Allaasen!" dersek aniden, onun söylediklerine hiç değer vermediğimizi gösteririz. Hâttâ kalbini bile kırarız. "Bırak yaa!" dediğimizde şaşırır, üzülür azıcık. Fekat açıkgöz bi kişilikse, "sen bırak lan! diyebilir ardından. Gerçi saçma olur ama. En yersiz kullanılan bırak'lardan biridir zaten.. Daha espritüel olan "Bırak bu işleri - devlet su işleri "deyimindeki 'bırak' ise, alaylı bi annatımın ifadesidir. İlle de bırakmak gerekmez öyle söylenildiinde! Siz de, başka bir 'bıraklı' espri yöneltebilirsiniz karşı tarafa. Mesela, adı Burak'sa, 'Burak bırak yaa' denilip, küçük bir hoşluk sergilenebilir. Ismi, Şenol'sa eğer: "Şenol bırol yoo, bırok yom bıral, broal? Braşk?!. Braaağk!..Bırahk, raat bırak beni!.. "Nooluyo lan?" (Şenol)

Yaşamda, bazen 'bırakmak', bazen de 'tutmak' gerekmektedir. 'Atem tutam ben seni' ibaresi, (ibare ne be şindi!) 'tut bırak'ı andırır biraz bu deyim. Bu ibare?.. İbaare! İbaaree!. Bi askeri 'atıp tutarken' örneğin, havaya bırakmalı; fekat sonra kesinnikle tutmalıyız! Kolundan, bacaandan, çıkıntılı bi yerinden, neresi denk gelirse, hiç seçmeden... En güzel 'bıraklar'dan bi tanesi ama, 'uçurtma bırakmaktır!. Arkadaş, uzak bi mesafede tutuyodur çıtalı uçurtmayı. Bırak! denir aniden, rüzgar tam estii anda!. Sonra, uçmaz fakat. 'Tut' denir bi kez daa. "Sen tut ulan, sıkıldım," derse, ipi ona bırakır, uçurtmayı siz tutarsınız, o 'bırak' deme görevini üstlenir bu kez; havaya kaldırıp tutar, tâlimat geldiinde bırakırsınız.. Daha seri 'tut bıraklar'a, mastırbasyon esnasında yaşanan tut bırakları örnek verebiliriz. Devamlı ve yağlı bi hareket söz konusudur. İkili ilişkilerde ise, tutmayı daha fazla isteriz. Bırakmak, bi hata, erkencilik olarak görülür, (erkencilik ne be? manyak mısın!) bırakmamaya, aklımıza başka şeyler getirmeye çalışmalıyız. Ne kadar tutulabilirse o kadar iyidir.. Ruhsal annamda da geçerlidir bu çabamız. Kendimizi hemen bırakmamalı, nefsimize ve irâdemize hakim olmalıyız. Kimsenin canını sıkmamalı, insannara değer vermeliyiz.. 'Sevda kuşun kanadında...' denirken, annatılmak istenen elbet, romantik ve dramatik bi 'tutma' eylemdir. Çok sıkı tutarsak eğer, 'fareler ve insannar'daki adamcaazın yaptıı gerçekleşir; corf! diye ezeriz. Az tutarsak da, kaçıverir fekat. En sinir bozucu 'tut bıraklardan' bi tanesidir zaten. Ne zaman tutucaz ne zaman bırakıcaz, pek belli olmaz. En iyisi, yine 'oluruna' bırakmaktır! Tabii o bırakma tarzının da, çok annaşılır bi bırakış olmadıı ortadır. 'Oluru' ne demektir ki çünkü! Kişisel koşulların ve sabit içsel değerlerin korunduu, sarsılmaz bir dış denge diyebilir miyiz acaba?. Her ne haltsa işte, ona dikkat ederken, şunu da unutmamalıyız ki, öyle her bırakılan şeyi tutmamak lâzımdır! Birisi, "şunu biraz tutsana" deyip elimize bi paket bırakıverirse, "ne var lan bunun içinde" dememiz icap eder.. Elimizde paketle, salak gibi beklerken orada; ola ya (olur ya!) uzaktaki bi esnaf da, bize yaklaşmakta olan, son sürat koşan başka bir herifi işaret ediyodur, "Kardeş tut tut! Kaçıyo!" diye bağırarak. İşte, o karmaşık zamanda; pakedi yere bırakmalı, adamı tutmalı.. (bi dakka?) ..ya da, adamla hiç elleşmeyip paketi öbür elimize almalı.. dur, en iyisi.. adamı azıcık, hani tutuyomuş gibi yaparaktan uzanmalı, paketi de o esnada çaktırmadan yere düşürmeli ve sıvışmalıyız bu hareketli bölgeden!.

'Bırak' karşıtı olan 'tut'lardan, en gerzek 'tut' modeli ise, köpeklere söylenen tutlardır. "Dut reks, dut dut!" denebilir, -şiveli bi ağızla-. Reks, kendisinden tutması istenilen şeye bi bakar, ve tutma atağında bulunur hemen! Tutulucak kişi de irkilir, ve oradan kaçma belirtileri gösterir. Çok istiyosak Reks'in tutmasını, ipi bırakır, istemiyosak, ipinden geri çekeriz. Bizim de, aklımızda felan, böyle bi ip vardır! İrâde gücü denir ona. En karanlık derinliklere bile inip oraları bi kurcalayabilir, ama ipimize tutunarak, tekrar yüzeye çıkabiliriz. Fakat asla, bi tahta parçasını geri getirmemeliyiz. Reks, Meks veya benzerleri, bunu yapmaya bayılırlar! Atılan tahtayı, geri getirir ağzıyla tutarak, önümüze bırakır! Bişeyin, tam önüne 'bırakılmasını' çok sever insanoolu! Su bardağı önüne bırakılsın, yemek tabağı önüne bırakılsın, kültablası, kumanda! Iki santim uzanmaya üşenir lavuk!. Bazen, "aman, 'bırak' şu herifi yaa!" diyerek, o tür insanlardan iyeririz!. "Yok bee, iyi birisi aslında," der karşımızdaki. Sonra biz de pişman oluruz söylediimize. Çünkü, bıraksan bırakılmaz, atsan atılmaz, satsan satılmaz tipler vardır! Onnarı, kendi hâline bırakmak, yani öyle 'kâbul etmek' gerekir.. Bi yönüyle biraz 'Kadercilii' andıran 'bazı şeyleri Kâbullenmecilik', bırakmaktan daa iyidir tabi... En zor bırakılan şeyler ise, zararlı alışkannıklardır elbet. Meselâ, sigarayı bırakmak ister devamlı, bırakamayanların tümü.

Sigaralar, kültablasına, sehpanın ucuna, duvar kenarına, göbeğe filan, kolayca 'bırakılabilir'. Ordan, tekrar alınır! Hiç almamak, yani kesin bir 'bırakma' eylemi için, o anda başka bi şeyi tutuyo veya tutunuyo olmamız gerekir. Bi boşluk, o şekilde dolar. Yoktan bişey var edilemez. Iki ayağımızı da havaya kaldıramayız. Sıçramadan önce, düşecek zemini ayarlamak gerekir. ('siçremeden öncü müşecek memini niv niv gevekir'.. Hıyar!. Daa kolay bişeylerden bahsetsene!. sanki bırakabiliyomuş gibi..) Iyi yaa, tamam.. Bazı şeyler, bıraktıımız yerde güzel durmayabilir!. Saksı, mesela! Balkon camının önünde iyi durmuyosa, başka bi tarafa bırakmalıyız. Hiç karşı gelmez zaten eşyalar, bu sonsuz sayıdaki yerleştirişlerimize, tutup bırakışlarımıza. Insannar öyle değildir tabii; onnarı her istediimiz biçimde ve sürede tutamayız. Bi insanın üzerine abanıp göğüslerini okşamaya kalkıştımızda, belki bir "Bırak", aynen devam etmemize engel değildir. Fekat üçüncü kez, "Metin bırak yaa! Salak mısın!" benzeri bi ikâz duyulduunda, gururumuzu düşünmeli, hemen bırakmalıyız!. Zaten, en net bırakışlar, (bi saniye yaa.. Devam edemiycem ben!. Az önce baardım, alay ettim ya kendimle, niv niv niv diye. Canım ona sıkıldı! Şindi, üzerine ne desem boş. Bırakıyom ben bu işi. (Bir işi bırakmadan önce, yeni işi ayarlamak gerekir!. En tehikeli bırakışlardan biridir çünkü..) Aha, al! Bırakamıyosun ki hiç! Bırakıcak gibi oluyoken, tutunuyosun son anda yine, en salakça bi espriyle bile olsa.. Bırak Allaaşkına!. (Yeter bırak, tamam!)

kudurmuşluğunuzun sebebi ne?

Anlatayım hastalığı. Sayın doktor, bahsi geçen cümlelerle beni tahlil etmiş, yani, .ikip geçirmiş.. Ancak, bu cümlelerin sonunda şu sevimli lafları etmeyi de ihmal etmemiş: **"...bazen onu sevmiyor değilim..."**, **"...Bazen ona da hak vermiyor değilim..."**, **"...bazen onu haklı bulduğum anlar da oluyor..."**

Başımı okşamış, şefkat göstermiş...

Önce sokağa atmış. Bir tinerci yapmış beni. Sonra dayanamayıp, sevecenlikle beni kabul etmiş.

Ben de bu şefkatli, hayırsever, psikiyatristimizin elindeki bu bozuk paraları kapıp, yine tinere koşacakmışım gibiyim, şöyle devam ediyor: **"Aslında Nihat Genç'le arkadaş olmayı isterdim, o zaman saldırgan, şiddet dolu yazıları azalırdı..."**

Yani, tinerci çocuğu sıcacık yuvasına götürüyor, giydiriyor, temizliyor, şefkatli elleriyle beni sarıyor ve ben, sıcak bir yuva bulduğum için şiddetim azalıyor. Üstelik diğer yazarlara "eleştirmen, otorite" gibi davranırken, bana böyle bile davranmıyor, bana, yardımsever, hayırsever yanaşıyor...

Diğer yazarları öve öve bitiremiyor, hepsi abide. Hepsi şaheser! Onlar en büyük caddemizin başköşesindeki büyük heykeller olur. Ben ise, o heykelin altında, geceleri altına sıçıp, üstüne işeyen ve naylon torbasından tiner çeken, çocuk olurum.

Onlar çok değerli, benim herşeyim değersiz. Hiç bir elle tutulur yanım yok, ama olsun, zaman zaman beni sevmesi de gelirmiş...

Şimdi yalan da söylemiyor, beni sevip okşamasaydı ben bu hafta size yazacak, nasıl karnımı doyuracaktım. Ne diyeyim bu ruh hastalarına: Bir tinerci gibi yalvarayım: "Ağbi kurtar beni bu sokaktan. Ağbi beni sığınma evine al. Ağbi, sizin öykü, edebiyat dergilerinize alın beni.. Ağbi orda sigara verirler mi, ağbi benim annem-babam yok, bu yüzden Lemanlar'a düştüm. Ağbi orda beni TV'lere çıkarırlar mı?"

"Ağbi ben de çocukken bu heykellerden olmak istiyordum, annem dövdü sokağa attı beni"..

Ve doktorumuz beni sıcacık edebiyat dünyasına alıyor ve yirmi yıl sonra şöyle bir yazı döşeniyor: "Evet, yirmi yıl önce, bu gördüğünüz çocuk, üstü başı perişan, tiner çekiyordu, aldım onu, besledim, bak, bu edebiyat oğlum, burada böyle yazılır, yol gösterdim ve o da sizler gibi toplumun bir üyesi oldu!"..

Ancak, bizi sevmekten ürküyor, çünkü, biz tinerciyiz, onu her an bıçaklayabiliriz.

Psikiyatrist-yazarımızın bizi koyduğu yer burası. Ama yine kafaları karışık. Tinerci çocuk, kalkıp, üstüne sıçtığı boktan, altına işediği sidikten, onun, dedesinin dahi görmediği güzellikte edebiyat yapıyor? İş bozuluyor? Film kopuyor...

Yüzbinlerce insan onun, bilmiş, anlaşılmaz, bozuk, ruh hastası metinlerini okumuyor, benim üstüme sıçtığım hikayeleri okuyor!

Bu tinerci çocuk geceleri hepsinden güzel şarkılar söylüyor tek başına, tek tabanca.. İşte bundan rahatsız oluyorlar...

Bu tinerci çocuk, anne-babasını edebi metinlerinde, kelimelerinin güzelliğinde anyor. İşte bundan rahatsız oluyorlar...

Bu tinerci çocuk, kimseye yalvarmıyor, kimseye ağlamıyor, kimseden yardım istemiyor, işte bundan rahatsız oluyorlar!..

Hiçkimsenin kapısına uğramadan, hiçkimsenin yanından geçmeden, tek tabanca, tek başına, yüzbinlerce okuyucu buldu. işte bundan rahatsız oluyorlar..

.mına koyum, .mına koyum, .mına koyum, nasıl bir akıl hastası dünyaya düştük... Metinlerimi tanıyan okuyucular için tekrar olacak, üzgünüm, ne yapalım, bazılarına tekrar tekrar yazmak gerekiyor..

Bakın, .mına koyayım, bazı şivelerimizde nakarat olmuştur. Bazen nokta, virgül yerine geçer konuşma dilinde. Mesela Karadeniz'de, .mına koyum demeden cümle bitmez. Yani bir tümlec sorunu, bir sentaks sorunudur..

Daha neler anlattım.. Fransız edebiyatının en fiyakalı edebiyat otoritelerinden Roland Barthes, Yazı Nedir adlı kitabına şöyle başlar: "Ulan İbneler" cümlesi edebi bir cümle midir? der.

Eğer bu cümle, Fransız İhtilali günlerinde, iç karışıklıklar, ahlaksızlıklar, hırsızlıklar, ihanetler içinde söylenmişse ve bir gazetenin başyazısında kullanılmış ise "Ulan İbneler" cümlesi, estetik, edebi bir cümledir!..

Topraklarımızda dünya tarihinin en büyük soygunları, kalleşlikleri, müteahhitleri, partileri, medyası ve sizin gibi edebiyatçı dangalakları yaşayacak ve tüm dünya bize götüyle gülecek, içimizden tek bir kişi kalkıp: "Ulan İbneler!" demeyecek...

Bu küfür müdür? Edebiyatların edebiyatıdır! Hepsini karşıma alıp, "Orospu çocukları!" demek, edebiyatın zirvesidir... Dünya edebiyatı, bu nidalarla, bu naralarla doludur!.. Ahlaksızlar-dangalaklar yaşadıkça da bu naralar, bu meydan okumalar bitmeyecektir!..

Ya da şöyle diyelim. O övmeye doyamadığınız büyük heykel şöhretli yazarlar, içinde küfür de olmasın hadi, bu rezillikleri birkaç satır anlatsın bize. Birkaç "küfürsüz" şirin, sevimli cümle kursunlar. Zarifçe, sevecence, Aydın Doğanları, Dinç Bilginleri, Doğan Yayınlarını anlatsınlar bize..

Biz de öğrenmiş oluruz. Tek bir cümle istiyorum, bu siyasi, sosyal, edebi yapıyı eleştirebilecek!..

Neden yok? Bir yazım vardır Memleket Hikayeleri kitabımda, bir fare hastalığı, ne kadar ilginç, 19 tane fare, 19'u da kuyruklarını birbirlerinin kuyruklarına düğümleyip ölüyorlar.. Ve bu dünyanın çeşitli yerlerinde görülen bir hastalık, insanlık, bu fare hastalığını anlayamıyor, aynen şöyle oluyor, 19 fare, 19'u da kuyruklarını birbirine düğümlüyor...

Ve... Üstelik.. Bahsi geçen yazarları yirmi yıla yaklaşan yazarlık hayatımda, 2005 yılında, 30 yıla yaklaşan matbuat-yayıncılık hayatımda, yazılarımda iki defa, bilemedin üç defa geçirdim. Hayır, iki defa geçirdim. İşte sayenizde üç oldu.. Türk medyasında-kamuoyunda hergün adından binlerce, yılda milyonlarca kez adı zikredilen yazarları, ben, terbiye göstermiş, yirmi yıl içinde ya bir, ya iki defa adını geçirdim. Alın, açın metinlerimi bakın...

Ama, bu bir defacık adını geçirmeme dahi tahammül edemediniz!

Sevgili okuyucum, bizi hergün düzenler, hergün kandıranlar, hergün bize kötü kitapları kakalayanlar, hergün bizi soyanlar, bunları bütün hayatınız boyunca bir defa olsun, bir defacık, eleştirdiğinizde, doktorları gönderirler üstünüze, mahkemeler, (unuttum, bugünkü edebiyatımızda benim kadar mahkemelerde sürünen yok...), deli gömleklerini sarmaya çalışırlar size...

Bunlardan kurtulmanın yolu kalmamıştır... Artık hepimiz yaşamak için, onun bunun adını vererek, tek tek ayıklayarak değil.. Gerçekten yaşamak için, can havliyle, "alayının .mına koyum" diye başlayacaksınız, hiç şansınız yok!

Kardeşlerim, bu adamlarla aramızdaki fark şudur. Bakın Çarlık yıkıldı, Dostoyevski yine okundu. Çarlığı yıkanları yeniden yıktılar, Dostoyevski yine okunuyor. Ama bu insanlar, içinde bulundukları yayınevleri yıkılınca artık yoklar. Bu medya yıkılsın, bu şöhretlerin hepsi tarihe gömülecek...

Edebiyat böyle birşey, yıkılmaz, solmaz, bükülmez, kırılmaz, yokolmaz. Bu adamların seni beğenip-beğenmemesi değil, anayasanın kendisi yasaklasa, meclis yasa çıkarsa, ordular üstünüze gönderse, yazının ahlakından, namusundan taviz vermeyeceksiniz!..

Doktor bey, galiba arkadaşlarınız size fazla gaz vermiş. Doktor bey, yazınızdan ince bir tad alamadım, kum torbasına çalışmışsınız. Cümleleriniz patates baskı, pek seçilmiyor.

Doktor bey, bu ülkede yaşamı size yoketmeyecek kadar, hayatı ve ülkesinin değerlerini seven insanlar var.

Doktor bey, sanat ve yazarlık hevesinizi anlıyorum. Ancak teori, kitap, gözden fazla kayboılmayın. Bazı aydınlarımız geriye döndüklerinde, doğduğu, büyüdüğü sokağı, camiiyi, kahveyi, yolu bulamayacak kadar kendilerini heder ediyorlar. Bu saatten sonra size rehberlik yapamam. Gerçi yıllardır yüzlerce Türk aydınına, turisf gezdirir gibi, dağlarını, kuşlarını anlatmaktan, artık ben utanır oldum.

Doktor bey, bu satırlara kadar, siz benim hala, size cevap verdiğimi düşünüyorsunuz. Hayır, bu yazıyla ben, gerçekçi, adı, sanı gerçek bir hikaye yazmaya çalıştım.

Bu ülkenin bir psikiyatrist-yazarının kültür düzeyini çıplaklığıyla, halka ve tarihe maleden, edebi bir hikaye yazdım.

Bu yüzden hikayelerim, şaşırtıcı, çarpıcı, çok sahici. Bu yüzden hikayelerim dilden dile geziyor.

Belki de yazar Nihat Genç, ta başından beri hepinize bir oyun oynadı. Kahramanların ahlaki fotoğraflarının ışık ayarlarını iyi yapabilmek için, pusuya yattı. Hepinize tuzak kurdu. Sizi tekrar tekrar avlayıp, hikayelerimin gerçek kahramanları yapabilmek artık benim için çocuk oyuncağı.

Bunun için ne mi yaptım? Ülkemi kokladım. Herkes, torpile, rüşvete, ödüle, havaya, şekle, poz vermeye, koşuyordu. Bense iyi bir hikaye yazmak istiyordum. Ama çok iyi bir hikaye, sahici, çıplak.

Okuyucu okuduğunda, hah işte, ben bu lavuğu tanıyorum, diyebilecek kadar, gerçek...

nihatg@leman.com.tr

LEM OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Yine Aynı Görüntüler, Ben Yine Bıktım!

Bugün hepimiz Marmaralıyız (17 Agustos), bugün hepimiz Bingöllüyüz (1 Mayıs). Bugün hepimiz depremin olduğu, yıkılan evlerin yanındayız... Neden? Neden hep böyle görüntülerden sonra aklımız başımıza geliyor. Neden kendimizi o anda o insanların kardeşi sayıyoruz.

Dün içim acıdı. Bingöl'deydi herkes. Öğrenci yurdunun yanındaydı. Ağıt yakan anaların yanındaydı. Saygıdeğer başbakanımızı ve yanındakileri takım elbiseleri içinde, çadırlarda, Bingöl halkının yanında gördük. Gurur duyuyorum hepinizle yani!.. 17 Ağustos'ta da aynı görüntüleri yaşamadı mı bu ülke... O zamandan bu zamana ne oldu? Ne değişti içimizde. Evet birçok kişi deprem sigortası yaptırdı. Bu bizim ülkemiz için harika bir ilerleme. Devlet binalarında bir ilerleme oldu mu peki? Kocaman bir HAYIR!.. Benim yaşımda, benim küçüğüm birçok öğrenci öldü, birçoğu yaralandı. Ne değişti tekrar soruyorum.Yine aynı şeyler yaşanmadı mı ?

Bir başka şikayetim televizyon kanallarına... Deprem haberini izlerken kanalların reyting çabaları yine dikkatimi çekti. Birçok acıklı konuşma vardı yine ekranlarımızda. Hepsi saçma (!). Zaten insanlar ağıtta... Yeter! Reyting budalalarına yeter demeliyiz artık!

(Mektubumda bu kadar çok ünlem kullandığım için cok üzgünüm. Hem savaş, hem deprem, hep ünlem! Yeter artık YETER!

Berna Gürbüz-Eğirdir/Isparta

"Vartolu Gençlerden Leman'a Hu..."

Merhaba Leman dostları... Dünya akıl almaz büyüklükteki bir ivmeyle sürekli değişiyor. İşte bu değişen ve sözde gelişen dünyada biz yıllardır unutulmuş Varto gençleri olarak sesimizi duyurmak istedik.

Tarihi çok eskilere dayanan Muş'un Varto ilçesi nice savaşlara tanık olmuş, nice acılar çekmiş, depremler, yıkımlar görmüş bir şehir. 1966 Varto depremi aslında bu kentin kaderini de değiştirmiş. Önceleri 10.000'e varan kent nüfusu, deprem sonrası yok denecek düşük (2.000-3.000) seviyeye inmiş. Yani anlayacağınız adeta bir köy haline dönmüş. İşte bu büyük depremden sağ olarak kurtulanların bir kısmı yurtdışına (özellikle Almanya) işçe olarak gitmiş, bir kısmı da (okul çağındakiler) devlet parasız yatılı okullarına dağıtılmışlardır. Anlatmak istediğim deprem, aslında yörenin kaderini büyük ölçüde değiştirmiş, yüzyıllardır (özellikle Osmanlı İmparatorluğu zamanında) süren makus talihine kötü bir sebepte olsa yeni ve aydınlık bir sayfa açmıştır.

Bu kadarcık nostaljiden sonra gelelim Leman dostlarımıza; Her hafta sabırsızlıkla beklediğimiz "dergimizin okur mektupları" köşesinde, dost canlısı, iyi niyetli, ister sağcı, ister solcu olsun birçok Lemansever arkadaşımıza, özellikle Leman'ı yapıcılığa doğru ittiği (zorladığı) için gönülden teşekkürlerimizi iletiyoruz. Çünkü Leman Dergisi, ülkemizin gerçeklerini tatlı bir mizahla anlatabilen "tek Türkiye dergisi". O yüzdendir ki Leman eleştirilmeyi de, övgüyü de sonuna kadar hakediyor. Bazı arkadaşlarımızın (haklı da olsalar) özellikle cinsellik içeren mizahi karikatürleri eleştirirken daha objektif bir biçimde eleştirmelerini tavsiye etmeden de geçemeyeceğiz. Toplum kültürümüzde olan "cinsel-espri" yönümüzü de unutmayarak, özeleştiri süzgecinden geçirip daha objektif "Leman eleştirisi" yapabileceğimiz inancındayız.

Bir diğer istediğimiz de; haftalardır ağzımızdan düşüremediğimiz savaş kelimesini bir nebze de olsa terketmek. Haftalardır savaş var, bir sayfanın yarısı kadar yer kaplayan okur köşesinde. Biliyoruz, gerçek her zaman anlatılmalı, yazılmalı; ama bizce artık savaş yeteri kadar yer edindi bu sayfada. Ve de belleklerimizde. Biz Varto halkı olarak zaten yıllardır bi savaş gerçeğini yaşadık. Ama gene de gülmeyi, mizahı, aşkı anlatmaktan bıkmadık, usanmadık. O yüzdendir ki artık değiştirelim bu değerli Okur Mektupları köşemizin konusunu diyoruz. Çünkü sürekli tekrarlanan savaş kelimesi, bizleri umutsuzluğa itmeye başladı. Bilmem siz değerli Leman okurları da bu görüşümüze katılırlar mı? bunu özellikle rica ediyoruz. Mektubun sonunda sizlere bir Varto deyişini yazmak istedik:

Varto'yu sel aldı erenler gelin yetişin
Varto'yu deprem yıktı erenler gelin yetişin
Varto'yu cehalet sardı erenler gelin yetişin
Pir Sultan'ımızı özledik dostlar, erenler dergahında
yerimiz yok mudur?

Vartolu gençler olarak tüm dünya halklarının Hacı Bektaş Veli dergahından bir dem almalarını diliyor ve "Gelin Canlar Bir Olalım" diyoruz.

Not: Bu mektubu Vartolu gençler olarak Van'dan gönderiyoruz. Yazımızı biraz uzun ama yayınlarsanız, Ali Sürmeli, Nilüfer Akbal ve daha nice aydın sanatçıların diyan olan Varto'yu sizin aracılığınızla tüm Türkiye'ye tanıtmış olacağız. Teşekkürler.

Özcan Işıkıl/Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

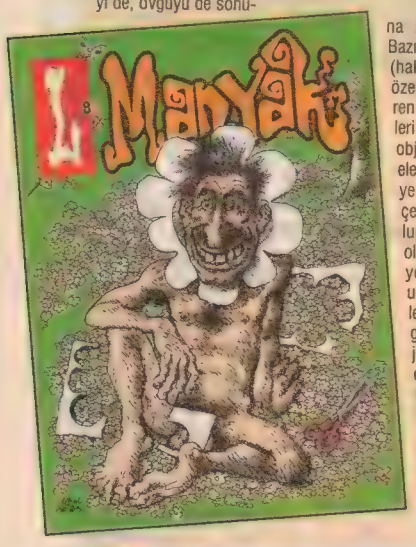

Sevgili Leman Dostları ve Adını Bile Bilmediğim Güneş Gülüşlü Ablaya;

Gönderdiğiniz mektuplar için çok teşekkür ederim. Sanırım sayısı 11'e ulaştı. İnanın benim hissettiklerimi hisseden, düşündüklerimi düşünen ve çektiğim sıkıntıları anlayabilen kişilerin varolduğunu bilmek beni çok mutlu etti.

Gerçekten çok içten ve dostça mektuplar aldım. Diyarbakır'dan Doğan Aydın, Tunceli'den Gökhan, Ankara'dan Alper, Erzurum'dan Mustafa, Bursa'dan Erinç, Muğla'dan Ahmet, Bartın'dan Ali, Zonguldak'tan Murat, Adıyaman'dan Hüseyin, Antakya'dan Gökhan ve Artvin'den Hakan... Sizler yurdumun dört bir yanındaki ekmeği emeğe katıp, alın teriyle suyu birleştiren insanlardansınız... Bütün aydınlık düşünceleriniz ve dost tavırlarınız için teşekkürler!!!

İsterim ki her gelen mektuba karşılık verebileyim... Takdir edersiniz ki bu çok zor. Güzel düşüncelerinize mektupla karşılık veremesem de, yüreğimin daima güzelliklerden yana olduğunu bilin! Ve asla gönderdiğiniz mektupları beğenmediğimi düşünmeyin! Hepsine karşılık veremeyeceğim için özür dilerim!.. Bu arada Erinç yoldaşıma cevap vermek istiyorum! Yazdıklarını okuyunca bu konuda sana hak verdim. Olaya hiç bu yönden bakmamıştım. Değerli şairimizin o tip insanlarla benzer bir yanının olduğunu düşünmüyorum. Eminim bütün Lemancılar bu gerçeğin farkındadırlar. Dostça eleştirin için teşekkürler!.. Ayrıca bu haftasonunu Ankara'da geçirdiğimi söylemek istiyorum. (Okulumuz bir gezi düzenlemişti). Beni mutlu eden bir şey yaşadım. Bunu sizlerle paylaşmak istiyorum. Ankara'da birçok insanın elinde LEMAN vardı. Yolda, sokakta, metroda...Herkes LEMAN okuyor. (İnsanın kendisi gibi kişilerle karşılaşması çok güzel...). Yine metroda karşılaştığım ve Leman'da mektubumun yayınlandığını söylediğim güneş gülüşlü ablaya, gülüşüne benzeyen kucak dolusu selamlar. (İnşallah bu yazıyı okuyordur).

Bir de bütün işçilerin 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMINI kutlarım. Alın teri size onur kazandırıyor.

Dürdane/Mersin

Sayın Leman Çalışanlarına İyi Çalışmalar

Ben Leman'ı yeni okumaya başlamış bir okurunuzum. Birçok konuları eleştiri tarzınızı beğenerek okuyorum. Çizimleriniz, yazılarınız, karikatürleriniz, espirileriniz harika.

Ancak karikatürleri biraz eleştiresim geliyor. Çoğunluğu hatta bazen hepsi, belden aşağı esprilerle çiziliyor. Hele Nisan ayının son haftasında çıkan derginin hemen hemen hepsi öyleydi. Herhalde bazı arkadaşlarınız dozu fazla kaçırmış değil mi? İnşallah Türkiye'nin ücra bir köşesinde kalmış şu okurunuzun bu dileğini dikkate alırsınız.

Hep gerçekleri yansıtmanız dileğiyle (Karikatürlere dikkat). Hayırlı çalışmalar.

Fatma/Adıyaman

kaçak

BAYİLERDE

Yolculuk Var,
Duygu Çağına Yolculuk!

- **Vedat Türkali**'yle bir günü ve diğer günleri...
- **Cem Yılmaz**'la Kaçak edebiyat
- Saddam Hüseyin'in romanı, **Sabibe ve Kral!..**
- **Fantastik Edebiyata Giriş**
- Kürt Şiiri ve Sıradışı Şairler
- **Arada kalan Arap yazarlar;** Bir diktatörün devrilişine sadece sevinebilirsiz!..
- Amerikanın Cesur Çocukları : **Son kuşak Amerikan yazarları**
- **İskender Pala;** Bağdat Kütüphanesi Talanı
- Küfür, zifir ve çıplak edebiyat : **Nihat Genç**
- **Cemal Süreya ;** Darphane, tarihi boyunca iki saat kirliydi; Bakanın ziyareti nedeniyle!..
- Şarkıcı Yaşar şimdilerde **Şair Yaşar**!..
- **Sultan Hamid Düşerken** kitabının başına gelenler...
- Dicle'nin Yakarışını **Mehmet Uzun** anlatıyor...
- **Zigguratın gizemi,** Knossos Sarayı...
- Harakiri Çocukları; **küçük İskender...**
- **Şiir Atölyesi** - Han Odası
- 10 Derste İspanyol Olma Sanatı - **Özlem Kumrular**
- **Jose Hiero** İstanbul'daydı!..
- **Heykelle Röportaj;** Şairler Parkında Gezinti...
- Arkadaş Şairler Kulübü **(A.Ş.K)**
- **Şebinkarahisar**'da En Çok Satanlar
- Şimdi Bu Kitaplar Okunmuyor
- **Kısacık Öyküler:** Tarık Günersel - Mehmet Zaman Saçlıoğlu - Murat Yalçın - Gökçen Yılmaztürk

Ayrıca: **Necati Güngör** - Oktay Taftalı - **Gültekin Emre** - Kaan Polatlar - **Mateya Matevski** - Adnan Özer - **Zeki Coşkun** - Ahmet Arpad - **Siegfried Unseld** -Aslan Özdemir - **Kürşad Oğuz**- Maurice Blanchot - **Nafer Ermiş** - Berrak Coşkun - **Murat Tunalı** - Metin Aksoy - **Halil Gökhan**

SAYI: 601
16 MAYIS 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. ● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA
● Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 ● Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) ● Baskı: LeMan Matbaası
● Tel: 0212 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez ● Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Serdar Akkoyun

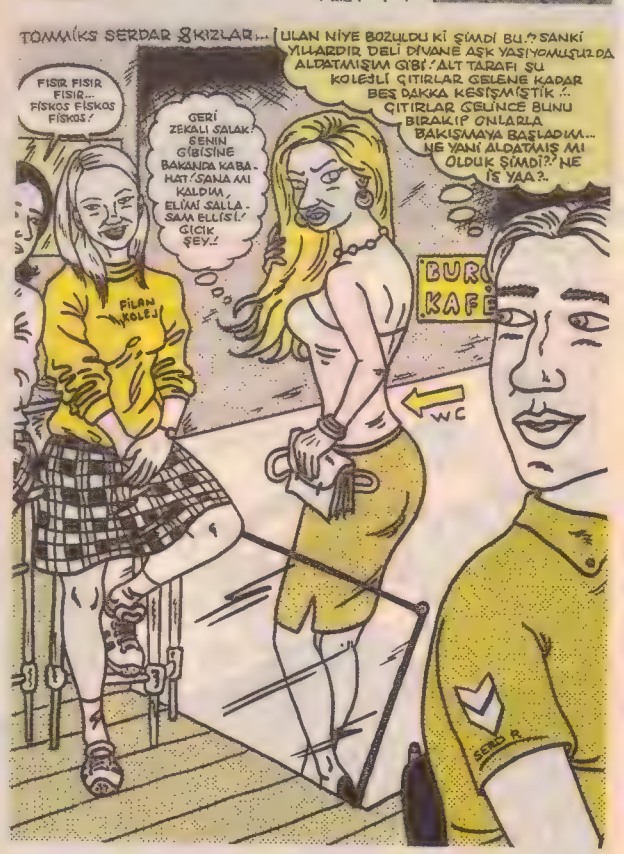

bahad rboysa @ eman com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

CANKUŞLAR KERANESİ

KERANEDEKİ TOSBAĞA

Bizler parayla sex yapan kişiler diiliz... Hiç böyle bi niyetimiz olmadı.. Bi keresinde merak edip İstiklâl Caddesi sonundaki Zürafa Sokak'taki geneleve kafamızı soktuk. Bokun, sidiğin arasında, kıkır kıkır kıkırdayan etli bir kamplaşma dikkatimi çekti.. Az yanaştım.. 90'lık, bastonlu, kambur bir dede ön saflara doğru fıkırdıyor.. Züleyha farketti bunu.. "Gel bakalım Hacı, sana bi kıyak yapiim.. Para da almam, sevap olur.." diye çekti aldı bunu.. Millet ona gülüyormuş.. Beş dakka sonra kadın kahkahalarla geri geldi.. Meğer hacı, süper kambur olduğundan ters dönmüş tosbağa gibi uzanmış kalmış yatakta, öylecene bekliyomuş.. Bunu duyunca, millet sıça sıça gülmeye başladı.. Bu tosbağa hikayesi, çizer abilerimizden birinin eskiden anlattığı bir hadiseyi hatırlattı o an bana.. Çocukken, köyde, köyün ergenleri dağbaşında dolunayın altında eşşekle aynen şekildeki gibi yattıklarını görmüş.. Tosbağayla eşşeği kafamda harman kaplan bi hale gelirken, kahkahalara sinirlenen pezevenklerden biri zopayla saldırdı kalabalığın üstüne.. "De siktirin gidin beleşçi ipneler!" diye.. Sanki ben de suçluymuşum gibi hanzolarla beraber o kaçışımı hatırladıkça utanırım hala..

BAL DÖK YALA

Bir iki hafta evvel üstad Galip Tekin'le Avusturya-graz'daki bir sergiye gitmiştik.. Graz'ın sokaklarının nasıl pıni pıni bal dök yala olduğunu, etrafta bir tanecik fahişe veya ayyaş göremediğimizi anlatmıştım Lemanyak'ta.. Bu hakkaten İstanbul'un hastalıklı haline alışmış bizler için çok daraltıcı bi durumdu. Yine Galip Abi'yle beraber sıkıntıyla o pıniti-li sokakları arşınlarken.. "Ekokoğ.. ekokoğ.. Eşşek zıkeri.." diye bir ses duyduk.. Baktık arkaya bi kaç tane Türk, bağıra çağıra yürüyor.. Bunları gizlice takibe koyulduk.. Az ötede, caddeden izole edilmiş siyah bir eve girdiler.. Burası Graz'ın keranesiymiş ve onu da takip ettiğimiz bu Konyalılar işletiyomuş.. siyah miyah.. Hemen ordan tüydük ve az ötede bu tertemiz memlekettaki tek neşeli şeyi gördük.. Bi reklam panosu! Fotoğrafta gördüğünüz kadın aslında çıplak dii!.. Süper transparan bi sütyen takmış, onun reklamı.. Panoyla en hanzoca pozu verdim. Galip abi de deklanşöre bastı.. Oh be.. Sonra ordan da kaçtık...

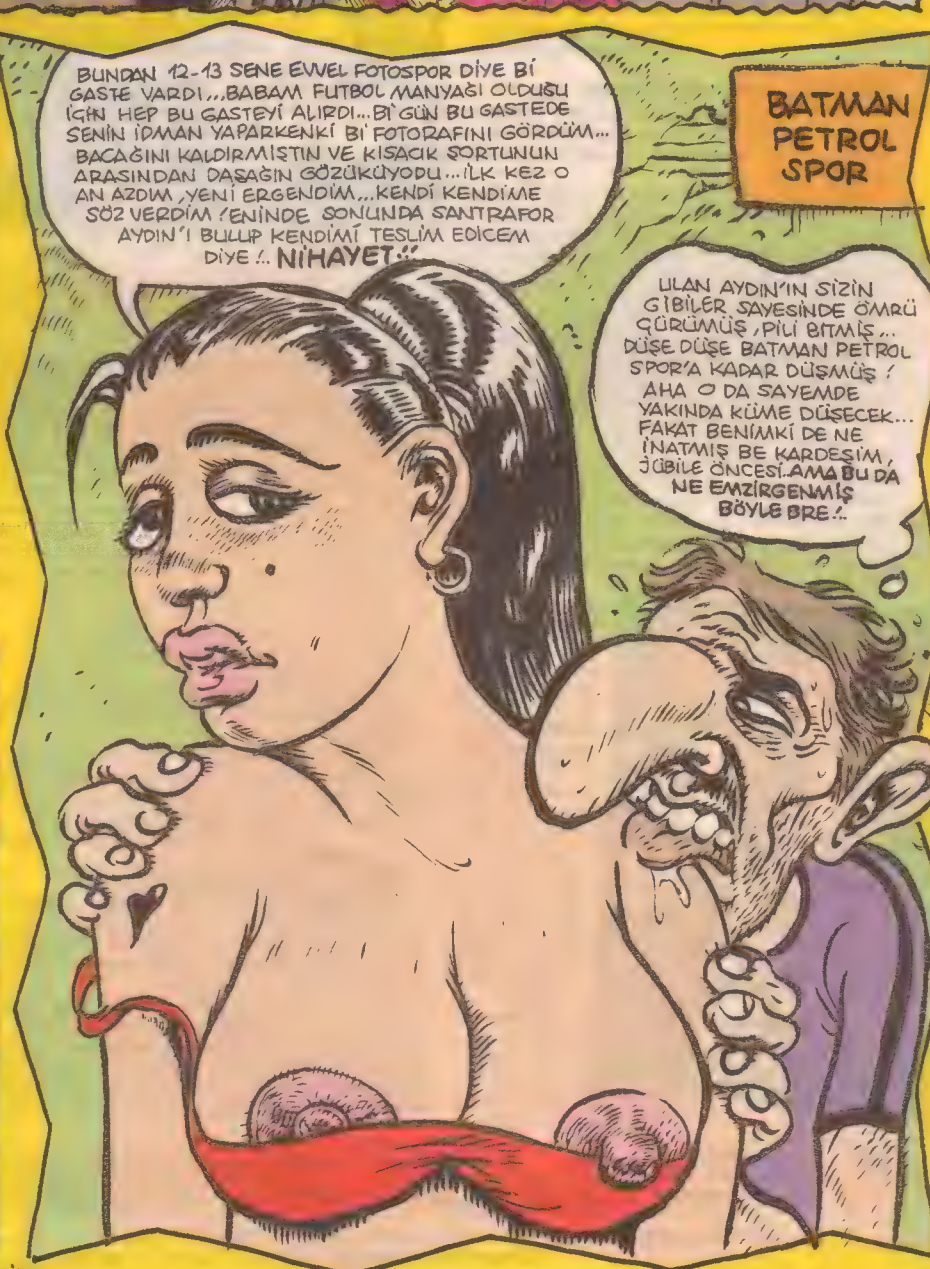

•Sevgili Cenifir Gökmen, başarılı bir beyin ameliyatı geçirdi... Çok sağlıklı, uzun ömürler dilerim...

23 Mayıs 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/21- 750.000 TL. (KDV dahil)
9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

Leman

ANALAR NE MATRIX'LER DOĞURUYOR! VELAKİN...

ABİ BEE! NE İŞ OLSA YAPARIM, İŞ ARIYORUM.. ÜNİVERSİTEYİ, ASKERLİĞİ BİTİRDİM.. EGZEL, VORD, VİNDOVS, AKSES, PAVIRPOİNT, FOTOŞOP, FİRİHEND, FILAŞ, TİRİDİ MEKS SU GİBİ!.. İNGİLİZCEM, ALMANCAM VAR!.. HER BAKIMDAN KENDİMİ GELİŞTİRDİM.. ANNEMİN BABAMIN ELİNE BAKIYORUM.. EVE GİREMEZ OLDUM.. N'OOLUR BİR İŞ ABİ BE!

VAY BABAAN! OĞLUM HAKİKATEN ÇOK YETENEKLİYMİŞSİN! SENİN GİBİ VASIFLI ELEMANI KAÇIRMAK İSTEMEZDİM.. AMA İNANKİ ŞİRKET BİTİK.. BİZ DE TAM ONU KONUŞUYODUK.. YAZA BİR UMUT İNŞALLAH İŞLER AÇILIR, O ZAMAN BİR UĞRA!

FILAP FILAP FILAP

NIKON
NIKON COOL PIX 5700

GOGİLİK TİCA
İTHALAT-İHRA
SANAYİİ, TUR
İNŞAAT, PLAST
İMALAT, KALIP
DÖKÜM, KERES
ve TEKSTİL
TİCARETİ

BELLİÇ * ÇAÇAŞ

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Gülü

FEYHAN GÜVER

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

NİHAT KAHVECİ & NİHAT GENÇ

1. Nihat Kahveci'yi herkes sever.. **Nihat Genç'i seven sever!..**
2. Nihat Kahveci, çocukluğunda edebiyatla ilgili midir, bilinmez... **Nihat Genç, gençliğinde futbol oynamıştır!..**
3. Nihat Kahveci, 3-5-2 adamıdır... **Nihat Genç, 3-5-8!..**
4. Nihat Kahveci gurbettedir ama yanında Tayfun vardır... **Nihat Genç, kendi ülkesindedir ama Ankara'daki tek Lemancıdır!..**
5. Nihat Kahveci'yi eleştirmenler över... **Nihat Genç, eleştirmenleri eleştirir!..**
6. Nihat Kahveci, oyunun kaderini değiştirir.. **Nihat Genç, kaderin oyununu değiştirmeye çalışır!..**
7. Nihat Kahveci, gençtir... **Nihat Genç, "kahveci"dir!..**

HARİTA METOT & DÜZ YAPRAK

1. Harita metot, fen bölümünün yıldız defteridir... **Düz yaprak, sosyalciler tarafından yeğlenir!..**
2. Harita metot, pütükare görüntüsüyle sıkıcıdır... **Düz yaprak, ilham verici bi ferahlık taşır!..**
3. Harita metot, hep beyaz olur... **Düz yaprak, sarı yapraklı 'matematik defteri' çeşitlemesine sahiptir!..**
4. Harita metodun adı da sinir bozucudur... **Düz yaprak, genellikle 'defter' diye anılır, iyidir!**
5. Harita metotlar, genellikle mat defter kabıyla kaplanır ve etiketi kırmızı mürekkeple yazılır... **Düz yaprak, genellikle parlak kapla kaplanır, etiketi kurşun kalemle yazılır!..**
6. Harita metot, harf ya da rakamı kareye sığdı-sığmadı obsesyonuna yol açar... **Düz yaprak, tasasız süreç yaşatır!..**
7. Harita-metot, ince ayar dizaynıyla metropol bloknotudur... **Düz yaprak, tatil defteridir!..**

GEZİ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

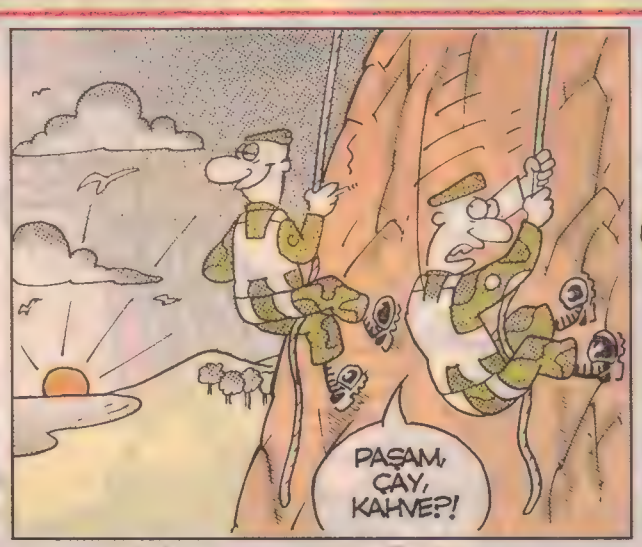

Akşamsefası

LeMan

AKP Antalya toplantısı şükür Allah'a bitmedi bitti... Başbakan Erdoğan'ın ateş talimatlarıyla AKP kendinden falso bekleyenleri yanıltı... Ne salvar görüntüsü, ne de paçalı don... Gayet medeni denize girildi, çıkıldı... Medya umduğunu bulamadı...

Açlık ve yoksulluk sınırının milyarı aştığı Türkiye'de, 10 milyon kişi günde 3 milyon lirayla geçiniyor..

TERBAKAN
ter kaybından tansiyonu düşesice.. yine vitrinde

İSTANBUL BELEDİYELERİ
istanbul istanbul olalı böyle pejmurdelik, böyle pislik, böyle dağınıklık görmedi.. ama böyle reklamasyon da görmedi

KALDIRIM İŞGALLERİ
esnaf, otomobil sahibi el ele.. engelleyecek koçyiğit öne çıksın!

MATRIX MANIA
ibibikler için felsefeye giriş dersleri

KARAYOLLARI
trafik levhası dışında tabela ve ışık işgali.. kazalara devlet eliyle teşvik.. engelleyecek yiğit öne çıksın!

LEMAN
hah! bir kusursuz sen varsın!

ÖSS GERİLİMİ
balatalara dikkat

YARDIM ÖZEL.. YARDIM ÖZEL..YU

BATMAN'DA 30 MİLYON LİRA EV KİRASINI ÖDEYEMEDİĞİ İÇİN İNTİHAR ETMEYE KALKIŞAN VATANDAŞA 86 MİLYON LİRA PARA CEZASI KESİLDİ..

FIAP FIAP FIAP

NEE 86 MİLYON LİRA İNTİHAR CEZASI MI?!

FİTİ FİTİ FİTİ

AMMAN ABİİ! BEN YALCAYDIM İNTİHAR ETMEKTEN..! YAŞARIM DAHA İYİ!..

BEHİÇ PEK * ÇAĞAÇ

GEL LAN BURAYA! MAKBUZU KESTİM BİRKERE!

SSK'da kalp krizi geçirecek çok.. Bir kalp hastası ameliyat olmak için 16 kuyruğa girip 14 ayrı evrak onaylatmak zorunda... Ayrıca ameliyatta kullanılacak malzeme için ihale açılıyor... Tüm bu işlemler yaklaşık bir ay sürüyor...

Milli Eğitim Bakanlığı Ermeni iddialarının asılsız olduğuna ilişkin konferans ve kompozisyon yarışması düzenlemesini içeren genelgeyi kendine bağlı okullara göndermiş... Genelgenin Ermeni okullarını da kapsaması krizsever yurttaşa yeni bir kriz yaratmış...

Çocukları ucuz emek olarak kullanmak yasal hale geliyor..Yeni iş yasasına göre 15 yaşını dolduran çocuklar haftada kırk saat çalıştırılabilecek.

Yasal 1 Mayıs gösterilerine katılan Dikmen ve Ayrancı lisesi öğrencileri, okula gelen polisler tarafından müdür odasına alınarak sorgulanmış.. Kim ..iter Kopenhag kriterlerini, uyum yasasını?..

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

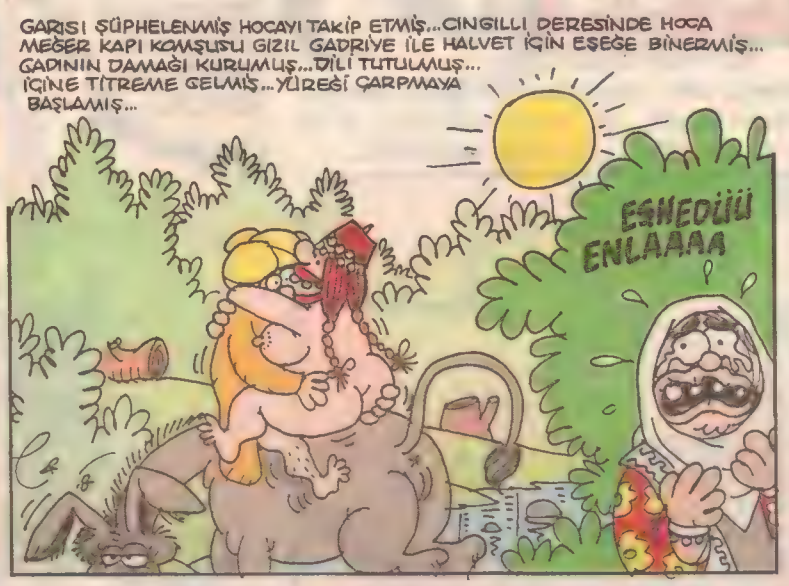

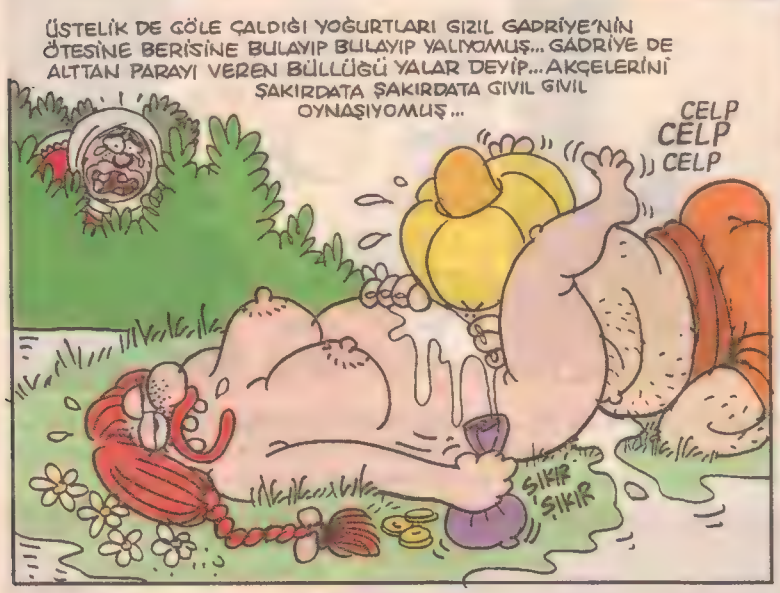

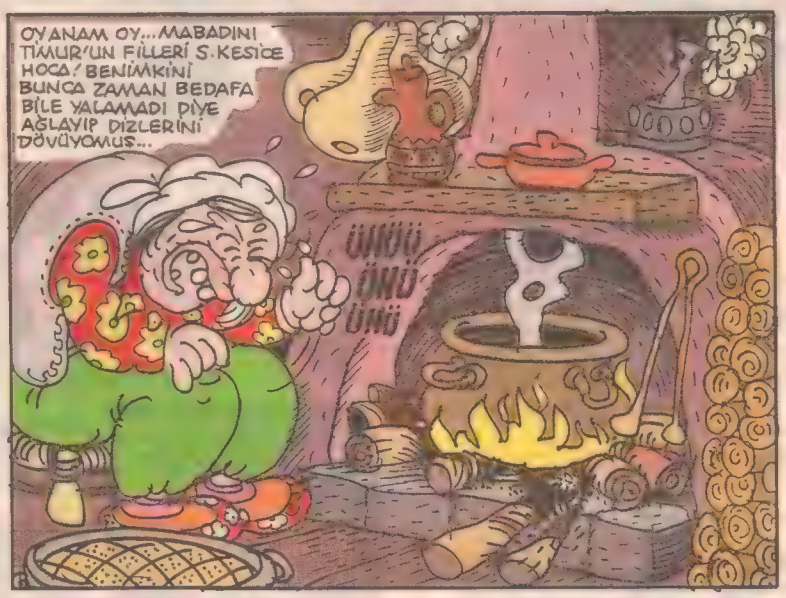

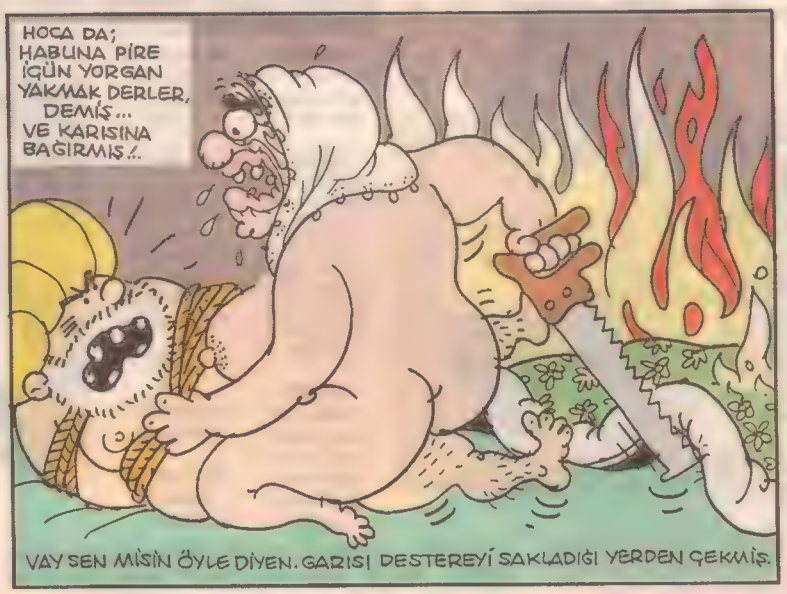

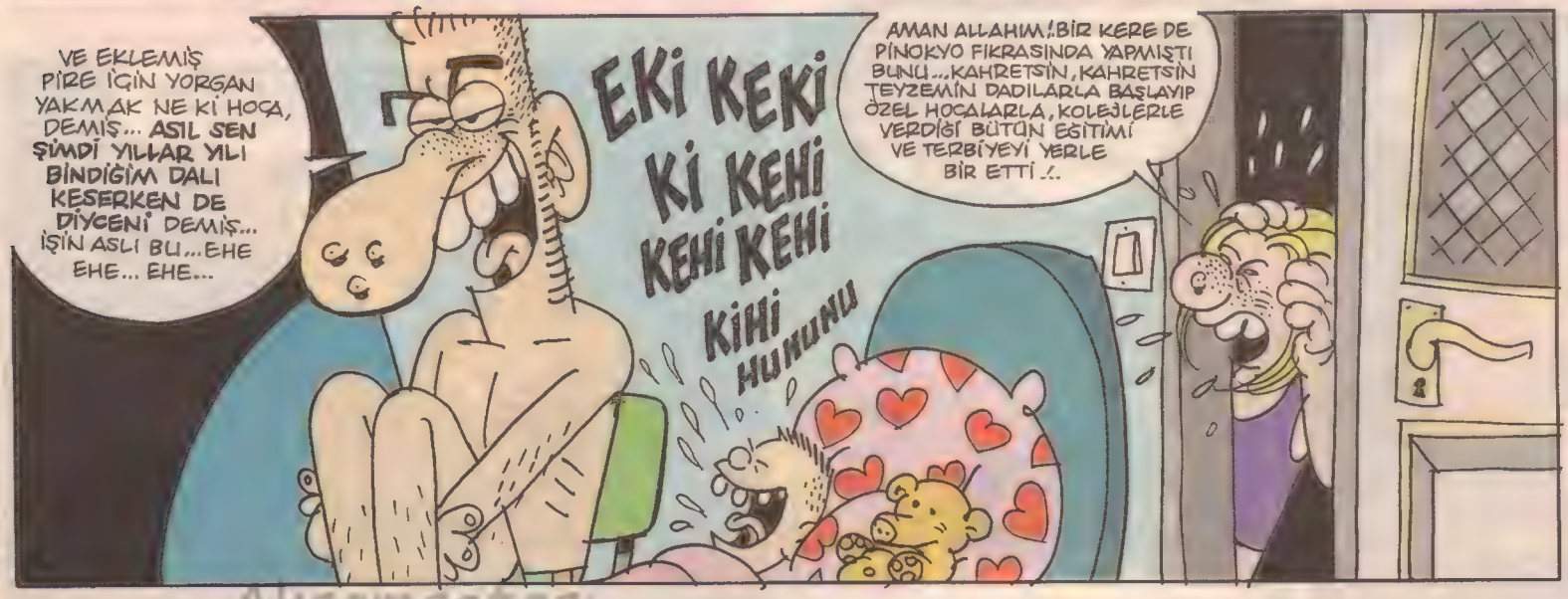

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

SIKILHAN ile dialog çabaları

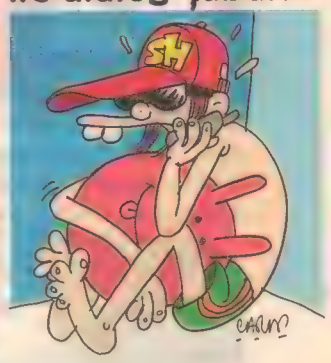

- Çekmeköy Özel Tunahan Dershanesi, üçüncü kat, 2-F dersliği... Hemen atlayıp buraya geliyosun koç, anladın?

- Alo... Ben Sıkılhan Hırgürkan, farkındasın de mi? Kebapçı arıyomuşun gibi bi halin var da... Hehe...Urfaların yanında içecek olarak ne alırdınız Hırgürkan kardeş? Kola, fanta, ayran, gazoz?

- Sade şiş getir, seni deşiyim istersen Sıkılhan! Önemli bir mevzunun arasına yapma kardeşim böyle cinslik esprisi. Bak şimdi dinle: Çok sevdiğimiz bir abimiz var, siyasal bilgiler fakültesine yerleşicek, "reis" olucak kendisi. Onun yerine ÖSS deneme sınavına giriceksin. 35 üstü mat, 40 civarı sosyal bekliyorum senden. Hadi bi koşu atla gel dersaneye.

- Dersanenin yaptığı deneme sınavına sahte aday sokucaksın da noolucak ki? ÖSS dediğimiz olay bir bu değil Hırgürkan. Ordan doğru girilmiyo üniversteye. Siz gene odunu kapıp arka bahçeden girin

- Anlamadın sen koç. Bak şimdi, senin gibi 20 adayımız var bizim. Deneme sınavını geçen en baba adamı sokucaz esas ÖSS'ye. Abimiz eğitim sisteminin kurbanı, anladın? Kendisi beş senedir yedi puanla siyasalın kapısından dönüyo. Oysa o fakültede ihtiyaç var o abiye. Vurduğunu deviren mert bi insan, fikir bazında da Harry Potter, Doğuş'un Hayatı'nı filan okumuş birisi. Merak etme bi problem çıkmaz, sınav gözetmenini ayarladık. Sen adresi kaydet, derslerine son bi kere göz gezdir, iki yumuşak kurşun kalem ve bir silgiyle atla gel, gerisini biz hallederiz.

- Başkası doldursun sizin kutucukları, ben adaylıktan çekiliyorum Hırgürkan. Hem şunu da söyliyim, yerine ben girersem abinin Mimar Sinan Üniversitesi'ni kazanıp heykeltraş olmasına neden olabilirim.

- Tamam lan kalsın, heykel felan ters gelir bize. Fikir insanıyız olm biz, dava adamıyız, kuşlar sçsın deye heykel yapmakla kaybedilecek zamanı yok bu ülkenin.

- İyi... Ben de zamanınızı almıyım o zaman, kapatıyorum.

- Var ya, sen bir yalansın Sıkılhan. Bir kayaç parçası kadar duygusuz ve tepkisizsin.

- Her şey yalan Bunalgül... Ama yine de söyle istiyosan; bana niye "Kayaç parçası" diyosun?

- Bi önemi var mı kayaçsın işte?

- Hayır yani, ne yaptıysam söyle. Belki pişman olucam, kafamı kayaçlara vurucam...

- Metriks Riloğdıt diyorum sen gerisini anla.

- Bu pek anlaşılır olmadı. "Metriks Riloğdıt" demiyeni dövüyolar şu ara. Araba kornasından sonra en çok duyduğum ses.

- Konuyu değiştirme Sıkılhan Öflan. Okuldaki bütün çiftler, 16 Mayısta ,daha ilk günden, Metriks Riloğdıt'a gitti. Ben ise bekleyip durdum, Sıkılhan ne zaman arıycak da "Metriks Riloğdıt'a gidelim" diycek diye. Demin sauntreki çaldı radyoda hüngür hüngür ağladım. Yivrançsın Sıkılhan. Hayvanlarca kere hayvansın. Duruitsin. Makinesın sen. Makine ve kimya endüstirisisin! Çıktığını Metriks Riloğdıt a götürmeyen biri insan değildir tımam mı? Birliktelik, sevgi... Emek isteyen şeyler bunlar. Her neyse, uzatacak değilim Sıkılhan. Sağlıklı bi erkek girlfriendini Metriks e götürür, işte o kadar.

- Metriks Riloğdıdı boşver, birlikte tam teşekküllü bi hastaneye gidelim mi Bunalgül? Bakalım ben sağlıklı mıymışım? Bu arada, Japonca alt yazılı korsan vcd' sini seyretmeye bize davet etsem? Bu da ilişki için bi emek sayılmaz mı? Mısır patlağı, sevgi felan, hayatı nası anlıyosan artık...

- İnsan patlağısın sen Sıkılhan. Salaksın! Bitti, to be not concluded... Bundan sonra, benim için sen yoksun Sıkılhan, senin için de Bunalgül yok.

- Kaşık?

- Kaşık da yok. Bi de utanmadan espiri yapıyo, yivrenç kayaç. Bi hiçsin sen. Boş kümesin... Kaşık bile olabilir ama sen yoksun artık. Makine hayvan!

skihan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

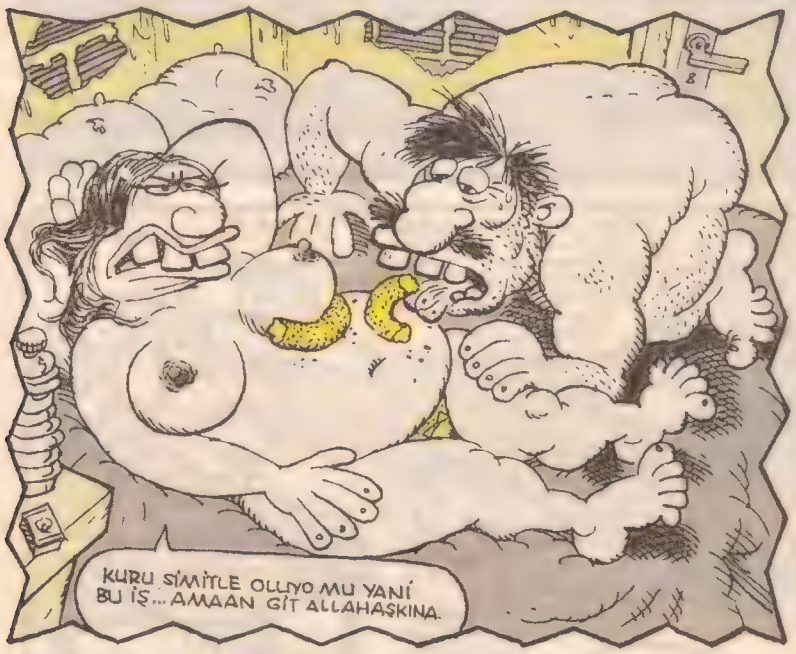

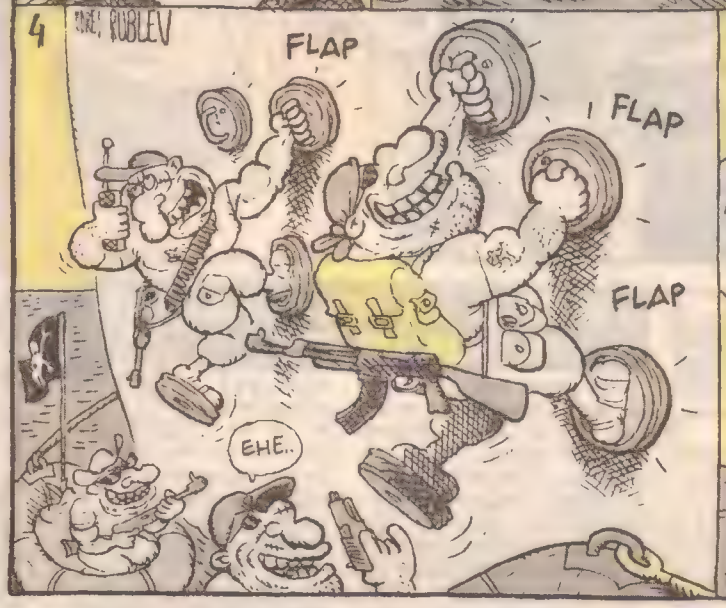

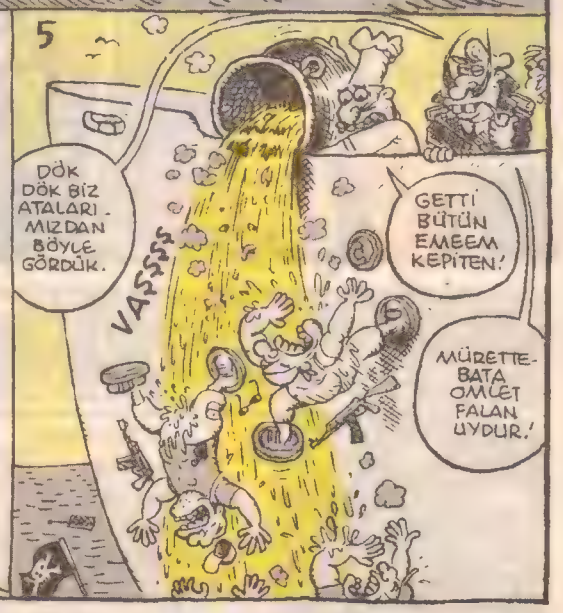

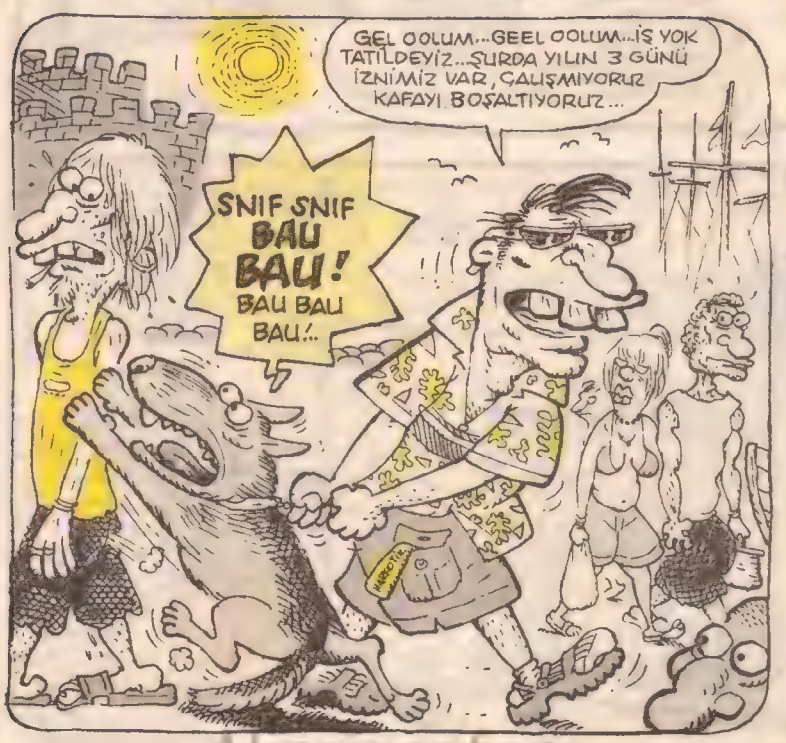

Akşamsetası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

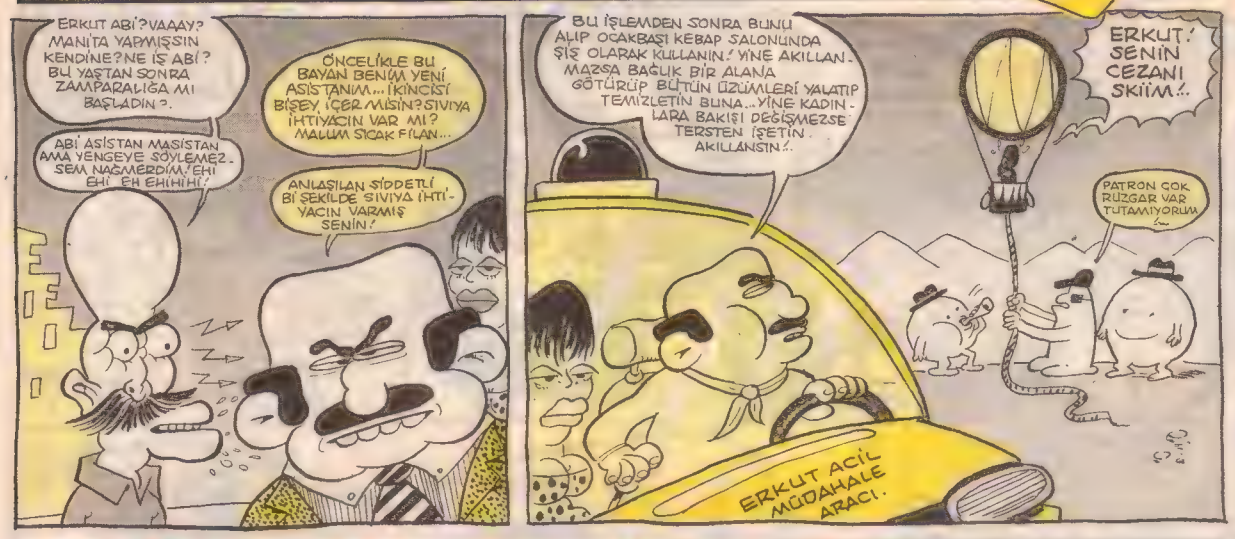

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

PANTOLON

METİN FİDAN

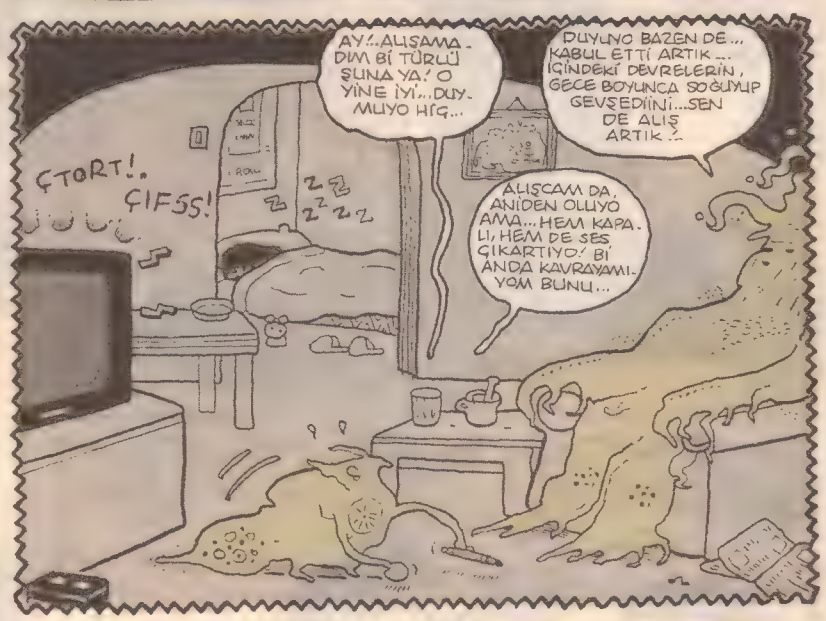

ÖZGE SAMANCI

FUTBOL VE POLİTİKA VE BJK VE GS.

Hiç kimse futboldan çok da fazla anladığımı söyleyemez. Tâ ki bunu söyleyen siz dâhi olsanız. Fakat bir Brezilya, dünyanın Güney Amerika'da yaşayan oldukça Lâtin bir ülkesi. Bu ülkenin birinci adamı Cumhurbaşkanıysa, ikinci adamı da millî takım onbiridir. Yâni birinci futbolcu ikinci oluyor, ikinci üçüncü oluyor, sonuncu da onikinci. Bir kişi fazla gibi duruyorsa da Cumhurbaşkanı da bu takımın içinde! Cumhurbaşkanı futbol oynadığından değil. Onu biz en başa biz yazdığımız için!.. Cumhurbaşkanı takımın dışında.

Futbolda, Brezilya Cumhurbaşkanı ise, Türkiye de Brezilya millî takımı oluyor. Yâni ikinci geliyor. Hangi konuda? Ülke olarak mı? Hayır! Bu sadece Türkiye için böyle. Meselâ sayın Cumhurbaşkanı Sezer'in kırmızı ışıkta duruyor veya kendi marketine kendi gidiyor olması ne Brezilya'yı Türkiye yapıyor ne de bir futbolcuyu Cumhurbaşkanlık koltuğuna oturtuyor.

Ülkenin iki köklü kulübü Beşiktaş ve diğer iki köklü kulübü Galatarasay'ın her ikisi de aynı derbilikte bir maça çıkacaklar. Kazanırlarsa şampiyon olacaklar. İki takımda da dünya kupasından tanıdığımız İlhan Mansız var. Diğeri ise Hasan Şaş. Bu arada Brezilya'da birinci adam Cumhurbaşkanı dedik! Bu Arjantin'de de böyle. Ve eski Cumhurbaşkanı Karlos Menem burada El Turko adıyla tanınıyor.. Ancak bu, Brezilya Millî takımı, futbolda Brezilya cumhurbaşkanı konumuna geldiğinde Türkiye'yi Brezilya takımı yapmıyor.. Takımını demiyorum, Türkiye'nin kendisini diyorum! Neticede daha fazla canı olan BJK derbiye daha yakın.

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Arşiv Serisi

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

Alper ile Bünyamin

VAHŞETİN KANKALARI

Piknikte...

GÜZEL YER BULDUK OOLUM... ETLERİ ÇIKAR - DIM BEN... SEN MANGALI GETİR...

NE MANGALI YA?..

LILAN, HEPSİNİ HAZIRLAMIŞTIM. MANGAL, TOP, HAMAK... NASIL UNUTURSUN YAA... HERŞEYİ BEN Mİ DÜŞÜNÜCEM DİNGİL...

DİNGİL MİNGİL DİYE KONUŞMA... UNUTTUK İŞTE...

EH... O ZAMAN DA BAŞINA GEL - CEKLERE KATLANACAKSIN.. ŞÖÖLE Bİ YARAYIM... KIPRAŞMA...

YAA UFF...

EVEET! KABURGALAR. BUNLAR İŞİMİ GÖRÜR...

KOPARMA - DAN ÇIKAR HA...

KABURGA KEMİKLERİNDEN İYİ MANGAL OLDU... ETLER PİŞEDURSUN BEN BU ARADA ÇAYI DA KOYAYIM...

İÇİM ÜŞÜYO YA... CİĞERLE - RİMİ ÜŞÜTCEM...

HAY BOK YİYENİN LEĞEN KEMİĞİ... NE KADAR ZOR ÇIKIYO YERİNDEN YAA...

ÇAYDANLIK VE DEM - LİK YERİNİ TUTMAZ AMA YİNE DE HİÇ YOK - TAN İYİDİR... SEN TÜPÜ DE UNUTTUN TABİ...

BU ARALARDA ÇOK GAZIM VARDI... YETER HERALDE...

DU BAKALIM, BARSAK GAZLARINI YAKTIM... BİLMİYORUM SUYU ISITMAYA YETECEK Mİ GAZ?..

HARRR!

EVEET... ONLAR PİŞERKEN TOP YAPAYIM OYNAYALIM... ŞİMDİİ... NERDEN ÇIKAR? TOP TOP TOP?..

DU BAKİYİM... ŞU POPO - NUN ARTAN KISMI İŞİMİ GÖREBİLİR... ŞİŞİ - RİP BAĞLARSAM...

OLDU İŞTE... UCUNU DA BAĞLIYIM, AL SANA TOP...

DİKKAT ET... DALA FALAN TAKILIP DELİN - MESİN KIÇIM...

TÜH KAÇTI! ABİ, TOOP TOOP... ABİ TOP...

AHELOOO!

ÜHÜÜ! POPOOM! POPOMU ALIP KAÇTILARRR...

EE... SEN UNUTUR MU - SUN GERÇEK TOPU?. GEL... HAMAK YAPMAMIZ LAZIM... YORULDUM...

BİRAZ HAREKET ET ÖYLE DERİN YÜZÜMÜŞ HALDE DURMA... ÜŞÜRSÜN BAK...

NEYSE, GEÇ OLDU... YEDİK İÇTİK, TOP OYNADIK, SALLANDIK ARTIK GİDELİM...

ÇÖP TORBASINI DA UNUTTUN HALİY - LE PİSLİĞİMİZİ BIRAKMAYALIM... BACAK DERİNE DOLDUR, GİDER - KEN BOŞALTI - RIZ...

POPOOM! POPOMU BULDUM... BURAYA ATMIŞLAR... NE HALE GETİRMİŞ ALÇAK - LAR ONU YAA...

canbarslan@superonline.com

(Ahır zaman dedektifi SANLI albümü çıktı... Pırıl... Cillop... Acele... Kan... İntikam... Entrika... çözüm)

Feyzi Özşahan

feyzi@leman.com.tr

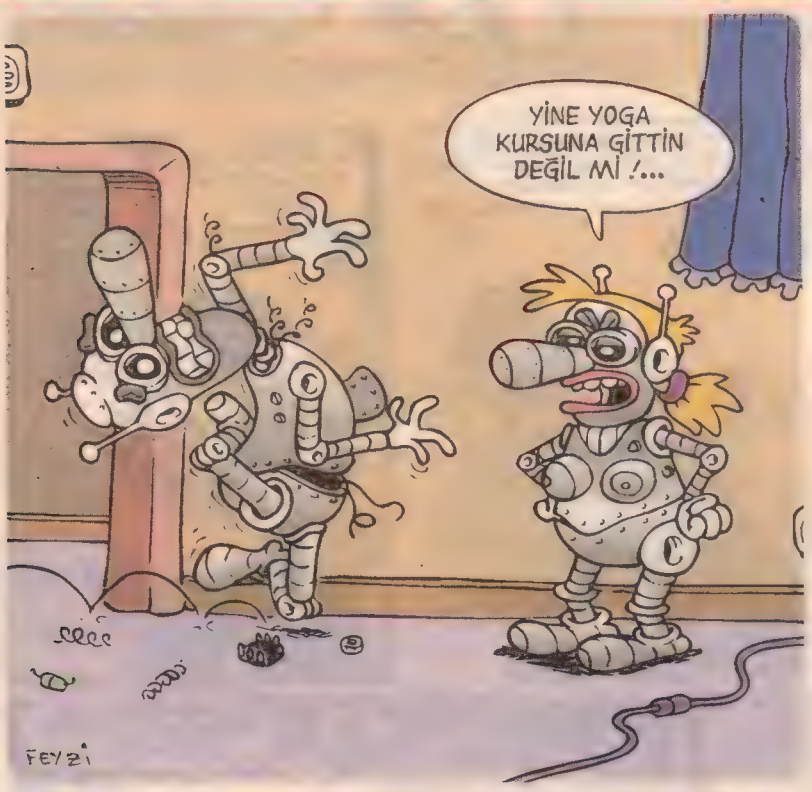

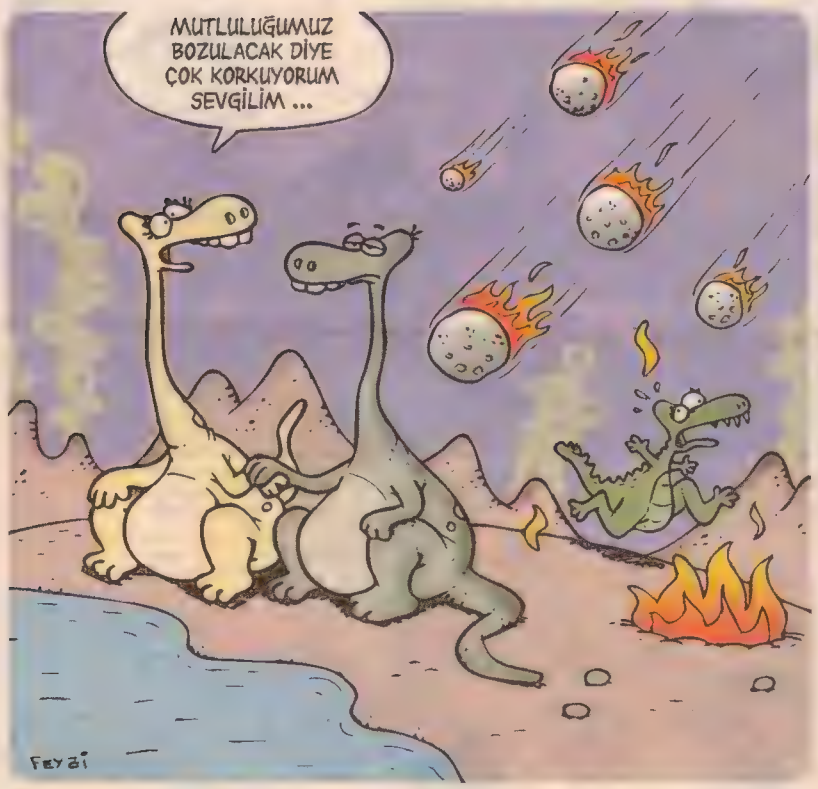

Akşamsefası

bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

PARA DEYİNCE CANI GİDİYO!

*** Kanto, Osmanlı Popu...**

* Burhan Çaçan'lı iki hatıram var... Birinde sesi var, birinde bizzat kendisi... Birinciyi anlatıyorum: Askerde koridor nöbeti tutuyor idik... Koridor nöbeti demek, iki saat boyunca o koridorda volta!.. Gecenin bi saati, hem yürüyorum, hem de minik radyodan müzik dinliyorum, inceden... Burhan Çaçan çıktı: Geceler Ayaz... Hakikaten güzel de söylüyor... Ankara kafası, üniforma melankolisi... O esnada Tom Miks!.. Koridorun karşısında nöbetçi subay göründü... Mesafe var, ses kısık, radyoyu komple kapatacak zaman var... Bi yandan tatlı bi heyecanı da mevcut olayın, başarmak istiyorum... Düğmeyi ara, bulama, zaman azal, subay yaklaş... Kapatacağıma, sesi iyice açtım yanlışlıkla... Koridor "Geceler ayaz, geceler isyan" diye inle... Radyoyu çıkardım, kapattım.. Hiç konuşmayıp, sadece gülümseyip, elini uzatıp radyomu alması... -

*** Bir bağımsız film sanki, senle dolu dakikalar!..**

* "Hop ninnayı ninnayı
Gel oynayı oynayı"

türküsünü de bilirim. (Repertuarım "Hışhışı hançer boynuma"ya kadar uzar!) "Oynayı oynayı" açık şekilde "Oynaya oynaya" anlamına gelir... "Ninnayı ninnayı" sözden ziyade ses, neşe kontenjanından... Pekala kadirşinas dostlar, nur yüzlüler, bu türkü

"Hop ninnaya ninnaya
Gel oynaya oynaya"

olsaydı, daha makul olmaz mıydı?.. Kimse çıkıp "Niçin 'ninnayı' değil de 'ninnaya'?" diye sormazdı... Ama bu saatten sonra değiştirmeye kalkışanın da karşısına ilk ben çıkarım!.. (Haybeden babalanan köşe yazarı sendromu... Yetkilileri tokatlamayı arzulayanlar, konforu çakılmasın diye malumu cesaret gibi arzedenler, dünyanın bütün yönetmenleriyle temasta gibi takılan sinema yazarları... Ki sonuncular "kotarma" lafını çok kullanır!..)

*** Bir dünya bırakın biz çocuklara / Yazalım üstüne şampiyon dünya!..**

* Aziz kardeşim Uğur Bektaş anlattı, lisedeyken 19 Mayıs gösterilerine katılmış, Çorlu'da... Tribünde rengarenk kartonlarla şekil üstüne şekil yapan güruhun içinde... Üç-dört ayrı renkte karton var elinde... Beden eğitimi öğretmeni hangi rakamı söylerse, kartonlardan birine ilişik kağıttan bakıp uygun kartonu kaldırmaca... O minyon kağıt düşmüş mü ne, Uğur can havliyle mavi kartonu kaldırmış... Öğretmen bağırmış: "Türk bayrağında mavi var mı lan gerizekalı!"

*** Harbie bebek çıksa ya, belini sıkınca insana hatalarını dökse...**

* Burhan Çaçan reloaded!... Askerden sonra ve evlilikten önce (devr-i saadet) yarı iş yarı tatil, bi tv ekibiyle Fethiye'ye gittiydik... Bi sabah kahvaltı ederken, olay yerinde, elinde iki paket Parliament ve Hawai gömleğiyle Burhan Çaçan göründü, masadan tanıdıklarıyla öpüşüp merhabalaştı, bana da gülümsemekle yetindi... "Günaydın" dedim, "Aa, ben seni Alman sandım ya" dedi... Olayın B.Çaçan tarafından masaya yeni gelen birine aktarılışı ise şöyle oldu: "Ben arkadaşı İtalyan sandım, günaydın demedim!" İyice.

*** Tavuk döner, et döner; gün gelir hesap döner! (Behiç Pek)**

* Yine o Fethiye'deki ekipte Metin adlı bi eleman vardı... Metin'in tuhaf bir yeteneği hepimizi eğlendiriyordu... İsminizi yan ıslık şeklinde hafifçe söyleyebiliyor, adeta uzaklardan adınız bağırılıyormuş sanıp sağa sola bakınıyordunuz... Hemen herkes bu tufaya düşüyordu... Oldu olası yaparmış bunu Metin, bi gün vapurda arkadaşıyla konuşan bi adamın adını öğrenmiş, Zeynel diye... Başlamış hafiften "Zeynel, Zeynel" şeklinde ünlemeye!.. Zeynel deliye dönmüş, denizin ortasında adını kim bağırıyo diye!.. Bunu da gördüm, duydum...

*** Can Ilgaz annesine ne dese iyi: "Anneciim yalandan ağlıcam, ağlayamıyorum, çünkü anlıyosun!"**

* Yine askerdeyken, üniformalı olarak taksiye binmiştim... Taksicinin yeğeni Güneydoğu'da askermiş çocuğu gönüllü yolladı diye kardeşine, yani askerin babasına kızıyodu... Sayıklar gibi doğal (tuymuna) konuşan bi adamdı, kardeşi için "İyi adamdır ama para deyince canı gidiyo" dedi!..

*** Her camianın bir grup "kendini bilmezi" olmak zorunda mıdır?.. Bu grup, camianın kaçta kaçını oluşturursa ciddiye alınığ?.. (ğ'leği yazamıyom.)**

sisli geçmiş zaman

es vere vere anlatsa
bana beni
bir belgesel sesi

CEZMİ ERSÖZ

BENİ YETERİNCE TANISAYDIN BU KADAR SEVMEZDİN... (1)

Kendimi hep eksik bulurum ben... Hep yetersiz... Olmak istediğim insandan hep uzak düşerim. Ne yapsam, ne etsem hep uzak... Kendimi yeterince sevmediğim için acıyla aşkı hep karıştırırım birbirine... Beni doyasıya sevenleri değil, hep eksik sevenleri severim, onlara bağlanırım. Bana inananlara değil, inanmayanlara tutku duyarım...

Tutarlı bir öyküm yoktur. Kimliğim hep değişir... Sabah inanılmaz bir arzuyla özlediğimden akşam olunca uzaklaştığımı hissederim.

Kendime nasıl inanmıyorsam, bana inandıklarını söyleyenlerden de öylesine kuşku duyarım... Olmak istediğim insandan hep uzak düştüğüm için , yakınımdakileri değil hep bana uzak kalanları özlerim...

Bahçem hep dağınık, hep özensiz gözükür gözüme... Bana uzak olanların, bana inanmayanların bahçeleri hep daha derli toplu, göz alıcı, daha çekici gelir... Daha ulaşılmaz...

Kim beni sever, bana inanırsa bir süre sonra onun da bahçesi tıpkı benim bahçem gibi dağınık, özensiz, soluk gelmeye başlar bana... Benimle ömrünü birleştirmek isteyenlerin ömrü birden eski anlamını yitirir...

Ama ilişkinin başında hiç de öyle değildir... Derin, hiç doyurulmamış ve çok eski bir tutkuyla kalkarım yerimden... Kendimi ne kadar eksik ve yetersiz seviyorsam, sevip bağlanmak istediğimi öylesine aşın, yoğun ve soluksuz bir tutkuyla sevmeye, özlemeye başlarım... Kendime ne kadar az inanıyorsam, ona o kadar çok inanmaya başlarım...

O ana dek hayatım bir çölden farksızdır. Tarifsiz susamışımdır. Çölün sonunda bir ufuk görmüşümdür. O ufkun orada ömrüm boyunca bir türlü gideremediğim susuzluğu giderebileceğim bereketli çeşmeler umarım. Kendime duyduğum inançsızlığımdan ötürü bahçemdeki bütün çiçekler kurumuş, vadilerim çoraklaşmıştır. Oysa, çölün sonunda gördüğüm ufkun başladığı yerde vadiler yemyeşildir. Oradaki çiçekler hiç sararıp solmayacak gibidir...

İşte bu susuzluk yüzünden, işte bu kendime duyduğum inançsızlık yüzünden acıya doymam ben... İçten içe bilirim aslında, istediğim doyasıya su içmek, başkasının çiçeklerle kaplı, yemyeşil vadisinde neşeyle koşmak değildir... Lanetlenmiş yazgımı bir kez de sevip bağlanmak istediğimin dünyasında sınamak ve onun dünyasının da benim ki gibi çorak ve anlamsız olduğunu görmektir aslında istediğim... Ama bunu kendime asla itiraf edemem. Böyle bir arzum yokmuş gibi yaşarım. Çölün ufkundaki vadiye ulaştığım zaman sonsuza dek mutlu olacağıma, artık bir başka yer, bir başka zaman istemeyeceğime inandırırım kendimi...

Onunla da böyle başladı her şey... Ben ne kadar eksiksem, o o kadar tamamlanmıştı... Ben ne kadar kendime az inanıyorsam, o o kadar inançlıydı kendisine... Benim bahçem ne kadar dağınık, özensiz, solgunsa, onun bahçesi o kadar derli toplu, göz alıcı ve parlaktı... Ben ne isteğimi bilmiyordum, o ise kendinin ve isteklerinin o kadar çok farkındaydı... Benim duygularım saat saat değişse bile, onun duyguları sağlam ve bir o kadar değişmezdi... Benim öykümün başı sonu ne kadar belli değilse , onun öyküsü o kadar bölünmez bir bütündü...

Öylesine derin bir hasretle sarılmıştım ki ona, kim olsa ilgisiz kalamazdı bu yoğunluğa... Yıllardır inançsız yaşayan birinin, birden bire inanmaya değer bir anlam bulması gibiydi onun bana hissettirdikleri... Aslında inançlı yaşaması gerekirken, ruhu buna açken ister istemez inançsız yaşamaya mecbur kalmış biri gibiydim... Benim gibi insanlar inançsız yaşayamazlar, yaşarlarsa bir süre ruhları parçalanır, aksi halde hayatla olan tüm bağlantıları kesilir....

Beni bu parçalanmaktan kurtaran kim olursa ona bütün ömrümü bağışlamayı düşünürdüm... Ve ben buna ne kadar inanmışsam karşıma çıkana da buna inandırırdım... Yalnız başıma ölmektense, bana inanan, beni kendime duyduğum inançsızlıktan kurtaran biriyle ölmeyi isterdim...

İlk başlarda hep böyle olurdu... Onunla da öyle oldu... Daha onu henüz tanımıştım ki, içimdeki susuzluk öyle yoğun, öyle dayanılmaz olmuş olmalıydı ki, hiçbir şüphem ve tereddüdüm olmadan ona bütün ömrümü bağışlamak istediğimi söyledim...

Hemen hiç zorlanmadan kabul etti... Ya da ben kabul ettiğini zannettim. Zaten öyle susuzdum ki birine aşık olmaya, bu susuzluğu giderme telaşı yüzünden onu pek görmüyordum bile... Ondan çok kendi içime bakıyordum... Kendi parçalanmışlığıma... Kendi çölüme, solup gitmiş çiçeklerime, kurumuş çeşmelerime... Öyle usanmıştım ki kimsesizliğimden, kim olduğunu bilmeden, sanki son umudum gibi derinliğine daldım...

Onun derinliğinde onu değil kendimi gördüm daha çok... Kendi mutlu yüzümü... Kendimle barışmış olmanın bana hissettirdiği tatlılık öylesine inanılmazdı ki, bu duyguyu hiç yitirmemeyi düşünüyordum... Bana bu duyguyu hissettirdiği için onu benim Tanrım gibi görmeye başlamıştım. Kim olduğunu bilmediğim, ama bana doyumsuz bir sevgi yaşatan Tanrı... Bu Tanrıya durmaksızın kendi hayallerimi, kendi beklentilerimi yüklüyordum... Aşka duyduğum gereksinim öylesine yoğundu ki ondan çok kendimle uğraşıyordum... Başımı onun derinliklerine sokmuş, o derinliklerde onun öyküsünü değil, kendi öykümü seyrediyordum...

Sonra yavaş yavaş o derinliklerden yukarı çıkmaya başlamıştım...

Yukarı çıktığımda yüzü ilk gördüğüm halinden çok farklıydı... O düşsel, o kutsal bir ışık altında yıkanmış gibi ışıldayan yüzü bu defa kaygı ve bilinmezliklerle doluydu... Belli ki ben onun derinliklerinde mutluluk sarhoşluğunda yaşarken onu unutmuştum...

Neden beni seviyorsun? diye sordu bir gün...

Bu soru Tanrıya sonsuz iman etmiş birine, Tanrı'nın, neden bana inanıyorsun, diye sorması gibi saçma ve anlamsız bir soruydu...

Kendimi senin yanında çok mutlu hissediyorum, hem de hiç olmadığı kadar, diye yanıtladım onu...

Peki, beni ne kadar iyi tanıyorsun? diye sordu bu defa... Haklıydı aslında ve bu haklılığı içimi ürpertti... Ama hemen toparladım kendimi... Haklı olsa bile ne değişirdi ki, kendimi onun yanında iyi, hem de çok iyi hissediyordum, bu yetmez miydi?..

Hem nasıl derdim ki ona, bende olmayan her şey sen de var, diye:

Ben kendime inanmıyorum, oysa sen sonuna dek inanıyorsun... Benim tutarlı bir öyküm yok, seninse var... Benim bahçem çiçeksiz ve solgun... Seninse yemyeşil... Benim odamda hiç güneş doğmazdı şimdiye kadar... Seninse evinde hiç güneş batmıyor...

Bunları ona söylesem biraz tuhaf olmaz mıydı?

Sonra susup bir süre baktı bana... Yüzü acıyla gölgelenmişti bu suskunlukta... **Beni yeterince tanısaydın bu kadar sevmezdin,** dedi...

O an benim için aşkın çocukluk mevsimi bitmiş, olması gereken o karanlık, o bitmeyen yolu başlamıştı... Aradığım buydu belki de... Artık hep soru soran ve acıyla gölgelenmiş yüzüne bir kez daha baktım. Aradığım o ıstırap bağışını bana bu yüz verecekti, emindim... Bana hep uzaktan bakacak... Annem gibi beni hep eksik sevecek... Bana hiç ait olmayacak... Bir görünüp bir kaybolacaktı...

Bunu hissettiğim an ona daha çok bağlandım... Yanlış da olsa, eksik de olsa onun hakkında düşündüğüm bütün o yargılara dört elle sarıldım... Bu yanlış yargılar olmasaydı zaten ne aşk olurdu, ne de yaşam... Ona hissettiğim bu aşk için kimse benim şüpheye düşmemi sağlayamazdı... O bile...

Ama onu böyle koşulsuz sevdiğim için beni küçümsemeye başlamıştı... Bekliyordum ondan bunu aslında... Çünkü o tıpkı benim gibi kendini küçümsüyordu... Onun da benim gibi tutarlı bir öyküsü yoktu... Benim gibi duyguları saat saat değişiyordu. Sabit bir kimliği yoktu... Sabah beni deliler gibi sevdiğini söylüyor, akşam o cinayet saçları önüne düşüyor, **Biliyor musun, aslında senden nefret ediyorum,** diyordu...

O da benim gibi kendine inanmıyor, kendisine inanmak için hep aşık olacak birinin varlığına ihtiyaç duyuyordu... Kendisini hep eksik görüyor, bu eksiklikleri tamamlayan kim olursa ona aşık olduğunu sanıyordu... Onun da bahçesi hep dağınık, özensiz ve anlamsızdı... O da benim gibi hep uzaktakini , onu eksik seveni, inciteni arzuluyor, ona garip, hastalıklı bir aşkla bağlanıyordu...

Tıpkı benim gibi o da çölün uzağındaki ufku özlüyor, ufkun başladığı yerde onu bekleyen yemyeşil vadileri, hiç solmayacak çiçekleri, suları hiç bitmeyecek çeşmeleri özlüyordu...

Bana duyduğu nefret bundandı işte... O kendine hiç inanmazken ben nasıl ona inanırdım? O kendini hiç yeterli bulmazken, ben kim oluyorum da onu yeterli biliyordum?... O hiç evinde güneş görmemişken, ben nasıl oluyor da orada hiç batmayan bir güneş görüyordum...

Beni bu kadar çok sevdiğin için senden nefret ediyorum, demişti bir keresinde...

Beni sevmekten başka seçeneği kalmamış olmasından ötürü benden bu kadar nefret ediyordu belki de... Kendisinden kurtulmak isterken kendisine bu denli benzeyen birine bağlandığı için benden nefret ederek kendisini cezalandırmak istiyordu...

Sonra bu nefret bana dönüyor, ona duyduğum bu yoğun zaaf nedeniyle beni cezalandırmaya çalışıyordu...

Kimi günler telefonunu kapatır, beni aramaz, günlerce ortadan kaybolurdu... İşte bu benim mahvım olurdu... Hiç güneş doğmamış odamda onun ışıklar içindeki evini hayal ederdim... O uzaktayken, bensizken onu hep çok mutlu, çok sevinçli, hayatın bütün sırlarını çözmüş gibi düşünürdüm...

Sonra bitkin, yaralanmış, hayal kırıklığından soluk soluğa, bana, o sonsuz çölüme geri dönerdi... Kalbi ve bedeni yaralar içinde.. Bu yaralar genellikle şehvet yüzünden açılmış yaralar olurdu ve bu yaralarda bana yapmak istediği kötülüklerin izlerini okurdum... Bana acı çektir-

yeni Harman
filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazete

Orhan Gencebay

Lezbiyen ve gey hareketi Legato

Mehmet Altan'dan çarpıcı açıklamalar

Evlerden Uzak V.C.

mek için yaşadığı şehvet ilişkilerinde, ona bu kadar çok inanan birine kötülük yapma arzusu yatıyordu... Ancak, bana kötülük yapmak isterken en büyük kötülüğü kendisine yapıyordu... Bana kötülük yaptıkça bana daha çok bağlandığını hissediyor, bunu hissedince garip bir çaresizliğe düşüyor, bu çaresizliğin acısını yine benden çıkartmaya çalışıyordu...

Acımasızca, adeta birbirimizi yok etmek istercesine kavga ediyor, benliklerimizi derinden yaralamaya çalışıyorduk, ama yine de birbirimiz için taşıdığımız o tuhaf, o derin anlamı yok edemiyor, birbirimizi yaraladıkça daha çok bağlanıyorduk bu tutkuya...

Ama ikimiz de bu tutkuyu hak etmediğimizi düşünüyorduk... Bu ilişkiyi, bu aşkı ikimiz de ellerimizle kazıyarak, emek vererek, didinerek elde etmemiştik çünkü... Bu aşk bize bağışlanmıştı... Bağışlandığı için de aşkın denetimi bizim kontrolümüzde değildi... Bu tutkunun elinde oyuncaktık sanki...

Bazen bu aşkın denetimi benim elime geçer gibi olurdu. O zaman ondan uzaklaşmak, sanki başarabilirmişim gibi kendime yeni bir yaşam kurmak isterdim. Hayatıma başka insanları alır, onları sevmeye çalışır, onların bahçesini benimkinden daha özenli, daha bakımlı ve anlamlı görmeye çalışırdım...

Kimi zamanlarda ise denetim onun eline geçer, bu defa o hayatına yeni birilerini alır, onların sayesine beni unutmaya çalışır; kendisine ne kadar inanmıyorsa, onlara o kadar çok inanmaya, kendisini ne kadar eksik ve yetersiz görüyorsa, onları o kadar güçlü ve yeterli görmeye kendini inandırmaya başlardı... O hiç güneş doğmayan evinden, onların güneşin hiç batmadığını düşündüğü evlerine koşardı... Ama tıpkı benim gibi, benim dışımda, benden uzakta ne yaşarsa, ne yaparsa bana rağmen yaşar, bana rağmen yaşardı... Benim onsuz ve uzakta hep sonsuz mutlu, sonsuz sevinçli bir hayat sürdürdüğümü düşünür, içi yanar; bensiz de mutlu ve sevinçli olabileceğini kendisine kanıtlamak için hiç tanımadığı, olmadık insanların hayatlarına girer, çırpınıp durur, o kanayıp duran yarasını biraz daha kanatır, o büyük boşluğunu biraz daha çoğaltıp yine bana dönerdi...

Çünkü benim dışımda kimse onun duygularıyla ilgilenmemişti ve ilgilenmeyecekti de... Herkes gününü gün etmeye çalışıyor, yeni ve farklı hazların peşinden koşuyordu... Bu anlamda kimsenin kimse için harcamayı göze alacağı tek bir dakika vakti yoktu... Herkes hızı durmadan artan bir haz tramvayına binmişti... İstedikleri belliydi insanların... Bunları aldıkları zaman arkalarına dönüp bakmadan çekip gidiyorlardı...

Tıpkı o da benim gibi, başkaları ona bu kadar hoyrat ve acımasız davranırken benim onu bu kadar seviyor olmamı anlamıyordu... Bu sevgiyi hak etmediğini düşünüyor, bunu düşününce de bana karşı büyük bir güvensizlik duyuyordu...

Üstelik bu güvensizliğini pekiştirecek bir şey yapmıştım... Yine ortalıktan kaybolduğu, beni aramadığı, telefonunun kapalı olduğu bir zamandı... Artık tahammülüm kalmamıştı bu belirsizliklere... Aşkımızın en tepede, en yoğun olduğu bir gün onu terk etmeye ve bir daha hiç aramamaya karar vermiştim. Ve bu düşüncemi küçük not defterime ayrıntılarıyla yazmıştım... Bu not defterim eline geçmiş ve bu düşüncemi okumuştu... Ama hiç belli etmedi. Aksine eskisinden daha iyi davranmaya başlamıştı bana... Artık ortadan kaybolmuyor, telefonlarını kapatmıyordu... Beni yaralamaya çalışmıyor, hiç olmadığı kadar özenli davranıyordu... Ve ne tuhaf ki bana sevgi dolu ve özenli davranmaya başladığında onu kendim gibi eksik ve yetersiz görmeye başlamıştım: O da benim gibi kendisine inanmıyor, yalnızlığa katlanamıyordu... Onun da öyküsü benim ki gibi tutarsız ve paramparçaydı... Benliğini küçümsüyordu durmadan... Onun da bahçesi benimki gibi dağınık ve özensizdi... O da çölde kalmıştı benim gibi ve alabildiğine susamıştı... Evinde hiç güneş doğmadığı için güneşli sandığı evime sığınıyordu... O da benim gibi kimsesizdi... O da benim gibi onu kim sevse bunu hak etmediğini düşünüyor, bu sevginin arkasında gizli bir çıkar arıyordu... Onu da benim gibi annesi eksik sevmişti... Sevgiye çok ihtiyaç duyduğu çocukluk yaşlarında sevgi hep geç gelmiş, geldiyse bile o artık istemediği bir zaman, o büyük boşluk çoktan açıldığı zaman gelmişti... O da benim gibi aşkla acıyı hep birbirine karıştırıyordu...

Bu yüzden onu kim sevse gözünde değerini yitiriyordu... Kim onu eksik sevse onun peşinden koşuyor, onu terk edene hastalıklı bir tutku duyuyor, kapısında geceler boyu bekliyor; ama sonunda o kapı açılıp onu terk eden, bundan pişmanlık duyduğunu, onu yeniden seveceğini söyleyip boynuna sarıldığında her şey bitiyor; ona duyduğu bütün arzusu o an sönüyor, kolları güçsüzce aşağı düşüyor, içinde sakladığı bütün inançsızlıklar açığa çıkıyor, birkaç saat önce büyük bir tutkuyla özlediği insan bir anda anlamını yitiriyor, gözünden düşüyor, onun için beslediği umutları cam kırıkları gibi susuz kalmış ellerine batıyordu...

Şimdi ne olacak? dediğimi iyi hatırlıyorum. İki çöl, iki inançsız insan, iki solgun ve çiçeksiz bahçe, iki tutarsız öykü aynı evin içindeydik... Kim kime sunacaktı o çok özlediğimiz ıstırap bağışını?...

Seni bir adamla tanıştırmak istiyorum, dedi bir akşam... Gözlerine baktım.Yüzüne yine o acı dolu gölge gelmişti...

"Kim o adam? Neden beni tanıştırmak istiyorsun? Böyle birinden daha önce bana hiç bahsetmemiştin?"

"Tanımalısın bence... Tam bir roman kahramanı... Çok güçlü, çevresi oldukça geniş, çok zengin, ama aradığı sevgiyi bir türlü bulamamış biri... Öyle ilginç, öyle trajik bir hayatı var ki..."

"Sen nereden tanıyorsun o adamı?..."

"Çok eskiden beri tanıdığım biri... Ona çok güvenirim, o da bana...

Sohbetini çok severim. Hem seni de merak ediyor. Tanışmanızı çok istiyorum... Hadi kırma beni, ne olur... Kırk yılda bir bir şey istedim senden..."

Önce karşı çıktım. Kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki, yeni bir insan tanımaya hiç gücüm yoktu... Hem insanlar birbirine o kadar çok benziyorlardı ki artık... Bir insanı tanımak bir çok insanı tanımaya yetip artıyordu bile...

Bir süre tartıştık... Sonunda beni ikna etti. İkna olmamın nedeni onun bana son günlerde hiç olmadığı kadar iyi davranmasıydı... Hem ilişkimizin kontrolü ne zamandır benim elimdeydi... Ne zamandır onun bahçesi benim bahçemden daha soluktu... Onun öyküsü benimkinden daha tutarsız, o kendime olduğumdan daha inançsızdı kendisine... Beni hiç hak etmediğim kadar sevdiği için o eski değerini çoktan yitirmişti gözümde...

(devamı haftaya...)

cezmiersoz@leman.com.tr

* **İstanbul.** 27 Mayıs Salı günü saat 13.00'de **Kabataş Lisesi**'ndeyim.. (26 yıl sonra nihayet beni mezun olduğum liseye çağırdılar)
* **Manisa.** 28 Mayıs çarşamba günü **Akhisar Belediyesi Şenlikleri**'ndeyim.
* **Diyarbakır.** 29 Mayıs Perşembe günü **Diyarbakır Festivali**'ndeyim.
* **İzmir.** 7 Haziran Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **İzmir Sivil Toplumlar Örgütü Buluşması**'ndayım. TÜYAP Fuarı DİGİL standındayım.
* **Adnan Gül.** Önce Bulut Sonra Suyum. Şiir. Karahan Yay. **Adana**'da çok ciddi ve iyi bir yayınevi var, o da **Karahan Yayınevi.**

Akşamsefası

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

EYERSİZ ATA BİNENLER

Trafik kazalarında dünya birincisi olduğumuza göre, dünyanın en çok kaportacısı ülkemizde olmalı. Ya da dünya çapında kaportacı ustalarımız olmalı. Araba, kız arkadaşımdı, Mesut'u o gün sanayiden tanıyordum. Gerçi bir defa görmüştüm, ama yazarlar için bazı günler yüzyıl gibi geçer. Çekingen, içe kapanık bir çocuk. Konuşmadan, tanışmadan kaçması hastalıktan beter. Keşke ben de çiçek ressamı olsaydım, kilise duvarlarına melekler çizen ressamlardan olsaydım. Anladınız işte, Mesut'un hikayesini yazacağım. Hayatımıza buradan nasıl bir ders çıkar, ben de bilmiyorum. Sanayiye düzgün giyimli insanlar geldiğinde sanayide çıraklar hemen helaya koşup saçlarını ıslatarak tararlar, sık sık poz vererek önünüzden geçerler. Görünmek isterler. Bir tarihi eser seyreder gibi, ya da bir TV programı gibi gözlerini sizden ayırmadan dik dik bakarlar. Bakışlarıyla bir hayal dünyasına girdikleri kesin. Siz de ısrarla gözlerine bakarsanız ürkütülmüş gibi kaçarlar. Çocukluklarının cenneti, eksi yirmi derecede dahi bu kapısız bacasız hangar gibi yerde soğuk, yağlı demirler içinde, arabanın altında geçer. Arabayı ustaya teslim etmiş bekliyoruz. Sıkıldım. Ayaklarımın dibinde burkulmuş demir parçalarını alıp, kıymalaşmış demirleri bir sanat eseri gibi inceliyor, oyalanıyorum. Mesut'un elinde matkap. Bastırıyor, ıkınıyor, kafasından, kararmış eski çaydanlıklar gibi ter fışkırıyor. Matkap deliği açıp boşluğa düşünce ikimiz de rahat ediyoruz. Matkabın boşluğa düştüğünde çıkardığı sesi taklide çalışıyorum, tor tor tor tor... Dışımızdaki dünyadaki bu sesleri Türkçe yazmakta zorlanıyoruz, sanki, içimizdeki sesleri yazabiliyoruz? Türkçe'nin en güzel dil kitaplarından biri Profesör Hamza Zülfikar'ın "Türkçede Ses Yansımalı Kelimeler' kitabıdır. Tabiattaki seslerin Türkçe karşılıklarını Anadolu'da tarayıp bulmuş, fıs fıs fıs, tırrrr, cıyyykk... Ama çok eksik. Şimdi bu matkap sesini nasıl verebilirim. Seslerden dilimize girmiş kelimeler ne kadar güzeldir, diyelim sümkürme... İnsan sümkürürken S-Ü-M...'li sesler çıkarmaz mı? Hikaye yarışmaları değil, bu seslerin Türkçe karşılıklarını yazabilme yarışmaları yapabilmeliyiz. Yoksa Türkçe, edebiyat gelişmez. Şu yakındaki ilkokulun önünden el ele tutuşmuş çocuklardan birini çağırıp, şu sesi taklit et desek, benim gibi kabaca tor tor tor tor diye bir ses çıkartır. Madem ki dünyanın en çok çarpışan milletiyiz, hiç değilse birkaç çarpma, çarpışma, kırılma sesimiz olsun. Olmuyor. Çarpışma seslerini dahi, ithal ediyoruz, çizgi romanlardan, çizgi film efektlerinden aşırıyoruz.

Henüz hayata atılma çağı gelmemiş Mesut'un matkabın demiri deldikten sonra boşluğa düşünce çıkarttığı sesi taklit etmesi başka anlamlar taşıyor olmalı. Mutluluk gibi, başardım, işte açtım deliği gibi. İş coşkusu gibi. Matkap deliği açtıkça sanki hayatını örten karanlık biraz daha aralanıyor. Açılacak daha ne çok delik var hayatta. Matkabın boşlukta sarhoş gibi dönmesi, lezzetli bir orgazm tadında olmalı. Matkap boşlukta, homurdanarak döndükçe, dişli olukların şeklini kaybetmesi, bu küçücük tamirci çocuğun kollarına bir güç, bir hayat kuvveti veriyor olmalı. Bu yüzden mi, matkap demiri deldiğinde, bir bakış bana dönüp, mutlulukla gülümsüyor.

Bir matkap sesiyle de gün bitmez, sıkıldım. Hurda araba parçalarının yanında çürümeye terkedilmiş demir yığıntılarını bir belgesel film gibi izlemeye koyuldum. Kuzeyde, memleketimde olsaydık, bu demir parçaları çoktan küf tutmuş olurdu. Yoğun Karadeniz'in nemiyle, kaporta parçaları yosunlaşmış bir deriye dönerdi. Nem o kadar çoktur ki memleketimde, taşlar, duvarlar, demirler, musluk boruları yosun yosun çiçek açar. Demir hızla ahşaplaşır. Sonra kumaş gibi kıvrılıp bükülür. Demirin üstünde pastan yara kabukları oluşur. Ama burada, tepede güneş ne kadar ciddi, demirin kaslarına dirilik veriyor. Bu demirleri çürütmek için çok matkaplara çok Mesutlar'a ihtiyaç var..

Elektrikli kesici aletlerin demirleri kağıt gibi hışırdatarak yırtmasından tuhaf bir zevk alıyor, katı kalpler yumuşuyor gibi, oyun gibi. Demir dahi musikinin bir nağmesine dönüyor. İçerde atölyede, her biri sırasını bekleyen sert aletler, homurdanıyor, kızıyor, sertleşiyor, çarpıyor, hepsini elimize alıp arabalara hucüma geçmemizi bekliyor. Sırasını bekleyen aletlerin atölyede coşkulu bir öfkesi var. Savaşa hazırlanır gibi. Ama hurdalıktaki bu demirler, hırlıyor, aksırıyor, hastalıklı sesler çıkarıyor. Kerpetenlerin, penselerin, anahtarların ağzına bakıyorum, birkaçı ezilmiş, çoğu yırtılmış gibi, hepsi savaştan yeni çıkmış gibi. Oysa, hurdalıktaki bu kaporta parçası sarhoş gibi sendeliyor. Ağırlığına dayanamayarak yüzüstü yere kapaklanı-

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

yor. Onu hayatta tutan kanatlarının artık işe yaramayışı hüzünlendiriyor sizi. Hala ağır bir kuvvetleri.. Kapıları söksen sökülmüyor, kapatsan kapatılmıyor.

Daha dün caddelerde vahşi, ipini koparmış hayvan gibi uçup giden bu arabanın, şimdi sızlayan, ağrıyan kolları, kanatlarıyla burun buruna bir merak içindeyim.

Ethem de Mesut yaşlarında, sivri bir taşa benzeyen kafası var. Mesut'u işaret ederek: "Ağbi o var ya, erik yemeyi bilmiyordu, ben öğrettim ona!".. "Eriği herkes yer, nesini öğrettin?".. "Ağbi, çekirdeğiyle yiyordu!"... Mesut, utana-sıkıla cevap verdi: "Yok ağbi ben hırsımdan öyle yiyorum...!"...

Atölyenin duvarlarındaki savaşçı, kavgacı, biçimli zırhlar giyinmiş aletleri incelerken gözüm ecza dolabına takıldı, ağzı açık bir merhem, bacak bacak üstüne atmış bir ihtiyar gibi dibine kadar sıkılmış... Ulan merhem işte, nesine bakacaksın. Merhemin eşsiz bir kutsallığı var, atölyenin en saygın kişisi havasında, duvardaki vahşi demirlere, dönüp dolaşıp bana geleceksiniz, fiyakasıyla kendinden emin kurulmuş dolabında, bir bilge gibi...

Mesut hangi işi yaparsa, yanımdan ayrılmıyor. Elinde kerpetenle bakır tellerin ucunu büküp büküp duruyor. Bakır teli biçimli saç örgüsü gibi düzgün kıvırışı hoşuma gitti. Son derece heyecanlı bir film gibi bakır tellerin kulaklarını kerpetenle tutuşu, ustalıkla büküşünü izledim, kızının saçlarını örüp, birazdan okula gönderecek bir anne gibi..Mesut'un elleri artık, küçük çiziklerden sızlamayacak, artık bir daha kanamayacak kadar sert deriyle kaplı.

Mesut'la ne zaman kaçamak birkaç laf konuşsam, Ethem, kıskanıyor gibi yanımızda bitiyor. Ethem'in kafası, çok kullanılmış ve ezilmiş, bir balyoz gibi. Mesut, kara bir çay kaşığı kadar zayıf...

Ethem, dükkanın ustası gibi komutlarla konuştu benimle: "Ağbi siz gidin, beklemeyin, arabayı yarın alırsınız?"..

Mesut bana sır verir gibi, beni korumak isteyen iyi niyetli bir casus gibi fısıldayarak: "Ağbi arabanın yanından ayrılmayın, arabanın başında bekleyin, çok birşeyi kalmadı!" dedi.

Mesut: "Abla gitsin ağbi, sen kal!".. Abla dediği, şoför koltuğunda sigara üstüne sigara içiyor, arkadaşım, dışarı çıkmıyor. Mesut, gözleriyle işaret verdi, hadi gidin artık, der gibi. Beni tehlikeli birşeye karşı uyarıyor.. Abla dedikleri arkadaşıma bir daha baktım.. Evet, abla, etli, diri, götlü, memeli bir kız, sahiden ablaymış... Abla, arada bir arabadan indiğinde, hepsi işlerini bırakıp, matkap gibi gözlerle kalçalarına, topuklarına bakıyor, gözleri kerpeten gibi orasını burasını cimcikleyip, etini çekiyorlar. Sanki gözlerinde şimşek çakıyor. Şimdi, arkadaşıma gidip, burada çok sert gerçekler var, arada bir arabadan inip ortalıkta gezinme, diyemem, 15-16 yaşındaki çocukluk günlerime inip, ablaya, onlar sayesinde o ergenlik gözüyle baktım. Abla, bir ıstırap. Abla, insanın her yerini sızlatıyor.. Cinsel açlık değil, insan bedeninde acı bir haykırış. Bir karanlık zindanın içinde kafanızı duvarlara çarpıp vurup kırıp ağlatıyor sizi abla.. İnsanın başına yıldırım düşmüş gibi bir sarsıntı, abla.. Pençeli, vahşili, dişlemeler, ablanın arkasına geçip, sarmalar.. Ve sanki içinden geçen bu duygular, görülecekmiş gibi kendinizi hızla saklıyor, kendinizden utanarak boncuk boncuk terliyorsunuz. Saklanırken insan kendinden, bir uçurumdan düşüyormuş gibi korkuyor. Hergün kendimizi ne kadar saklıyoruz. Bin defa saklıyoruz, yolları ablalar kesmiş. Ahh abla!. O çocuklarla aramızdaki fark şu, ben kendimi saklamayı öğrendim, o çocuklar, çok acemi, daha çok acı çekecekler!..

Ethem, bayan müşterileri gönderdikten sonra Mesut'a: ".iktir git lan, uzaklaş!" deyip kovuyor. Şoför koltuğuna, ablanın koltuğuna, sıcaklığını okşayıp otuzbir çekiyor. Ethem başka şeyler de yapıyor. Arabada unutulmuş, çanta, dergi, kitap, gibi eşya varsa, onun üstüne bir lastik, gazete kağıdı atıp gizliyor. Müşteri geri dönüp aradığında "ha burdaymış abla" deyip veriyor. Yani, eşyayı gözden saklayarak unutulmasını sağlayıp, sonra sahipleniyor!.

Ethem şımarık şımarık yanıma geldi: "Ağbi sen varya benim hayatımda tanıdığım ilk yazarsın!" deyip elini uzattı.. Mesut için, "Ağbi Mesut var ya Osmanlıcayı ezberinden bilir!".. Güldüm. Ethem, Mesut'u ensesinden kavrayıp, çay kaşığı gibi bükerek boynunu yanıma getirdi, "oku lan, ağbimize bir Osmanlıca oku!"..

Mesut'un elleri önünde bağlı.. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmadım. Hiç beklemediğim şekilde, Mesut: "Aşiyan-ı murg-i dil zülf-i perişanındadur / Kanda olsam ey peri gönlüm senin yanındadır!"..

Ben, eski Türkçeyle eğleniyor sandım, radyodan TV'den duymuş olmalı, taklid ediyor.. Ama çok zekice. Nasıl keyiflendim.. Ne güzel uyduruyorsun, aferin.. Mesut, elleri önünde başı eğik: "uydurmuyorum ağbi, bu şiir Fuzuli'nin"... "Hade lan!" dedim elimin tersiyle. Israr etti: "Valla Fuzuli'nin ağbi..!"

Ethem, gülmekten yerlere yıkılıyor, benimle bir daşşak yapıyorlar, ama ben anlamıyorum. Mesut'a: "Peki ne anlama geliyor bu sözler, hadi söyle bakayım!".. Mesut: "Ağbi, şair diyor ki, benim yuvam senin dağınık saçlarındadır / Nerde olursam olayım gönlüm senin yanındadır!".. Haydi, şiştik mi?

Şaşkınlıktan ağzım burnum eğrildi. Şaşırarak, kekeleyerek ağzımdan bir iki kelime çıktı, biri Abdülhamid'di, ben de birşeyler söyleyeceğim.. Mesut: "Ağbi ben daha Abdühlamid nedir bilmiyorum!" dedi..

Ethem maymunlar gibi sıçrayarak gülüyor, bir kabustayım. İki tane lastikten yapılma cin beni ortasına almış eğleniyor. Ethem metali yırtan elektrikli testere gibi gülüyor. Karizmam, iktidarım yerlerde sürünüyor. Yeni bir müşteri geldi arabasıyla.. Ethem, adama, uzaktan beni göstererek bağırıyor: "Ağbi, o var ya yazar.. Ömer Seyfettin'i vuran adam!", sonra gülüyor..

Acımasız bir tuzağa düştüm. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar delirtici bir alayın konusu olmadım. Ethem, kapkara, yağlı eliyle sakalımı sıvayıp bir çocukmuşum gibi seviyor beni: "Ağbi, senin için Ömer Seyfettin'i vurdu diyorlar, doğru mu?"...

Bu krizden nasıl çıkmalıyım. Yerdeki demir çubuklara baktım. Eğilip, birini aldım, çok utandım. Acaip mahçup düştüm. Ölümcül bir sessizlik üstümde. Yanımda Mesut, hala, başı önde, elleri iki önden bağlı.. İçimdeki tarifsiz şaşkınlık sona erdi, kıyılmış curuf demir parçalarını fırlatıp Mesut'a sarıldım, kucakladım. Ve ben de doya doya gülmeye başladım. Aklımın ucundan geçmeyecek bir hal, kutsal bir hayranlık duydum..

Mesut, istifini hiç bozmuyor, başı önde, elleri bağlı. Yani, benimle Ethem gibi yüzgöz olmuyor. Ünlü siyasetbilimci Nermin Abadan Unat, 1971 yılında Ankara Basın Yayın'a, öğrencilere konuşma yapması için ünlü sinemacı Yılmaz Güney'i davet eder. Yılmaz Güney öğrencilerin karşısında, başı yerde, elleri iki önünde bağlı, sanki kapıcıyı, bir köylüyü çağırmışlar, utanıyor konuşmaya. Sonra Yılmaz Güney yere bakarak "biz Türk sinemasında şunu yapmak istiyoruz..." gibi konuşmasını yaptı. Türk sinemasının en güzel işlerini yaptı. Ama halkın karşısına geçince, bir dini inanç gibi, utanıp, sıkılıp, ellerini önden bağlaması.

Ya da seslendiği kitleyi böyle mi rezil etmek istiyordu. Ellerin önden bağlanması, bir ruh yumuşaklığı, bir alçakgönüllülük, yani bir terbiye mi? Böyle duran adamların hiçbir parçasını sökemezsiniz. Yılmaz Güney'in memleketinden onbinlerce kebapçı, lokantacı da çıktı, müşterilerinin karşısında yüzyıldır böyle durdular, eller önden bağlı... Çok kuvvetli bir duruş. Halkın karşısında eli kolu rahat konuşmaya başlarsan, elin götün oynamaya başlar. Sen rahat olduğunu sandıkça, kolayca bükerler seni. Başı önde duran bu çocuklar, kölevari kötü bir koku yayarak mı intikam alırlar. Öğrendiğim tek şey, bu duruş itaatkar değil. Sürekli ucu kırılan kurşunkalemlerimiz vardı ilkokulda, büyük sıkıntıları, dik koyardık durmazlardı, kırık ucunu hırsla dişimizle yontup yontup talaşını tüküre tüküre ağzımızla açardık o ucu.. Ama hala dik durmuyor bu çocuklar.

Yaşım geldi elliye, hala çözemiyorum bu duruşu. Ben büyük yazarım diye ortalıkta dönenler var, hadi gelin anlatın.. Neden elleri önden bağlı bu çocukların. Neden elleri, orasında burasında değil, neden konuşurken balık gibi yüzmüyor elleri. Tatlılık ve iyilikle ve neşeyle neden orasıyla burasıyla oynamıyor elleri.

Ülkemin okumak istemediği eşsiz kitap, işte bu duruş. Önlerinden bağlı eller, Anadolu kadar büyük bir kara cilt!.. Umutsuz çığlıkların korkunç sıkıntısı. Cehennem bir gençlik. Önden bağlı parmaklar, körleşmiş bıçak parçaları gibi. Beynini çiziyor.. Ve deli, karanlık, kudurmuş bir ağzın içine girdiğimizin hiç farkında değilmişiz gibi, bizim ellerimiz oramız buramızla oynayarak, karşımıza alıyor: "ne iş yapıyorsun, memleketin neresi?" gibi, şaka parçacıklarıyla günümüzü dolduruyoruz..

Çocukların önlerinde asılı duran bu kadar katı birşey, ne kadar normal geliyor artık hepimize!

Bu iki çırak çocuk değil, ben onlarla dalga geçip eğlenseydim, bu sağlıklı bir insan için normal birşey olurdu. Patolojik olan şey, onların benimle, üstelik benim birikimim üzerinden dalga geçmiş olması. Yazarınız Çehov olsaydı, hikayeyi burada keser, ip uçlarını ve duygulanım tarzlarının okuyucunun kendi başına çıkartmasını isterdi.

Hikayede herşeyi anlatmak iyi değildir, armut piş, ağzıma düş, hikayeciliği vatana, millete zararlıdır. O zaman herşeyin hazırını istiyor, kafa yormuyor, üzerinde varsayımlar ve duygu durumlarını tartışmıyoruz. Hatta, daha vahim vakalarla karşılaştım, bir okuyucum anlattığım kahramanların birinin telefonunu, adresini istedi. Ben de "yok böyle bir adam" deyince, "beni kandırdın?" dedi.. Ne dese beğenirsi-

Devamı 13. Sayfada

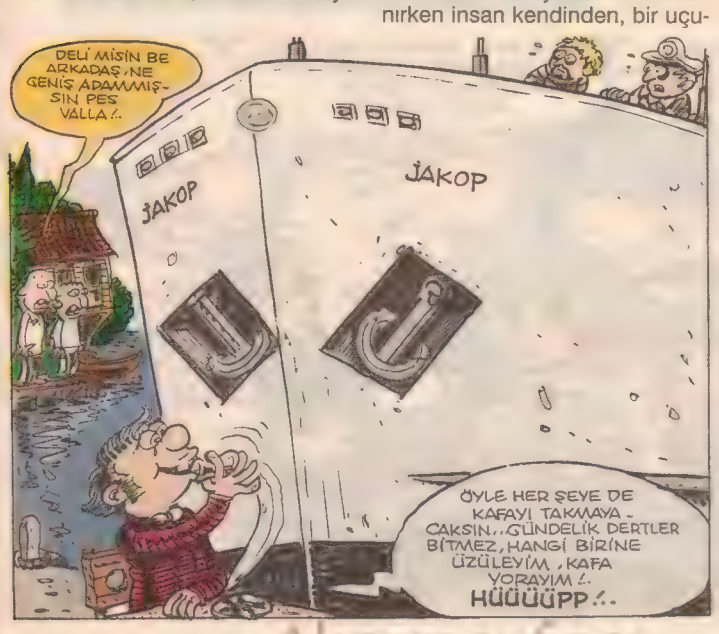

Akşamsefası

KAAN ERTEM

kaanertem@leman.com.tr

Ayaklarını bağlayın laa!..

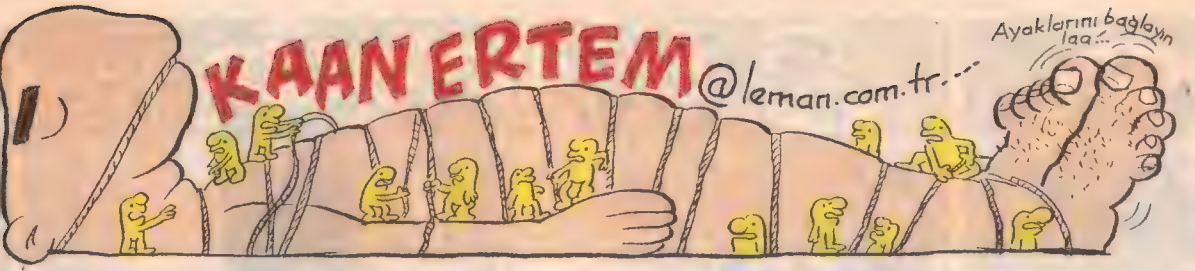

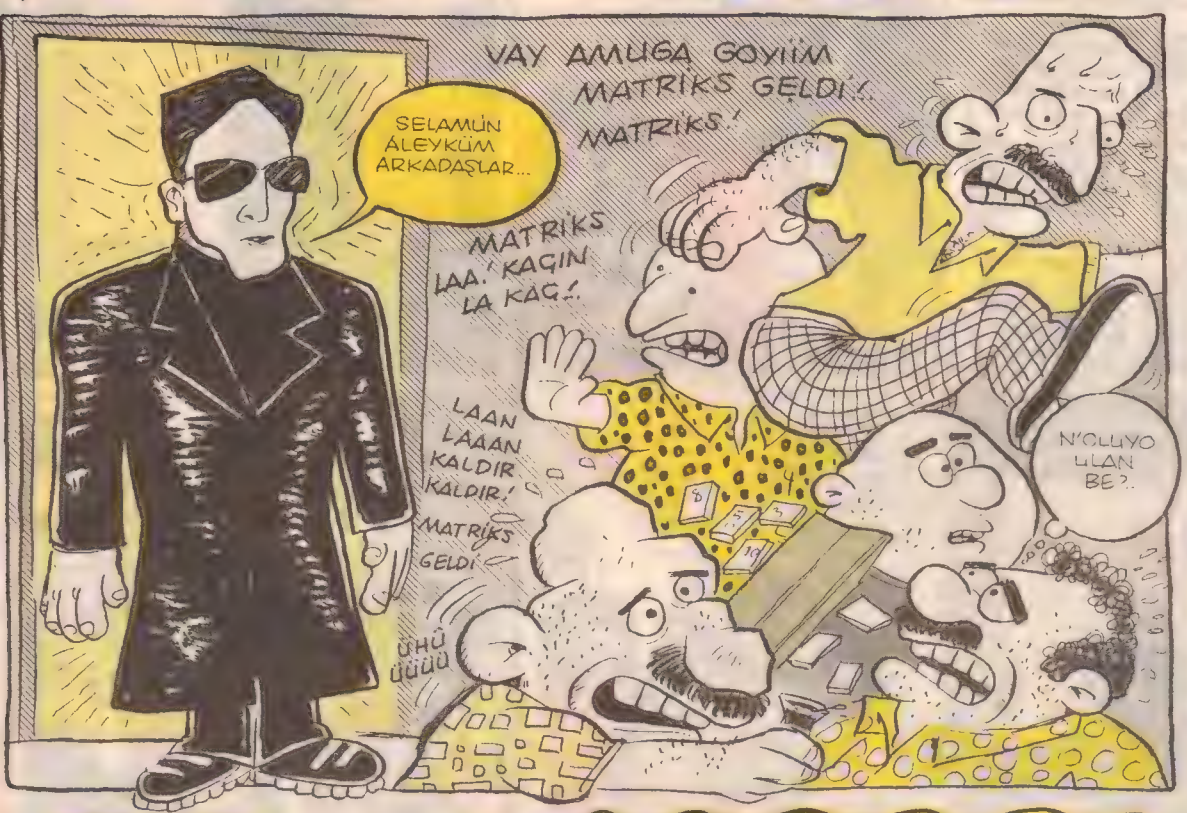

Posta Tatarlarıyla başladım, yeni konularla devam ediyorum... Yeni Harman'da buluşalım.

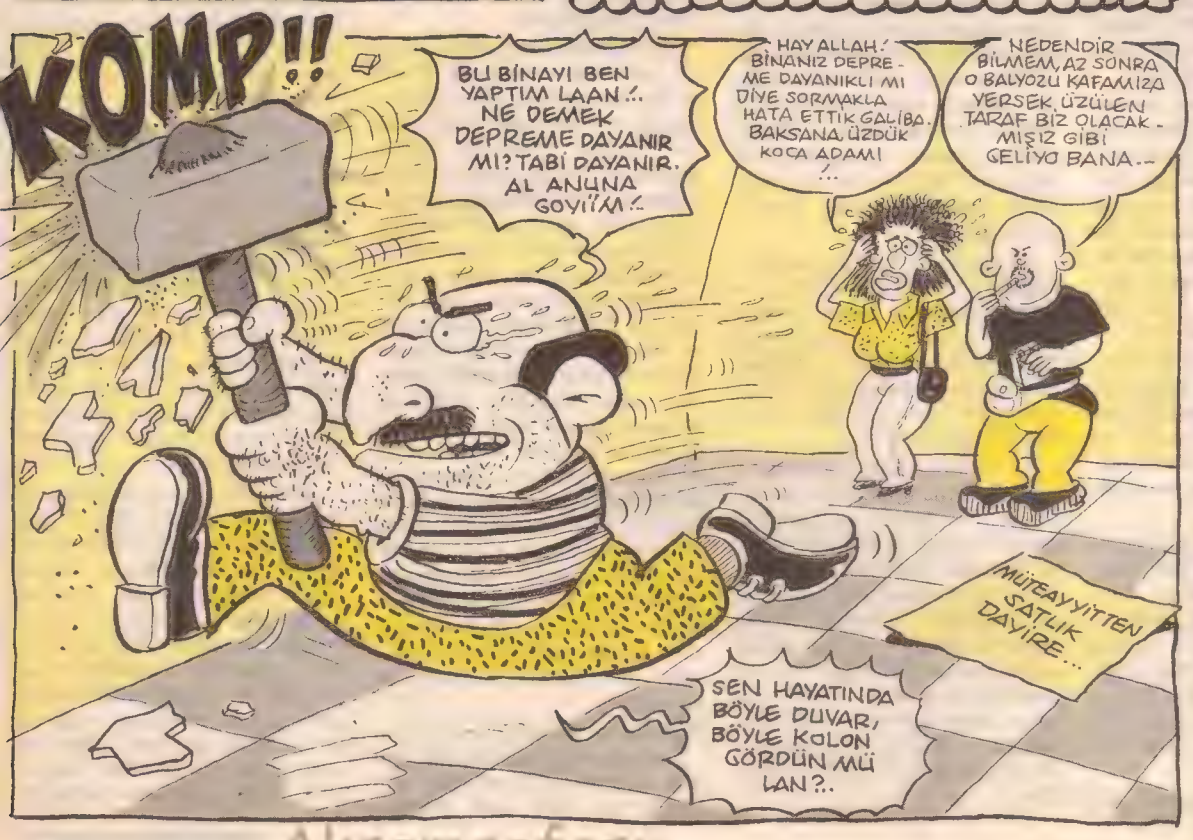

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

niz: "kardeşim derginize yediyüzelli bin lira verip aldım, söylemek zorundasın!"..

İşte böyle bir çağın başlangıcındayız, paramı verdim, hikayeni ıcığına, cıcığına kadar anlatmalısın. "Paramı verdim", öyle güçlü bir karizma sağladı ki, bir zaman sonra hikayeyi sadece yazmak da yetmeyecek, okuyucumuz hikayemizi okurken, bir elimize yelpaze alıp, diğer elimizle taşşağını hoplatıp serinleteceğiz...

Okuyucu ısrarla, kahramanımın kalbinin derinliklerini bıçakla yırtıp, sinirlerini kasap satırıyla teker teker çıkartmamı istiyor. Bu katıksız dehşete coşkuyla katılmak istiyor. Mesut'un ciğerinde yuva yapmış kurtçukları çıkartıp önünüze koydukça, rahat ediyoruz.

Kahramanımız değerini yitirsin, sırları çözelim, büyüyü açalım, mevzuuyu çakızlayıp rahatlayalım, istiyoruz.

Ben size hikayeyi anlattım, bir kaportacı çocuk, Türkiye'nin meşhur yazarlarından biriyle daşşak geçerek eğlendi..

Merhametli davranıp, hikayeyi burda bitirelim. Yoksa, 15 yaşında 43 numara ayakkabı giyen bir kaportacı çocuğun ağzından çıkan divan şiiriyle arasındaki büyük uçurumu tarif edemeyiz. Korkuya ve çaresizliğe kapılırız.

Kitabın adı: Divan Şiiri Antolojisi, yazarı: Halil Erdoğan Cengiz. Ethem'in sıradan hırsızlıklarından, birgün böyle bir kitap yürüttü, işine hiç yaramayan bu kitabı Mesut'a verdi.

Ethem, her öğle, bir saatlik dinlenme vaktinde top oynamaya koşuyor. Mesut, top sevmiyor, hurdaların içinde, cenneti kabul ettiği bir varil var, büyük, demir bidon, içine giriyor. Varilini gördüm. Yan yatmış, içinde onlarca kelebek. Pazar günleri Hüseyin Gazi tepesine çıkıp topluyor kelebekleri. Varilin içinde saklıyor. Kimi ölmüş, kimi cansız, kupkuru kımıldamadan duruyorlar...

Varil, Mesut'un özel ve çok gizli dünyası. Varilin içinde çamurlaşıp, ıslanıp, yaprakları şişmiş, ucube bir kitap. Divan şiiri. Yıllarca okumuş, anlayıp anlamadan. Hergün bir kum tanesi biriktirip, yaşlanınca büyük bir kumsalda uzanmak ister gibi. Hergün bir kelime ezberlemiş. Sonra diğer kelimeyi. Hayatında tanıdığı, gördüğü, eline geçirdiği tek kitap bu. Kendine şöyle hayaller kurmuş: "Burda başka bir dünya var, ben oraya gideceğim.."

Şarıl şarıl ağlamak istiyor insan, peki o dünyaya girdi mi? Ethem cevapladı, Mesut'la alay ederek: "Ağbi artık varile sığmıyor, içine giremiyor, ağbi geçen girdi sıkıştı, ben çıkarttım, o eskidendi ağbi, artık sığmıyor..."

Erken açılmış mezar gibi varil, eşelemiş hayallerini, dünya başına erken düşmüş, içimizden bazıları bu bidondan ebediyyen çıkamıyor, bu oyuklar, insan hayallerini bıçak gibi aşırılılaştırıyor, bomba pimi yapıyor yüreklerini çocukların...

Ve bir zaman sonra bu bidona ne kendi sığdı, ne hayalleri. Akşamları evlerine gelen kapı komşuları, üniversitede okuyan. Birsen ablası. Birsen işsiz, çocuk oyunları oynatan üç-beş kişilik bir amatör tiyatroda vakit geçiriyor, üç-beş kuruş. Mesut'u da oynatacağını söyledi.

Mesut, bu lafı duyar duymaz başka bir çocuk oldu, içi içine sığmadı. Erkenden eve koşup annesini Birsen ablalara gönderiyor, oyun ne zaman başlayacak, diye. Birsen'in ağzından öylesine çıkmış bir kere, sonra sallamaya başladı, gelecek ay, öbür mevsim, bir yığın mazeret, birkaç ilkokul daha bağlıyalım o zaman, gibi..

Mesut işten kaçıyor, gecesi gündüzü, ne zaman oynayacak. Mesut'a birşeyler oluyor, allak bullak oluyor. Annesiyle Birsen abla arasında bu yüzden komşu kavgası çıktı: "Oğlumun aklını çeldin, oğlumun aklına soktun, işe gitmiyor, oğlumun istikbaliyle oynadın!".. Sonunda birsen bir formül buldu, Mesut'a bir küçük rol verdi...

1995-96 yılları, doğuda iç savaş sürüyor, herkes doğuya kilitlenmiş. Oyunun konusu da şu.. Çocukların olduğu bir mahallede bombalar silahlar patlayınca çocuklar kaçıp gizli yerlere saklanıyor. Her defasında çocuklar ölüyor ya da yaralanıp sakat kalıyor. İşte Mesut da bu bomba seslerinden kaçıp gizlenen çocuklardan biri rolünde.. Ancak oyunun sonunda, karton maketten yapılmış, siyaha boyanmış yüzlerce kaleşnikof (keleş) oyuncak silah, seyirci çocuklara dağıtılıyor. Bu silahları sahneden inip seyirci çocukları eline teker teker veren de Mesut. Oyunun mesajı güya şu: Barış için hepimiz savaşmalıyız. Oyunun son sahnesinde oyuncular-seyirciler topluca silahlanınca Kürtçe sloganlar atılıyor..

Mesut, bu oyundaki rolünden altı yıl ceza yattı, 17 yaşında girdi, 23 yaşında çıktı...

Sakarya barları önünde turluyor, vakit geçiriyorum. Kara bir oğlan "ağbi seninle bir dakika oturabilir miyiz?" dedi. "Beni tanıdın mı?" dedi. "Tanımadım!" İçerden yeni çıkmış. "İçerde herkese anlatıyorum, ben Nihat ağbiyi tanırım, bir defa dükkanımıza gelmişti!" diye...

Evet, haaaa, hatırladım. Bu Mesut.. Oturdu baştan aşağı şimdi yazdığım şeyleri detayıyla anlattı, bazı günler vardır, yazarlar için yüzyıl gibidir. Konuştuk, konuştuk... Gençliğinin içerde heba olmasına dair tek satır pişmanlık cümlesi yok, sürekli gülüyor. Şaşırtıcı bir rahatlığı var. O giydiği siyah takım elbisenin omuzları arkaya atılmış, yakası geride.. İnanılmaz rahat... Altı yıl deyince, ben şoka girdim, ama o, nasıl sakin...

Mesut konuştu da, konuştu.. Ben içimden, insanoğlu, acılarını siyasileştirerek dünyaya ait dertlerini hafifletiyor mu nedir, dedim.. Kendimize ait özel dertleri siyasileştirerek kurtuluyor muyuz? Yüzbinlerce genç, Türkeş'in, Erbakan'ın, Apo'nun peşine düşüyor, milyonlarca insan kendini tarikatlara atıyor.

Bir yerin müridi olunca, içinde-dışında ne varsa oraya havale ediyorsun, onlar çözecek, sorun, onların artık. İdeoloji, bir yere bağlanmak, bir kaldıraç, dünyanızı kaldırıyor.

Çocuk oyununu anlatırken, kendimden geçip bağırdım: "Ya bu dangalıklık Mesut, böyle şey yapılır mı, bu manyaklık!.. Bu kadar kötü senaryo olur mu, üstelik çocuk oyunu.. hadi sansüre de karşıyım, ama, bu kadarına da pes, nasıl desem, ben olsam bile tutuklarım..."

"Ağbi, bari sen deme!" dedi, "ben terimi keleşe sürmeyi sahnede öğrendim ağbi!".. Sert bir ideolojik tartışmanın içine düştük, "savaştan başka şansımız mı var ağbi, gözünü seveyim söyle!".. Dağlardaki gerilla, tutsak gerillaları anlatırken ağzından balla oyulmuş mermiler fırlıyor.

Devamı 15. Sayfada

Akşamse

ramize.erer@hotmail.com.tr

RAMİZE ERER

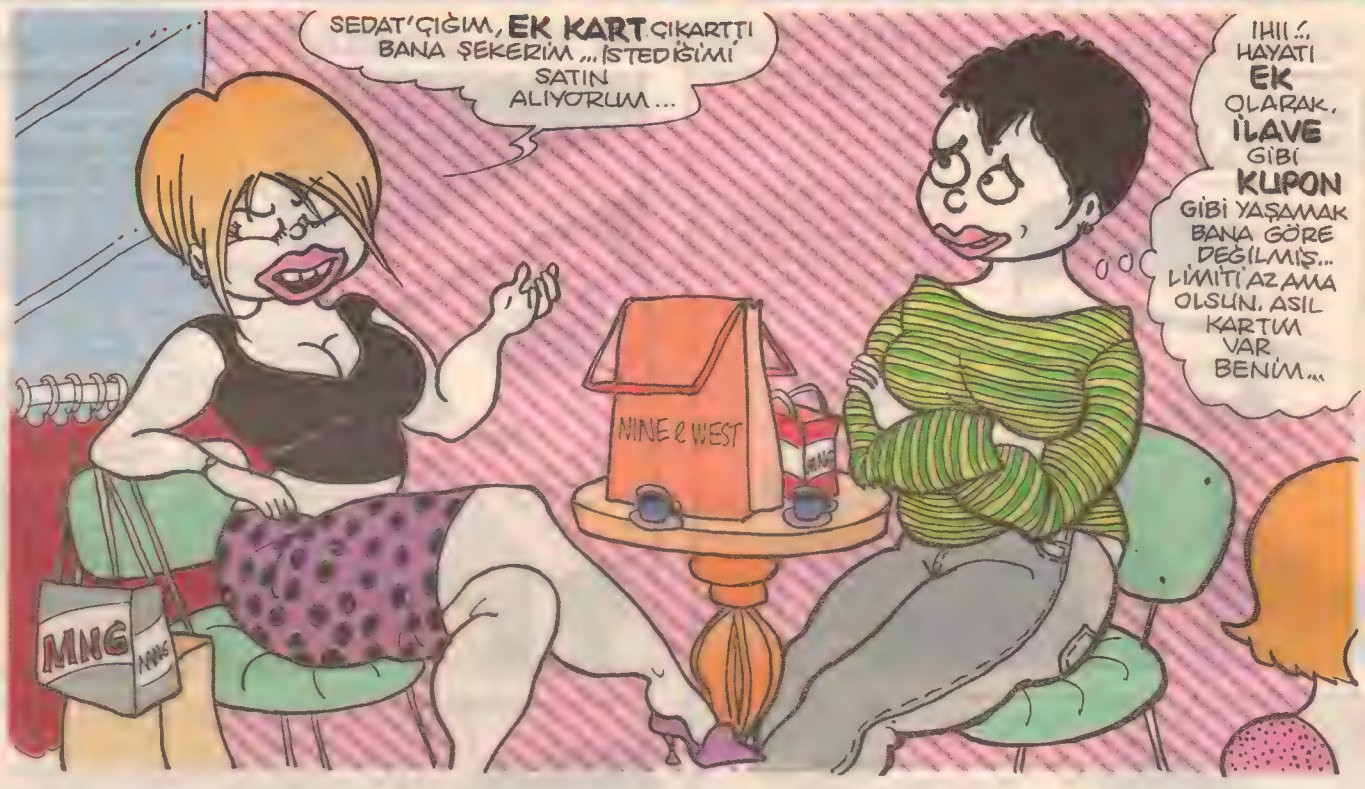

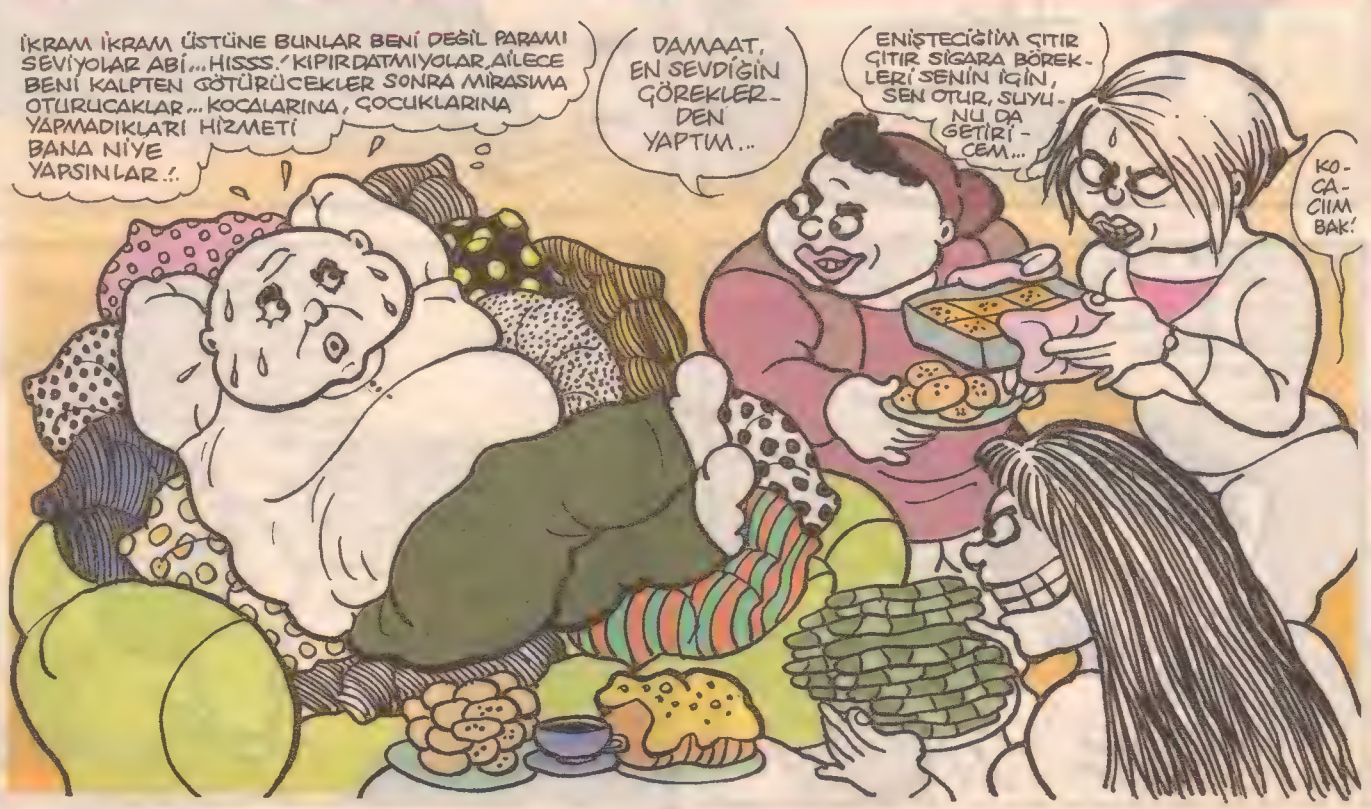

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

(PEYNİR MAYASIZ OLMAZ, MAYASIZ OLGUNLAŞMAZ YA DA OLGUNLAŞIR BEN KARIŞMAM.

Akşamserdi

AYRINTILAR

METİNEİDAN

Sonuncuyu yiyemedim.. Çatalı kenara bırakarak, bi sigara yaktım. Her zamanki siparişimdi gerçi. Demek, fazla aç değilmişim.... Ön tarafta, kasaya yakın bir masada oturuyodum.. Göz gezdirebilecek, iki şey vardı: İnsanların, para alışverişi; ve az ötede, dikine bir sinema perdesi kadrajı oluşturan dükkân kapısından, sokaktan geçenleri izlemek.. Bir de, bütün bu açıların, tam ortası gibi bi yer vardır sanki: Aptalca bir gayretle, hiç bi yönle ilgilenmiyomuş gibi yapabilmeyi dener insan. Üçkâğıda bak hele! Hem eşşek kadar açık bilinci, belli başlı korkuları, sevinçleri, helecanları filan, hepsi aynı yerde duruyo, eksilen pek bişey yok; bir de bakınca, görmemeyi hesaplıyo ama. Vay alçak.. 'Gerçek-üstü' bir görünüşün tezahür etmesini mi bekliyordum! Fekat, düşler ve nesneler, sadece üstüne diil ki; 'gerçeğin' dışına, yanına, kıçına, kenarına, her bi yerine kolayca tutunup yapışabiliyodu! Beğenmedi isen, o paşa gönlünün bileceği bi işti. Görmemeye çalışmakla, o şeyin varlığını tehdit edemezdin.. Duvarda, küçük bir figürün seçildiği çerçevenin, biraz üstünde, köşeye ve tavana denk gelen, plastik boyası sıyrılmış, ufak kısım meselâ.. Evet, farklı mıydı orası? Bak o zaman. İyice bak! Kaldır kafanı diyorum! Orası değişik bi yer işte! İnanılmaz bir açı..Yaa, bakamıyorsun değil mi? Ne kadar iğrenç, zavallı bir basitlik çünkü...

İkidir dönerek, arkama bakmıştım ayrıca. Üçüncüde yakaladım. Tabakta kalan son poğçayı göstererek, "Bunları çöpe mi atıyosunuz?" dedim garsona. "Yani, artıkları?." Tabağa bakarak o da, "evet," dedi.. "Böyle, toplayıp, hayvan sahiplerine filan vermiyo musunuz yani?. İnekleri, kuşları köpekleri olan insanlar vardır hani, gelip alırlar akşamları?" Eskiden rastlıyodum öyle kişilere.. "Fazla artık olmuyo ki zaten," diye cevaplayıp, uzaklaştı garson... Sigarayı öbür elime alarak, çatalı son poğçaya batırdım... İyi, tıkın işte, fena mı? Böylece, geceye kadar acıkmazsın bi daa!.. Kapının az ötesinden akan yaya kalabalığı da, hareketliliğini kaybetmemişti; bi on dakika kadar daha izleyebilirdim.. Genç insanlar oluşturuyodu, kalabalıkta çoğunluu.. Dersâneler, kafeler kırtâsiyeler, küçük dinnence ve eğlence mekanları vardı bu sokakta. Ayrıca tatil günüydü. Ve yaz-bahar koleksiyonuna ait giysiler giyilmişti. Karışık renkliydi ortalık. Benim de, bir gömlek almam gerekiyor yine.. Her bahar bi gömlek alırım.. Bu kez gecikmiştim fekat.. İlk satın alma denemesini yaptığım dükkan sahibi, canımı sıktı biraz. Sürekli, 'midyum' deyip durdu!. Ben 'orta' diyodum, bunun 'orta boyu yok mu' diyodum, 'orta bana olur mu' şeklinde dile getiriyodum merâmımı. Fekat o, inatla, kendini kaybetmiş gibi, 'midyum' demekten bi türlü vazgeçmedi!. Annamıyodum açıkçası. 'Orta' kelimesinin nesinden gocunuyodu, neyine uyuz oluyodu. Rahat okunup söylenen, nefis bi kelime işte. O soyadı gururla taşıyan bi futbol hakemi bile var. Ortanca çiçeği var ayrıca. Orta kapı var.. Hay beynini s.ktiklerim be!. Fak yu!

Dışarda yürüyen insanları izlerken; biraz da o tür şeyleri hatırlayıp, serbest bir biçimde, sakince öfkelenirken; yani, hiç bi yere bakmıyomuş gibi yapabilmeyi biraz becerebilmişken; kasanın önündeki, başlangıcını duyamadığım bi tartışmaya çevirdim kafamı.. "Buraya neden bıraktın ki o iki yüz bin lirayı!" dedi, kesici garson: (börekleri kesmekle görevli garson). "Hayır, oraya bırakmadım!" dedi, tezgâhın karşısındaki. "Bıraktın," dedi, öbürü tekrar. -Pek bişiy annaşılmıyodu, başını kaçırmıştım bu inatlaşmanın- "Yalan mı söylüyorum yani ben!" dedi, müşteri olan genç adam!. Tartışmayı kazanmasına yetebilecek bi cümleyi ağzından çıkardığını düşünüyordu. Aslında, çok boş bir laftı elbet. Fakat, o kadar çaresiz ve içten bir ifade tarzıydı ki, durumu fazla riske etmeyip, "Yalan söylüyosun demedim ki ben sana," dedi börekçi.. Mesele, tatlıya bağlanmak üzereydi. Artık, daha az etkileyici laflar sarfedilecekti.. Belki, birilerinin hani, etraftan kızıştırmasıyla... "Sen yalan söylüyosun ipne!" diyerek, birdenbire hiddetlendi adam! Börekçi, enli bıçağını kaparak, haykırdı, "senin, ananı avradını..." Masamdan kalktım; "Arkadaşlar, bi dakka, hepimiz yalan söylüyoruz!" diyerek, aralarına girdim. "Evet, birimiz çıkıp doğruyu söylemeli mutlakâ! Herhangi bir doğruyu, tüm içtenliğiyle ortaya döksün, ve kendisini alkışlayalım, bu tavrını destekleyelim! Farkındayım, saçmaladığımı düşünüyorsunuz. Yalnız gerçekten de, doğruları çoğumuz, bize ait değerli hazinelermiş gibi, gizli kasalarımızda saklıyoruz. Belki, öylesi de normaldir! Bir Rus romanında okumuştum çünkü; aşırı dürüstlüğün de kaba bir davranış sayılacağından söz ediliyor. Değerli vaktinizi aldığım için kusuruma bakmayın lütfen. Benden bu kadar işte.." Börekçi, suratıma baktı!. Bana bakıldığı an, düşler sona erer. Bu hep böyle olmuştur. Düşlerde, veya dikkatlice kurulan diğer şeylerde, sürekliliği bozup, kurmacayı tehlikeye atan ve sonlandıran güç, sizin iç sesinizin ardından, karşı taraftan duyulan, size yönelmiş bir ses veya bakıştır. Kafamıza göre sayıklayabiliriz ama, sonra ötekini de canlandırıp aynı gerçekliğin içine katmak, çok daha fazla ek bilgi ve maharet ister.. Fincandaki çayı yudumlayarak, poğçamın sonunu yedim.. Tartışmayı az farkla kazanıp, dışarı çıkan adamın peşinden, mırın kırın etti börekçi.. Yanındaki diğer börekçi onu destekledi.. Bi başka garson, yeni pişmiş ürünler getirdi tezgaha.. Kutulara kesmeşeker koydu, beyaz elbiseli garson kız.. Birileri geçti kapıdan...

Kalkıp dışarı çıkmak için, kasanın önünde yeni oluşan küçük bi kalabalığın, oradan tamamen uzaklaşmasını bekledim. Sonuncu fazla poğça, biraz ağırlık yaratmıştı hem.. Kasanın önünde birikenlerin arasında, modern giyimli, genç ve güzel bi kız vardı. Tam önümde duruyor sayılırdı. Arkamda kalan bir yere bakarken, biraz da bana baktı o esnada. Sonra tekrar arkaya baktı. Ben ona baktım azıcık, ardından kapıya. Bu arada, bi kez daha karşılaştı bakışlarımız. Pinpon oynamak gibiydi. İki taraf da geri gönderiyodu hızla.. Sonra, erkek arkadaşı geldi arkadan. Kız rahatladı, bakışları daha bi güven kazandı, ne yapacağını bilen olgun bir kadın haline büründü oracıkta. Hesabı, erkek ödedi. Beraberce çıktılar.. Ayağa kalktım ben de, yanıma koyduğum ceketimi alarak.. Yarın yeni gömleğimi alırsam, bu sıcakta şu ceketi giymem.. Gömleğimin, kenarındaki bi parçacık bölüm, nasıl olduysa biraz yırtıldığından, o bölümden utanıyorum hâliyle. Aynı kısma denk gelen, bir düğme de eksik ayrıca.. Çıplak karnım, o tam kapanmayan aralıktan gözüküyo mu acaba diyerek, bi baktım.. Kasaya ilerledim sonra...

Gidiş yönüm belliydi. Fekat yine de, sallandım kapının iki adım önünde.. Öğle üzeri uyanıp, bu saatte kahvaltı etmek, biraz da aptallaştırıyor insanı.. Yan tarafta, bi çiçekçi vardı. Sonra bi kasetçi; vitrininde, kıçından fişler sarkan ütüler bulunan.. Tuhaf bi dükkân; kaset satılıyo, aynı zamanda ütü tamircisi... Aralarından geçmek zorunda olduğum bir gruba yol vermek için, gövdemi azıcık kenara çevirdiğimde, ceketim rüzgarda aniden savruldu. Çıplak ve doymuş karnım, gömleğimin açılan kısmından, görücüye çıktı!. Üzerinde, küçük, mâvi renkli bir tehlike butonu vardı. Hemen uzanarak, bastım! Ve etrafımı hızla saran, yarı-saydam bir güç kalkanıyla donandım!

Zırnık inancım yok savaşa, silaha. Mesut ne anlatırsa anlatsın, acıyan gözlerle, işte bir kurban daha, deyip, hatırına dinliyorum.

Bir yığın yalan-dolan. Nasıl inanıyor gençler bu saçmalıklara. Ama Mesut heyecanla konuşurken, onu tanıdığım o tek güne dönüyor, o çocukluk günlerinden çıraklığına gidiyor zihnim, o zaman hak vermek istiyorum Mesut'a.. Dünyamız ne kadar yalan inançlarla kuşatılmış. Binlerce yıl, bu yalan inançlar uğruna, milyonlarca insan ölmüş.

İşte bir kurban da Mesut. Ama bir de İsa'mız var bizim.. Allah'a babam, diyor, buyrun... Mesut'un yalanları onun yanında nedir ki... Üstelik babası, oğlunu haça çaktıkları halde, sesini çıkartmıyor.. İsa acılar içinde günlerce inliyor. Kimse kurtarmıyor. Sonra, nedense babasının aklı başına gelip, oğlunu göğe alıyor.

O kadar acıyı çekmeden oğlunu yanına alsana. Hayır.. Böyle babalık olur mu? Acı çekmeden al. Hayır.. Acıların acısını çeksin.. Bin yıl hikayeler anlatılsın, bu acılardan kiliseler kurulsun.. Sonra...

İsa, sıkışınca. Mesut'tan da beter yalanlar anlatıyor. İsa'ya gittiği bir bölgenin halkına neden mucize yapmadığını söylüyorlar. İsa, o halkın imansız olduğunu, imansızlara mucize yapmadığını, söylüyor. Hadi buyrun.

Ya da, kendisine iman edenlerin öbür dünyada yargılanmayacağını söylemeyen peygamber tanıdık mı? İsa da söylüyor bunu...

Hatta İsa'ya iftiracı bile diyebilirz. kendisinin iyi bir koyun çobanı olduğunu anlatırken, kendinden önceki çobanların hırsız ve haydut olduğunu söylüyor.

Palavracı da diyebiliriz. Birgün kayboluyor İsa, bulunamıyor, sonunda mabedde olduğu anlaşılıyor. Kendisini arayıp bir türlü bulamadığını söyleyen annesi Meryem'e çıkışıyor: "Neden benim babamla beraber olmam gerektiğini hiç düşünmediniz?".. Binlerce yıl insanoğlu, sahte-yalan-palavra-kandırma inançların nicelerine inandı, inanıyor hala.. Üstelik İsa'ya hepimiz derin bir saygı duyarız. Ama Mesut konuşunca, linç etmek, yoketmek, parçalamak, aşağılamak geçiyor içimizden...

Mesut, bir yığın şey konuşuyor, onu hiç dinlemiyor, zihnimden işte bunlarla uğraşıyorum..

Mesut'un bağıra-çağıra küfürlü konuşmaları uzaklaştığım masaya yeniden döndürdü beni.. "...Ethem ibnesinden adam olmaz ağbi.. Ethem orospu çocuğunun önde gideni. Ethem birşey bilmezdi.. Ahmet Kaya'yı, Yusuf Hayaloğlu'nu, hep benden öğrenmiştir. Ahmet Kaya'nın kasetlerini aldı, hala getirmedi.. Benim kasetlerle tavladığı bir kız vardı, kızı yaktı ağbi.. Ağbi bu kızla çıkıyorlardı, kızı, komşuları istedi, oğlan mecliste çalışıyor. Meclis dediğin saray gibi yer. Kızın annesi, babası kızımızı saraya veriyoruz diye nasıl sevindiler. Ağbi kız bu oğlanla nişanlandı. Ethem, her gece içip içip apartmanın önüne geliyor, apartmandan yukarı, "Kızzzz .... ağzına almadın mı, ... yalamadın mı..." Kızın kardeşleri inip Ethem'in kaburgalarını kırıyor, hastanede aylarca yatıyor. Ethem, tekrar çıkıyor, tekrar apartmanın önünde, aynı şekilde küfrediyor, "kızzzz annen bizi evde yalnız bıkarıp gitmedi mi?.. O gün .....", polisler çağırıyorlar, Ethem'in ağzı burnu kan içinde. Karakola kadar tekmelerle sürükleniyor. Aradan bir ay geçmiyor, yine... Kızın nişanlısı, dayanamadı attı yüzüğü. Kız ortada kaldı. Ethem yine geceyarısı apartman önünde, kızın annesi, babası, komşular ayaklandı, sövdü, başedemediler. Sonunda kızı kimse almıyor... Babası baktı olacak gibi değil, kızı bu ite verelim, dedi.. Ama, yalvar yakar araya aracılar koy, Ethem kızı almadı ağbi.. Kız çektiği rezillikle ortalıkta kaldı.."

Kalkacağım masadan kalkamıyorum, laf bitmiyor.. Mesut yine tiyatro işleriyle uğraşıyor, bu sefer büyük bir belediyede, maaşını da alıyor. Etrafta onlarca bar.. Önlerinde masalar, biralar, Mesut, bira içen kalabalıkları göstererek: "Hayranım bu insanlara ağbi, bu kadar boş vakti nasıl buluyorlar!"

Sahne aşkını özetledi, ayaküstü, derin sorumlulukları olan bir sanatçı gibi sızlandı: "Ağbi bazen diyorum ki, neyine tiyatro, bu .iktiğim gavatları ne anlar tiyatrodan, otur sen de biranı iç, diyorum.. Mesut, diyorum kendime, oyunculuğu kurtarmak sana mı düştü.. Yapamıyorum ağbi.. Bu insanlar kadar rahat olamıyorum. Boş ver diyorum, Mesut, otur aşağı, uğraşma.. Bu şerefsizler sanattan, özgürlükten anlamaz, ağbi.. Şimdi ağbi, provam olmayacaktı, bunlar gibi yan gelip yatsaydım, ne güzel olurdu, değil mi ağbi.."

Tokalaşıp ayrılmak istedim Mesut'tan. Bir daha baktım Mesut'un ellerine. Parçalar o kadar yanlış yerden o kadar bozuk kaynamışlar ki.. Elimi uzatacak yer bulamadım.. Belki de, yüzyıllar var ki önünden bağlanmış bu eller, çıldırdı sonunda, paramparça parçalar, hangi birini nereye koyacaksın!.. Keşke hikayemizi kaportacı dükkanında benimle eğlendikleri o gün, bitirseydik...

nihatg@leman.com.tr

Bingöl depreminde ölen Çeltiksuyu Yatılı İlköğretim Okulu öğrencilerinin anısına..

Devletin Utanç Enkazı

Bir kez daha enkaz altında kaldı yüreğimiz. Bir kez daha korkunç bir acıyla sarsıldı ruhumuz. Ve bir kez daha yıkıldı, hırsızların, arsızların, çapulcuların "ölüm" binaları... Bu binaların altında can veren yüzlerce insan... Bunlardan 83 kişi; devletin "yatılı" çocuklarıydı. Uzak dağ köylerinden gelen, yüreklerini ellerinde taşıyan. Hepsinin tek amacı vardı. Okuyup "adam" olmak. Hepsi adam olacaktı. Yollar yapacak; köprüler, barajlar inşaa edecek; adalet dağıtacak, projeler çizecek, insan yetiştirecek büyük adam...

Hepsinin yüreğinde güzel bir dünyanın rengarenk hayalleri vardı. Hepsi masum, yetim ve öksüzdü. Geldikleri dağ köylerinde bahar yeni başlıyordu. Onlar da hayatlarının ilk-baharındaydı. Bahar gibi cıvıl cıvıl, renkli, bahar gibi coşkulu ve taze... Masmavi gökyüzü gibi hayalleri vardı; sonsuz. Gözlerindeki parıltı yaşamı ne kadar sevdiklerini kanıtlıyordu.. Şimdi onların hiçbiri yok. Devletin "yatılı"sı onları toplu ölüme mahkum etti. Ve onlar devletin "utanç enkazı" altında, karanlıkta kaldılar. Çünkü; babaları devletten ihale satın almamıştı. Çünkü; babaları devletin ucuz, batık kredileriyle zengin olmamıştı. Çünkü; onların babaları banka hortumlamamıştı. Onlar; aç, perişan, uzak dağ köylerinin fakirleriydi.

Geçmişte olduğu gibi (Marmara depreminde) şimdi de yıkılan binaların sorumlularından hesap sorulmayacak. Davalar, geçmişte olduğu gibi ya zaman aşımına uğrayacak ya da göstermelik cezalarla geçiştirilecek. Şunu asla unutmamak gerekir ki; bu ülkede kısa yoldan zengin olmanın yolu; devletten ihale almaktır. Bunun için cumhuriyet tarihinde, tüm sağ parti milletvekillerinin büyük çoğunluğu müteahhitlik yapmışlardır. Bingöl depreminde yıkılan binaların müteahhitleri ya sağ partilerin il teşkilat yöneticileri ya da şu an milletvekilleridir. Çeltiksuyu Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nu yapan müteahhit bu düzenin çarkının küçük hatta minnacık bir dişidir. Ve çark büyük bir gürültüyle dönüyor. Döndükçe binlerce insanın yüreğini kanatıyor, canını alıyor. Daha nice hırsız müteahhit can almaya devam edecek. Ve halkımız böyle aymazca durdukça, hırsızlar, çapulcular, arsızlar ölülerimiz üstüne timsah gözyaşları dökün, bizlere yeni ölüm planları hazırlayacaklar. Çadır isteyen halkın üzerine araba sürecek, canları istedikleri zaman otomatik silahlarla havaya 'bedava' kurşunlar yağdıracaklar. Saltanatlarını korumak için her zaman bir bahaneleri olacak; vatanın bölünmez bütünlüğü, laiklik, dış mihraklar, provakasyon...

Elbet sonsuza değin sürmeyecek muktedirlerin saltanatı, hırsızların sefası. Hayatlarının ilkbaharında öldürülen çocuklarımızın hesabını mutlaka birileri verecek. Ve mutlaka çocuklarımız sevginin, şefkatin, adaletin, özgürlüğün olduğu bir ülkede yaşayacaklar.

Murat Eren

Sevgili Leman Çalışanları;

9 Mayıs 2003 tarihli "Dergi kapağınız" konu yönünden iyi olmakla birlikte, ifadelendirme size uymayacak nitelikte yüzeyseldi.

Nedeni; Toplumumuzda yerleşmiş bir aşağılama biçimi vardır: "Hayvan". Siz de hemen bu tuzağa düşüvermiş, bu kavramı kullanıvermişsiniz. Amacınız kitlelerdeki "Kolay anlaşılır" psikolojisinin mi devamıydı anlayamadım? Ki bilirsiniz; "Hayvanlar" biz insanlardan çok daha saygılı ve tok gözlüdürler. "İnsan" kavramındaki "İnsaniliği" bizden daha çok haketmişlerdir.

Çalışmalarınızın devamını dilerken, lütfen biraz daha dikkat etmenizi rica ediyorum.

Saygılarımla.

Meral Akseloğlu / Şişli/İstanbul

Yeni Kazanılan Dosta Merhaba!

Her yaşın bir güzelliği vardır. 24 yaşında bana kazandırdığı Leman Dostluğu gibi... Yeni bir dostu bulmanın mutluluğuyla bu, mektubu yazmayı Leman'ı elime ilk aldığım günden beri istiyordum. Eskiden arkadaşlarımdan aldığım (otlandığım) Leman'ın biraz geç olsa da artık abonesi olmuş durumdayım. En küçük karesini bile zevkle okuyorum... Kendime ait herhangi özel bir eşyam yok fakat artık kendime özel bir Leman koleksiyonu oluşturmaya başladım.

Okur Mektupları köşesini çok özgür buluyorum. Herkes istediğini özgürce ve fikirlerini kağıda dökebiliyor. Ben de belki yavaş yavaş Leman özgürlüğüne adım atmaya başladım. Yeni dostlarımla özgürce mektuplaşmaya hazırım.

Emeğin ve paylaşımın egemenliğinde barışın, ebedi özgürlüğün, sınırsız sevdaların, onurlu dostlukların yürekten yaşanması için türkülerin coşkusuyla tekrar merhaba LEMAN ve Dostları.

Yetgin Kılınç
Atik Mah. 118. Sok. No:35 Silifke/İçel

Yaşamak Direncin Diğer Adıdır

Hayata meydan okumak, darağacında asılanlardan, sokak ortasında sorgusuz sualsiz vurulan, bir bombayla kalemi kırılıcak zannedilenlerin yüreklerinden aldığımız bir demet kır çiçeği değil mi?.. O kır çiçekleri ki dağlara inat hüküm sürer dağ boylarında... O kır çiçekleri ki baharda açarlar. O kır çiçekleri ki bana Mayıs'ı hatırlatırlar... O kır çiçekleri ki bitmez her baharda bir kez daha boy verirler...

Hayat; körelmiş beyinlere inat okullara gönderdiğimiz çocuklarımızın enkaz altında parmak kaldırıp buradayım diyen sesinde, küçük zeytin gözlerle hayata bakarken savaşın ortasında kalan bir Iraklı çocuğun bakışlarında... Misket oynamaktan nefret eden bir çocuğun hayallerinde, biberon şişesinde petrolle beslediğimiz bir çocuğun yumuk ellerinde şekilleniyor... Onlara umutsuzluğu, karanlığı, gencecik bir fidanken yok olmayı, emeklemeye başlamadan yürümeyi öğretiyoruz. Sonra da hayatın baharında "ölümü" düşürüyoruz yüreklere... Onlara bu dünya sizin diyoruz. Hiç düşündünüz mü "Onlara nasıl bir dünya bırakıyoruz?"

Çetin Manav/Bursa

Merhaba Leman Çalışanları

Bu size dördüncü mektubum olacak. Bu mektubumdan önceki üç mektubum yayınlanmadı. Bunun sebebini anlayabilmiş değilim. Derginizi devamlı olarak takip ediyorum, ayrıca Nihat Genç'in yazılarını zevkle okuyorum. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Cezaevleri öyle yerler ki bazen çok küçük şeyler büyük mutlulukların kaynağı oluyor. Havalandırmaya düşen serçe yavrusunu alıp beslemek, uçmasına yardımcı olmak insanı mutlu ediyor... Rüzgarın getirdiği bir yaprak veya toprak kokusu insanı doğaya götürebiliyor. Ya da iki satır bile olsa gelen bir mektup, sıcacık bir selam, bir gülüş, insanın hayata daha pozitif bakmasını sağlıyor, o anda taş duvarlar saydamlaşıyor ya da yok oluyor. Leman dostlarıyla Dostça yazışmak istiyorum. Sağlıcakla ve neşeyle kalın Leman okurları.

Ramazan Kaynar
Edirne Kapalı Cezaevi A-6 Edirne

Para mı İnsanlık mı Karar Verin?

Türkiye'deki acı bir gerçeği görmenizi isterim. İnsanlar artık para için inanın herşeyi yapıyor. Dostluk, aşk, sevgi ve arkadaşlık herşey ama herşey para için feda edilir hale geldi.

Diyorum ki, gelin hep beraber çok geç olmadan, benliğimizdeki o güzel yanımız olan insanlığımızı yitirmeden kendimize gelelim. Çok geç kalmadan, yaşarken kendimizi öldürmeyelim, canlı canlı gömmeyelim toprağa ve de paraya... Yarın çok geç olabilir, unutmayın... Güzel olan değerlerimizi paranın önüne geçirelim, hayatı insanlara (ama gerçek insanlara) değer vererek güzel ve yaşanır hale getirelim. Emperyalist ülkenin yetiştirdiği insanlardan olmayalım, ne dersiniz. Ve bitiriyorum. Emperyalizme hayır hayır hayır! Hepinize sevgiler...

Serdar Sarıtaş/Ankara

Sevgi Kazanacak

Seni seviyorum. Klasik ama nasıl söylenir ki bu duygu. Şiir yazdıran, özleten, uykuları bölen, acıtan sevgilinin yokluklarında... Sevmek eylemi evet bir eylem , sevmek ki karanlığı yarar. Adını unutursun issız ve sessiz beklerken ve kimse seni takmazken ve sen de kimseyi takmazken. Evet unutursun sevgili düşünce aklına, Somali'nin aç çocuklarını. Filistin'de, intihar eylemlerinde ölenlerin niye öldüğünü. Evet unutursun. Susarsın haykırmak isterken delice. Unutursun Irak'ta "emperyalist" saldırının acılarını, unutursun evet. Çünkü onlarla paylaşamazsın hasretin acısını... Sevmek zamanı ey sevgili, ondan sana yazıyorum. Sana sevgiyi yazıyorum ki, geçtiği her coğrafyaya bir damla sevgi bıraksın. İnancım tam, oralardan da yükselecek bu sevginin sesi. Bu ses yüreklere çarpacak, tarih gibi, günah gibi, devrim gibi, aşk gibi, susuzluk gibi... Ve dönmek zorunda kalacaklar, insanlığın dışladığı yoldan gidenler. Hem de yüzlerini yerden kaldıramadan dönmek zorunda kalacaklar.

Sevmek zamanı ey sevgili, sevmek ki "hayattaki en büyük meydan okumadır". Zor ama imkansız değil kara yüreklere ışık sızdırmak. Bir tatsalar sevmeyi, görseler öyle değilmiş yaşamak. Bir tatsalar, alından düşen o tuzlu damlanın lezzetleri... Dört elle sarılacaklar sevmeye. Sarılacaklar ama bizim kadar sevemeyecekler. Sevemeyecekler ama bize ulaşmak için terleyecekler. Terledikleri için unutacaklar döndükleri yolu. Ve sevgi ile insanlık kazanacak... Seni seviyorum.

Bektaş Bekdemir/Çanakkale

Bırakın Amerika'yı, Irak'ı, Dünyayı!

Selam sevgili Leman okurları. Bugün 29 Nisan 2003 ve kaç haftalardan beri bu savaş muhabbeti artık kabak tadı verdi. Yani işi gücü bırakmış millet bu savaş muhabbeti ile yatıp kalkıyor. Tamam biz de savaş'a hayır diyoruz ama ilk önce kendi durumumuza bakalım. Şöyle gözünüzü bir açın ve neler oluyor neler bitiyor Türkiye Cumhuriyetinde... Irak'ta çoluk çocuk aç kalmış, susuz kalmış, ilaçsız kalmış diye ağlayanlar açıp gözünüzü bakın bizim savaşımız ne durumda. Ya binlerce çocuk sokaklarda aç, susuz. Onları düşüneceğimize Irak'ta neler olup bittiğini düşünüyoruz. Ben o sokak çocuklarından biriydim ve hayattan ve ülkemden hiçbir beklentim kalmadı ve sabrettiğim yeter, yeter artık bu polemik... Ağlamalara tamam, ben de istemem o binlerce masum insana birşey olmasanı ve eğer faydası olacaksa ben de bağırayım avazım çıktığı kadar SAVAŞA HAYIR diye ama boşuna. Ne kadar yırtındıysak Amerika Irak'a girdi ve alacağı şeyi elde etti. Öyle değil mi?.. Bu muhabbette umarım burada biter ve kendi derdimize derman aramaya başlarız. Misal, bir sürü kader mahkumu var Türkiye'de. AB'ye giremememizin sebeplerinden biri de bu. Suç ve suç eğilimi çok fazla... Ben 1980 Almanya doğumlu bir gencim ve Almanya'da hiç denecek kadar az suç işleniyor. Kabul ediyorum, ben suçluyum, sabıkalıyım ve cezaevindeyim. Ama nerde devlet? İş suçluyu yakalayıp hapise atmak ise ne güzel, ama onu bu suç işleme huyundan nasıl koruyacaksın. Önemli olan bu. şimdi ben 4 Mayıs 2003'te (mektup size ulaşmış olacak o zaman) tahliye olucam ve herhangi bir ortamda ikinci sınıf insan muamelesi görebilirim. Niye, çünkü bi yerde otururken polis gelecek, GBT'ye takacak ve önceden sabıkalı olduğum için beni alıkoyacak. İşte suça teşvik... Ya kardeşim ellemesene, ne güzel oturuyoz şurda, ama o anlayış bizim millette yok... Diğer bir sorun, hatırladığım kadar hala Taksim'de bir sürü tinerci çocuk var di mi? O Irak'a yardım yolayan iş adamlarına sesleniyorum: Bu çocuklar bizim, onun bir TC kimliği var, sadece bazı şeylerden kaçmış ve bu yola istemiyerek düşmüş. Ben 13 yaşımda evden kaçtım. Annem, babam ayrılmıştı, sokaklarda yattım, aç kaldım, her türlü pislikle mücadele ettim ve hala hayattayım işte. İnadına yaşıyorum, çok güzel ortamlarım da var. Herkesten çok yaşamak istiyorum. Onlar da benim gibi yaşamak istiyor. Şimdi bu mektubumu okuyanlar (tabi yayınlanırsa) diyorlardır bu kesin hanzodur, hahaha. Yanlış işte, inanıyorum o sokak çocuklarının ellerinden tutulsun, herkesten medeni yaşarlar. Misal bilinen adı DOĞUŞ, bizim bildiğimiz yani Orhan Baltacı, helal olsun o insana. Ben o insanı tam olarak tanımasam da bizim kaderimizi yaşadı. Misal ben herşeyi dolu dolu yaşamayı seven biriyim. Yüzmesini herkesten çok severim, hiçbir NBA maçını kaçırmam, T-MAC hayranıyım ve basketbol oynarım sanki özgürlük maçı oynar gibi. RAP müzik dinlerim ama EMİNEM gibi şebekleri değil. Yani anlatmak istediğim yaşamak ise bizim de yaşamaya hakkımız var. Madem SAVAŞA HAYIR, o zaman bizim SAVAŞIMIZA DA HAYIR deyin ve o birbirinden güzel çocuklara yılmadan, hayata, yaşama şartlarına verdikleri SAVAŞA HAYIR deyin. Özellikle yeni yetişen nesil, 14-18 yaş grubunun, duyun bu çocukların haykırışlarını. Bırakın Amerika'yı, Irak'ı, Dünyayı!

18 Nisan 2003/16. sayının Okur Mektuplarını okurken beynimden vuruldum sanki. Kıza bak ya, yaşı 16 ve hala hayal aleminde. Kendine gel arkadaşım, sana ne Irak'tan, Dürdane sana diyorum, tabi umurunda olmaz, o asalak dediğiniz kitle. Çünkü onlar da kendi egolarını öyle tatmin ediyor senin gibi... Bırak dünyada açlıktan kınalan insanları, kendi topraklarındakilere ağla. Türkiye'nin 10'da 2'si hapisanelerde, 10'da 2'si hastanelerde, sokaklarda, 10'da 3'ü ise gayri meşhul yollarda. Geriye kalan 10'da 3'ü, düzgün yaşadığını sanan menfatçi insanlar, bunlara ağla Dürdane hanım. Sözüm tek sana değil, anlayana???

Eğer benim gibi düşünen ve düşünmeyenler varsa bana yazsın, tartışalım. Bir kusurum olduysa af ola, verdiğim geçici baş ağrılarından ötürü özür dilerim. Ayrıyetten Kapalı Cezaevi Edirne D Blok'ta yatan ve Leman-Lemanyak dergilerini hiç kaçırmayan Latif abiye saygılar. Büyüksün Baba!

M.Çağatay Şahin / Şehit Evliya Mah. Aladan Sok. No:8/1 K.Maraş

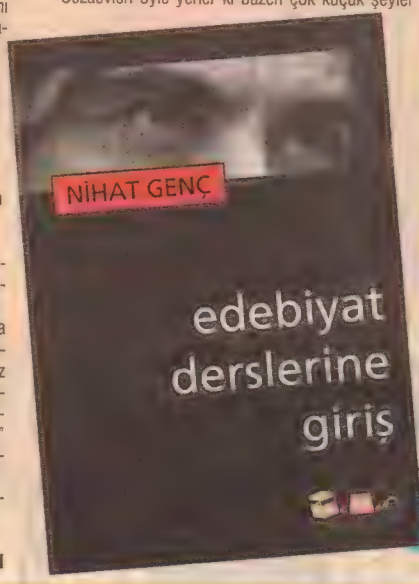

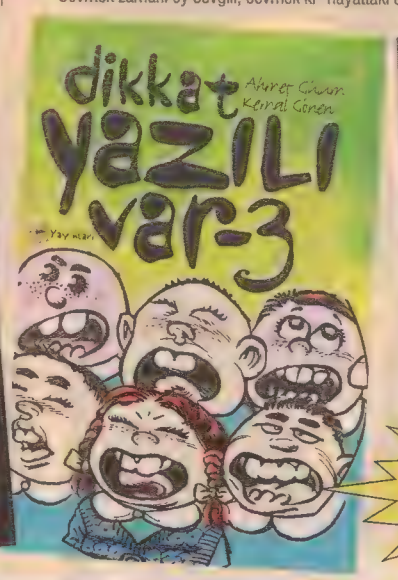

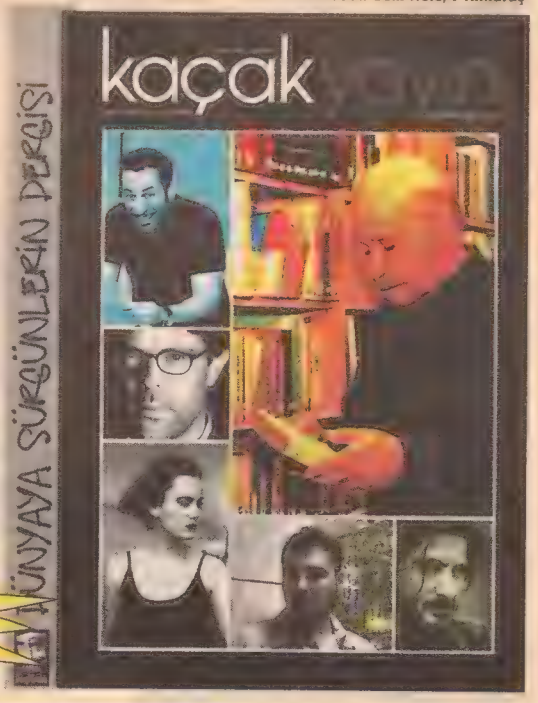

LeMan
Sayı: 602
23 Mayıs 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALİ ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Uzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası **Tel:** 0212 - 858 00 93-95-96 • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

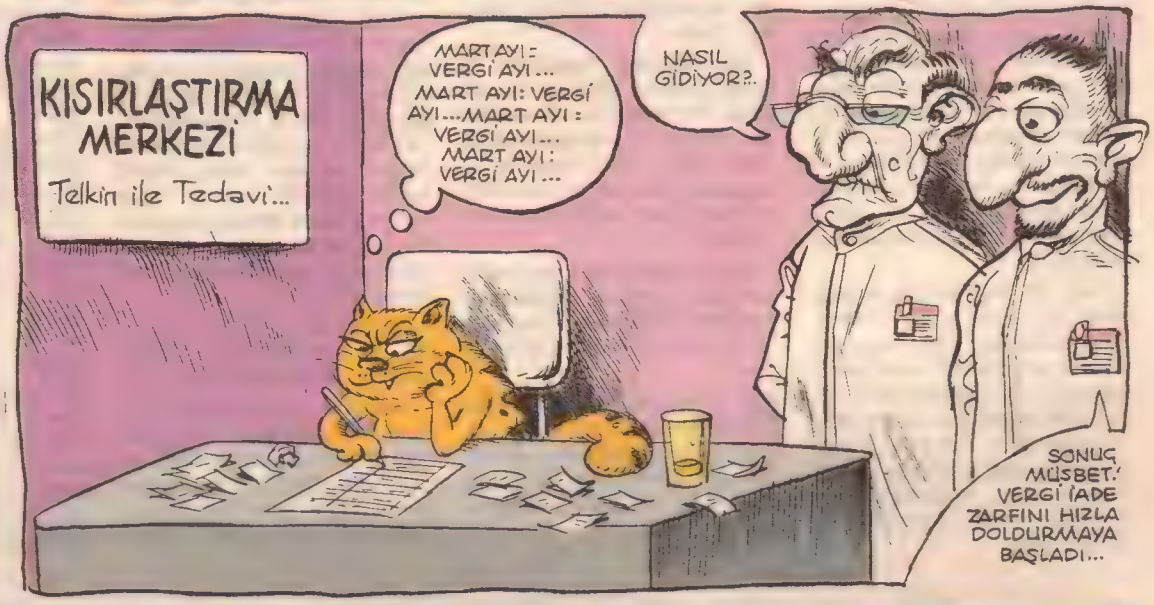

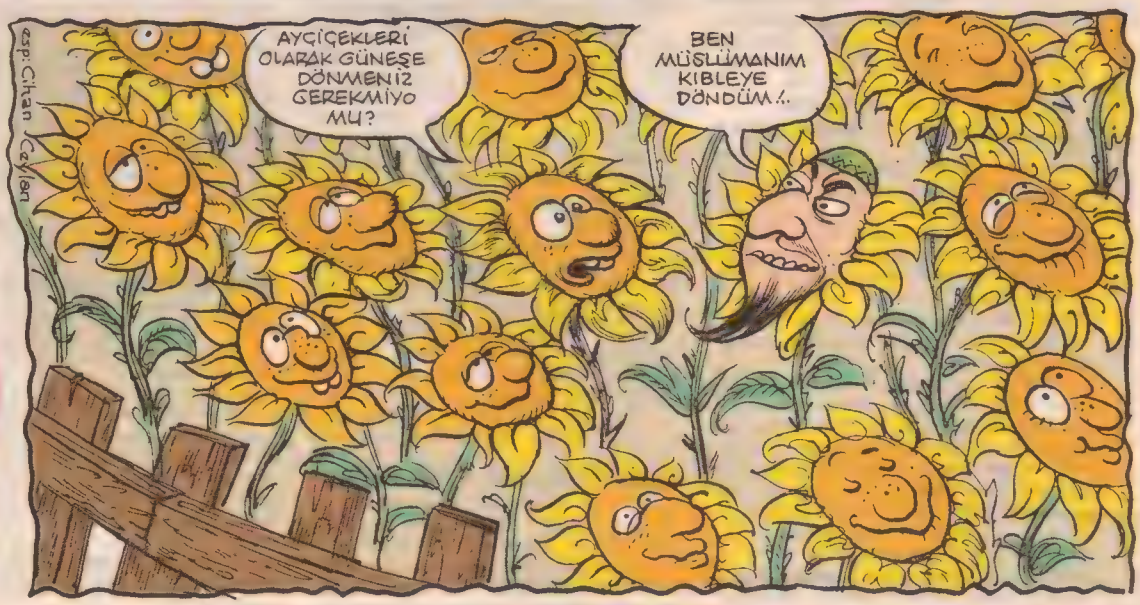

*: Tek gecelik ilişki...

603

30 Mayıs 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/22- 750.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

YURDUM İNSANI ÖDÜLE DOYDU...

Sertab Erener'in Eurovision'da birinci olması geçmişte bu yarışmaya dair "Aman Petrol"lü, "İşte Opera"lı,ucube tuhaflığımızın başarısızlıklarından kaynaklanan bilinçaltı baskısını ortadan kaldırdı.
Bu arada her türlü pespayeliğin sanat diye gözümüze sokulduğu şu tele-rezil çöküş döneminde, Cannes Film Festivali'nden büyük ödüllerle dönen yönetmen Nuri Bilge Ceylan'ı yüzümüzü ağarttığı için LeMan camiası olarak gözlerinden öperiz...

BU ZAFERİN KIYMETİNİ YENİ KUŞAKLAR ANLAYAMAZ SERTAB HANIM... 30 YIL BEKLEYEN ANLAR!..

DİDAY DİDAY DAAY DİDAY DİDAY DAY...♪ AMAAN PETROL.CANIM PETROOL.

SENİNLEE♪ BİR DAKİKAA MUTLANDIRIYO♪ BENİİİ...

ÖL DE♪ ÖLEYİM♪ UĞRUNA KÖLEYİM... İŞTEEE OPERA♪ VERDİİ AYDAA...

ÖLMEDEN BANA BU MUTLULUĞU YAŞATTIN YA KIZIM... ALLAH NE MURADIN VARSA VERSİN!..

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Güü

FEYHAN GÜVER

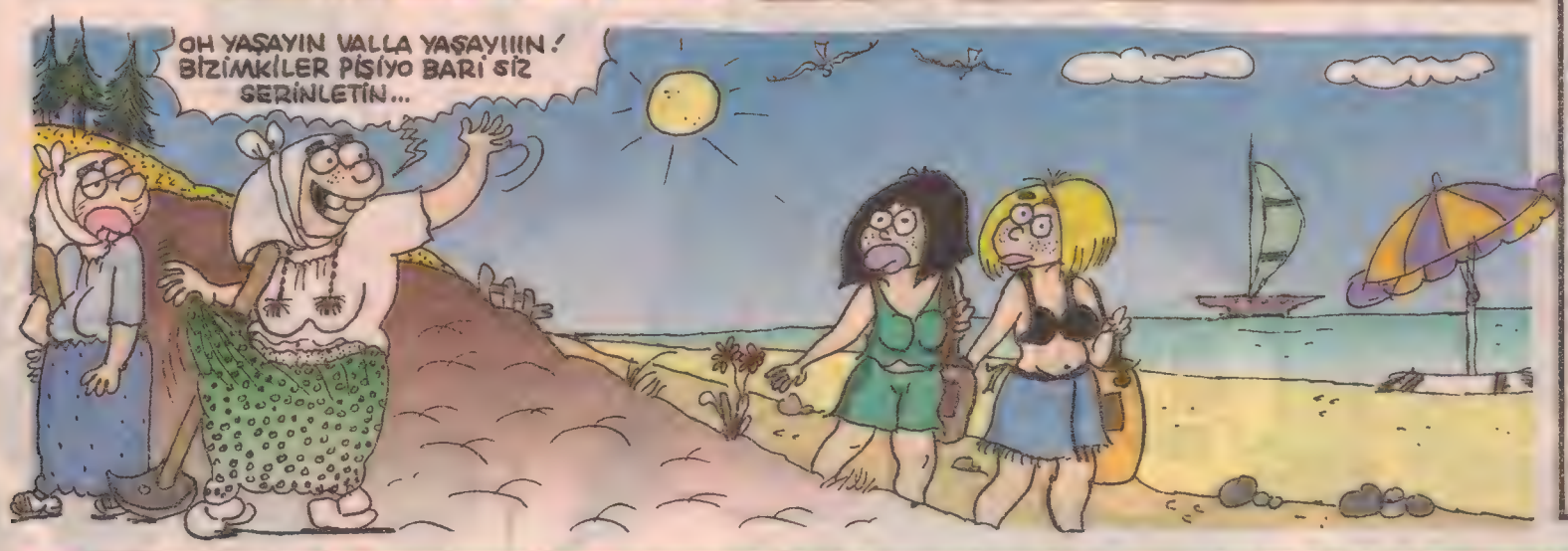

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@lemans.com.tr

EVCİLİK & EVLİLİK

1. Evcilik, sivil bir oyundur... **Evlilik, resmi bir oyun!..**
2. Evcilik, oynayanlardan biri sıkılınca biter... **Evlilik, ikisi de sıkılsa bile bitmez!..**
3. Evcilik oyununun bi sürü alternatifi vardır... **Evliliğin tek alternatifi dulluktur!..**
4. Evcilik, evliliğe özendirir... **Evlilik, bekarlığa özendirir!..**
5. Evcilik cüzdanı diye bişey yoktur... **Evlilik cüzdanı var!..**
6. Evcilik, medeni bir oyun sayılabilir... **Evlilik, sadece medeni haldir!..**
7. Bazı kırsal yörelerde evcilik çağındaki çocuklara evlilik yaptırılır... **Bazı kentsel bölgelerde evlilik adı altında evlilik oynanır!..**

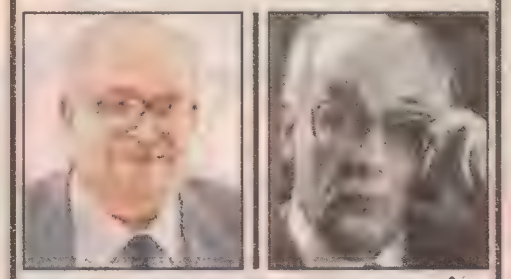

HASAN PULUR & HAKKI DEVRİM

1. Hasan Pulur, toplumsal hataları eleştirir... **Hakkı Devrim, bireysel hataları!..**
2. Hasan Pulur, basın adamıdır... **Hakkı Devrim, medya!..**
3. Hasan Pulur, kıssadan hisse yazandır... **Hakkı Devrim, ansiklopediktir!..**
4. Hasan Pulur, "Siyaset Rasim" adlı bir tipleme yaratmıştır... **Hakkı Devrim'in herhangi bir tiplemesi yoktur!..**
5. Hasan Pulur'un televizyonla işi olmaz... **Hakkı Devrim, aynı zamanda bir ekran simasıdır!..**
6. Hasan Pulur, sosyal demokrattır... **Hakkı Devrim, liberaldir!..**
7. Hasan pulur, "sokak adamı" görüntüsündedir... **Hakkı Devrim, "ofis insanı!.."**

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

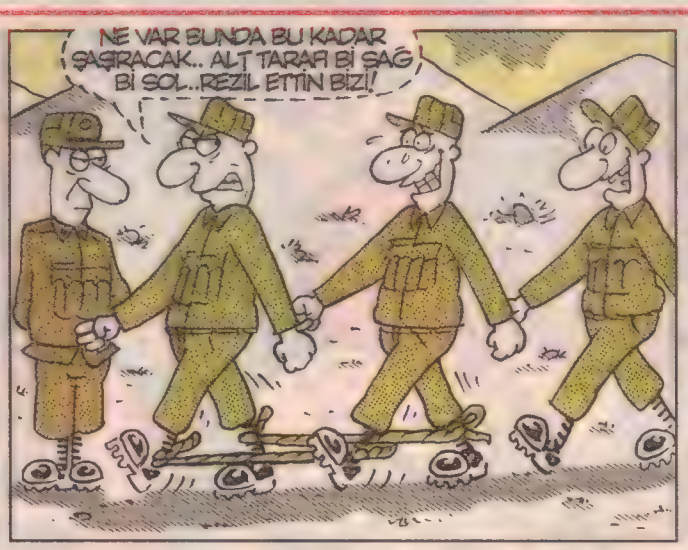

Akşamcafasi

DİPNOT

Alp Tamer

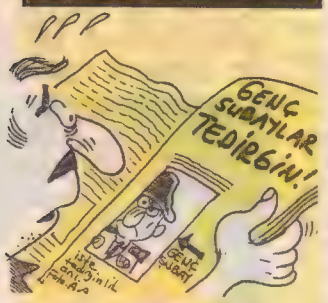

Genç milliler tedirgin...

Genç aşıklar tedirgin...

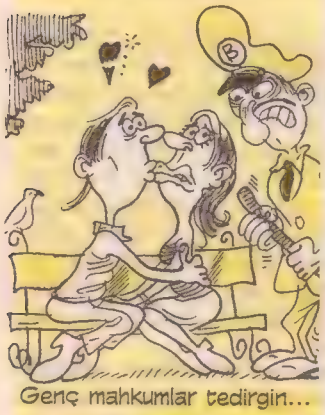

Genç mahkumlar tedirgin...

Genç tinerciler tedirgin...

Şenlik havasında geçen Ankara'daki 1 Mayıs işçi bayramı kutlamaları DGM'lik oldu...Atılan bazı sloganları suç unsuru sayan DGM, sekiz kişilik tertip komitesini yardım ve yataklık suçlamasıyla sorguladı...

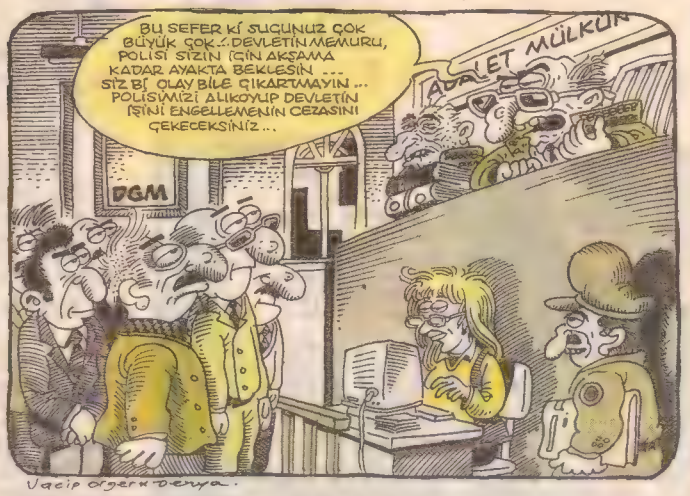

Kendilerini "dindar" olarak nitelendiren gençler arasında yapılan araştırmada, ilginç sonuçlar ortya çıkıyor... Gençlerin çoğu sigara ve alkol içiyor..Doğum kontrolünü ve hatta evlilik öncesi cinsel ilişkiyi bile savunuyor..Ancak türbandan taviz vermiyor...

İstanbul Belediyesi'nin www.ibb.gov.tr adresinden, herkes oturduğu bölge ve binanın depreme dayanıklılığının derecesini öğrenecek..

20 Mayıs 2000'de F tipi cezaevleriyle ilgili yapılamayan(?) basın açıklaması için 36 İHD'liye 1 yıl 8 ay hapis cezası verildi...

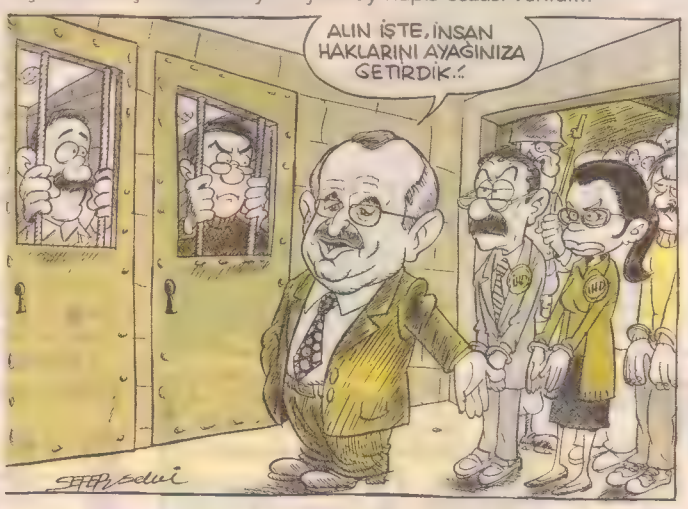

Aklın ve mütevaziliğin şampiyonluğu.100.yılını kutlayan Beşiktaş, Lucescu yönetiminde mutlu sona ulaştı.

LİMAN

Sosyal yaraların en büyüğü haline gelen ve gittikçe açılan pahalılık ve işsizlik, canlar yakmaya devam ediyor..

Terörü, devlet terörüyle çözmeye çalışan Amerika şiddeti körüklüyor...Terör örgütleri yeni yöntemler ve saldırılarla çemberi genişletiyor..

Genç çıraklar tedirgin...

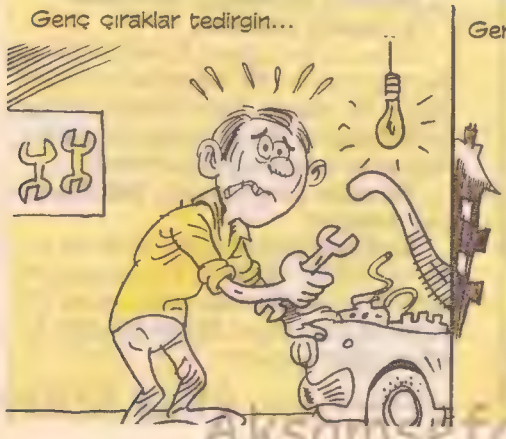

Genç üniversiteliler hepten tedirgin...

Genç Beşiktaşlılar; onlar da 100. yılda şampiyonluğa rağmen tedirgin..

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyetsizler

CAĞLAR

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

SIKILHAN
İle dialog çabaları

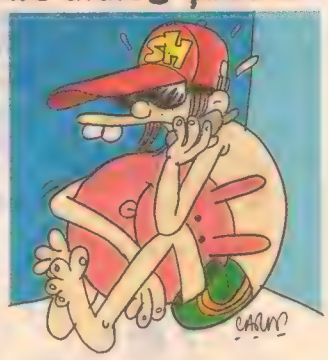

- Alo Sıkılhan, annen ben, "önüne hedefler koy" diye aradım seni, evet.

- Şimdi mi?

- Babanla beraber önüne bi kaç hedef koymuştuk ama.... Saint Joseph'i iki puanla kaçırdın, her neyse yenilerine bakman lazım. Bak, Türkiye her alanda yeni başarılara imza atıyor, gerek Sertab Erener, gerek Yaşar Nuri Bilge Ceylan'ın Matrix adlı filmi... Koltukların Sıkılhan, kabarıyo dimi onlar?

- Şu an kabarık.

- İyi işte... İsteyince yapabiliyoruz çocuğum. Şimdi ben kapatıyorum, sen önüne hedefler koy sonra da onları iste. İstemelisin Sıkılhan, evet.

- Peki.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben, bak sana ne sorucam, içinden ses geliyo mu senin?

- Bazen tıkırtılar duyuyorum Bunalgül.

- Ya hemen alay etme salak. Ciddiyim ben. Hani "içindeki sesi dinle" felan diyolar ya, işte onu soruyorum, benim içimden hiç ses gelmiyo da. Şaçma di mığ? Gelmesi lazım yani. İçimdeki ses bi kere gazoz bile istemedi benden. Büzge'ye sordum onun içinden geliyomuş ses. Ama "Dinlersem kaltak yapıcak o ses beni" diyo. "Tayfun'a ver" diyip duruyomuş o ses. Bu arada Tayfun kim Büzge de bilmiyo. Sen tanıyo musun Tayfun'u?

- Bilemiyorum Bunalgül. Neyse şimdi benim gitmem lazım. Yüreğimin götürdüğü yere gidicem.

- Ay deliricam yaa, milletin ne güzel yüreği felan biyerlere götürüyo, içinden sesler geliyo... Acaba bende mi bi tuhaflık var?

- Alo, Sıkılhan, ne oldu bil bakalım.

- Sana olan şeyleri bilmek çok zor Bunalgül.

- İçimden ses geldiiiii.

- Tayfun yanında mı? Heheh....

- Yivrençsın Sıkılhan. Hemen Tayfun'a felan çekme olayı. O Büzge'nin içindeki ses. Ayrıca Tayfun kim, hiç kimse bilmiyo. Annem'in şu anda Niğde'de oturan bi halası var, onun oğlunun adı Tayfun'muş ama, "Evli barklı adam" diyo annem. Ay konuyu dağıttın işte salak. İçimdeki ses bana hemşire olmamı söylüyo ama Kahire'de olcakmışım. Çok ciddiye almadım fakat olsun, ilk kez konuştu.

- Bence ciddiye almalısın Bunalgül. Dinle o sesi durma burda.

- Çok ayıp Sıkılhan.

- Nedir o anne?

- Senden bana önüne koyduğun hedefleri fakslamanı istemiştim.

- E, yaptım onu ben.

- Olmaz ki çocuğum, Ali Atıf Bir'in hedefini çalmışsın. Ne demek şimdi "2005 yılında iki milyar dolar reklam bütçesi hedefliyorum". Bu Atıf Hoca'nın hedefi. Niye aldın adamcağızın hedefini.

- Verdiğin süre kısaydı, televizyondan duydum.

- Başkalarının hedeflerini alma bir daha çocuğum. Listeni okumuycağımı sandın de mi? Sanmamalısın, evet. Hiç komik bulmuyorum! Mizah bu değil Sıkılhan. Sanmıyorum.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

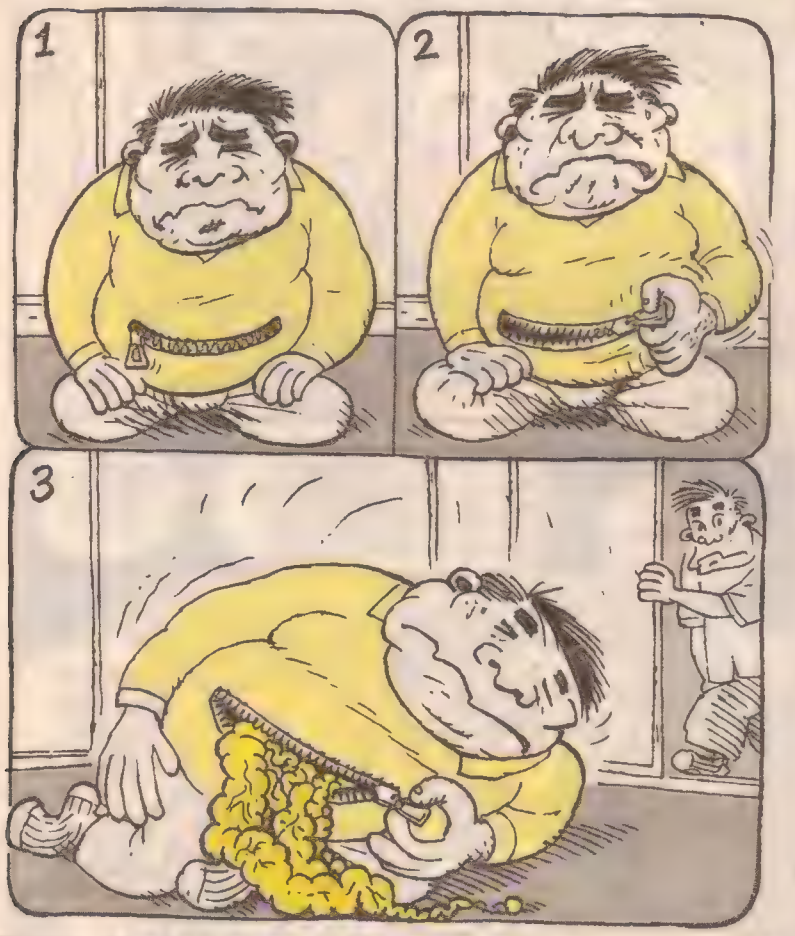

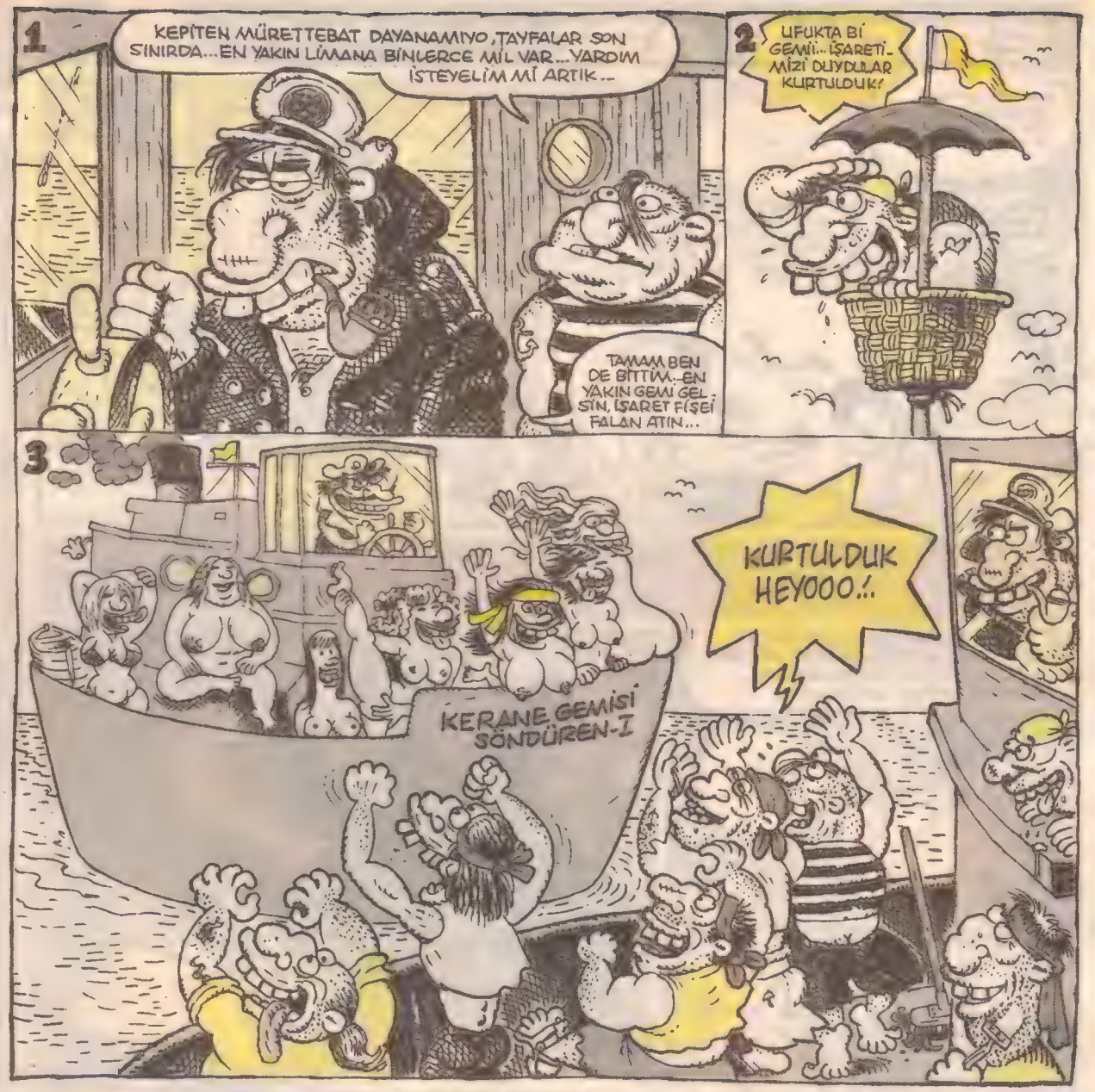

Akşamserası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

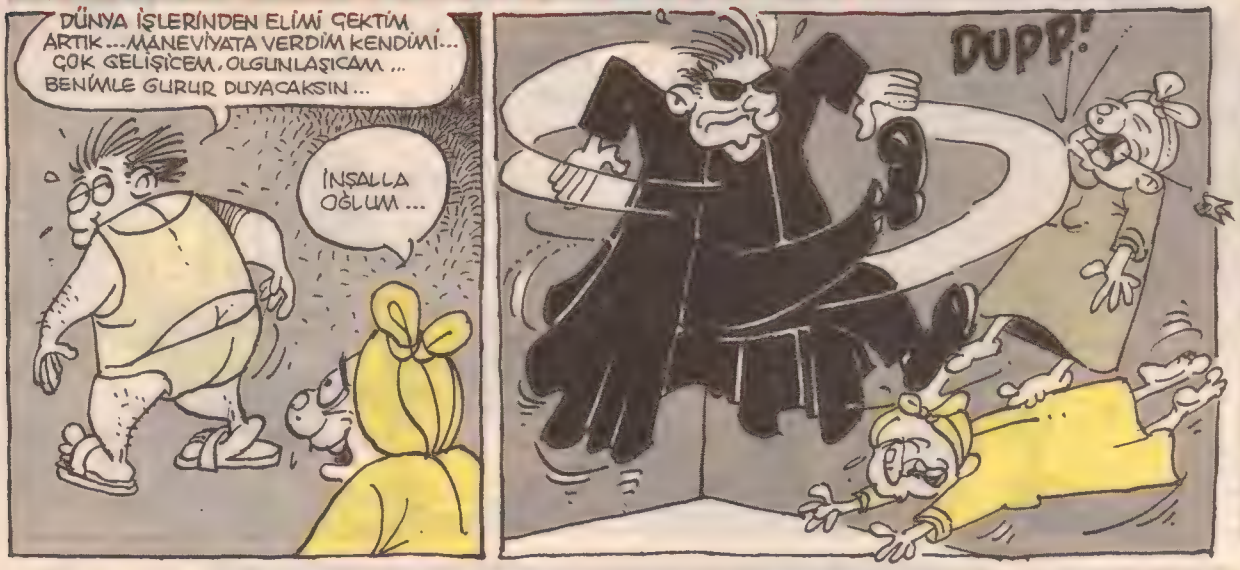

PANTOLON

metinfidan

ÖZGE SAMANCI

RADYO GÜNLERİ

Yazan: Haybeci Şensoy

İçimde baharın binbir renkli sanki çocuklar gibi şakrak ve sevinçliyim bugün. Yüzbin dolarlık müzik setim, çocuklar gibi onu Amerika'dan gemiye koyarak tam iki metre missurili zenci yirmibir günlük bir serüvenden sonra gemiyle tuzlu küpeşteden sabah erkenden Tophane gemi limanına giderek müzik setimi aldım. Sedat bir harika. Ona Sedat diyorum. Sizi retinanızdan tanıyor. Gözünüzü onun dijital gözüne bakınca komutu algılıyor. Kendini off'tan ona, ondan öbürüne atıyor. Kirpikten de tanıyor. Limonata da yapabiliyor. Bildiğimiz buz gibi limonata bu işin esprisi... Akşam radyo kanallarını retinamla zaplarken birden bir frekansın köşesinden karşıma bir Türk şarkısı duydum. Hani vardır ya... Naaay naay nay nay nooom.. Na nayna nay nananay naa naa nay nay nooom!.. (veya Tenten Tenten). Türklerin dinlediği arkası uzamalı bir Türk şarkısı. Birden kendimi sanki suç yaparcasına kışkırık hissettim. Hurrudamurru deyip sonuna kadar dinledim. Türk şarkıcının sesi kadın sesiydi ve şöyle diyordu karşı kıyıdan: "Yeşil gözlerim beni, muhabbet yaparım ben." mealinde birşeyler. Aaah o ne güzel bir şarkıdır onlar. İzel var. Onu tanıyorum.. Ufuk var.. Ve daha nice bunlar ortak belleğimizde. "Herşey karanlık. Binnur, o ney ki?" Aaaah Türk şarkıları!. Oaahh! 64 saattir aralıksız Türk şarkısı dinliyorum artık... Güftesi hocamhaşırgan kültürlü hicazkâr peştemal saz Sezaisi... Aaah Zeki Şensoy, Hamit Cücesöz, Safiye Yayla, Münzile Senar. Hepsi büyük dev bunlar. İsimlerde hatâlar olabiliyor teşbihte zaten. Ne diyor Ferit abimiz zaten? "Hatasız kul kalmaz." öyle ya, ben hata yapmasam sen hata yapmasan, kalır mı hatasız kul? Keşke bir kaç gün önce değil de daha önce başlasalarmış bizimkiler bu tip müziğe...

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

caksarısefası

metinfidan@leman.com.tr

Kontrolsüz

çiğdem

EĞER DEDİKLERİMİ YAPARSAN BU...

GIZ!..

KADINI DA SANA VERİRİM, ANLAŞTIK MI?..

KAPTAN NEREDEYİZ BİZ? HİÇBİR ŞEY GÖRMÜYORUM KARA NERDE?..

GRMLL GIZ!..

YUKARDAKİ KARELERE BAKIP "BU NE BİCİM HİKAYE" FİLAN DEMEYİN.. BU KARELERİN HİKAYEMİZLE HİÇBİR ALAKASI YOK!. ONLAR ÇİZİP DE YARIM...

....BIRAKTIĞIM, AMA SİZE DE GÖSTERMEDEN EDEMEDİĞİM BİR ÖNCEKİ HİKAYENİN KARELERİ.. BELKİ İLERDE BİTİRİRSEM YAYINLARIZ, ASIL HİKAYE YAN KAREDEN BAŞLIYOR..

MİRZA VE TRİO'NUN GEÇTİĞİ TUHAF ŞEHİRDE!..

SATILIK ŞAİRLER VAR, PİYANİSTLER, RESSAMLAR, HEYKELTRAŞLAR VAR... ÇİZGİROMANCILAR, KARİKATÜRİSTLERİMİZ VAR...

VİOLENİSTLERİMİZ, SATILIK RESSAMLARIMIZ VAR...

HEPSİ DE BİRİNCİ SINIF ÇOK YETENEKLİ HA BEYLER, BAYANLAR!..

NEEE? BENİMLE YATMAK MI! SENİN BU SAATTE DIŞARDA OLMAN BİLE TEHLİKELİ!.. NE İŞİN VAR BURALARDA. KAÇ YAŞINDASIN?..

SEKİZ VE PARAM VAR!..

HADİ GİT EVİNE!..

YA DA KULAĞINDAN TUTUP AİLENE BEN GÖTÜRECEĞİM SENİ!..

A-AAAA!.. ADAM GİBİ KONUŞUYOR! NECİSİN SEN BAKIYIM!..

YAT BENİMLE...

BEN PİYANİSTİM BEBEĞİM!.. PİYANİST!..

OUCH!..

DO-re-sol FA-J Miiii LA re-re-J

Akşam Serisi

çiğdem

Feyzi Özşalon

feyzi@leman.com.tr

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

KOMŞUSUNDAN NEZ'İ ARAYAN BİZDEN DEĞİLDİR!

*** Ben Ganalı boksörün yerinde olsam, Zerrin Özer'i en az bi kere Zenci Kilisesi'ne götürüp ilahi söyletirdim!**

* Yıllar önce hoşlandığım bi kız vardı. Yerli sinema bi insandı, neşeli, tatlı. Ama kafası çok iyi çalışmıyodu. Üniversite sınavına girdi, kötü geçmiş. (Bu arada, bizim zamanımızda sınavı kötü geçenlerin her nedense "Cevapları kaydırdım" gibi kolpaları vardı, şimdi de var mıdır, bilmem.) Sınavdan iki gün sonra filan beni aradı, "Sınavı kaybedersem benimle evlenir misin?" dedi. İnceden "tiskindim" ama ona söylemedim. Onunla hiç evlenmedim.

*** Sertab'la Eurovision, mutlandırıyor bizi...**

* Genç idik, İskenderun sıcağında, akşam üstü çay içiyoruz bi yerde... Yan masalardan birinde bi aile: Adam, karısı, iki oğlu... Çocuklar durmadan koşuşuyor ve konuşuyorlardı... Adamla kadın da bir yandan onlara "durun, susun" deyip, öte yandan kendi aralarında tartışıyorlardı... Sonra bi ara, adamı mendille boynundaki teri silerken gördüm... Dişlerini sıkmış, tıslar gibi "Adamın canını sıkmayın, sıkmayın" diyordu...

*** Felekle "bartır" yaptım... Ben onu görmezden gelicem, o da benim yüzümü güldürecek...**

* Fizikseldir, kimyasaldır, biyolojiktir...

Ve belirleyicisi genellikle matematiktir...

Aşk gayet sayısaldır...

*** Kadehinde zehir olsa, ben içemem geri götür...**

* Geçen gün yolum Tophane'deki Süryani Kilisesi'ne düştü, pazar ayini... Papaz dedi ki: "Uykuları falan çıkarırsak, anca 20 yıllık net bir ömrümüz var... Bu 20 sene için ahireti kaybedersek yazık olur..." Ayinden sonra avluda çay ikram ettiler, çok güzeldi... Görevli adama "Süryanilerin çayları hep böyle güzel mi olur?" diye sordum, "Hepsinin olmaz, diğerlerini bilmem, benim çaylarım güzeldir" dedi...

*** Bakire koyun: Kuzuoğlankuzu!**

* Nez'in telefon hattı reklamını izlediniz mi, "Beni her yerden arayabilirsin" diyor, "evden, işyerinden, okuldan, komşundan..." Gidip komşusundan Nez'i arayan insana selam da vermem... Ayrıca, çocukları ve sersemleri yanlış davranışa teşvik yok mu bu reklamda?.. Hakkaten acil bişey olursa, nasıl gidip arayacaksın o komşudan?.. Bi de komşu neymiş ya?.. Sen de komşusun... Yani hedef de gösteriliyosun bir yandan!..

*** Azizella dostum Şebnem S.'ye döşemeci usta ne demiş, buyrun: "Afedersin, 78'den beri vergi mügemmeliyim!.."**

* Geçen gece kuruyemişçide bir adamın kasadaki genje, karısından şikayetlerini anlatmasına tanık oldum.. "Bütün gece televizyon seyret, sabah uyu, böyle karılık mı olur" diyodu... Sonra da "Onlara kalsa ben dinden çıkmış, işe yaramaz bir adamım" dedi... Kuruyemişçi "Dinden nasıl çıkmışın abi" diye sordu... Adam "Babası diyor hep bunları" dedi... Çıkışta bi de bulut gibi böcek ilacına denk geldim, iyice!..

*** Bi sürç-i lisan, bi insan!..**

* Süper Lig, PAF, genç, süper genç ve yıldız takımlarında şampiyon olan Be-

CEZMİ ERSÖZ

AŞIRI SEVGİDEN DOLAYI İŞLENEN CİNAYET (2)

Şehrin uzak semtlerinden birinde, iki katlı villalardan oluşmuş, ormanlık bir arazinin içine kurulmuş bir sitede oturuyordu adam. Sitenin girişinde bekleyen güvenlik görevlilerine adamın ismini verdi. Güvenlik görevlilerinden biri adama telefon açıp isimlerimizi söyledi... Onay alınca görevli gayet kibar bir şekilde, **Buyurun geçin,** dedi... Kapısının önünde oldukça pahalı arabaların park ettiği bir villanın önünde durduk... Evin hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın açtı kapıyı... Profesyonel bir nezaketle, **Hoş geldiniz,** deyip bizi salona aldı... Salon son derece gösterişli döşenmişti. Duvarlardaki tablolar gördüğüm kadarıyla paha biçilmezdi... Mobilyalar ve halılar antikaydı... İnsanı ezen bir gösteriş ve konfor vardı bu evde... Biz oturduktan biraz sonra söylediği adam girdi salona. İri yarı, kendinden çok emin gözükmeye çalışan biriydi. Üzerinde koyu renk bir bornoz vardı. Saçları ıslaktı. Bornozunu bile çıkarmaya tenezzül etmemişti... Onu yanaklarından öptü ve; **Neredesin sen kız, kaç haftadır aramıyorsun?,** diye şaka yollu azarladı... Elimi sıkarken beni oldukça soğuk, ama meraklı bir ifadeyle süzdü... Ya çok duygusuz, ya da duygularını çok derine gömmüş bir insanın ifadesi vardı onda...

Önce çok sıradan şeyler konuşuldu... Konuşulan şeylerin hiç biri benim için bir şey ifade etmiyordu. Ben konuşulanlardan çok adamın ve yıllardır tutkuyla bağlandığım insanın yüz ifadelerine, dahası beden dillerine bakıyordum... Onun, çok güçlü, çok zengin; ama aradığı sevgiyi bir türlü bulamamış, çok ilginç, çok trajik adam, diye söz ettiği adamda sevgiye susamışlığı arayıp duruyordum... Sevgiye dair hiç umudu kalmamış gibiydi sanki... Sadece sevgiye değil, başka her şeye..Hayatın anlamını yitirmiş ve bulmak için gerekli olan inancı yitirmiş gibi göründü gözüme... Yaşamak istediği sanki bu değilmiş, ama elinden başka bir şey gelmiyormuş gibiydi... Her şeye inancını yitirdiği için sanki hayatla bir tür oyun oynuyordu... Ama bu oyunu oynarken çok fazla sıkıldığı ve zorlandığı belli oluyordu... Çok gereksiz bir yerde abartılı bir kahkaha attıktan sonra, yüzü birden anlamsızlaşıyor, gözlerine karanlık bir hüzün çöküyordu... Kim bilir ne zamandır sevgiden çok nesneler önemliydi onun için. Yeni aldığı bir arabadan söz etti uzun uzun. Bu araba için ne kadar çok masraf yaptığından... O arabadan bu ülkede üç kişide bulunduğundan, birinin kendisi olduğundan... **Ankara**'ya iki saatte, **İzmir**'e üç saatte gidebildiğinden... Bunlardan söz ederken karanlık, ama kaçamak bakışlarla beni süzdüğünü fark ediyordum. O beni böylesine karanlık bakışlarla süzmeye başladığı andan itibaren o evde neden bulunduğumu sorgulamaya başlamıştım ben de... Bu sırada hizmetçi kadın hazırladığı masaya servis yapmaya başlamıştı... Bunu gören sevdiğim kadın hemen kalkıp hizmetçinin elinden tabakları alıp kendisi servisi yapmaya başladı. Hizmetçinin elinden tabakları alırken ve, **Sen artık gidebilirsin, ben hallederim,** deyişinden bu eve hiç yabancı olmadığını ve sık sık geldiğini hissetmiştim... O an bu evde ve bu hayatta iyiden iyiye fazlalık biri olduğunu hissetmeye başlamıştım... Ama ne yapabilirdim ki, bir kere hiç güneş doğmamış odamdan dışarı çıkmış, bana güneşi ve umudu getireceğini umduğum birini sevmiş ve ona inanmış, onunla buraya gelmiştim işte... Sevdiğim kadın bu evde benimle olduğundan çok farklıydı. Yürüyüşü, edası, o geyşa tavrı... Servis yaparken çıplak bileklerini ezik bir nezaketle büküşü... Adamın kaba esprilerine mutlu mutlu gülümseyişi... Ona istediklerini sorarken çıkan o yanaşma sesi... Bu güç ve zenginlik karşısında takındığı o boyun eğici ve abartılı kibar tavrı daha önce hiç görmediğim yanlarıydı...

Bir tülün arkasından seyrediyordum sanki onu... Gerçekler sanki bu tülün arkasından daha net gözüküyordu...

Bir ara adamın cep telefonu çaldı... Onun da boyun eğdiği birileri vardı. Ayağa kalkmış, sürekli karşısındaki insana, **sayın bakanım**, diyor, konuşurken biraz önce oturduğu koltuğun etrafında dönüp duruyor... Adam, **sayın bakanım**, diye konuşurken, sevdiğim kadının bir taraftan servis yaparken, öbür taraftan hayranlık dolu bakışlarla onu izlediğini görünce buradaki hayatı ardından seyrettiğim tülün biraz daha kalınlaştığını hissetmiştim sanki...

Adamın telefon konuşması bittikten sonra masaya oturduk. Masada hayatımda belki de birkaç kez tattığım yiyecek ve içkiler vardı..Havyar, ıstakoz, ithal içkiler, ve daha adını bile bilmediğim bir çok egzotik meyve ve yiyecekler...

Hiçbirine dokunmadım. Durmadan sigara içiyor ve ne yapmam gerektiğini düşünüyordum... Adamın sorduğu bir iki soruya aksi ve ters yanıtlar verdim. Sinirlerim iyiden iyiye gerilmişti. Durmadan sevdiğim kadına bakıyor, gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalışıyordum... Çocuksu, huysuz, acımasız bir şeytan tarafından ele geçirilmişti sanki yüzünün ifadesi... Hep bir süre önce bana söylediği söz çınlıyordu kulaklarımda: **Beni yeterince tanısaydın sevmezdin..Beni yeterince...** Bu sözün anlamını şimdi daha iyi anlıyordum.Anlayınca da göklere yükselen ve oradan insan ruhunun karanlıklarına indirilen bir kukla gibi hissediyordum kendimi... Tekrar yüzüne bakıp çaresizliğimi anlamasını istedım, ama onda kavramakta son derece güçlük çektiğim ifadeden başka hiçbir şey göremedim... Sezgilerime alabildiğine yüklendim... Ve işte o an içim pişmanlıkla yandı:Not defterime yazdığım yazıyı okumuştu... Aşkımızın en dorukta olduğu bir an onu terk edecektim... Aşkımızın en dorukta olduğu zamanı işte o saptamıştı... Bilerek beni bu eve çağırmıştı.Tuzağa düşmüş bir av hayvanı gibi hissediyordum kendimi... Bu tuzaktan onulmaz bir yara almadan nasıl kurtulacağımı düşünürken adamla gizlice fısıldaştıklarını fark ettim, adama bir şeyler söyledi, ama duyamadım, adam bunun üzerine sinirli bir tavırla masadan kalkıp arka odalardan birine gitti... Ve birkaç dakika sonra sevdiğim kadın masadan kalkıp onun yanına gitti... İçerden sesleri geliyordu.Tartışıyorlardı... Bir ara adamın sesi yükseldi... Bir sessizlik oldu ardından... Sevdiğim kadın göründü sonra.Yanıma geldi ve; **seni burada istemiyor,** dedi...

Donup kalmıştım. Burnumda kanımın kokusunu hissettim bir an. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.Sesim güçlükle çıktı dudaklarımın arasından: **Peki sen?** diye sordum... **Ben burada kalıyorum,** dedi... **Bunu bana yapamazsın,** dedim. Sesimi ben bile tanımıyordum... **Her şeyin sonu olur bu, biliyorsun değil mi?**

Biliyorum, dedi... **Ben yapmasaydım, sen yapacaktın. Defterindeki yazıyı okudum. Yazdığın gibi, işte aşkımızın en dorukta olduğu an. Bu senaryoyu sen yazdın, ben de uyguladım...**

Her yer kararmıştı sanki. Ve bu korkunç karanlıkta sadece onun acımasız bir şeytana teslim olmuş ve bu teslim oluşta ihtirasla büyümüş gözbebeklerini görüyordum...

O evden, gecenin bir yarısı çıkıp sokaklara düşen ben miydim, bir başkası mıydı bilmiyordum... Lanetlenmiş yazgım bir kez daha doğrulanmıştı işte... Bu lanetlenmişlik irademi yenmiş, beni buraya, bu eve, bu sona kadar sürüklemişti...

Yine de bu kadar acımasız olabileceğini tahmin edemezdim, ama Söylediği doğruydu. Bu sonu kendim hazırlamıştım aslında... Başından beri beni terk etmesi için sevmiştim onu... Bu lanetlenmiş yazgıma bile isteye onu da ortak etmiştim... Not defterimdeki o yazıyı okuyacağını tahmin ederek yazmıştım... Tutkuyla bağlandığı biri tarafından terk edilmekten delice korktuğunu bile bile... Bana öylesine bir son hazırlamıştı ki artık istesem de onu terk edemezdim...

Taksiye binmek istemiyordum... Yürürsem acım biraz daha hafifler diye düşünüyordum. Ama ne mümkün... Her nefes alışımda, her adım atışımda acım daha da katlanılmaz hale geliyordu... Kalbim hala yerinde duruyor muydu bilmiyordum, ama, ona adeta yalvarıyor; sus ve ne olur daha fazla incitme beni, diyordum... Ama kalbim artık bana ait değildi, o artık bu lanetlenmiş aşkın tarihine aitti. Ona söz geçirmem imkansızdı... Bu öykü beni çoktan aşmıştı...

Sonra savrulmaya başladım... Kime tutunmaya çalışsam onu da kendi acıma ortak ediyor, bir başkasının ben de açtığı yarayı karşıma çıkan insanlara

şiktaş futbolcularını, hocalarını kutlarım... Aşağıdaki şiiri yeniHarman'da yayınlamıştım, Leman'a da taşımak istedim... 100 yılda bi hatırım olmasın mı?..

sisli geçmiş zaman

bırak pardesün buruşuk
kalsın luçe
bırak konuşsunlar
zaten onlar hep konuşurlar
bırak saldırsınlar luçe
sen akıllı savunma nedir
iyi bilirsin

bırak pardesün buruşuk
kalsın luçe
sen onu örtecek
terli bir sırt bulursun

KAÇAK YAYIN 2. Sayısı geliyor

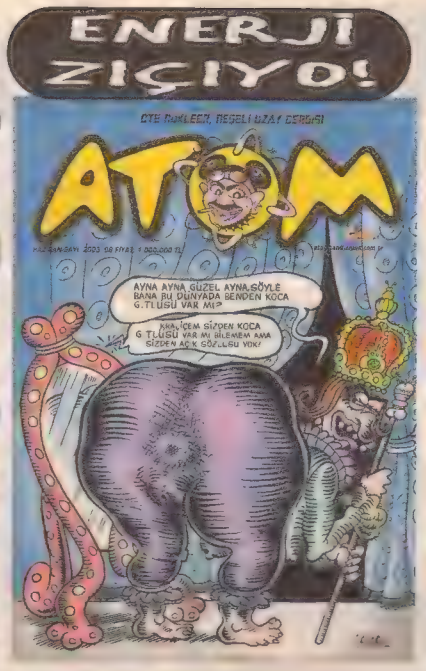

taşıyor, kendi lanetimi onlara da bulaştırıyordum... Onunla ilişkimi kafamda bitirebilmek için başkalarını hayatıma alıyor, ama aldıklarım benim yerime o yarayı görüyorlardı... Ben diye o yarayı görüyorlardı... Başkasının ben de açtığı yarayı kapatmaya çalışıyorlar, ama o yara onları da mahvediyordu... Bu yara kalpten kalbe, hayattan hayata geçiyordu durmadan...

Ne kadar acı verse de bir süre yalnız yaşamaya başladım... Hayatıma kimseyi almıyordum artık... Başkalarına acı çektirmemin bir anlamı yoktu... Cezamı tek başıma çekmeliydim...

Haftalar sonra bir gece yarısı kapım çalındı... Acımı uyuşturmak için ölesiye içip sızmıştım. Ama zilim öylesine ısrarlı çalıyorduk ki, o haldeyken bile uyandım. Garip bir heyecanla çarptı kalbim. Acaba o mu geldi? diye geçmedi değil kafamdan... İnsan birini unutamadığında böyle boş hayallere çok çabuk kapılıyor...

Kapıyı açtığımda karşımda parmakları silahlarının tetiğinde bekleyen üç polis gördüm.

Hayrola, bir şey mi oldu? Gecenin bu saatinde kimi arıyorsunuz? dememe kalmadan; **Çabuk giyinin , emniyete gidiyoruz, hakkınızda ihbar var,** dediler...

Terörle Mücadele Bürosu'nun yarı karanlık bir bodrumunda saatlerce bekletildikten sonra sorgulamayı yürüten baş komiserin karşısına çıkartıldım. Yasadışı bir örgüt üyesini evimde sakladığım için oraya getirilmiştim... Yakalanan bu örgüt üyesi ifadesi alınırken benim adımı ve adresimi polislere vermişti. Baş komiser örgüt üyesinin ifadesinin nasıl ve hangi yolla alındığını belli etmek istercesine bir tonda söylemişti bunları...

Ben de o örgütün üyesi miymişim?... Bu örgütle bağım ne düzeydeymiş?...

O denli yaşadığım ihanetin ve uğradığım haksızlığın acısıyla doluydum ki bu ana dek neden buraya getirildiğimi bir türlü anlayamamıştım...

Evet, aylar önceydi.Yıllardır görüşmediğim, ne yaptığını, neyle uğraştığını bilmediğim bir arkadaşım beni aramış, polis tarafından arandığını, başının dertte olduğunu, birkaç gün evimde kalıp kalamayacağını sormuştu... Onu böylesi zor durumda bırakamazdım... Bana ihtiyacı vardı... Git polise teslim ol, diyemezdim her halde... Birkaç gün ben de kaldı... Ne tuhaftı ki ona da yaşadığım bu ayrılığın ve ihanetin acısında söz etmiş, aşklar ve kadınlardan söz edip durmuştuk... Bir keresinde; **İyi olmuş biliyor musun, aşkta karşılık bulanlar iyi devrimci olamazlar, hem seni aşağılık bir para babasıyla aldatmış, senden şimdi öyle iyi bir devrimci olur ki, katılsana bizim saflarımıza,** bile demişti...

Ve bir sabah, sabah dediğime bakmayın öylesine geç saatlere kadar içiyordum ki, öğlen saatleriydi sanırım; uyandığımda masama küçük bir veda notu bırakıp, notta bana her şey için teşekkür ettiğini ve devrimci duygularla sarıldığını söyleyen bir şeyler yazıp gitmişti... Notun sonuna da; **Aşkta aradığını bulamayanlar iyi devrimci olur , bunu iyi düşün,** diye yazmayı da unutmamıştı... Beni kolaylıkla ihbar edecek biri değildi. Ağır işkence gördüğü belliydi... Çaresiz kalmıştı demek..

Başın çok dertte dedi, baş komiser..**Eğer direnir de bize birkaç isim vermezsen buradan kolay kolay çıkamazsın... Buradan çıksan bile, yardım ve yataklıktan seni içeri atarız, senelerce yatarsın...**

Kimseyi tanımıyorum ben, dedim... **Kendimi bile tanımıyorum...**

Senin gibileri çok gördük, dedi baş komiser... Sonra da bir polisi çağırıp; **atın bunu hücreye, konuşmaya ikna olana kadar kalsın orada** diye emretti...

Emniyetin ışık geçirmez, bileklerime kadar lağımlı sularla dolu, kedi büyüklüğünde farelerin cirit attığı hücresinde kaç gün, kaç gece kaldığımı bilmiyorum... Zaman kavramını bile yitirmiştim. Aslında bu ceza bana iyi gelmişti. Yaşadığım o büyük acı biraz olsun hafiflemişti... Bu yüzden kurtulmak için çok da çaba harcamıyordum... Sanki sızısı bir türlü dinmeyen ayrılığın acısını unutmak için böylesi cezalandırılmaya ihtiyaç duyar gibiydim.

Gerçi avukatım yanıma çok geldi, benim için çok uğraştığını, er geç beni buradan çıkartacağını söyledi, ama onun bu sözlerini inanılmaz bir kayıtsızlıkla dinliyor, ne derse başımı sallıyordum... Kaderime razı gibiydim...

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir gün hücremin kapısı açıldı, bir sivil polis beni baş komiserin odasına götürdü.

Baş komiser hiç olmadığı kadar iyi davranıyordu bana... Hatta **çay içer misin?** diye bile sordu...

Hayrola? **Siz bana hiç bu kadar iyi davranmazdınız...Ne oldu, bir şey mi var?** diye sordum baş komisere...

Baş komiser bunun üzerine bana anlayış dolu bir merakla bakıp; **o hanım senin neyin olur?** diye sordu...**Yat kalk ona dua et. Çok uğraştı senin için....Onun sayesinde çıkıyorsun buradan...**

O hanım, diye ismini söylediği, bana hayatımın en büyük acısını tattıran o kadının adıydı...

cezmiersoz@leman.com.tr

* **Diyarbakır.** 29 Mayıs Perşembe günü **Diyarbakır Festivali**'ndeyim
* **Diyarbakır.** 30 Mayıs Cuma günü saat 15:00-18:00 arası **Kitap Diyarı**'ndayım
* **Urfa.** 31 Mayıs Cumartesi günü saat 16:00-19:00 arası **İştar Kitabevi**'ndeyim
* **İzmir.** 7 Haziran Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **İzmir Sivil Toplumlar Örgütü Buluşması**'ndayım. TÜYAP Fuarı DİGİL standındayım
* **Bursa.** 12 Haziran Perşembe günü. İkindi buluşmaları. Saat 18:00-20:00 arası **Fima Final Marketing Kitabevi**'ndeyim. Atatürk Cad. Ulucamii karşısı Heykel/Bursa... Tel: 0224 - 225 62 90

Akşamsefası

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

NİTELİK

Ne zaman sokaktan geçsem, dönerci çocuğu, sıkıntıyla sokağa dalmış görüyorum. Otuz yaşlarında, sigarayı yiyerek içiyor, hiç gülmüyor. Hergün aynı, kirli camekanın arkasında. Aynı yağlı, terli boş surat, bulaşık bezi gibi. Sokağın demirbaşı. Ya da hurdalığa atılmış yağlı motor parçası gibi.

Sokağı döndüğünde, gözümü alır. Hareketsiz duruşu cehennem bekleyişi gibi, hayat böyle mi sürüp gidecek, böyle sürüyor. Sokağa değil, tuzağa düşmüşüz. Bir tek gün onu başka bir suratla görsem, sevineceğim, hayatımda nihayet bir küçük değişiklik oldu, diyeceğim. Sokak gün boyu hareketli, ileri geri koşturanlar. Yavaş, ağır hareketlerle, kımıldamadan bakıyor yine. Kim olduğumu bilmez. Tanımaz beni. Sokağa o kadar girip çıkıyorum ki, beni görünce aşinalıktan tebessüm eder, selam verir gibi. Onunla aynı tekrarların, aynı sıkıcılığın külünü yalıyoruz hergün bu sokakta. Ben çok yorgunum, her hafta, yazımın başına oturup, ruhumu kurutuyorum. Kağıt gibi, teneke gibi suratla dışarı çıkıyorum. Kimseyle hoşbeşe takatim yok. Kimbilir o da beni görüp, aynı şeyleri düşünüyordur: "Yine aynı adam, yine geçiyor, yine aynı adam...". Bakışlarıyla üstüme bir ağ atıyor gibi, farkındayım. Birgün onu camekanın arkasında görmesem üzülür müyüm, bilmem, ama bir parça ölürüm, çünkü onu o kadar görüyorum ki, kendi kolum, kendi bacağımdan çok...

Sokağı tıka basa doldurmuş kafeler ana baba günü, yürümek mümkün değil. Hırpani kılıklı, dilenci olmalı, genç bir kara çocuk, çırpınarak yere attı kendini, sırt üstü, kazan kapağı gibi düştü. Can veriyor gibi. Neye uğradığımı şaşırdım. Göğsü fokurdayan tencere kapağı gibi, kalkıp kalkıp iniyor. Etraf birden boşaldı, kimseler kalmadı. İçinden dışarı kaburgalarını yırtarak birşey, cinler fırlayacakmış gibi. Göğsünün içinde aklını yitirmiş bir leylek mi saklı? Kaçmasın diye mi avuçlarını demir gibi kilitlemiş. Sevinç, şehvet dolu genç kalabalık zınk diye durdu. Çocuk yerde çırpınıyor, kafasını taşa çekiç gibi vuruyor. Ağzında hayvanların salyası, köpük. Kayıtsız gözlerle izliyor kalabalık. Bazıları için bir köylü eğlencesi olmalı. Birkaç kişi: "Sara, sara, sarası var!" diye bağırdı. İçinden şeytan çıkacakmış gibi, sırtını kaldırıma vuruyor. Gürültülü sokağa derin bir sessizlik yerleşti. Uğursuz birşeyler oluyor gibi, saralı çocuk zehir spreyi fışkırtıyor gibi. Yanına koştum. Yumruklarını tuttum açmaya çalıştım. Eski bir han kapısı gibi yumrukları. Paslanmış. Artık hiç açılmayacak ağır demir kilitler gibi. Ne bileyim, sara hastalarının avuçlarını açmaya çalışmak, dilini yutmaması için ağzı açılır, falan filan, böyle bilirim...

Ama çocuk çok kötü, türküdeki gibi, taştan taşa çalıyor, kendini...

İnce, uzun boylu, uzun saçlı bir çocuk korkuyla başımda bağırmaya başladı, ne bağırması, tepiniyor: "Dokunmayın ona, dokunmayın, o sara hastası, sara hastalarına dokunulmaz...". Korkuyla elimi çektim. Çocuk bağırmaya devam ediyor: "Ağbi, ben Tıp üçte okuyorum, dokunmayın ona, bakın ben bile dokunmuyorum...".. Üniversiteli çocuk tam bir panik içinde... "peki, peki bağırma, dokunmuyorum, şimdi ne yapacağız peki?..".. "Bilmiyorum ağbi, ben daha üçteyim!..".

Tekrar hastanın yumruğunu tuttum, üniversiteli çocuk kan ter içinde hala tepiniyor: "Ağbi bak, ben tıpta okuyorum, ben bile dokunmuyorum, dokunmayın ona!.."

Kurumuş suratlı yaşlı bir ihtiyar, Kürt şivesiyle: "Neler oluyor?" gibisinden birşey sordu, seyircilerden biri: "İlaç bulamamış, hastaneye almamışlar düştü bayıldı!" dedi. Doğu şivesiyle: "arkadaşlar, TECE yine gahpeliğini yapmıştır" deyip, gitti...

Tıp öğrencisi aynı panik nakaratla kalabalığa bağırıyor: "Bakın ben tıp öğrencisiyim, ben bile dokunmuyorum, dokunmayın ona..."... Bir eliyle de beni hastanın yanından kaldırmaya çalışıyor.

Kimse yere düşen çocuğa yardım etmediği için koşup gelmiştim. Şimdi yanında durmamı istemiyor, çocuk. "Hocana bir daha sor sen, sara hastalarının avuçları açılır!" dedim. Üniversiteli çocuk: "Üçe gidiyorum ağbi, tam bilmiyorum, şimdi hocamı arıyorum..". Gerçekten hocasını telefonla aradı. "Hocam, sara hastası, herkes başında, dağılın, dedim, beni dinlemiyorlar...", alnından ter fışkırıyor..

Bir şair arkadaş koşup yetişti, elleri belinde: "Benim bildiğim burnuna soğan tutulur, ama onun da genellikle işe yaramadığı söylenir!..".. dedi, kalabalıktan bir kadın, "ne dediniz?" dedi, şair arkadaş tekrar: "Benim bildiğim soğan tutulur burnuna, ama, onun da genellikle işe yaramadığı söylenir!" diye yüksek sesle anons eder gibi söyledi.

Bizim dönerci, kalabalığı bir hışım yırtıp kulağıma: "Abi dikkat et, o her zaman aynı numarayı yapar, birazdan kalkıp, ilaçlarımı alacağım, ver on milyon diyecek.."

Saralı çocuğun yakasında küçük bir tabela: "Sara hastasıdır. Konuşamaz. Onunla konuşmaya çalışmayın!..".. Yazı ne anlama geliyor, şaşırdım. Tıp öğrencisi hala tepiniyor: "Ağbi bakın ben bile dokunmuyorum, sara hastasına dokunulmaz!".. Saralı çocuk ayıldı, hemen, mırıldanarak yalvardı: "İlaç alacağım ağbi, on milyon ver!".. Hani tabelada konuşmaz yazıyordu. Cüzdanımı açtım, yedi milyonum var, beş milyon versem, parasız kalırım. İki milyonu avcuna sıkıştırdım. Çocuk, üstünü başını silmeden kalabalığa karıştı.

Dönerci yanımdan ayrılmıyor: "Ağbi, bu numara yapıyor!".. Dönerci oğlan yıllar sonra arkadaşlık kurmak için bir kaynak bulmuştu, beni bırakmaya hiç niyetli görünmüyor... Genç bir bayan yanıma yaklaştı, ahlak dersi verdi bana çıkışarak: "Böylelerine para vermeyin, dün otobüste de yaptı aynı numarayı!...".."

Çocuğun yanına çömeldim diye bir dayak yemediğim kal-

Gönül Adamı

bezginbekir@leman.com.tr
guneri@leman.com.tr

dı. Kalabalığı yırtıp o tıp öğrencisini aramaya koyuldum, peşinden... "Sen şu hocana bir daha sor bakalım, yolda çırpınan bir adama yardım etmek için elinden tutmayalım mı?".. Çocuk heyecanını hala dindirememiş: "Ağbi, laf anlamıyorsunuz, ne diyorum, ben tıp öğrencisiyim ben bile dokunmuyorum!"...

Münakaşaya girdim: "Hayır öyle değil, tamam müdahale etmeyelim, ama bir insan bu, can çekişirken olsun yanına yanaşmayalım mı, bunu mu öğrettiler sana?.."..

Genç çocuk, cahil, laf anlatılmaz halk kalabalığından biriymişim gibi çıkıştı bana: "Cahil adamlarsınız, al hocamla konuş, sara hastasına dokunulmaz!"..

Tıp öğrencisi gözden kayboldu. Ben yine tatmin olmadım, koşup bir daha buldum oğlanı. "Bak delikanlı, sokakta yüzlerce genç seyrediyor, gelip geçenler bakıyor, ne diyecek bu çocuklar, sokağın ortasında adam ölüyor kimse bakmıyor, o çocuklar, toplumun ilgisizliğine üzülmez mi. Sen hocana bir daha söyle, birşey yapmazsak bile, yanına da mı çökmeyelim?.."..

"Ağbi ne laf anlamazsın, ben tıp öğrencisiyim, ben bile dokunmuyorum..."...

Oğlanı elimden zor aldılar. Nerden bakarsan trajik... Konuşmaz yazıyor tabelada, konuşuyor. Numara yapıyorsa, sırtını yere çarpması, avuçlarını kaskatı tutması, nasıl beceriyor. Üç-beş kuruş için bir insan ölümcül bir şov yapabilir mi? Yapıyorlar işte, bugünlerde sara hastası numarasıyla ekmeğini kazanan dilenciler fazlasıyla çoğaldı...

Etraftakiler çok sıkı bir şov izlemiş gibi, tekrar tekrar birbirlerine olup biteni anlatıp, durdular.

Birkaç gün sonra, sokaktan geçiyorum. Dönerci, terliklerini sürükleye sürükleye, ağzında sigara, yanıma koştu, yüzünde şehvetli bir konuşma isteği: "Ağbi, ben sana demiştim, numara yapıyor!".. Başımı yere eğip, geçtim...

Bir hafta, ortalıklarda yoktum, tekrar sokağa girdim, dönerci, beni gördü, deliye döndü, koşarak, konuşmak için can atıyor: "Ağbi, ağbi, ben sana demiştim, numara yapıyor, ağbi böylelerini tanırım, seni ikaz ettim ağbi!.."..

Ertesi gün sokağa girdim, dönerci yanımda bitti, beni görür görmez şehvetli bir konuşma isteği: "Beni anladın değil mi ağbi, ben sana söylemiştim, numara yapıyor!"..

Diğer gün sokağa girdim, dönerci beni görür görmez işini bırakıp ardımdan koştu, ben hızla kaçıyor gibiyim, ardımdan bağırdı: "Ağbi, ben sana demiştim, o numara yapıyor, bunlar böyledir ağbi, numara yaparlar, ben söylemiştim!.."..

Dün sokağa girdim, dönerci beni görür görmez: "Ağbi, o dilenciyi hatırladın mı, ben söylemiştim, bunlar hep numara yapar!"...

***

"Anlatılmaz bir dert ile geçiyor çileli ömrüm" diyor şarkı, ama, bir şekilde anlatıyor işte... İçimizdekileri dışarı dökerken tek şansımız "dil"dir. Bazen insanın içinden korkunç, zehirli bir duman yükselir, adını koyamazsın, bir şarkı-türkü onu birden gümüş parlaklığına sokuverir. Şarkı-türkü, becerikli ustalar gibi içimizde olup bitenleri içtenlikle dillendirir. İçimizde olup bitenleri bir kuş gibi kafesinde ebediyyen tutamayız. Uçamaz, dışarı çıkamazlarsa, sinirlerimizi karmakarışık hale getirir, bir yerlerimizi delip delip geçerler. Güzel sözler, şarkı-türkü güfteleri onların kapağını açar. Yoksa, oltaya takılmış bir balık gibi çırpınır dururuz. Diyelim. İstanbul'a büyük umutlarla gelmiş ve yoksulluğa kafa üstü çakılmış bir insan "İstanbul'a neden geldim" türküsünü söyleyerek, içindeki ağır bir kütleyi söküp çıkartır. Bir kültürün gücü, içimizdeki tatlı-acı maceraları söz ustalıklarıyla ifade edebilmesidir.

Şarkı "yine geçti gam yükünün kervanı" diyor. Ama artık biz "gam" demiyoruz buna. İç sıkıntısı, darlanıyoruz, gerildik, diyoruz. Gam yükünün kervanı nedir? Özlem, hasret çolukçocuk, dert, dünya, hayat, aşk, ayrılık, bir kervan dolusu. İnsanın içinden, gözlerinin önünden bir kervan dolusu gelip geçmez mi? Geçer. Ama geçince, içimiz sıkılıyor, geriliyoruz, diyoruz. İnsan yaşadığı acıları, ayrılıkları, yoksulluğu, hüzünleri hatırlamaz mı? Hatırlar! Ama artık "darlanıyoruz". Darlanınca, gam yükünün kervanı geçmesinden korkuyoruz. Eyvah yine iç sıkıntısı bastı, yine gerildik, deyip, paniğe kapılıyoruz. Korkular üretiyoruz. Sonra niye bana böyle oluyor, diyoruz. Özlemin en derini, hayatın, dünyanın en derini içimizdeki dehlizlerinde tozu dumana katarak fırtınalara dönüşür. Dönüşmesin mi? Gamdır, kasvettir olur.. Eskilerde de oldu, annemiz-babamızda da oldu, ama, artık olsun istemiyoruz. "Sıkılmaktan" korkuyoruz.

İçimizde olup bitenleri "sıkılıyoruz, darlanıyoruz, geriliyoruz" kelimeleriyle niteleyen biziz. Gudubet suratlı, aşağılık yaratıklardır bu kelimeler. Gün gelir bu kelimeler bizi sımsıkı boğmaya başlar. İster istemez soğuk bir yüz ifadesi takınır, içe kapanırız. Uzun uzun konuşsak, ya da bir yaz gecesi şarkıları söylesek, hafifleyeceğiz, belki hayaller de kurabiliriz. Olmuyor, içimizdekileri bu kelimelerle ifade ettikçe inatçı bir suskunluğun kölesi oluyoruz.

Ne yapacaksın, Hayyam'ın dediği gibi "insan bir damla kan, bin endişe!"..

15. asırdan Ahmet Paşa'nın şu mealde bir şiiri var: "Sen sevgilinin sevincine inanma / Sen yine eski dostum kedere inan!".. Bir karadeniz türküsü: "Beni ayakta tutan, hala, o eski sevdalardır"..

Avuntu, güzeldir. Eski aşkları-acıları bir film gibi döner döner izleriz, binlerce defa. Kendimize dair bu özel filmler hoşluk ve tatlılıkla, hayaller içinde avutur. Ama böyle demiyoruz: "boş hayaller" deyip, atıyoruz. Kendi tarihimiz, yaşamımız, neden boş hayal olsun. Çoğu zaman tatlı sözleri içimizdeki hayallerin sıcaklığıyla duyarız, "boş hayaller" korkunç bir yargı. İnsan kendi bedenine karşı bu kadar acımasız olmamalı. Bilmem farkında mısınız, bir yığın çıldırmış kelimeler zihnimizde fink atıyor, boş hayal, sıkıldım, darlanıyorum, gibi.

Bir kızım olsaydı, adını, Yane, koyardım. Yanmaktan, Yane, Yunus'un şiirinde: "ben giderim yane yane...". Aşkınla yanarım, anlamında. İnsan bazen sebepsiz birşeylere yanar. Hadi anlat bakalım, yandığımız şey nedir? Anlatamayız? Divan şiiri baştan sonra, şarkılarımız "yanarım"la dolu, "yanarım elinden...". Oturup bir bir bu yanmaları toplasak, nelere yanmışlar? Kimi sevgilisine. Kimi Allah'a kavuşmak istiyor, ölümü doğum gibi görüyor, doğumla ayrıldığımız yerlere dönmek istiyor. Yaşadığımız dünya, ayrılıklar dünyası, ölümü arzuluyor. Güzel bir hayal içinde ölmek istediklerini anlıyorsunuz mısralarından... İçimizde bizi güzele doğru çeken birşey var, ölüme doğru da çeken. Öte dünyaları arzulamak, bunu tarif zor, ilahi bir çekim. İçimizde böyle bir istek oluşuyor. Eskiler korkmamış bu duygudan, aşkla yıkamışlar bu duygularını, serinlik, rahatlık, hoşluk içinde, şarap içer gibi, sevişir gibi ölmek istemişler.

Günümüz diliyle ifade etmeye çalışsak, "intihar" etmek istiyorlar, diyeceğiz, hatta "ölüm saplantısı" var diyeceğiz. Ve hatta, içimizde eyleyemediğimiz ve kimsenin eyleyemeyeceği bu duyguların adını, arzuların-tutkuların-yanmaların-delilenmelerin-hezeyanların adını çıkıp, sağlıksız, sapık, anormal, teşhisiyle açıklıyoruz. Oysa bir sonsuzluk dansıdır bu, işte Mevlana kalkıp etrafında dönmüş. İlahi bir nefesle, göksel bir sabunla içini yıkayıp ferahlayıncaya kadar dönmüş. İç sıkıntısının adını hiç koymadan, ilahi bir sevince doğru pırıl pırıl sözlerle dönmüşler işte! Ve ölmeyi ne sık ne çok istemiş! Bunun ölüm korkusuyla ne ilişkisi var?..

Bir Rumeli türküsü: "Ben feleğe ne etmişim, her bahar beni ağlatır..". Deli misin, her bahar niye ağlıyorsun? İnsan durduk yerde ağlar mı? Eyvah ağlıyorum yine.. O halde depresifim. Oysa melankoli diye birşey var, derin hassasiyet, derin duygusallık. Olmaz mı? Yaşamı arzulamak, coşmak, yapamayız, ağlarız. İbadetlerin en güzeli. Ama böyle değil, ağlamamızı bir katliam gibi görüyor, durduk yerde ağlamaktan korkuyoruz. Ben de birşey mi var diye de pireleniyor, kıyım kıyım içimizi kıyıyoruz. Oysa, kalbimizin üstüne buğu gibi sürülmüş bir müzik parçası var, bazen fena halde birbirlerini fazlasıyla heyecanlandırırlar. Bazen "birdenbire" oynamayı severler, birdenbire..

Zekamıza fazla güvenip bu ani heyecanları sınıflandırmaya, kodlamaya çalışırız. Zekamıza fazla güvenmeyelim. Bazen zekamız bu hafif duyguları yüksek bir gerilime, ya da usturalaştırmaya yarar. Bırakın, zekamız sesini gereksiz yere yükseltip, abartsın. Bırakın bedenimiz duygusallıklarını sarhoşluğuyla yaşasın!.

Ama, neden bazen, içimizdeki bu acı, neşe, üzüntü parçacıklarının karşısına sert bir öğretmen gibi çıkıp, "hey neler oluyor orada" diye yargılamaya başlıyoruz. Oluyorsa olur, karıştırma.. Gören bizi sanır deli / Usludan yeğdir delimiz, deyip geçiver. Ve zekamızın cezalandırıcı öğretmeni sık sık sorular sorar! Gittikçe saçma sapan sözlerin, hezeyanların, tuhaflıkların içinde buluruz kendimizi.

Anlamsızlığı, tembelliği, bozukluğuyla, zekamızın ürettiği bir yığın soru, neden korkalım.. Niçin ürküp kaçalım. Hayatın herşeyinden ballı şekerli tad mı almak zorundayız, hayat sadece baldan ve şekerden mi ibaret...

İnsan zekası acımasız uyanıklığıyla gardiyan gibi başımızda! Yanmasına, delilenmesine, ağlamasına, korkmasına, paniğe kapılmasına izin vermez. Gözle görülmeyen bir yığın şeyler.

İnsana dair bir yığın hikayeler dinler, türkü-

Devamı 13. Sayfada

Aksamsetasi

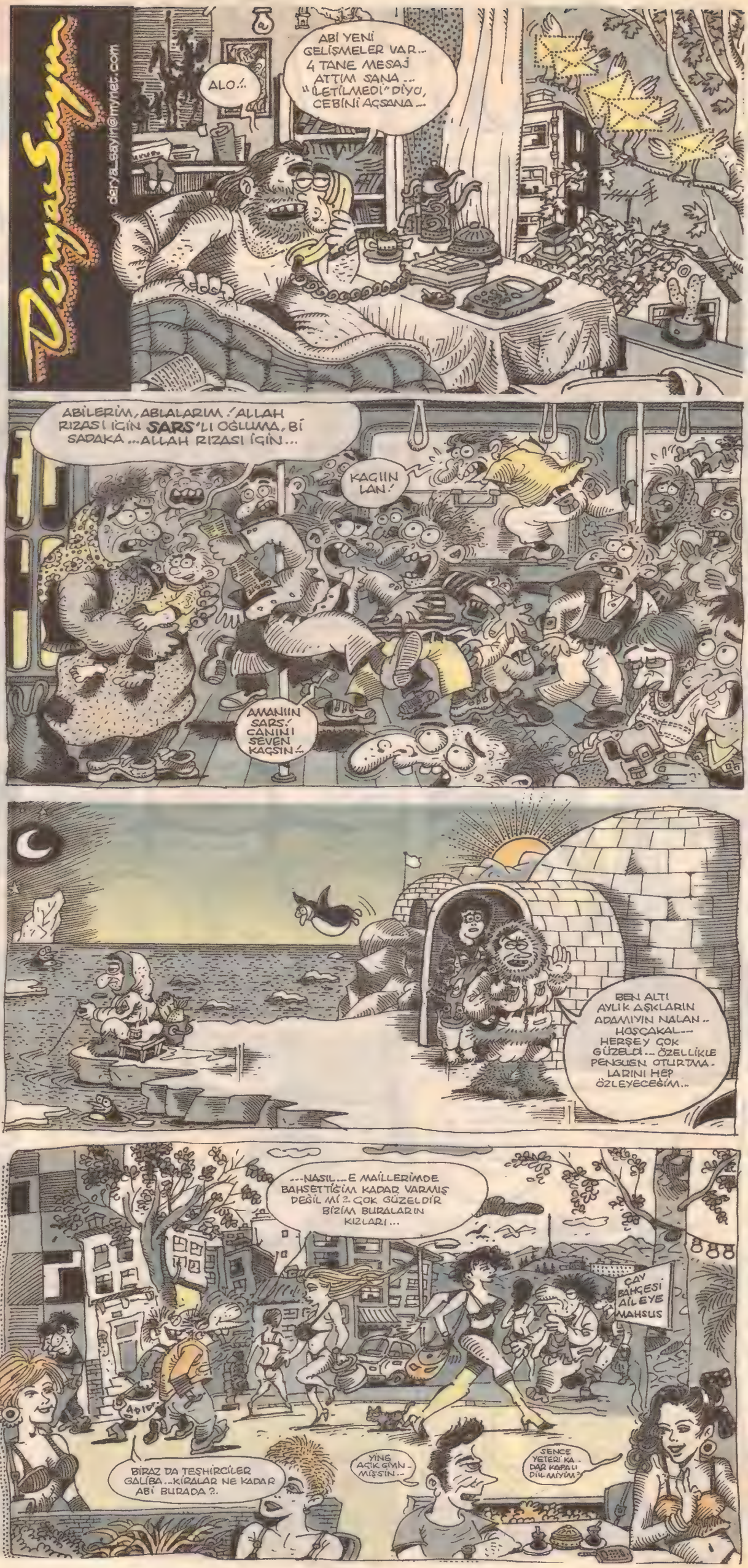

KAAVERTEM

Dur hele dur, gelme.

BABA EROVİZYON BİRİNCİSİ OLDUK.!

ÇANNES'TA TÜRK FİLMİ DERECEYE GİRDİ BABA.!

BEŞİKTAŞ ŞAMPİYON.!

DURUN LAN YAVAŞ OLUN BE! ULAN DÜNYA KUPASINDAN BERİ MUTLUHABER DUYMAYA DUYMAYA İYİCE HAMLAMIŞIM! BİRDENBİRE BU KADAR MUTLUHABER'E YÜREĞİM DAYANAMADI.!

BABA GÜREŞTE ŞEREF EROĞLU AVRUPA ŞAMPİYONU OLDU.!

HEY FİRENK! BİRER SOSİSLİ YEMEYE NE DERSİN?..

ULAN İYİCE SAPITTINIZ BE.!..

ÖKÜZOĞLU İÇ GİYİM DON-ATLET-FANİL

* Başta Vedat Özdemiroğlu olmak üzere tüm Beşiktaşlıların şampiyonluğunu kutlarım... Bu birr... İkincisi Erovizyon birinciliği nedeniyle Sertap Erener ve ekibini de kutlarım ama Gotin Alp ve Joni Logiri halâ candır...

KATMER ABİ.. LUÇESKU MU İYİ YOKSA FATİH TERİM Mİ?.

PEKİİİ... ARABAN MI GÜZEL YOKSA EVİN Mİ?.

KIZMA BE ABİ... İNCEDEN BİR ANKET YAPIYORUZ ŞURDA!

BEN BİLMEM.!.

SANA NE LAN?

ANKETİNİ SKİYM.!

1

PEKİİ, TÜRKİYE'DE KİLOMETRE KARE'YE KAÇ KİŞİNİN DÜŞTÜĞÜNÜ BİLİYO MUSUN?

SAKAL TRAŞINI MAKİNAYLA MI YOKSA JİLETLE Mİ OLUYORSUN?.

PLEYSTEYSİN OYNARKEN HİÇ REKOR YAPTIN MI ABİ?.

BENİ RAHAT BIRAKIN.!

GİTSENİZE ÇOCUĞUM BURDAN..

BAK LÜTFEEN GİDİN YAA.!..

2

EVERY WAY THAT I CAAAN.!

I'll try to make you love me again...

DAVUD ABİ, BAKIYORUM DA BUGÜN PEK NEŞELİSİN! EROVİZYONDAN DOLAYI GALİBA?..

EROVİZYONU YİYİM METİN'İM SANA BİŞEY OLMASIN.! LAY LAY LAY ...

YAVRUCUĞUM GİDİN DİYORUM GİTMİYORSUNUZ!'O ZAMAN BENDEN GÜNAH GİTTİ, ALIN BAKALIM.!

HAR HAR HAR

YAKTIN BİZİ ABİ!

E BAK ONDAN SONRA YAKTIN BİZİ ABİ!.. LAF DİNLEYİN BİRAZ...

3

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

BAK BAK! HEPSİ ORALARINI TUTUYO.!.. YALLAH HEPİNİZ DIŞARI... HAKEMLİK HAYATIMI MI BİTİTTİRİCEENİZ SİZ BANA...

AAAA? BU KADAR DA ...

HOCAM FRİKİK YAA! BARAJ YAA! HAYDAAA... NİZAMİ BU YAA.!..

YAV HOCA, FUTBOLUN ÖZÜNDE VAR BU OLAY.! NERELERİ TUTALIM YAA.!..

PATRON, BU ADAM İLLA SENİ GÖRECEKMİŞ...OLMAZ DEDİM, YOK GÖRECEM DİYO...

NASIL BADİGARDSIN ULAN SEN? NİYE ALIYOSUN?.. HEY YARABBİM YAA... HEP YANLIŞ ADAMLAR SEÇMİŞİM İŞ YERİNE ADAM ALIRKEN YAA... NİYE SOKUYOSUN OĞLUM...KAÇINCI OLDU BU YAA.! ANLAYAMADIĞIN ŞEY NEDİR SENİN?..

YAVRUCUM, BEN ATLIYAMIYORUM...BENİ ŞURDAN BİR ATLATİVER BİR ZAHMET...HADİ GÜZEL ÇOCUĞUM...

CEVİZ MİSİN SEN BİLADER?. KİMLERDENSİN? BENİM BABAM DEDEM FALAN HEP MEŞE... ANA TARAFI DA MEŞE BİZİM...

YAV NUMAN VARDI ELEKTİRİKÇİ.. MARMARASPOR LOKALİNİN ÜSTÜNDE OTURURDU... KIZKARDEŞİ VARDI... BERNA.. ŞİSMAN...

YOK USTA... SEN BENİ BENZETİYON BİRİNE... DAHA ÖNCE KARŞILAŞMIŞ OLSAK SENLEN ŞIP DİYE HATIRLARIM...

Akşamsefası

ler, şarkılar söyler, kendi derdimizin benzerlerini buluruz. İçimizdeki karmaşık duyguların karşılığını bazen binyıl önceki bir türküde bulup, rahatlarız.

Dil, ruhumuzun sırlarını bize, karşılaştığım kişilik durumları, duygu durumları, şarkı-türküler, hikayelerle anlatır.

Hayatımız tuhaf kelimelerle doldu, depresif, boş hayal, sıkılıyoruz, v.s... Bu kelimeler bizi anlatmıyor. Gittikçe meramımızı anlatamıyoruz. Ailemiz, kültürümüz, okulumuz, çevremiz, neden ağladığımızı, neye yandığımızı, neden delilendiğimizi, neyle boğuştuğumuzu ifade edemiyor. İfade etmekte zorlandıkça şimşek hızıyla bir boşluğa doğru yuvarlanıyoruz. Yüzbinlerce insan psikologlara-psikiyatristlere koşuyor ama, halini anlatacak kelime bulamıyor. Kendini paramparça eden karanlık düşüncelerin adını koyamıyor, başına neler geliyor söyleyemiyor. Hissettiğimiz, sezdiğimiz ve öldürücü yaralar aldığımız şeyleri ifade edemiyoruz.. Kalbimizin, beynimizin içinde tam bir yara, tüm bedenimize ve hayatımıza karşı savaş açıyor, boğuşuyor, ama dillendiremiyoruz.

Şairler, edebiyatçılar, yüzyıllardır geleneğinden kopmuş bu dilin, keder, hüzün, varoluş, öfke, sevinç, çıkışsızlık, çaresizlik, umutsuzluk, yani insani halleri-durumlarını, ağıtvari, yakarışvari, güftelerle, sözlerle türkümsü binbir estetik biçimler içinde çoktan dillendirmeliydi. İçimizde olup biten duygu durumlarını çoktan tanımalıydık.. Oysa içimizdeki duygu durumlarını üç-beş kelimeyle tanırız! Darlanıyorum, sıkılıyorum, umutsuzum vs. gibi...

Modern insan sanayileşme, şehirleşmeyle derin bir yalnızlık, çaresizlik içine düştü. Üstüne bu modern insan, ülkemiz insanıysa, bu büyük modern değişimin üstüne bir de fazladan "dil kopukluğunun" kurbanı oldu. Diyelim bir Karadenizli, Amerika'ya yerleşiyor, yanında, memleketinden birkaç kaset götürüyor. İki hikaye kitabı. Orada yaşadığı hasret, özlem, ayrılık, gurbet gibi benliğinde çatışan modern durumları, bu kasetlerle gidermeye çalışır. Kendi duygulanım tarzlarının karşılığını Amerika'da bulamaz, yatar-kalkar memleketim, deyip ağlar. Oysa, 70'den sonra büyümüş üniversiteli gençlik, modern sıkıntılar-açmazlarını diyelim Blues şarkılarıyla ifadeye çalışır, İngiltere'de, Amerika'da yaşamış bu şarkıcılarla aynı sorunlar, aynı kaldırımlar, benzer okullar içinde büyüdükleri için, öfkelerini, duruşlarını, yalnızlıklarını, isyanlarını, onlarla özdeşleştirirler. Ama, Türkçe karşılıklarını bulmakta zorlanırlar, zorlandıkça da, bu ülkede kendi hikayelerinin karşılığını bulamaz, başka bir dünyanın "duyarlılıklarına" sığınırlar. Ve Türkiye sığındıklarında üç-dört kelime vardır ifade için kendilerini: Bocalıyorum, sıkılıyorum...

Türkçeyle romanlaşmamış, şiirleşmemiş, güfteleşmemiş hayatların içine düştük. İçimizdeki öfkeler, nefretler, çıkışlar, sevgiler, arzular, istekler, insanlık halleri, tarif edilemedikleri için çok yalnızlar. Bunların "anlamlarını" hayatımızdak. yerlerine koyamıyoruz. Bir yığın "şey" oluyor sadece. Bir yığın "sanki", adsız, isimsiz, sadece sanki, şey.. Nedir bu sankiler, tarif edilmemiş, korkular, hüzünler, heyecanlar, içimizde kendi başlarına fütursuzca at oynatıyorlar. Biçimsiz, şekilsiz, tarifsiz isyanlar, sevgiler, duygulanımlar. Dilimiz, kültürümüz, çevremiz, anne-babamız, öğretmenimiz medyamız, yazarlarımız, çocuğun içinde olup biten bu aşırı heyecanları tanımlayamıyor. Ne çocuk, ne psikologu, ne annesi, bu duyguları ifade edemiyor. Kısa yoldan, "bunalımlı" diyoruz. Adını koyamadığımız şeylerin tümüne: bunalım, hatta, daha ileri gidip: kaos kuşağı, adını takıyoruz.

Kaos'ta olan yok, sadece bedenimizdeki ilkel endişeleri estetize etmemişiz. Her insan yavrusu korkar, heyecanlanır, ki aşırı olmasında fayda var, yaşar, acısını çeker, kahrolur. Gençlerin ve kendimizin duygulanım tarzlarını anlamlandıramadığımız için, durup dinlenmeden, "ne olacak, ne yapacağız?" gibi çaresizlikler üretiyor, korkularımıza yeni korkular ekliyoruz.

Bunalım, kaos diyerek öldürücü bir uçurum açtığımızın farkında değiliz. Üstelik, bu bunalım-kaos laflarını bilmiş, çok görmüş bilimadamları "tanımlıyor".. Hatta, "ayrı dünyalarda yaşıyoruz" diyorlar. Güya çocuklar ayrı dünyada.. Yani, onlar kahvaltı yapılmayan, anneler olunmayan, kadınların memesi-götü olunmayan bir dünyada mı yaşıyorlar. Ayrı dünya yok. Bunalım yok. Kaos yok. Sadece duygu durumlarımızı ifşa edecek, estetize edecek, ifade edecek; becerilerimiz yok. Bu kısır dil bu ülkeyi ortada bıraktı... Dil, bizi "ortada kalmaktan" kurtarır. Bir dünyanın içindeyiz ve bizler "dünyayı" tanımlayamıyoruz. Orada-burada saçını başını yolan, içe kapanan, gerilen, milyonlarca şey var, bu kadar. Kendi gibileri tanımayan, insanları tanımayan, insanın içinde neler olur, bilmeyen ve tüm dünya sadece kendi kafasına düştüğünü sanan, milyonlar... Bir dili olabilse, bir "benzerini" bulacak. Kendini ifade edebilecek, kendi gibi olan kardeşleriyle tanışacak. Huzursuzluğunu söküp atacak tek bir kelime bulamıyor...

İnsanın hiç değilse hayal kuracak kadar bir dili olmalı. Dilsizler yalnız bizler değiliz, yalnız, genç kadınlarımız, yoksullarımız, kültürsüzlerimiz, üniversiteli öğrenciler değil. Kopuşun büyük tarafı, bilimadamları.

Diyelim bir psikolog olan ve TV'lerden ahkam kesen Doğan Cüceno-ğlu. Diyelim, bunalımda olduğunu söyleyen genç bir psikolog olan Doğan Cücenoğlu'nun kapısını çalıyor. Doğan Cücenoğlu'nun, gazetelerin artik günün sözü olarak yazdığı hayat görüşlerinden dinliyor, buyrun:

"Doğru zaman, doğru gerçek, doğru amaçlar olmadan ve de içinde bilimin gösterdiği ışık olmadan vizyon yaratılmaz ve lider olunmaz!"..

Mide bulandırıcı bir cehalet. insanlıkla, hayatla, bilimle, düşünceyle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi olmayan sözler. Ne demek doğru zaman. Zamanın doğrusu diye birşey mi var. Gerçeği doğrusu ne demek. Amacın doğrusu? Tersinden söyleyelim, zamanın kötüsü, gerçeğin kötüsü, amacın kötüsü.. Amaçlar, gerçekler, zamanlar, iyi ve kötü, yanlış ve doğru diye sınıflandırılır mı?

Tam bir saçmalık. Felsefeyle, bilimle bu kadar daşşak geçen saçmasapan sözler bulamazsınız. Tam bir hezayan. Cücenoğlu'na kızmayalım, binlerce yazarımız, bilimadamımız artık bu "hezeyanlar", bu "astrolojinin" konusu sözlerle "bilim" yapıyor!.

Bilimden hiç anlamamak işte budur. Ruhlarınızdaki ve hayatımızdaki bu büyük ve sonsuz kargaşayı büyüten, perçinleyen ve çaresizleştiren, bu götünden anlaşılmış "bilim" tuzakları.

Bunalımda olan kim, çocuk mu, psikolog mu? Bunalımda, kaosta olan, Doğan Cücenoğlu ve bu literatürü kitaplarında kullanan yüzlerce bilimadamı. Bunalımda olan, bu "literatürle" konuşan bilimadamlarını üniversitelerde hoca yapan toplum.. Felsefeden, tarihten, şiirden, kendilerini biraz yorup bir dil edinememişler, üç-beş gerçek-doğru-araç gibi baltalardan kendilerine dil yapıp, üstelik maaş da alıyorlar...

Zaman gibi, gerçek gibi, amaç gibi tarihin ve insanın en temel kavramlarını bilimadamlarının hiç ama hiç bilmemesi, ayıpların ayıbı değil, rezilliğin daniskasıdır. Bu kelimelerle sorunu olan gençlerin kafasını kasap baltalarıyla parçalarsınız, başka da işe yaramaz.

Hepimiz, farkında mıyız? Zaman, gerçek, amaç, doğru, iyi, kötü, dünya, hayat gibi kelimelerin anlam bulduğu felsefe kitaplara, ahlak kitaplarına, bilim kitaplarına hiç bakmıyoruz. Bakmadığımız için, elimizde bu kelimeler bir kıyıcı diktatörün işlevini görüyor! Bu anlamsız kelimeler, ba-

Devamı 15 Sayfada

Akşamsa

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

SAHNELERİN ÇOCUĞU NADİR...

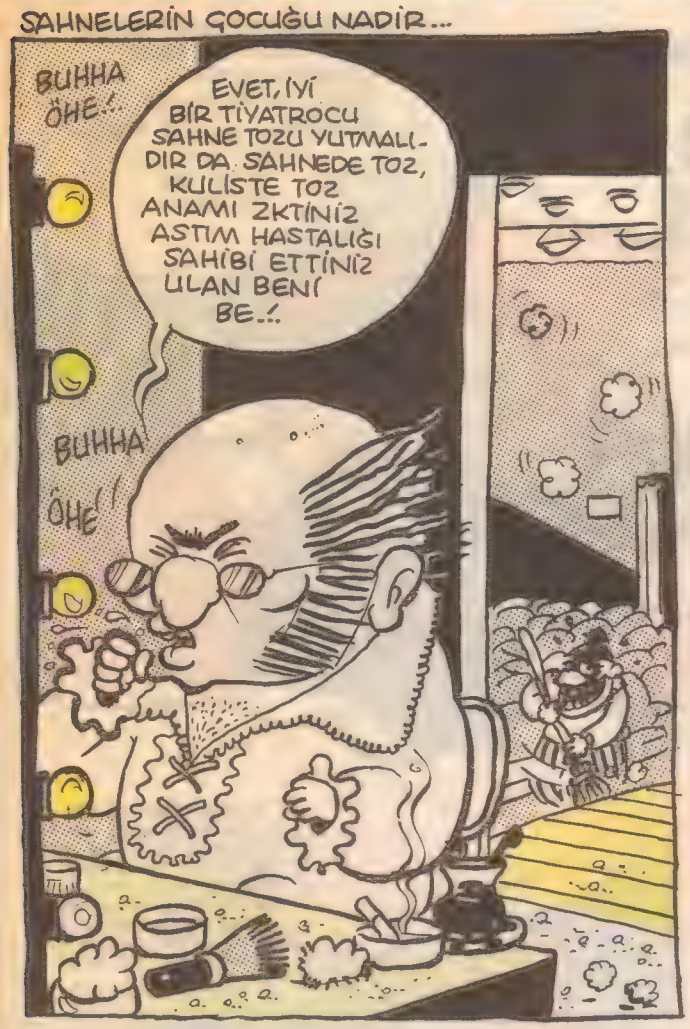

MUHTEŞEM BEYİN SERÜVENLERİ: Serüven No:3

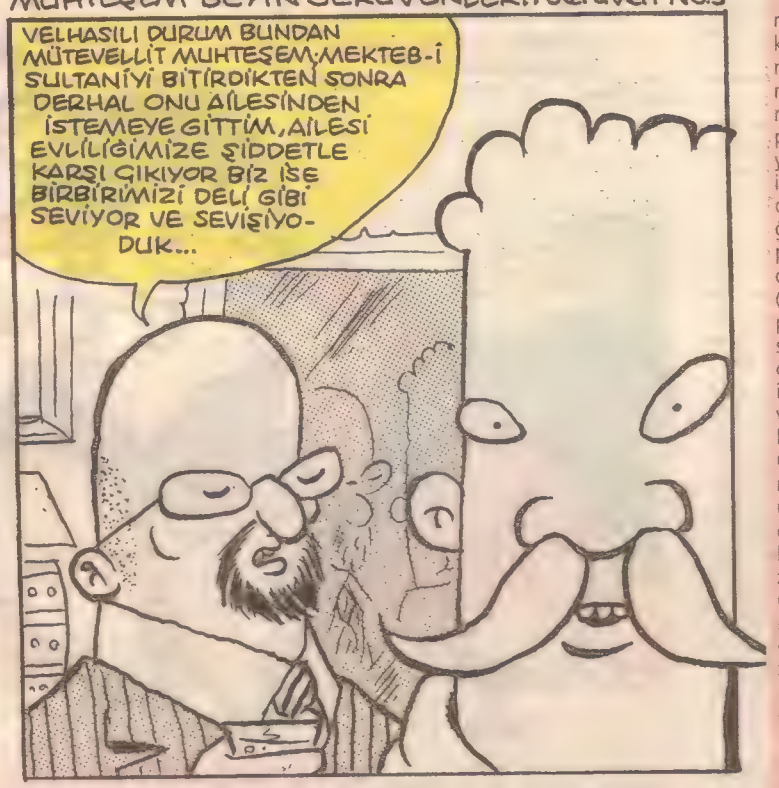

●BREMEN MIZIKACILARI

BU MACERANIN SONU...

AHMET YILMAZ 18.YY' DOLAYLARI.

cemaahmet@ilemari.com.tr

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Kapı mı, pencere mi, ben de tam bilmiyorum. Pencere; çünkü normal bir kapıdan daha kısa, ve alüminyum doğramasını yaptırırken bi pencere muâmelesi görmüştü ustalardan.. Kapı, aynı zamanda; öyle ya, yerden bitiyo, ve biraz eğilerek dışarıya, terasa çıkmamı sağlıyor.. Herneyse, işte oradan, içeriye, çok nefis bir ışık sızmaktaydı! Önce; kavun içi renkli, ve üzerine daa koyu kavuniçi'den parlak yapraklar çizili, rüzgarda salınmakta olan kısa perdeye çarpıyordu gün ışığı. Sadece orada kalabilseydi ne acayip olacaktı; ışın ilk çarptığı yerdi çünkü; yalnızca perde ve gizemli yaprakları tarafından emildiğini düşündüm. Fekat bu bencillik demekti, içerideki diğer varlıkların da o güzel ışığı paylaşmaları gerekecekti. Ardından, pencere (kapı) dibindeki, eski kırmızı halıya yansıyodu ışık: Halının o kısımları, dışarıya naylon iplikler pörtlemiş bölümlerinin aksine (ara sıra çakmakla yakıyorum bu iyrenç uzantıları), daha yeni ve parlak gözükmekteydi. Sonra, yayılmanın hangi rotayı izlediini pek seçemedim. Perdenin, kenarda duran öbür kanadıyla, salınan parçası arasından foşurt diye içeriye dalıveren asıl çıplak ışık, o konuda iddialı ve cüretkârdı: Hemen köşedeki, küçük katlanır masanın, devamlı karanlık duran altını aydınlatarak (silgi artıkları, biraz tüy ve bi kaç çekirdek kabuu vardı), halıda sertçe ilerliyor, hızını kesmiyordu. Ortadaki çatı destek direğine çarptığında, kütüğün gölgesini koynuna alarak, iki ayrı kolda uzanıyor bu kez. Televizyon sehpasına ve üzerindeki cihazlara ulaşarak, onnarı da başka bi şeye dönüştürdükten sonra; oturduğum koltuğun kol dayama kısımlarında, ve karşımdaki kanapede uzanan kadının, parlak kumaştan, ince kırmızı elbisesinin kıvrımlarında sakinleşiyordu.. Kadının, üzerine giydiği (giymesini rica ettiğim) elbisenin de, yaprakları vardı. Büyük yaprakların bazıları, kuytulara ve dönüşlere denk geldikleri için, parçalı, eksik gözüküyorlar; (resimlerdeki, elbise deseni ve dalgalı bayrak çizimlerinde bu meseleyi halletmeye çalışmak bazen can sıkıcı. Biten bişey, sonra nerden başlar! Arkamı döndüümde, yoksa başka bi gerçeklik daha yok mu! Yani..) Ne kadar tuhaf bi ışıktı sahiden. Azıcık yatay mı vuruyodu güneş, yoksa tam tepede miydi, o kadarından çakmıyodum da, kısa perdenin, bu güzel görüntüde bayaa önemli bi payı vardı. Güzel ayarlamıştım ama, tam ortaya çekmiştim kanadı; bi iki sefer gidip düzelttim hattâ.. Sonra kalkıp, kırmızı elbiseli kadının yanına gittim, dar kanapede, arkasına uzanmaya çalıştım. Kısa bir süre, bi anlaşmazlık yaşandı! O ayağını şöyle kaydırdı, ben dizimi alttan alıp üste koydum, o beri döndürdü gövdesini biraz, kolumu saçından çektim, zor zahmet sığıştık. İnsan vücudu amma hassastı yahu; bi tarafı mutlaka acıyodu hep! Veya, şöyle büyük bi kanape gerekiyodu. Fekat, ev küçüktü.

"Işık, ne güzel," dedim. Perdeye bakarak gülümsedi, ve onayladı.. "Bu saatte yapmak da iyi oluyormuş, di mi?" diye sordu ayrıca.. "Evet." İşin, o tarafı vardı bi de. "Gündüz gözüyle!" dedim.., Hem, ekrandaki pornografik görüntüleri izliyor, hem de "ayy, baksana! Ne pis kadın," filan diyordu, arada bir.. Beğeniyor bile olsa, bunu gizlemesine lüzum yoktu aslında. Onu, ekstradan bişey için zorlamıycaktım. O tür aşırılıkları neredeyse unutmak üzereydim, çoktan kaderime razı olmuştum!. "E, bırak öyleyse!" deyip, kumandayı elinden aldım, uzanıp sehpaya bıraktım. Bu hareket sonrası, ortalık yine karıştı! Bacaklar yerini kaybetti, dirsekler çarpıştı.. Toparlanarak, biraz uzandık öyle.... Işığın, kötü gösterdii tek yer (kendimi bilemiyorum), karşıdaki mutfak dolaplarıydı. Ahşap boyaları, iğrenç bir parıldamayla, üzerlerine bi tencere kuru fasulye sıçramış gibi yağlı gözüküyodu! Mutfağın, tam da karşıda olması, hiç hoş değildi bi yandan. Adamın aklına bişeyler yemeyi getiriyodu sürekli. O yüzden, ortalıkta yarısı yenmiş yemek, yarım ekmek, meyve, çerez filan bırakmamaya gayret ediyodum. Bi tek, tuzluk ve karabiber vardı ocağın kenarında. Bir de peçeteler duruyodu köşede ama; onlar başka şeyler için de lâzım sonuçta.. "Vapur, en son kaçta var?" diye sordu.. "Var," dedim, "dokuza kadar filan var." Kafasını tekrar önüne çevirip, "İyi," dedi.. Ellerim., dız kapaklarına koydum. Aynı anda da, perdenin sarı ışığına bakmaya çalışıyodum. Kafam acıdı, vazgeçtim... "İçeri girelim."

Arkasından seslendim. "Sen yat, uzan.. Beni bekliyomuş gibi yap.." İçeriden, kısık kankahası yükseldi. -Ne güüyon be!- "Nası yapayım?." Bi dâha tekrarlayınca çok utanıcaktım ama... "yani, yat uzan işte! Raat ol. Ama beni bekliyomuş gibi de yap!." Aslında, zaten öyle davranıcaktı, başka kimi bekliycek ki! Yine de, daha inandırıcı olmasına çabaladım; bi çeşit fanteziydi diyebiliriz.. Mümkün olsa, parasıyla çok başka şeyleri de satın almak niyetini taşıyodu insan! Gerçi, küçük bi oyundu canım; bu tür garip isteklerimi tatmin eden ufak bi arkadaşlık da kurmuştuk.. "Tamam!" dedi.. "Bi dakka!" dedim. Ona azıcık daha süre tanımak maksadıyla, bi takım gereksiz işlerle oyalandım! Kültablasını dışarıya boşalttım, bardaktaki ucuz-meyvesuyunu yudumladım, masadaki kağıtlara bi göz attım, yerden bişey alıp yukarıya koydum; perdeyi de tekrar düzelterek, içeri gittim sonra!.. Evet. Bu iyi.. Tam istediğim konumdaydı...

Koşar adım yürüdüysek de, vapura yetişemedik. Biraz asılmıştı suratı. "Sakin ol," dedim. "Eminönü vapurunu bekleriz, ordan da taksiye bindiririm seni, olmazsa.." "Ondan diil," dedi, "parmağım acıyo ya.." Topuklu, yazlık terlikler vardı ayağında... Öbür vapur yanaşana dek, iskelede sürekli kurulan o acayip sergilerden birine bakındık. Öyle berbat resimler vardı ki, birbirimize dönerek, şaşkınlığımızı belli etme ihtiyacı hissediyoduk!. Sonra, gidip bi gazete aldım kendime. Benim için de, bi akşam gezintisi oluyodu işte. Ayrıca, garip bi sorumluluk duygusu da mevcuttu öte yandan... "Üşüyo musun," diye sorduğumda 'hayır' deyince, vapurun kenarına oturduk biz de.. Önce bi sigara yakarak, havaya kaldırdım gazeteyi; takip ettiğim bir yazarın sayfasını açtım. Fekat, günlerden pazardı ve, yazmamıştı. Spor sayfasını araladım sonra.. Hava gerçekten, rüzgârlı bile değildi pek, sayfalar havada uçuşup saçışarak, kafayı yedirtmiyodu bana.. "Parmağın nası?" diye sordum. "Acıyo halâ biraz," dedi.. Gastenin ucundan yırttım. Sonra hatırlayıp, arkasına baktım, önemli bişey var mı diye. Yoktu. Bi kaç kat yaparak, uzattım.. Gaste, iğrenç görünüyodu artık, fare yemiş gibi!. Yeni araladıım sayfanın ucundan, ötelere bakındım, Sarayburnu'na filan.. Cep telefonuyla meşguldu, o.. "Yılan oyunu," dedi, sorduğumda!. Bi göz attım. "Demek, oyun da koyuyolar bunlara haa.." "Al, dene bi.." Aldım, cip cip! yaptırdım bi kaç kere, sonra geri verdim.. Halatlar, ne kadar kirli ve dağınıktı; az ötede.. Dinozor bağırsağına benziyolar.. Fosforlu olanları var ama.. onlar da.. ee.. fosforlu dinozor barsağına benziyo!..

şımıza alıkıran başkesen bir cellat oluyor!

Şimdi, bu ve buna benzer zırvalıklarla, insan bedenimizi, ruhumuzu, saplantılarımızı, takıntılarımızı, bozukluklarımızı, tanımlayacağız, öyle mi? Eğer sizler, toplumun öğretmenlerini, siyasilerini, medyasını, psikologlarını bu akıl almaz "manyaklardan" oluşturursanız, bu bilimadamlarının depresifliği hepimize sirayet eder. Ağzını açmış canavarlar gibi, gençlerimizi, hayatımızı, anlamlarımızı, ifadelerimizi, dünya nedir, hayat nedir gibi, insanlığa dair tüm düşünceleri karanlık ağızlarıyla yutuyorlar. Üstelik bunlara bilimadamı diyor maaşlar veriyoruz ve gözümüzden sakındığımız çocuklarımızı bunlara emanet ediyoruz.

İşte bunlarla sosyal problemlerimizi çözeceğiz! Böyle böyle delirmiş bir sosyal çevrede yaşıyoruz. Suçlamaları, analizleri, tanımları, değerleri, ayıplamaları, baskıları, hayat görüşleri, şarkısı, siyasetçisi, delirmiş...

Bunun acısını halkımız çekiyor, iki çocuğunu öldürmüş anne, gazeteler sık sık cinnet haberleri veriyor. Neden generallerimizden biri cinnet geçirmez, mesela, milli güvenlik kurulu toplantısında üniformasını söküp fırlatmaz, tarihimiz neden üniformasını halkın önünde parçalayan tek bir generale şahit olmadı.

Generallik insanların uydurduğu bir kurumdur, annelik gibi değil, annelik doğaya dair birşeydir, yani, neler oluyorsa ülkemizde, insanlığın niteliğini değiştiriyoruz, annelerin genleriyle nükleer radyasyon bombalar gibi oynuyoruz. Tabiat çocuğunu öldürmez. Şimdi o anneyi, çocuklarıyla, hadi yiyecek de vermeyin, bir ormana atalım, ölene dek birbirlerine sarılıp mutlulukla yaşarlar. Ama generali ormana bıraksak, cinnet geçirir... Sadece halkımızı değil, insan yavrusunun, insan olmanın, dünyanın vazgeçilmez yasalarıyla oynuyoruz. Cinnet bizim malımız, özel, toplumumuzun. Baskıların, yoksulluğun, umutsuzluğun, derin karanlığın, çöküntünün, adını koyamamışız, tarif edememişiz ve her bireyin üstüne milyonlarca tonluk ağırlıkta bir kaya düşüyor.

Şimdi çocukları öldüren anne suçlu mu, yanlış bir şey mi yaptı çocuk sahibi olmakla, yanlış iş mi yaptı evlenmekle.. Her insan evladı evlenir, çocuk sahibi olur. Bu haberler hiç değilse, bizlere, siyasal, sosyal ahlağımızın akılalmaz sonuçlarını bize göstersin, hayır. Çocuklarını öldüren anneler, artık çok karşılaştığımız bir durum. Bir anne, dünyada en çok sevdiği canından çok sevdiği çocuğunu neden öldürür? Cevabım: Türk olduğu için. Türkiye'de yaşadığı için. Türk bilimadamlarına, siyasetçilerine, medyasına muhatap olduğu için. Değerlerimizi bu kadar altüst edip, zalimliğe çeviren şey, işte bu siyasi-sosyal haritada saklı. Asker, meclis, niteliğini değiştirmiş, artık kuşun, toprağın ve insan olmanın en temel yasalarının niteliğini değiştiriyor.

İnsanlığa dair kavramların, değerlerin ters düz edilip cinnet geçirmelerine dair onbinlerce örnek verebiliriz. Bakın, Başbakanımız orman yasasına karşı çıkanlara karşı bağırıyor: "Beğenmeyen gider dağbaşında yaşar...". Keşke, yaşayacak dağbaşımız olsaydı..

Başbakanımız öfkeyle bağırıyor: "...kardeşim, bizi anlamıyorsunuz, yasayı okumamışsınız, biz, orman niteliğini kaybetmiş yerler için af çıkartıyoruz, ormanlar için değil.." diye köpürüyor...

Unutmayın bu cümleyi: "Orman niteliğini kaybetmiş!"..

Bir anne için çocuk neyse, ülke için orman, o. Bir ülkenin eşsiz hazinesi, yüzmilyarlarca dolar versin fiyat biçilmez, sonsuz değerlerde, asırlardır yaşayacak, ülkenin tüm servetini bir yana koyun, ormanlarla boy ölçüşemez.

Ormanları kesseniz de toprak ordadır, havası ordadır. Ormanların niteliklerinin değişmesi için yüzyıllar, binlerce yıl geçmesi gerekir. Mesela, "anneler" niteliklerini kaybedebilir mi? Orman, cam, perde, sandalye gibi eşya değil ki, kırılınca niteliği değişsin.

Orman, tecavüze uğrar, bozguna uğrar, saldırıya uğrar, yağmaya uğrar. Ağaçları kökünden kesseniz de niteliği bozulmaz, ağaç dikersiniz yine orman olur, çünkü, hava-toprak-iklim orada. Siz dikmezseniz bile kendi tohumlarından kendini yeniden inşa eder.

Bu tasarı mecliste, beşyüzelli milletvekili huzurunda çıktı. Ayrıca yüzlerce hukuk adamı eşliğinde. Ayrıca kırka yakın üniversite eşliğinde, ayrıca beşyüzün üstünde köşeyazarı yasayı izledi.

Tek kişi çıkıp: "ormanlar niteliklerini kaybetmez" demedi. Bunun asla mümkün olmadığını-olmayacağını söyleyemedi. Ormanlar ancak, yüzlerce-binlerce yıllık iklim değişiklikleriyle, büyük tabiat olaylarıyla niteliklerini kaybeder. Mesela, Ankara'nın çevresi altıyedi asır önce ormanlıktı, niteliklerini beşyüz yılda kaybetti, buna rağmen bozkır olan bu bölgede ağaç diktiğinizde orman olur. ODTÜ ormanı gibi. Üstelik iklim değişiklikleriyle Ankara'nın etrafında ormanlıklar bugünlerde yeniden fışkırmaya başladı..

Yani, en aptallara, meclistekilere de anlatmak için, bir genç kız, çocuğu olmamış diye, anne niteliğini kaybetmez. Anne niteliğini kaybetmesi için rahiminin-yumurtalıklarının alınması lazım.

Bu yasa aynen şöyle: "Orman niteliğini kaybetmiş....."

Artık herhalde değil, kesinlikle çıldırdık.. Ülkemizi yağmalamak için Allah'ın toprağının, taşının dahi adını değiştiriyor, kendimizce tanımlar veriyoruz. İşadamları, müteahhitler, hırsızlar, ahlaksızlar yaşayacak diye, "niteliği" değişmiştir diye uyduruyoruz. Ormanlar yalnız ülkemizin değil, "insanlığın" malı.. Türkiye halkını değil, "evreni" cahilliğimizle cezalandırıyoruz.

Bu şunu gösteriyor: Kavramlar-değerler-ifadeler-kültür düzeyimiz, dünya nedir, anne nedir, ülke nedir, evren nedir gibi, en temel değerlerin adlarını bilmiyoruz, ne işe yararlar anlamıyoruz.

Kendi mantıklarıyla dahi iz sürsek vahşilikten kurtulamıyoruz, bir adamı öldürüyor, katlediyorsunuz, cesedin başına gelip "insan niteliğini kaybetmiş" deyip katili affediyor, üstelik ödüllendiriyorsunuz...

Neresinden bakalım.. Diyelim niteliğini kaybetmiş bu ormanlar içine yapılmış villalardaki ahlaksızları-hırsızlıkları bağışlayıp milyar dolar kazanacağını söylüyorsunuz?

Ahlaksızlar-hırsızlardan alınacak yirmi-otuz milyar işinize yarar mı, ahlaksızlar ödüllendirildiğinde, size üçgün sonra beşyüz milyar bir zarar daha hazırlamazlar mı?

Gittikçe niteliğini kaybetmiş bir dünyada yaşıyoruz...

nihatg@leman.com.tr

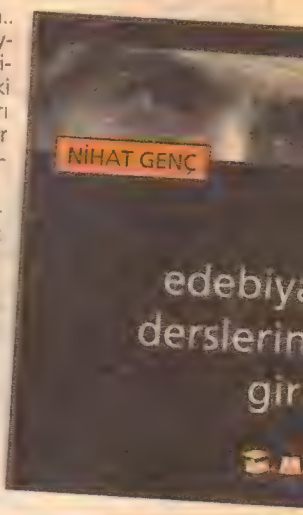

Merhaba Değerli Leman Ailesi

Ben şu an cezaevindeyim ve yaklaşık iki yıldır (cezaevine girdiğimden beri) derginizi takip eden bir okurunuzum. Size daha önce hiç yazmadım ama okur arkadaşlarımızla mektuplaştık. Size yazmamın asıl sebebi şu: 16 Mayıs 2003 tarihli sayıda Adıyamanlı bir hemşehrim (zannettiğim) Fatma'nın "tavsiye mahiyetindeki eleştirisi" üzerine konuşacağım. Sevgili Fatma; evet belki bizim bulunduğumuz şehrin (Adıyaman) şartları, adetleri vs. senin dediğin gibi "belden aşağı espri" ve karikatürlere ilimli değil ama unutma ki, bu dergiyi okuyan on binlerce insan var. Eminim ki tavsiye, eleştiri ve düşünceleri Leman çalışanları dikkate alıyordur. En iyisi bırakalım da Onlar uygun olanları bize aktarsınlar. Çünkü onlar bu işin piri... Dergiyi okumaya yeni başladığını söylemişsin. Zaman geçtikçe ne kadar güzel bir dergi olduğunu sen de anlayacaksın. Hem inan ben bu dergi sayesinde, yani Leman'ın bana verdiği moralle "cezamı" yatmaktayım. Umarım sen de bana hak verirsin. Hayatında başarılar.

İsmet Serhat Şahin
Kapalı Cezaevi Gölbaşı / Adıyaman

Emek

Ne güzel kelimesin sen öyle, binbir çeşit anlamın var. Çabalamak, alın teri dökmek ilerde senin karşılığını alabilmek ne güzel. Yan gelip yatmak varken seni seçmek, zor olanı, harap olsak da. Mutlu olmak var emeğinin karşılığını aldıktan sonra, bir şeyleri başarmanın sevincini fark etmek geç de olsa. Sebebi var tabi çabalamanın hamsi gibi akıntıya kapılsanda. Sonunda çok büyük bir hüsran ya da dünyalara değişemeyeceğin bir sevinç karşılar seni çırpınmalarına karşılık. Acaba Akdeniz'e masmavi sulara mı atlasam yoksa boşverip yaşamaya mı baksam dediğin zamanlar olur. Herşey boş dersin, fani dersin. Birgün aniden hiç ummadığın bir anda ölüp gideceksin zaten. Belki bir kamyonun altında kalacak belki de bilmediğin bir hastalığın pençesine düşeceksin. Sonra da boşa çabalamışım diyeceksin ruhun öbür tarafa uçarken. Yine için sıkılacak ama bu sefer sınıftan dışarı çıkamayacaksın; kafanda florasan lambalar gibi bir daire olacak, bol mefek elbisen seni sıkmayacak. "AAA ben öldüm mü?" diyeceksin. Karşına bir şeytan çıkacak "kanatlarını kınıverirnim uçamazsın" diyecek. "Sen öyle zannet iyilere birşey olmaz ki." deyip bilmediğin dünyaya uçacaksın hızla. Gittiğin yerde yıllar önce ücadeleden kaçanlan göreceksin. Herkes yıllar önce söylediği sözleri tekrar edecekler sana.

Birden köşede duran uzun boylu, en büyük dayını göreceksin. Hemen en sevdiğin lafı gelecek aklına: "Kitaba verilen para gider sayılmaz." sonra Barış dayın "Bir ekmek arası yapayım da ye" diyerek döneri kesecek ince ince Kızılay'ın en işlek, en güvercinli caddesinden. Dedem yanıma gelip 1914'lerin şiirlerini ezbere okuyup bana yazdıracak. "Sorun bizi tarihten, sorun bizi nelerden..." Sigarasının biri bitmeden öbürüne ekleme yapacak. "Kızım o turuncu şeyden getirir misin?" diyerek fantayı kastedecek. En beyaz bulutun içinden Charlie gelip üstüme atlayacak "hav, havuf, buf" diye konuşmaya çalışacak ama nafile çabalar onu karşılayacak. Sisli bir bulut dağdan yükselirken içinden görmeyi çok istediğim birisi "Atatürk" çıkacak. "Atom Cumhuriyetini ne hale getirdiler sana ihtiyacımız var diyeceğim.

Aniden bir çocuk çığlığı ders molasındaki hayallerini durduracak. Çünkü en haklı en olması gereken çığlık olacak onunki. "Ben en masumunuz, en erken öleniniz, hiçbir şey görüp de yaşayamayanınızım" dediğinde gözlerinden iki damla yaş düşecek.

Hep böyle doğal bizden birisi olarak kalmanız umuduyla, sevgiler...

Bahar Çilek/Antalya

Gırgır Gündem

Belleklerdeki, televizyonlardaki gündem konuları değişivermişti 16 Mayıs tarihi itibariyle. Bingöl depreminde enkaz altında kalan canlan, savaşta dönüşü olmayan yola giden insanlan, bir anda unutuvermişti herkes yeni film olan "Matrix Reloaded"konuşurken. Başka konuşulacak konu yokmuş gibi herkes bir noktaya odaklanmış saçma salak bir filmin polemiğini yapıyor. Bir binadan öteki binaya zıplayan adamlar, dehşet bir teknoloji ile dünyaya meydan okuyan insanlar vs.. Şimdi anlıyorum Amerika'nın Irak'ı neden bu kadar kolay fethettiğini. Amerika'da böyle uçan adamlar, teknolojiyi dünya aleyhine kullanan insanlar olduğu sürece Amerika daha nice Irak fetheder. Tabi bunun adına "fethetmek" denirse... Ben Matrix'in yeni filmini izlemiş değilim. Yazdıklarını televizyonlarda gördüğüm fragmanlardan ibaret.

Yatırım bekleyen bu kadar çocuk varken, basit bir film için sinemaya gidip emperyalizme yatırım yapmanın ne anlamı var diye düşünüyorum. Ve diyorum ki; gelin hep beraber emperyalist ürünlerden vazgeçip daha faydalı yerlere yatırım yapalım.

Son sözüm emperyalizme hayır! Savaşa hayır! "Dünyayı güzellik kurtaracak / Bir insanı sevmekle başlayacak herşey"

Onur Uzun/Samandağ-Hatay

Kalayer Paşa'ya Yardım

Selam bu toprakların asil evlatlan selam olsun yüzyıllar boyunca ezilmiş, sömürülmüş, bitap düşmüş kutlu halk. Selam olsun ve müjdeler olsun size ki artık bütün ağrılarınız dindi. Bütün sorunlarınız çözüldü. Artık memurum ağlamayacak, artık işçim meydanlarda üç kuruş için bağırmayacak, çiftçim 3 kuruş daha koparmaya çalışmayacak...

Hepinize mutlu, hepinize kutlu olsun bu tarihi gün. Elbette merak ediyorsunuz ne oldu, hangi tarihi gün diye. Anlatacağım benim sevgili kardeşlerim. Lakin o kadar duygu yüklüyüm ki ağlamaktan yazamıyorum. Hepsini herşeyi anlatacağım...

Sevgili kardeşlerim siz yüzyıllar boyunca varolma savaşı verdiniz biliyorum lakin sizlerden son kez, bir daha küçük bir yardım daha isticem. Ama nasıl bir yardım. Sağcı solcu demeden hep beraber ve kardeşçe bir yardım...

Osmanlının son zamanlarından beri, hatta cumhuriyet kuruldu kurulalı hep fakirlik hep yokluk çektik. Hep birileri gelsin bu fakirliğe bir çare bulsun dedik. Lakin geldi işte. Ne demiş atalar. Kul sıkışmayınca hızır yetişmezmiş. İşte o hızır(!) yetişti kardeşlerim...

Hep derdimiz para oldu. Her zaman nasıl yaparız dedik. Makroları mikroları denedik. Sıfır atalım, madenleri açalım dedik. Hiç biri olmadı. Amerika'dan ithal yama yeptık da gene tutturamadık ama artık her şey bitti.

Kardeşlerim, İngiliz Başbakan Lord Byron'un güzel bir sözü vardır. "Yüzyıllar nadir olarak önder yetiştirir" der ve o bu sözünü M. Kemal için söyler. Lakin geçen hafta anladım ki bu yüzyılın önderi de bize gönderilmiş. Kimse ama hiç kimse düşünemedi bunu. Bu muhteşem proje dahiyane bir fikir gerektirirdi ama dahalar kolay yetişmezdi. Nihayet geldi..

Sevgili kardeşlerim. Bu ülke ne zaman dara düşse yardıma koşmaktan çekinmeyen ordumuz yine yardıma koştu. Yine ekonomi profosörlerimize sillei bir tokat vurdu. Yine devlet büyüklerimize bu ekonomiyi bilmediklerini, bu ülkeyi yönetemdikleri öğretti. Nasıl mı?

Hepinizin bildiği gibi bizim KALAYER PAŞA'mız ekonominin düzelmesi için dahiyane bir fikir attı ortaya. "Yeşil boyan mı yok, kağıdın mı yok. Bas dolarlan" dedi. Nerdeydin be paşam. Ah biz ağlarken sen neredeydin. Kemal-i hürmetle o pak alnından öperim...

Sevgili kardeşlerim gün bugündür. Gün kardeşlik günüdür. Gün sizden bir daha fedakarlık bekleme günüdür. Haydi şimdi herkes ama herkes, göndersin paralarını, altınlarını dolarlarını. Ülkemize bu sefer top tüfek değil yeşil boya ve kağıt lazım. Kilolarca, tonlarca, kamyonlaca yeşil boya ve kağıt. Peki ya çocuklar. Ah çocuklarım, ah miniklerim. Haydi toplayın bakalım tüm yeşil kuru, sulu, pastel boyalarınızı ve devletinize gönderin. Sizin de katkınız olsun bu güzel ülkede. Unutmayın bitanelerim, ne kadar yeşil boya o kadar dolar.

Tüm halkımı bu kutlu kampanyaya tekrar tekrar çağırıyor ve ekliyorum. Anadolu efelerini zeybeklerini bekler. Hepinizin muhtaç olduğu kudret damarlarınızdaki asil kanda mevcuttur.

En derin saygılarımla benim aziz kardeşlerim

Zeki Asker

Gerçek Olan...

Bazen insanların dünyalarına girmek zor, anlamak zor onları... Asıl doğru olan herkes için de aynı. Yalnızca herkesin baskın çıkan tarafları var, bazılarının ise içinde saklı kalmış yönleri var. Bazılarınınki ölmüş zamanla, kimisi ise yaşatmış o benliği yıllarca. Tabi ki insanlar farklıdır birbirinden ama yine de hepimizin aynı hislere sahip olabileceği noktalar vardır. Kimisininki gömülmüş içine, kiminki ise yaşamın bir parçası artık. Aslında herkesin içinde var bazı şeyler, gömülmüş, üstü örtülmüş ya da özgürce bırakılmış. Kimi kabullenir, kimiyse unutur ya da unutmuş gibi yapar.

Hayat denen şey çok basit aslında. Yaşanması zor, ama anlaması kolay bir şey bu... Eğer gerçekten görmek isterseniz hayatı, yargılamadan ve duygusal yaklaşmadan, işte o zaman anlarsınız bu yaşamı. Hayata dışandan, uzaktan bakarsanız eğer, o zaman anlarsınız gerçekleri tüm çıplaklığıyla. Ancak, kaybolursanız yaşamın karmaşasında, olayların ortasında kalırsanız işte o zaman bulanıklaşır bazı şeyler. Doğru yolu görmek zorlaşabilir. O zaman aslında size ait olmayan kan akmaya başlar damarlarınızda... Aklınıza aslında içinizde, taa içinizde kabul etmedeğiniz düşünceler gelir, karmaşıklaşır herşey, mutluluğu da istemeden kaçırırsınız ellerinizden. Halbuki asıl doğru olan o taa kalbinizin derinliklerinden gelen ve beyninizin dürüstlükle onayladığı, gerçekten inandığınız düşüncelerdir... Asıl olan kendi saf benliğinizin sizi sürüklediği yaşamdır...

Doa/İstanbul

LeM
Sayı: 603
30 Mayıs 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93-95-96 •
Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20
80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Barut Maskesi

EY ŞUH.' GELDİNSE ÜÇ KERE VUR... Güzel bir gece için şuh çağırma seti geldi...

İpe sapa gemez demeyin... Hersey gelen ip ve SAP bulunur.

Görünmezlik hapı bitti GÖRMEZLİKTEN GELME hapı var...

Hakkınız, arayın. Sessiz kalmayın. Çeşitli boy ve renklerde VERYANSIN bulunur...

Bugün yapılacak Operasyonlara isimler: ZIMBA...KARA ŞIMŞEK SARMASIK...MAVİ DÜBEL.

Yüzde 10...Yüzde 30...Yüzde 42,3...Yüzde ne olursa olsun... Buharlı yumuşatma yöntemi ile yüzünüzü temizleyen güzellik maskesi geldi...

İŞKİLLİ BÜZÜK DİNGİRDER'a son!..Ne kadar işkillenirse işkillensin dingirdamayan büzük bulunur...

Hava atmaya meraklı, kibirli, cool, burnundan kıl aldırmayan vatandaşlar için AFRA TAFRA var...

KAP-KAÇ'cılara karşı kesin ÇÖZÜM KAP-GETİR'ci hizmetimiz başladı... Çantanızı kapıp kaçanlardan çantanızı kapıp getirirler... Güleryüz, cüz-i yüzde...

YASANIN BOŞLUKLARINDAN yararlanıp istediği haltı yemek isteyenler için, yasada boşluk bulucu dedektör geldi... Elektrikli ve pilli...

SONUNDA KAÇIRMAYIN, DİREKTEN DÖNMEYİN... RAMAK KALA... geldi...

GÜÇLÜNÜZÜ DENEYİN.' KASLARINIZI SINAYIN... Ağır kaldırın, hayr anlık uyandırın. GAVUR ÖLÜSÜ! GAVUR ÖLÜSÜ...

Bayanları adeta gözleriyle soyan çapkın ve azgın baylar için göz şapı sprey!...Gözlere birer fış havası kırar... Nefsi söndürür, mecal bırakmaz. GÖZ SAPI...

UNUTKANLIĞA karşı şey var... Eee Şey... Neydi o yaa? Boşverin... İşe yaramıyormuş zaten...

HUZURU SADECE NOTERLERDE aramayın... Alternatifleri çoğaltın... Avukat huzuru... Doktor huzuru, manav huzuru, manifaturacı huzuru bulunur...

Etrafa karşı biçimsiz bir görüntü olacak diye 333 demeye korkuyor musunuz? 333 dudak fiHresi geldi... 333 diyeceğiniz zaman devreye girer çıkan görüntüyü filtreler.

YOĞURT YEMEK DEYİP GEÇMEYİN... Hayata karşı bir duruştur yoğurt yamak... YİĞİTLER!.. Çeşitli yoğurt yiyişleri geldi... Bilmeden alın yoğurt yiyişinizi belirleyin...

Telaşlı mısınız? Panikte misiniz? Kaşı gözü dağıttınız mı? SAKİN KAFA alın... Sizin yerin...

Bir dakikalık saygı duruşu yetmeyen, çok saygın ve değerli insanlar için 2,5 dakika arası saygı duruşları geldi... Dandik mevtalar için 10 saniyelik saygı duruşlar da var...

Giden sevgilinin ardından... Kaçan balığın peşinden... Çalınan cüzdanın arkasından... MAL GİBİ kaldığınız her durumdan sonra... BİR BARDAK SOĞUK SU...

Zarardasınız... Küçülmeniz gerekiyor... Tasarruf tedbirleri çerçevesinde önlemler almalısınız... Ama öncee!.. TASARRUF TEDBİRLERİ ÇERÇEVESİ Alın... 100x70... 200x120... boyutlarında tasarruf tedbirleri çerçevesi var...

Bundan önceki hayatınızda sosis bile olduysanız önemli değil... Önemli olan bundan sonraki hayatınız... Zengin ve karizmatik çeşitlerle REENKARNASYON rezervasyonu yapılır... Bilim adamı, kral vs.

Tedbiri elden bırakmayınız... Temkinli olunuz... Noolur nolmaz seti geldi... NOOLUR NOOLMAZ alınız...

Biraz sola... Şimdi aşağı... Hayır yukarı... Hah orası... BU DERTLERE PAYDOS! Kaşınmatik geldi... Kaşınan yeri şıp diye bulur Hart diye kaşır...

Nezaketlere, tacatlara, selahatlere, Nuret'lere tin geldi... Alın takın, adam gibi isminiz olsun... (Öncedan Bahattin oldum... Bahattin oldum tim, aldım mutluyum.

6 Haziran 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/23- 750.000 TL. (KDV Dahil)
9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

GELECEĞİMİZ ÜÇ SAATE SIĞDIRILIYOR

Yine bir ÖSS Sınavı var karşımızda. Yine öğrenciyi kimliği ile değil ezberledikleriyle değerlendiren, öğrencinin hayatını üç saatlik sınava bağlayan bir mantık var. Hemen hemen her lise mezunu ya da öğrencisinin çok korktuğu bir sınavdır ÖSS. Çünkü bu sınava yılda ortalama 1,5 milyon öğrenci giriyor. Bu sınavda başarılı olmak için 120 puan alan öğrenci sayısı 675 bin barajı geçebilen yani 185 puan alan aday sayısı 650 bin kişi. Bu 650 bin kişinin 230 bini yerleştirilebiliyor. Diğer öğrenciler ise ancak açık öğretime girebiliyorlar. Tamamiyle ezberci bilimsellikten uzak ve taraflı bir eğitim sistemiyle karşı karşıyayız. Her an "sözlüne sıfır veririm" dayatmacılığını ezberlemiş hocalarla hala soruları " Bu şiir divan edebiyatının hangi vezni ile yazılmıştır" ayrıntı delisi yazılılarla, düşünmeyi savunanlara isyankar, hakkı için ses çıkaranlara "terörist" diyen bir otoriteyle karşı karşıyayız. Ola ki siz o sınavda hasta olabilirsiniz psikolojiniz bozuk olabilir veya herhangi bir nedenle bu sınavı kaçırabilirsiniz. Bir yıl boyunca verdiğiniz bütün emekler boşa gitmiş olur. Eğer şansınız (paranız) varsa tekrar dershaneye giderek bir sonraki sınava girme ve kazanma ihtimali var. Eğitim sisteminin çarpıklığını fırsat bilip öğrenciyi sömürmekten başka derdi olmayan dershaneler...Hemen hemen her yerde dershane bulunabilecek bir ülkede yaşıyoruz. Araştırmalara göre kentsel nüfusunun %63, kırsal nüfusun %27'si dershane, etüt merkezi yada özel vakıfların eğitim kurumlarına sırf OSS için birşeyler öğrenmek adına başvuruyor ve dershane fiatları 1 milyar ile 3,5 milyar arasında değişiyor. Bu nedenle okula bile gitmekte zorlanan halk çocukları dershane nedir bilmiyor. Dershaneye gitse bile ücretini ödemek için bin bir zorluk çekiyor.Yaşadığımız düzende yaratılan fırsat eşitsizliğin bir sebebi de ihtiyaç duyulan insan gücü. Üniversite denilince bilim yuvası, gelişme yeri gelir insanın aklına. Şimdi düzende var olan üniversiteler bu işlevliğini yerine getirmese de üniversitenin belirli bir misyonu var. (üniversiteyi bitiripte işsiz güçsüz dolaşan binlerce gence rağmen.) Varolan düzende ihtiyaç olan insan gücü üretim bilgisi ve birikimi bakımından düşük nitelikli olanlardır. Yani gençlerimizin büyük bir çoğunluğunun üniversiteyi okuması hiçbir anlam ifade etmiyor. Halk çocuklarının çoğu lise ve üniversiteyi okumayacak ki varolan sisteme işçi ve teknisyen yetişsin. Milyonlarca öğrencinin elemeye tabi tutulması, üç saatlik bir yarışın yapılması, barajlar, sınavlar bu ihtiyaca göre şekillenmiştir.Biz yıllarca çalışsak da varımızı yoğumuzu ortaya koysak da(dershaneler vb...) düzen kendi ihtiyaçlarını sağlamak için bir eleme yapacaktır. Eğitim sistemini de buna göre şekillendirmiştir. Sorun çalışıp çalışmamak da değil, sorun varolan çarpıklıktadır. Artık bizler üniversiteyi bir çözüm olarak göremiyoruz. Çünkü işsizler ordusu her geçen yıl bir kat daha artıyor. Biz diyoruz ki herşeye rağmen üniversiteler bizimdir. AOBP'yle, ÖSS'yle, paralı eğitimle bu hakkı elimizden kimse alamaz.AOBP ile fırsat eşitsizliği yaratılarak öğrenciler arasındaki paylaşım, dostluk ilişkileri yokedilmeye çalışılıyor. Bu uygulamanın amacı seninle aynı heyecanı, aynı duyguları paylaşan arkadaşından daha fazla puan alma isteğini, hırsını geliştirmek. Tabiki eğtimdeki fırsat eşitsizliği bununlada bitmiyor. ÖSS'de Anadolu liseleri, Fen liseleri ve özel okullardan mezun olan öğrenciler devlet liselerinden mezun olan öğrencilerden çok daha fazla puan alıyor. ÖSS gibi bir puanın bile hayatını değiştireceğinin söylendiği sınavda Anadolu lisesi, Fen lisesi ve özel liselere sağlanan bu kolaylık ne kadar adil bir eğitim sistemimizin olduğunun bir kanıtı. Yeni bir eğitim yılını işte bu sorunlarla bitiriyoruz. Yılların eğitimde biriktirdiği sorunlar bir dağ gibi karşımızda duruyor. Biz bu ülkenin gençliği olarak sesimizi ne kadar gür çıkarırsak o kadar fazla yankı yapacaktır. Ve sesimize ses katan mutlaka olacaktır.Hayatımızı üç saate sığdırmaya, umutlarımızla, özlemlerimizle oyun oynamaya kimsenin hakkı yok. Bu hakkı onlara vermeyeceğiz. Üniversite kapıları halk çocuklarına açılana dek mücadele edeceğiz.Haklılığımıza ve halkımıza güveniyoruz. Umutlarımızı mücadele ederek kazanacağız.

PARALI EĞİTİME HAYIR
LİSELİ GENÇLİK

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Şiiri

FEYHAN GÜVER

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

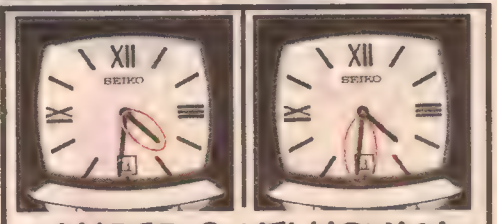

AKREP & YELKOVAN

1. Akrep, zor hareket eder... **Yelkovan, kolay devinir!..**
2. Akrep, sonuçtur... **Yelkovan süreçtir!..**
3. Akrep, yaklaşık zaman belirtilirken söylenir... **Yelkovan, tam zamanı vurgular!..**
4. Akrep, zamanın geçmemesini çağrıştırır... **Yelkovan geçmesini!..**
5. Akrep, imaj olarak aynı isimli hayvanın ve burcun gölgesindedir... **Yelkovan, gerçek yelkovanı bastıran bir imaja sahiptir!..**
6. "Akrep gibisin be kardeşim" (N.Hikmet) Şiirinde akrep, olumsuz bir anlam kazanır... **"Gün olur alır başımı giderim / (...) / Yelkovan kuşlarının peşisıra" (O.Veli) şiirinde yelkovan, yaşam sevincine dönük, olumlu bir anlam kazanır!..**
7. Akreple saniye arasında kopukluk vardır... **Yelkovan, bu kopukluğu giderir!..**

MUHAMMED ALİ & MİKE TYSON

1. Muhammed Ali, fair-play adamıdır... **Mike Tyson, kulak ısırır!..**
2. Muhammed Ali, boksun doruk noktasındadır... **Mike Tyson, boksun iniş sürecinde yer almıştır!..**
3. Muhammed Ali, gönüllerin de şampiyonudur... **Mike Tyson, tecavüzcü durumuyla gönüllere girmesi zor kişidir!..**
4. Muhammed Ali, dinini değiştirmekle kalmayıp, Clay olan adını da değiştirebilen bir cesurdur... **Mike Tyson, dinini değiştirmekle beraber marka durumu yüzünden adına dokunamamıştır!..**
5. Muhammed Ali, Foreiser ve Foreman gibi ezeli rakipleriyle anılır... **Mike Tyson'ın rakipleri hemen hatırlanamaz!..**
6. Muhammed Ali, asla şımarmamış bir profesyoneldir. **Mike Tyson, komple şımarık bir şovmendir!..**
7. Muhammed Ali, "Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım" sloganına sahiptir... **Mike Tyson'ın herhangi bir sloganı yoktur!..**

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

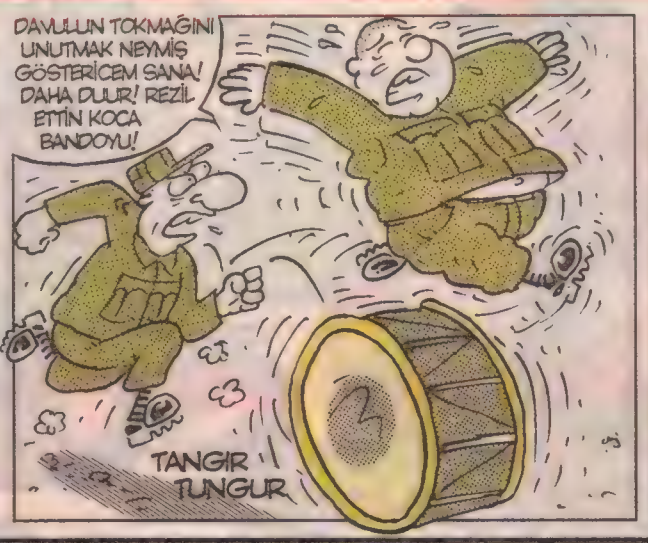

Derginin son hazırlıklarını yaparken, mesleğimizin değerli isimlerinden Ercan Arıklı'nın trafik kazası sonucu yaşamını yitirdiği haberi geldi. Toprağı bol olsun. Yakınlarına, okuyucularına başsağlığı dileriz. LeMan

LEMAN

Demokrasimiz ne uyum ne AB tınlamadı kriterlere yine bodoslama daldı..Erzurum Atatürk Üniversitesi öğrencisi Enis Alkan'ın yıllardır kullandığı imzası "kürtçülük" kelimesine benziyor diye okuldan atıldı..

Amerika'da Wolfowitz ile görüşmesi sırasında atılan fırçaları dinlemekle yetinen Türkiye şahini!!! TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan, "Amerikalılar top sizde mesajı veriyor" dedi...

Bush ve ekibi dünyayı aldattı.! Irak'ta kitle imha silahı falan yok!Bush dünyanın gözünün içine baka baka yalan söylemeye devam ediyor: Kuzey Irak'ta bulunan iki boş kamyon mobil silah laboratuvarıymış..

Fransa'da toplanan zenginler kulubü G-8 liderlerini protesto etmek için yüzbinlerce küreselleşme karşıtı İsviçre ve Fransa'ya aktı... **"Yoksullardan değil, zenginlerden korkun"** sloganlarıyla sokakları ayağa kaldıran eylemciler arasında Türk göstericiler de vardı...

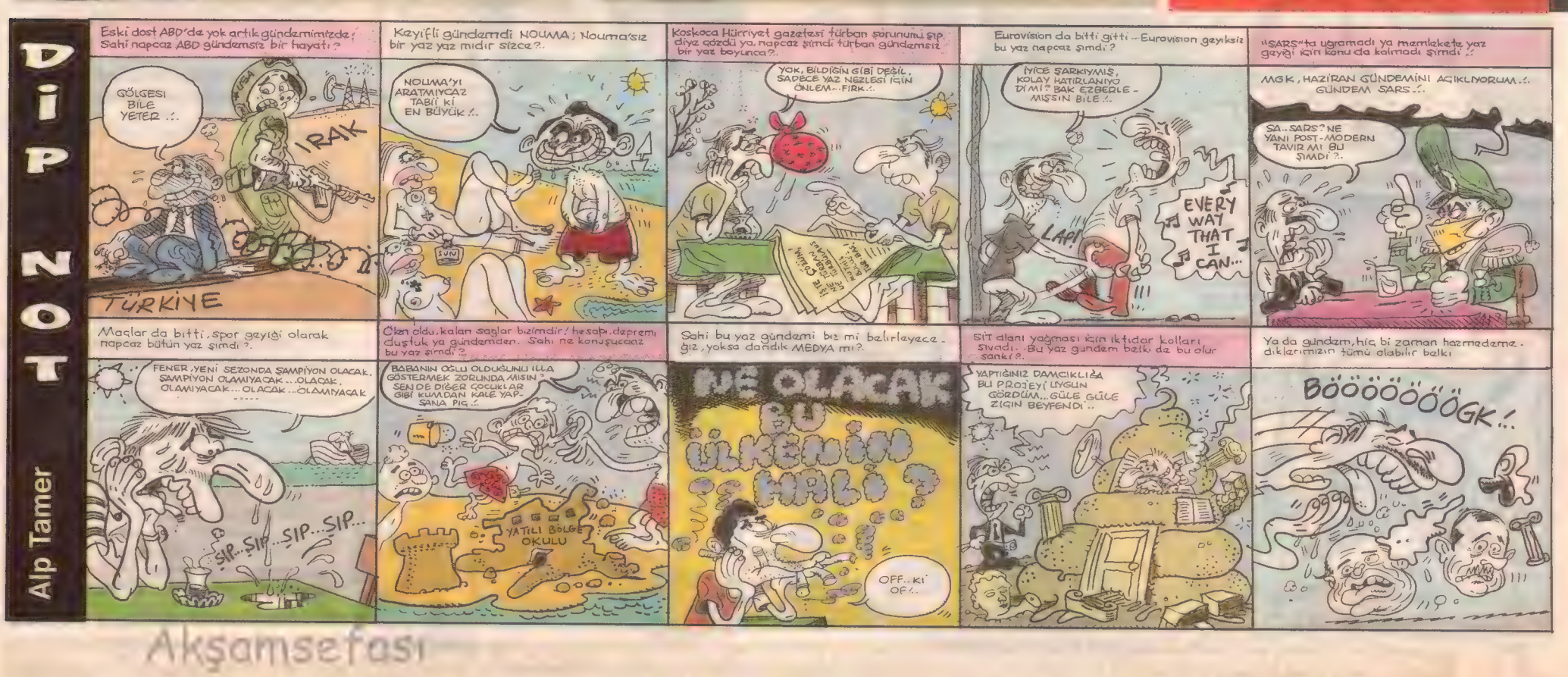

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

ÇAÇAR

tripanazomigambiyétsizler

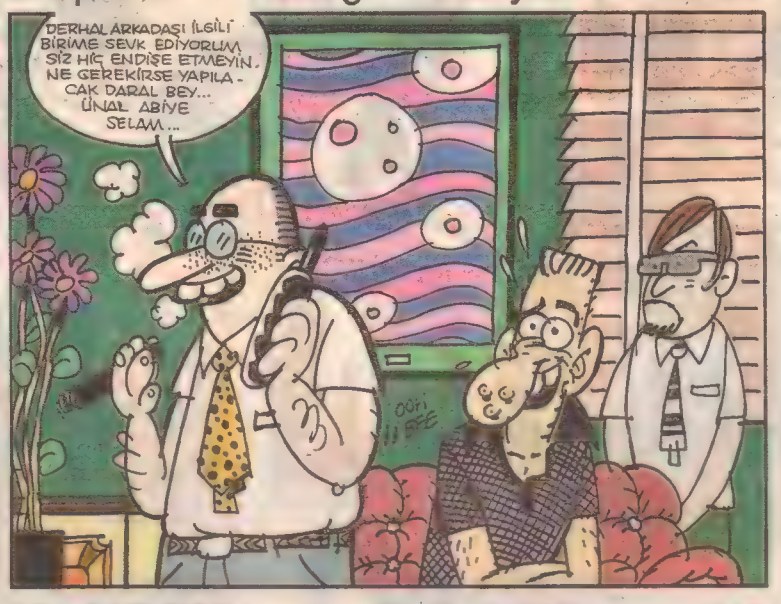

Akabinde muayene.

*Botoks buruşuklukların giderilmesinde kullanılan, şırınga ile uygulanan kimyasal bir madde...

© Daral@leman.com.tr 1 Haziran 2003-Leman

Akşamsefası

SIKILHAN ile dialog çabaları

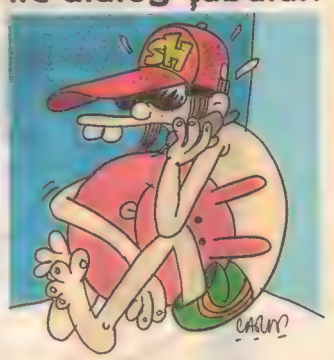

- Alo Sıkılhan, bişi sorucam, ben Bunalgül. Hani bu içimizden gelen ses var ya bizim, işte o sesin ille insan sesi mi olması gerekiyo? Yani şunu diyorum: iila da "Özgür ol, kendine gazoz al, yüreğinin götürdüğü yere git, mısır patlat, imdat kolunu çek" felan gibisine insan şeklinde konuşan bişey mi bu içimizdeki ses?

- İçinde ne olduğuna bağlı Bunalgül.

- Ay hemen "İçinde ne var, üstüne giydin" şeysi yapma bana Sıkılhan. Söyle içindeki hayvana sussun tımam mıaa! Iki dakka ciddi bişey konuşuyoruz şurda. İlkçağ insanlığı yapma insana.

- Ya kızım, sen de iki haftadır "içindeki ses" düzeniyle bozdun. Ne desek olmuyo.

- "İçine girip bi bakıyım Bunalgül" diyebilirsin, ben de senin kafanı yararım Sıkılhan. Sakın böyle bişey deme. "İçine girdiğin küçük kaygan deliği yeni bir dünya mı sandın?...." Her neyse... Şebnem Ferah'dan bir kaç dize okuycaktım ama vaz geçtim, sen onu da kötüye çekiceksin şimdi. Ya sinirlerim bozuk Sıkılhan yaa, herkesin içinden ses geliyo benimkinden hiç bişey geldiği yok. Geçen hafta sınıfta yalan söyledim içimden bi ses bana "Git Kahire'de hemşire ol" dedi diye. Oysa içimde çıt çıkmıyo Sıkılhan. "Gazoz al, spor ayakkabı gey, kontör yükle, balona pin" hiç böyle bi ses duymuyorum anlıyomusun Sıkılhan. Nefre ediyorum, nefre ediyorum yaa.

- Bi sus Bunalgül ya bi sus.

- Ben senin sus bebeğin değilim tımam mı? Nefre ediyorum senden Sıkılhan Öflan!

- Hayır yani sussan duyacaksın onu anlatmaya çalışıyorum. İçindeki ses "Git Kahire'de hemşire ol" diyerek sana bişeyler anlatmaya çalışıyor. Hemşireler "sus işareti" yaparak resim çektiren bir meslek grubudur anlıyo musun?

- Nefret ediyorum!

- İçinden et, sessiz ol.

- Sıkılhan, ben annen çocuğum. Sen bir böceksin, boş bir yüzme havuzu, ıssız bir verandasın, hiçbir işe yaramaz, anpirezentabl bir luuzırsın, börtüsün!

- Obaa, niye yaa sabah sabah börtü böcek oluyoruz?

- Önemli bişey yok çocuğum, seni dengelemek için söyledim bütün bunları. Gazetede okudum ve hak verdim: Sizin nesil kendine çok güveniyor Sıkılhan. Küstah bir umursamazlık içinde her şeyi başarabileceğinizi sanıyorsunuz. Tamam, kablolu internet vesair nedeniyle enformatik olarka daha hızlı geliştiniz. Gerek Sertap Erener'in Örovizyon başarısı gerekse Yaşar Nuri Bilge Ceylan'ın "Uzak" adlı singılı bir başarıdır bugün, ona da tamam. Ama bunlar seni yanıltmamalı Sıkılhan. Fazla özgüven iyi bişey değildir.

- Tamam o zaman anne ben kapatıyım biraz aşağılık duygusu hissediyim şimdi.

- Kapatmamalısın Sıkılhan. Fazla aşağılık duygusu da iyi değil. Evet, hayır değil, evet. Ya da şimdi kapat, ben biraz sonra seni tekrar arıyıp bu kez pohpohlıyım, bir denge olsun.

- Aslında hiç aramasan da bir denge olmuş olacaktı anne.

- Denge bu değil Sıkılhan. Sen bir hiçsin. Annesinin biricik hiçi. Dikkat ettiysen sana ölçülü olarak şefkat de gösteriyorum Sıkılhan. Evet... Duygularımız hormonlarımız gibidir Sıkılhan. Burada sihirli sözcükler "Denge ve ölçü". İnsanlar niye cüce kalıyo sanıyosun, tiroid hormonu eksik çünkü. İmkanı olsa da tiroidi biraz daha fazla salgı yapsa bugün cüce olmaz o kişi. Ama çok fazla hormonu olursa da bu sefer deve gibi olur. İbrahim Kutluay'dan söz etmiyorum o çocuğun ölçüleri normal. Hayat bize her zaman istediklerimizi vermeyebilir Sıkılhan. İstediğimiz kadar hormonumuz olmayabilir mesela. Ya da Ally McBeal gibi her şeyimiz normal olduğu halde doğru erkeği bulamayabiliriz. O yüzden kendimize ne tam ne de gereğinden az güvenmeliyiz. Anlıyosun di mi Sıkılhan, anlamalısın, fazla olmasa da zekii bi çocuksun, eğitimini de iyi aldırtıyoruz... Ama sen kapattın tabi. Neyse... Yaşın gereği tüm bunlar. Evet.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

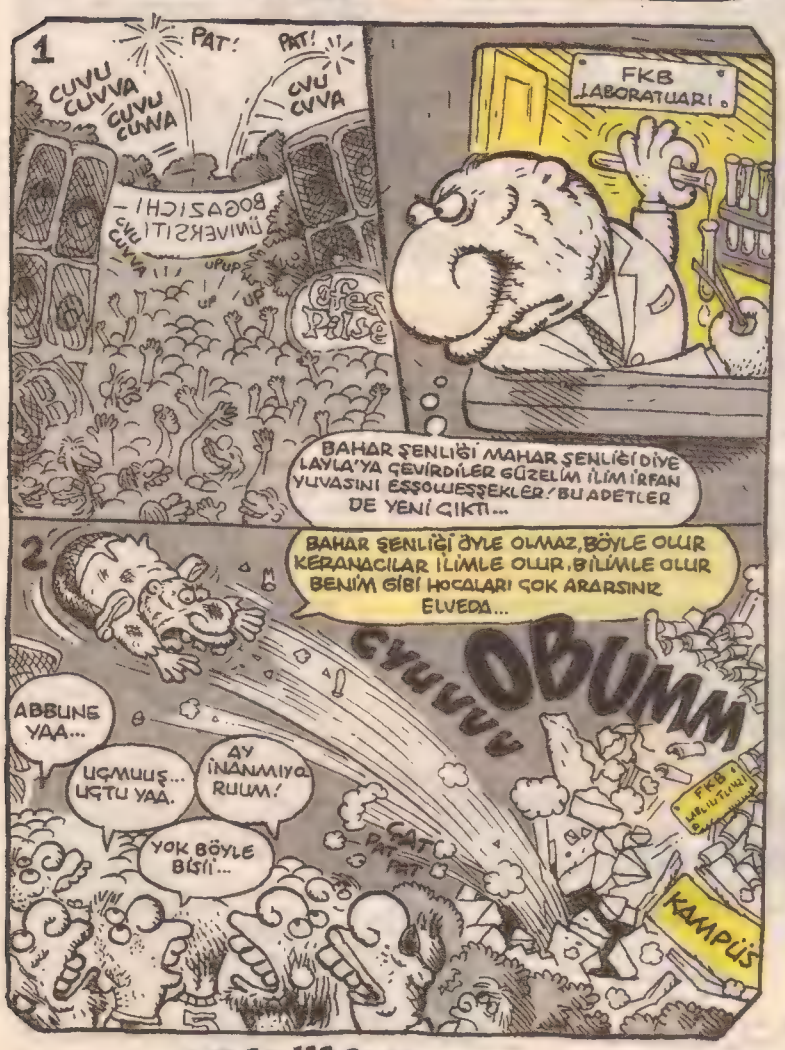

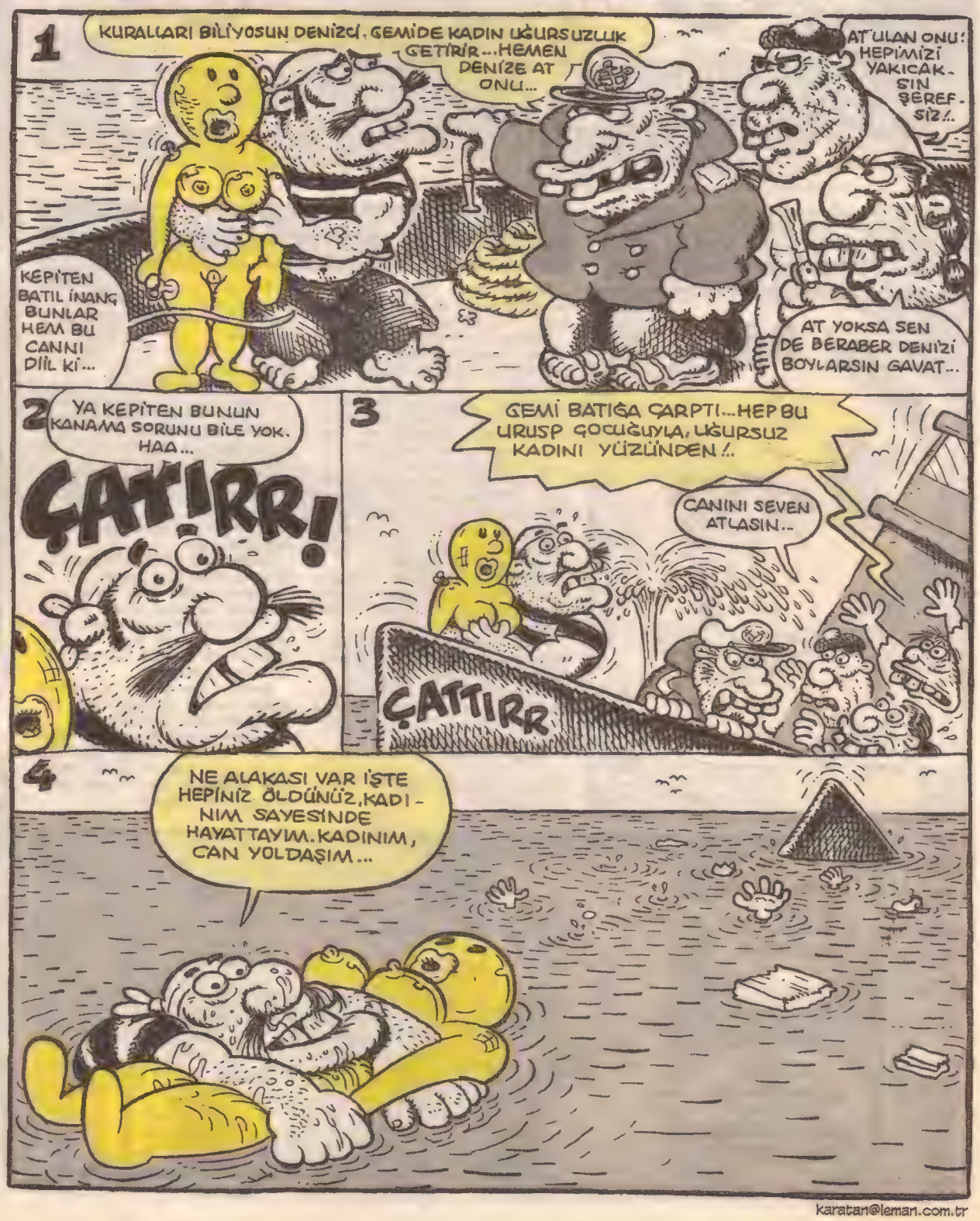

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

PANTOLON

METİN FİDAN

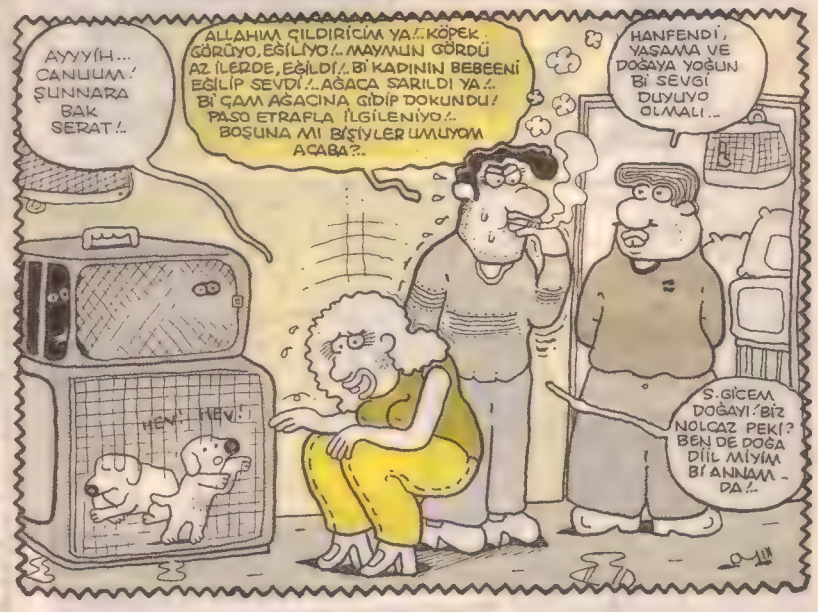

ÖZGE SAMANCI

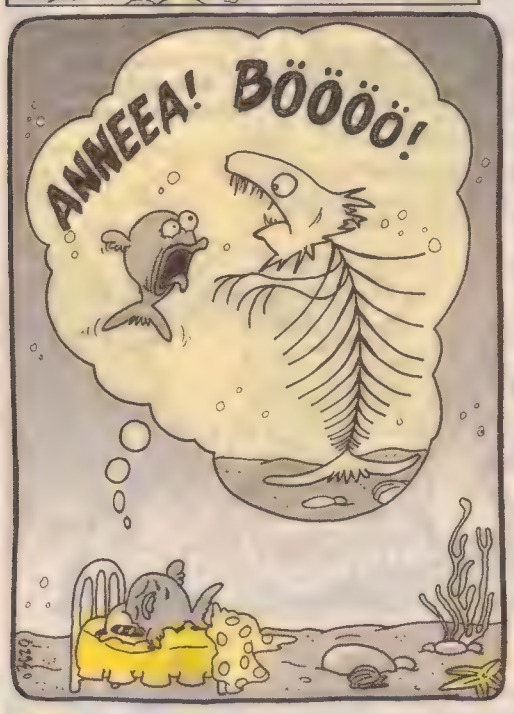

HAYBECİ ŞENSOY AHMET ÇATAR'LA GÖRÜŞTÜ...

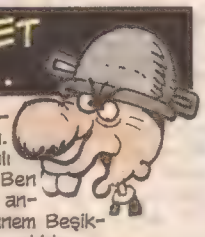

Şensoy- Sayın Çatar, bu hafta işin şakası biraz da bana çatar mısınız? Hah hah hah...

Çatar- Bi dakka yalnız. Bi dakkaaaa! Benle fazla lâubali olmayın, pat diye çocukluğunuza iniiverirm şaşırırsınız.

Şensoy- İsterseniz ihtiyarlığıma çıkın. Ordan deniz görünüyor. Kuşburnu içersiniz. Asansör var. Kaçıncı yaşa çıkmak istiyorsanız o yaşın düğmesine basın.

Çatar- Benle alay edecek adamın alnını avuçlarım. Ay kü'mün kaç olduğunu biliyor musunuz? Şehir içinde 90, şehir dışında 120... İniiverirm çocukluğunuza, bizi izleyen 200 milyar insana rezil ederim sizi...

Şensoy- Çocukluğuma inmişken, bi oyuncağımı unutmuştum orda, onu da alabilir misiniz bi zahmet? Benim yatağımın altında olucak.

Çatar- İnersem yalnız çocukluğunuza, saçıveririm ortaya kişiliğinizi. Etraf pis içinde kalır... Kokar...

Şensoy- Konumuz futbol. Beşiktaş'tan söz edelim. Sanırım kanımca Beşiktaş 100 yıldır şampiyon olamıyordu, sonunda oldu?..

Çatar- Oh hooooo! Ha ha haa! Ayyy!. Futbolla çok fazla ilgilenmiyorsunuz galiba? En son ne zaman maç izlediniz?

Şensoy- Doğruya doğru. Belki 100 yılı geçmiştir. Ben futboldan çok anlamam. Papaannem Beşiktaş'ta oturmuş eskiden.

Çatar- İşte sizin gibi cahil adamlar dinamit koyuyor Türk futbolunun temeline.. Sizin gibileri tutup tutup çocukluğuna inmem lâzım benim tek tek..

Şensoy- Sizi bir defa televizyonda gördüm, Nouma'nın çocukluğuna iniyordunuz.

Çatar- Ali Gültiken engel oldu, inemedim o gün.

Şensoy- Ali Gültiken'in çocukluğuna da inmek lâzım demek.

Çatar- Tabiiii! Ziya abinin çocukluğuna da inicem bi ara. En çok da Turgay abi'nin çocukluğuna inmek istiyorum. İstanbul, esas o zaman İstanbul'muş. Urfa'nın eski hâlini de çok merak ediyorum.

Şensoy- İsterseniz bu Cumartesi gidelim beraber Urfa'ya? İneriz ordakilerden birinin çocukluğuna?..

Çatar- Yoooo! Cumartesi gelemeem!.. Hanımla beraber kayınvalidenin çocukluğuna inicez bu cumartesi arabayla... Şile tarafında!.. Mangal falan yapıcaz!..

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

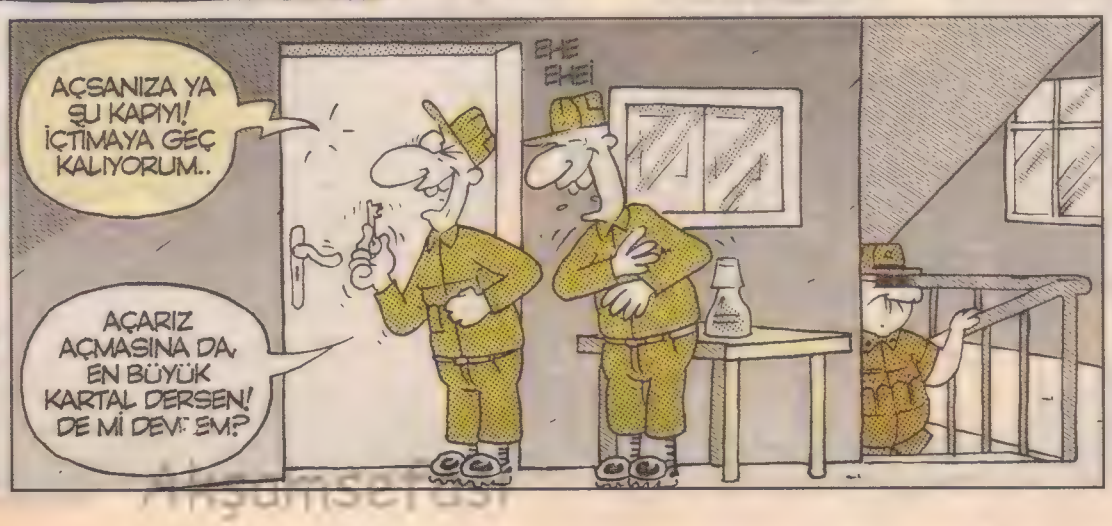

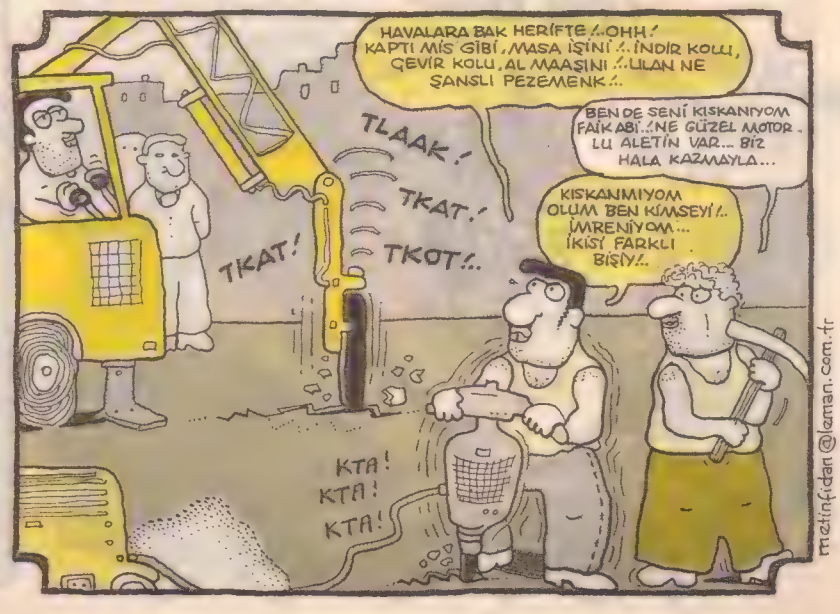

metinfidan@leman.com.tr

TEREDDÜT

PICTURES

CAN BARŞIAN

DUDAK OKUMA UZMANI SENSİN...NE DİYOR?!

VALLA ÜÇYÜZOTUZÜÇ DİYOR OLABİLİR...YA DA ÜTÜNÜN ÜSTÜNÜ ÜFÜR GİBİ BİŞEY...ŞİFRE HERALDE...

KARIŞMAK GİBİ OLMASIN AMA ÜÜÜ.RÜÜÜ.ÜÜÜ...DİYOR OLABİLİR Mİ?..

HALAYBAŞI ÖLDÜ!..İMDAAT!.. YARDIM EDİN... YARDIM EDİN!..

HEY SAKİN OL..HALAYI SEN DURDURACAKSIN ... TALİMATLARIMIZI DİNLE.! ŞİMDİ SAĞ AYAĞINI YAVAŞÇA YERE KOY..

Dinleme oolum şu herifi...Sen kendi bildiğini yap...Onu dinliycen de bi halt olacak sanki.. Hop aloo,sen de onu dinleme...Kafana göre takıl...Dinleme onu...Tamam mı dinleme...

ODAYA DİNLEME CİHAZI YERLEŞTİRMİŞLER...TEKNİSYEN GÖNDERİN...

İyreng espri,hehe.

NE O ABİ?.. SARS'A KARŞI ÖNLEM Mİ?..

YOK BE CANIM... SARS-MISAK YEDİM DE RAATSIZ ETMİYİM DİYE...

NAAPTINIZ LAN CESEDE, MANYAKLAR.!.

BİRİ TEŞHİS İÇİN BEKLİYO DA AMİRİM...AMA ÖLÜDEN ÇOK KORKUYOMUŞ...RİCA ETTİ, SEVİMLİ HALE GETİRİYORUZ...

BİLİYORDUM!BİLİYORDUM!EN SONUNDA İÇİMİZDEN BİRİ BAKMAKLA YETİNMEYİP BUNU YAPACAKTI...

TCDD

HÜKÜMETTEN PEYNİR İÇİN ÖDENEK ÇIKMAMIŞ...PROJEYİ DURDURUYORUZ BEYLER...

SANLI..DEDEKTİF SANLI...ŞEHİRDE TAM 75 İKİ ARABİ DERE GÜCÜNDE ARADA KALMIŞ ÖZEL DEDEKTİF...KRİMİNAL ALBÜM ÇIKTI...

KIRIK KİREMİT

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

Akşamserası

CEZMİ ERSÖZ

BİR YAZ GÜNÜ, ÇOCUKLUĞUN, KIŞLIK BİR SİNEMADA, ÖN SIRALARDA OTURUYORDU...

Kök salmak ve güç kazanmak için çalıştığın şehir seni yine susuz; yine yalnız bıraktı değil mi...

Peki, bilmiyor muydun benimle sevişitkten sonra bana öfke duyacağını...

Yüzün duvara dönük, uyuyormuş gibi yapıyorsun, oysa bana duyduğun o borç duygusundan nasıl kurtulacağını düşünüyorsun...

Beni üzdüğün, kırdığın, beni sevmediğin için bana suçlu bir öfke duyuyorsun...

Peki, susuzluğun dindi mi, korkuların geçti mi... Varlığının derinlerden gelen çığlığı biraz olsun azaldı mı... En çok korkunca mı sevişmek istersin, yoksa varlığından kurtulmak için mi...

Peki, beni sevmediğini bile bile neden yanına geliyorum, neden sevişiyorum seninle, neden hayatına giriyorum... Seni inatçı, neredeyse bir köleliği andıran sevgimle çırılçıplak ve savunmasız bıraktığımı bile bile, üstelik yüzün bana değil, duvara dönükken neden ısrarla sarılıyorum sana... Ve nasıl oluyor da bütün bunları bildiğim halde bu sarılıştan korkunç bir haz duyuyorum... Yoksa ruhum hasta mı benim. İtilmek, reddedilmek, üzülmekten zevk mi alıyorum...

Yoksa genlerimde kölelik duygusu mu var... Boşlukta kalmaktansa, kendimi seni sevdiğime inandırıp, düşsel bir sığınak mı yaratıyorum kendime... Bunu düşünmek beni zaman zaman kaygılandırsa da neden seni sevmekten asla vazgeçmiyorum...

Ama biliyorum, senin için her şeyimi feda etmeye hazır olduğum halde, seni gerçek anlamda henüz tanımış değilim...

Senin için intihar etsem... Cümleye bak... Kime ait bu cümle... Bana ait değil. Ödünç almışım bir yerlerden. Ödünç kelimelerle, cümlelerle kendime bir trajedi yaratmaya çalışıyorum sanki...

Senden ayrıldıktan sonra durmaksızın yaşadıklarımızı gözümün önünden geçiriyorum... Sanki ilişkimizin bir tür projesini çıkartıyorum... Bir sonraki beraberliğimize kadar arzularımı, duygularımı kurguluyorum sanki... Seninle hiç yapmadığım konuşmalarımı, hayalimde oluşturduğum bu kurgunun içinde yapıyorum... Bana ileride bir gün söyleyeceklerini, duygusal geleceğini bu kurguya katıyorum... Nedenini bir türlü bilemediğim boşluklarımı hayalimde dolduruyor, aslında hiç tamamlanmayacak eksikliklerimi kendimce tamamlamaya çalışıyorum... Birileri sana bağlandığım için sonumun korkunç olacağını söylüyorlar... Görünüşte öyle; yaşamım tehdit altında... Evet, ayakta kalmak, kökleşmek, güç kazanmak ve güven içinde olmak adına hiçbir şey yapmıyorum seni sevmeye başladığımdan beri. Ve bundan dolayı hiçbir korku duymuyorum. Sanki yaşamı tehdit altında olan ben değilim. Benden ayrılan ve benden ayrılarak aslında beni muhteşem bir özgürlüğe fırlatan bir başkası... Şimdi sen, sana duyduğum aşkın ve bağlılığın kendimden kaçıp kurtulmak olduğunu söyleyeceksin; ama kaçıp kurtulduğum yaşamım bana ait değildi ki...

Biliyor musun ben sana duyduğum aşkla içimdeki polisten, amirlerimden, amansız, soluk aldırmayan kurallardan, yaptırımlardan kurtulmuş oldum...

Ben sana duyduğum aşkla içimdeki hapishanenin tünelini buldum...

Ben sana duyduğum aşkla okuldan nasıl kaçılır onu bildim...

Aslında bilmeden, istemeden, hatta bana kayıtsız kalarak beni güçsüz kıldın. Bu güçsüzlük sayesinde bütün toplumsal rollerden yavaş yavaş koparıp attılar beni. Böyle olacağını biliyordum. İçime doğmuştu sanki.

Hedeflerimi tamamen küçülttüm ve kalan gücümü de ben yok ettim. Gücümü yok ettikçe üzerimde güç ve baskı uygulayanlar şaşkına düştüler. Artık beni nasıl kontrol edeceklerini, bana nasıl emir vereceklerini bilemiyorlardı. Böylelikle bir süre sonra gözden çıkarttılar beni...

İşte bu, işe yaramaz diye gözden çıkartılan asıl yanımla sevdim seni ben... Karşı kıyıda bıraktım güçlü ve esir yanımı. Yüzünü senden alan aşkımla ebediyen köle olmak istediğim yerde, yanındayım şimdi.

Evet, kölenim belki, ama ben seçtim bu köleliği, ben tasarladım. Bu köleliğin mağrur ve başı dik kralı benim. Evet, çok acı çekiyorum ve utanmıyorum bunu sana söylemekten... Üstelik bilmeni istiyorum, istiyorum ki sen de benim gibi acı çekesin. Çünkü öyle tarifsiz bir zevk, öylesine derin bir coşku veriyor ki bana bu acı, senin de tatmanı istiyorum onu... Benim varlığım sayesinde bu muhteşem duyguyla buluşmanı istiyorum... Biliyor musun, ben geçmişimi seninle öğreniyorum... Ben seninle çocukluğumun elinden tutuyorum. Çocukluğumun kanayan dizlerini, bileklerindeki jilet izlerini seninle öpüyorum...

Çocukluğumun teselisiz gecelerini seninle teselli ediyorum. Çocukluğumun elinden tutup yazın ortasında talaş, yalnızlık ve gözyaşı kokan sinemalara gidiyorum. Bir bakıyorum ön sıralarda, yapayalnız, senin çocukluğun oturuyor. Şefkate, okşanmaya aç, minicik başını görüyorum, cılız omuzlarını...

Gelmiyorum yanına, çünkü gidersem saklarsın kendini. Kanayan gururunla kapatırsın kendini... Çocukluğumu gönderiyorum yanına... Işıklar kararıyor... Film başlıyor. Başlarımızı bir ışık demeti çevreliyor. İşte o zaman tutamıyorum kendimi. Sevgiye ne çok ihtiyacımız olduğunu ve bunun hiçbir zaman dinmeyeceğini çok derinden hissediyorum. Bir yaz günü kışlık bir sinemada çocukluğumu çocukluğunla yan yana, film seyrederken öylece bırakıp, ağlayarak dışarı koşuyorum...

O çocuk büyüdü ve şimdi yüzü duvara dönük, onu sevdikçe bana kin duyan, sadece teni acıktığında, iç dünyasını yitirenler için artık, hiçbir mucize umudu bırakmayan bu çöl şehirde, varlığı susuz kaldığı için beni çağıran, benimle sevişitkten hemen sonra varlığı yeniden susayan biri oldu... Her şeyin farkında, her şeyi biliyor ve her şeyden korkuyor, ama en çok sevmekten, sevilmekten korkuyor... Kendini bir gün birisine bütünüyle, koşulsuz adarsa, yıllardır içinde bastırdığı sevgi özlemini bir gün dışarı çıkartırsa onulmaz bir yarayla karşılaşır mıyım, diye korkuyor. İçindeki sevgi özleminin aslında hastalıklı, doyumsuz, çaresiz bir tutkudan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olmadığı için korkuyor...

Bu korkuyla karşılaşmamak için içindeki sevgiyi bekletiyor. Soğuk gece duvarlarına, aşık olabileceği yüzlerin resimlerini çiziyor. Kimselere benzemeyen, aslında hiç yaşamamış, belki yaşamış, ama hayatın içine hiç girmemiş tanrıça resimleri ve ölü anneler çiziyor. Canlansınlar, kendisiyle konuşsunlar diye, donuk portrelere kendi kanından gizemli sözler yazıyor... Ölü resimlere yazdığı yazılara kendi yanıt veriyor. Ben yaşadığım her yerde bir tek onun yüzünü görüyorum. O ise kimseye benzemeyen bir yüzün peşinde koşarken akşamları evine yüzlerden sarhoş olarak dönüyor... Sanki bir hız trenine bindirilmiş de dünyayı oradan seyrediyormuş gibi hiçbir yüzü aklında tutamıyor...

Sevgisini hiç sınamadığı halde kendisini herkesten farklı sanıyor. Aşk bir imkânsızlıktır, diyerek korkularına, kökleri kadere uzanan varoluşsal nedenler arıyor... Biliyorum, saklasa da, benim bir aşk kölesi olduğumu düşünüyor. Oysa asıl köle kendisi, bir türlü gerçekten sevemediği için herkesin görüşünden etkileniyor, kimseye hayır diyemiyor. Güçlü olduğunu sandığı dünyada kibar bir sığıntı gibi yaşıyor. Geceleri, uykusunda sayıklarken bile, iyi insan olmalı, iyilik yapmalı diyor, ama onun için iyilik, kendisi olamadığı bu dünyada gücünü pekiştirmek, biraz daha kökleşebilmek, güvende olmak istemekten başka bir anlama gelmiyor...

Yanımda yatan ona sarıldıkça, onu sevdiğimi fısıldadıkça kulağına, içindeki ürkütücü uçurumlara, kurtulamadığı kuşkularına yeniden dönüyor... Ona her sarılışım, kendi elleriyle derinlere gömdüğü o eşsiz sevgisinin mezarına götürüyor onu... O mezarın başında, soğuk, umutsuz rüzgârlar çarpıyor yüzüne.

Ben yapamam, kimse yapamaz... O mezarı bir tek kendi açabilir. O sevgiyi oradan bir tek kendi çıkartabilir. Bunu yapmaktan ölesiye korktuğu için, onu sevgisinin mezarına getirdiğim için, bana lanetler okuyor, bana sonsuz öfke duyuyor... Bir an önce benden kurtulup, ona sevgisinin mezarını hatırlatmayan, kendi yazdığı ve sonunu çok iyi bildiği, riski olmayan öykülerine, duvarlarına astığı ve kimselere benzetemediğini iddia ettiği donuk yüzlerine, tanrıça resimlerine, ölü annelerine dönmek istiyor... Bir ara, sanki bütün bunları düşündüğümü duymuş gibi, yüzünü bana çeviriyor ve şunu soruyor: **Peki, sen nereden biliyorsun bana duyduğun aşkın sahici olduğunu?.. Yaşadıklarının bir kurgu olmadığı ne malum? Hem söylesene neden ben? Bütün bu hissettiklerinin, yıllardır kurgulamadığını nasıl kanıtlayabilirsin bana?..** İşte o an, onun için duyduğum o derin, o tahammül edilmez acıdan bile kuşku duyuyorum.

Haklı olabilirdi. Hem size de söyledim onunla ilişkimi kurguladığımı. Onunla hayalimde konuştuğumu, onun duygusal geleceğini, bana ileride bir gün söyleyeceklerini tasarladığımı, hayalimde ilişkimizin kendimce eksikliklerini tamamlamaya çalıştığımı... Ona duyduğum aşk bir anlamda ütopyaydı elbette, ama acısını sahiden ve şimdiden hissettiğim bir ütopya...

Beni kuşkuyla yaraladığı ve bir uçurumun önüne getirdiği için ona kızamıyorum bile...

Kim bilir belki de bütün sırlarımız bir yaz günü, sığındığım o kışlık sinemada rastladığım, ön sıralarda bir başına oturan çocukluğundadır...

Kim bilir, belki de bütün sırlarımız yanına gidersem kanayan gururuyla içine kapanır diye çocukluğunun yanına, kendi çocukluğumu gönderdiğimde ve film başladığında çocuk başlarımızın çevresini bir ışık demeti çevirdiğinde, konuştuğumuz şeylerdedir...

Şu an belki de asla kavrayamadığımız şeyler belki de o an birbirimize eğilip usulca dokunduğumuz anlarda gizlidir...

Ama yine de, ne olur, bu sana duyduğum aşkın acısını bana çok görme... İzin ver, sen yokken de seninle konuşayım... Çünkü bu konuşma bir imkânsızı, hiç tamamlanmayacağı söylenen o derin eksikliğimizi aşma çabasıdır...

Çünkü ne kadar imkânsız olduğu söylenirse söylensin, aşk bir gün, bir yerde sonsuz bir bütünleşme düşüdür...

cezmiersoz@leman.com.tr

* **Diyarbakır 3. Kültür ve Sanat Festivali** muhteşemdi. Emeği geçenlere sevgilerimi iletiyorum..
* **İzmir.** 7 Haziran Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **İzmir Sivil Toplumlar Örgütü Buluşması**'ndayım. TÜYAP Fuarı DİGİL standındayım.
* **Kocaeli.** 11 Haziran Çarşamba günü saat 18:00'de **Supteba Otel**i'ndeyim.
* **Bursa.** 12 Haziran Perşembe günü. İkindi buluşmaları. Saat 18:00-20:00 arası **Fima Final Marketing Kitabevi**'ndeyim. Ataturk Cad. Ulucamii karşısı Heykel/Bursa.. Tel: 0224 - 225 62 90
* **Kırıkkale.** 13 Haziran Cuma günü saat 16:00-19:00 arası **Papirus Kafe**'deyim.
* **A.Ertan Mısırlı.** Olum Beyaz Gölge. Şiirler. An Yay
* **Sibel Gökçe.** İnce Küfür Annesi. Şiirler. Turuncu Yay.
* **Yeliz Dedeoğlu.** İçimdeki Ben. Şiirler.
* **Halil İşitmen.** Uzak ve Soğuk. Şiirler. Toplum Yay.
* **Alaeddin Yakan.** 101 Hücum. Beyaz Yay. Basketbolu teknik olarak öğrenmek isteyenlere.

Kontrolsüz

ÇAĞATAY İNCE

Akşamserası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

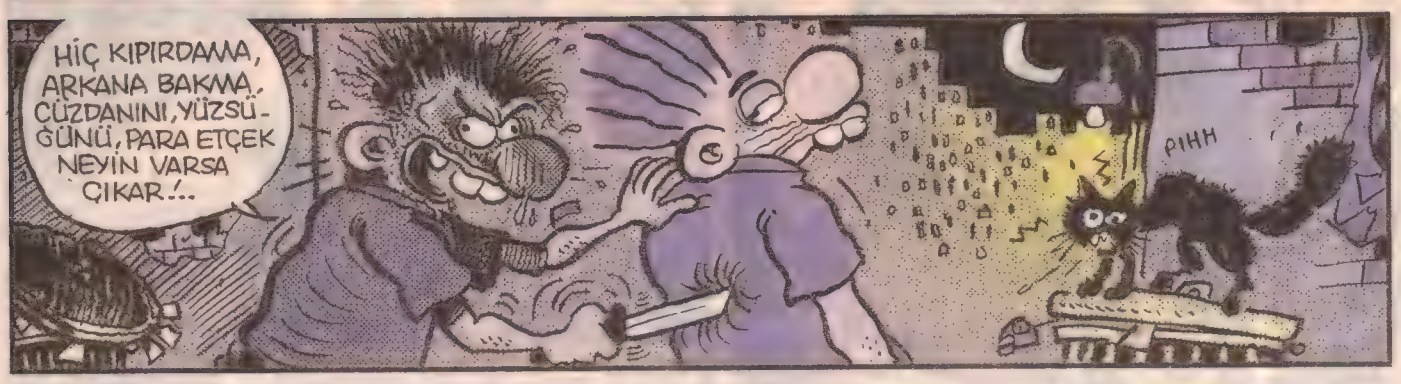

bezginbekir@leman.com.tr

ERDENER ABİ

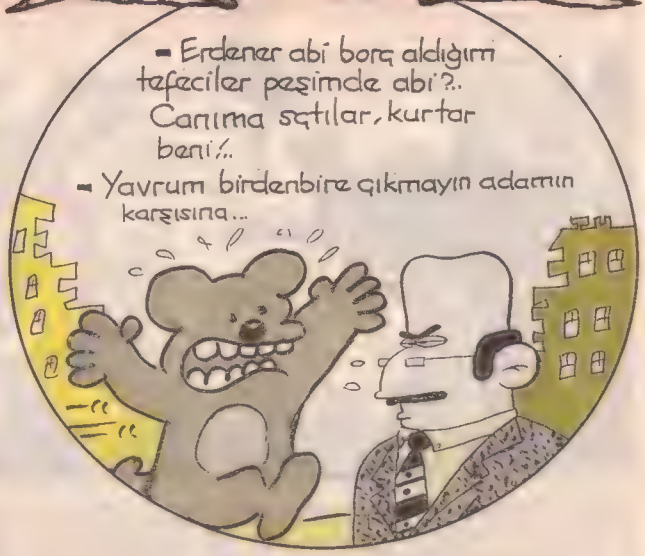

Gönül Adamı

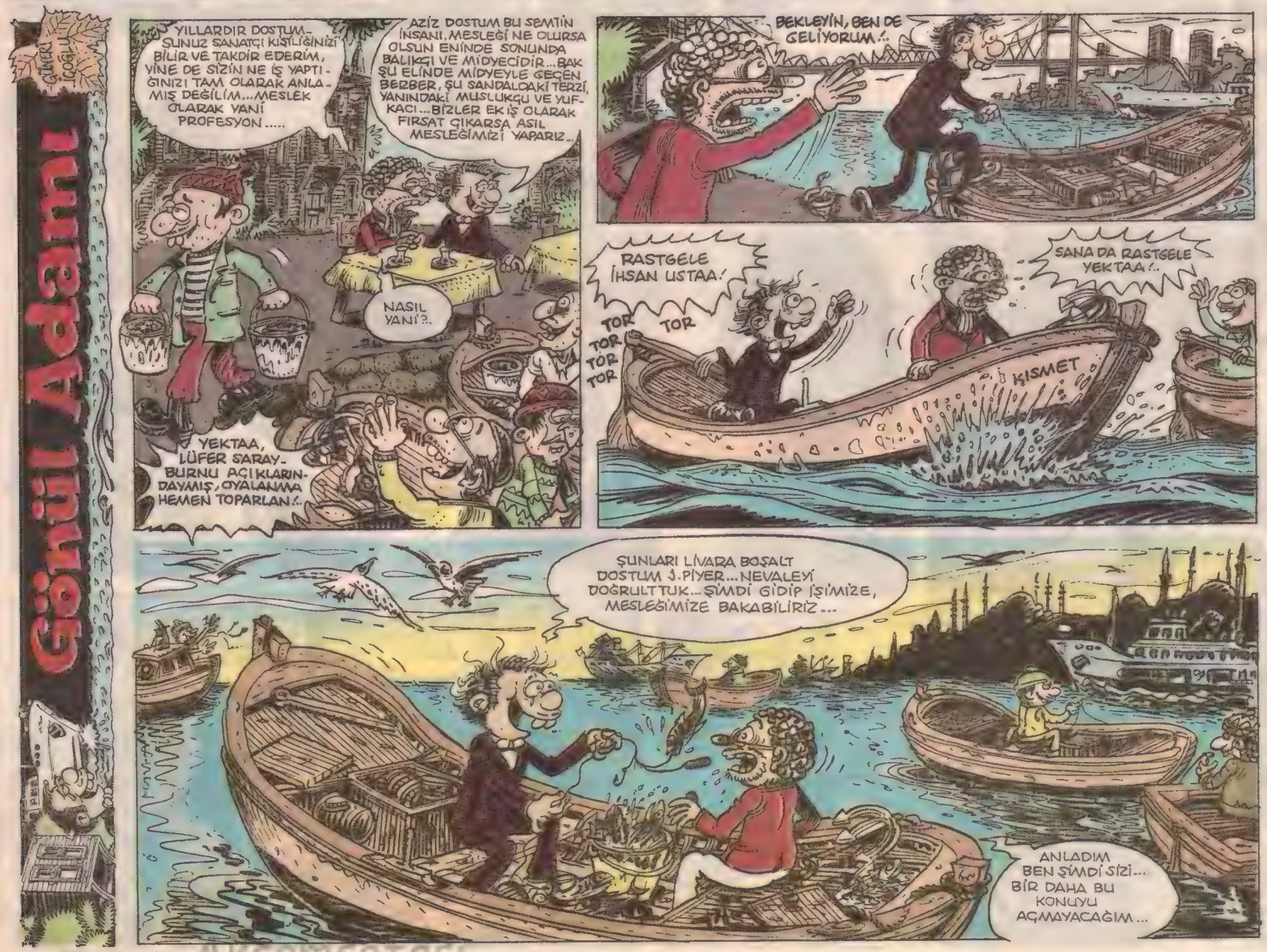

guneri@leman.com.tr

Laila yeniden açıldı...

Zamanı geri döndüremeyiz amma, açılışta şu olaylar yaşansa daha naif olabilirdi zannımızca;

*** SİT alanları hazır yurdum insanına açılmışken, Laila'da bu kapsama alınsaydı da, oraya mini mini sabah kondular dikilseydi açılış öncesi gündüz gözüyle...**

* Bir grup davetli misafir kıyafetlerinin üstüne kaymak sürdükten sonra, "Madem ülkenin kaymak tabakasıyız, bunu gösterelim dedik" deyip, üstlerindekiler erimeden kuytu köşeye çekilseler...

*** Bu yılda Laila-Reina gerginliği vuku bulmasın deyu, "Sahildeki sezonluk manken rekoltesi" ve "Taban birim fiyatların" açıklansada kimse mağduriyete uğramasa.**

* İçeri girmek isteyen doktor, mühendis ve avukat aday adayları, "Size normalde kız verilmiyor, burada hiç şansınız yok" diye geri çevrilseler kapıdan, deniz girişinden.

*** Genç Subaylar bu seferde Laila'ya karşı olduklarını açıklayıverseler, takibinde aralarından birinin "orta-yaş bunalım" subaylarından olup, yaşını küçülttüğü öğrenilse.**

* Laila girişindeki kuyrukta otomasyon sistemine geçilse, elde numarasıyla beklerken panic attack geçirenlere magazin kameraları zumlayıp, olay nema ve türevi kuyruklarda olanlarla bağdaştırılsa...

*** Hesaplara ilave fatura eklense. "Bunus Kart"la ödediğiniz için bu da yanında geldi... Büyük Patron'dan" diyerek bu durum açıklansa, infial edenlere afro peruk hediye edilse pofuduk pofuduk...**

* İçeri bir kütüphane açılsa... Her kesikte bir öykü, her içkide bir roman, her tavda bir sosyo-politik araştırma kitabı okunması mecburi kılınsa... Bu çok zorlama kaçtı gibi...

Olgun Budak

Akşamserası

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

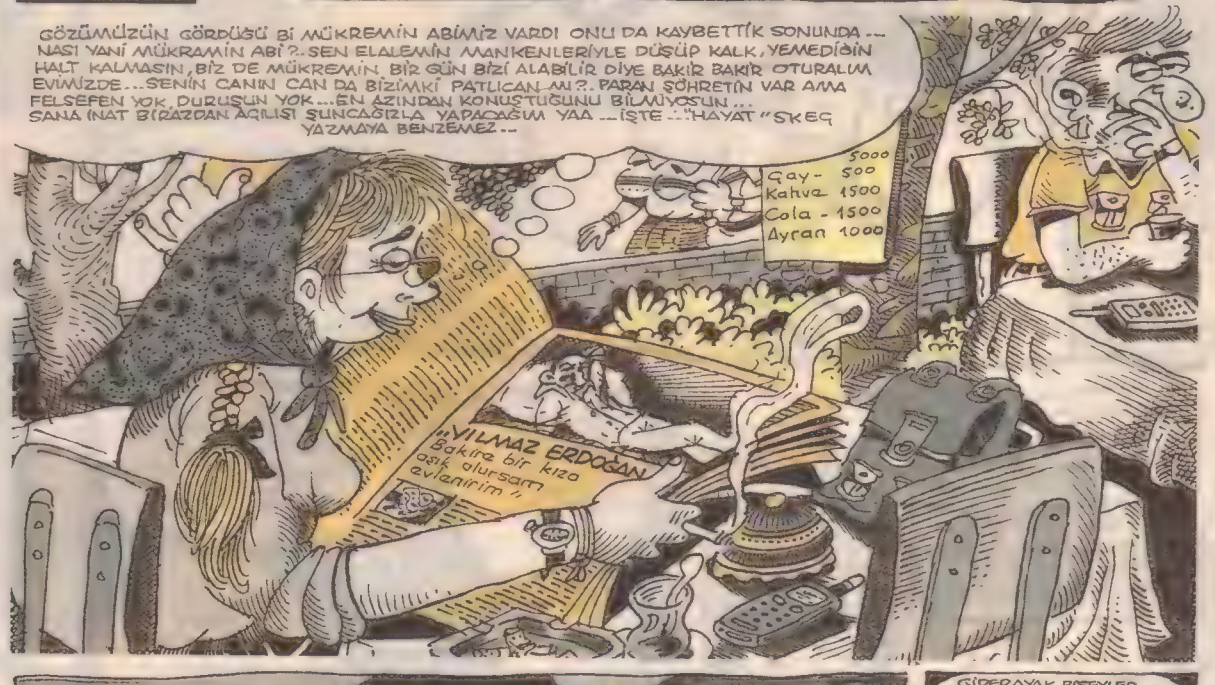

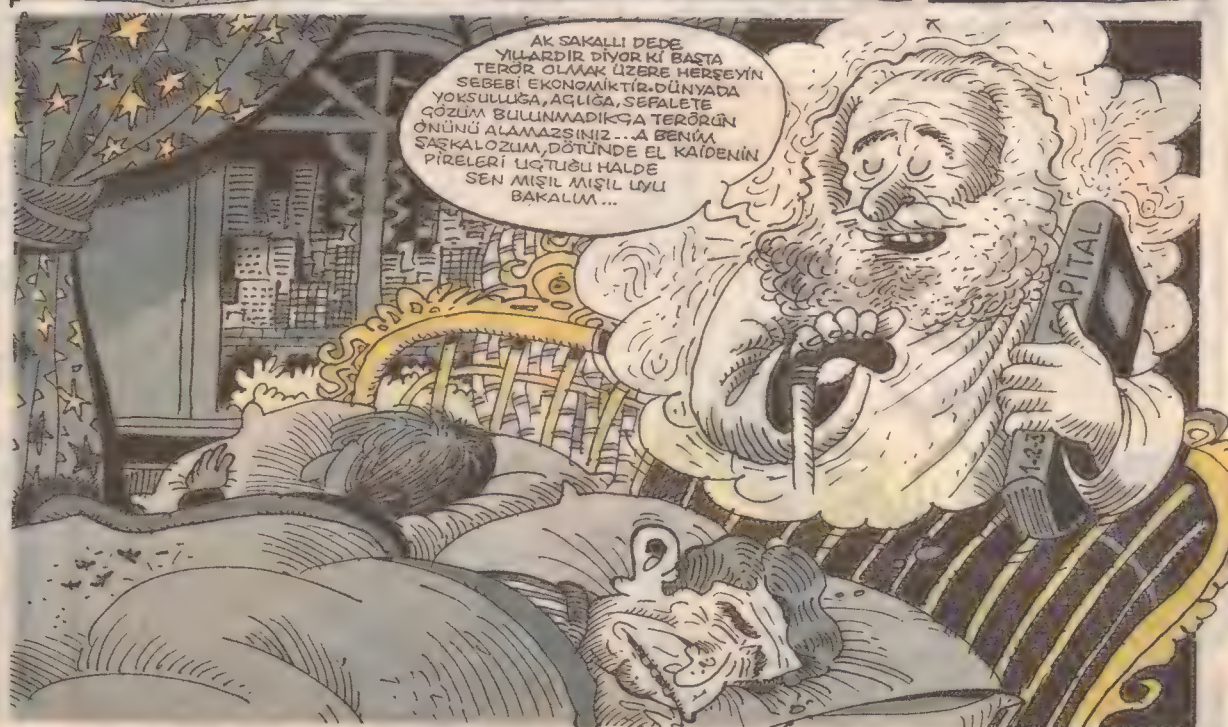

KAAN ERTEM ve köşesi...

(Kaanertem@leman.com.tr)

behiqpek@leman.com.tr Behiç Pek

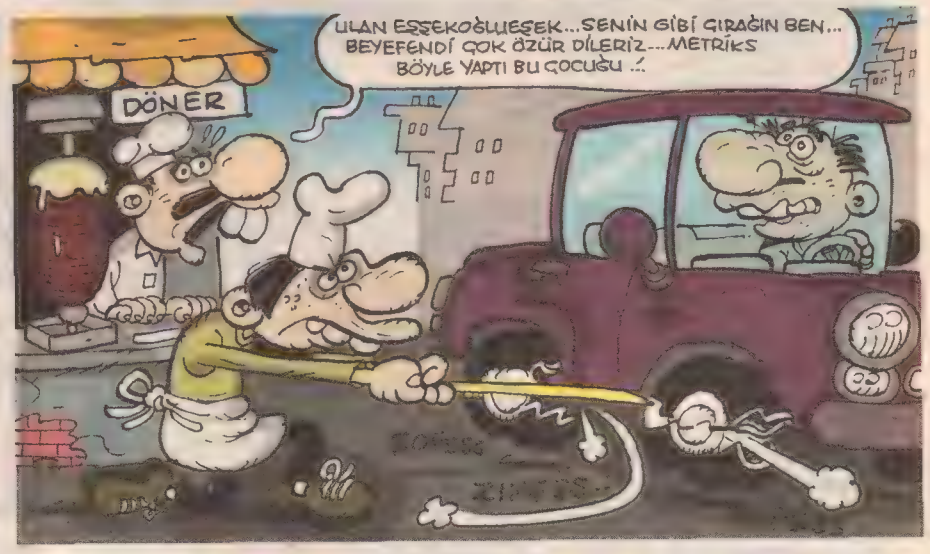

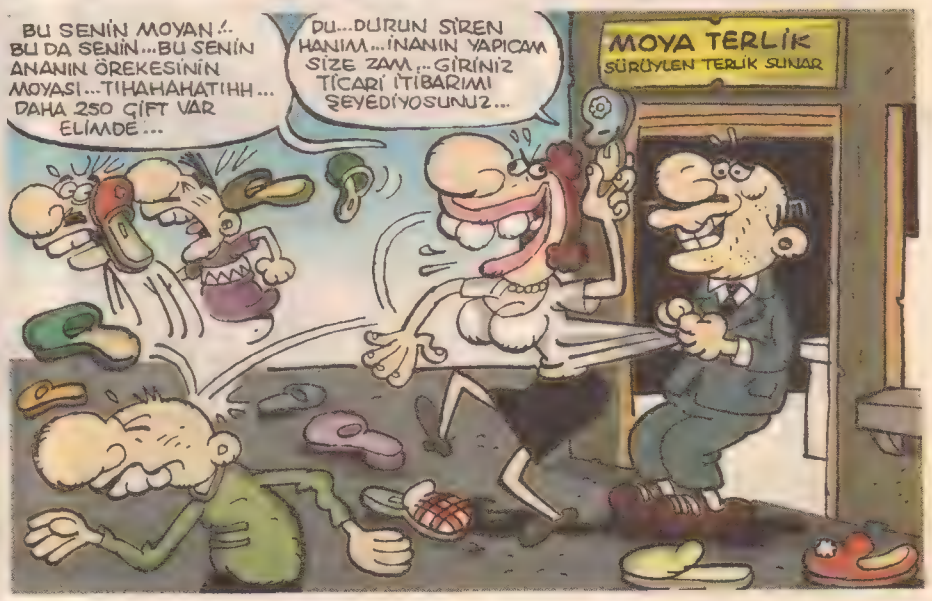

VÖSYM sunar:Hazırlık Sınavsalı

1- Bir timsaha günde 40 kilo balık verilmektedir. Bünyeyi 40'a bağlayan timsah, hayatından mesut görünmektedir. Miktarda azalmalar olduğunda timsah sinirinden ağlamaktadır, ki buna timsah gözyaşı adı verilir. Celallenen timsahı yatıştırmak için aşağıdaki takviyelerden hangisi yapılmalıdır?
- **a)** 18 litre şalgam suyu
- **b)** 35'lik rakı, yanın ton peynir, 110 kavun
- **c)** İki kasa konserve tonbalığı (Kutularıyla birlikte)
- **d)** 3 metrekare hindistancevizli revani
- **e)** Hepbiri

2- D kentinden yola çıkan bir kervan, L beldesine geldiğinde modern bir dönüşüm geçirip konvoy olmaktadır. İki yöre arasında 200-300 kilometre bir yol vardır. Bu yol, yürüyerek gidildiğinde yorgunluğa neden olmaktadır. Bu yol hiç gidilmediğinde gündemden çıkmaktadır. Bu güruh, başka hangi noktada ne olur?
- **a)** S viyadüğünde düğün alayı olur
- **b)** P nahiyesinde fener alayı olur
- **c)** Q meydanında dans grubu olur
- **d)** T ülkesinde göçmen derneği olur
- **e)** Hepsinden biraz

3- Bir sınıftaki öğrencilerden 37'si yüksek zekalıdır. Bunlardan 17'si hem yüksek zekalı, hem de altın kalplidir. Hatta üç tanesi iyice alıp yürümüş, yüksek zeka ve altın kalp yanında, öğretim yılı boyunca güzel para da yapmışlardır. Bu sınıftaki çil ortalaması aşağıdaki tiflillardan hangisidir?
- **a)** 1200 pütükare
- **b)** 73 hektometre
- **c)** 580 ejder noktası
- **d)** 0.3 balalayka
- **e)** Yok böyle şeyler hayatta!

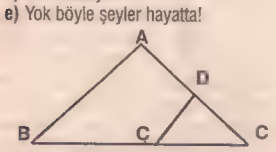

4- Yukarıdaki ABC üçgeni içinde hayberden CÇD üçgenini de barındırmaktadır. A, bu durumu makul karşılarken, B bozulmakta ve A'ya "Aga bunları mekanda barındırmayalım, yarın bigün federe olup ayrılırlar, biz de dürrük gibi kalırız, artık dikdörtgen mi oluruz, yamuk mu, bilemem" diyerek sızlanmaktadır. Üçgenin "iç acıları" hangi durumda minimuma iner?
- **a)** A istifa etmeli, seçime gidilmelidir
- **b)** Ç ve D boğulup denize atılmalıdır
- **c)** ABD üçgeni oluşmalıdır (Küresel şık)
- **d)** Hiçbiri (Sınav dünyasında bir ilk!)
- **e)** Her iki üçgenin de üyesi olan C ne derse o olmalıdır. (Harbiden!)

5- Bir aynaya, maksatlı olarak dik gelen ışıklar, her seferinde aynayı kırmayı hedeflemekte fakat en fazla çatlatabilmektedir. (Kırılma indisi: 0.77 duduv) Ayna en nihayetinde dile gelip "Serseri misiniz ulan, ne durmadan geliyosunuz çakallar, apaşlar!" diye isyan etmiştir. (Haşlanma hindisi: 5.5 kilogram) Aynalar hangi fiziksel koşullarda dile gelir?
- **a)** 500-600 kalori harcandığında
- **b)** İndi lafını duyanda dillenir bunlar
- **c)** "Ayna ayna söyle bana" demek ama bunu derken de bir fizikçi kisvesine bürünmek gerekir.
- **d)** Çatlama indisi 40.8 dübür olduğunda
- **e)** Hepbiri

6- Anormal şartlar altında, hidroklorürle reaksiyona giren Perdo Klorür adlı Latin kimyagerin sol omzunda benekler oluşmakta artı yanları ağrımaktadır. Öte yandan posatyumsinbad eklenen T_5 HO_8 eriyiğinden dumanlar çıkmaktadır. Buna halk arasında yangın da denir. Hem yangını söndürüp, hem Pedro'ya şifa olacak karışım aşağıdakilerden hangisidir?
- **a)** A_4KK (Kurşun kalem ve kâğıt)
- **b)** S_2S_1To (Şaşırmış karışımı)
- **c)** HoHoHo (Kahkaha en iyi ilaçtır)
- **d)** Y_{1400} (Yalandan kim ölmüş)
- **e)** Hepsi de olur, olmaya da bilir!

7- Bir bitkinin bilgisayar ortamında renginin değiştirilip, yeşil iken pembe yapılmasına ne denir?
- **a)** Fotosentetik
- **b)** Fotoşop
- **c)** Foto Kenan (Caminin solu)
- **d)** Klorofil (Steril fil)
- **e)** Bunlar boş işler yiğenim!

8- Aşağıdaki bilim adamlarından hangisi "biyolojinin dayısı" olarak kabul edilmiştir?
- **a)** Richard von Topolino
- **b)** İbn-i Hulusi, Olamazsın Şampiyon
- **c)** Saksonyalı Makosen
- **d)** Huşeng Deneyseloğulları
- **e)** Taş Madam Kromozomberg

9- Aşağıdaki cümlelerin hangisinde, anlamı da bırakın, bariz bir kafa kayması vardır?
- **a)** Dur sevgilim, basma lütfen o butona!
- **b)** Hadi git artık!
- **c)** Şişman usta boncuk boncuk terliyor, ona ayran yapalım doktor!
- **d)** Ben o yılları bekleyerek geçirdim, o kadar bekledim ki, yıllar sonra yine bekleyesim var!
- **e)** Şalalalala, olalalala, lol-lololloila! (Hafızamız bizi yanıltmıyorsa, doğru şık bu!)

10- Aşağıdaki cümlelerden hangisi, ilerki zamanlarda kitlelere bir özdeyiş tadı verebilir?
- **a)** Türkiye'de jön yok! - H.Avşar
- **b)** Kendine asist ol! - Giritli Ferit
- **c)** İbrahim Bey'e aşık değilim! - Asena
- **d)** Ne tümden gelebildim, ne tüme varabildim! - Tito
- **e)** Hadi hisset hislerimi! - Sinan Engin

11- - O gün ikimiz de hatalıydık!
- Hangi gün ağbi?
- Anlamazdan gelme, hep yapıyosun bunu!
- Ne diyosun ağbi?
- Ulan katil etme beni!.
- Aa, durduk yerde!
- .....

Yukardaki boşluğa aşağıdakilerden hangisi gelince gevşeme yaşanır?
- **a)** Senin gibi ortak olmaz olsun!.
- **b)** Ben sinirliyim, beni akıl hastanesine kapayın!
- **c)** Ya, ben seni Turan'la karıştırdım, gidebilirsin İrfan!
- **d)** Katil olmak istiyorum ben!
- **e)** Alarm verin! Nöbetçiler!

12- "Her sabah yarım bardak süt içerdi. Niçin yarım bardak? Bunu ona iki kez sordum. İlkinde gülmekle yetindi. Çok güzel bir gülüşü vardı mimarın! İkinci soruşumda, kızarmış ekmek yiyordu, onun gürültüsünden duyamadı. Ben de üstelemedim."
Yukarıdaki metinde anlatılmak istenen nedir?
- **a)** Mimarlar güzel güler
- **b)** Her sabah yarım bardak süt içersek, bunun sebebini iki kere soran olur
- **c)** Geyik muhabbetinin dibi yoktur
- **d)** Kızarmış ekmek yerken, belirgin bir gürültü yaşanır
- **e)** Diğer yarım bardak sütü de geceleyin içmeliyiz

13- Yazların sıcak, kurak ve manyak, kışların ise ılıman geçip, ilk ya da sonbaharda meteor yağmuru yaşanan iklim aşağıdakilerden hangisidir?
- **a)** Akdeniz İklimi - Cover
- **b)** Mordeniz İklimi (Yalan)
- **c)** Dış Anadolu İklimi
- **d)** Küresel Isınma İklimi (Klimayı şahadet)
- **e)** Kroplama İklimi (Sanal)

14- Aşağıdaki yargılardan hangisi coğrafya ortamında tiskintiyle karşılanır?
- **a)** Kuşun bakışına göre harita çizen kuş beyinlidir!
- **b)** Meridyen, devşirme paraleldir!
- **c)** Rüzgar bazen deli deli eser!
- **d)** Yener Süsoy aslen Muğlalıdır!
- **e)** Karla karışık yağmur, kokteylsevere ilham vermez de kime verir?!

15- Tarihe geçmek için türlü çeşit kolpa açanlardan biri de Sadrazam Melez Balaban Paşa'dır. Aşağıdakilerden hangisini yapınca padişahtan iki net tokat yemiştir?
- **a)** Yeniçerilere bağlı izci teşkilatı oluşturmak
- **b)** Sponsorla sefere çıkmak
- **c)** Mehter takımına Latince repertuar yapmak
- **d)** Dört cariyeyle Küçük Ayasofya'da üstsüz güneşlenmek
- **e)** Rasputin'in cinsel organını incelemeye alsınlar diye Rus Çarı'na elçi yollamak

16- Aşağıdaki beyliklerden hangisi tarihin ilk sevgi zincirini meydana getirmek için hazineyi patlatmıştır?
- **a)** Duayenoğulları
- **b)** Divakızları
- **c)** Bronzoğulları
- **d)** Çokeşlioğulları
- **e)** Minyonoğulları ve dört samimi arkadaşları

17- İdeal bir sosyolog nasıl olmalıdır?
- **a)** Kıvırcık
- **b)** Sihirbaz
- **c)** Müşkülpesent (Kılık çıkaran anlamında)
- **d)** Sevgi arsızı
- **e)** Ototeyp hırsızı

18- Doğumu Eski Yunan'a, vefatı ise Yeni Yunan'a denk gelen ve "karşılıklı anlayış gösterelim babaki!" felsefesinin öncüsü olan şirin filozof kimdir?
- **a)** Monte Kristoteles
- **b)** Hologramidis
- **c)** Spartalı Tombulus
- **d)** Promosyonas Eşantiyonidis
- **e)** Hepbiris

vo@leman.com.tr
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

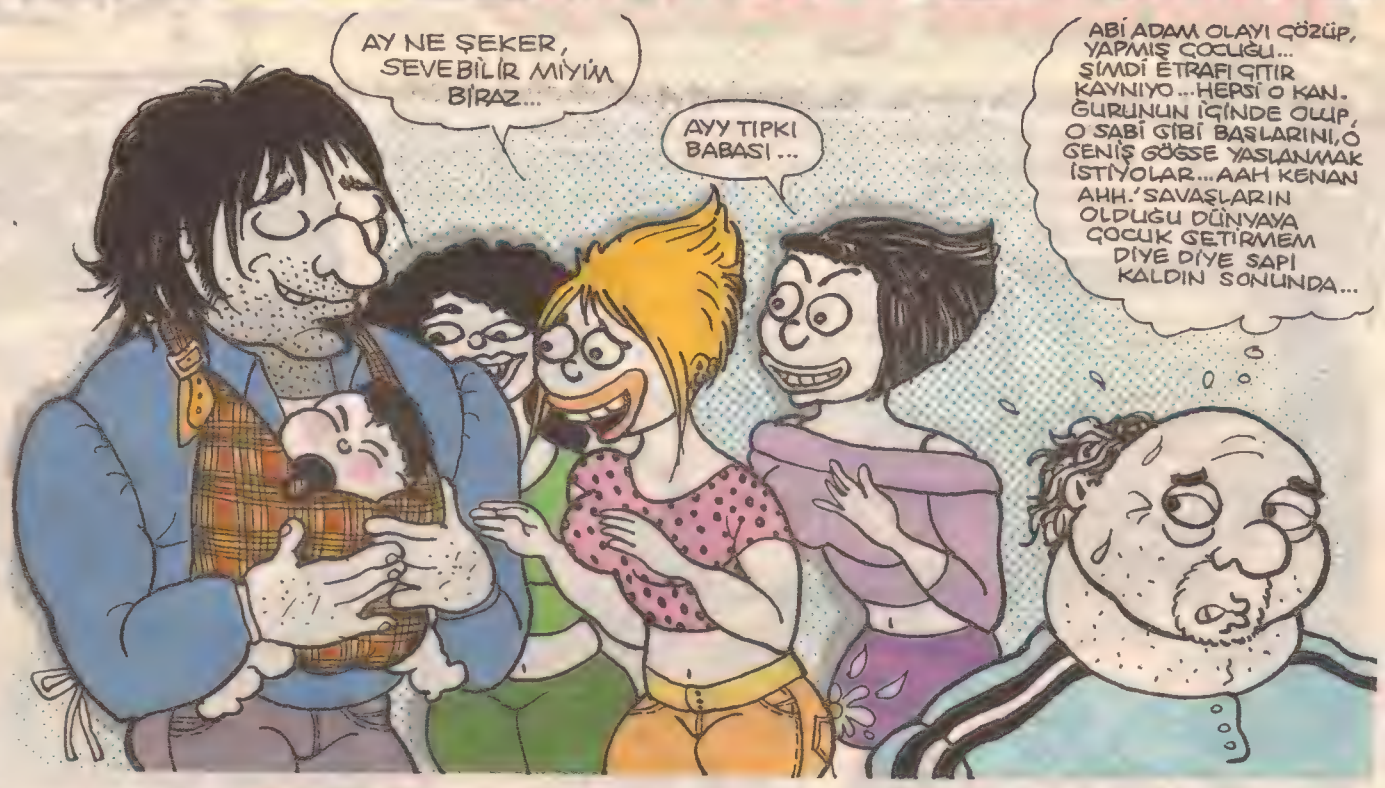

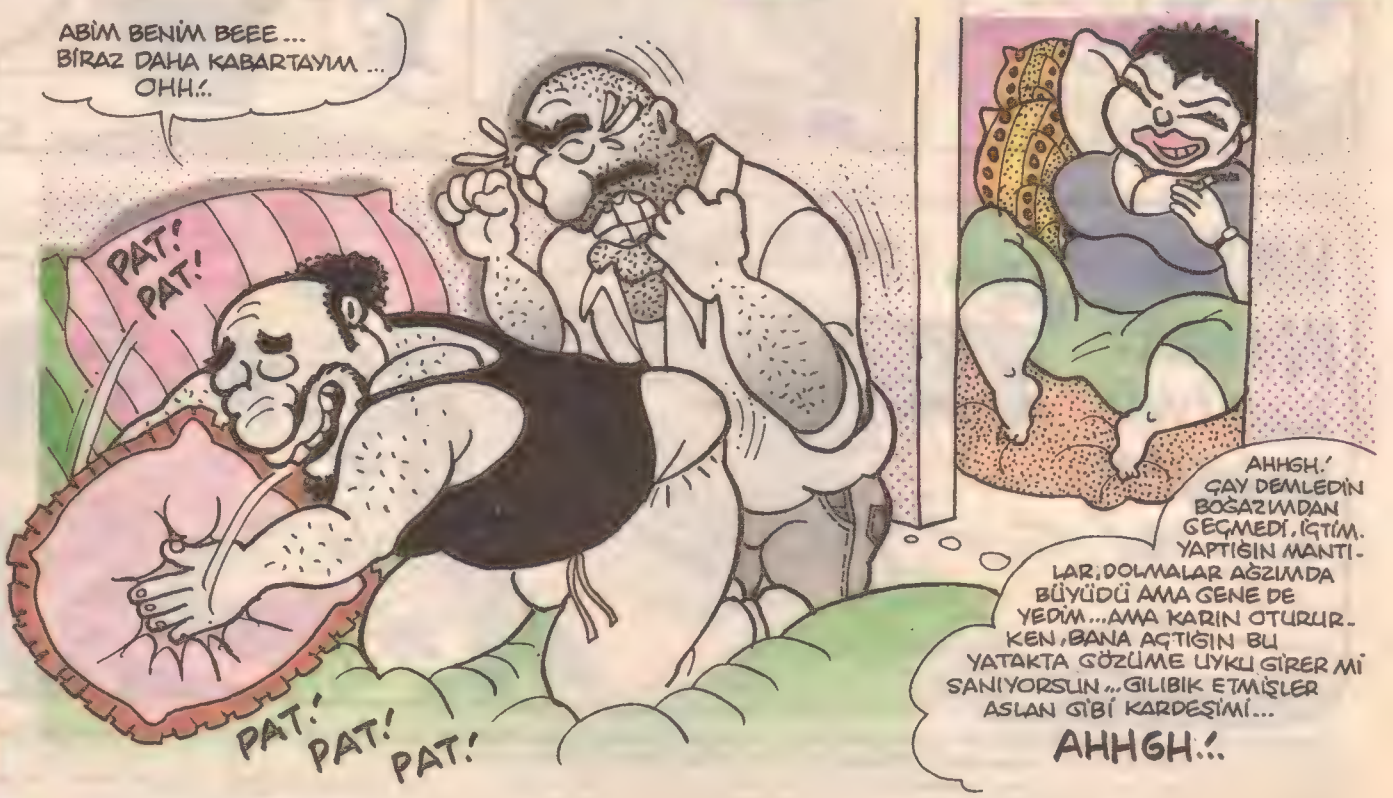

Akşamsefası

harala gürele

daral@leman.com.tr

ÇAKÇAK

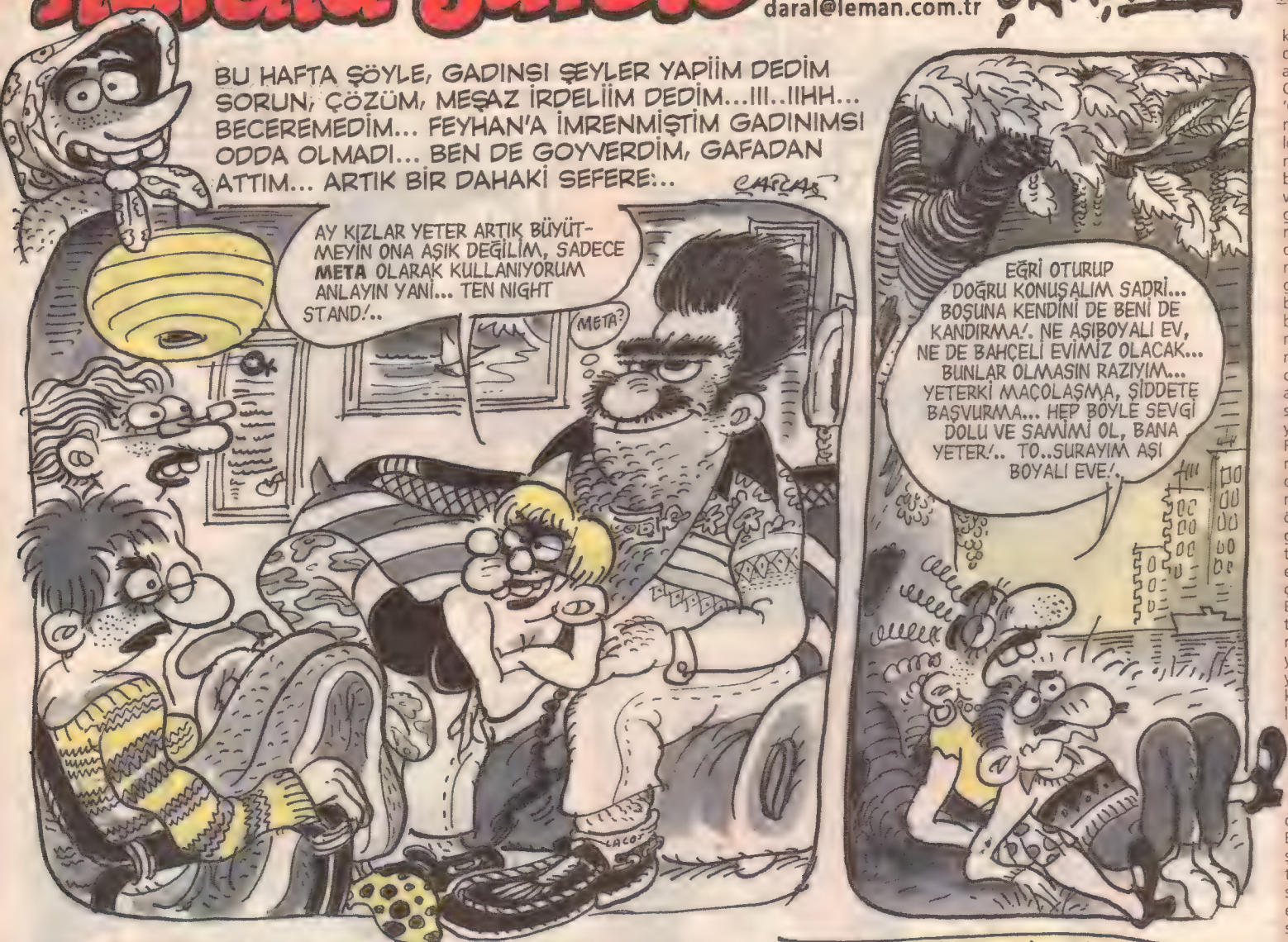

• MERAKLISINA, BU SAYFA KESİNTİSİZ VE YANİ UYUNTUSUZ 14 SAATTE, KARNIBAHARA DÖNMÜŞ BADEMCİK VE VICIK VICIK TER 8 BARDAK ADA ÇAYI, 2 BARDAK KUŞBURNU ÇAYI, ÇATLAYAN BAŞ, PATLAYAN GÖZ CIRLAYAN KULAK İLE ÇİZİLMİŞTİR...

Bu hafta işini çizemeyen ahmet Yılmaz yerine kullanılmak üzere çizdiğim eski Haralalar'dan bir tane çektim... 1992'de yayınlanmış bir köşe... Altta bir dipnot... Peki aynı semptomların bu haftaya tekrar denk gelmesi.. Yaza girerken ağır bir nezle, ateşli titremeler, kabaran bademcik ve göğüsler... Ama yine de bir Timsah çizdim... Hastalanınca ilgi bekleyen nazlı biri olurum ama işimi aksatmam... Sevgi ve saygılarımı sunarım efenim!..

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Benim kendi canım yok mu?. Var!. Fekat şunu bilmeni isterim ki; aslında iki tane canım vardır benim, tamam mı! Bi tanesi kendi normâl canım, öteki de senin nefis canındır! Senim canın, bi annamda benin canın oluyo yani; bu kısmı birazcık karmaşık. Günnerdir, şu 'can' meselesi üzerine düşünüp duruyom zaten!. 'Güç', 'yaşam', 'ruh', 'bennik' demektir can! Tüm benniim demektir hattâ! Gerçi kimi zaman, bişeyi kastederek 'Tüm benniimle' demeye tırsarım, nedense? Biraz saçma gelir. 'Tüm benniim' ne kadardır, bilemem ki, hiç ölçmedim! Bu arada, hatırlar mısın, bana bi keresinde 'canikom' demiştin, ve ben fecii kızmıştım, vurmuştum hattâ diz kapaana elimdeki kültablasıyla. 'Canikom', gerçekten çok iyrenç bi hitap şekliydi! Seni bundan, iki dakkada men etmiştim. Ama bana 'canım' demen, bak o hoşuma gıderdi sürekli. Basit ve gösterişsizdi! Bi defasında da 'Cancaazım' demeye kalkışmıştın; elimi ağzına sokmuştum, sus demiştim, sus, gözlerin konuşsun! Gözlerin, faltaşı gibi açılmıştı. Neler vardı acaba, o ıssız derinliklerin karanlık diplerindeki kuytularda? Ve sen bazen sitemde bulunur, benim insannara karşı canayakın biri olmadığımı imâ ederdin (yani edersin hep hâlâ, böyle geçmiş zamannı konuşmak güzel oluyo!) İma etmeyi, vallaa çok nefis beceriyon. Bazen, ulan gene mi imâ ediyo, ne diyo bu deyip, tam annamakta zorlanırdım. Canayakın, sevimli biri olmadığım konusunda ise, sana şu kadarını söyleyebilirim: Evet, kimi zaman hıyarca davranıyom, soğuk bakıyom, ve hareketsiz kalıyom bazen! Fekat bi bilsen, o vakitlerde neler düşünüyom ben, hayata ve evrene dair! Halbuki, canımın yarısının, o sırada senin kalbinin içinde güvencede olduğunu bilir, kendimi dolayısıyla fazla şey etmezdim. Ruh ve Can, akıcı, kaygan bişeydir üstelik! Bi kişiden ötekine raatça taşınabiliyo! Bu yüzden, kontrol etmesi de biraz güç olmaktadır ama. İnsanın 'Canı', pek tatlıdır ayrıca di mi! Hatırlar mısın, yoo hatırlamassın, bunu sana söylememiştim, çünkü erkekler ağlamaz! Bi gün, ayak parmaamı salondaki sehpaya çarpmıştım da, gözlerimden nası yaş boşanmıştı muna koyyim! Balkona çıkmış, bi köşede canımın acısından tepinerek zıplamıştım! Sen o sırada, içerde ingilisçe çalışıyodun! Ben de ara sıra sana yardım ederdim bu konuda. Yabancı dildeki Can'lar, 'Ken' diye okunur meselâ. "Vi 'ken' goo tu Sültanamet," "Ken ay help yu," gibi! Bazen, sen darılır, hiç uğramaz, Sinopta'ki teyzenlerde kalırdın bi iki hafta. Canın isterse! Ben de oturur, 'cannı yayın' izlerdim televiyonda. Cannı yayınnarın güzel tarafı, insan kendini, bi tek başına hissetmiyodu. Mesela diyelim ki, bir basketbol maçı: Onyüzbin baloncuk insan mevcuttu orda oturan, tribünlerde felan! Benimle, aynı saati, akşamın herkese ait, o dönülmez aynı ufkunu paylaşıyolardı! Aslında ölümlü bi varlık olduunu, ve canının değerini, o çeşitli hacim ve biçimlerdeki bedenlerin kıpırdanışında farkediyodu insan. Hem, canımı sokakta bulmadım ya. Bi şekilde vakit geçirmeli, oyalanmalıydım kendi çapımda! Zaten şu 'can sıkıntısı' denen illet, insanlıın başına daa ne dertler açcaktı bakalım. Gene de öyle, çok ürkmezdim ben doğrusu. Canımın sıkıldı anlarda, 'ne kadar sıkılmış lavuk bakıyım' deyip, kontrol ederdim, elimi göğsüme bastırarak. Canımın orda olduunu düşünürdüm: Pek de kütür kütür gözükmezdi yani, ılık ve kaygandı ruhum hâlâ! Bi tane yumruk çakardım sonra, sağ yanağıma. Geçerdi tamamen. Evet, canımdan usandım anlar da oldu; fekat hiç bi zaman, canım burnumda da olsa yani, Allaam al canımı kurtulayım felan demedim asla! Canhıraş bi feryat kopardım belki, içimin derinliklerinin kenardaki kuytularından. Sonra vakit geçirmeden, tekrar canımın derdine düştüm! Can, komple bişeydi yani. Yaptıkların, bildiklerin, hatırladıkların, sahip oldukların, gördüklerin, elinin altındakiler, kafanın içindekiler, hepsi canındı, bi tanesi hırpalanmış diye zulm edemezdin kendine! Gidip elimi yüzümü yıkar, hayatıma, geleceğime ve tasarılarıma önem verirdim. Sen, bazı tasarılarımın yanında olurken, kimi tasarılarımı da beğenmez, "bu tam tasarlanmamış," derdin! Ben de oturur tekrar tasarlardım bi kez daa, üşenmeden! İyice tasarlayınca, yanına gelirdim sonra. 'Canım' derdin bana. 'Canın çıksın' derdim. Gülüşürdük! Salakça şakalarımız vardı, farkındayım. Fekat bi şekilde annaşır, can ciğer kuzu sarması olurduk hemen! Ardından, 'Can' boğazdan gelir deyip bişeyler yerdik tabii. İkimiz de, diğer bütün insannar gibi, canımızın kıymetini pek de biliyoduk. Ayrıca, canımız pahasına, amaçlarımız doğrultusunda yaşamalı, hiçbişeyden ödün vermemeliydik. Ben bir defa, -sana bahsetmedim- 'ödün' verdim açıkçası bi adamın tekine. Sonra gidip istedimse de 'ödünümü', geri vermedi herif elbet. Şu anda sekiz tane, mis gibi 'ödünüm' var toplam! Canımı alabilirler ama bi tanesini bile koklatmam artık kimselere!

Hani, bilkisayar oyunu oynardık senne bi dönem, hatırlar mısın, bunu hatırlamazsan bak eşşeksin, hatırladın di mi? Bilkisayar oyundaki, vücut bulmuş o sanal karakterlerin, oyun boyunca ruhlarını korumasını sağlayan 'can'lar vardır, gizli köşelerde veya ortalıkta! Gücün azaldığında, kendini yorgun ve argın hissettiğinde, o paketleri, sağlık şeylerini, yani 'Can'ları bulur, üzerlerinden felan geçersin: Prilink! Drilonk! Cuvik! şeklinde sesler çıkar, o 'Can'lara kavuştuğunda! İşte, senne ilk karşılaştım, gözlerine ilk kez baktım o anlarda da, çok merak ediyodum: 'Pruliink, Dvilink! diye, bi mutluluk uyarısı sesi çıkacak mı acaba diye. Hemen çıkmadı, açıkçası! İçinden yürüyüp geçmem, üzerine basmam gerekiyodu belki, canını hak etmek için. Ama seni sevdiimi, zamanna annayınca, canıma can katacağını yavaş yavaş hissettiğimde, -gerçi 'prilurink! diye sesler gene duymasam da- içimdeki kendi canımın kıpırdandığını farkettim: Büyüyodu kendime ait canım, çoğalmaktaydı! 'Cuviik' şeklinde sesler işitseydim daha müthiş olucaktı ama, -neyse, bu fantastik ilgi alanımla canını sıkmıyım hiç.- Gitmem lâzım şindi benim! Kağıt da bitiyo zaten 'canımcıım. Iyy, ne iğrenç de mi! 'Canımcıım.' Asla sakın bana böyle deme, kalbini kırarım, hır çıkar! Senden bi ricam var tatlım: 'Canın' ne istiyosa, söyle! Uyanınca beni ara yani, getireyim akşama. Bugün sana çok iyi davrancam. Çünkü senin sayende, şu sorguladım can meselesi üzerinde bayaa önemli sonuçlara ulaştım! Söyle, ne istiyon benden! (paalı bişiy olmasın.) -Öyle tatlı uyuyon ki- Neyse, gitmeliyim artık, yolcudur abbas bağlasan durmaz. Miydem kalktı bi saattir hem, canım canım demekten. Akşam gelmiycem, plânda değişiklik yaptım şindi! Seni, bir gün müddetince özlemek istiyom. Belki, hiç bi kez gelemem! Gerçekten bilemiyorum bunu. Biraz garip hissettim şu an kendimi! Alıp başımı gitmek istiyom buralardan.. Sen de gelir misin?! Kalk. Kalk gidiyoz! Yok, uyu uyu en iyisi! Yat sen! Akşama görüşürüz. Allah müstehâkını versin! Öyle karmaşık ve nefissin ki, aklımı başımdan alıyon ibliş!

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

İnsan Kılığındakiler

Sizlerle aynı duyguları paylaşmak beni çok mutlu ediyor. Cuma günleri gelmek bilmiyor, fakat beni hergün biraz daha düşündüren ve yıpratan insan kılığındaki canlılar mahvediyorlar. Hep kendi kendime şunu soruyorum: Ben bunlarla aynı iş ortamında daha ne kadar dayanabilirim. Sabahları aldıkları boyoz'ları mideye indirip ondan sonra dişlerinin arasındaki boyoz kırıntılarıyla, küfürler eşliğinde yaptıkları İlhan Mansız muhabbetlerini daha ne kadar dinleyebilirim bilmiyorum... Ama onların da haklı olduğunu ve doğduklarından beri aşağılık kompleksiyle yetiştirildiklerini de çok iyi biliyorum. Sonra, oğlum sen onlardan çok şeyler istiyorsun, senin sisteme kızman lazım diyorum. Onlar yıllarca hem maddi hem kültürel olarak sömürülmüş, Ö.K.K. (Öğretmenler Kurulu Kararı)'yla sınıf geçmiş, ezberci düzenden mezun olmuş, düşünüp sorgulayamaz hale gelmişler ve problemler karşısında bocalıyorlar. Bazen de bana danışıyorlar; ben de kitap okumaları gerektiğini uzun uzun anlatıyorum. Belki bir umutla, bilinçlenmekten bahsediyorum. Tabi alacağım sonucu bile bile... Benimkisi bir umut işte. Çok sevdiğim bir söz var ruhiyatımı anlatan: "Yalnızlığım yalnız olduğumdan değil. Yalnızlığımı anlatacak kimsenin olmadığındandır". Benim durumum da böyledir işte.

Bu arada benim çalıştığım yer de bir yün deposudur. 6 aydır sigortasız çalıştırılıyorum. Patronlarım sağcı. Cumartesi de dahil günde 11 saat çalışıyoruz. Bundan önceki işim bir yayıneviydi. Üniversitelerde kitap satıyordum. Bu işte 5 ay çalıştım. Yayınevinin içine girdiğinizde, duvarlarının Yılmaz Güney, Deniz Gezmiş posterleriyle süslü olduğunu görürsünüz... Ama sigorta sözü orada tutulmadı. Paramın birazının da üstüne yatıldı. Tabi ki ideolojilerde birkaç düzen adamı taklitçilere maledilemez, benimki çaresizlik işte. Anlatmak, paylaşmak istedim.

Konudan konuya atlıyorum, fakat o kadar doluyum ki son olarak acı bir durumu anlatmak istiyorum. Kitap satarken bir üniversitenin bir fakültesinde, gazetemi okurken bir grup öğrenci yanıma geldi. Gazeteden bir şey bakmak istediklerini söylediler. Gazeteyi alıp küçük kağıtlara notlar yazmaya başladılar. Yanlarına gidip ne yazdıklarını sordum, öğretmenleri herkesin bir gazete alıp bir konu hakkında ödev hazırlamalarını istemiş. O gün tam 12 arkadaşım benim gazeteyi kullandı. Bu arkadaşlara hangi bölümde okuduklarını sordum. Kamu Yönetimi dediler.

Sevgi, zaman ve uzaklık ile sınırlı ise o yok demektir. Sizleri çok seviyorum. Nihat abi senin her makalende biraz daha aydınlandığımı hissediyorum. Seni de çok seviyorum.

Harun Görgün-Gaziemir/İzmir

Çalışırken Yaşanan İşkence

Yaşamakta olduğumuz ülkede birçok sorunla başbaşayız. Eğitim, sağlık, işsizlik, ekonomi, ulaşım vb. Milyonlarca insan hergün farklı sorunlarla başetmek zorunda ve tabi işsizlik de cabası... Düşünsenize bir işte çalışıyorsunuz ve emekliliğinize çok az bir süre kalmış. Ama bazı siyasilerin geçmişte yapmış olduğu kirli oyunlarla işyeriniz kapatılma yoluna gidiliyor; ve önünüzde hergün yeni mahkemeler, yeni şube kapatmalar ve tabi ki de yeni işten çıkarmalar. Bir insanın psikolojisi en iyi bu şekilde bozulabilir... Bir mahkeme kararıyla işten çıkarılıyorsunuz fakat birkaç gün sonra bir başka kararla yeniden geri alınıyorsunuz; veya diğerleri gibi bugün mü çıkarılacağım yarın mı endişesi içinde yaşayıp gidiyorsunuz. İşsizliğine mi yanacaksın yoksa bozulan psikolojine mi... Buna en iyi örnek birkaç yıldır süren ve içinde bulunduğum TÜRKBANK davası. Ve buna benzer binlerce TÜRK-BANK davaları..

Türkiye'nin davalara, işyeri kapatmalarına değil, yeni işyeri sahalarına ve aydınlık yarınlara ihtiyacı var. Çünkü Türkiye'de milyonlarca işsiz genç var. Lütfen bunlara yenileri eklenmesin.

Yetgin Kılınç-Silifke/Mersin

Merhaba Sevgili Leman Dostlarım

Bu mektubu cezaevinden yazıyorum. Şu anda saat 02:30 ve yanımda defalarca okunmaktan deforme olmuş Leman'ın son sayısı var. İnsan cezaevinde olunca kitaplara ve dergilere daha fazla vakit ayırma olanağı buluyor... Malum, cezaevinde vakit çok zor geçiyor. Benim Leman dostlarından ricam, burada beni yalnız bırakmasınlar. Leman okuyucularının mektupları günlerimin kolay geçmesini sağlayacak. Tüm mektupları cevaplayacağımdan emin olabilirsiniz... Tüm Leman okurlarına sesleniyorum; Dürüst, akıllı, sosyal, çevreci, sıkı bir Leman dostu olarak hepinizin mektubunu bekliyorum, gözlerim postacıda olacak, sakın unutmayın!

Serdal Zeki Ediz / Bayrampaşa Özel Tip Kapalı Cezaevi B-5 Blok Bayrampaşa/İstanbul

Merhaba Lemanliler!..

Hayatın kıyı şeridinde yol alıyorum sanki, şu aralar. O kadar korkuyorum ki bir martının başımın üstünde sorti yapmasından. Bir tek kanat çırpışı bile yeterli ayaklarımın altındaki bu yeşil vadinin akabalarının sofrası olması için. Menüde de kaçınılmaz olarak kaktüste su ve ben olmamız içten bile değil. Oysa ben böyle bilmiyordum dünyayı. Güvenle tutuyordum avuçlarımda, gökyüzünden kopardığım ayı.. İçim çektiğinde orak yapıp o ayı, serebiliyordum bulutlarda asılı ulvi meyveleri, ruhumun açlığının üstüne, hiç korkmadan...

Armstrong mu suçlu yoksa... İnsan lekesi var artık. aydaki sevgilimin mahremiyetinde. Bilmek, bulmak mutsuz olmamızı mı gerektiriyor? Bilmiyorum ama tek bildiğim, toplum olarak dünyanın en mutsuzu olduğumuz. Demek ki sorun bizim dünyamızda. Ne Avustralya'nın, ne de İngiliz'in değil, sorun bizim toplumumuzda.

Ekranlardan fışkıran yaratıkların şişkin midelerine ve fütursuzca davranışlarına karşı da orak yapıp kullanmazsak o ay parçalarını, sürgit avuçlarımızda kalacak herhalde mutsuzluğumuz. Evet, mutsuz olacağız. Ormanlarımızdaki ağaçlardan Andersen'in masallarındaki "Kral Çıplak" diyebilen çocuğu defterlerimizin arkasına çizebilecek kalemler üretemedikçe... Ve ölene dek hep o martının gelmesinden korkacağız belki de.

Gazanfer Kocamenel/Ağrı

Kanadı Kırık Kevok'a...

Anlamsız bir boşluktayım, dipsiz kuyuda habire düşüyorum. Sonu olmayan bir kuyu, kendime gömüleceğim gün gelecek dibe düşüp parçalanacağım belki. Oysa ki bütün parçalarım sende ve sen çoktan yok ettin. Ezip yaktın ateşte, oysa ki ruhumun kayıp parçasıydın sen, sen bendin, ben olmayan ben. Oysa ben ihanete uğramışlığın, terkedilmişliğin, kullanılmışlığın... Ama sen yalnızlığımsın... En güzel yanımsın, yine en özel yanım, boşluğumsun benim... Karanlığımsın, içinde kaybolup saklandığım... Yağmurumsun severek ıslandığım, gözyaşlarımı sakladığımsın, çığlığımsın sen, avaz avaz söylediğim şarkımsın, geçmişimsin. Düşünüp tekrar, tekrar yaşadığım anımsın, yalnızlığımsın, bırakıp gidenimsin bir başkasıyla...

Daha ne olayım Kevok! Onursuzunum işte, biliyorum ki bir daha hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim, hiç kimseyle seninle olduğum kadar mutlu olmayacağım. Şimdi hep seni anıyorum, sana benzeyen yönlerini bulmaya çalışıyorum, ama biliyorum ki bir başka Kevok yok... Mutsuzum hem de öylesine mutsuz ve yalnızım ki anlatılmaz... Hani gittiğin gün var ya sırtımda unutmuştun hançerini, o hala sırtımda, onunla yaşamaya çalışıyorum. Hadi git Kevok, git, bir ihanet borcum olsun sana, git!

Not: Sevgili Leman okurları, ben İzmir'de halk oyunları eğitmenliği yapıyorum. Buradaki tüm Leman dostlarına sesleniyorum... Gelin bir ekip kuralım, EL ELE, OMUZ OMUZA halay çekelim, başka etkinliklerde de bulunabiliriz. Gelin hepimiz bir olalım; o kadar kopuk yaşıyoruz ki birbirimizden, dertleşelim, üzüntülerimizi, sevinçlerimizi paylaşalım... Hadi çayı ocağa koydum, herkes istediği zaman arayabilir, gelebilir, kapım tüm Leman dostlarına açık. Dostça kalın, Leman'da kalın.

Halil Abacı / Kuruçeşme Mah. 1401 Sok. No:4 D:13 Buca/İzmir

Selamiko Leman Kardeşler!

Ben on yıldır Suudi Arabistan'dayım, ülkemin bu içler acısı hali devam ettiği müddetçe, bi on yıl daha burda kalmam içten bile değil.

S. Arabistan gibi bir ülkede Leman okumak öyle kolay olmuyor. Buradan eşi dostu arayacaksın, buraya gelen herhangi bir gurbetçi arkadaş gelirken getirecek ve bir Leman sahibi olacaksın. Şu an elimde olan Leman dergisi, iki ay öncesine ait. Zamanı daha da geçmiş olsa önemli değil. Okumadığım Leman yeni Leman'dır... Ve bu mektubum belki yayınlanacak belki yayınlanmayacak bilemiyorum. Belli olan birşey var ki bundan sonraki Leman serisini düzenli bir şekilde takip edemeyeceğim.

Bütün Leman ahbaplarıma, Adana'da bulunan ailem ve dostlarıma en içten sevgilerimi gönderiyorum. Gönlünüz Leman'la dolsun.

Hasan Türkoğulları-Riyad/S.Arabistan

Çığlık

Tüm yıkıntılarım, kural tanımazlıklarımın gölgesinde, devşiriliyor yarının belirsizliklerine.. Her şeyin ortasında, her şeyi savurup, göğe kaldırıp başımı, girtlağımı hırsla doldurup, ..mına koduğumunun dünyası diye bağırmak istiyorum gerçeği... Gerçek küfürle sakinleştirebileceğim kinlerimin anlamı bana göre.. Hazımsızım ve doğrulanmın yörüngesinin savrukluğundan memnunum nedense.. Piç oldu tüm beklentilerim bu duraksamada.. Aylardır etkisiz ve beklentisizim üstelik..

Sevgili Leman(1) , önce boş ama gerçekten boş zamanlarım için küçük bir ayrıntı olarak buldum seni.. Sonra yazmak için bir öncül oldun bana, kelimelerden daha sadık dostu olmayanlar için ve yazım kuralı denen b.kun karmaşıklığında boğulanlar için varlığın değerli.. Şu an bilgisayar başında, sakat ayağımın ağrısı içinde yazıyorum sana.. Ağrılarımın hayli arttığı bir dönemde bir de bu çıktı.. Ama olsun, diğer yazıların bir açıklaması olsun maksat.. Yaklaşık dört-beş aydır içime, içimde ben olmayana mektuplar yazıyorum.. Farklılıklarımla sohbet etmek gibi bir şey bu.. Kendi dostumu yarattım, şerefsizliğin müthiş prim yaptığı şu günlerde.. Şerefli bir adam olduğundan eminim içimdekinin.. Size yazdıklarımın yayınlanmış ya da bir yerlerde yer bulmuş olması elbette önemli benim için.. Belki de yer bulmaması rahatsız etmez beni bilmiyorum ama.. Sizden başkasına yollamayı düşünmedim hiç.. Okunmak güzel, bunu sizden biliyorum, acemice imrendiğim adamlar da yok değil.. Nihat Genç'in ayak izleri çok önemli mesela..

Ufacık bir kısa künye de yapayım bu arada.. Adım Gökhan, Ankara'da; domatesi ekmeğin arasına koyup yemenin garipsenmediği mahallelerde büyüdüm.. Hayatımın geneline dair kayda değer bir mevzu yok.. Şurda okudu, burda mastır yaptı gibi özgeçmişlere imrenen birisi olarak söyleyeyem ki ben yoksunlukların tüm hecelerini okudum ama mastırını yapmaya cesaret edemeden, kendimi yalnızlık dolu, sinmiş ve sıkışık öyküler içinde bulдum.. Şimdi askerdeyim, bitmesine 5-6 ay gibi devasa uzunlukta bir zaman var.. Ne olacak, tahmin edemiyorum bundan sonrası için.

Bir de ricam var sizden, ilçemize Yeni Harman gazetesi kısıtlı geliyor.. Yazdıklarımın (aynı zarfta yazılar) yayınlanması Leman için (beğenilmezse başka ama) bir format sorunu olacaksa Yeni Harman'daki arkadaşlara ulaştırırsanız sevinirim..

(1): Leman kavramı genel olarak kullandığım bir şey, okuyan, yazan, çizen, cümle alem dostlara hitaben..

Gökhan/Karahallı-Uşak

Bilgisayar Hayalim

Tüm Leman okurlarına, tüm canlara merhaba.. 1963 doğumluyum, doğma büyüme İstanbullu'yum. Yıl 1983, askerlik yoklamam için şubeme, Erzincan'a trenle geldim. Ve askerlik yoklamamı yaptırdım. Trenle İstanbul'a, evime dönerken, Sivas'ın Divriği ilçesinden geçiyorduk, geceyarısı bir gürültü koptu. Bir tek o gürültüyü hatırlıyorum. Gözümü Sivas Tıp Fakültesi'nde açtım. Bir de ne göreyim. Ayaklarımı diz altından kesmişler. 5 yıl maddi durumumun el vermemesi nedeniyle protez takıramadım. Ve bu beş yıl evde, adeta bir mahkum gibi yaşadım. 1987 yılında Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Fonu'na başvurdum, bu başvuru neticesinde çift protez takıldı. Bir anlamda hayata yeniden merhaba dedim. Toplumun önyargılarına inat ben de bu toplumun bir bireyiyim diyip, mücadele ettim. Ve kazanan ben oldum.

Şimdi tek bir hayalim var. O da bir bilgisayar. Belki sizlere garip gelebilir ama rüyamda Deniz Gezmiş'i görürüm, bu dileğimi söylerim. Deniz Gezmiş verir, ben alırım. Uyandığımda ne Deniz var, ne bir bilgisayarım. Bu şartlar altında bir bilgisayara kavuşma ihtimalim hiç yok... Kitap okumayı seven biriyim ama kitapların yanına yaklaşamıyorum. Bizi yönetenler öngörmüşler, yeni zamlarla beraber elime üç aydan üç aya 200 milyon geçiyor... Bozdur bozdur harca! Devletimizi yönetenlere kocaman bir Alkıııış!.. Hayalimi gerçekleştirmek için Canlardan bir Can çıkıpta beni bir bilgisayara kavuştursa çok memnun olacağımı bilmelidir. Sesleniyorum, sesime ses olun.. Bana bir dünya verin lütfen. Bu arada bulunduğum ilçe olan Kemaliye'de Leman bulunmuyor, yani Leman okumaya da hasretim. Tıpkı kitapta olduğu gibi... Ümidim az da olsa var. Bilgisayar temin edebilecek bir Leman okuru olursa lütfen bana ulaşsın. Sevgi ve saygılarımla.

Sadettin Erenoğlu - Seyitali Mah. No:6 24600 Kemaliye/Erzincan Tel: 0543 - 530 20 13

Mutlu Olmak Kolay!

Mutlakçı değilseniz, esneksinizdir. Aksini iddia eden varsa bana yazsın. (Burada ben de mutlakçı olmuş oluyorum). Hayatta mutluluk için mutlakları kaldırmalıyız. Çünkü hayatta mutlak mutluluk yoktur. Mutlaka yapılmalı, mutlaka gidilmeli, mutlaka alınmalı, mutlaka söylenmeli, mutlaka... vs. Mutlakada olmamalı. Bence mutluluğun anahtarlarından bir tanesi ve en önemlisi... Şu da var; mutlakçı olmayanlar kaderci midir? Bunu bilmiyorum. Kadercilik din işleriyle ilgili, bu konuya girecek değilim...

Mutlakçı değilseniz esnek olmalısınız, ki esnek olun. Hem mutlu olun mutlu edin. Dört dörtlük mükemmellik aramayın. Doğrularla da fazla ilgilenmeyin. Herkesin kendi doğrusu vardır çünkü. Gerçek bir tanedir, doğru çoktur. Bu nedenle herkese kırmızıyı, siyahı, maviyi, şunu bunu sevdirmeye çalışmayın. Mutlu olmak kolay. Mutluluk için sebep arayın...

Mutlak kelimesini şunun için seçtim: Final haftasındayız. Öğrenciler hani hani ezberlemeye çalışıyor. Neyi, niye ezberliyorlar bilemiyorum... Mutlaka bir şeyleri kitap diliyle mi ifade etmeliyiz. Bunu da bilmiyorum. Ben zaten çoğu şeyi bilmiyorum. Al sana ben aptalım, al sana ben manyağım, al sana ben de salaklık var. Al işte esnekleştim. Ne kaybettim. Hiç!.. Ama kendimi kazandım. Bu çok önemli; "kendini kazanmak".

Katı ve sert "şeyler" zorlanmada kırılır ve eski halini alamazlar. Esnek "şeyler" ise zorlandığında esner esner ama kırılmadan, şeklini bozmadan eski şeklini alır, yoluna devam eder. Neyi, nerede, ne zaman, kime, nasıl söylersen söyle ama özünde söylemek istediğin anlaşılsın ve kendinin kabullenmeyeceği bir şey olmasın o söylediğin. Seni kıracak şeyler onu da (karşındaki) kırabilir...

Mutlu olmak kolay; hayatta seçtiğin çevre, arkadaş, okul, meslek ne kadar önemliyse, empati de o kadar önemli. Empati kendini karşındakinin yerine koymak, onun hissettiğini düşünmektir. (Ukalalık mı oldu?) Empati kurmak en iyi ve en etkin iletişim yoludur... Kendimizi kasmayalım arkadaşlar... Mutlu olmak kolay. Çaresiz sandığımız çoğu şeyin çaresi kendimiziz aslında... Sevgilerin kol gezdiği, kolluların gereksiz olduğu bir yerde buluşmak üzere... Hayata...

(Not: Nihat Genç'in Kaan Arslanoğlu'na yazdığı cevabın BEN DE arkasındayım.)

Bektaş Bekdemir bekdemir60@mynet.com

Merhaba Deniz;

Bir damla daha düştü toprağa, varetmek için yaşamı. Damlalar çoğaldı, çoğaldı ve deniz oldu düşlerimizde... Bir yürek düşledik içimizde. Sakin ve bir o kadar asi... Tüketmiştik denizi hüzünlü mayıslarda. Ama, unutmamıştık, ne denizi ne de onda varolan yaşamı. Aksine onunla varoldu umutlar ve yine onunla yön verdik düşlerimize... Olsun istedik, hayatın içinde bir fırtına. Gezsin istedik tüm denizleri. Görsün istedik yaşananları. Uskumruyu da, onu yutan köpekbalığını da. Görsün de, layık olsun istedik adına. İşte bu yüzden DENİZ dedik adına... Adı Deniz olan bir yürek daha katıldı aramıza. Ona sormadan, anlatmadan nasıl bir yere geldiğini, varettik onu... Nasıl yaşanılacağını gösteren örnekler vardı önümüzde, işte bu yüzden endişe etmedik onu bekleyen günlerden... Aramıza hoşgeldin DENİZ bebek...

Gözlerinde bir damla su deniz olup taşarken, çöllerde kalmış gibi hasretle yanmak... durgun sulardan çıkıp.

akıntıya inat yüzmek... gece ıssız sokaklara salıp yüreğini, yoldaş etmek yalnız gecelere... burkulan yüreğine, gözlerinden akan yaşla su serpmek... özlemi an an büyütüp içinde; sabırla, gelmeyecek vuslatı beklemek... güneşli havada kar, gecenin bir yarısı gökkuşağı hayal etmek... ve eklemek, gökkuşağındaki renklere bir renk... sanırım, bu olsa gerek sevmek... Rukiye seni ve yaşamayı seviyorum!.. Kucak dolusu sevgiler, tüm insanlara...

Turabi Onay-Öğretmen/Muş

Kaçak bir yolcudur edebiyat

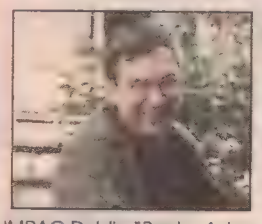

IMPAC Dublin "Benim Adım Kırmızı"yı seçti: Orhan Pamuk "Sonbaharda üçüncü büyük romanım için kapanacağım"

Ahmet Altan: "Bu toplumun sevişme sorunu olduğunu düşünüyorum."

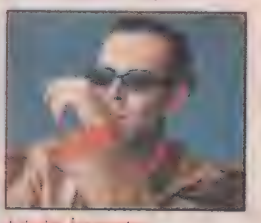

Küçük İskender: Harakiri Çocukları

Haydar Ergülen: "En çok zorlandığım soru: tarzınız ne?"

Alec Popov: Komşunun sıkı öykücüsü Kaçak Yayın'ın davetlisi olarak İstanbul'daydı.

Özlem Kumrular: 10 maddede İtalyan Erkekleri

Arkadaş Şakirler Kulübü: Dumiro M. Ion

Pablo Neruda Nâzım Hikmet'i anlatıyor...

40. Ölüm yılında Nâzım Hikmet'i çizgilerle anıyoruz...

HAZİRAN SAYISI ÇIKTI...
TÜM SATIŞ NOKTALARINDA

LeMan
SAYI: 604
6 HAZİRAN 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik İçin Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

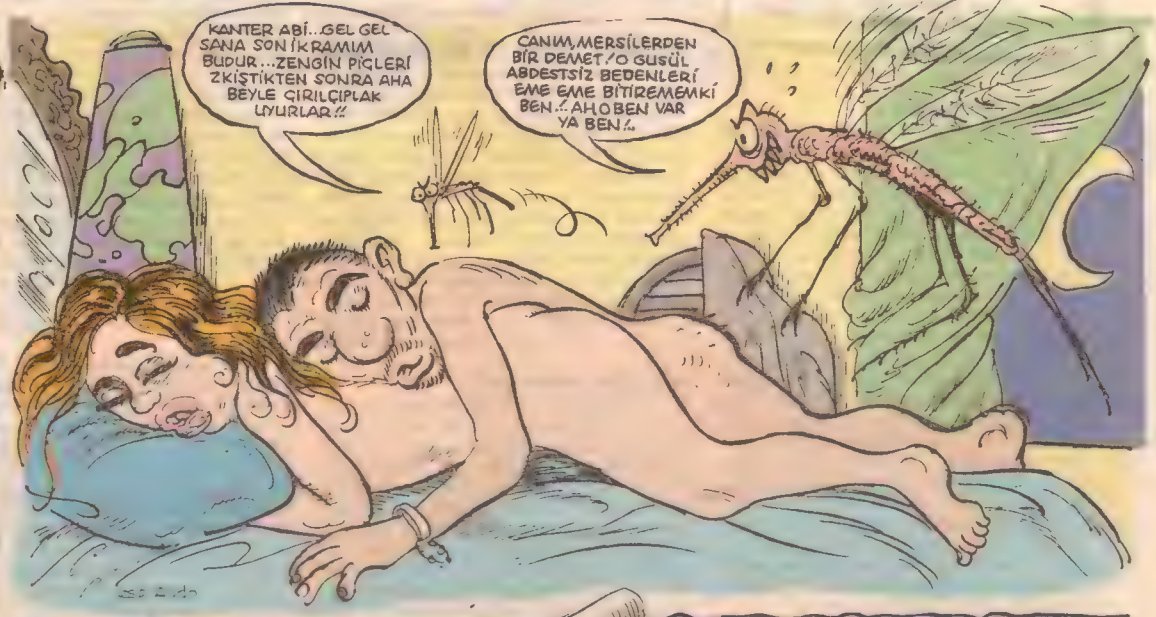

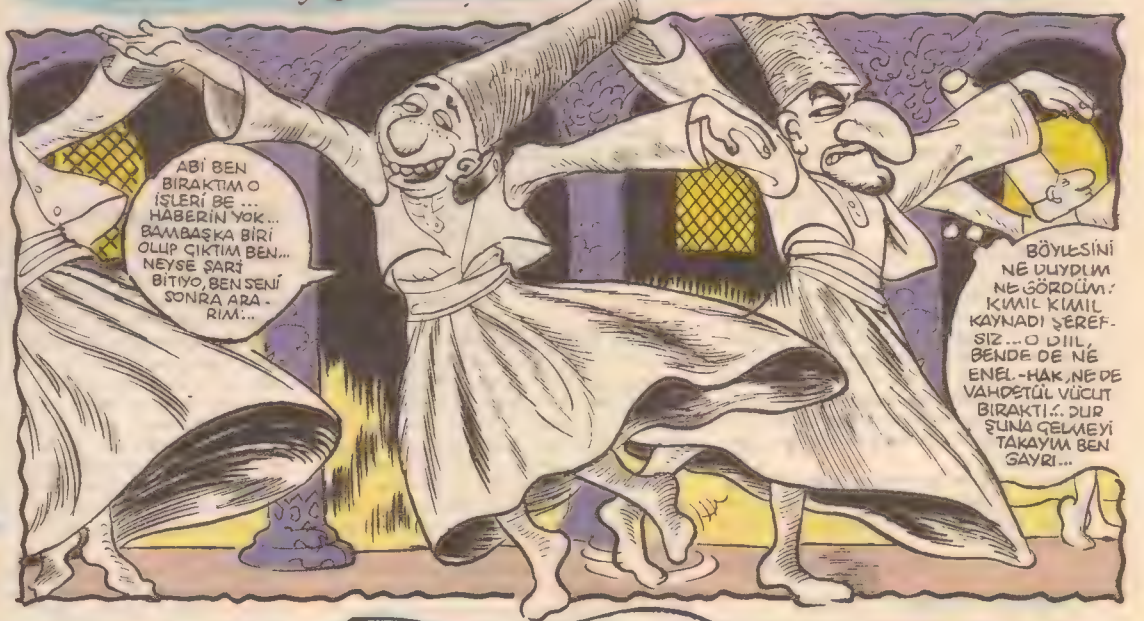

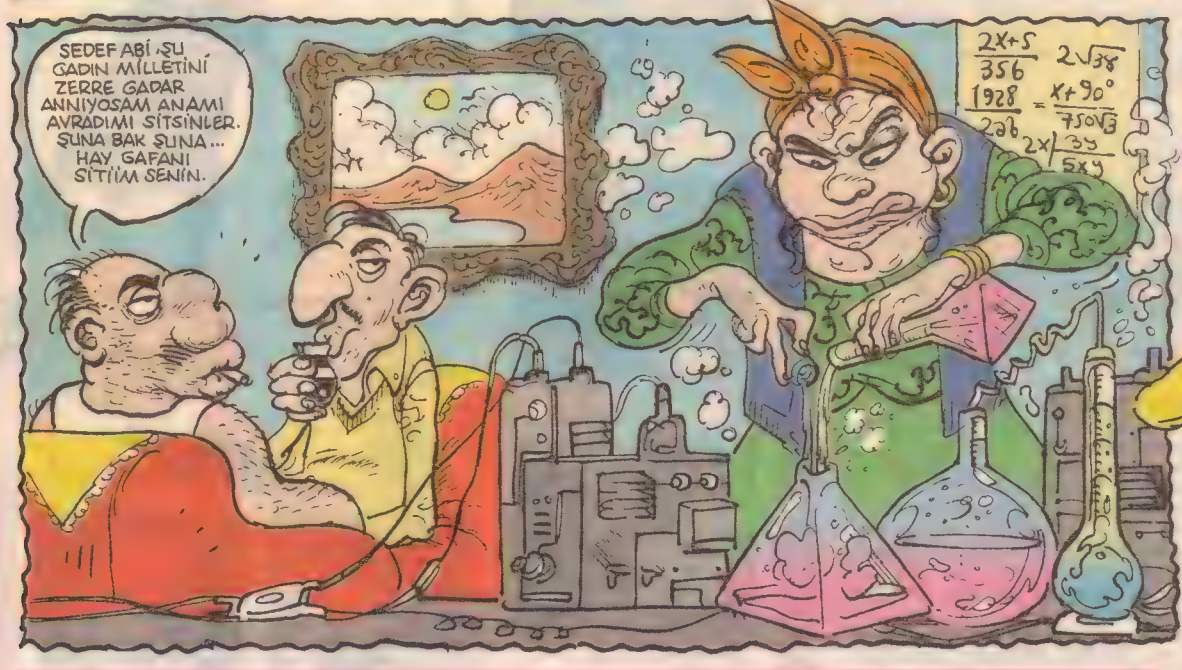

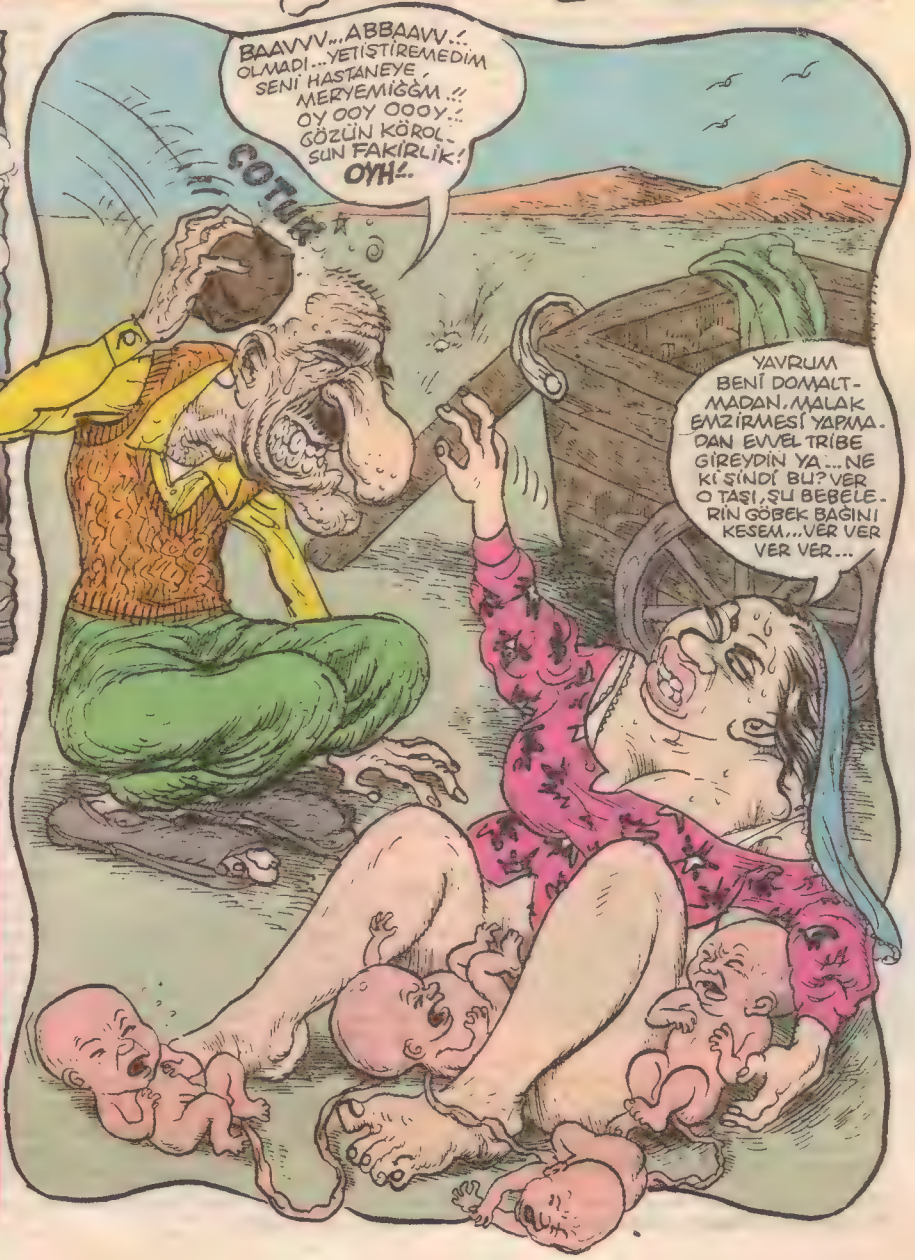

UDAY

Tanrının yekpare adını anar gibi...
Söyleyesim gelirdi yüce adını...
Kayırırdı güzeli tanrıymış gibi
Beni hiç sevmeyen Uday'dı sanki...

Belinde dokuz m.m., elinde mey'i...
Her dem mutasallib zorba yüreği...
Haram ayında bile durmazdı eli
Deccalin aktüel şubesi gibi!...

Gökte tebarüz eden ay gibi yüzü
Aşkıma naşinaz o piç gülüşü!
Samanın umarsız iştiali gibi...
Defoldu gitti...
Yokoldu şimdi...

Pelin Gökmen

Akşam Servisi

13 Haziran 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/24- 750.000 TL. (KDV dahil)
9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

Yurdum insanı kafayı dolarla yedi, dolarla yatıp dolarla kalkar old

OĞLUM ANNEN SANA HAMİLE KALDIĞINDA SERBEST PİYASA DOLAR ALIŞ 275, SATIŞ 280 TÜRK LİRASIYDI ...DOĞDUĞUN GÜNÜ İSE 1760 CİVARLARINDA FIRLAMIŞ GİDİYORDU, MERKEZ BANKASI MÜDAHELE ETTİ ...HİÇ UNUTMUYOM 8 AYLIKTIN DOLAR PALDIR KÜLDÜR AŞAĞIYA ...DEDİM YURO'YA GEÇİİM ...SENİN O GÜN DİŞİN ÇIKIYODU, SANA FİTİL ALMAYA GİDTİM Kİ DOLAR 200 BİN LİRA BİRDEN DÜŞMÜŞ...

TÜH BEEE ... TAM DA DİŞ ÇIKARACAK ZAMANI BULMUŞUM ...

ÇAĞLAR

PAZAR GÜNÜ ÜNİVERSİTE SINAVINDA TER DÖKECEK KARDEŞLERİMİZE

Leman

ZİHİN AÇIKLIĞI VE BOL ŞANS DİLE

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güvü

FEYHAN GÜVER

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

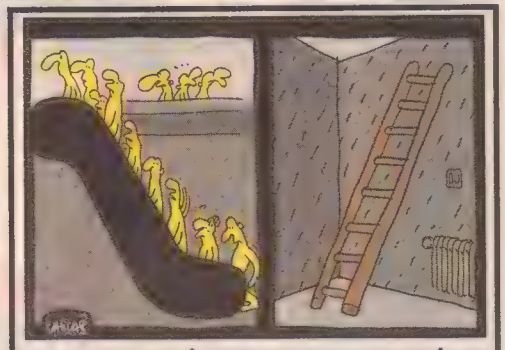

NORMAL MERDİVEN&YÜRÜYEN MERDİVEN

1. Normal merdiven, rutindir, coşku vermez... **Yürüyen merdiven, yaş kaç olursa olsun, coşum yaratır, minik tat verir!..**
2. Normal merdivenin altından geçmenin uğursuzluk getirildiğine inanılır... **Yürüyen merdivenin altı olmadığı için uğursuzluk da olmaz!..**
3. Normal merdivende yürümek zorundasın... **Yürüyen merdivende ister dur, ister yürü!..**
4. Normal merdiven, çağı-zamanı belirsiz nesnedir... **Yürüyen merdiven modern çağ biçimi diyemesek de, tasarımıdır!..**
5. Normal merdiven, basamak sayısıyla ofsesif yorar... **Yürüyen merdiven, ritmik-teknik sunumuyla düşünce akışını kesmez!..**
6. Normal merdiven, fotoğraftır... **Yürüyen merdiven, sinemadır!..**
7. Normal merdivenlerin hepsinin trabzanı olmaz... **Yürüyen merdivenler komple trabzanlıdır!..**

(Fikir: Cem Y.)

ÖSS'den Önce Hayat Vardır!

(Bu son deneme sınavını yazarken ben, başarılar diliyorum. Bilgi-beceri ayrı, fakat uyanamama, geç kalma, gözetmenle kıllaşma, bayılma, heyecana kesme gibi teknik nedenler yüzünden yan gelmemenizi isterim. Ayrıca onbinlerce insanın hayati sınavı için niçin sıcak haziran yerine ilkbahar seçilmez, onu da bilmiyorum. Ben 2. aşamaya (o zaman öyleydi, 1986) Adana'da girmiştim, sıcaktan mayışırım diye endişe edenbir gençtim. Allahtan yağmur yağdı, serin bir gün oldu. Sayısalda vasat olmakla beraber sözelde coştum... Geyiğe ara verip sınavımıza girelim. Yalnız, yanıt şıklarını belirlerken, komitemiz arasında itip kakmalara varan tartışmalar çıktığı için sadece sorular olacak! Ayrıca her sorudan sonra, sohbetimiz devam edecek. Bu arada hayatımda ilk kez Kıbrıs'tayım, Girne, Afrika'ya hiç bu kadar yaklaşmamıştım!)

1. Bir kümesteki hayvanların bir kısmı tedirgindir. Kümesteki hayvan sayısı karıncalar dahil 14.801'dir. Tedirgin olanlar daha ziyade karıncalardır. Bir yandan ezilme korkusu, öte yandan tavuğa, horoza aperatif servisi karıncaları asabi kılmıştır. Tavuk sayısı 13, horoz ibiklerinin ortalama uzunluğu ise 8.44 nurialçe olduğuna göre, günde **en az** kaç karınca hacı olmaktadır?

(Televizyondan duydum, Lise-2'de okuyan Eren Yanık adlı arkadaşımız, çocukluğundan bu yana yaşadığı sınav sürecini "Sınavcı" adlı bir kitapta toplamış. Yaş ve fikir itibariyle şahane bir durum. Okumak isterim. İsteyince de okurum!)

2. Bir vinçteki kaldırma azmi 92 pipis, bükülme arzusu da 1.06 gakkoştur. Vinç olsun, forklift olsun, bunlar genelde sarı olur! Aynı vinç, bakımdan geçerse ona dinç deriz. Bu verilerle vinci kullanan uyumlu insanın Leonardo da Vinci'yi sevme indisi ne olabilir ya da hiç mi olmaz?!

(Gazetede okudum, Doç.Dr. Turgay Biçer "Sevgilinize gider gibi ÖSS'ye gidin" demiş. Olumlu bir yaklaşım. Siz yine de, sınavdan sonra sevgilinize giderken, ÖSS'ye gider gibi gitmeyin! Sadece yanınızda bi adet yumuşak silgi bulundurup, üzerine kalp çizin, başharflerinizi yazın. Sınav seneye de kesin var, sevgili olmayabilir!)

3. Bir karbonmonoksit, bir karbonmonoksite "Gel birader, karbondioksit olalım!" demesi gibi dostane başlayan aksiyonların, bi zaman sonra "Eee, bütün yük bende, nassı olacak?" gibi reaksiyonlara dönüşmesi ve hatta **tepkime** durumunun; arkadan konuşma, "Şerefsiz" diye kısa mesaj yollama gibi boyutlara varması olayına kimyager ortamında ne ad verilir?

(Aynı gazetede Dr.Sara Saban da diyor ki "Sınav öncesinde ve sınavda şeker ve çikolata yemek, beynin daha iyi çalışmasını sağlar." Bu da iyi, yiyin o vakit! Fakat sınavdan sonra da arada yiyin, beyniniz size her zaman lazım. Çocuklar diyet yapmasın, şeker de yiyebilsinler! Doktorun adı ayrıca ilginç.)

4. "Adam röfle, gölge ve balyajın farklarını bilmek zorunda deil, ama saçlarının arasına binbir emekle attırdığın sarıları farketmeyecek kadar dürrük de olmasın bi zahmet" cümlesinde yazar "değil" yerine "deil" yazmıştır. Hadi bunu beyin düzeltir ama röfle ve balyaj üzerinde kolay da oynayamazdı. Dili bozan yazarlara dil çıkaran akademisyen psikolojisine ne denir?

(Cümle VÖSYM eşrafından Sebla Koçan'a ait. Ayrıca cümlede geçen ve son dönemde epeyce yayılıp kullanılan "dürrük" kelimesinin mucidi de ben değil, kızkardeşim Funda'dır. Yeri gelince yazarım diyodum, yeri geldi, yazdım...)

5. Hava durumuna göre güneşe, aya, buluta ve arada bir şimşek ile yıldırıma tapan Tabiatspor kavmiyle, evrime inanan Maymunoğulları Beyliği arasında, henüz yazı bulunamadığı için sözel olarak yapılan ve "Herkesin inancı kendine moruk!" cümlesiyle biten anlaşma **hangısıdır?**

("Sınavı kaybetmek, dünyanın sonu değil" lafından tiskindiğinizi biliyorum ama hayat, sınava sekiz çeker, keyfiniz yerinde olsun! Yaşım otuzbeş! Tekrardan başarı dilerim, serin olun, zihniniz sinir olmasın!)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

ERDENER ABİ

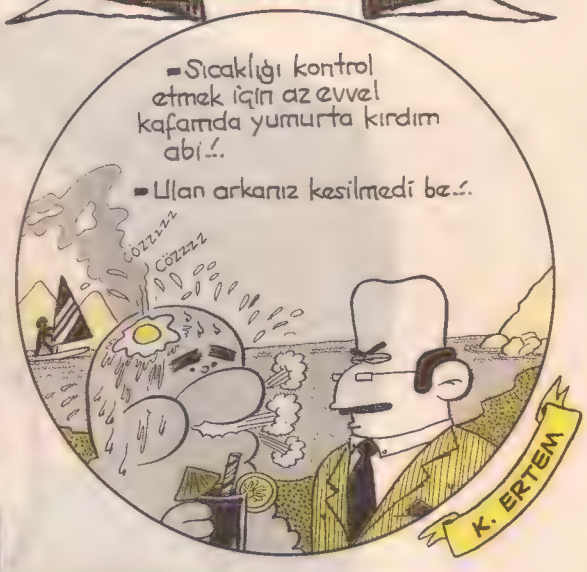

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Bütçenin üçte birinin hortuma gittiğini itiraf eden Hükümet, bu açığı kapatmak için ormanları satıyor...SİT alanlarının bir bölümünü imara açıyor..Hatta Kelebekler vadisini satalım diyenler bile var...

Emekli Genereal İ.Hakkı Şenyuva, 1979 yılında ülkücüler tarafından öldürülen oğlunun katil zanlılarının 24 yıldır yakalanamamasına isyan ederek "Oğlumun katillerinin cezasız kalmaması için zaman aşımı mevzuatı değişsin" dedi...

6. uyum paketinde yeraldığı belirtilen her apartmana bir mescid önerisinden son anda vazgeçildi...

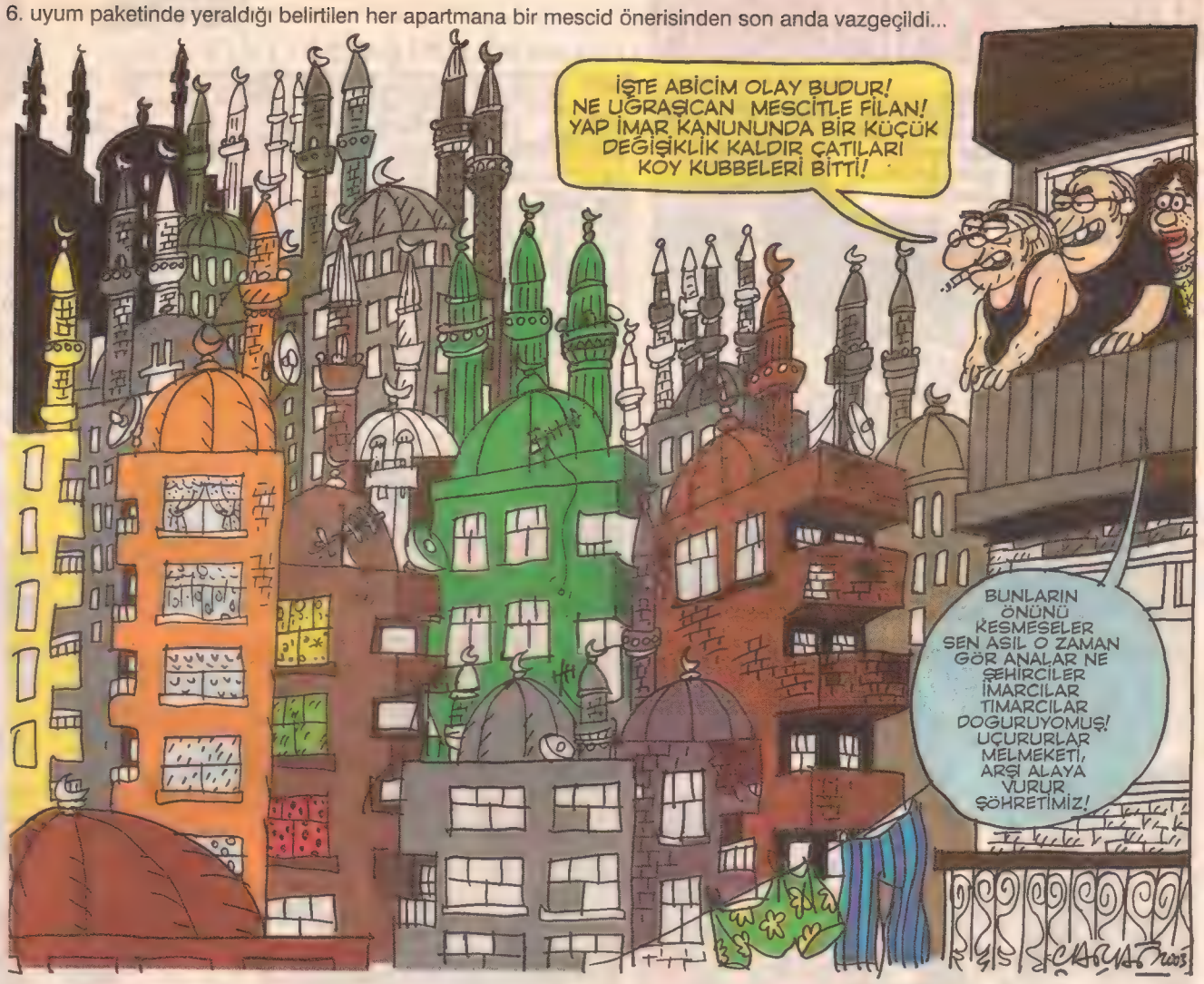

Bir zamanların gözde meslekleri doktorluk,mühendislikti..Sonra futbolculuk, popçuluk oldu..Şimdiler de tercih yok..Tek istikamet var!

TOBB, Hacı Ali Demirel'den 26 trilyona aldığı eski Yükseliş Koleji binalarına, özel üniversite kuruyor..YÖK'ten onay alan proje, yasalaşırsa, "Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi" faliyetlerine başlayacak...

PAZARA STRES PATLAMASI...ÖSS SINAVI GERİLİMİ HAD SAFHADA...

İŞKENCEYE ZAMAN AŞIMI
ver elektiriği,ver copu,ver falakayı sonra zamana sığınarak yırt

HORTUMMMM
türkiye bütçesinin üçte biri hortuma,talana,vurguna

RAUF DENKTAŞ
kıbrıs'ta sol kazanırsa çekilirmiş geç bile kaldın

TRAVESTİ YOLCU KRİZİ
havalaanında üzerini kim arayacak diye tartışan çağdışı zihniyet

YILMAZ AİLESİ
hortumun başı

AMERİKAN DOLARI
amerika'dan nefret et, parasına tap riyakar içgüdü

İNTERNET BUNALIMI
arıza bir yana müptelan olmuşuk çıldırdık son günlerde

PENTAGON
savaş kolpacısı nerde lan ırak'taki kimyasal silahlar

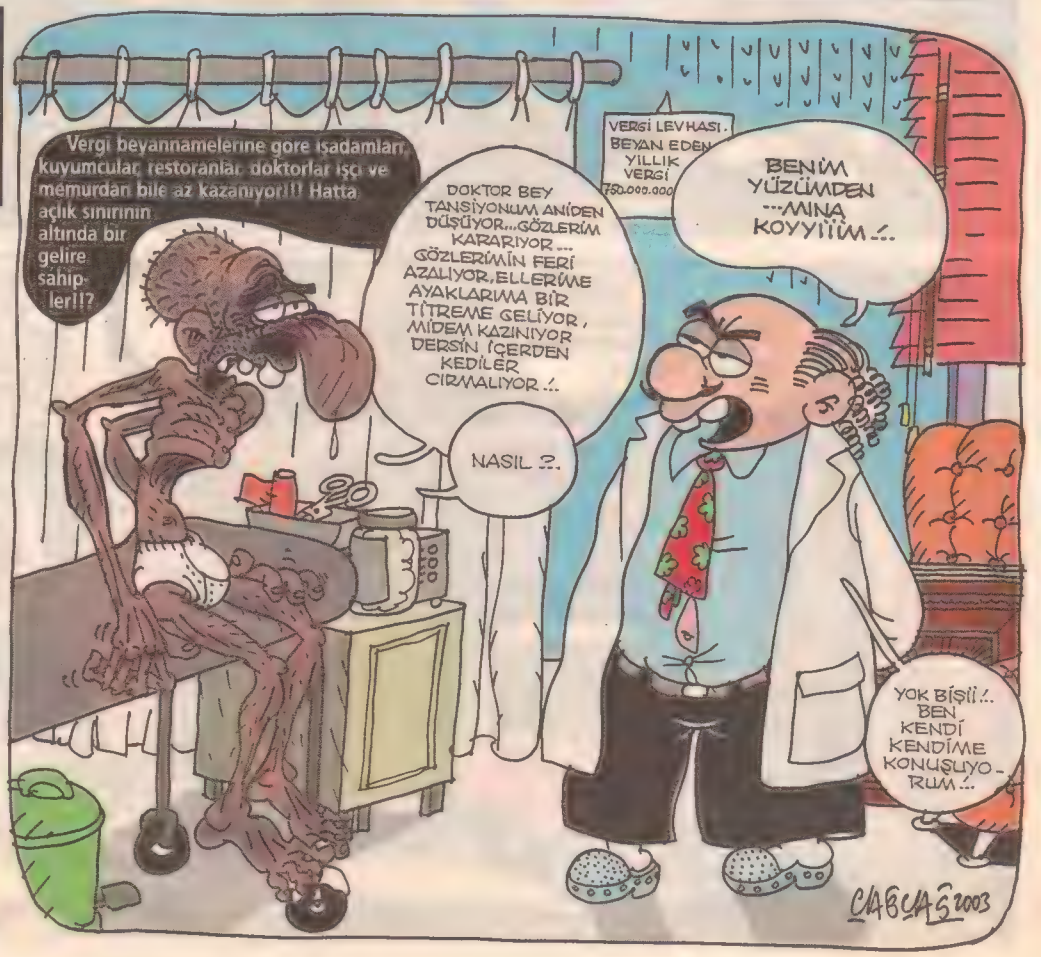

Akşamserası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

ÇAĞDAŞ

tripanazomigambiyétsizler

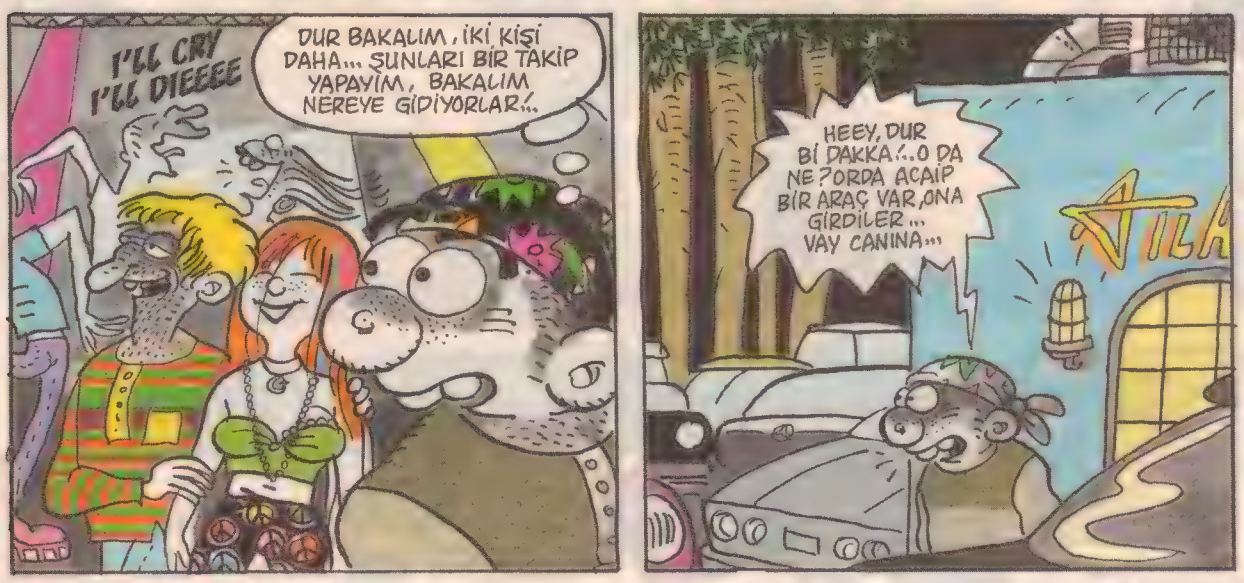

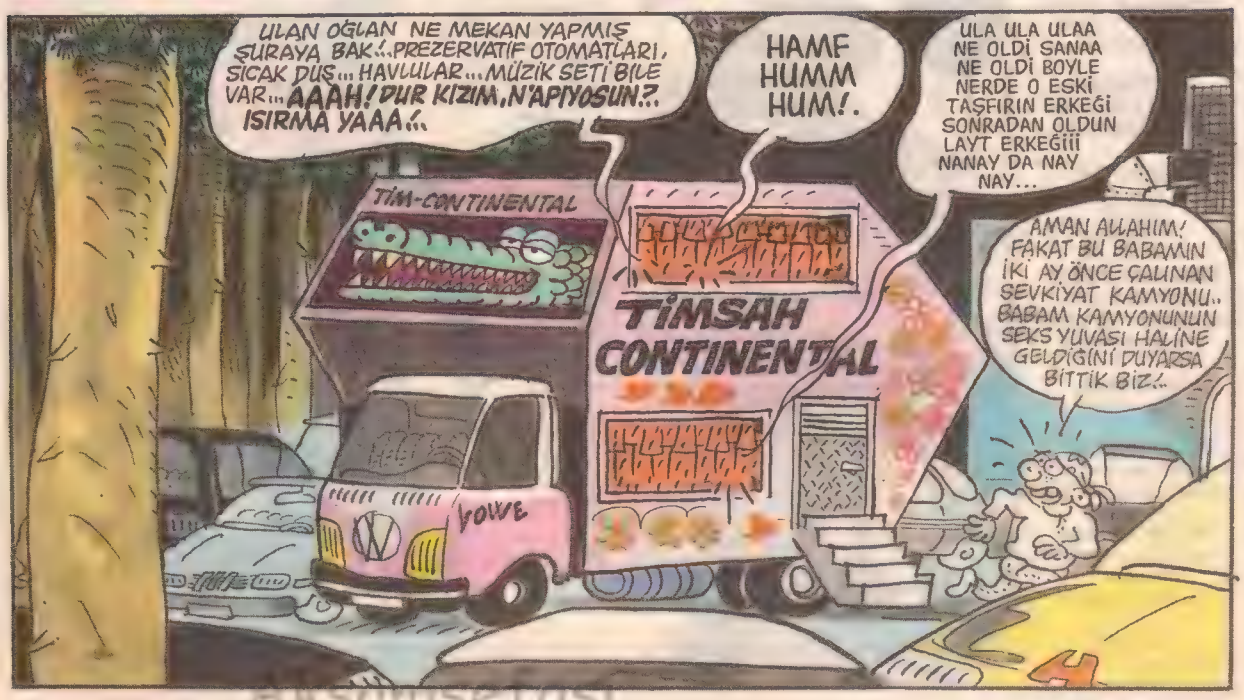

SIKILHAN ile dialog çabaları

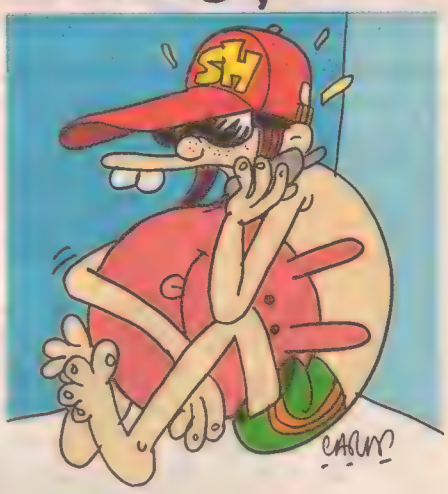

- Merhaba dost. Ben Bunalgül Peremecioğlu, şu an telefonuna yanıt veremiyorum. Sinyal sesinden sonra bana güzel bir şeyler söyle.

- ....

- Alo Sıkılhan, telesekreter mesajımı beğendin mi? Odamın telefonu bu... Sence fona müzik de kaydediyım mı, hıı? "Bir bar taburesinin üzerinde...." adlı parçayı koyıyım diyodum ama annem "flütle kendin bişeyler çal" diyo. Alo?

- Sinyal sesini bekliyorum Bunalgül. Az önceki konuşmada bana bir sinyal sesi vaadedilmişti.

- Bu bir bant kaydı değil Sıkılhan Öflan, pislik yapma. Ayrıca flüt çalmamla ilgili sakın cinsel bi imada bulunma. Biliyorum şu an beni ağzımda flütle düşünüyosun ama çok ayıp bişey bu.

- Kafanda bir beyinle düşünmeye çalışıyorum seni Bunalgül. Ama tam canlanmıyo gözümde.

- Ne! Hayvanlar alemisin sen Sıkılhan. Kırkbin kirli çocuk çorabı kadar pissin.Nefre ediyorum senden. Kimse sana ne pilav yapıcak ne flüt çalıcak. Yalnız ölücaksın... Elveda sinyalini duydun mu. Düüüt.

- Alo Sıkılhan, kendine iyi bir çevre edinmelisin çocuğum, düzgün insanlarla oturup kalkmalısın.

- Şimdi mi?

- Tüm zamanlarda Sıkılhan. Evet çocuğum. Prensibin olsun senin bu. Motto edin, evet.

- Edindim, başka?

- Daima analitik ol, akılcı çözümler geliştir bi de benim diyet ekmeğimi yeme Sıkılhan. Onu ben kendime alıyorum çocuğum. Kalorisi yüzde yirmiyedi azaltılmış. Sabah baktım yine bitmişti. Baban ve/veya sen yemeyin o ekmekten. Evet. Ayrıca buzdolabındaki mavi şişede bulunan suyu içmeyin. İçmemelisiniz, yüz temizleme toniği o. Nası içebiliyorsunuz nasıl bir mididir anlamıyorum, evet. Ilgaz Anadolu'nun yüce bir dağıdır.

- Nedir? Nasıl yani?

- Yok bişey çocuğum söylediklerimi dinliyo musun diye çek ettim. Söylediklerimi sakın kulak ardı etme Sıkılhan. Yüz temizleme toniği içilmez, zehirlenirsiniz. Olmamalı evet. Seni seviyoruz çocuğum, bütün sorunlarını bize anlatabilirsin. Uygar, paylaşımcı akılcı ve sevgi dolu bir insanım, kapıyorum çocuğum, öpüyorum.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben. Bişi sorucam ama dürüstçe cevap ver. Az öce telesekreterime osuran hayvan sen misin?

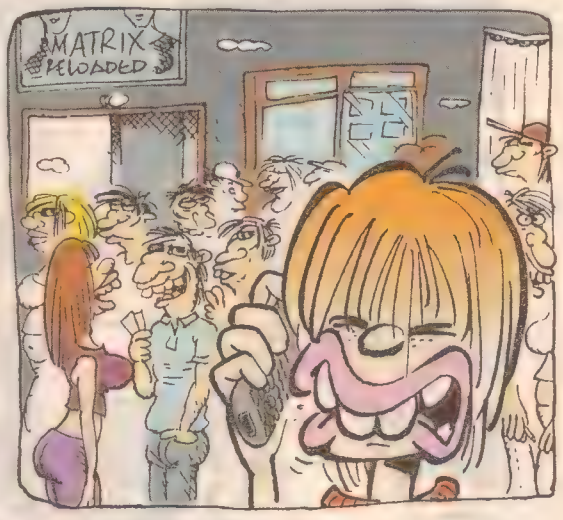

- Zuhahah... Güldüğüme bakma Bunalgül sinirim bozuldu. Ben dilim valla. Öyle telesekreter, mufak robotu, printer gibi alet edevata osurma adetim yoktur. Heheh...

- Demin Büzge' ye dinlettim "Çisil yapmış olabilir" diyo. O kız bana ilkokul birden beri gıcık. Hem onun öyle sinsilikleri var.Kendi anlattı, intikam olsun diye abisinin çorap çekmecesine sıçmış bi keresinde. Ay ben sana şeyi söyledim mi hiç, bu Çisil'in bi ayağı var ya, söyleyince çok şaşırıcaksın, tam altı parmaklı.

- Uzun zamandır söylememiştin Bunalgül. Şimdi izin verirsen kapatmalıyım.Gidip çorap çekmecemi kontrol edeceğim. Esenlikler dilerim.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

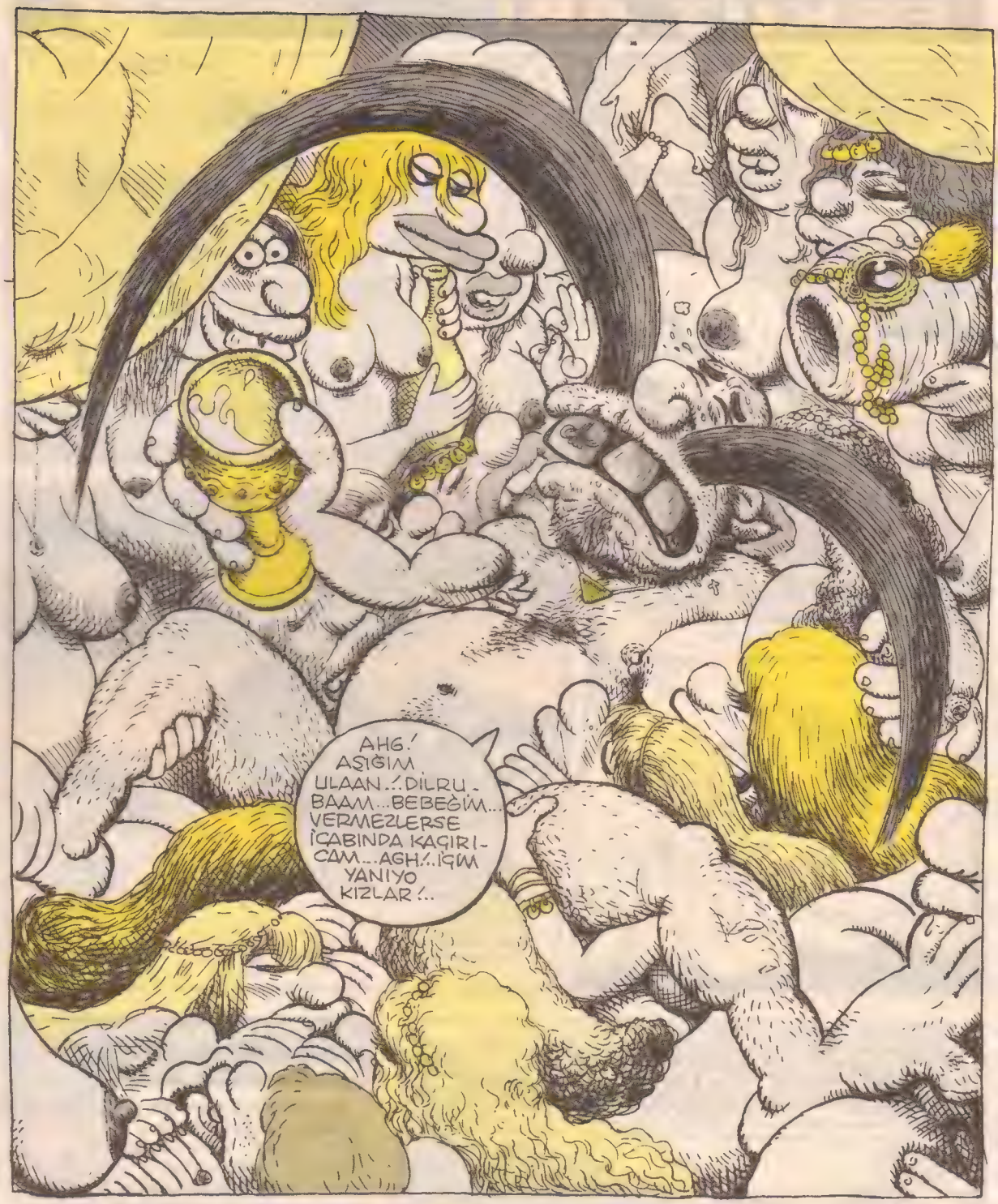

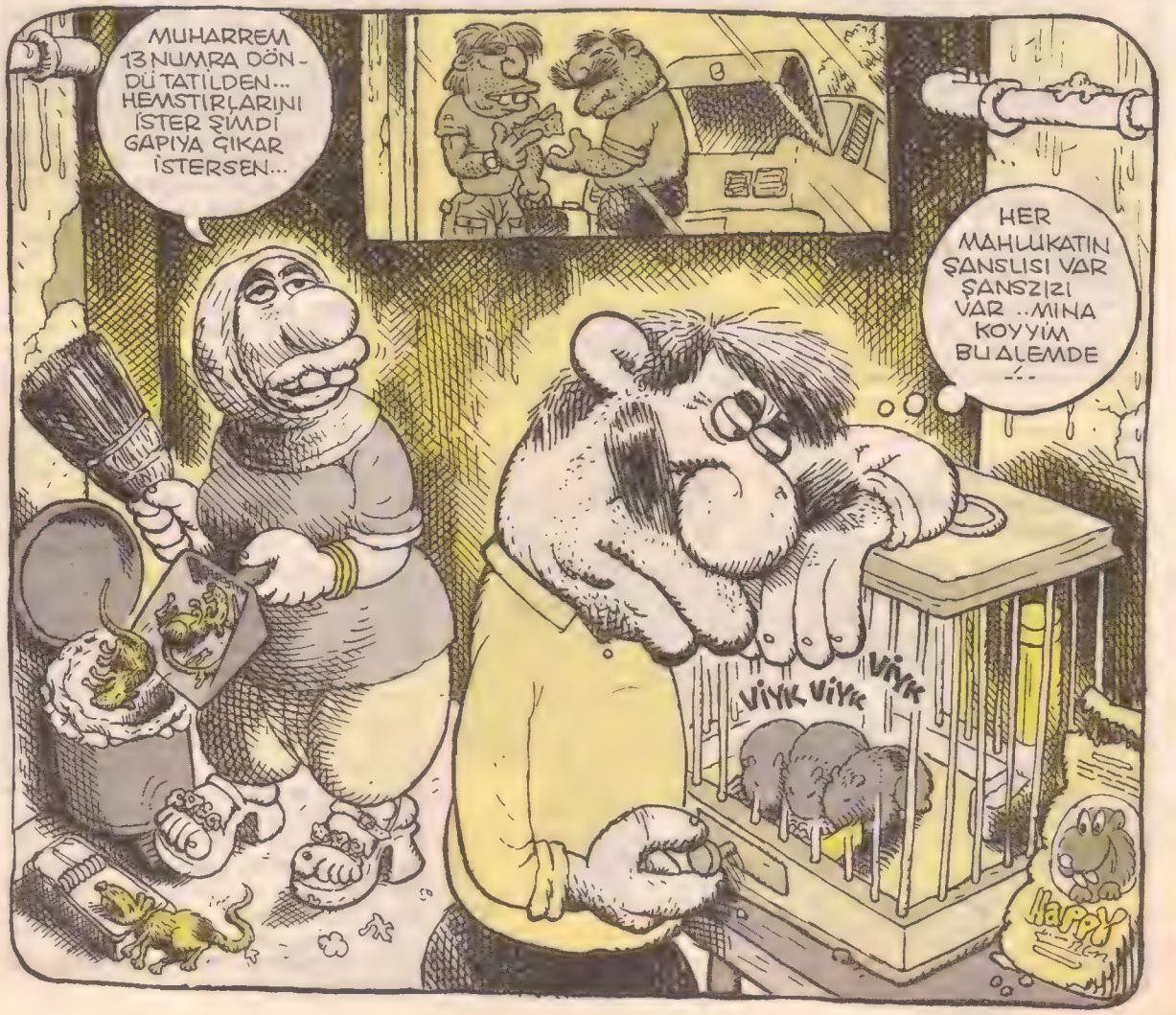

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

PANTOLON

METİN FİDAN

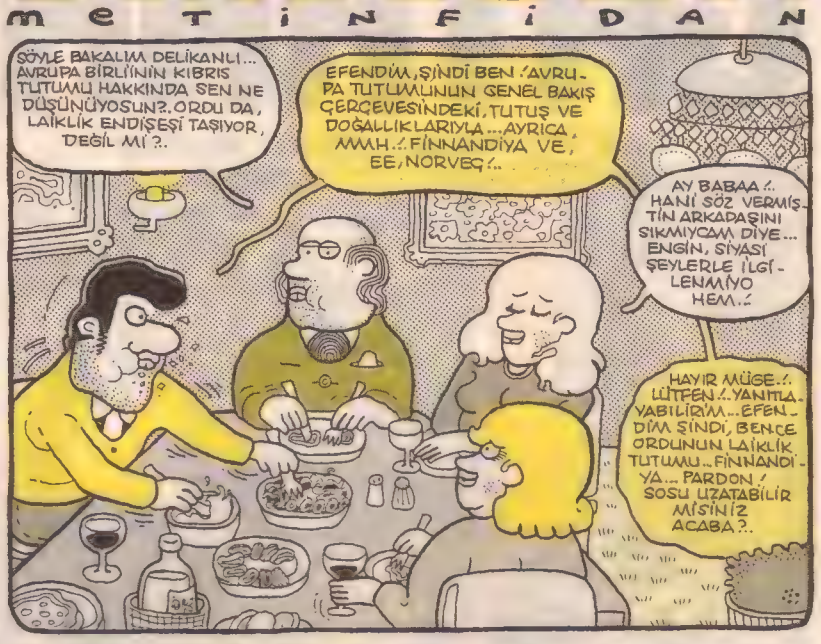

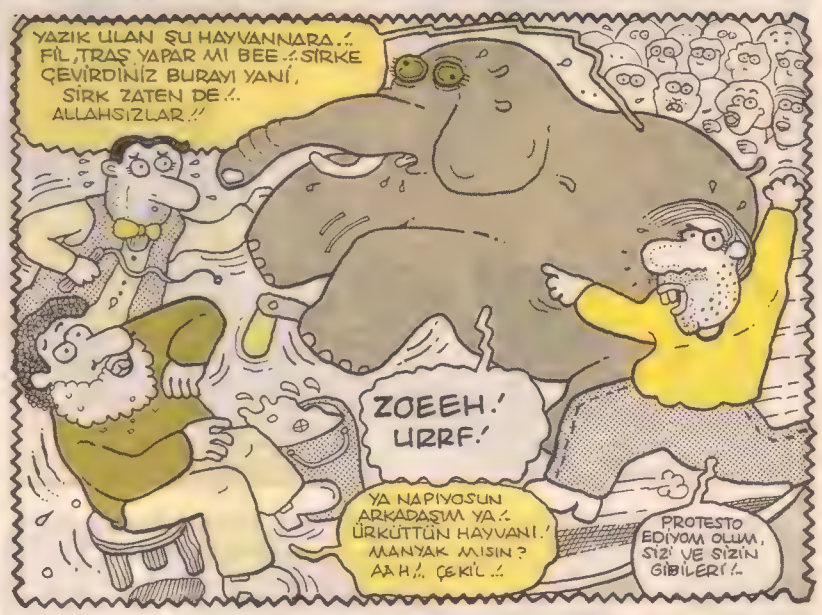

ÖZGE SAMANCI

EBEMKUŞAĞI GİBİ

Yazan: Haybeci Şensoy

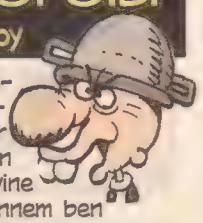

Geçen hafta eşim, gazetedeki yoğun tempodan kalkan özel bir uçakla papaannemin Samsun'daki haziran evine gittim. Sağolsun papaannem ben geliyorum diye özel olarak akşamdan kaymak gibi bir uçak pisti açtırmış. Verandada otururken, dürbünle bakarken ordan, bunlar kız, hepsi geliyor. Buraya kadar gayet normal asfalt. Bundan sonrası geçit var. Geçidin içi oyuk tünel. Tünele giren türbanlı giriyor. İşte bundan sonrası daha da enteresan. Çünkü ilerde tünelin bir başka ucu daha var. Ve bunlar çıkarken buradan değil de oradan çıkıyorlar. İşin bundan sonrası da enteresan. O da ne? Buradan türbanlı giren kız oradan başı açık çıkıyor. Hem de aynı kız. Asıl enteresanı bundan sonra başlıyor. Başka kız da geliyor, o da öbür taraftan çıkıyor. Güzel! çok enteresan! Türbanlı kızı başı açık kız yapan tünel. Daha da güzeli öbür taraftan türbanlı giren hiç yok. Bu tünellerden her yere ben tam yapmalı derken, A-omm! O da ne? Ordan başı açık giren de burdan türbanlı çıkıyor. Demek hep bu taraftan girmek lâzım. Ordan bir ara bir tane de türbanlı giriyor, fakat buradan o yine türbanlı çıkıyor. Ben çocuktum, papaannem bana: "Sakın gökkuşağının altından geçme, kız olursun." derdi. Bunlar zaten kız. Tünel çok enteresan. Bazı türbanlar buradan çiçekli giriyor, öbür taraftan kareli çıkıyor. Ya da bana öyle geldi. Çünkü hayli bir şaşırdığında olur. Bir ara bir adam girdi. Önce ordan kadın olarak çıktı. Ama sonra yine erkek oldu. O değilmiş. Adam sonradan adam olarak çıktı. Önce çıkan kadını ben girdiğini görmemişim. Doğrusu taa tünelin oraya kadar gidip olayı dürbünsüz yakından görmeye veya "Neden böyle beş N bir K oluyor burda kızım?" şeklinde bir kıza sormaya üşendim. Sakız gibi yatıp uyudum yastığın içine...

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TP SUNAR ULU BİLGE DANDOLDENYUS AZGIN NEHİR.

(Peşinen söyleyelim ki bu öykü bugün bitmeyecek, haftaya devam edecek...

BİR FELSEFE BULMAM LAZIM YAMAK...NE ZAMANDIR KENDİMİ AMAÇSIZ HİSSEDİYORDUM AMA ARTIK BUNUN EKSİKLİĞİNİ DUYMAYA BAŞLADIM...SANKİ KULLANILMAYAN, ENERJİSİZ VE BOŞ BİR JAKUZİ ÇUKURU GİBİYDİM...

AMA ARTIK VANALAR AÇILDI VE SUYUN ŞAH DAMARI KESİLDİ...AÇ BİR METABOLİZMA GÜRÜL GÜRÜL ÇAĞLAMAYA BAŞLADI...PÜSKÜREMEYEN BİR VOLKANIN ASABİ TİTREYİŞLERİ KENDİSİNE YOL BULDU, PATLAYAMAYAN BİR BOMBANIN HUZURSUZ FISILTILARINA KIVILCIM DÜŞTÜ...KARAR VERİLDİ YAMAK...

ABAZANIM! MALA VURMAK İSTİYORUM...ARTIK SANA HALININ PÜSKÜLLERİNİ DÜZELTTİRMEK BENİ KESMİYOR...ETEK BOYUNU KISALTTIRMAK DA...İLİŞKİ YAŞAMAK GEREK...GERÇEK YUMUŞAK VE YALIN YUVARLAKLA İÇİGE.

BENCE DE ULU BİLGE...YANİ YANLIŞ ANLAMAYIN, SİZE GÜVENİM TAM AMA ENSEME HER AN SICAK BİR SOLUĞUN YAPIŞMA İHTİMALİ DE BENİ GERİYORDU...

LAN OĞLUM SENLE GÖNÜL EĞLENDİRİRİM AMA CİDDİ BİŞEY OLAMAZ. ŞİMDİ Bİ NUMARA BULMAM LAZIM...

BİZİ ÇAĞIRMIŞSINIZ ULU BİLGE...DUYAR DUYMAZ GELDİK...

BİZİM İÇİN ŞEREFTİR...

EVET... ÖZÜMSEMEK, SORGULAMAK, SAPTAMAK, ÖRTÜŞTÜRMEK, HÜCRELERDEN GRİ OLANLAR...

YAŞLANIYORUM İNSANLAR... MUM TÜKENİNCE ALEV BİTER, IŞIK KENDİNE HAYIR VERMEZ...YOL GÖSTEREN GÖREMEDİĞİNDE TOPRAK ÇAĞIRIR ONU VE DE SİS İNDİĞİNDE GÖSTERECEK YOL KALMAZ...

KORKUTMAYIN BİZİ DANDOLDENYUS...

NE DEMEK BUNLAR?..

DEMEM ŞU Kİ EVLATLARIM...YOLDAN ÇEKİLMEYE KARAR VERDİM...İÇİNİZDEN BİRİNİ KENDİME VEKİL TAYİN EDECEĞİM...BEN TOPRAĞA KARIŞINCA YENİ BİR BİLGE GEREK BARUL ÜLKESİNE.

BÜTÜN ERKEKLER AZGIN NEHRİN KARŞI KIYISINA GEÇECEK.VE ORADAN BU TARAFA EN ÇABUK VE DE EN AKILLICA GEÇEN KİŞİ OMUZUNDA ELİMİ BULACAK...VE BU KOLTUK ONUN OLACAK...

OOOOOOO...

Ülkenin neredeyse bütün erkekleri, yeni bilge olmak gazıyla nehrin karşı kıyısında toplanırlar ve bu tarafa geçme planları kurarlar... Ama nehir azgın, iş müşgüldür...

Göz yedirip kendilerini suya atanlar köpüklere karışıp görünmez olurlar...

Bir şekilde dalgalara karşı koymayı başaranlarsa Barul ırmağının vahşi dübellerince yutulup,

Yırtıcı vidalarıyla yitip giderler...

Amaç yüce, görev çetindir... Erkekler uğraşadursun bu arada ulu bilge...

BEYİM KARŞI KIYIDA OLDUĞU İÇİN YALNIZLIK ÇEKİYORDUM DA ULU BİLGE...

YALNIZLIK NEDİR Kİ KIZIM, BİR KARŞI KIYI KADAR YAKIN, BİR O KADAR DA UZAK...YETER Kİ TESELLİ BULGULARIYLA TÜTEN O SICAK KAVRAYIŞI BUL...

ONU DA BULDUN ZATEN...UHM UHMM.

AYY HİHİHİ ULU BİLGE...

PARDON EFENDİM, İKİ BAYAN DAHA GELDİ...

ULAN ÇİFTER ÇİFTER Mİ GELMEYE BAŞLADILAR. BİR PLAN BU KADAR MI İYİ İŞLER...HEHE, KAYITLARINI AL, NUMARA VER BEKLESİNLER...

Nehrin öbür tarafındaki erkekler giderek telef olurlarken kimisi sabırlıdır...Hele bi tanesi var ki...

HIMMM.EVET...MM..

Devam edecek...

Arşivi

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaran

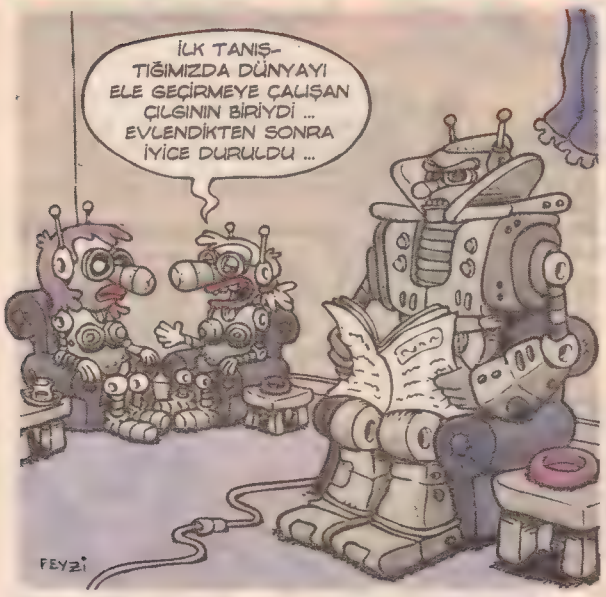

feyzi@leman.com.tr

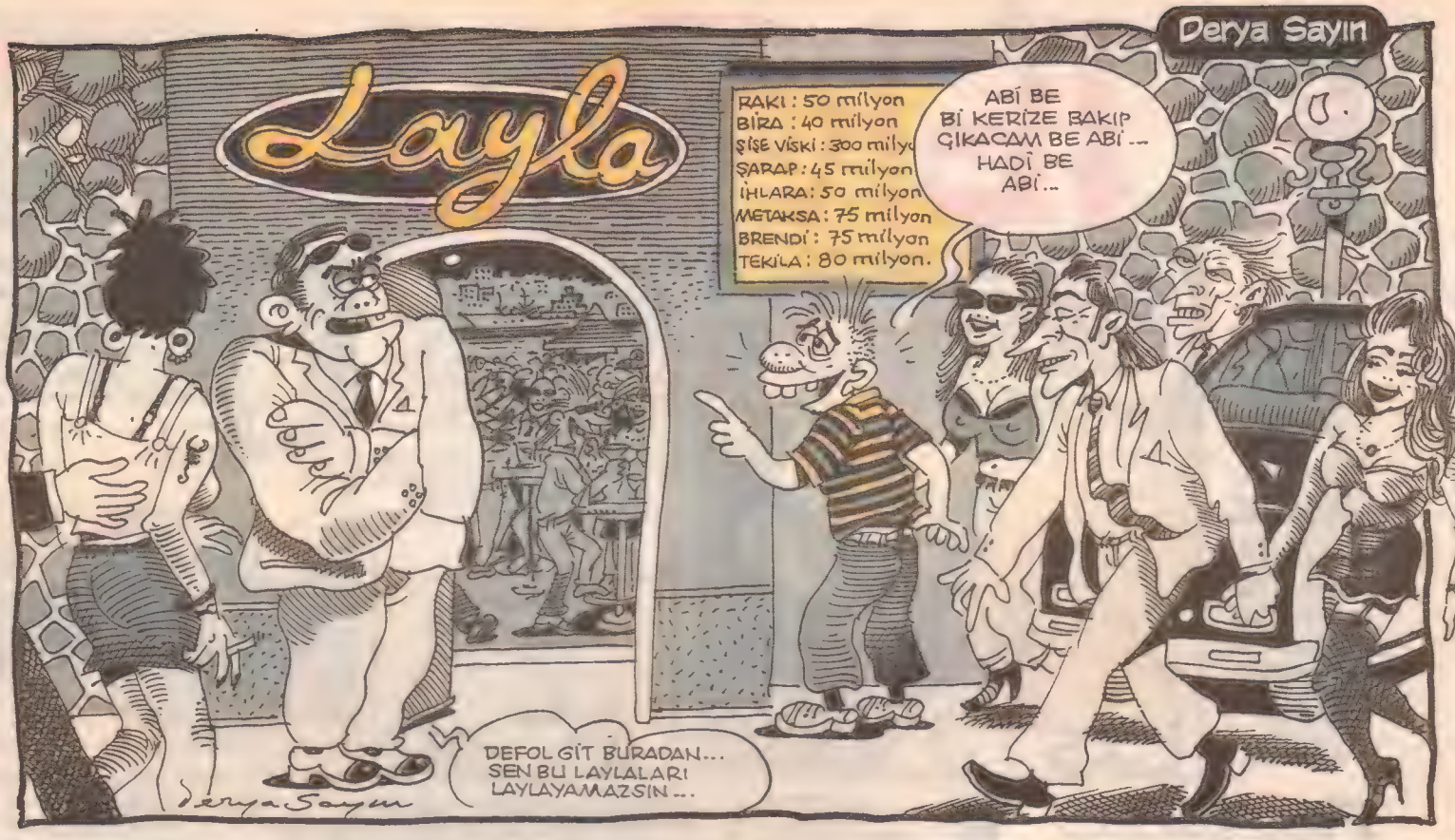

CEZMİ ERSÖZ

SÖYLESENE ATLI KARINCA BİRAZDAN O GELİR Mİ DERSİN?

Duygusuz bir otel odasındayım... Anısız, geçmişsiz bir oda... Burada ona ait hiçbir şey yok... Yaşadığım her şeyi unutmak isterdim... Ne zaman geldim ben buraya?... Hatırlamıyorum... Hatırlamamak ne güzel bir şey... Kızgın güneş perdelerden içeri hırçın bir şekilde sızıyor... Yataktan hiç kalkmak istemiyorum... Açık pencereden sokakta oynayan çocukların sesleri geliyor... Onlar da büyüyecek, onlar da benim de yaşayacağım şeyleri yaşayacak... Belki de yaşamazlar. Dingin, huzurlu bir hayatı seçerler... Alışkanlıklarına bağlanırlar sımsıkı... Her akşam eşleriyle kapılarının önüne koydukları masalarında akşam yemeklerini yerler. Arzularına kapılmazlar... Sınırlarını bilirler... Evlerinden fazla uzaklaşmazlar. Kaderlerine razı olurlar... Öyle olurlarsa büyüdüklerinde, benim gibileri görüp tanıdıklarında yadırgarlar; uzak, çekingen bakışlarla bakarlar...

Ben hiç sınırlarımı bilmedim çünkü... Yaz akşamları sokak aralarında, evlerinin önünde basit, küçük masalarında akşam yemeklerini yiyen ailelere özenmedim... Hatta onları görünce içim sıkıldı. Daracık, küçük, kasvetli hayatlardan hep uzaklarda olma istedim... Aile sohbetleri hep içimi boğdu... Ben hep evden kaçan çocukları sevdim... Bunaları, daraları... Tutkularının peşinden giden insanları... Sıkılan insanları sevdim... Yetinmezleri...

Çocukken, çok ufakken yaralandım ben... Hoşuma gitti böylesi. Çok acı çeksem de... İyi ki mutsuz bir ailede büyümüşüm derim hep... İyi ki çocukluğum mutsuzluklar içinde geçmiş... Çünkü bağlandığım şeyleri kolay kolay bırakamam ben... Mutlu, ama küçük aile sohbetlerine, yaz geceleri kapı önlerine konan masalarda yenen akşam yemeklerine, basit dedikodulara, küçük, gündelik hırslara bağlansaydım belki de hiç ayrılmak, kopmak istemezdim onlardan... Sıkıntıdan patlasaydım bile bırakamazdım... Çok bunaldığımda bir iki hisli şarkı söyler, bir iki duble rakı fazladan içer, sıkıntımı yersiz bulur; buldun da bunuyorsun, haddini bil, otur oturduğun yerde, bak ne güzel, her akşam yolunu bekleyen sevgi dolu bir karın, bacaklarına sarılan şirin çocukların var, bela arama der, otururdum oturduğum yerde; hiç öyle olmasa, öyle hissetmesem bile, ne kadar mutluyum, hayat ne kadar güzel ve eğlenceli bir yer, derdim... Kendime sürekli iyi ve olumlu telkinler verirdim... Hayat böyle geçip giderdi... İyi de olurdu... Her şeyi olduğu gibi kabul eder, haddimi bilirdim...

Sahi ben bu otele sabahın kaçında geldim? Niye bu kadar içtim? Neden kendime bu kadar zarar veriyorum?

Kendilerine zarar verenlerin anneleriyle gizli bir derdi varmış. Psikoloji kitapları öyle söylüyor... Annelerine duydukları öfkeyi kendilerine zarar vererek dindirmeye çalışırlarmış...

Ah şu beynimi bir durdurabilsem... Kaç yaşıma geldim, hala zavallı annemle uğraşıyorum... Şu yataktan bir kalkabilsem, gidip soğuk suyun altına girip başımı soğuk suya tutup bana acı veren tüm geçmişimden kurtulabilsem diye düşünüyorum...

Gidip televizyonu açıyorum... Rasgele bir kanal çıkıyor.Mini bardan bir şişe soğuk su alıp kana kana içmeye başlıyorum... Gece kimsenin kalbini kırıp kırmadığını düşünüyorum su içerken... Son günlerde iyiden iyiye hırçınlaşıp, alıngan laştım çünkü... Herkesin benimle uğraştığını düşünüyorum. Oysa yok öyle bir şey. İnsanlar kendilerini yaşıyorlar... Çevremdeki insanlar öyle yalnız ve öyle kırgınlar ki... Hepsinin beklentileri çok büyük, oysa hayat öyle küçük ve öyle imkansızlıklarla dolu ki, herkes koşup koşup hayallerinin, beklentilerinin duvarına çarpıyor...

Kalkmak gerek... Son günlerde niye böyle oldum ben? Nerede benim o eski coşkularım ? Nerede o içi içine sığmayan insan? İçimdeki büyüyü yitirdim sanki... O büyü olmadan hiçbir şeyin tadı yok sanki... Bir şair arkadaşım söylemişti, otuz beş yaşında o büyü bitiyormuş insanda... Geriye salt, kuru gerçekler, anlamsız tekrarlar kalıyormuş... Ne ilgisi var, bir yıl önce, bir yıl bile değil, daha birkaç ay önce içimdeki bana sonsuz gibi gelen bir büyüyle bakıyordum hayata... Oysa otuz beş yaşımı geçeli yıllar oldu...

Rasgele açtığım kanalda genç şarkıcı **Zara**'nın sesini duyuyorum. Çok eski bir şarkıyı dokunaklı bir şekilde söylüyor... Birden derin bir acıyla sarsılıyorum. Her taraftan kirli kan sızıyor bu duygusuz otel odasına... **Bayan S**'nin bir sıtma nöbeti gibi kaplıyor içimi... Nereden açtım şimdi ben bu televizyonu?... Kurtulamayacağım ben bu kadından... İçimden hiç çıkmıyor ki zaten... Yatağın içinde kıvranıp duruyorum... Yumruğumu sıkıyorum, ellerimi ısırıyorum... Tahammül edilmez bir acı bu... Neden burada, neden yanımda değil?..Neden yürümedi ilişkimiz?... Soruların sonu gelmiyor... Olmayacak bir şey için neden bu kadar acı çekiyorum... Defalarca denedik... Koptuk, birleştik... Yeniden koptuk... Yapamadık. Dünyanın en büyük acılarını çektirdik birbirimize... Peki neden unutamıyorum onu?... Neden bir başkasına aşık olamıyorum? Onu kafamdan atamazsam kimseye bağlanamam ki... Peki neyin bedelini ödüyorum ben? Kime haksızlık ettim, kimi incittim de böylesine sonu gelmez bir acı çekiyorum ? Ödenmedi mi diyetim, bitmedi mi çilem?..

İşte en çok böyle zamanlarda o sokak aralarına, ev önlerine konan aile sofralarına özeniyorum. Eşlerini bekleyen kadınlara, ellerinde dolu filelerle evlerinin yolunu tutan aile babalarına... Babalarını ta sokağın başında karşılayıp, **bana ne aldın?** diye onların ellerine sarılan güleç yüzlü çocuklara... Küçük, ama sağlam mutluluklara... Yoldan çıkmayan, haddini bilen insanlara... Tutkusuz yaşayıp, hayattan çok az şey bekleyenlere...

Ama artık benim için çok geç.... Kimse bir başkası olamaz... Yanlış bir hayat doğru yaşanmaz...

Şu an nerede acaba? Kimle beraber? Benim hissettiklerimi o da hissediyor mu acaba? Neden hep onu başkasıyla sevişirken düşünüyorum? Aranızdaki beraberlik sadece cinsellik üzerine mi kuruluydu acaba? Sanmıyorum. Çok derinlerde yatan bir acı duyuyorum onu düşündüğümde... Ayrıca başkasıyla sevişmesinden çok, ona sarılıp uyuması bana daha çok acı veriyor. Başını onun omzuna koyması, onu koklaması, saçını okşaması...

Tanrım nereden tanıdım bu kadını ben? Şeytan diyor, git evine, kır kapısını, avazın çıktığı kadar bağır, yeter de, yeter benimle oynadığın, ne istiyorsun benden de... Sarı omuzlarından, canını acıt, göster ona ne kadar kararlı olduğunu, ürksün senden, şaşırsın, toparlasın kendini... Ama yapamam ki böyle şeyleri ben... Kıyamam ne ona, ne de yaşadıklarımıza... Ben en fazla böyle duygusuz otel odalarında kendimi yer bitirir, dururum. Bir şarkı duyduğumda içim ürperir, ellerimi ısırıp bedenime zarar vermek isterim. Bir sıtma nöbetine tutulmuş gibi, bütün ömrümle birlikte titreyip dururum... Bu ayrılığın bütün suçunu kendimden bilir, onun varlığında bütün terk edilişlerimi aynı anda yaşarım...

Ama oteller yine de iyi... Buralarda **Bayan S**'ye ait hiçbir anı yok... Hiçbir eşyada onun kokusu, soluğu yok. Sadece arada sırada açık bir televizyondan odalara kirli bir kan gibi dolan şarkılar var... O kirli kanla birkaç dakika süren nöbetlerim var... Sonra sokaklara atıyorum kendimi... Kalabalık barlara... Müziğin en yüksek olduğu yerlere... Durmadan konuşuyorum. Mutluymuşum gibi rol yapıyorum insanlara... Her şey yolundaymış gibi... Kimse fark etmiyor o sahte neşemin arkasında gizli duran kederimi...

Ama nereye gidersem gideyim sonunda mecburen evime dönüyorum... Acı veren anılara... Onun soluğunun, kokusunun değdiği eşyalara... Yatak odam onsuz bir tabut, bir hücre gibi... Orada yatmak istemiyorum... Kaç ay oldu onunla burada sevişmeyeli, sarılıp uyumayalı... Sanki o yanımda değilken yatağımda uyursam bu tabuttan, bu karanlık hücreden çıkamayacakmışım gibi geliyor. Soluğum kesiliyor, duvarlar üstüme üstüme geliyor... Yastığımı alıp salona geliyorum. En iyisi salondaki divanda uyumak, uyumaya çalışmak. Kalkıp dolaptan **Bayan S**'nin tişörtünü alıyor, onu giyinip öyle uzanıyorum divana... Tişörtünü giydiğimde sanki o hiç buradan gitmemiş, hep yanımdaymış gibi hissediyorum... Bacaklarımı çeneme doğru çekiyor, tıpkı ana rahmindeki gibi büzülüyor,tişörtünü koklarken, uyumak, uzun süre uyanmamak ve yıllar sonra yeniden uyanmak istiyorum... Ölmek isteği değil bu... Önce yok olmak, sonra bütün yaralarım sarılmış, acılarım dinmiş bir şekilde yeniden doğmak isteği... Burada, bu zamanda, ben böyle, o öyleyken başka hiçbir şeyden çare umamam... Ama mümkün değil uyuyamıyorum. Mutfağa gidip votka limon hazırlıyorum kendime, ilaç dolabından bir tane **Zanax** alıyorum yanıma. Salona gelip votka limonla **Zanax**'ı içiyorum... Nasıl uyuduğumu bilmiyorum... Uyandığımda gökyüzünün karanlık olduğunu, günün hala doğmadığını fark ediyorum. Saate bakıyorum, akşamın dokuz buçuğu... Pazar gecesi uyumuştum? Bugün günlerden ne öyleyse?..Pazartesi... Anlıyorum ki üzerimden neredeyse koca bir gün geçmiş... Ama acılar aynı... Yok olmuşum, ama yeniden doğmamışım.Yaralarım açıkta. Sızılar aynı... Anamın rahmi beni kabul etmemiş, dışarıda bırakmış... İçimde birisi benim yerime karar veriyor sanki. Duş alıp giyiniyorum. Sanki otomatiğe bağlanmış gibiyim... Yarım saat sonra **Bayan S**'nin kapısı önünde buluyorum kendimi... Bu zili çalan ben miyim?

Kapıyı açıyor... Yüzünü görünce içim ürperiyor.Gözlerim doluyor. Bir şeyler söylemek istiyorum, söyleyemiyorum. Sesim titriyor... O da bakamıyor bana zaten... Beni kapıda öyle bırakıp küçük bir gece lambasının aydınlattığı koltuğuna gidiyor.Müziği sonuna kadar açmış... Yanındaki kanepede yarılanmış bir cin şişesi duruyor.Kül tablası ağzına kadar dolu... Gözleri ağlamaktan şişmiş...

Bana bakmadan konuşuyor: **Neden geldin?**

Çok özledim seni, diyorum ... **Dayanamadım yokluğuna...**

Ne oldu o sarsılmaz gururuna?..Hani bir daha hiç aramayacaktın? Hani hayatına temiz bir sayfa açmıştın...

İçkisinden bir yudum alıyor. Sönmüş sigarasını yeniden yakıyor.

Aşkın yanında sözler nedir ki?... Sen demez miydin aşkta gurur olmaz diye... İnsan sonunda kendine yeniliyor işte...

Biraz geç kalmadın mı? Bu soruyu sorarken sesi titriyor, güçlükle bastırmaya çalışıyor bu titreyişi... Ama gözyaşlarına engel olamıyor... Duygularını ele vermek istemiyor. Güçlü görünmek istiyor.Hatta kayıtsız... Dolu kül tablasını boşaltmak ve bana içki doldurup getirmek için alıp mutfağa gidiyor... Sonra banyoya geçiyor. Salona geldiğinde biraz daha toparlanmış görünüyor...

Koltuğuna oturuyor, bir sigara yakıyor. Perdelerin arasından sızan sokak lambasının ışığına takılıyor gözü... Sanki o da benim gibi uyumak, uzun yıllar uyanmamak, uyandığında yeniden doğmuş gibi uyanmak istiyor...

Sonra birden bana dönüyor, geldiğimden beri sanki ilk kez yüzüme bakıyor:**Kocama dönüyorum ben... Aşka olan bütün inancım bitti... Her şey için çok geç artık... Biliyor musun, kırılan bir vazonun parçaları yeniden birleşmiyor...**

İşte o an çaresizlik nedir çok iyi anlıyorum. Akıntıya kapılmış bir insan güç bela tutunacak bir dal ararken neler hisseder, çok iyi anlıyorum.Yok olup gitmeden önce kendisine uzanacak bir mucizeyi beklerken nasıl da bir başkası olur, hiç bilmediği bir başkası... Şaşırır kendine... Bu halim de varmış benim der, ben de böyle olacakmışım, der...

Aşk varsa, sevgi varsa kırılan vazo yeniden onarılır, derken sesimi ben bile tanımıyorum...

Güç artık onun elinde... Artık kendisi için hiçbir şey ummayan, her şeye inancını yitirmiş bir insan nasıl güçlü olursa o da o kadar güçlü işte... O kadar kayıtsız, o kadar alaycı...

Aşkmış... Sevgiymiş... Üç gün sonra biter aşk. Sonra, sonra ne olacak?..Kuru kuruya aşk karın doyurur mu? Çocuğumun aylık okul masrafı 1,5 milyar lira... Aşkla ödenir mi bu para?..Bak ben ödeyemediğim için kocam çocuğumu elimden aldı. Ayda yılda bir görüyorum onu... Bu oturduğum ev kocama ait, yarın çık evimden dese ben ne yaparım?..Her gün arayıp tehdit ediyor . Beni şu andaki bu işime o soktu... Bana geri dönmezsen sonuçlarına katlanırsın, diyor...

Beni uçuruma doğru sürüklediğini hissediyorum o çılgınca akan suyun.:. Görünenin arkasındaki karanlığa birden bire açığa çıkıyor... Aşkın arkasındaki... Umutsuzluğun arkasındaki... Gelip geçici olan şeylerin arkasındaki asıl saklı olan şey açığa çıkıyor...

İnadına görmezden, inadına inanmazlıktan geliyorum yaşadıklarımızın arkasında yükselen asıl gerçeği...

Benimle gel, diyorum ona... **Orada bir evin var senin... Yeni bir iş bulursun. Biraz param var. İdare eder gideriz... Önemli olan insanın istediği hayatı yaşaması... İşe girince çocuğunu da yanımıza alırız. Kolej de okuması şart değil. Bütün çocuklar kolej de mi okuyor? Dersleriyle ben ilgilenirim. Bütün gün evdeyim nasılsa...**

Artık saklamıyor gözyaşlarını... Derin bir kırgınlıkla bakıyor bana. Hiç affetmeyecekmiş gibi... Bu defa kayıtsız değil, güçlüyü oynamıyor:

Çok yalvardım sana geçmişte... Gel beni al, beni buralardan kurtar, diye... Benden hep zaman istedin... Birlikte yaşayamayız , dedin. Benim yazmam, üretmem için yalnız kalmam gerekir, dedin. Çok yalvardım... Ama hayatından hiç taviz vermedin. Aynı evde otururuz birbirimizden bıkarız, sevgimiz tükenir,biter, dedin... Unuttun mu bu sözlerini? Ne değişti şimdi söylesene?..O zaman neredeydi aşkın? Beni hiç kaybetmeyeceğini, sana olan aşkımın hiç bitmeyeceğini sanıyordun değil mi? Hep seni o zamanlardaki gibi deliler gibi seveceğimi, sen ne istersen ona uyacağımı düşündün değil mi? Bizi karşılaştıran kadere ihanet et-

Akşamsefası

yeniHarman bayilerde on kaplan gücündedir

yeniHarman
filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazete

Çocukların yüzüne dışkı sürdüğümüz iddiası tamamen çerçek dışıdır.!

Diyarbakır'ın Hani ilçesinde çocukların yüzüne dışkı sürüldü mü, sürülmedi mi?

Yalçın Küçük sonunda noktayı koydu! Hülya bana dua etsin'

İse mezunu striptizci Gramiyor!

Genelkurmay da Hacker Team

tik..Ve artık çok geç... Ben artık o bildiğin kadın değilim... Hayatın ne olduğunu geç de olsa anladım. Herkes kendisini düşünüyor,ben niye düşünmeyeyim... Yaşım geçiyor. Çok yalnız kaldım ben. Artık bundan sonra yalnız kalmak istemiyorum... Alıştığım hayatı yaşamak, standartlarımı altına düşmek istemiyorum..En önemlisi, artık çocuğumun yanında olmak istiyorum... Kocamı sevsem ne olur, sevmesem. O beni seviyor ya, bu bana yeter... O hiç olmazsa , birlikte yaşarsak sana olan sevgim tükenir, demiyor... Hadi git artık, kanatma bu yarayı. Hadi git... Birbirimizi görmezsek unuturuz. Kapanır gider bu yara da, diğerleri gibi... Arada sırada sızlar, sonra o sızı da geçer... Hadi git ne olursun...

Ayağa kalkıyorum. Ona son kez sarılmak istiyorum... Son kez sarılıp öpmek... Defalarca sarılıp ayrılmıştık, ama bu sefer farklı... Bu kez dönüşü yok, iyi biliyorum... Sanki o ölmüş de açık kalan gözlerini kapatmak için yaklaşıyorum yanına... Gözlerini öpüyorum. Alnını, saçlarını... Kokusunu içime çekiyorum. Bu kokuyu artık hiç duymayacağım... Birden coşkun, birden parlayan bir ateş gibi sarılıyor bana... O da beni öpüyor. Saçlarımı kokluyor. Bütün ayrılıklarımı, bütün terk edilişlerimi kokluyor ... Duygusuz otel odalarında tek başıma bir şarkı duyduğumda onu hatırlayıp bir sıtma nöbetine tutulmuş gibi titreyişlerimi, onsuz geçecek uykusuz gecelerimi öpüyor... Sanki ölmüşüm de, açık kalan göz kapaklarımı kapatır gibi öpüyor...

Ölmüş gibi hissediyorum kendimi, ama öyle hissetsem de dudaklarımdaki bin yıllık susuzluk sürüyor yine de, bu susuzluk artık dinsin diye dudaklarından öpmek istiyorum onu. **Hayır,** diyor **bunu yapma... Yoksa hiç bırakamam seni... Yine bağlanır kalırım sana... Sevince çok kötü seviyorum ben . Bu yüzden sevdiğim herkese zarar verdim... Sana da çok zarar verdim. Hadi git artık... Hem artık gönlün rahat olsun, bir daha kimseye aşık olmayacağım... Sen sondun... Bir daha kimseyle bu tutkuyu yaşayacağımı sanmıyorum..Benim hikayem bu kadarmış... Erken bitti, ama yine de güzeldi... Bana yaşattığın bütün güzellikler için sana minnettarım...**

Sonra onu öylece orada, solgun bir gece lambasının ışığında bırakıp çıkıyorum... Ama merdivenleri inecek gücü bulamıyorum kendimde... Basamaklardan birine oturup kalıyorum.Bir daha bu kapıdan içeriyi hiç giremeyeceğim... Kendi üzerime kapattığım kapıyı seyrediyorum... Hayatımı hatalarım ve korkularım yüzünden kendi üzerime kapattım ben... Ben onun, o benim son umudumdu... Bu son umudu onunla benim üzerime kapattım... O içerde, ben dışarıda kaldım... **Ne yaptım Allah'ım ben,** diye ellerimi yüzüme kapatırken içerden derin, boğuk bir ağlama sesi yükseldi... Gittiğimi düşünmüş olmalıydı ki artık kendini koyuvermişti: **Ne olur gitme, gitmesen olmaz mı? Gitme, ben sensiz nasıl yaşarım?** diye hıçkırarak ağlıyordu...

Sonra duvarda patlayan bir içki şişesinin dağılan sesini duydum... Gecenin duvarında hayatımız paramparça dağılıyordu... Büyü bitmişti...

Büyü bitince acı dayanılmaz olur... Her şey apaçık ortadaydı, ama bütün bu ortalıkta ve apaçık olan şeyler büyüden yoksundu... Sanki gizli bir güç içimizdeki ışığı yok etmek için yine içimizdeki aşkı, içimizdeki masumiyeti kullanıyordu... Ne kadar seversek sevelim, ne kadar umut edersek edelim , bir yerde gücümüz tükeniyor, korkularımıza ve alışkanlıklarımıza yeniliyor, sonunda sevgilerimiz ve umutlarımız sadece o büyük yalnızlığı çoğaltıyordu...

Gecenin ıssız sokaklarında yürürken **Bayan S**'nin bana aylar öncesinde, aşkımızın en yoğun olduğu günlerde söylediği bir söz geliyor aklıma: **Çok yaklaşıyoruz birbirimize, çok kötü, çok tehlikeli bir şey olacak. Durduramayacağız bu gidişi...**

Onun bu sözünü düşünüp dururken anlıyorum ki ne zamandır ben hiç bir yere gidememişim... Bayan S'nin evinin etrafında dönüp duruyormuşum... İşte o zaman acıyla hissediyorum, ben nereye gidersem gideyim artık hep onun kalbinin etrafında, hep onun evinin etrafında dönüp duracağım...

Evine çok yakın bir lunapark var onun. Bazı yaz geceleri balkonunda oturur, içkilerimizi içerken bu lunaparkın rengarenk ışıklarını seyreder hayaller kurardık... O zamanlar bana sevinç nedir? diye sorsalar onunla baş başayken seyrettiğimiz bu lunaparkın ışıkları derdim.

Oraya doğru yürüyorum. Gecenin hayli geç bir saati. Kimseler kalmamış ortalıkta. Lunaparkın kapısı açık. Etrafta kimseler yok... Kapıdan içeri giriyorum...

İlk gençliğimde **Bostancı**'da bir lunaparkda çalışmıştım. Benim için çoktan büyüsü bitip tükenmiş bu oyuncakların nasıl çalıştırıldığını o zamanlardan bilirim... **Bayan S**'de tıpkı benim gibi ilk gençliğinde bu lunaparkta patlamış mısır satıyormuş, bunu öğrendiğimde öylesine duygulanmıştım ki, bunu aşkımız için ilahi bir tesadüf saymıştım...

İnsanları mutlu edip eğlendirmekten yorgun düşmüş bir atlı karıncaya yaklaşıyorum.:. İlk gençliğimde atlı karıncaların yaşadıklarını , ruhları olduğunu düşünürdüm ben... Bazen öyle neşeli, öyle iyimser olurlar ki hiç beklenmedik bir anda hızlanırlar, gökyüzünde bir süre asılı tutarlar, ve böyle anlarda içinizdeki bütün kaygılardan, bütün sıkıntılardan kurtulup yere öyle inmenizi isterlerdi sizden... Bazen keyifsiz ve aceleci olurlar, içlerinden hiçbir şey yapmak gelmez, çabucak dönüp işlerini bitirmek, sizi üzerlerinden atmak ve yalnız başlarına kalmak isterlerdi...

Atlı karıncanın motorunu çalıştırıyorum... Motorun hüzünlü sesi gecenin ıssızlığında yankılanıyor... Derin uykusundan uyanıp usulca dönmeye başlıyor atlı karınca... Bir tur döndükten sonra sandalyelerinden birine oturup ben de onunla dönmeye başlıyorum... Sonra kendisini neşeli ve iyimser hissettiği zamanlardaki gibi beni bir süre gökyüzünde asılı tutup bütün yaralarımdan, çelişkilerimden, korkularımdan arındırmak ister gibi hızlanmaya başlıyor... İşte o zaman sanki yıllardır hiç ağlamamışım gibi ağlamaya başlıyorum... Gözümün önünden mutsuz,yaralı çocukluğum geçiyor... Annem, babam, kardeşlerim... Babamın mutsuz ve yalnız ölümü geçiyor... Annemin aşksız geçen ömrü, kardeşlerimin yenilgilerle ve düş kırıklıklarıyla dolu hayatları geçiyor... Şimdi hepsi bir yerlerde uyuyor ya da hiçbir zaman kavuşamayacakları hayallerini kanatıyorlardır... Neden istediğimiz hiçbir şey olmadı bu hayatta atlı karınca? Nerede hata yaptık söylesene?..Nerede geç kaldık? Nerede yanıldık?..Gerçekten büyü bitti mi, söylesene artık biz böyle mi yaşayacağız? Ben neredeyim, sevdiğim kadın nerede? Bir şeyler söylesene... Neden kırılan vazolar bir daha yapıştırılamıyor? Neden her şey için çok geç? Daha dün hepimiz masum, küçük, hayal dolu çocuklardık... Bu kadar kısa zamanda bunca hatayı biz mi yaptık? Kim oynadı duygularımızla, kim soktu içimize bu hırsları, bu bencillikleri?

İsteğin kadar hızlan, istediğin kadar boşlukta döndür beni... Gökyüzünde böyle yalnız başıma asılı kalmak istemiyorum ben...

Söylesene birazdan çıkıp gelir mi dersin çok eskiden buralarda patlamış mısır satan o genç kız?

Kırmızı kepi ve ışıklı yüzüyle gelir mi dersin?

Bütün bu olanlar hiç yaşanmamış gibi...

Gelirse her akşam evime dönerim inan... Gelirse birlikte yaşanınca sevgi tükenmez, çoğalıp artar... Gelirse ben hep onu severim... Yaz akşamları sokak arasındaki evimizin önüne masamızı kurar, çocuklarınızla baş başa yemeğimizi yer; ve **iyi ki varız, iyi ki yaşıyoruz,** deriz... İçimiz sıkılınca, bir iki duble fazladan içer, bir iki hisli şarkı daha söyleriz... Elimizdekilerle yetinir, haddimizi biliriz...

Söylesene atlıkarınca birazdan o gelir mi dersin?

cezmiersoz@leman.com.tr

* **Kırıkkale.** 13 Haziran Cuma günü saat 16:00-19:00 arası **Papirus Kafe**'deyim.
* **İzmir. Eski Foça.** 28 Haziran Cumartesi günü saat 15:00'de **Eski Foça**'da **Hanedan Tatil Köyü Gençlik Kampı**'ndayım.

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

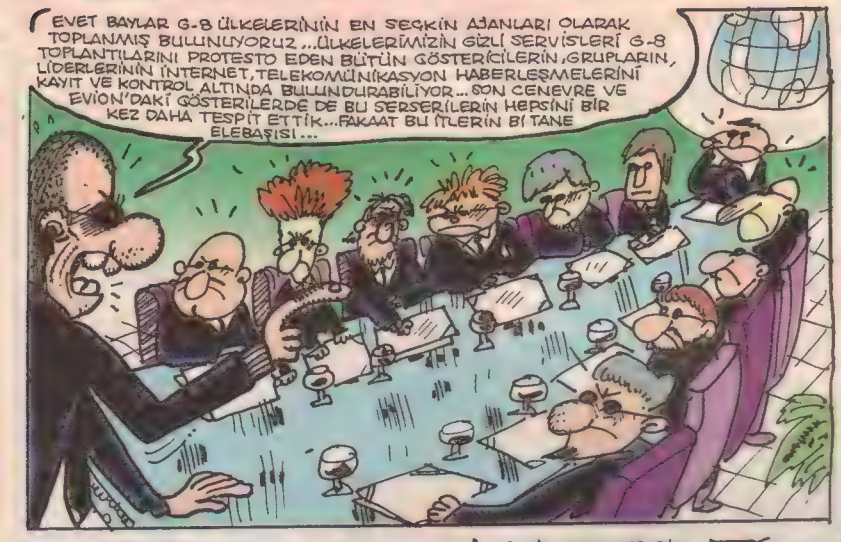

bezginbekir@leman.com.tr

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

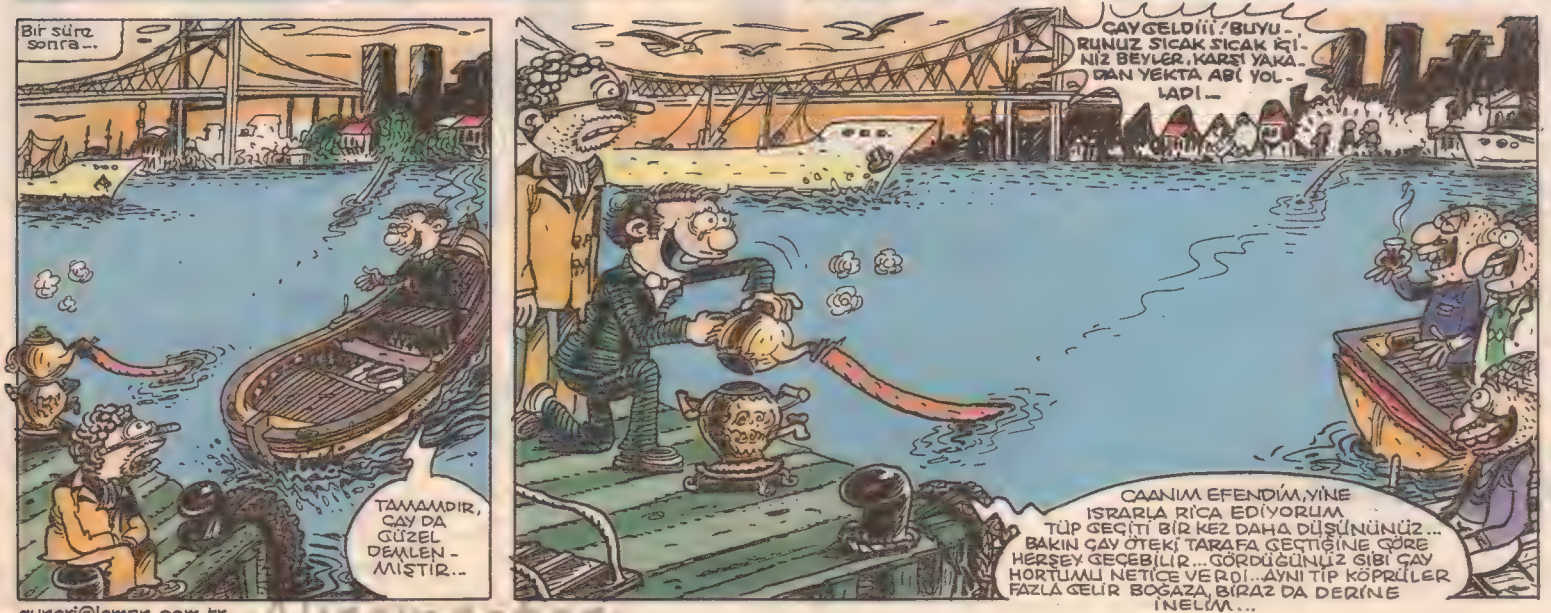

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

TEYZEMİZ SURİYE (1)

Nihat Genç

(Suriye gezisi notlarımı bir yazıda bitirmek mümkün olmadı, gelecek haftaya da devam edeceğiz.)

Nüfusu ve yüzölçümü ülkemizin üçte biri kadar olan Suriye, İslam ülkeleri sınıflamasında yoksul ülkelerden sayılır, ancak, geçtiğimiz senelerde bir büyük petrol rezervi buldular. Dünyaya ihraç ettiği büyük maden gücü fosfat. Suriye bir tarım ülkesi. Suriye gezimizde iğrenç bulduğum birkaç sahneyle karşılaştım. İlki, Cilveözü'nden hemen sonra bir dağ lokantasının önünde Eyfel Kulesi'nin dört-beş metrelik maketini yapmışlar, çok çirkindi. Mide bulandırıcı. İkincisi, Golon Tepeleri'nden dönüşte bir küçük kasabada yeni bir camii yapılmış, helasını dışarda aradık, yoktu. Hela camiinin içinde, şaşırdık. Ayakkabılarınızı çıkartıp giriyorsunuz, camiinin hem sağında hem solunda iki kapı, açıp tuvalete giriyorsunuz. Su az olduğu için helalar pis ve kokuyor. Diğer iğrençlik Lipton çay! Suriye'de çay içemedik desek, yalan değil. Her yer sallama, poşet çay. En büyük, geleneksel kahvelerinde dahi çay tadı bulamadık. Lipton Suriye'yi işgal etti. Bardakların üstünde Lipton yazıyor. Doğunun bu büyülü şehrini nasıl çirkinleştiriyor! Ve Şam'ın ortasından Eskişehir'in Porsuk çayı gibi boklu bir kanal geçiyor, tek kelimeyle çirkin! Çok sevimli ve rahat bu ülkenin hızla modernleşmesi büyük sorunlar getiriyor.. Bu çirkinlik bizde olduğu gibi "kontrol edilemez" karmaşıklığa uzayabilir mi? Bugüne değin çok özenle korudukları geleneksel ve estetik yapıları allak bullak olabilir mi? Modernizm, bir anlamıyla da sahip olduğumuz değerleri büyük ve karanlık bir tehlikeye atmak.

Bizler için tam bir karanlık olan bu ülkenin sokaklarını gezdikçe yepyeni heyecanlar bulduk, mutlu insanlar gibi ülkemize döndük. İnsan, toplum, düzen, ahlak vs. birçok konuda Suriye bizi uyardı. Bereketli topraklar ve hayattan çok şey beklemeyen dingin, rahat insanlar gördük.

Paramız yetsin diye ucuz bir otel seçtik. Ankara'nın Ulus'una benzer bir semtte bulduk kendimizi. Sekizinci katta kalıyorum, sabahtan öğleye kadar bütün semtin duyacağı kadar bir ses, hopörlerde, İbrahim Tatlıses!.

Şaşıracaksınız, Şam, Ankara'dan güzel bir şehir. Ankara'ya İstanbul'dan Beyazıt-Fatih semtlerini ilave edin, böyle. Eski Şam denilen bizim Kapalıçarşı ve Mısır Çarşısı çevresindeki sokaklar, dükkanlar, binaları görünce bir hazine keşfetmiş gibi sevindik. Eski Şam büyük bir şehir, ne gördüysek hoşlandık! Eski, unutulmuş ve turistik olarak bir kenara atılmış değil, eski sımsıcak ve hayatın ta kendisi. Sokaklar önümüze eski kitaplar gibi açıldı, yürüdükçe bizi büyüleyen ve canlı canlı yaşayan bir büyük doğu ülkesini girdiğimizi gördük.

Otele vardığımızda arkadaşlara, birşey dikkatinizi çekti mi? dedim. Farketmemişler. Tam üçyüz km. yol geldik tek bir trafik levhası yok. Şam'ın kalabalık merkez caddelerinde birkaç tane kırmızı ışık ancak bulursunuz. Rehberimiz biraz alaylı, "biz de serbest trafik var" dedi. Kilometrelerce yol temiz ve düzgün. Birbiriyle yarışan ve bir başka arabayı geçmeye, sollamaya çalışan tek bir otomobille karşılaşmadık. Trafik, gezintiye çıkmışlar gibi. Trafik levhasının olmayışı, sorun olmadığı için. Serbestlik düşüncesi, ancak birbirine anlayışla olur, herkes ferah bir yüzle karşısındakine yol veriyorsa ve insanlar şoför koltuğundan birine dostça bakıyorsa, sorun yok. Korna sesi duymadan ülkemize döndük.

Suriye içinde binlerce km. yol gittik. Çölleşmeye yüz tutmuş yerlerde inanılmaz bir ağaçlandırma çabası, ama, çöl göremedik. Şam'dan İsrail sınırına, Golon Tepeleri'ne bir saat yolculuk. Şam'dan Türkiye sınırına Halep'e üç saatlik yolculuk, tamamen meyve bahçeleri. Suriye bir büyük meyve bahçesi! Ülkemizle kıyaslanmayacak büyüklükte meyve bahçeleri! Üçyüz km. aralıksız meyva bahçesi. Her yer yemyeşil, her yer kiraz, elma, ceviz ormanı. Suriye'yi özetlemek gerekirse Suriye meyve bahçesi! Bu büyük meyve bahçelerinin arkasında devrimci ve inatı büyük, başdöndürücü bir çabanın olduğunu, unutmayalım.

Suriye'de kimse kimseye dönüp bakmıyor yollarda. Özellikle dekolte giyen kadınlarla kimse ilgilenmiyor. Biz de bakmıyoruz, ama, bakmamak için çaba sarfeder, başımızı çeviririz. Suriyeli'nin ruhunda bakmak yok, bu yüzden bakmamak gibi bir derdi de yok. Şam'da tek bir hırsızlık vakası yok. Yazarlan fazla iddialı konuştu. Şam'ın istediğiniz sokağına, çantanızı bırakın, gelip sizi bulurlar. Tepede hangi sert, zalim yönetim olursa olsun, ülkenin siyasetini, karakterini belirleyen tek tek insanların ahlakı! Katı bir yönetimin zorladığı sadık ve dürüst olmak değil, adaleti ruhlarında sanatkarlaştırmış melek insanların ülkesi!

Araba fiyatları çok pahalı, bu yüzden çok eski arabalar trafikte çoğunlukta, Şam'ın merkezinde bizdeki gibi binlerce yeni model! Tenekeye dönmüş bu hurda, eski arabalar şehre çirkinlik vermiyor, aksine, bir zaman sonra zevk duyuyorsunuz, çünkü bu büyülü şehirde henüz imaj çağı başlamamış!

Tüm Suriye boyunca çok az subay gördüm. Ancak, askeri ciplerde, ya da nöbet tutan askerler gördük! Fazlasıyla pejmurde. Askerliğini Türk ordusunda çavuş olarak yapmış bir Türk genci olarak kılık kıyafetlerini tepeden tırnağa inceledim, nizami mi değil mi, kontrol ettim. Bir felaket. Bu askerler asla savaşamaz. Hatta, saç uzatan, tırnak uzatan Suriyeli asker gördük. Fazla laubalıler. Disiplin kavramını bizim gibi derinden kavramamışlar. Belki burda da "imaja" bakmamak lazım, ama askerlik bu, şakaya gelmez. Siyasi imkanım olsaydı, hepsini içtimaya kaldırır, karşıma dizer, "ne lan bu?" diye ana avrat küfrederdim. Lipton çay gibi sallama askerler!

Sokaklarında dilenciler bizden az. Ancak deliler bizden çok. Dilini çıkartıp gezen birkaç deli görmek bende nostalji duygusu uyandırdı, bir zamanlar bizim de sokaklarımız ağzı burnu portlamış delilerle doluydu, nereye saklandılar?

Suriye'de itinayla korunan tek yer gördük: ABD elçiliği. Bir metre arayla Suriyeli askerler etrafını çembere almış. İlginçtir, koruma yapan askerlerin silahları yoktu. Birkaç sokak ötede Türkiye elçiliği. Yeni bir kültür merkezi kurmuşlar, Türkçe ders veriyorlar, yetmiş yıldan sonra şimdi akıllarına gelmiş. Camekan içinde Keloğlan, Dede Korkut kitapları. Fazlasıyla düzgün, iyi giyimli, saçları jöleli elçilik görevlileri. Elçi bey bir brifing verdi, dinledik. Elçilikte çalışan bizim üniversitelerimizden mezun bu çok fiyakalı gençleri inceledim. Bir Telsim Bayii, Tofaş Bayii pazarlamacılarına benzettim. Elçilikteki genç çocuklarımızın yüzleri pırıl pırıl, çiçek gibi, ama bu fazlasıyla renkli dünyada biraz gülünç düşüyorlar gibi geldi bana.

Biz değil, Suriye merak etmiş Aziz Nesin'i çevirmişler, şimdi Yaşar Kemal'i devlet emriyle çeviriyorlar. Yaşar Kemal'i çeviren genç adam, her tarafta yolumuzu kesti, ne olur Yaşar Kemal'e söyleyin, kitaba önsöz yazsın, e-mail attım cevap vermedi. Ben de bir pazarlamacı mantığıyla adama dedim ki, bak, Yaşar Kemal'in kitapları çok kalın, bunu çevireceğine on ayrı Türk yazarını çevirirsin, daha karlı olur.

Bu şiir ülkesiyle geleneksel gergin sorunlanmız var, biri Hatay sorunu, diğeri Su sorunu, diğeri PKK. Bu sorunlar bugünlerde bütünüyle gündemden kalktı. Biz de onların bir zaman, tahmin ediyorum İsrail'in kışkırtmasıyla Müslüman Kardeşler örgütünü kaşıdık. Ancak Hafız Esad'ı tüm dünyanın gözünde zalimleştiren Hama katliamı.. Hani birşey desek, onlar da bize, sizin de Dersim'iniz var diyecekler.

Suriye Baas yönetiminde. Bir fikir olarak Baas, Araplar tek devlet, tek millet, demek. Baas felsefesi Suriye topraklarından doğup yarım kaldı. Baas, estağfurullah, benzetmek gibi olmasın, tek parti dönemimize benziyor. Ayrıca Ruslar'la çok sıkı-fıkı ilişkiler yüzünden Baas kadrolarından KGB deneyimleri

Kontrolsüz

Akşamsefası

behiçpek@leman.com.tr

Behiç Pek

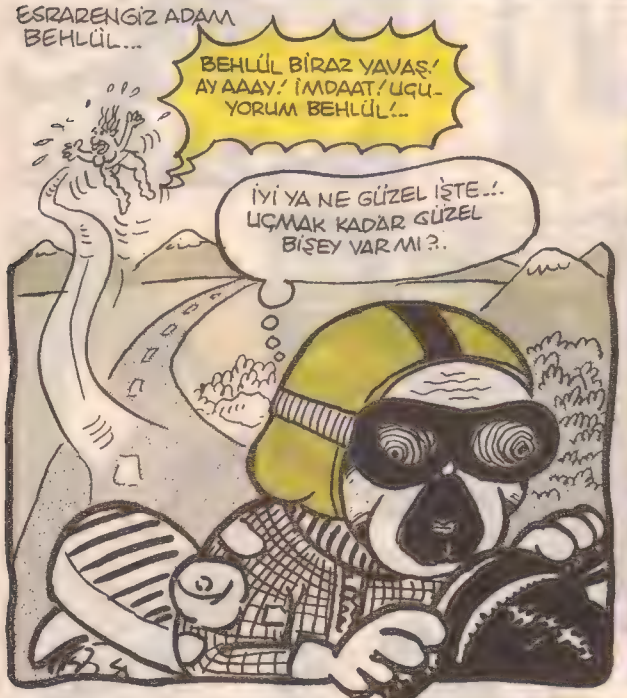

Her hafta yazılarımla Yeni Harman'dayım! Meraklısına duyurulur!

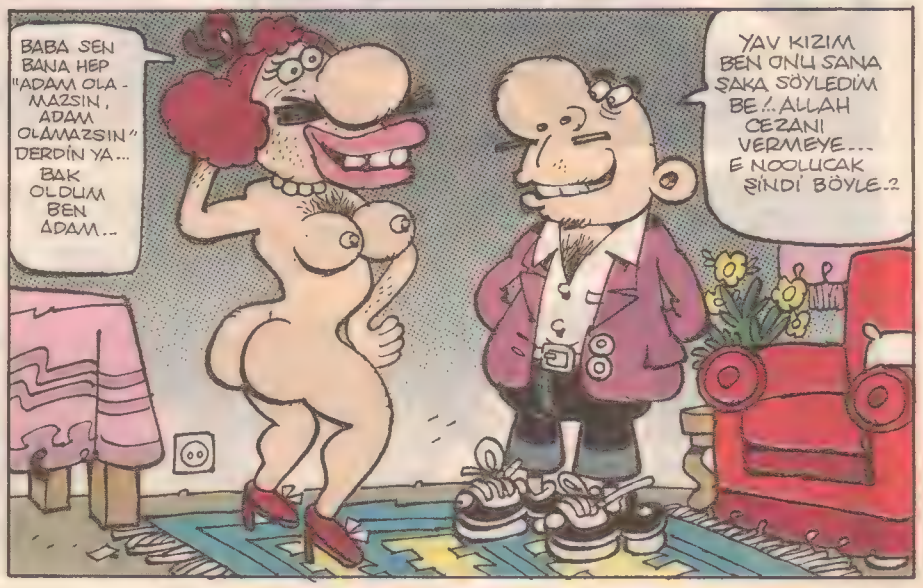

kaanertem@leman.com.tr

sözkonusu. Mesela, görüştüğümüz yazarların çoğu, belki de hepsi, aynı zamanda sansür kurulu üyesi. Yazardan çok, sansür heyetinde çalışan var. Yayınların hepsi önceden okunuyor, denetleniyor. Muhalif Suriyeli aydınları Avrupa'da tanıyoruz, bize iyi bir Suriye portresi ancak onlar verebilir.

Ancak, Baas ve Suriye'de büyük değişmeler var. Beşar, bambaşka bir adam, fethetti bizi. Binlerce km. yol gittik, üç-beş Beşar posteri ancak gördük, onu da beşar astırmadı, halktan birileri eski yalaka dönemden kalma alışkanlıklarından asmış. Ayrıca Hafız Esad'ın heykelleri ve posterlerinde yüzde seksen indirim olduğu söyleniyor. Hafız Esad heykellerini de abartmayalım, mesela, bizdeki Atatürk heykellerinden sayıca olarak otuzda, ellide bir az!

Şam'ın yüksek bir tepesinde kartal yuvası gibi Şam'ı gözleyen Hafız Esad'ın sarayı Baas'ın denetimini-gözetimini iyi vurguluyor. Hafız Esad ayrıca "Hafız" marka çamaşır makinesi bile üretti. Beşar artık bu sarayda kalmıyor ve Beşar'ın nerde kaldığı bilinmiyor.

Beşar, tartışmaların, gazetecilerin, seçimlerin önünü açıyor, toplumu rahat hareket etmesi için çok zorluyor, hatta, ünlü mizah gazetesine telefon açıp, istediğin gibi çizebilirsin, diyor, ama toplum eski korkularından dolayı fazlasıyla temkinli.

Suriye bugünlerde Beşar'la, bir büyük ve bilinmez bir özgürlük rüzgarına kapılmış durumda. Büyük dev mimari yapılar henüz şimdi, inşaat halinde. Bizim 1946 (demokrasiye geçiş) sürecimizi şimdi yaşıyorlar. Birkaç ay önce yapılan özgür seçimlerde parlamentoya halktan insanlar girdi. Meclisi ziyaret ettik. Binaları geleneksel yapıda ve pek güzel. Camlar, çerçeveler, kubbe, ince işçilik ve doğu süslemeleriyle işlenmiş. Yani, bizim ceylan derisi koltuklardan burda da utandık. Başı kapalı hanım milletvekilleri pek şık giyinmiş. Erkeklerin ortasında tıkış tıkış oturmuşlar. Hem Meclis Başkanı, hem Enformasyon Bakanı, mecliste, hayatlarında ilk defa, hararetli ve sert tartışmaların başladığını söyledi ve sonra: "böyle böyle öğreneceğiz, biz de neler olur, merak ediyoruz!" dedi. "Bizim demokrasimiz bize göre" demeyi de ihmal etmedi!.

Meclis başkanları bizim ünlü gazetecimiz Hasan pulur'a bir ikiz kardeşi kadar benziyor, ancak, Hasan Pulur gibi bir halk adamı olmadığı çok belli. Baas'ın kilit adamı bu, dedim içimden, çünkü, idare-i maslahatçı, şu hiçbirşey yapmayıp çok önemli devlet adamı görüntüsü veren Demirel'in eski bürokratlarına benziyor!

Enformasyon bakanları başka, özendim adama. Bizim böyle şık, kibar, fazlasıyla entellektüel bir bakanımız neden yok, dedim. Bize dedi ki: "Devletler arasında sağlam birlikler olabilmesi için, önce sizin gibi sivillerin altyapıyı inşa etmesi gerekir!" Bu sözleri çok önemliydi, çünkü Suriye'ye girdiğimiz andan beri, biz kimiz, buraya niçin geldik, bilen, anlayan, çözen yoktu. Enformasyon bakanı leb demeden leblebiyi anladığı için alkışladık. Ve peşinden oğlunun cimbomun şampiyonluğuna nasıl sevindiğini uzun uzun anlattı. Galatasaray'a selam gönderdi. Gittiğimiz her yerde Suriyeliler'in şampiyonluk günü sokaklara dökülüp bayram yaptıklarını anlattılar. Enformasyon bakanı şunu söyledi: "Biz ne kadar uzak kalsak da halklarımızın heyecanı, arzusu, aynı! Bunu hızla pekiştirmek lazım!"..

Suriyeli yazarlar, aydınlar, yönetim ve halk, Türkiye'yi yıllardır, Amerikan köpeği, bekçisi biliyor ve hiç umursamıyor ve hatta, aşağılıyorlardı bizi. Ancak Türkiye meclisindeki tezkereden sonra bu düşüncelerinde bir devrim oldu. Türkiye Meclisi'nin Amerika'ya karşı aldığı karar burada bir zihniyet değişmesine sebep oldu. Ve inanmayacaksınız, asil bir milletin çocukları gibi, karşılandık. Tezkere kararından sonra Suriye topkarlarında, çok önemli, çok değerli, çok ağır misafirler gibi muamele gördük. Tezkere, bu toprağın ruhunu değiştirmiş. Bizim beğenmediğimiz Türkiye'nin bölgede çok önemli büyük bir itibar sahibi olması, gururlandırdı bizi. Aslında Türk basını Amerikancı olduğu için, çok şeyi iyi vurgulayamadık. Mesela, Amerikan askerlerinin Güneydoğu'daki depolarını, tesislerini sökerek geri çekilmesini kare kare, işte böyle kovduk, deyip, tüm dünyaya gösterebilirdik, yapmadık!.

Ünlü gazetecimiz Hüsnü Mahalli, Suriyeli, bizi karşılayanlar arasındaydı. Hüsnü Mahalli neden ülkemizde çok seviliyor, bunun üzerine araştırma yapmak, düşünmek istedim. Çünkü, bu topraklara dışardan gelmiş hiçbir yazar, Hüsnü Mahalli kadar içimizden biri gibi, kalbimizin ta içinden konuşmadı. Biz hiç farketmeden, Hüsnü Mahalli hızla toprağımızın öz çocuğu oluverdi. Bunun sırrını biliyorum. Hüsnü Mahalli geldiği ilk günden beri "biz" diye konuşuyor. Bu toprakların büyüsü: Biz, biz diye konuşunca, sorun kalmıyor, bir ilişki kurmak, dostluk oluşturmaya da gerek kalmıyor. Birgün yolunuz doğuya, ortadoğuya düşerse, lafa "biz" diye başlayın. Amerikan saldırılarını durduracak büyülü kelime budur: Biz!. Siyasetimizde, ekonomimizde, kültürümüzde, hızla "biz diye konuşmayı yeniden öğrenmeliyiz! Mesela ben, yaptığım küçük konuşmaların hepsinde farkında olmadan "biz" diye başladım lafa, ağlayarak sarıldılar boynuma!..

Şaşıracaksınız, ünlü nargile kahveleri dışında Şam'da kahve yok, ya da sayıları çok az. Öğleden sonra ikide mesai bitiyor, insanlar eve gidip dinleniyor, akşamları maç kalabalığı gibi sokaklara, bahçelere dökülüyor. Aileleriyle gezmeye bayılıyorlar.

Suriyeliler bağırma, çağırma, dalaşma, bilmiyorlar. Fazlasıyla, yumuşakbaşlı insanlar. Ünlü bir islam tarihçisine neden bu kadar ağırbaşlı, sakin ve mutlu olduklarını sordum. Tarihteki Emevi Devleti'nin, ki, başkenti Şam'dı, yönetiminin şaşılacak derecede yumuşak olduğunu söyledi. Belki de iklimle alakalı. Golon Tepeleri'ne, Akdeniz'e doğru gittikçe insanı mutlu eden bir ılıman hava. Suriye'nin meyve bahçeleriyle bir cennete dönüşmesi iklimin bir hediyesi olmalı. Ve bu meyvelerin bu kadar bollukta tüketilmesi insana huzur veriyor olmalı. Benimki de bir fikir, neden olmasın.

Tüm Suriye boyunca biçimsiz tek bir köy evi görmedik. Ya demir çelik, çimento hiç görmemişler, ya da bunun düzenine, nizamına dikkat eden birileri var. Şu bizim sert, bozuk, hantal, bok yığını apatmanlardan bir tekini göremedik. Bütün apartmanları doğulu bir tad taşıyor. Ön yüzleri biçimli, uyumlu, balkonları, terasları ahenkli. Üstüne Halep'i gördüğünüzde bu mimari uyum tam bir hayranlığa dönüşüyor. Ülkemiz modernizmi sallapatilik, başıboşluk, karmaşa olarak algılamış. Bir batılı ülkeden dönüp ülkemizi beğenmemek çok yaygın bir duygudur. Ancak Suriye'den dönüp, ülkemi hiç beğenmemek, ağrıma gidiyor. Müteahhitler Anadolu'yu mahvetmiş. Aklıma bizim kasabalardaki çirkin binalar geldikçe utandım..

Aynı derin utancı, Halep'te kebap yerken yaşadık. Yazar Ömer Laçiner masada ağlar gibi oldu. Ülkemizde meze diye, kebap diye yıllarca bizi kandırmışlar. Mezelerin hem biçimleri, süslenmesi, hem de tad ayarları mükemmel. Kebabı sormayın. İşte sonunda, bu naciz Türk evladları hayatlarında ilk defa kebap nedir tadmış oldu. Sırf bu kebap için Halep'e seferler düzenlenilebilir. Ya da ünlü otellerimiz, lokantalarımız bu tadları, ayarlarını, estetiğini öğrenmek için pekala Halep'e ustalarını eğitmek için gönderebilir. Biz Anadolu'yu kebabın anavatanı sayıyorduk, neyse, Halep'te bir Anadolu şehri. Kebabın, tüm yemekler içinde neden baştacı edildiğini, aslını yiyince anlıyorsunuz. Amerika'nın özgürlük heykeli, Çin'in meşhur Çin Seddi, Halep'in de kebabı var.. Neyi görsek, neyi tadsak, modernleşen ülkemizin zaaflarını, kusurlarını görüyor, üzülüyoruz. Hiç düşünmemiştim birgün kalbimin bir kebabın aşkıyla dolup taşacağını.

Şu Şam Şekeri işini de bir tatlıya bağlayalım. Şam Şekeri adında birşey, bir marka, kavram yok. Ancak, Şam'ın tatlıları çok meşhur. Hiçbiri Antep tatlılarının ağır balıyla boğazı yakmıyor. Şam tatlıcıları günün her saati bizim kahveler gibi ana-baba günü, kalabalık. Tatlıcı hergün kapısı çalınan bir yer. Suriye toprağının gücü, kudreti sanki bu tatlılarda gizli. Kendinizi bırakırsanız sonsuza kadar yiyebilirsiniz. Bizim çoktan unuttuğumuz bu tatlılar için de ajanlar gönderip, incelemeliyiz. Sanki atom bombasının sırlarını çalacağız, bu bizim tatlımız. Tatlılar, börekler, yağlılar... Saray ve konak geleneğimizin başyapıtlarıydı. Suriye'yi görmeden bu geleneğimizi sürdürdüğümüzü düşünüyordum, yanılmışım. Kebabın ve tatlının inanılmaz örneklerini görünce, bir Anadolu milliyetçisi olarak, utandım. Neden bu kadar sallapati bir ülke oluverdik. Bu ülkede ekonomi, kalkınma, diye diye birileri, kara bir bezle gözlerimizi bağlamış. Anamızın tatlısını bile gidip Suriye'de arıyoruz.

Şam, Akasya ağaçlarıyla dolu, hepsi gürül gürül çiçek açmış. O kadar çiçek açmışlar ki tanıyamadım akasyaları, çünkü, Ankara'nın göbeğinde binlerce Akasya ağacı, tek bir tanesi çiçek açmıyor, Ankara'dakiler çok mu yaşlanmış diyeceğim, hayır, Ankara'dakiler o kadar darbe üstüne askeri darbe yemişler ki, kimse, cumhuriyetin bu kurumuş ağaçlarını kesmeye yeltenemiyor. Rengi kararmış, korkudan kurumuş depresif akasyalarımız. Elalem çölün ortasına dikmiş bir kurt yeniği yok!

Büyük sürprizi Hama'da yaşadık. Hama'yı küçük bir kasaba biliyordum. Tepeden tırnağa hüzünlü bir Osmanlı şehri. Osmanlı'nın artık susmuş ve ebediyyen bir kenara çekilmiş yapıları ağlattı bizi. Osmanlı yapıları dimdik, bazıları bastonla tutunmuş. Gizemli, çıkmaz sokaklar büyük konakların çiçekli bahçelerine açılıyor, bahçeler nehir kıyısına. Apartman büyüklüğünde üç büyük çıkrık. Nehirden suyu kaldırıp, büyük, görkemli su kemerlerine boşaltıyor. Çıkrığın sesi gıcırtısıyla günboyu Hama'yı hıçkıra hıçkıra ağlatıyor!.

Daha da şaşırdım, çünkü, Hama'da manolya ağaçları gördüm, saydım, üç tane, derinlere insek, belki fazlasını bulurduk. İstanbul sahillerinden yola çıkıp gaza basın, tüm Anadolu'yu geçin tek bir tane bulamazsınız, görmek için yeniden manolya, işte Hama'da, Kahraman ve asil manolyalar şimdi sürgünde yaşıyor. uzaklardan gelmiş eski bir misafir koklasın beni di-

Devamı 15. Sayfada ►

Akşam Gazetesi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

HAYALLERİM, AŞKIM ve SEN...

MATRIX'İN YARATICILARINDAN ANİMATRIX VAR Kİ Bİ DE...

•MUHTEŞEM BEY!.. Serüven numarası 4 ya da 5...

Bu dev yapıtın sonu...

AHMET YILMAZ.

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N F·İ·D·A·N

Lahım kokan derenin yanındaki profiterolcu, kapanmış.. Oturup, bi porsiyon tatlı yemeyi plânlıyodum, sonra bi sigara yakardım ve.. Rüzgar da esmekteydi hem, kötü kokuları yanaştırmıyodu, alıp götürüyodu daa uzaklara. Parkın karşısındaki evlerde oturanların, balkonlarına.. Her zaman çıkmaz ayrıca bu esinti. Yani, profiterolcu haklı. Önünde iskemle ve masalar dizili, cafe tipi bir dükkân için, berbat bi yer seçimiydi.. Peki, araba satın alırken, çevredeki lahım kokusundan etkilenir mi bir müşteri?. Profiterolcunun terkettiği mekâna, bi oto galerisi açılmıştı. Gıcır gıcır mersedesler, bmw'ler filan vardı, parıltılı tamponlarıyla kaldırıma dek sarkan. Otomobil meraklısı bi insanın aklını başından alabilecek, ileri bir tekniğe ve dizayna sahip, muhteşem makineler. Tabii, süslü orospular gibi bahçeye dizilmiş olmaları ve spotlarla aydınlatılmış kıçları, beni bi parça dahi kışkırtamıyordu. Otuz yıldır şehir merkezinde oturuyorum ve herhangi bir yere gitmek için benzinli bi araca çok az ihtiyacım oluyor. Oto-galerilerin, önlerindeki küçük rampalar ilgimi çekerdi yalnızca. Ufak bi yerçekimi ve ağırlık merkezi değişikliği yaşanır vücutta, o kısımdan ilerlediğimde.. Yürüyüp geçerken, yeni bi plân geliştirmek zorunda kaldım. Çünkü tatlımı yiyip, buradan geri dönmeyi düşünüyodum!. Saatime baktım.. Aklıma hiçbişiy gelmedi! Yeni bi plân arayışına devam ettikçe, yürümeyi de sürdürüyodum fekat aynı anda. Demek, neye karar verirsem vereyim, ancak ileride gerçekleşebilecek bişey olucaktı bu. Aslında, plân felan yaptıım da yoktu pek.. Nerden geri kıvrılayım diye etrafa bakınırken, stadyumu geçmiştim bile.. İleriden dedim; tatlı ihtiyacımı, Kızıltoprak'ta bi ayçöreği ile karşılarım, ve o bölgeden geri dönerim.. Fekat gene de, bi plân yapmaya devam etmekteydim hâlâ! Yarını da katıverdim sonra, işin içine!. Yarın dedim, yarın ne yapıcam.. Peki, öbür hafta.. Bi sonraki ay?. Seneye!. Otuz yıl sonra mesela; otuz yıl sonra ne yapıcam?. Oha!.

Bi bakıma, iyi bişeydi elbet. Geleceğimi düşünüyodum sonuçta. Düşünceli bi heriftim acayip! İleriyi görebiliyodum.. Şu, az ötemde yürüyen kızlar.. Parkın içinden çıktığımız andan itibaren, önüme takıldılar.. Takip ediyomuş gibi oluyorum sanki. Hızımı azalttım biraz. Adımlarımızın sürati ve çevikliği, neredeyse aynıydı. Yani, hızlanıp geçmeyi düşündüm ama, bu eşit süratle tam yanlarında yürüyebilirdim sadece.. Bazen, böyle bi saçmalık meydana gelir. Birisiyle, yolda adımlarınız denk düşer, ve dakikalarca beraber yürürsünüz! Ara sıra o biraz geride kalır, sen azıcık öne geçersin, sonra yetişir tekrar, gene akraba olursunuz... Onlar gibi, çiçekçinin oradaki asfaltı değil de, içeriye kavis yapan kaldırımı takip ederek yürüdüğümde, aramız biraz açıldı. Yarın'ı düşündüm ben de tekrar.. Mesela, yarın güzel şeyler olabilir miydi.. Ne gibi?. Ne gibi diye sordum kendime!. Nasıl ne gibi?. Ne gibi güzel şeyler örneğin!. Nası gibi yani?. Ne!?.. Böyle abuk sabuk şeyler sorduğunda, hemen yüz vermiyorum kendime! Biraz oyalıyorum, duymazlıktan geliyorum!.. Peki, kötü şeyler olabilir mi diye sordu, sessiz kaldığımda.. Sinirlendim. Bırak şindi dedim, geç iyiyi kötüyü! Yarın yapabileceğin şey, azıcık erken kalkıp biraz daha düzenli çalışmak. Yapman 'gereken' şeyleri hele bi yaparsın, sonra bu yapılış esnasında kendini iyi mi hissedersin, kötü mü, o durum kendini hemencik belli eder. Yani en lüzumlu duygu şimdilik, şu 'gerekirlik' kavramına göstereceğin biraz saygı. Ne yapman gerektiğini zaten biliyosun!. Evet, o kısmı doğruydu.. Bu meseleyi bi kez daha halletmiş sayılırdım. İki üç kilometre sonra, Kızıltoprak meydanına geldiğimizde, çözümlemek için başka bi mesele arandım.. Kızlar, hâlâ önümdeydi.. Nereye gidiyolarsa.. Aşağıdaki, parkın ordaki evlerinden çıktılar, halalarını ziyarete, bi tanesi ötekisinin evinde kalmaya, veya bi arkadaşlarının doğumgünü partisine gidiyolar ne bileyim, etrafı da gezerek işte.. Bir sokağa felan sapsalar, ben de vitesi değiştirip hızlanacam belki. Ama dümdüz gidiyolar!. Peki, ertesi gün na'pıcaksın? dedi bu kez.. Bak şu lavuğa! Yarını halletti ya, öbür günneri düşünüyo şindi.. Ertesi gün de aynı şekilde davranıcaksın dedim, sırnaşmasına müsade etmeyip! Hiç de gocunmadım ve bu dediğimden. Monotonnuk denen şeyle bi alıp veremediğim yoktu. Sadece temel ihtiyaçlarımı karşılayabilmek yetip de artardı bile. Bi gün mutlaka banci campink yapmayı düşünmüyodum! Bi restoranda ıstakoz yemek gibi bir düşüm yoktu! Enteresan keyifler ve durumları, en azından birer hayâl olarak sokmuyordum beynimin içine. İşimle ilgili halletmeyi düşündüğüm bazı şeyler mevcuttu; onlar da, kısmi bir değişiklik yaratacaklarsa eğer, içerlerde bi yerde çaktıracakları kalın zik-zaklı şimşekler olacaktı bu; günnük mücadeleye ve davranışlara felan çok fazla yansımazdı o tür hareketlilikler. Bazı şeylerden hem, sıkılmaz insan; örneğin ayçöreğinden: İlk önce, ayın uçlarını yiyiyorum; oraları kıtır. Sonra ortasını. Gerçi, biraz utanıyorum da artık, öyle sokak ortasında hapur hupur ısırmaktan. Yaşlı amcalar gibi, elimi kağıt poşete daldırarak, ufak lokmalar kopartıyor, sonra dikkatlice ağzıma götürüyorum... Lüks bi pastahaneye daldığımda, üç dört garson başıma üşüştü. Buyurun, buyurun!. Bi dakka yaa, tamam buyurduk işte.. İnsanı da heycanlandırıyolar, al tarafı ufak bi çörek alıcaz. Yağlı bi müşteri mi zannettiler ne. Üstüm başım da o gün, dökülüyo sayılır halbuki. Öyleyse, tinerciye, bi serseriye felan benzettiler herhal? Ne alıcaksam çabuk almamı, bi an önce defolup gitmemi ve nezih ortamlarını daha fazla işgal etmememi arzuluyolar.. Orta yaşlı bir çift, işaret parmaklarını kararsızca vitrin camında gezdirerek, kafalarındaki pastayı seçmeye uğraşıyolardı. Biraz telâşlıydılar...

Poşetle dışarı çıktığımda, keşif kolunun bayaa uzaklaşmış olduunu gördüm.. İyi. Şindi biraz daha rahat yürüyebilirim.. Elimi de hemen poşete daldırmayarak, dönüş yoluna sapmayı bekledim.. Elde böyle, ufacık bi kâğıt poşet taşımak da, biraz tuhaf. Yani, tamamen avucunda kavrayamadığından, ucundan şöyle bi tutup aşaa sarkıtıyosun. Fekat çok da ufak olmadığından poşet, gene de bi çantaymış gibi dikkatli taşıyo sayılırsın! Ya da, o kıvrılmış kısmından iki parmaanla tutmıycaksın öyle. O yüzden işte, çanta taşıyomuş gibi ciddiiye alıyosun. Cebe? Yok, sığmaz.. şö.. 'YARIN NE YAPACAKSIN?' diye sormasın mı tekrar, içimdeki şey!.. Lan.. hallettiğimizi sanıyodum halbuki..

Gel, gel sana ne yapacağımı göstereyim!. Işıklardan hemen karşıya geçerek, geri döndüm!. Yürü dedim, yürü!. 'Bırak beni' diye inledi, 'canımı acıtıyosun!. Biraz gevşettim.. Ve istasyona kadar, hiç abuk sabuk şeyler düşünmeden, hızlı hızlı yürüdük.. Yarın, yarın diye sayıklıyodu ara sıra, beyni bulanmış gibi.. İlgilenmedim, etrafıma bakındım!. Ayçöreği de, o didişmede parçalanmıştı; elimi içeri daldırdığımda kırıntılar geliyodu.. Balık-adam mağazasının önünden geçerken, poşeti ağzıma diktim..

cemaatinevelemani.com.tr

ye, yüzyıldır orada bekliyor! Darmadağınık, tarumar olmuş o eski bahçelerin izlerini bulmak ve acı ve sevinç karışımı kısık kısık ağlamak. Kafamda birçok fikir gitti, geldi. Halep'i, Hama'yı görünce, dedim ki, Lozan'da İngilizler bu en tatlı parçaları kapınca, misaki milliye pek ses çıkartmamışlar. Yine de Lozan'ın bir yenilgi olduğunu düşünmüyorum, ama 1. cihan harbi, kolumuzu, bacağımızı kopartmış ve sanki cihan harbi bitmemiş gibi.. Hama'da Osmanlı yapıları, Hama'da manolyalar, ne ezilmiş, ne yıkılmış, güzelliğinden destek, gururundan dayanak yapmış, eski dostlarını bekliyor! Kimi yıkık, kimi terkedilmiş bahçeler gördüm, düşüp düşüp ağacından yaralanan yapraklar gördüm. Kimi topal, kimi kırık dökük, kimi bir daha göklere uzanamayacak kadar yorgun ağaçlar gördüm. Ayrılık, sürgün değil, yüzyıllık bir felaket gördüm. Ama bitkin değil, yine dinine sarılmış, yine bahçelere karışmış, o eski bedenimi gördüm.

Cemal Paşa'nın, Mustafa Kemal'in dövüşe dövüşe onbinlerce ölü bırakarak çekildikleri bu Osmanlı kentlerinde cihan harbinin alevleri hala gözlerimizi yakıyor. Cemal Paşa'nın burdaki lakabı: Cellat Cemal Paşa! Gerçi, yüzüme karşı "cellat" deselerdi cevabını çok sert alırlardı, çünkü, cihan harbi içimde depreşti, harpte döktüğümüz kan beynime sıçradı. Cellat lakabı üzmesin sizi, Şam sokak isimlerinde Şam valiliği yapmış birçok Osmanlı paşasının ismini değiştirmemişler.

Şam'ın göbeğinde bir avuç İstanbul: Kanuni Sultan Süleyman'ın yaptırdığı Sultan Süleyman Camii. Bakımsız. Ön kubbeleri betonla kaplanmış. Çatısı çürüyor. Önünde havuzlu avlusu. Bir avuç İstanbul gölgesi güç veriyor Şam'a. Şu bizim Osmanlı camiilerimizin kubbeleri, gölgeleri ne kadar yumuşak. Bu kadar uzakta ve terkedilmişlikleri kederden öldürüyor insanı. Kubbeler, estetik zekamız, kubbelerin gölgesi derinleştikçe ruhumuz büyüyor! Sultan Süleyman camiinin yanıbaşında bir küçük aile mezarlığı, kim yatıyor dersiniz?

Vahdettin'in mezarı. Vahdettin ailesiyle yatıyor. Bu kadar mütevazi ve sade bir mezarda yatan tek Türk sultanı! Her çeşit acıyı tadmış Vahdettin'in bu kadar basit mezarda yatması içinizi burkuyor! Ama Sultan Süleyman'ın gölgesinde yatmak çok yakışıyor Vahdettin'e. Vahdettin'e hala körü körüne bir kinimiz var! Suçun büyüğünü onun boynuna astık! Birden Vahdettin'i görünce, ama neden sendeliyoruz, ayrılınca mezarından, neden dönüp arkamıza bakmaya utanıyoruz! "Sultanım sana ne yapabilirim?" dedim mezarı başında. Mezarı başında ağlarken, onu o basit mezarından kaldırıp gönlümdeki soylu bir tahta oturttum, adım gibi biliyorum, o da benim gibi Mustafa Kemal'e hayran! Cihan harbi çıldırttı bizi, kimi, nasıl, ne kadar seviyoruz, karıştırdık hepimiz.. Olsun, vatanında yatıyor Vahdettin, o topraklar o sultanların mülküydü... Ve böyle olmalı, Osmanlı sultanlarının türbeleri İstanbul'da değil, Türk atlılarının nal izlerine gömülmeli...

Suriye bayrağında iki yıldız var, birincisi Osmanlı'dan kurtuluş, ikincisi 1948, krallıktan kurtuluş. Seksen yıldır doğunun bu büyülü ülkesine neden dönüp bakmadığımızı şimdi anlıyorum. İçimizden hiçkimse kaldıramaz, hüsrana uğradığımız, parçalandığımız bu sokaklarda gezmeyi.

Halep sınırımıza kırk km., İstanbul'u saymazsak, Anadolu'nun en güzel şehri. Diyarbakır'a olan aşkım Halep'te bitti. Doğu böyle bir büyük ülke, bir sevgilinin koynundan başka bir sevgiliye, sevgili değiştire değiştire bir rüya içinde geziyoruz. Halep Kalesi'nin görkemi anlatılmaz, kimse de anlatmaya çalışmasın. Gerçek mimari eserler kelimelerden, şiirden, edebiyattan, çok yüksek, çok kuvvetli! Halep Kalesi'nin ihtişamı, onu övdüğümüz sözlerin dahi tozunu dumanına katıyor.

Şam'da Abdülhamit'in yaptırdığı Hamidiye Kapalıçarşısı. İstanbul Kapalıçarşısının iki katı büyüklüğünde, ama, üstü demir kaplı. İnanılmaz kalabalık. Şam hergün buraya dökülüyor. Halep çarşısı ise tam bir, binbirgece çarşısı. İki adam yanyana zor yürür, kilometrelerce yürüyorsun. Doğunun kapalıçarşıları her an "kayboldum" hissi veriyor size. Bulaşmış bir yün kelebi içinde kaybolup kaybolup bir ipin ucunu takip ederek dış kapıyı arıyorsun. Doğunun kapalı çarşıları kayboldum oyunu oynanan yerler. Alışverişten çok, tarihle saklanbaç oynuyorsun. Zihninizden, şurdan gideceğim deyip girdiğiniz dükkanları işaret diye hafızanıza yazıyorsunuz, mümkün değil. Esrarı burda saklı, yine de kaybolursunuz.

Ancak, bu, modern hayatımızın en büyük meselesi, bu batılı kafayla, bu şeytan, cin zekayla kaybolmayı artık beceremeyiz. İstemesek de geliş yolunu ezberliyor içimizdeki şeytan.

Dönüş yolunu istemiyorum, dünü, geriyi istemiyorum, kaybolmak istiyorum. Çok çok içip sarhoş olamamak gibi, kaybolamıyorsunuz. İçinizde uyanık ve sürekli sorular soran biri, kopuk kopuk hayaller gibi, kopuk kopuk sokakları birbirine ekliyor.. İçimden bir ses, gizlen, kaybol, dedi burada. Hazır Şam'ın Halep'in yoluna düşmüşsün. .iktiret gezisini, ko .mına bıraktığın memleketin, kaybol git buralarda.

Gir işte, bu hayal sokaklarının arasından, üstüne kapansın yazdığın hikaye gibi büyük bir demir kapı, kal burada... Çıkmayı, bulmayı, aramayı merak etme. Bir yığın dehlizler içinde kıvrılıp yürü. Bu insanlar gibi, mutlu, sakin, yumuşak günlerin olsun...

Kapalıçarşılarda kaybettiğimiz o ruhun peşinden koşuyoruz, dükkanlar, alışveriş, umurumuzda değil, o eski dingin neşenin kokusunu arıyoruz. İç sokakların diplerine indikçe afyon dumanıyla ağırlaşmış pelte pelte bir karanlığın içine düşüyoruz.

Şam'ın iki büyük tarihi emaneti, iki büyük manevi merkezi! Şam'ın iki ayrı kalbi: Biri Emevi Camii (gelecek hafta anlatacağım), diğeri Peygamberin kızı, Zeynep'in türbesi. İçi kristal, ışık. Ki, kameralar ışık bolluğundan çalışamıyor. Kur'an ayetleri fokur fokur kaynıyor. Zeynep türbesinin avlusu geniş. Önünde yüzlerce incecik genç kadın, çocuklarıyla günboyu bekleşiyor, oynaşıyor. Şam'da çocukları ne çok seviyorlar, bir çocuk cenneti. Kara çarşaf değil, incecik ipekten uzun kıvrımlı elbiseler. Simsiyah ipekten boylu boyunca giymiş binlerce genç kadın. Siyah, kara, Şii'nin bayrağı. İnsan kalabalığı değil, siyah kumaşların festivali. Zeynep türbesinin avlusu, içi, siyah ipek kumaştan görülmüyor!

Hazreti Ali'nin Necef'teki mezarını görmeden, burası için karar verme, dediler. Çünkü, Zeynep Türbesi, Necef'tekinin yirmide biri değil. Ama hayatımda gördüğüm en büyük türbe kalabalığı. Dine bu kadar bağlılık. Laf bulamıyorum.

Biz Osmanlılar çok dindardık, ama bir ölçü, vakur, bir ağırbaşlılık vardı dinleriyle arasında. Şiiler çıldırmış gibi dine yapışmışlar. Biz Türkler, müslümanlığı, Allah'ın ipine sarılmak biliriz. Şiiler Allah'ın boynunu kopartır gibi hırsla sarılmışlar, dünyadan ayakları kesilmiş.

Yakışıklı, uzun boylu, ipekler giymiş, binlerce genç delikanlı. Ayaküstü, otururak, günboyu tartışıyor, okuyorlar. Kur'an okuyorlar. Ne kadar temizler. Ne kadar şıklar. Seksen yaşında kupkuru ihtiyarlar kemiklerinden daha ağır, kalın, pahalı ve parlak kumaşlarla topuklarına kadar örtülmüşler. Ne çok ışık var burada. Şiiler, Edison'un elektriğinden Allah'ın nurunu taklide çalışmış. Başarmış gibiler... Işıktan gözleriniz yoruluyor...

Türkler Araplar'ın müziğiyle dalga geçmek için "Arabın yalellisi" deyip eğlenir. Nedir yalelli. Bir yalelli takmışız dilimize. Yalelli, Ya leyli, yani, Ya Gece. Arap ve Doğu edebiyatını toplayıp tek kelimede özetlesek, karşımıza bu ilahi sesleniş çıkacak: Ya Gece.

Simsiyah ipek çarşaflar, simsiyah kapalıçarşılar, simsiyah bu gecelerde bir zerre soğukluk yok. Bu simsiyah gecede tepeden tırnağa ürperiş, ruhlanmıza kezzap gibi dökülen yakarışlar!

Zeynep türbesi değil, volkan! Kur'an değil buradaki, kovan! Ayet değil duvarlardaki, balını döken çiçek! Görünmez denen Allah sanki burada her bir kuluyla tek tek sohbet yapıyor. Hiç türbe görmemişler gibi sanki, ölesiye bir hasretle çoluk, çocuk, ihtiyar, anneler, tutkal gibi türbeye yapışmışlar!

Zeynep türbesinin avlusunda gençler alınlarına sarmak için kurdele band alıyor, üstünde Arapça birşey yazıyor, nedir, dedim, ne yazıyor. "Ya Mazlum!" yazıyormuş.

Bir dünyadan başka bir dünyaya fırlatır gibi içimde yankılandı: Ya Mazlum! Gözlerim zehirleşti ve durduğum yerde kayboldum, başka bir dünya başka bir gerçek gördüm. Bir dinden başka bir dine savurur gibi suratımda şaklad: Ya Mazlum! Turist gibi geldim bu avluya! Şimdi bu avluda bir kör, hırpani dilenci gibi Allah'ın bu yağmasından bir nasip derdine düştüm. Bu simsiyah etekleri çekiştirip, avcumu açıp yalvarıp, Ya Mazlum, bana da... Allah rızası için bana da... Geride bıraktığım hayatımı bir anda bitirdi: Ya Mazlum!.

Ne kadar bakır hala ve elmas kadar sert bir ses: Ya Mazlum! Şarkın ilahi ateşi bu sesle yanıyor. Hangi dinin, hangi felsefenin, hangi coğrafyanın var bu kadar sert, yüksek, ilahi bir sesi: Ya Mazlum!

Bu yakarış, benim memleketim. Benim canım. Benim varoluş manam. Gelmiş geçmiş tarih adına, yoksullar adına, acı çekenler adına, ötelere çarpıp geriye dönüyor, türbenin mermerlerine kafa üstü düşüyoruz: Ya Mazlum. Bir bez band gibi alnıma değil, boynuma sarıldı: Ya Mazlum!.

Müslümanlık bu ilahi kudretin en kuvvetli sesiyle binlerce yıl döndü dolaştı bu topraklarda. Dünyaya nizam vermek isteyenler bu sesleri duymaz mı? Ezilen, parçalanan, talan edilen ülkeler, garipler, çocuklar, yoksullar, mazlum ülkeler!

Türbeden çıkan kalabalık, büyük bir alışveriş yapmış gibi, kubbeleri, ayetleri kucaklarına almış, çok değerli mallar taşıyor gibi, evlerinin yolunu tutuyor. Şu bin yıllık yakarıştan bir küçük hediye de ben alsam. Doldursam çantalarıma, doldursam kucağıma: Ya Mazlum, seslerini.

Türbenin dolup boşalan kalabalığı ortasında bedenim coğrafyaların en büyük minaresi olup haykırsa dört yana: Ya Mazlum! Bedenim bir anda bin yıllık eski bir minare gibi sağına döndü, soluna döndü, dört yanına tarifsiz ve vakitsiz bir çığlıkla bağırdı: Ya Mazlum!. Çinilerin zehirli sırmyla kollarını, ayaklarını, örtseler. Allah'ın o ilahi alçısı Ya Mazlum harfleriyle bir vuruşta yapıştırsa beni türbenin yeşil mermerine!

Ya Mazlum sesleri, kör ama çok lezzetli bir bıçak gibi kazıdı içimi. Sıyırdı kemiklerimi, kemirdi içimi. Başım dönüyor, sendeliyorum. Türbenin her bir taşı bir manevi güneş titreterek beni, içime doldu. Kamera gibi herşeyi yoklayan gözlerim, görmüyor artık, şimdi ben hangi sokaktayım, buraya hangi ülkeden geldim.. Beynimin duvarlarını kara bir bıçak ucu gibi bir ses yırtıyor.

İçimden, bağırmak, bağırmak, karşılık vermek geldi: Ya Mazlum, burdayım. Burdayım, ama nerdeyim. Tarihin neresinde, dinin neresinde, coğrafyanın neresinde, hayatın neresindeyim..

Yavaş yavaş dağıldık Şam'ın eski sokaklarına. İçimdeki o ses durmaksızın bağırıyor hala dünyanın bütün sokaklarına!

Doğunun bu büyülü, ilahi kubbelerinin avazı, avaz avaz yaladı yüzümü. Doğunun bu ateşli, ilahi kubbeleri eğildi kulağıma, Ya Mazlum, sen de bizim çocuğumuzsun, deyip üfledi yüzüme..

Git ve duymayanlara duyur,
Git ve ölmüşleri uyandır,
Git ve yolunu kaybetmişlere hatırlat, Ya Mazlum!.

nihatg@leman.com.tr

Biktık Biz Bu Anlayıştan!

Merhaba, ben 14 yaşında sizin her sayınızı severek takip eden bir okurunuzum. Klasik, salak bir giriş yaptım biliyorum ama lütfen mektubumu yayınlayın.

Mektubun başında da yazdığım gibi biktık biz bu anlayıştan, evet gerçekten de... Bu gerçeği ben, o, şu, bu biliyor ama bütün yurdum bilmiyor. Şimdi soruyorum, bizim sevgili yurdumuzun insanı çok mu değersiz?.. O zaman kadercilik yolunda, kaderciliğin başrolünü oynamada üstüne düşeni fazlasıyla ve başarıyla oynayanlara soruyorum, insan hayatı bu kadar ucuz mu?

"Kaderimizde varsa olur, Allah yazmışsa olur!". O zaman ben soruyorum. Biz müslümanken, biz hayırlı insanlarken 6.4 büyüklüğündeki bir depremde Bingöl'de birçok insanı kaybettik. Ama Japonya'da 7 büyüklüğündeki bir depremde tek bir insan bile hayatını kaybetmedi. (Kobe depremi hariç). Hem onlar müslüman da değil!!! Soruyorum şimdi, bizim insanımız bu kadar mı değersiz, insan hayatı bu kadar mı ucuz?!! Herşey biliniyor ama önlem alınmıyor. Bingöl ve çevresinde her 30 yılda bir deprem oluyormuş, bunu yetkililer, protokolcü büyükler çok ama çok iyi biliyor. Ben de burdan onlara sesleniyorum! Artık anaların yürekleri gözyaşlarından bembeyaz olmuş, sizler kadar pis yürekli değiller! Çocukların da ağlamaktan göz pınarları kurumuş, babalarınsa eski fotoğraflara bakıp kaybettiklerine üzülüyorlar.

Not: Sinirimi, duygularımı tam olarak ifade edemedim, biliyorum. Ama şu yazdıklarımla gelecek için küçük de olsa birşeyler yapmış olayım... Hepinize özgür yarınlar!!!

Gamze Aslan / Muğla

Sevgili Leman

Okur Mektupları'nı okudukça hep yazasım gelir ama cesaret edemezdim. Ettim işte sonunda. Yayınlar mısınız bilmem ama yazdım... Mektup yazmayı pek beceremem, yazacak şey de bulamam. O zaman ben niye yazdım; aranıza sızıp o havayı teneffüs etmek istedim sadece. Çarpık idelojilerden ve düzenin yanlış işleyen çarklarından bahsedebilecek kadar büyük de değilim; yanlış anlaşılmasın, yaş olarak fena sayılmam. Ben sadece okudukça insanlardaki umutsuzluklarla sarsıldım ve size güzel bir şeyi, sevgiyi, evrende tek düşünebilen varlık olan biz insanların (bence, kesinlikle diğer canlılar da bizim kadar düşünebiliyor ama) en büyük meziyeti olan insanlığımızı tekrar hatırlatmak istedim haddim olmayarak.

Unutmayın; herşey insanla başlar, insanla biter... Kötülükleri de iyilikleri de yaratan biziz. Ve yine unutmayın ki her çığlık geceyi aydınlatan bir ışıktır. Dostçakalın.

Filiz Kahraman / Tunceli

Önce Eşşeklikten Kurtulalım!

Belki çok klasik bir hikaye; ama gene de bu durumda aklıma gelebilecek tek hikaye olduğu için yazıyorum. Umarım iyi bir şekilde yazmayı beceririm.

Köyün birinde bir semerci yaşarmış. Bu semerci yaptığı semerleri hep ölçerek yaparmış. Öyle ki semerler eşşeklerin üzerine hokka gibi oturur, hiç nasır yapmazmış. bizim eşşekler bu durumdan memnun. Gel zaman git zaman birgün semercinin öldüğü haberi duyulmuş. Bu duruma hiç kimse aldırış etmemiş. Alt tarafı bir semerci, ölürse yerine bir yenisi gelir... Ve öyle de olmuş. Köye yeni bir semerci gelmiş. Bizim eşşeklerde gene tık yok. Bu semerci geldiği ilk günden beri başlamış kendini övmeye: "Ben semerleri ölçü almadan yaparım, benim yaptığım semerler asla nasır yapmaz" dermiş. Bir zaman sonra semerler eskiyince yerine yenileri yaptırılmış. Kendini öven semerci, gerçekten de ölçü almadan gelişigüzel başlamış semerleri yapmaya; lakin çok geçmeden semerler etkisini göstermeye başlamış. Eşşetlerin sırtları yara-bere içinde kalmış ve bu yaralar sinekler tarafından yenildikçe derinleşerek yayılmaya başlamış. Eşşekler bu durumda hiçbir iş göremiyor, yaptıkları işler sonunda da yaraların verdiği acıyla inleyip dururmuş... Birgün eşşekler bu duruma çare bulmak için bir toplantı yapmaya karar vermiş. Köyün büyük meydanında başlamışlar yeni semerciyi protesto etmeye. Her biri bir fikir öne sürmüş: "Semerciyi öldürelim, köyden kovalım, dövelim, sövelim..." Hepsinin aynı anda bağırıp çağırmasıyla bir uğultu oluşmuş ve birbirlerine girmişler. Ortalık iyice karışmış. Bu kargaşayı gören eşşeklerin en yaşlısı yüksekçe bir yere çıkmış ve şöyle seslenmiş: "Biz eşşek oldukça bize semer vuran çok olur. Biz önce eşşeklikten kurtulalım" demiş.

Not: Sevgili Lemancılar bu hikayenin yorumunu size bırakıyorum... Bunları Bingöl depreminde "semerciler" yüzünden hayatını kaybeden öğrencilerimiz için yazdım. Umarım yerinde bir hikaye olmuştur.

Leyla Eren / Diyarbakır

İsmini Bilmiyorum...

Yaklaşık 1,5-2 sene önce, herzamanki gibi okuldan eve dönerken gördüm seni otobüste. Görmemezlikten gelemezdim. Çünkü çok güzeldin. Başka bir gün gelip yanıma oturdun otobüste. Utandım, sıkıldım, ne yapacağımı bilemedim. Cesaret edip iki laf edemedim. ne kadar güzel olduğunu söyleyemedim. Kusura bakma... Ve uzun bir süre seni göremedim. Bir sabah yine çıktın karşıma.. Maalesef yine otobüste. belli ki başka bir yere taşınmıştın. Okula giderken gözlerim seni aramaktan vazgeçemedi. Üsküdar Anadolu Lisesi'nde okuduğundan, Galatasaray'ı tuttuğundan ve Yavuz Türk Sapağı'nın orada oturduğundan başka birşey bilmiyorum senin hakkında.

Eğer beni duyuyorsan, en azından ismini söyle de şiirlerimin boş kalan kısımlarını doldurayım. Çünkü ismini bilmiyorum.

gorkemak@tnn.net / İstanbul

Yine Sana Dair... Fırtına'dan Balıkçı'ya...

Sevdanın sessiz çığlıkları bunlar. Uzun zamandan sonra bu çığlıkları duymak güzel. Diğerinden gür, ama diğerinden daha korkak bu çığlıklar. İnsanın boğazına düğümleniyor bazen. Bazen de bir uçurtma gökyüzündeki bulutları düşlerken tellere takılıyor. Bir yangının ortasındayım. Korkuyorum. Kendime bile söyleyemiyorum seni sevdiğimi. Bu ilk yazışım değil sana. Defalarca kağıttan yaptığımız gemilerin üstüne yükledim sevdamı. Her seferinde battılar. Oysa sen iyi bir balıkçısın. Nereden ve ne zaman eseceğini bilirsin fırtınanın. Dalgalar çöker bazen üzerine. Tam alabora oldun derken daha güçlü çıkıyorsun karşıma. Balıkların sesinden aldığını düşünüyorum bu kudreti. Yıldızlar kadar parlak duruyorsun çünkü. Ayın kırmızılığı bile söndüremiyor ışığını. Sen her seferinde daha büyüyorsun. Seni düşününce mavi geliyor aklıma. Gökyüzü, deniz... En çokta martıları seviyorum. Gittiğin limanlara onlar götürüyor mektuplarımı. En çok neyi seviyorum biliyor musun?.. Dalgaların arasında çırpınışını. Utanıyorum bazen kendimden. Halayda elinden tuttuğum, şarkıları beraber söylediğim, dostluk diye gösterdiğim sevgimin, içimde aşka dönüştüğünü söylemek utandırıyor beni. Biliyorum, ne kadar dokunsam da, soluğunu hissetsem de yanı başımda, binlerce yıl uzaktasın benden. Ama unutma ki seni uzak limanlarda bekleyen bir yürek var. Sen onu görmesen de.

Filiz / Ankara

HEPSİ DE BİRBİRİNDEN MERDANE

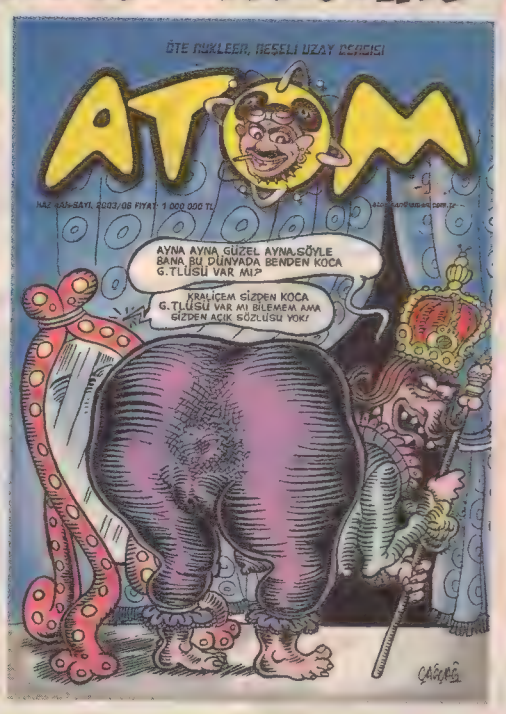

LeM
Sayı: 605
13 Haziran 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lüftü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve Internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ALOA...CELİL...CELİL'İM.. AMİRİME ŞÖYLE, ZINDIRIKLI DATÜM KONUTLAR KAÇAK ELEKTRİK KULLANIYOR...NE YAPILIR, NE EDİLİR BİLMEM...BU ARADA ŞARJIM BİTİYOR, BİZİM EVİ Bİ ARAR MISIN .BE... HALAMGİLLER DE GINA GECESİ VARIDI BU GECE...BENİ HİÇ BEKLEMESİNLER..HADİ CELİL'İME...

BU ELİMDEKİ TAŞLARI BİR YERLERDEN HATIRLIYOR MUSU - NUZ ABDULLAH BEY?.

ŞEYTAN TAŞLAMA

AVRADINI DİKİM ŞU PEMBE KONFORLU DİZAYNA BAK HELE.: PEK SEVİMLİ ŞUŞU, PEK KADİNE Bİ..!

OMO

1

ÜÜÜÜF! AHA BU!! BİZİM CANER ŞAHANE İNŞAAT MÜHENDİSİDİR...ONLARIN SANTİYESİNDEN HALİS POZANTİ TUĞLALARI..? YANİ ARKADAŞIM KALÇA OLAYINDAN HÜLYALANIYORUM, İŞTE...FAKAT ŞİMDİ BU YENİ KUNT DÖT Bİ HUZUR VERDİ Mİ? VERMEDİ DİYEMEM..!

WOP!

2

ANNE...İLK İNSANLAR NE KADAR KOMİK DİMİ?

O SENİN DEDEN YAVRUM...

KÖTÜNE KOYİM BEN ONUN...

AYNI DEDENE GEKMİŞSİN...

esp. cihan caylan.

AHA BU GÜLBEN ERGEN'İN GOTÜ... BU HÜLYA AVŞAR'IN GOTÜ... BU DA NEZİH'İN GOTÜ... ÇOK GAYRET ETTİM AMA HEPİSİNİ KOPARTIP KAÇIRDIM EN SONUNDA... HEMEN MAGAZIN GAZETE - CİLERİ CEMİYETİNİ ARA 50 BİN DOLAR VERMEZ - LERSE BU GOTLERİ RÜYALARINDA GÖRÜR - LER GAYRI!!

...BAAAVV... EBAAAV.!.

esp. meshul bir okur..

BATAKLIĞA KARIŞMAMALI HEP DAĞLARDA YAŞAMALI...GECENİN BİR VAKTİ SAHİ - BİNİN AYAKLARI ARASINDAN KAÇARSAN İŞTE BÖYLE KALENDERİN KASIKLA - RI ARASINA DÜŞERSİN... YA DA YOLLARI ÇATALLANAN BAHÇE... YA DA... EEH... NE BİLİİM...

YA İÇİNDESİN ÇEMBERİN YA DA DIŞINDA YER ALACAKSIN...

HAH! HAY AĞZINA SAĞLIK BE!..

Akşamserası

20 Haziran 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/25- 750.000 TL. (KDV Dahil)
9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

TÜRKİYE KAP-KAÇ CEHENNEMİ

Ülkede beklenen sosyal patlama olmadı ama kap-kaç patlaması ortalığı cehenneme çevirdi. Gazetelere, TV'lere yansıyanı buzdağının suyun üzerinde görünen yüzü; ki günde 3-5 haber hiç eksik olmuyor. Kaç vaka kayıtlara geçiyor (Yaygın iddialara göre AB kriterlerine göre suç oranı düşük tutulmaya çalışılıyor ve pekçok böyle işlenmiş suçun üzerinde durulmuyormuş . Kap-kaç muzdaribi olup karakola şikayetçi olmaya giden arkadaşların yalancısıyız) bilmiyoruz ama biz bile evden dergiye gelene kadar birkaç kap-kaç olayına denk geliyoruz.. Dergideki arkadaşlardan hatırı sayılır kısmı cep telefonunu, cüzdanını kaptırdı. Olaylar can güvenliğini de yok edecek vahşi boyuta doğru hızla tırmanıyor. ÖSS giriş belgesini sınav sabahı kaptıran genç kızın tuhaf dramı gibi vakalar bir yana sakat kalanların hayatını kaybedenlerin sayısı bir hayli fazla... Aşağıda çizdiğimiz kapağımızdaki gibi polisin giremediği topluca örgütlenilen yerler olduğunu da duyuyoruz munferit hadiselerin çokluğu kadar.

Ülkenin nüfusunun yarısından fazlasının açlık sınırı altında yaşadığı bir toplumuz... Boyle bir bozukluk, çürüme insan onuruna yedirmese de doğal gibi de gozukuyor. Keşke adam gibi sosyal sosyal patlasaydık...

Arşamsefasi

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

METİN FİDAN PANTOLON

HAM DİYÜZ BAŞI

MAHMUT TİBET

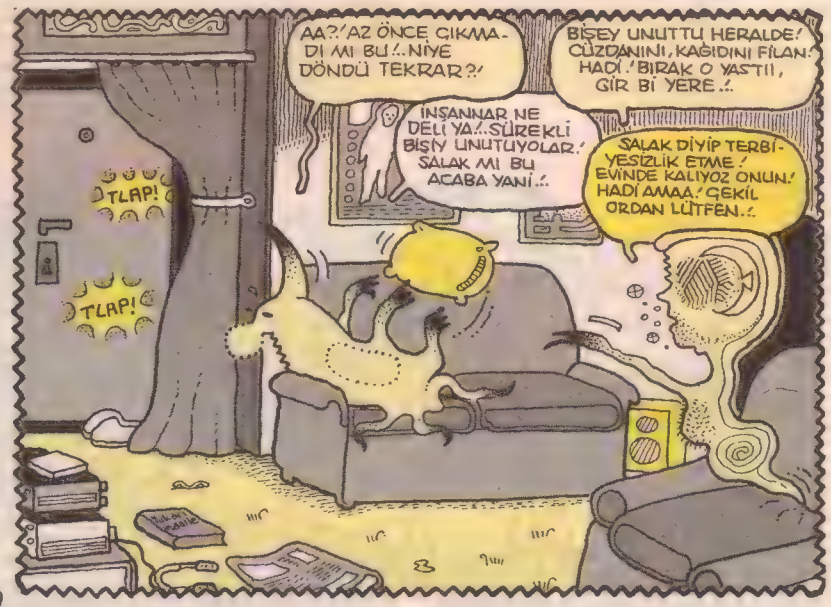

ERDENER ABİ

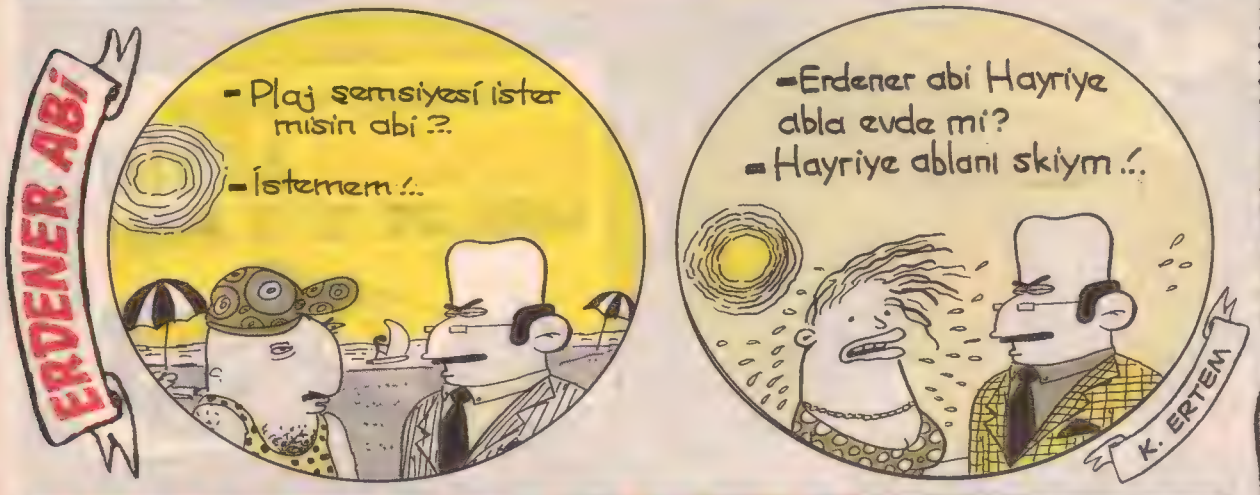

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

metinfidan@leman.com.tr

Yurdum medyası İran'da özgürlükleri kısıtlanan gençlere sardırdı. Yazarlarını, muhabirlerini gönderiyorlar habire İran'a... Kâh bir ev partisinde yakalanıp kırbaç cezasına çarptırılan genci "Bu izi nişan gibi taşıyorum." sözlerini manşete çekiyorlar.. Kâh şehitlerin bilboardunun önünde poz veren bir başka İranlının "bu resim kola afişi olsaydı yırtmıştık" sözlerinden dem vuruyorlar.. Sahi İran'daki özgürlükler sorunu tam da bu ülke Amerika'nın boy hedefi olmuşken nasılda ilgi odağı oldu medyamızın... Bu ülkede onbinlerce genç işkence tezgahlarından geçerken onlarcası damlardan atılırken hangisi bırakın Hürriyetlere, Milliyetlere manşet, bırakalım manşeti haber olabildi... Koka Kola bir işkence aletine dönüşürken hangi medyacının umurundaydı.. Çocuk mu kandırıyorlar..

Enerji - Doğalgazdaki pislikler bir bir patlıyor.. Kolpadan elektrik kesintileriyle enerji açığı varmış gibi gösteren önceki dönem hükümetinin bakan ve ağır konuşan ağır top malum kişisi eliyle Türkiye Mavi Akım - Sarı bokum derken ihtiyacının kat kat fazlası enerjiye boğulmuş... Geri dönülmez anlaşmalarla Türkiye milyarlarca dolar zararda. Elinde patlayan enerji fazlası cabası.. Enerji hortumcuları arasında kimler yok ki...

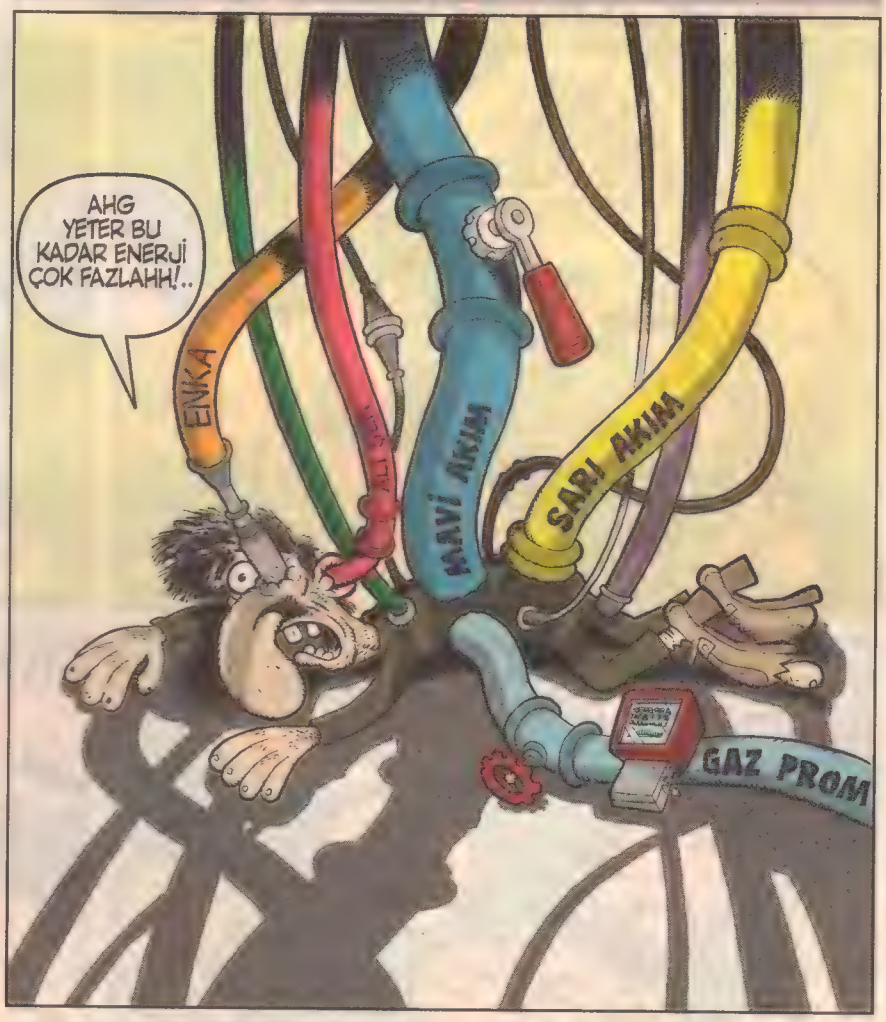

Hükümet homofobik oldu.. Sağlık Bakanlığı eşcinsellerin kaptanlık belgesi alamayacağını duyurdu...

Lem

DEHAP İstanbul il kolları yöneticisi Gülbahar Gündüz, "İnsan Hakları Derneği'ndeki basın açıklaması sırasında kendisini polis olarak tanıtan dort kişi beni kaçırıp taciz etti" dedi..

Uzanları elektrik çarpttı... Gruba ait ÇEAŞ ve KEPEZ şirketlerine hükümet el koydu. Uzanlara elektirik işletmenin faturası ağır oldu..

Sıvas'ta 12 yaşında bir öğrencinin yaptığı elektrikli sandalyeyi sergileyen dört öğretmen ve okul müdürü hakkında soruşturma açıldı...

Kitle imha silahları olduğu palavrasıyla Irak'ı işgal eden Amerika, silah bulamadı ama işgalden sonra da sivilleri öldürmeye devam ediyor.. Son günlerde Amerikan işgal kuvvetlerinin Irak 'ta katlettiği sivil sayısı 92...

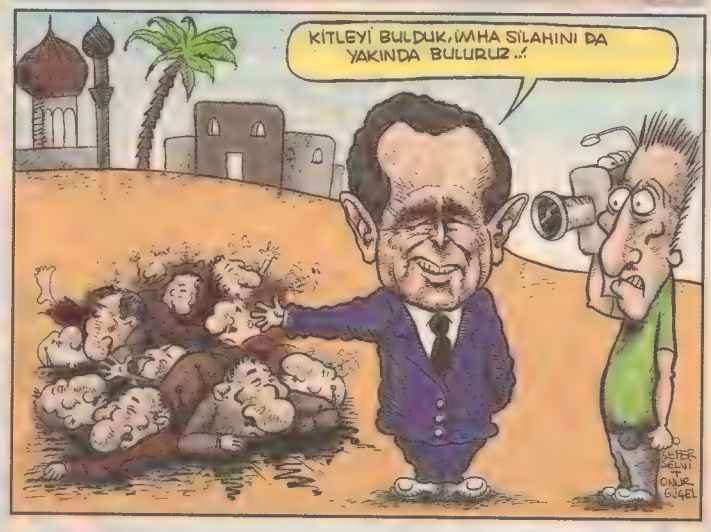

MEHMET AĞAR
gözümüzün içine
baka baka
geçmişi inkar
gözlere kapkara boya

ÇOCUKLARIN SIRTINDAN RANT SAĞLAYANLAR
dünya'da 250 milyon çocuk işçinin sırtından rant sağlayan vahşi kapitalistlere yuh olsun..

DEMOKRASİ
PROVAKATÖRLERİ
gayrı resmi kriterler...
işkenyollu
demokrasi avı

YÜCEL YENER
trt'nin gerçekten eskimiş genel müdürü kürtçe yayın için hazırlık yapıyoruz derken gizlice dava dilekcesi vermiş

RTÜK
ne yaptığı, ne ettiği,
ne istediği belirsiz kurum..
ne devlet ciddiyeti
ne de millet cibiliyeti

Akşamsefası

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

ÇAKALLAR

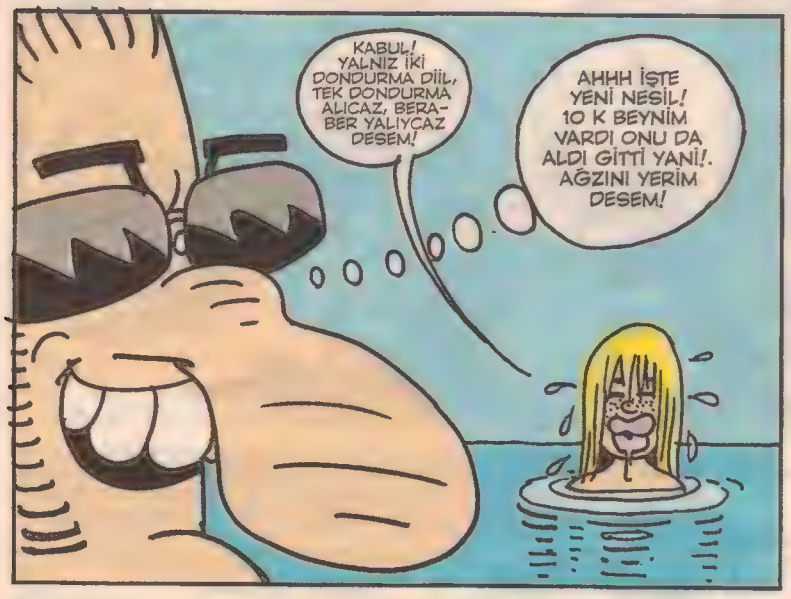

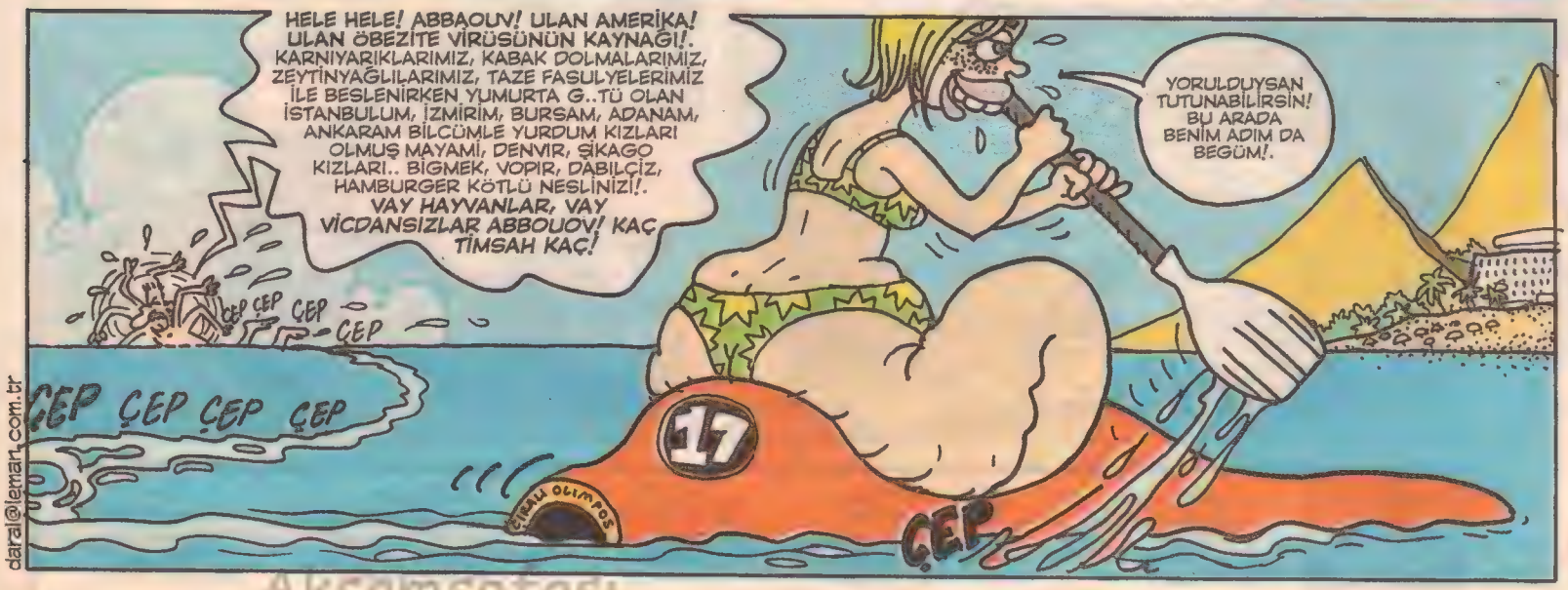

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

Ayarlayın bunları!

Beyaz anlatmıştı: Kadir İnanır, Beyaz'ın oturduğu siteye taşınıyormuş. Beyaz, İnanır'ın yanına gidip yeni komşusuyla tokalaşmış ve çaya davet etmiş. Kadir İnanır "Sağol canım" demiş. Taşınma bittikten sonra, Beyaz tekrar "yorgunluk çayı"na davet etmiş İnanır'ı ve şu tarihi yanıtı almış:

- Sana sağol dedim!

Bir filminde yeraltı babası. Çakallar toplantısında pırıl pırıl parlıyor. Diğer 'patronlar' beyaz işine girmek istiyor. Kadir İnanır reddediyor:

- Beyaz işinde yokum!

Diğerleri panikliyor, birbirlerine endişeyle bakıyorlar. Bir tanesi atılıyor:

- İyice düşündün mü Seyit?!

Kadir İnanır ince tehditten yılmayan "alayınızı saniyede yerim" bakışıyla, yıllar sonra bir çeşitlemesini Beyazıt Öztürk'e yapacağı cevabını tane tane veriyor:

- Sana beyaz işinde yokum dedim Arabo!

(Arabo dediği de rahmetli Turgut Özatay.)

Bir filminde sevgilisiyle sinemaya gitmesi ve sinema karanlığında mastürbasyon yapan bir herifi farkedip çılgına dönmesi, kimin yanında ne yaptığını bilmeyen zavallı mastürbasisti tekme-tokat, küfür-kıyamet kovması!

Kaya adam, kara stil.

Öyle böyle, "Kadirizm" yok mu?

Konyaspor'un başkanı mıydı bi başka filmdi, gene ağır ötesi. Hülya Avşar'la yürürken, arkalarında lumpen kalabalık. Aniden dönüp bağırıyor İnanır:

- Dağılın lan!

Dağılmayıp da n'apıcan? Emir büyük yerden.

O filmden sonra, hayatımda üç-beş kere olmuştur "dağılın lan!" diye bağırma isteği. Birinde bile bağıramadım. Samimi olarak söylüyorum, ben Kadir İnanır değilim.

Kadir İnanır yine beyaz kaşkolüyle şöminenli evde içkisini içiyor. İçeriye kürklü-ful makyaj Ahu Tuğba giriyor. Kadir İnanır bakmadan:

- Anam, eve erkeğinden sonra gelen kadın, makbul değildir derdi!

Bayan Tuğba, inceden tıslayarak doktora gittiğini ve hamile olduğunu söylüyor. İnanır, çatık kaşlarını açan sevinçli-şaşkın ifadesini takınıp oturduğu taburede iniyor, "kadının karnını" okşuyor:

- Anam, karın sivri olursa erkek, yayvan olursa kız olurmuş derdi!

Orda başka kadın ters konuşur, Ahu Tuğba hisleniyor.

Komedyen anısıyla başladık, aynı şekil bitirelim... Ata Demirer, bir mekanda gösterisini yaparken, ortalara doğru Kadir İnanır ve çevresi gelmiş.

Oyun sonrası Ata, Kadir İnanır'ın yanına gidip hoşgeldin demiş:

- Keşke oyunun başını da izleseydiniz Kadir ağbi!

Kadir İnanır, bir elini Ata'nın omzuna koyup gülümsemiş:

- Ayarlayın bunları!

Hayatı set yapmış, Allah ona uzun metrajlar versin...

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

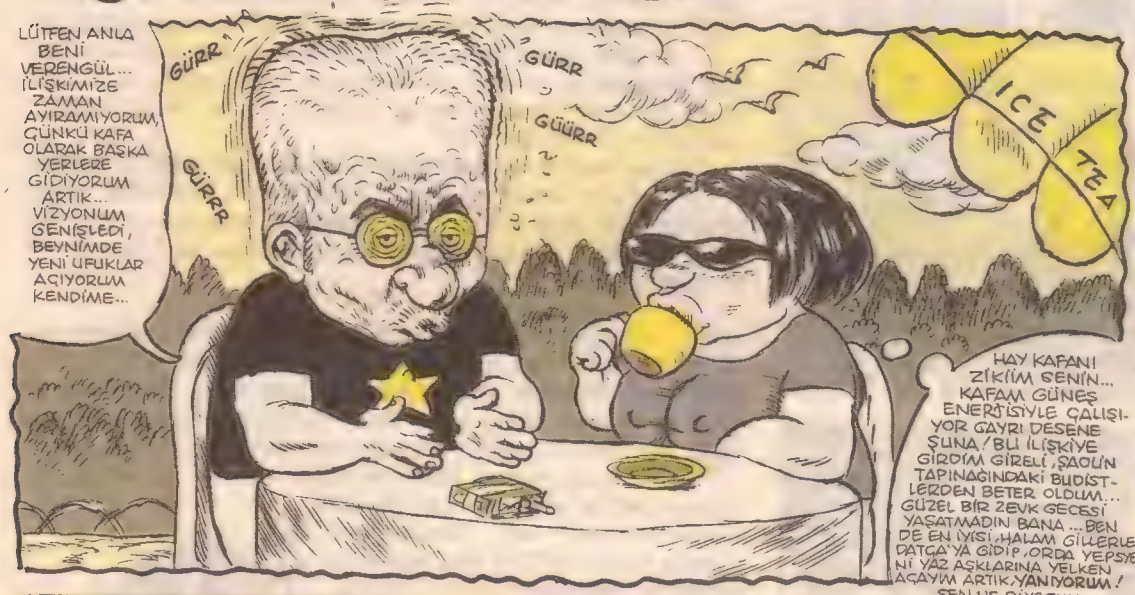

Akşamsefası

derya_sayin@mynet.com

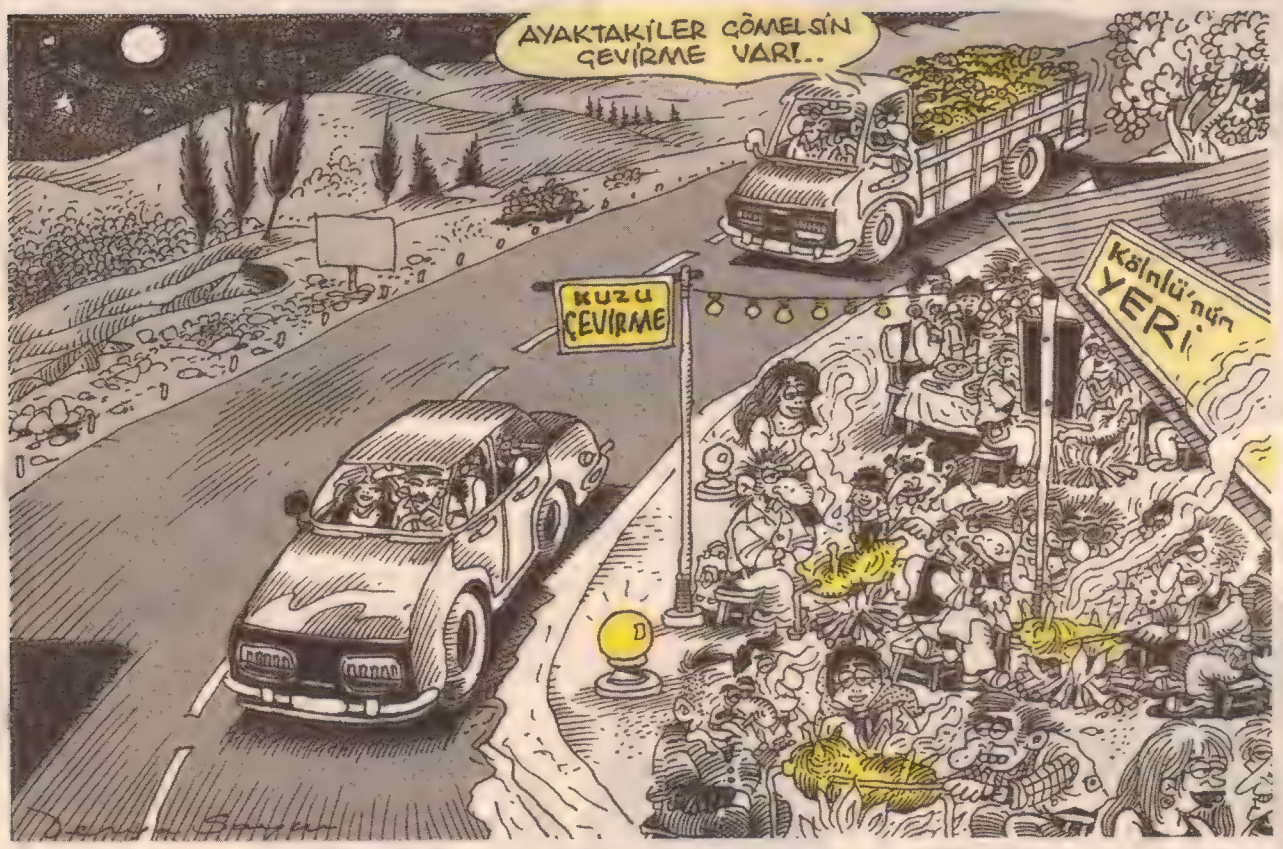

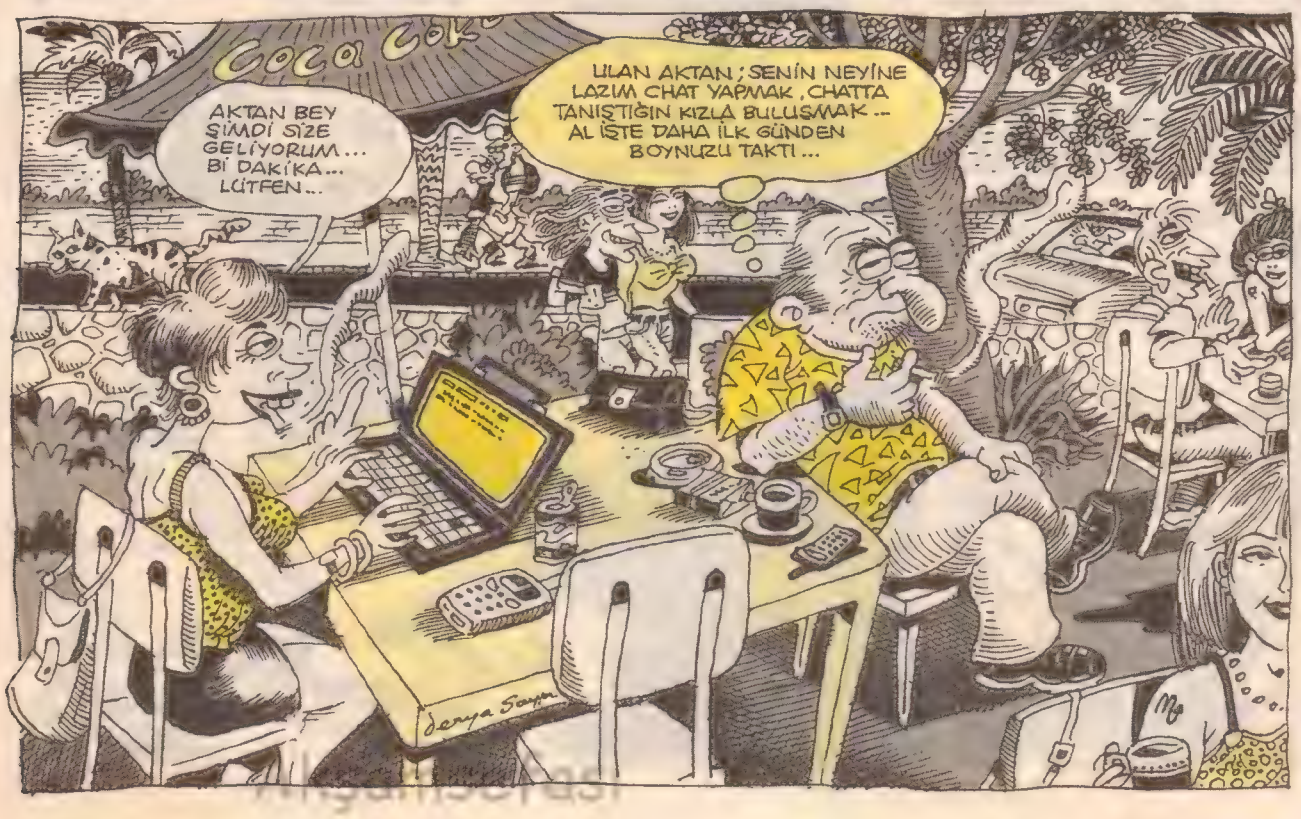

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo Sıkılhan, Bunalgül ben, Yılsonu Partisi için ne giyicaksın? Berfu'nun erkek arkadaşı var ya: Tomaç "Erkekler papyon takıcak" dedi, sen düşünüyo musun papyon? Yoksa yabanıllık edip sivitşört üstüne koyu keten kruvaze bi ceketle mi gelican? Hıı? Ay baksana sana "yabanıl" dedim diye kızmadın de mi? Ya özür dilerim biraz sert kaçtı galiba. Yabanıl diilsin esasen sen... Büzge senin için "Emo boy, artı, Luuzır cünyor" diyo. Bilmiyorum katagorize olmak ister misin? Ama bana kalırsa normalsin, yalnızca burcun yüzünden bi parça çekingen diyebiliriz, Balık duyarlılığı var sende. Ama balıklar da papyon takar bence. Gerçi Tomaç Akrep. Eee ne diyosun?

- Dediklerinden hiç birisi değilim Bunalgül. Hafızam dışında Balık'lıkla hiç bi ilgim yok. Merak ediyosan söyliyim: Burka giyip gelicem ben o partiye, ehehe.

- Sen "Burka" felan deyip benle alay geçiyosun ama dünyada parti veremeyen birsürü genç insan var! Onları bir düşünür müsün Sıkılhan, nerde kaldı senin duyarlılığın? Gazetenin pazar ekinde okudum. İran' da korku içinde gizli gizli parti verebiliyomuşun. Her neyse kısa kesicem Sıkılhan, eğer normal insanlar gibi papyon takıp da gelmezsen, molla rejimi yanlısı huşenk bi insansın sen! "Huşenk" İranca, argoda "gerzek" demek.

- Ne diyosun kızım sen manyak mısın? Deli gömleği giyip de gelicem, var mı?

- İlla bi sivrilik yapıcan di mi? Huşenk şey. Alternatif olucam diye huşenk oluyosun farkında değilsin. Ben ise içimdeki sesi dinleyen bi insanım. "Sınırları aş, yapabilirsin, dilediğin gibi ol" diyo bana bir ses. Ama "sıkılırım" diye papyon takmayan yabanıl bir boy friendle nereye kadar?

- Eee... Aşağıya doğru Bunalgül... Aşşaa...

- Güney'e mi diyosun?

- Hayır, Kasımpaşa.

- Alo koç naaber, Buğra ben. Partide sağlamız onu söyliycektim. Servis Şöförü Celil Abi "Arajman yapıp uçurucam sizi" diyo. Votkalı gazozdan, Kedibıyığı Otu'na, Delizigti Hapı'ndan, Odunvurdu Şurubu'na kadar her türlü olayı ayarlıycak Celil Abi. Kelle başı 30 Milyon topluyoruz.yalnız. Sen şimdi "Karşıyım, fıçı biradan başka takılmam, bok için" diye cavcav edersin ama bu parti, insan hayatında bi kere oluyo be olm. Şimdi kırmıycaz kafaları da ne zaman kırıcaz? Yanlış mıyım? Alo diyorum?

- Yok be hocam ne cavcav ediyim. Sen gel aşşa al parayı.

- Oldu hoca hemen zıplıyoruz Celil Abi'nin minibüsle. Yalnız aşşa dediğin, okulun önüne mi geliceksin, apartmanın orda mısın? Alo... Alo? Hüşşş... "Aşşaa" dediğin neresi lan? Alo. Örttün mü olm telefonu...

- Sıkılhan, alo, ben Bunalgül... Ben yılsonu partisine gelmiyorum onu söyliycaktım. Yaa yıvrançlar yaa... Daha parti olmadan "playlist kavgası" çıktı yaaa. Tomaç var ya hani akrep burcu olan, "Ben Power'den dicey çağırıcam, ska, funk ve triphop ağırlıklı çalıcak" dedi. Künker var, o yay, "Trash,speed, black ve doom metal'le seksenler çalmazsa ben ve arkadaşlarım alternatif parti düzenleriz" dedi. Olay büyüdü, Künker Tomaç'a "Olm, sen müzik baronlarının köpeğisin" diye bağırdı. Bunlar yumruklaşırken Büzge ağlamaya başladı Çisil kustu, ben panik atak geçirdim. Tam ortalık yatıştı derken, Hırgürkan geldi... Bak, onun burcunu bilmiyorum ama "ateş grubu" bişey olması lazım, her neyse, "Çılgın Sedat da çalınıcak ulan" diye bağırarak Tomaç'la Künker'e kafa attı. "Çalmazsanız döve döve etek giydiririm size" dedi. Çisil hem kustu hem ağladı, Büzge'yle ben bayılmışız. Yıvranç di mığ? Baksana, bütün bu olup biten karşısında sen ne diyosun Sıkılhan?

- "En uzak, ne kadar uzak" onu merak ediyorum Bunalgül.

sklhan@leman.com.tr

Atilla Atalay

TEREDALLI

PICTURES

CAN BARSLAN

ULU BİLGE

Azgın Nehir

2. Bölüm

ÖZET: Cinsel açlık çeken ulu bilge ülkenin erkeklerini azgın nehrin karşı kıyısına yollar... Bu tarafa en iyi yöntemle geçeni kendi yerine geçirecektir... Oysa amacı sahipsiz kalan hatunlarla oynaşmaktır.

Irmağı aşmak için herkes kendi aklınca yöntemler deniyordu...

CAT

AAA...

NEHRİN ALTINDAN TÜP GEÇİT, EN AKILLI VE GÜVENLİ YÖNTEM BU...YENİ BİLGE BEN OLACAĞIIIM.' HAHHAHAA...

AMA ÇOK YAVAŞ... BAŞKA Bİ YOL... BAŞKA?.

HIMMMM.' EVEET...

Aklına gelen şeyi kendinden bile gizleyerek gerekli malzemeyi toplamaya başladı...

ŞU NAYLON PARÇALARI İŞE YARAR EVET...VEE...TEL...GÜZEL ...

Bu arada ulu bilge kıyısında...

GÜZEL ELBİSEELEERİİİ GİYİP KUŞANACAAĞIIIMM... SENİN YANINDAN GEÇİP SANA BAKMAYACAĞIIIM...

HİHİHİİİ.:

TAAK TAK TAK TAAK! KAPINI ÇALACAĞUM...

ULAN YAMAK...NE BİTMEZ ENERJİ VARMIŞ BENDE BE FELSEFE, ÖZLÜ SÖZLER, FİKİRLER BOK PÜSÜR DERKEN MEĞER KASTIKÇA KASMIŞIM KENDİMİ...BEN IŞE GİDİYOM...SEN YATAK ODASINI BEKLE, KARILAR KAÇMASIN...

Azgın nehrin diğer kıyısındaki adam, topladığı öte beriyi tel ipliklerle sabırla birbirine dikerek birşey yaptı...

Diğerleri umutsuzca çabalayıp gitgide azalırlarken, o yaptığı şeyin içine balçık kıvamında ne bulursa doldurmaya başladı... En uygun malzeme çamurdu...

O şey, doldukça şekillendi... Bu...Dev bir tüptü...

Ve son mekanizmayı da kurunca aklında ki proje tamamlandı...

Karşı kıyıya yönelttiği tüpün ağzına girdi...

Ve bıçakla ipi...

DROOOCK!..

VJJJJJJY...

HİAAAAAA.'

Haftaya final...

canbarsian@superonline.com

Feyzi Özşahin

feyzi@leman.com.tr

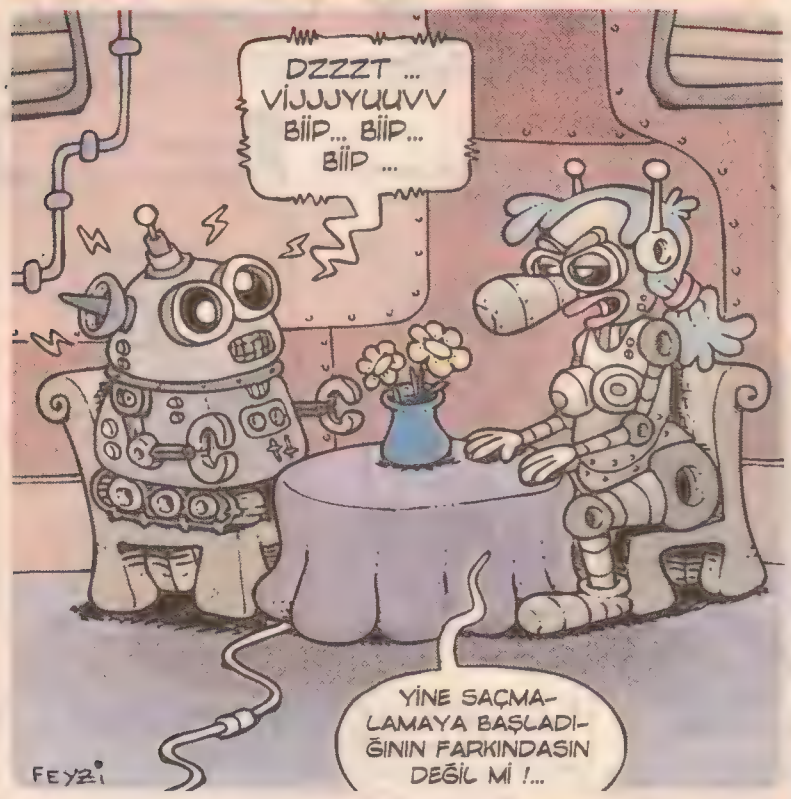

ÖZGE SAMANCI

Memleket Hikayeleri & edebiyat derslerine giriş NİHAT GENÇ

Dikkat Yazılı Var
Ahmet Gülüm & Kemal Gönen

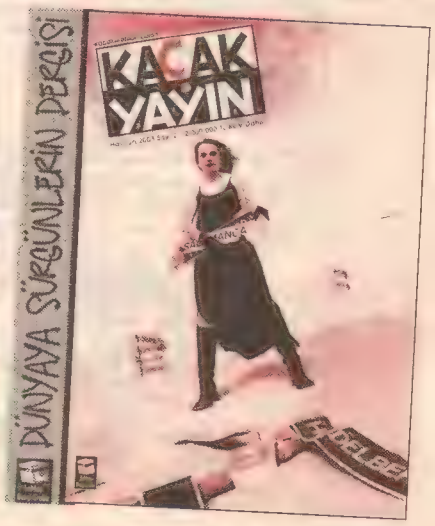

CEZMİ ERSÖZ

NE OLUR KONUŞ ONUNLA

Konuşmalıyız seninle. Şimdi yaz... Bu mevsimde insan, aslında ne denli mutlu olabilecekken o denli mutsuz olduğunu anlıyor. Öyle bir mevsim ki, sevinirken bile insanın içi acıyor. Öyle bir mevsim ki, umuda koşarken bile gecikmişliğini daha çok hatırlıyor insan. Arzularını arzuladıkça, içindeki boşluğun büyüklüğünü anlıyor. Kendisini hatırladıkça, kendisinin ne denli kaybolduğunu hissediyor.

Konuşmalıyız seninle... Nereye gidersen git. Hangi otobüse binersen bin. Bana kızdın ve tek başına tatile çıkmak istiyorsun. Gelmemi istemedin uğurlamaya. Akşamüstü bir şehri terk edip bir başka şehre gitmenin ne olduğunu çok iyi bilirim. Hele mevsim yazsa... İnsanlar hiç olmadığı kadar bencil ve kayıtsızsa... Hele sevdiğin insan ya içinde kayıp, ya da ardında kalmışsa... Bilirim, bir akşamüstü bir şehri terk edip bir başka şehre gitmenin ne demek olduğunu, çok iyi bilirim.

Ama bu acı, bu dağılma bana iyi geliyor, biliyor musun. Sen benden uzaklara gidince, ben seninle daha iyi konuşuyorum. Sen gidince içimde daha çok büyüyorsun. Buralardan, benden gidince bana daha çok yaklaşıyorsun. Sen benden gidince, rüyalarımda daha çok görüyorum seni. Seni, uzun, bitmek bilmeyen bir nehirde sürüklenirken görüyorum. Yeni doğmuş gibisin annenden. Küçücük ayakların, çırpınan ellerin... Soğuktan ve yalnızlıktan morarmış bedenin... Sürükleniyorsun nehirde. Yüzüne bakıyorum. Yüzün hep aynı. Sana aşık olduğum yüzün... O biricik yüzün... Ama bazen bebekliğine dönüyor. Öyle çaresiz ki... Durmadan ağlıyor. Sonra tekrar bugünkü yüzün... Benim ebedi yüzüm... Öyle acı çekiyorum ki rüyamda; durduramıyorum seni. Sürükleniyorsun. Bedenin çocukluğun; yüzün, aşkımın yüzü... Kurtulmak istiyorsun çocuk bedeninden, kurtulamıyorsun; yüzünden kurtulmak istiyorsun, yine olmuyor. Seni nehir boyunca takip ediyorum, kan ter içinde. Bu nehrin bir bittiği yer vardır elbet, diye düşünüyorum. Gece ve gündüz, nehir boyunca koşuyorum. Ama nehir bir türlü bitmiyor; sen durmadan sürükleniyorsun. O sırada, koyunlarını otlatan bir çoban kız çıkıyor karşıma. Bana el sallıyor; yanına gidiyorum. Avuçlarında sakladığı birşeyi gösteriyor bana. Ne var orada, diye soruyorum çoban kıza. Avuçlarını birden açıyor. Bir kuş... Başı bedeninden ayrılmış... Peşinden koşma onun, bak işte burada o, diyor çoban kız. Çığlık atarak uyanıyorum rüyamdan. Uyanır uyanmaz yanımda seni arıyorum. Yoksun... İlk kez bir boşluğa sarılmak bana bu denli acı veriyor. Yanımdaki boşluğa delice sarılıyorum, sen diye. Bomboş bir yatak... Sadece o hüzünlü, o kırılgan kokun... Başı bedeninden ayrılmış kuşun görüntüsü geliyor aklıma. Sen geliyorsun... Uzun zamandır ilk kez tutamıyorum kendimi ve kesik kesik ağlamaya başlıyorum.

Neden sonra, yatağımın kenarındaki cep telefonuma bakıyorum. Bir çağrı gelmiş. Bakıyorum, senin numaran: **"Sana haber vermeden yola çıktığım için özür dilerim. Varınca seni ararım. Geldiğimde herşeyi yeniden konuşmak istiyorum. Sevgimle..."**

Herşeyi konuşmak... Bunu ikimiz de çok istedik. Ama hep son anda bundan ikimiz de vazgeçtik. Eğer konuşursak, birbirimizi sonsuza dek kaybedeceğimizi düşündük. Eğer konuşursak, bir daha birbirimizin suratına bakamayacağımızı düşündük. Eğer konuşursak, o güne dek bütün yaşadıklarımızın hiçbir anlamı kalmayacağını düşündük. Bu yüzden bu konuşmayı hep erteledik. Hep erteledik o karanlık günleri. Ayrı odalarda, bir başımıza yaşadığımız o karanlık geceleri. Ayrı odalarda ve hep başkalarıyla geçen, o uzun ve karanlık geceleri hep unutmak istedik. O uzun ve karanlık geceleri... Ve sonra, bu geceler hiç yaşanmamış gibi davrandık birbirimize. Ne zaman bunu konuşmak istesek son anda içimizde bir ses bizi susturdu. Biz sustukça o karanlık geceler durmadan büyüdü. Biz sustukça içimizdeki korkular daha da büyüdü. Kimbilir kaç kez konuşmanın ucuna geldik; son anda, ilişkimiz bu gerçeği taşıyamaz korkusuyla sınıra geldik ve orada ikimiz de sustuk. Sustuk ve o karanlık geceleri ruhumuzun en gizli, en puslu, en muğlak yerlerine gizledik. Ne zaman o karanlık geceler aklımıza gelse bilmezlikten geldik. O anları, o saatleri hiç yaşanmamış saydık.

Aklımıza geldikçe yeniden hep en derine ittik. Geldiği yere.

Ve o geceleri bilmezlikten geldikçe, ilişkimizdeki o karanlık dünya giderek daha da büyüdü. Birbirimizi yitirmekten korktuk. Yalnız kalmaktan korktuk. Alışkanlıklarımız vardı; onları yitirmekten korktuk. Ve biz korktukça, içimizdeki yalan giderek daha da büyüdü. Ne zaman birbirimize duyduğumuz aşkı itiraf etmeye kalksak, aklımıza hep bu büyük yalan geldi. Ne zaman birbirimize özlemle sarılmaya kalksak, aramıza bu büyük boşluk girdi. Sonra bu büyük yalanı, bu giderek ve bize rağmen çoğalan boşluğu yok sayarak yaşamaya çalıştık. Hak etmiyordu, ama biz yaptık. Birbirimize duyduğumuz sevgiyi, o koşulsuz aşkı, içimizdeki yalanla, o durmadan çoğalan boşlukla yarıştırmaya başladık.

Sandık ki, aşkımız, birgün olur, o yalanı bize unutturur. Sandık ki, o ebedi sevgimiz, birgün olur, içimizde durmadan çoğalan o boşluğu kapatır. Unutturamadı sevgili. İstedik, ama kapatmadı. İçimizdeki yalan büyüdükçe, kapatmaya çalıştığımız o boşluk bizi içine almaya çalıştıkça paniğe kapıldık. Konuşmaktan korktukça, o karanlık gecelerle yüzleşmekten kaçındıkça hep dışarıya çevirdik yüzümüzü. Artık kendimize kanıtlayamıyorduk sevgimizi. İkimiz de o büyük boşluğu görüyorduk. Geri dönemiyorduk. Hep ileriye kaçıyorduk. Hep ileriye, hep dışarıya... Bizi, boşluğumuzu, yalanlarımızı, o durmadan sakladığımız karanlık gecelerimizi bilmeyenlere doğru kaçıyorduk. Artık kendimize değil, bizi bilmeyenlere anlatıyorduk sevgimizi, birbirimize ne denli çok aşık olduğumuzu...

Bazen birlikteyken oynuyorduk bu oyunu. Ama gözgöze gelmek acı veriyordu son zamanlarda. Ayrı ortamlarda, farklı insanların arasında birbirimizin gözlerine bakamıyorken, bakma olasılığı yokken, daha kolaydı sevgimizin büyüklüğünü anlatmak. Aşkımızın vazgeçilmezliğini... Biz artık birbirimize giderek daha zorduk. Başkaları daha kolaydı. Giderek... Öyle bir zaman gelmişti ki, artık birbirimize değil, aşkımızı başkalarına itiraf eder olmuştuk. O karanlık geceler orada öyle duruyordu ve sen, doğacak çocuklarımızı nerede ve hangi koşullarda yetiştireceğimizi soruyordun. Bu unutkanlık, bu bilmezlikten gelme bir an için bana iyi geliyordu. Ve ben de sana, imkansızlık ve parasızlık yüzünden yıllardır ağırlayamadığım dostlarımı ağırlamak istediğimi, bunu ancak senin sayende yapacağımı söylüyordum. Biraz daha para kazanmalıydık. Biraz daha imkanlarımız olmalıydı. Evimizi dostlarımıza açmalıydık. Sonra çocuklarımız olmalıydı. Sonra çocukları olan dostlarımız... Onlar bize gelmeliydi, biz onlara gitmeliydik. Hayatımız artık hafiflemeliydi. Artık geçmişi hiç düşünmemeliydik. Ömür güzeldi... Hele bizim ömrümüz onca şeyden sonra, onca karanlık geceden sonra, herkesin ömründen daha güzel olmalıydı. Örneğin, bir gece davet ettiğimiz onca insanın içinde ömrümüzü ortaya koyup, başkalarının ömrüyle yarıştırabilmeliydik. Ve bizim ömrümüz kazanmalıydı yarışı; bizim sevgimiz... Kaşla göz arasında... Dostların arasında... Hemen oracıkta... Birkaç alkışı hak etmeliydik. Hem onlara çok şey borçluyduk; bizi birbirimizle bırakmamışlardı. Hem biz de onları, o gece için bile olsa birbirleriyle bırakmamıştık. Kimbilir, onların ne çok gizledikleri karanlık geceleri vardı. Kimbilir, onların ne çok sakladıkları yalanlar ve giderek büyüyen boşlukları vardı. Biz onları yalanlarından kurtardık; onlar bizi o durmadan büyüyen boşluklarımızdan... Belki de bu yüzden çok sevdik birbirimizi. Belki de bu yüzden birbirimize geceleri daha rahat uyumak için sakinleştirici ilaçlar tavsiye ettik.

Farkındasın değil mi, herşey çok iyiyken, iyiymiş gibi yaparken ve tam vedalaşırken, insanlar insanları arabalarına uğurlarken, artık herkes birbirine depresyona karşı ilaçlar öneriyor. Bak bu bana iyi geldi, artık sabahları o cinnet hissine, nasıl desem, sabahları ansızın gelen o ölme isteğine bu ilaç iyi geldi, diyorlar. Herşey iyi gibiyken, aslında ortada hiçbir şey yok gibi görünürken, ansızın gelen o cinnet hissinin, o ölme isteğinin ne olduğunu en çok biz iyi biliriz sevgili.

Herkes gidip de bir başımıza kaldığımız o saatlerde, onca insandan, onca gizli itiraf, onca eksik yakarış, onca yarım kalmışlıktan bize kalan yine o karanlık geceler olurdu. Sonunda herkes, bize o büyük boşluğu, aramızdaki o durmadan büyüyen yalanı bırakıp giderdi. Herkes bizi o karanlık gecelerle baş başa bırakıp giderdi. Sonra sen sabah kalkar, en güvendiğin arkadaşlarından birini arar, onunla bir yerde buluşur, sonra söz bizim ilişkimize gelince de gözünü yumup ona beni ne denli imkansız, ne denli vazgeçilmez sevdiğini anlatırdın. Sanki daha dün gece benim yanımda değilmişsin gibi anlatırdın. O karanlık gecelerimizden hiç bahsetmeden, durmaksızın beni ne denli çok sevdiğini söylerdin ona. Bense, belki de sırf erkeklerin içip kahırlandığı bir yerde, onunla seni konuşabildiğim için daha çok sevdiğim bir dostuma, seni ne denli çok sevdiğimi anlatır dururdum. Senden hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimi anlatırdım ona. Onu, sana duyduğum sevgimle ağlatırdım. Öyle ki, o

HEYECAN VERİCİ SIRADIŞI GEZİ

Yazan: Haybeci Şensoy

Ünlü şair Orhan Kemal, geçen hafta bir semtine gitmem gerekti. Biliyorsunuz, bir semti seviyorsanız fiyatı bir ömre bedel. Neden mi? Elbette İstanbul'dan bahsediyorum. Eşim gideceğim yer varoşluk olduğu için yer çukur. Çıkarmayayım da dedim aşınmasın. Otobüs varmış, ona binerim. Dört çeker var. Otobüse dört çeker. Ama yazık dedim. Zaten duyuyordum otobüs otobüs. Neyse, ayak yoluyla durağa ulaştıktan sonra geleçıkıverdi bizim otobüs. Hoppaa! Kapısı üç tane! Yahu anladık biz bunu. Bir tanesinden biniliyor, hadi ya ikincisinden de iniliyor diyelim. Ya üçüncüsü? Ondan ne yapılıyor? Otobüse iki tane fiil var. Biri inmek, biri binmek. Beklemek için desek, ona özel yapılanmış durak diye bişey var. Zaten. Ev gibi merdivenleri var görünce... Zor tuttum gülüşümü.. İçinin ortası patika. İki taraf sinema gibi koltuk. Her yer dolmuş. Yer gösterecek bir görevli arasanız ki nebulaaa ne amenna?. Biletim var, yerime başkaları oturmuş. Biletimi bir hafta öncesinden yer ayırttım. Biletikste satılmıyormuş diye bindiğim duraktan bir hafta önce aldırarak çocuk yolladım. Bu şekilde ya "VY"dir ya da "YZ"! Ama asla "AB" değil, sanmıyorum yerimizin.

Binince içine yer yarıldı binmez olaydım. Ben, benim bulunduğum yerde duruyorum, önümde o da bayan ama ikisi de kadın. Arkamda esmeri. Penelope Kuruz Tom Kuruz'la beraberdi ya. Onun, aynı ona benzeyen ve seksi. Öbürü de Şaron Ston'un sarışını iyice. Beyazşin gibi. Bunlar ikisinin de sağ veya sol olarak elleri vücudumu mazur görün, devamlı her tarafımı, avuç avuç tutup el ile, çekiciyim ben de... Otobüs böyle bir şeyse, bakkala bile ben dedim onunla gitmek varmış. Hiç bölge bırakmadılar ellemeyen. İnmek için düğme var "Basınız" yazıyor. Ayağım taa oraya ben Rudolf Nurayev'miyim? Basamıyorum. Her tarafımı devamlı elleriyle. Düğme taa tepede.

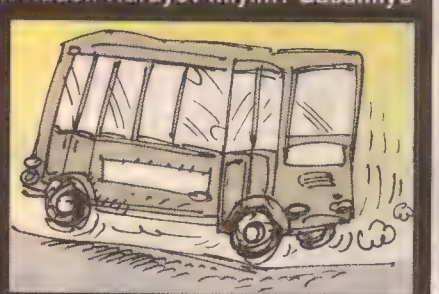

Neyse, durdu da indik.. İnanamadım ben vamp böyle güzel manken sanatçı duruşu yürüyüşü ne günlere kaldık karakolda hayret. 5 bin dolar, kredi kartlarım, hiç demezsiniz, dört çekerli ehliyetim ve bunların yankesici çetesi olduğunu...

da dayanamaz, derinlerden bir sevgili çıkarır, bana anlatmaya koyulurdu. Bir saat olurdu, bir cinnet saati... Yıkım ve kavuşma saatleri... Bu saatlerde kim sevgilisini anlatsa, o sevgili benim için sen olurdun. Her yitik sevgili sen olurdun. Ulaşılamayan sevgili kimse, işte o sen olurdun. Kim imkansız seviyorsa, kim umutsuz seviyorsa, benim için işte o sen olurdun...

Öyle anlar geliyordu ki, başbaşayken, biraradayken o karanlık geceleri konuşamadığımız için durmadan birbirimize yalan söylüyorduk. Birbirimizi yitirmemek için başkalarının arzularına sığınıyorduk. Başkalarının arzularıyla arzuluyorduk birbirimizi. Mesela ben, seninle daha arzulu sevişebilmek için, kimlerin senden hoşlandığını, hangi erkeklerin sana kur yaptığını soruyordum. Sen de bana sevişttiğim ya da sevişmek istediğim kadınları soruyordun. Gün geliyordu, artık sadece başkalarının bize duyduğu arzuları konuşarak sevişebiliyorduk. Artık sadece o kimsesiz arzular bizi ateşliyordu. Birbirimizle korkusuzca yüzleşemediğimiz için, başkalarının hülyalarıyla, o bize hep yabancı olan seslerle, başkalarından ödünç aldığımız o sahte arzularla gizliyorduk o karanlık gecelerimizi.

Oysa biliyorduk ki, olmadık yerlerde dost saydığımız insanlara anlattığımız biz değildik. Bizim ilişkimiz değildi. Biz o karanlık gecelerle hesaplaşamadığımız için herkesi durmadan bize çağırıyorduk. Herkese durmadan bizden bahsediyorduk. O karanlık geceleri anlatamadığımız için, herkesi bizim ilişkimizi bütün mahremiyetiyle, bütün gizli kalmış noktalarıyla tartışmaya davet ediyorduk. Ve bu çağrıdan cesaret alan herkes bizim ilişkimiz hakkında aklından geçen bütün yorumları yapıyordu. Öyle çaresizdik ki, kendimize yalan söylememiz yetmiyor gibi başkalarına da yalan söylüyorduk. Bizi çözdüklerini, bizi anladıklarını sananlarla birlikte, boşluğumuz ve yalanımız giderek daha da büyüyordu. İlişkimize onlardan çare umarken, kendi yalanımıza onları da ortak ediyorduk.

Bazı geceler, dostlarımızı uğurlayıp bir başımıza kaldığımızda, içimizdeki o karanlıkla yüzleşmemek için onları çekiştirmeye başlardık. Bazılarını dürüst ve sahici olmamakla suçlardık ve kızardık onlara. Biz kendimizi olduğumuz gibi ortaya koymuşken, onların yapaylığını ve gizlenişini sorgularken, ansızın o karanlık gecelerimiz aklımıza gelir, derinden utanır, bu utancı hissedince onlara daha çok kızmaya başlardık. Sanki bizim kendi içimizdeki yalanların çoğalmasında onların da payı varmışçasına kızardık. Sanki onlar böyle yalan yaşamasa, biz de böyle yalan yaşamayacakmışız gibi kızardık onlara. Sakladığımız, gizlediğimiz yalanlar ne kadar büyükse, herkesi aradan çıkarıp konuşmaktan çekindiğimiz şeyler ne kadar çoksa o kadar kızardık onlara. İlişkimizde bilmezlikten geldiklerimiz ve giderek büyüyen o boşluklarımız ne kadar çoksa o kadar kızardık.

Anlardık o karanlık geceler konuşulmadıkça sahteyiz ve uzağız birbirimize; söylediğimiz herşey aşk kitaplarından ödünç alınmış. Anlardık; ne zaman içimize inmeye kalksak, içimizde, bizim dışımızda, bizden ayrı, bizden uzak bir sürü yabancı konuk... İçimizde bir sürü davetsiz misafir... Anlardık; onlar bizden yalnız, biz onlardan... Ne zaman içimize insek ve içimizde kime sarılsak dost diye, o karanlık gecelerden daha uzak, o karanlık gecelerden daha yabancı bize.

Konuşmalıyız sevgili... Sen yokken, bir kadınla tanıştım. İnce ve zarif bir kadındı. Onunla insan nefsi üzerine konuştuk. Başımıza gelen bütün dertlerin, sıkıntıların, içimizdeki o bencillik, o sınırsız sahip olma duygusu yüzünden olduğunu konuştuk. Gece bende kaldı. Uzakta, çok uzakta bir sevgilisi varmış. Yıllardır onu düşünüyormuş. Ve işin acısı, sevdiği insanın bundan haberi bile yokmuş. Ama böyle daha iyiymiş. Onu özledikçe kendini eğitiyormuş: Onu özledikçe kendine daha çok yaklaşıyormuş. Bütün ruhu, bütün bedeni durmadan onu çağırıyormuş.

Sonra sevgilisini özlemekten yorgun düştü. Ona yatak serdim. Senin yıkadığın çarşafları serdim altına. Uyumaya hazırlanırken başını okşadım. Hafifçe öptüm aşkla yanan saçlarını. Odama gidip, sen ararsın, diye telefonumu açtım. Neden sonra, dalmışken onun sesiyle uyandım kınlgan uykumdan. **Yanında uyuyabilir miyim, izin verir misin**, dedi. Sustum, hemen yanıma geldi, sıcaklığıma, korkuma, boşlukta kalmış aşkıma sığındı. Kokusunu sana benzettim; öyle yalnızdım ki, onu öpmeye başladım. Ne olur, sadece sarıl, dedi, öylesine üşüyorum ki, sadece sarıl... Ve ona sarıldım, derin bir sevgiyle sarıldım. Sonra gördüğüm o rüyayı anlattım ona. Kafası bedeninden kopmuş kuşu... O çoban kızı... Ve sonra seninle konuşamadığımız o karanlık geceleri... Herşeyi, en ince ayrıntısına kadar... Sana söyleyemediğim ne varsa anlattım ona, gözyaşları içinde. O yabancı adamları... O ayrı ayrı odaları... O birbirimizi sevdikçe büyüyen boşlukları anlattım ona. Öylesine büyük bir tutkuyla dinliyordu ki beni, bazen, yoksa o sen misin, diye bakıyordum ona.

O bir başkasına aşıktı. Bense sana... O hiç dokunamamıştı sevgilisine. Bense o karanlık boşluğumuza... O karanlık gecelere... Sen nasıl beni, aşkımızı ve gördüğün rüyaları başkalarına anlattıysan, ben de öyle anlattım seni. O çılgınca akan nehri... O çoban kızı... Çoban kızın avuçlarındaki o başı bedeninden kopmuş kuşu bile anlattım ona. Gözleri tekrar açıldı. Gözyaşları içinde sarıldı bana. **Bu rüya benim rüyam**, dedi. **"Ben de sevgilimi hep böyle görüyorum. Başı bedeninden kopmuş bir kuş gibi görüyorum..."** Öyle bir baktı ki bana... Bütün kalbiyle, bütün deliliğiyle ve sanki son kez baktı. **Ne olur, konuş onunla,** dedi. **"Ne olur konuş, yoksa bu nehir bütün aşkları sürükleyecek peşisıra. Yokluğun ve anlamsızlığın peşisıra..."** Sonra tekrar sarıldı bana. O imkansız aşkı için sarıldı. **Ne olur, konuş**, dedi... **"Her şeyi konuş onunla. Sen ona kavuşursan, sen bedeni başından ayrılmış kuşu kurtarırsan, belki benim sevgim de kurtulur...**

Ne olur, konuş onunla..."

cezmiersoz@leman.com.tr

* **İstanbul Beyoğlu.** 20 Haziran Cuma günü saat 15:00'de **Eyüp ÖDP**'deyim. Merkez Mah. Atatürk Cad. No:38 Yener İş Hanı Kat:3. Tel: 0212 - 627 74 55.

* **İzmir. Eski Foça.** 28 Haziran Cumartesi günü saat 15:00'de **Eski Foça**'da **Hanedan Tatil Köyü Gençlik Kampı**'ndayım.

Akşam Servisi

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

İki Resim Arasındaki 7 Fark

At & Eşek

1. At yarışları tüm dünyada yaygındır... **Eşek yarışı diye bişey yoktur!..**
2. At, soyluluğu simgeler... **Safkan eşek diye bişey yoktur!..**
3. Kahve falında "at, murattır..." **Eşeğin falda bile yeri yoktur!...**
4. At, tarihimizin önemli hayvanıdır, avrat ve silahla beraber derin troykamızın elemanıdır... **Eşek, sapık emellerin kurbanı, "milli gelindir!.."**
5. "Atoğluat" ve "at tayı" diye küfürler yoktur... **"Eşşoğlueşşek" ve "eşek sıpası" vardır!...**
6. At, muhtelif partilerin sembolü olmuştur... **Eşek, sembol olmadığı gibi, bazen "akılsız seçmeni" nitelemek için kullanılır!..**
7. Atın Arabı, İngilizi vardır, globaldir... **Kıbrıs'ın ünlü "Karpaz Eşeği" bulunmakla birlikte, eşeğe altın semer vursan, eşek yine eşektir!..**

(Hadi hakkını yemeyelim, "eşek gözü" daha meşhurdur, bi tek bu konuda ata basar!..)

Gönül Adamı

bezginbekir@leman.com.tr
guneri@leman.com.tr

TEYZEMİZ SURİYE (2)

Nihat Genç

(Geçen hafta yazdığım Suriye gezisi notlarının ilkini okumamışsanız, bu yazı sizi kesmez, birşey ifade etmez.)

Golon Tepeleri İsrail işgali altında. Suriye'nin en büyük milli davası. Herifcioğullarının toprakları gaspedildi ve mayınlarla İsrail topraklarının sınırına alındı, sağ tarafınızda kilometrelerce tel örgü, ne bu diyorsunuz, İsrail'in mayın tarlaları. Dünya İsrail'in bu vahşi işgaline ses çıkartmıyor. Ortadoğu'da kızıl kıyamet de burda kopuyor. Golon Tepeleri, yedi-sekiz büyük yalçın dağ tepesinden oluşuyor. Haziran'da tepeler karla kaplıydı. Golon Tepeleri'nden akan kar suları, Filistin ve İsrail'in ovalarını, derelerini coşturuyor. Golon Tepeleri, "su davası" demek. Ayrıca Akdeniz'den gelen rüzgarları kesiyor. Böylelikle arka taraf, yani Suriye tarafında inanılmaz lezzette bir ılıman iklim oluşturuyor. Golon Tepeleri'ni işgal eden İsrail hızını alamamış bu cennet kasabaları yerle bir etti, taş üstünde taş koymadı. Suriyeliler yıkılan yüzlerce evi, bombalanan hastaneyi, açık hava müzesi yapmış, gidene gelene gösteriyor. Yerle bir edilen bu kasabayı görünce, sizin de evrensel bir davanız oluyor. İsrail'i hiç ama hiç affetmeniz mümkün olmuyor.

Türk parasının burda hiç itibarı yok, bir milyonluk alışverişte, yirmimilyon verseniz dahi almıyor, burun kıvırıyorlar, asıl şimdi„çok şaşıracaksınız, doların dahi yüzüne bakmıyorlar. Varsa yoksa kendi paraları. Çünkü Suriye parası yıllar boyu değeri hiç değişmeden duruyor, bir iddiaya göre otuz yıldır aynı. Paraları Suriye'nin gururu. Bizde dolar gösterince her yol açılır, Suriye'de Suriye parasını gösterince keyifleri yerine geliyor, her konuda artık anlaşıyorsunuz. Dolara ve başka paralara içinden çıkılmaz bir sıkıntıymış gibi bakmaları keyiflendirdi beni. Çünkü yıllardır batılılar bize dolar göstererek gözümüzde büyük adamlar gibi göründü, bizler Suriyeliler'e cüzdanımızı açıp dolarları gösterdik, hiç tınmadılar.. Ama Suriye esnafı doğunun tüm esnafları gibi çok pazarlıkçı!..

Halep ticari merkezleri, Şam, siyasi merkez. Rehberimize Suriye futbol ligini sordum. Bir yıl Halep şampiyon olur, dedi, bir yıl Şam. Biraz alaylı söyledi. Yani, sırayla şampiyonlukları Baas tarafından ayarlanıyor iması taşıyordu, bilmiyorum!

Suriye'de hayalimizin dahi alamayacağı sosyal huzuru bize özetleyecek bir sahneyle karşılaştık. Gecenin ikisi, boş durmayalım, Suriye'nin ateşli, hareketli mekanlarını ziyaret edelim, deyip, ünlü Emevi Camii'nin etrafındaki kahveleri, eğlence mekanlarını aradık. Emevi Camii'nin tam dibindeyiz, bütün kahveler-dükkanlar kapalı. Bir kahvenin önünde üç-dört kişi tavla oynuyor. Emevi Camii'nin duvarları dibinde üç çocuk aralarında kağıt oynuyor. Dilenci, hırpani, yoksul çocuklar değil. Bizim kolejli gibi, çok güzel traşlı, çok temiz giyinmişler. Gecenin bir vakti burda ne arıyorsunuz, dedik, okullar tatil, serbesiz, artık, dediler. Babalarının dükkanı kapatmalarını bekliyor olabilirler. Hadi maç yapalım deyip bir onlardan bir bizden karma bir takım kurmak istedik. Çocuklardan biri itiraz etti, hayır, biz Türkiler'e karşı oynayacağız. Biz yaşı elliye gelenler, on-onbir yaşlarındaki çocuklarla gecenin üçü maç yaptık. Yazar Ömer Laçiner birkaç iyi şut çektiyse de, çocuklar, Laçiner'in ayağından her defasında topu kaptı. Bir şaka-oyun olsun diye başladığımız maç, ilerledikçe milli hislerim coştu. Kaleye ben geçtim. Sinirle bizimkilere doğru oynayın, hata yapmayın diye bağırmaya başladım. İnsan şakadan da olsa yenilmek istemiyor. Arabiler'le Türkler'in maçı, hiç sormayın, fazlasıyla dokunaklı geçti. Çocuklarla dostluk için insan fazla bir çabaya ihtiyaç duymuyor. Baktım, ülkemizin şerefi elden gidiyor, büyük bir hezimete uğrayacağız, bir tarih felsefesiyle maçı tatlıya bağlamaya çalıştım.. Çünkü yorulduk. "Bakın çocuklar dedim biz Fatih Sultan Mehmet, siz, Selahaddin Eyyubi'nin çocukları, boşuna uğraşmayalım, bu maçtan galip çıkmaz!"...

Emevi Camii'nin arka sokakları büyülü, gizemli, dar ve birbirinin üstüne deve yükü gibi binmiş binalardan oluşuyor. Eski sokakların taşları eski bir halı gibi yıpranmış. Yıpranmış dokuları eski bir halı gibi desenleşmiş. Şam, Emeviler'in başkenti olunca Endülüs'ten Hindistan'a kadar yedi iklimin insanları buraya akıyor. Abbasiler'in Bağdat'ı kurmasıyla Şam siyasi başkentliğini kaybediyor. Şam'ın eski sokaklarına girince binlerce yılın daracık sokaklarının hiç kaybolmadığını, eski dükkan ve binaların el yazısı bir kitap gibi harf harf okunduğunu görüyorsunuz. Emevi Sarayı bir lokanta, ya da alem yeri. Bizim Hacı Abdullah gibi şık ve modern değil, doğunun büyülü kapları, tasları, bardakları, minderleri, süsleri, tabloları, sizi eski hayallerin içine sokuyor. Duvarda sazlar asılı. Duvardan ud'u kaptık. İstanbul'dan gelmiş bir deve kervanı gibiydik, yükümüzü, Emevi sarayına yıktık, yükümüz hasretti, fasıllara başladık.

Emevi Camii'nin arkasında ünlü nargile kahveleri, bunlardan en ünlüsü Nafura. Nafura'nın karşısında bir nargile kahvesi daha. Gidip gezdim içini. Kemerli, dehliz gibi odalar birbirine açılıyor. Böyle kahve bizde yok. Nafura kahvesi ve diğerleri, bizim İstanbul'daki Erenler dediğimiz Çorlulu Ali Paşa Medresesi'nin karşılığı, ama, Erenler'den daha hareketli, büyülü. Nargile kahvesinde bir büyük koltuk, o koltuk hep orada, sahnede. Her akşam bir adam geliyor ve her akşam bir hikaye anlatıp gidiyor. Bu eski İstanbul kahvelerinin de bir geleneğiydi. Şam'ın yazar-çizerleri buraya uğruyor, buradaki Türk öğrenciler de buraya takılıyor!

Emevi Camii, Şam'ın sadece manevi merkezi değil, siyasi merkezi de. Burada dört mezhep aynı anda namaz kılıyor. Dünyada dört mezhebin aynı anda saf tuttuğu başka camii yok. İslam toplumlarının ve islam kültürünün ilk büyük eseri. Emevi Camii'nin geniş avlusu, geniş ön cephesindeki ağaçlı süslemeleri, sütunları, kendinden sonraki tüm islam yapılarını etkiledi. Tüm dünyayı kucaklayan pırıl pırıl islam zekasının, müslümanların göğsünü kabartan muhteşem eseri. Eserin hiçbir çizgisinde kibir yok. Abartı yok. İslam toplumlarının belki de en sakin yapısı. Ancak burası bir turistik merkez değil. Canlı canlı yaşayan, soylu müslümanlığından zerre kaybetmemiş merkezi ibadet yeri. Buradaki kalabalık, Zeynep Türbesi'nde gördüğümüz siyah ipek giyinmiş çarşaflı-peçelilerle tam bir tezatlık içinde. Çünkü burada, hali vakti yerinde dediğimiz Şam'ın ileri gelenleri ibadete geliyor. Çok renkli insanlar gördük, Afrikalılar, Hintliler. dikkatimi çeken, yetmiş-seksen yaşında dedeler ki hiçbiri sakallı, eski elbiseli değil, tam aksine hepsi düzgün, traşlı, beyfendi insanlar, torunlarının elinden tutup cumaya getirmiş. Cuma günü tatil ve bir torun-dede bayramı. Yalnız Ermeni ve Hristiyanların dükkanları açık, pazar günleri de Hristiyanların ki kapalı.

Devamı 13. Sayfada

Akşamserası

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

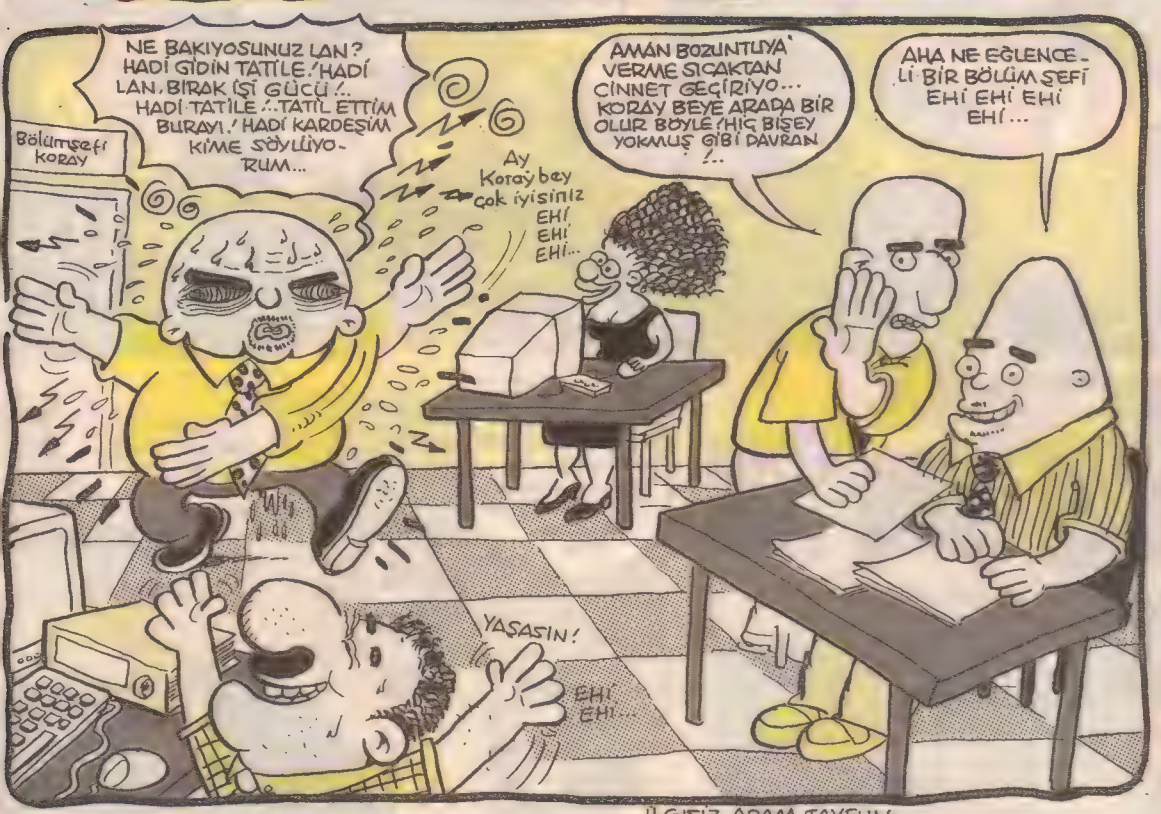

İLGİSİZ ADAM TAYFUN...

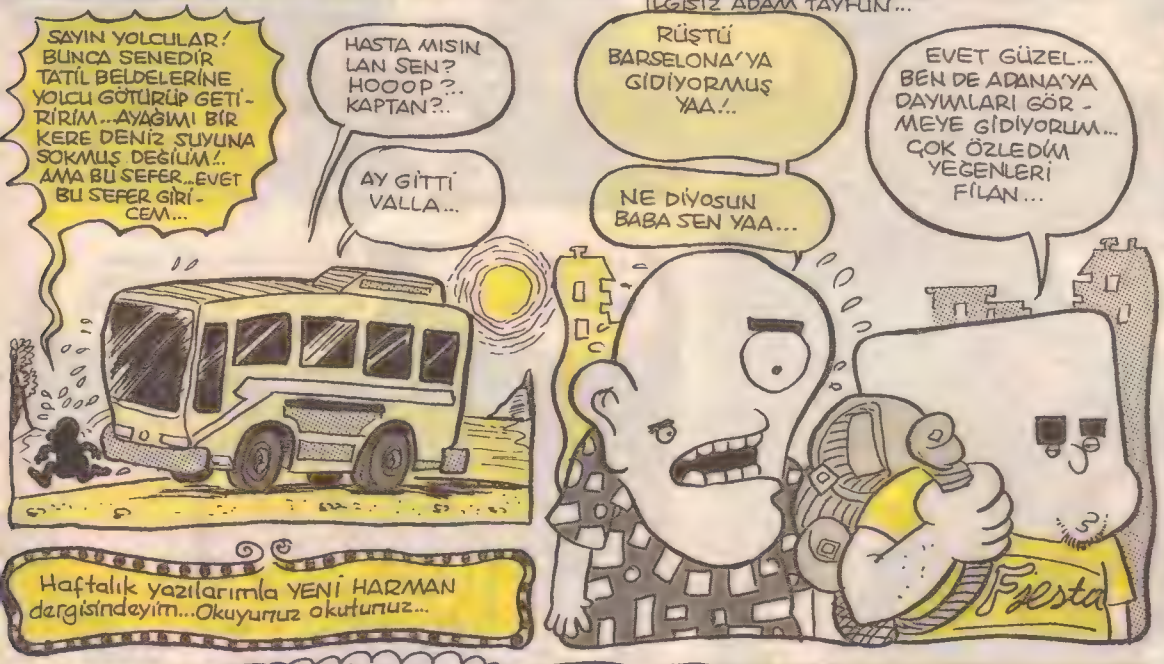

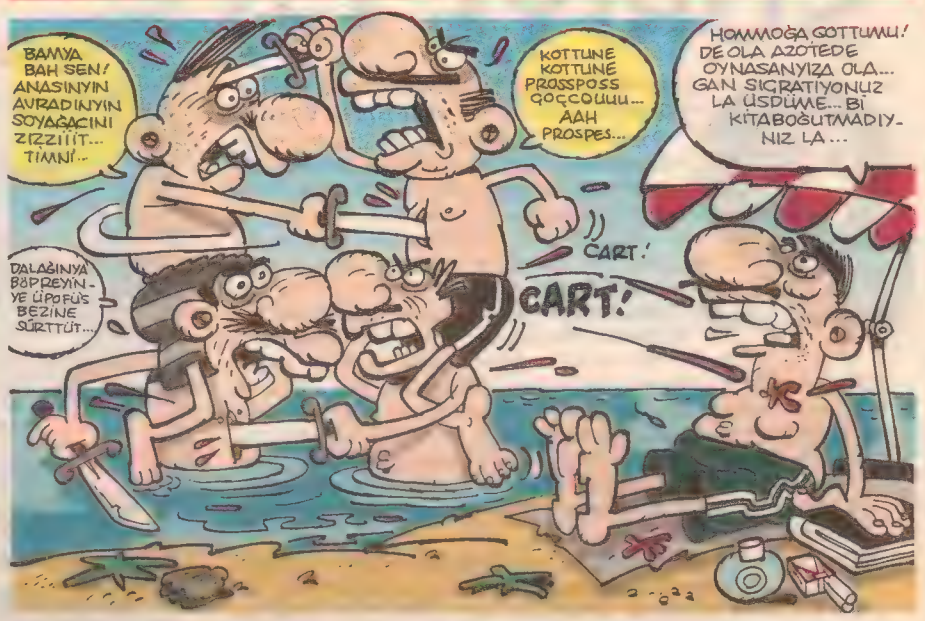

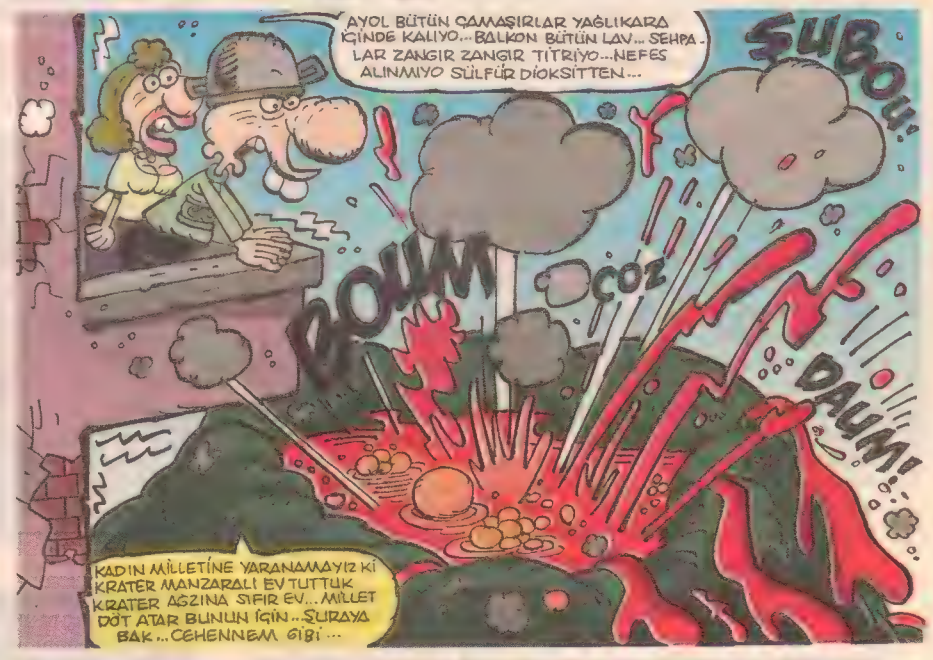

Arşivi

Zeynep Türbesi'ndeki Şii kalabalığı gibi ateşli değil. Serinkanlı bir cemaat. Emevi Camii'nin avlusu, mimarisi, İslam kültürünü üç kıtaya taşıyan kandolaşımının pompalandığı yer.

Baas yönetimi, hurafelere karşı savaş açtı, İslam'ı üfürükçülerden kurtarmak için devrimci mücadele verdi. Ancak birşeye müsaade etti, eski bir geleneğe. Emevi Camii sütunlarının birinin dibi, Hazreti Yahya'nın mezarı. Hazreti Yahya, yani Vaftizci Yahya. İsa ise şifacı diye anılır. Vaftizci Yahya'nın mezarı önünde bir yazı: Şifacılar. Şifacı dükkanı. Neye uğradığımı şaşırdım, yedi kör adam oturmuş, dua okuyor, şifacı dükkanında şifa satıyor!.

Şam'da müslümanlığı yaşayan, İslam'ın motoru olan kalabalık, sosyete, zengin bir kalabalık. Bizim ülkemizde müslümanlığı yürüten çoğunluk, yoksul, varoşta oturuyor dediğimiz insanlar. Şam'ın okumuşları, dil bilenleri, traşlı, düzgün, şık giyenleri, yani zenginleri Cuma'ya fazlasıyla önem veriyor. Emevi Camii'nden ayaklarını cuma günleri eksik etmiyor. Cuma demek, tam bir bayram. Bizde okumuş-zengin kalabalık fazlasıyla batılı adetlerin kurbanı. Burada bir uygarlık yaşıyor. Yazarlar toplantısında önce bunu söyledim, burada bir uygarlık yaşıyor. Bana, geçtiğimiz sene Suriye'yi ziyaret eden Papa'nın da gözleminin bu olduğunu söylediler, Papa, burada bir uygarlık gördüm, demiş.

Biz de cumalar telaş ve panikle ve bir hışımla kılınıp, aceleyle yerine getirilen bir ibadet. Bu topraklarda esnaf, halk, memurlar, cumaları, ama hepsi, çocuklarının elinden tutmuş cumaya getiriyor. Bizler bu duyguyu ancak bayram namazlarında yaşamak isteriz, bayram saatleri de çok erken bir saat, kimse çocuğunun uykusuna kıyamaz.

Emevi Camii avlusu insana huzur, rahatlık veren çok geniş bir mekan, çocuklar gün boyu avluda oynuyor, tam bir çocuk bahçesi. Küçük bir ziyaret için geldiğiniz bu avluda, yapının, sütunların, süslemelerin, minarelerin insanı ikna edici yumuşak telkini ruhunuza işliyor. Uzun uzun avluda oturmak, dışarı çıkmak istemiyorsunuz. İnsan burada sıkıntı, gerilim, telaş tanımıyor. Taşların ve avlunun derin muhabbeti bu. Mimarinin ilahi sohbeti. İslam kültürünün sanlışı. Mimarinin ayetlerden güzel olduğunu asla söyleyemeyiz, ama, mimari, ayetler ne söylemişse, insanlar, siyasetçiler ve hükümdarlarından daha güzel anlamış, yapmış. Keyfe, şatafata, lükse değil, ruhlara saltanat! İslam mimarisinin ilk büyük örneğini ince ince tanıyoruz. İslam camiileri içinde genişlik-açıklık hesapları en iyi hesaplanmış yapı. Matematik ve geometrinin büyüsü. Açıklık-genişlik, avluya ya da camii içine girince, insan kalbini, ruhunu açıyor, orada durdukça bu geometri sizi genişletiyor. Bu matematik-geometrik büyü, kendinden sonraki tüm islami yapıları uygarlığın ilk büyük habercisi gibi kendine benzetiyor. Bu uygarlık hala capcanlı.

İşte atom bombalarını buraya atmak için Amerika kapıda bekliyor!..

Zeynep Türbesi'nin arkasında mezarlık, büyük demir kapısı ziyaret saati dışında kapalı. Demir kapının önüne geldik, zınk diye durduk. Üç tane, siyah çarşaflı ve yaşlı İranlı kadın yumruklarıyla ve can havliyle kapıya vurup bağırıyor: "Ya habip! Ya habip!".. Kadınlara yaklaşıp sorduk, "kimi arıyorsunuz?".. Yaşlı İranlı kadınlar hep bir ağızdan: Ali Şeriati! dedi..

Ali Şeriatı ismini hiç beklenmedik bir anda duyuncu gözlerimden yaşlar boşaldı, kendimi koyverdim. Ali Şeriatı'yı gezimize katılan herkes tanıyor. Nerdeyse tüm kitaplarını okuduk. Marksist bir yazardı, İran Devrim günlerinde devrime yazılarıyla güç verdi. "Hergün Aşure, Her Yer Kerbela" onun sloganıydı, dilimizden düşmezdi. Batıda okumuş Ali Şeriatı Londra'da ölürken, mezarının Zeynep Türbesinin yanına istemiş. Marksist bir yazara İranlı, çarşaflı, yaşlı kadınların büyük ilgisi, onun mezarını bir "türbe" gibi kutsayışları bir duygu bombasıyla vurulmuş gibi gözyaşı seline çevirdi bizi.

Halkın yazarlarını, üstelik marksist bir yazarını bir türbe gibi sevmesi, ta İran'dan on-onbeş araba dolusu kadın-çocuk-ihtiyar dolup dolup buraya gelmesi, bizim uzaklarda ölmüş yazarlarımızı hatırlattı. Yılmaz Güney nerde yatıyor, Mehmet Akif nerede öldü, Nazım Anadolu'da bir ağacın dibini istedi!..

Cumhuriyet'in ilk yıllarının en klas yazarı Yakup Kadri! Fevkalade Fransızcası, Marcel Proust çevirileri hala baştacı. Yüzyılımızın en büyük üç yazarı kim dersek, biri mutlaka Yakup Kadri'dir. Nur Babası hala muhteşemdir. Şık giyinen, ince zevkleri olan bir yazarımızdı. Vasiyetinde beni bir yıkık köy evinin kerpiç duvarı dibine gömün diye vasiyet etti! Doğunun yazarları böyledir, batının yollarında hayatları geçse de, ölmeye yakın, bir türbe kenarı, bir yıkık köy evi ararlar! Yakup Kadri'nin ailesi bu vasiyeti yerine getiremedi, çok uğraştı, yıkık bir köy evi, kerpiç duvar bulamadı. Sonunda mezarına, yıkık bir kerpiç duvar maketi yapıp, vasiyeti böyle yerine getirdiler!

Bir ülkenin yazarları marksist olabilir, batıcı olabilir, çok süslü kravatlar ve alışmadığımız elbiseler giyebilirler, elbise değiştirir gibi fikir değiştirebilir, ama öldüklerinde, o yazarların kemikleri, o büyük vatanın toprağı, bedenidir. Birgün ülkenize yeniden istilacılar girdiğinde, topunuz tüfeğiniz yetmez size, o soylu yazarların sözlerini, şiirlerini, heyecanlarını arayıp, dursunuz..

Komşu ülkelere giden gazetecilerimiz başörtüsü fotoğraflarıyla bir doğu resmi oluşturmayı pek seviyorlar. Başörtüsü onlar için bir kara leke. Nerdeyse, günah. Kendileri başlarını açmış akıllarınca modern olmuşlar. Ve batılı efendileri onlara modernizmi başörtüsü üzerinden ölçmeyi öğretmiş.

Suriye'nin baası bizim kemalistlerden defalarca sert, Suriye'nin şiileri de bizim en sert müslümandan daha katı, radikal, ama kardeşçe yaşıyorlar. Mesafelerini biliyorlar. Bunu Filistin'de de görüyoruz. Hamas, Arafat'ı laik olduğu için sevmez ama liderim diye baştacı ediyor. Laikler-müslümanlar milli davalarında kolkola. Çünkü, laiklik tartışması sadece İsrail'in işine yarıyor, başörtüsü fotoğrafı çekenler İsrail'in ajan gazeteciliğini yapıyor. İsrail'in laik-müslüman çatışmasını zevkle ve kolaylıkla karıştırdığı ülke: Türkiye. Başörtüsü kavgası asla bir modernizm kavgası değil, tam anlamıyla İsrail'in çemberindeki ülkeleri paramparça etme kavgası! Bir an için, ülkemizdeki müslümanlar ve kemalistlerin mutlulukla kolkola girdiğini düşünün, ortaya çıkacak dev fotoğraf, bir imparatorluk kadar büyük olacak!

Gazeteciler-yazarlar lokalinin girişindeki Amerikan bar ağzına kadar viski dolu. Büyükçe dikdörtgen masanın etrafına aramıza çevirmenleri alarak dizildik. Bildirimizi okuduk. Özetle: Yoksul ve mazlum ülke aydınları biraraya gelmeli, Amerikan saldırılarına karşı kültürel bir cephe kurmalı!. Yazarlar karşılıklı söz aldı. Heyecanlı, hararetli konuşmalar, alkışlarla kesildi. Sağımdaki yazar elli yaşlarında, Jitan içiyor, bizim Peyami Safa'ya benziyor, çok ünlü gazetecileriymiş. Heyecanlı bir konuşma yaptı. Solumdaki yazar Filistinli, nedense durduk yerde dönüp dönüp birbirimize sarıldık. Biraz önümde şık bir yaşlı bayan, sarışın, onlarca tarihi romanı var. "Seksen yıldan bugüne Türkiye'nin ülkelerine en anlamlı ziyaret olarak gördüler!"..

Tarihi roman yazan kadına: "Seksen yıl önce tespih koptu ve herbirimiz dağıldık" dedim, yaşlı kadın ağlar gibi oldu. Yanımdaki heyecanlı Filistinli yazar, buraya neyi hesaplayarak, geldiniz, dedi. "Biz buraya düşünerek değil, ağlayarak geldik!" dedim. "Atom bombalarına karşı sarılmaktan başka çaremiz kaldı mı?" dedim. Ve mikrofonu elime aldığımda: "Ülke-

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

harala gürele

daral@leman.com.tr

ÇARÇAR

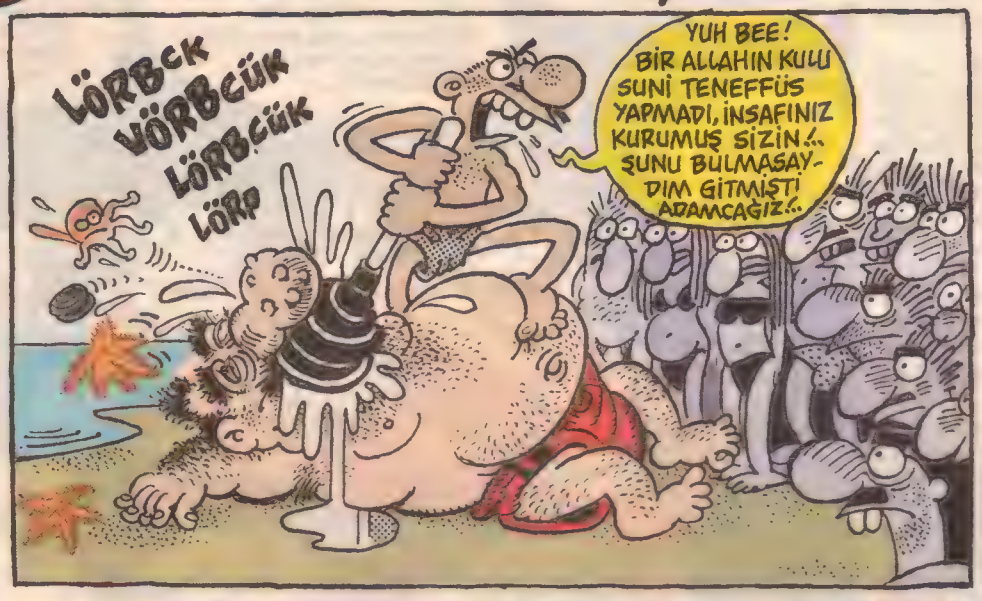

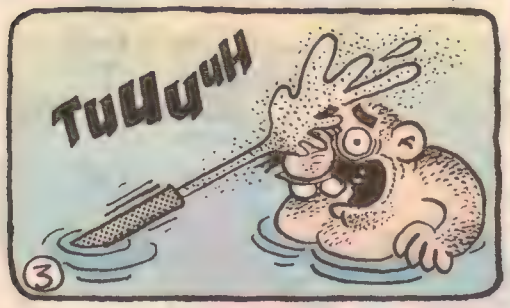

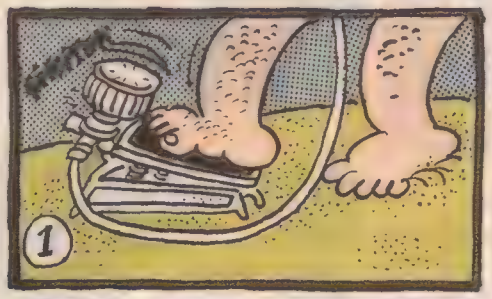

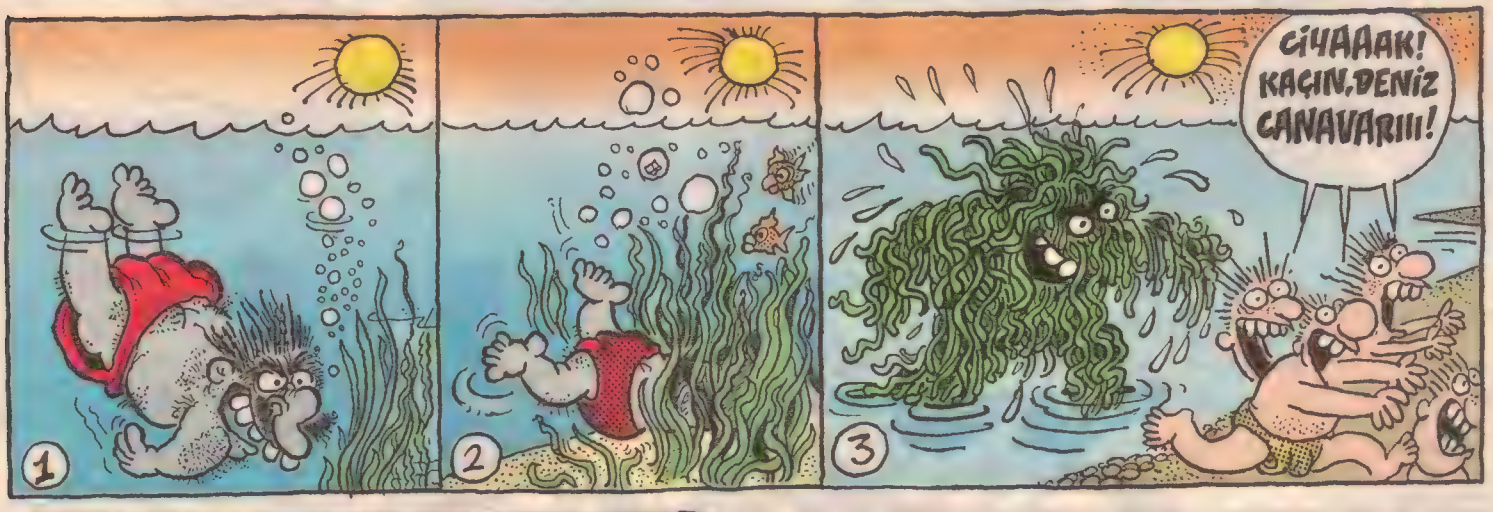

AYRINTILAR

METİNEİDAN

Öyle biçimli ve güzeldi ki; bazen uzaktan seyrederdim onu, yanına yaklaşmadan. Diğerlerine kıyasla, farklı bir duruşu vardı hep. Aslında basitti belki, hattâ sıradan bir görünüme sahipti diyebilmem de mümkün. Fakat, mutfaktayken o, arkasından usulca yaklaşıp, ince beline dokunduğumda, daha önce hayatıma girmiş olan az sayıdaki hemcinslerinden değişik bir çekiciliği bulunduğunu o an farkeder, garip bir haz duygusuyla, pembe ve pürüzsüz, cam gibi tenini sıvazlardım.. Muntazam bir dağılımla, çok delikliydi. Yani, öyle sadece iki üç tanecik deliği yoktu. Sallayınca, rahat akardı. En muhteşem tarafı ise; pembe plâstikten, yumurta biçimli kapağının üzerinde, ayn bir kapak daha mevcuttu. Bu koruyucu kapağın iç kısmındaki sivri uzantılar, kapak kapatıldığında cam bölmenin üzerindeki deliklere oturur, böylece deliklerin nemden ve tortudan tıkanması önlenmiş olurdu. Kısacası, çok sevdiğim bir tuzluktu. Ve birkaç hafta önce, elimden düşerek, kırıldı..

Anaanemden bana hâtıra kalan bir fincanım vardı; o kırılınca da böyle hissetmiştim. Aylarca, başka bir fincandan kahve içemedim.. İyi de, bu alt tarafı bir 'tuzluk' kardeşim; manyak mısın ya!. Evet, öyle söyledim zaten. Saçmalama lütfen dedim; git, al başka bir tane tuzluk işte. Ne farkeder?. Sormayın! Çok şey farkeder. Ah dostlarım, bir bilseniz, o tuzluğun benim için neler ifade ettiğini. Yalnız başıma kurduğum sofralarda, içtiğim çorbalarda, kimi zaman bir araya toplandığımız arkadaş yemeklerinde, sabah tostlarında, domates salatalarında, onu tutup sallayarak karşıladım hep tuz ihtiyacımı. Öyle narin akardı ki, ne fazla naz ederek, ne de birdenbire terbiyesizce dökülerek. Elime de tam oturmaktaydı hani; sanki vücûdumun bir parçasıymış gibi.. Şimdi, onsuz geçen öğünlerde, süratle yenen akşam yemeklerinde, elimi o kocaman ve derin, iğrenç tuz kavanozuna daldırıp, bir tutam tuz almaya çabalamak o kadar ağrıma gidiyor ki.. onu her akşam hatırlamadan yapamıyorum. Kırılıp gittiğini kâbul edemeyip, aynısının tıpkısını, en azından bana görünüşünü anımsatacak bir benzerini arayıp durdum sürekli. Fakat öyle anlamsız ve gudubet tuzluklar vardı ki etrafta, hiçbirini de beğenemedim.

Bunları; şu zavallı ve üzgün hatıralarımı, yalnızca sizinle paylaşabiliyorum. Beyhude bir hevesle girdiğim, lüks bir porselen ve hediyelik eşya mağazasındaki tezgâhtara da söylemek isterdim aynı şeyleri. Ne var ki, yapamadım. Beni anlayacağından şüpheliydim. Raflardaki tuzluklara göz atarken, biraz fazla oyalandığımı farkedince, "Kafamdaki tuzluğu seçmeye çalışıyorum," diyebildim, "Biliyorum, belki garip ama, böyle bir takıntım var işte." Gene de bir karşılık vermeye gayret ederek, "Doğrudur, haklısınız," dedi genç satıcı. Elbette iyice anlamamıştı, hattâ küçük bir alay sezmiştim. Üstelik takıntı filan da değildi benimkisi. Çaresizce de görünse, çok sevdiğim bir tuzluğun hayâlini her tarafta anyor, onun anısına bu şekilde saygı gösterdiğimi sanıyordum.. Porselen mağazasının raflarında, türlü biçim ve renklerde tuzluklar vardı. Çoğu da, ikili olarak satılmaktaydı; bir teki karabiberlik olarak herhalde. Benim karabiberliğim vardı ama. İsteksizce elime aldığım kristâl bir tuzluğun, sorduğumda, 'kırkbeş milyon lira' olduğunu söyledi genç satıcı. İtalyan mı, İspanyol mu ne, öyleymiş, ithal malıymış yani. "Ah! dedim; ne İspanyol, ne de Paşabahçe, ister Bohemya, veya Osmanlı cam işçiliği ürünü olsun! Hiçbirinde benim sevgili tuzluğumun ifadesi ve şekli, özellikle o nem koruyucu özel çıkıntıları yoktu! Hattâ o kadarı da umrumda değildi, sadece onun gibi biraz sevimli olabilseler yetecekti. Vakitlerini aldığımı söyleyerek, ayrıldım mağazadan. (Şunu da itiraf etmeliyim; çaresiz kaldığım bir gün, tekrar uğradım oraya; biraz ilgimi çekmiş olan ahşap bir tuzluğa baktım. Ama yine beğenmeyerek, genç satıcının şaşkın bakışları arasında bir kez daha uzaklaştım.)

Bütün dükkânları dolaştım, eski eşya pazarlarını, züccaciyecileri, halk pazarlarını, çarşıları pasajları. Fakat bulamadım.. Sevgili dostlarım, sanılmasın ki, görünüşe önem veren birisiyim ben! Gerçi herkesler kadar görünüşe önem veririm elbet. Güzellik ve biçim, Tanrının bir tezahürüdür belki. Fekat bilirim ki, içtenlik ve ruh daha önemlidir. Yemeğime lezzet katmak için herhangi bir tuzluğu, dördüncü sınıf lokantalardaki kaba metal şeyleri, hattâ sütlü mısır satıcılarındaki kocaman plastik tuz kaplarını da kullanabilirim! O açıdan bir sorunum yok. Ama söylediğim gibi, benimkisi sadece bir arayıştı. Aşkı aramaktaydım belki. Aşk arayışına benzetiyordum bu tuhaf çabamı. Biliyorum, bıyık altından gülecek, ah zavallı şapşal diyeceksiniz bana. Olsun, deyiveriniz! Sizin diyeceklerinizden inanın hiç de gocunmam, alınmam. Fakat şu kadarını da söylememe müsade ediniz lütfen; bendeniz, eski eşyalara çok fazla saygı göstermekteyim. Bit pazarlarından, eski fakat temiz teyp-kasetleri bulur, içlerindeki henüz kaybolmamış müziğin son bir iki yılını, beraber geçiririz. Bozuk lambalar, aplikler bulur, kırık duylarını onararak, tavanıma duvarıma asarım. Onların küçük, yalnız ruhlarını yanıma katarım böylece.. Neyse, şindi bunlarla fazla vaktinizi de almayayım; başka bir gün, merdivenle aşağıya inilen, büyük bir tuzlukçu mağazasına rastladım!

Mutfak gereçleri satılan normal bir mağazaydı tabii. Ama o kadar çok tuzluk görünüyordu ki vitrinde, basamakları inerken, tuhaf bir sevinçle dudaklarım titredi, dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Mağazanın uzunlamasına bir rafı, komple tuzluk, baharatlık, şekerlik filan doluydu. Heyecanımı körelten tek şey, yanımda gezen satıcı oldu. Satıcılar niye böyle yapar ki? Biliyorum kötü bir maksatları yok, sadece yardımcı olmak niyetindeler. Belki de patronları buna zorluyor onları, 'evlâdım müşteriyle ilgilensene lan' diyerek. Fakat yanımda kimsenin olmamasını, gönlümdeki tuzluğu bulduğumdaki abartılı sevincimi tek başıma yaşamayı istiyordum. Veya tam aksi, bulamadığımda, tarifsiz kederimin ve aptalca şaşkınlığımın farkedilmesinden ürküyor; ayrıca satıcının, "bakın, şu nasıl?" şeklindeki anlamsız ısrarlarıyla karşılaşmaktan da çekiniyordum.. Ben de sakince, heyecanımı belli etmeden, bir yabancı, bir misafir gibi dolaştım tuzluk raflarını.. Ve maalesef, yarım saat bakındığım halde; bulamadım gene! Dilim de tutulmuştu sanki. Özel bir açıklama cümlesi sarfedemeden, sadece iyi günler dileyerek ayrıldım oradan.. Arayışımın son demlerindeydim artık.. Yorulmuştum! Bakmak, sormak, aramak, anlamak istemiyordum. Kendimi tamamen salıp bıraksam, parmaklarımı vahşice daldıracağım o derin tuzluk kavanozuyla da idare edebilirdim. Ama hâlâ yaşantıma saygım vardı! Bir tuzluğa ihtiyacım olduğunu biliyordum. Aradığımı bulamasam dahi, aynı görevi görebilecek bir tuzlukla yetinmeli, hayata tutunmalıydım!. Ertesi gün, fazla düşünmeden, yoluma ilk çıkan mutfak malzemeleri dükkanına girdim! Tuzluksuz yaşamaktan bıkmıştım artık.. Girdiğim dükkânda, sadece iki çeşit bulunan tuzluklardan (biri iğrençti, kola şişesi biçimindeydi) diğerini, daha sâde olanını seçtim, paket yaptırtarak çıktım dışarı...

Şimdi evde, karşımdaki mutfak tezgâhında, karabiberliğin yanında duruyor! Mavi bir plastik kapağı, ve köşeli bir cam gövdesi var. Eski tuzluğuma hiç benzemiyor doğrusu. Ama zamanla kendisini çok seveceğime, alışacağıma inanıyorum... İşte dostlarım, bir tuzluk maceram da böylece sona ermiş oldu! Belki bir gün karabiberliğim de talihsiz bir biçimde kırılır, onunla ilgili birşeyler anlatmak zorunda kalırım size... Haa, bu arada, yeni tuzluk oldukça güzel akıyor, hiç sorun çıkartmıyor bana. Arkadaşlarımla toplanacağımız bir akşam yemeğini gözümde canlandırıp, yeni sevimli tuzluğumu kendilerine takdim edeceğim günü, sabırsızlıkla bekliyorum..

lerimiz arasında mayınlar olabilir, ancak, yazarların zihninde-kalbinde mayın olamaz. Bizler zihnimizden mayınları kaldırırsak, onbeş-yirmi yıl sonra kimbilir bu mayınlar ülkelerimiz arasından da kalkar!"...

Yazarların konuşmalarında "neden bu kadar geç geldiniz?" gibi sitemler vardı, "biz aynı halkların çocuklarıyız bu kadar uzak düşmek bize yakışmaz" dediler... Artık birbirimize ne söylesek karşılıklı ağlıyor ve sarılıyoruz.

Suriyeli yazarlarla, çevirilere ağırlık vereceğimizi ve ortak toplantılara katılma kararı aldık, ancak, memleketimize de bir katkımız oldu. Bizden hemen sonra Beşar, işadamlarını Türkiye'ye gönderdi. Ali Coşkun'la görüşme yaptılar, yediyüz milyon dolarlık alışverişimiz iki milyar dolara çıkabilir, dediler... Suriyeli işadamı kafile başkanı: "bugünlerde gelişen Suriye-Türkiye ilişkileri..." deyince...

Ayrıntılara indiğimizde de anlatılacak çok şey var, diyelim, Agos Dergisi'nden arkadaşımız Hrant Dink, hemen Ermeniler'i buldu, konuştu, hasretle dertleşti.. Hangi Ermeniyi gördüyse burada çok iyiyiz, çok mutluyuz, dediler... Halep'te ünlü Ermeni tarihçi Toros beyle onun sayesinde tanıştık. Yetmişe yakın kitabı var, yetmişbeş yaşında ama bir delikanlı gibi dinç, Nazım Hikmet'i anlattı bize. Amerika'ya yirmi defa, Kuzey Afrika'ya daha fazla seminerler için gidip geldi!..

Yazarlar toplantısında beyaz saçlı altmış yaşlarında bir adam, içinizde Çerkez var mı diye bağırdı, Türkçe... Şeref Abaza'ymış adı.. Adamı sevdim, Türkçe uzun uzun konuştuk.. Ülkeme döndüğümde Şeref Abaza'nın kim olduğunu yazar Aydın Çubukçu'dan öğrendim. Şeref Abaza, Türkiye'de Suriye casusu diye tutuklanır ve hapishanede yıllarca yatar. Birgün mahkumlar kalktıklarında Şeref Abaza'nın yokolduğunu, kuş olup uçtuğunu görür. Muhtemelen Suriye'yle takas yapılıp, Şeref Abaza Suriye'ye iade edildi...

Ayrıntı dedik, II.Dünya savaşında bir grup Nazi subayı Suriye'ye kaçar, adlarına "Odesa grubu" diyorlar, Almanya'da kaybettikleri yahudi savaşına burda devam ediyor, Yahudiler'e karşı Suriye cephesinde, kurumlarında, bürokrasisinde çalışıyorlar!.. Buna benzer bir yığın hikaye.. Fast food'u "kolay yemek" diye çevirmeleri de hoşuma gitti...

İslam tarihinin uluları Ebu Hüreyre'nin, Bilali Habeş'in, Muhiddin Arabi'nin mezarlarını ya kaçırdım ya vakit bulamadık. Alışverişe de vakit kalmadı, herşey felaket ucuz. Taksiler, oteller, lokantalar bedava. Türkiye'nin dörtte bir ucuzluğunda. Düşünün, tam teşekküllü altı kişilik bir masa, çok lüks lokanta, yedi sekiz meze tabağı, altı kişilik Halep kebabı, altı kişilik patlıcan kebap, içkiler, meyve suları, toplam fiyatı: Türkiye parasıyla otuz milyon!.

Türk dil araştırmaları için dikkate değer tesadüfler de yaşadım. Bir edebiyatçı olarak ben, köylere yaptığım gezilerde amatör olarak halkın diliyle ilgilenirim. Mesela, köyün ihtiyarlarını konuşuğa tutarak sade ve yalın Türkçe'nin gücünü-yapısını aklımca çözmeye çalışırım. Üzülerek söyleyeyim, birçok yaşlımız TV seyretmekten dili Reha Muhtar'dan beter durumda. Kendilerinden atasözleri, deyimler, ya da, cümlelerin tonlaması, vurguları, müzikalitesi ya da hızla konuşurken kurdukları kısa yoldan cümlelerin gücünü, artık eskisi kadar merak etmiyorum. Çünkü TV'ler Anadolu'nun binlerce yıldır akıp gelen ırmak gibi o dilini bozmuş, parçalamış!..

Şam'da, Sultan Süleyman Camii önünde seksen yaşlarında, uzun beyaz entari giyen ve Türkçe konuşan bir ihtiyarla karşılaştım. Üç-beş dakika konuşuğa tutmak istedim. Türk müsünüz, hayır, dedi. Türkiye'den mi geldiniz, hayır, Türkçe'yi nerden biliyorsunuz, "çocukluğumdan beri bilirim".. Peki, hiç Türkçe kitap, haber, gazete okudunuz mu? Hiç okumam, dedi. Yani, cumhuriyetin dil inkılaplan ve uyduruklarını ve son seksen yıl içinde Türkçe'ye girmiş yabancı kelimeleri hiç bilmeyen bir Türkçe'yle karşı karşıyayım. Bu çok heyecanlı bir an. Ben, o ne diyorsa, anladım. Ama o beni birçok yerde anlamadı. Anlamayınca, sıkıldı, yoruldu. Sanki içinden bana, "sen Türkçe konuşmuyorsun der" gibiydi. Çok leziz bir Türkçe konuşuyordu. Suriyeli'nin Türkçesine bayıldım. Cumhuriyetimizin dil devrimlerini hiç yaşamamış bu pek güzel Türkçe üzerine pekala araştırmalar yapılabilir. Suriye'de sayıları artık azalan bu yaşlı insanlar bulunabilir ve bizim son seksen yılımızı yaşamamış Türkçesi üzerine çalışmalar yapılabilir.

Hayatımda karşılaştığım en trajik sahneydi bu. Ben kendimi Türkçe'nin büyük bir edebiyatçısı olarak kabul ediyorum, ancak, Türkçe'nin seksen yıl öncesini konuşan bir ihtiyar beni anlamıyor, ama, ben onu anlıyorum.

Doğulu bir ülkeye gidince memleketimizde gerçek bir konfeksiyon-tekstil devrimi yaşandığını çok iyi anlıyorsunuz. Konfeksiyon devrimi ülkemizin sokaklarını baştan sona renklendirmiş, değiştirmiş. Üstelik, giyim, biçim, kuşam, kesim, gömlek, etek, çeket, bluz, gibi bakışaçılarımızda yaşayan tüm şekillerde patlama yapmışız, haberimiz yok. Ülkemizin tekstil-giyim gücü inanılmaz. Suriye'de bizim altmışlı yılların tayyor-etekleri, takım elbiseleri, pantolonları. Türkiye'de modernizme öncülüğü mimarimiz, edebiyatımız değil, tekstilin yaptığı çok açık. Tabii konfeksiyonun tadını Türk kızları çıkartıyor. Yıllardır ecük-cücük diye aşağıladığım Türk kızlarından, dilimi eşek arısı soksun, şimdi özür diliyorum. Tekrar sokaklarımıza dönüp, yanımdan biçimli gömlek, bluz, pantolonlarıyla nehir gibi akmaya başladıklarında oh be deyivermişim. Doğunun dünyası ne kadar büyülü olursa olsun, bizim tekstilin estetiğine lafım olmaz. Yani, sormayın, öyle bir hasret bastı ki içimi, bir daha bizim güzellerin yanında lafım olmaz! Artık yalan-yanlış ukalaca konuşmam, susar, güzelliklerinin nöbetini beklerim.

Otelin kapısında bir boyacı çocuk karşıladı beni, Anteplimiş, Türkçe konuşuyor, ağbisi burada polismiş.. Nasıl sevindim, sarıldım çocuğa. İlkokulda okuduğumuz şu Ömer Seyfettin'in Eskici Babası mıydı, Arabistan'da bir çocuk Türkçe konuşan eskiciyle duygulu anlar yaşıyor. Aynen öyle. Hem boyacı, hem Antepli, çok yüklü bir bahşiş verdim. Üç gün boyunca çocuk peşimizden ayrılmadı. Biz yatana kadar otelin kapısında, erkenden uyanıyoruz, çocuk yine otelin kapısında. Para istiyor diye yüz vermek istemedim, konuşmadım. Çocuk peşimden ayrılmıyor, "ağbi valla para istemiyorum, ağbi biraz Türkçe konuşmak istiyorum.." ... Çocuğun Türkçe hasretine sonunda dayanamadım, dertleştik. Ayağımı sandığına koydum: "Nasıl Suriye'nin kızları mı daha güzel, Türkiye'nin mi?".. "Ağbi Türk kızları gibi var mı, Suriye'nin kızları hepsi yanaklı!".. "Özlüyor musun Türk kızlarını!".. "Ağbi valla Antep'i hiç özlemiyorum ama Antep'in kızları var ya!"...

Halep'te de bir Türk boyacı çocukla karşılaştım.. "Bana bir Anadolu türküsü söyle, sana büyük para vereceğim!" dedim.. Halep'i bu kadar güzel anlatan bir Halep türküsü söyledi: "Tanburam rebap oldu / Ciğerim kebap oldu / Geçti yarim yanımdan / İçerim harap oldu..."

***

Dönüşümüzde Arap gazetecilere bilgi verdik. Dünyatarihinde İskender, Sezar dahi, hangi komutan bu kadar kısa süre içinde Afganistan, Irak gibi iki büyük ülkeyi fethetti. Gelin atom bombalarına çareler düşünelim. Atom bombalarına karşı düşünce kalkanı oluşturalım. Bosna'dan, Çeçenistan'a, Afganistan'a onbeş yıl içinde milyonlarca insan öldürdüler. Dünya tarihinin hiçbir döneminde bu kadar ağır savaşlar, bu kadar sık ve bu kadar vahşi ilerlemedi. Ve yabancı sermayeler küçük borsaları öncü kuvvetler gibi kuruşu kuruşuna emip, çökertiyor. Ordular atom bombalarına karşı iflas etti. Irak'ta artık atom bombalarına karşı dilenci çocuklar, boyacı çocuklar savaşıyor. Korkunç günlere yaklaşıyoruz, artık şairler de yazarlar da savaşacak. Gökkubbelerimizi yerle bir ediyor, inançlarımızı, halklarımızı kökünden kazıyorlar!.

Faslı bir gazeteci Ömer, elini sıktım. Düne kadar umurumda değildi Ömer gibiler, diyelim bir kahvede oturuyoruz, arka masada Tunuslu öğrenciler, ne olmuş Tunuslular deyip geçerdim. Irak'a atom bombaları düştükten sonra kimin elini sıksam, tokalaşan ellerimizde başka bir heyecan. Başka bir sıcaklık. Artık Ömer'i, Hasan'ı, Mehmet'i sanki yeni keşfediyorum. Başka bir tanışıklık. Başka bir kardeşlik. Sanki ilk defa dünya gözüyle birbirimizi görüyor, buluşuyoruz.

Başka renk bir insanın eline hiç el sürmemişim gibi. Yeni bir hayat, yeni bir dünya planının ilk parçası gibi. Yaratılışımızın ilk sahnesi gibi. Gittikçe utanacağımız sorular soruyoruz birbirimize. Hayatımızda kaç sefer dokunduk bir Sudanlıya, Pakistanlıya. Dokunan ellerimizin Arapça, İngilizce bilmesine gerek yok. Eller ve gözler hakiki bir dil konuşuyor. Güneş dil teorisi dedikleri o saçmalıklar değil, işte bu dedim içimden. Ellerimiz dünyayla hakiki Türkçe konuşuyor. Kiminle tokalaşsak, sıktığımız ellerde başka bir ateş. Kendime, hiç mi Filistinli bir adam görmedin, nedir seni sarsan bu ateşli heyecan. Ne olduysa, Irak'a düşen bombalardan sonra oldu, koca Mısır ülkesi benim dostum, kardeşim oldu. Şu Irak savaşı, milli sınırlarımızın aklını kaybettirdi. Görmüyor musunuz, bir büyük bilimsel buluş haberi duyulunca, evrende tek bir insan dahi artık gülümsemiyor. Bilim-teknoloji batının dev savaş baltasına döndü, bilim büyüdükçe hayatta kalma şansımız azalıyor, teknoloji ilerledikçe yaşamak için hiç şansımız kalmıyor! Bu ürkütücü bilime karşı en büyük silahımız, bir tokalaşmak, birbirimize dönüp dönüp sarılmak.

Cervantes, Don Kişot'a, Sanço Panço'ya vali olduğunda neler yapacağına dair dersler verir, çünkü, bir adayı alacak, Pançosunu da adaya vali yapacaktır. Bak Panço, der: "Adil bir yönetim için zenginlerin delillerine değil, yoksulların gözyaşlarına bakacaksın!"..

Zenginlerin ne çok TV'leri, gazeteleri var. Yoksulların gözyaşları hangi koyulukta akıyor? Hayat yeniden hepimizi o büyük evrensel yasaya zorluyor, evrendeki herkesin kardeşimiz olduğunu bize söylüyor. O büyük evrensel ağrıyı yeniden duymaya başladı yazarlar. Tüm dünyada yazarlar, Moskova'da düzülmüş o iddiayı yeniden tartışıyor. Yoksullar, mazlumlar yeniden o büyük dünya şarkısını söyleyebilir mi? Dünyanın anlamı yeniden, dil, cins, renk, inanç demeden, o büyük insanlık coşkusunu formüle edebilir mi? Kimin sınırları milliyse, batının av sahası artık o milli sınırlar. Yalnızlaştırılmış yurtlar av için mayınlarla kapatılmış vatanlar, halklar! Kalbimiz bu dar hudutların kalıbına sığmıyor artık. Kime sarılsam, kiminle konuşsam, kendimi o göklere yükselen merdivende buluyorum, yeniden, en uzak yıldızlara bir koşu..

Biz maçı kaybettik, hiç değilse, genç şairler, genç yazarlar, ıstıraplarını, geceleyin dolaştırsın mayınsız, sınırsız bir büyük ülkede. Milli uykuları bozulsun. Milli uyuşuklukları yıkılsın... Dangul dungul hantal ordulardan kurtulsun.

Yeni bir görüş bulmuş gibi dünyaya, kamaşıyor gözlerimiz, çatırdıyor kafatasımız, bombalar yoksulların, mazlumların başlarına düştükçe, genişliyor kalbimiz.. Bir güç var, bilemiyorum, itiyor beni dışarı... Bugünlerde sık sık aklıma sarılmak gibi şeyler geliyor. Kıtadan kıtaya füzeler gibi, beynime, beni havalara fırlatan düşünceler geliyor!

Sizi bilmem kardeşlerim, Irak'a düşen bombaları gördükten sonra, aklımı yitirdim ben!..

nihatg@leman.com.tr

LeMan Mizah Dergisi Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

KOPENHANG KRİTERLERİ VE HIRSIZLIK VAKALARI...

Orasını burası yontulan uyum paketlerini meclisten geçirmeye çalışan Türkiye, bir yandan da uyumla birlikte ayrıcalıklarını yitirecek üniformalı-sivil güçlerin provakatif çıkışlarıyla da uğraşmakta. Görünürde tüm yetkili kişilerin AB'ye girmeliyiz fikir birliği, zaman zaman ahmakların bile artık yemeyeceği provakasyonlarla buzdağının altında büyük kavgaların olduğu sinyallerini vermekte ve bazı militarist güçlerin riyakar bir tutum içinde olduklarını göstermektedir..

Gazetelerde yazılan hırsızlık ve kapkaç olaylarının artması belki bir çoğunuzun dikkatinden kaçtı ya da kaçıyor.. Hırsızlık ve kapkaç milleti usandırcak boyuta geldi. Faillerin bulunamaması ise adeta "alın size demokrasi bakın toplumun düzeni bozuldu" sinyallerine dönüşmektedir..

Size anlatacağım hırsızlık vakası İstanbul'a cok yakın bir yerde meydana geliyor.. İsimler onemli değil özüne sözüne güvenilir bir arkadaşın başına gelen bir olay..

Arkadaş, tatil için İstanbul'a gelmiştir...Bagajı hayli kalabalıktır. Misafir geldiği evin önünde otomobilinin bagajından bavullarını indirmektedir. Son bavulu da yukarıya çıkarırken, tanımadığı bir kişinin direksiyona geçtiğini ve otomobili çalıştırıp hızla uzaklaştığını görür.. Adam ya da hırsız diyelim kontak anahtarları üzerinde bırakılan otomobili alıp tam gaz ilerlemiştir..

Buraya kadar normal bir hırsızlık vakasıdır..Asıl dehşet verici gelişmeler bundan sonra yaşanır..Doğal olarak polise başvuran mağdurlar, çalıntı kaydı tutanağını imzaladıktan sonra evlerine dönerler..

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra telefonları çalar, arayan kişi "otomobilinizi ben çaldım bana 1 milyar verirseniz, otomobilinizi geri veririm" der..

Teklif hakkında biraz düşünen ve çevre sakinlerine danışan mağdurlar bunun yeni bir hırsızlık sitili olduğunu öğrenir ve polise başvurur...Bu başvuru sonrası polisin gösterdiği tepki tabii ki ilginçtir... "Biz yapanları da biliyoruz ama elimizden birşey gelmiyor artık..Kimseyi gözaltına alamıyoruz....Siz en iyisi parayı verin otomobilinizi kurtarın"

Mağdurlar, polisin bu dehşet yorumunun şokunu atlatmaya çalışırken başka bir polis baklayı ağzından çıkarıverir: "Bu kriterler olmayacaktı.. Suratına çakacaktık iki yumruk bak nasıl getiriyorlardı otomobili..."

Lübnanlı Zafer

DUYURULAR...

1. ULUSAL ÇİZGİ-BANT YARIŞMASI:

Karikatürün toplumsal etkinliğinin giderek azalması olgusunu yeni bir açılımla aşmak düşüncesiyle, Türkiye'de ilk defa, ulusal çapta bir Çizgi-Bant yarışması düzenlenmektedir. Bu amaçla;

Yarışma önümüzdeki yıldan itibaren Uluslararası nitelik kazanacaktır. Söz konusu yaklaşımın bir sonucu olarak bu yıl bir yabancı çizgi-bant çizeri şenliğe çağırılacaktır.

Yarışmaya katılma koşulları web sitemiz ve medya aracılığıyla çizerlere duyurulmaktadır.

Aynı zamanda Seçici Kurul olarak da görev yapacak olan Hazırlık Komitesi; katılımcıların yapıtlarını, **son katılım tarihi olan 1 Temmuz 2003** gününden sonra değerlendirmeye başlayacaktır.

İlk elemeyi kazanan yapıtlar Akşehir'de ve başka merkezlerde sergilenecektir.

Birinci gelen yapıta 1.000.000.000 (Bir Milyar) TL.
İkinciye 500.000.000 (Beşyüzmilyon) TL.
Üçüncüye 250.000.000 (İkiyüzellimilyon) TL.
ödül verilecek; ayrıca arzu eden Basın sponsorları da özel ödüller sunacaklardır.

Dereceye giren yapıtlarla bir katalog-albüm yapılacaktır.

Gönderim adresi: Nasreddin Hoca Turizm Derneği / Akşehir

SERGİ
Ali Nesin, Yağlıboya Resim Sergisi...
27 Haziran tarihine kadar Beyoğlu-Tünel'de Asmalı Mescit Balıkçısı'nda görülebilir...

LeMan Sayı: 606 — 20 Haziran 2003 Cuma — Haftada bir yayımlanır
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Kontrolsüz

Akiptek in

BİR KADIN LAZIM BANA... BİRAZ KAN... DO...RE Mİİ BİR KADIN...

...BANA YETENE GİMLE BERABER ÖLDÜRME İÇGÜDÜMÜNDE ALICIYA GELECE-

GİNİ SÖYLEMİŞTİ, YETENEĞİM GİTTİ ÖLDÜRME İÇGÜDÜM KALDI...

BİR KATİLİ YOK EDEYİM DERKEN İKİ KATİL YARATTIM...ŞİMDİ ONU DA BULUP ÖLDÜRMEK ZORUNDAYIM... SELAM...PATRONUN İÇERDE Mİ?

YİNE Mİ SEN ÜNLÜ PİYANİSTİMİZ...

ÇOK YETENEKLİ BİR VİELONİST ARKADAŞIM VAR, ZOR DURUMDA, YETENEĞİNİ SATMAK İSTİYOR AMA...

ANLADIM, GURURLU VE UTANGAÇ SANATÇILARIMIZDAN, İÇERDE GİR.

ALO ŞEF...BÜTÜN KADINLARIN KOLTUK ALTLARINDA SOL ANAHTARI ÇİZİLMİŞ...

DEMEK, AYNI TARZDA CİNAYET İŞLEYEN İKİ MÜZİSYEN ARIYOZ...BİZ YETENEK TİCARETİ YAPAN O ŞİRKETE GİDİYORUZ...

NE OLUYOR?

KAFAM İYİCE KARIŞTI, CİNAYETLERLE YETENEĞİN NE ALAKASI OLABİLİR...

BİLMİYORUM BİRAZDAN EN YETKİN AĞIZDAN ÖĞRENİCEZ BAKALIM...

NERDE? YETENEĞİMİ SATTIĞIN ADAM NERDE, ADRESİNİ VER BANA... HADİ...

MESLEK ETİĞİ OLARAK ADRES VEREMEM, HEM O BİR ÇOCUK...

ÇOCUK! AMA AYNI BENİM GİBİ ÖLDÜRMEYE BAŞLADI...

ÇOK DETAYA GİRMİYCEM!.. BU İŞ BEYNİN SIRLARI ÇÖZÜLÜRKEN TESADÜFEN BAŞLADI. ÖNCELERİ ÖLMEKTE OLAN YAŞLI SANATÇILAR ÇOCUKLARI VEYA TORUNLARINA MİRAS OLARAK YETENEKLERİNİ BIRAKIYORDU... SONRA PARASIZLIKTAN BUNALAN SANATÇILAR SATMAYA BAŞLADI, VARLIKLI AİLELER ÇOCUKLARINA SATIN ALIYORLAR. AMA...

"DEVLET BU İŞE EL KOYDU... ARTIK SATIŞLAR BANDROLLÜ VE KONTROL ALTINDA, ÇÜNKÜ BU İŞİN EN BÜYÜK RİSKİ ALICIYA YETENEKLE BERABER SATICIDAN PSİKOLOJİK RAHATSIZLIKLARINDA GELMESİ, PARANOYA, SAPIKLIK...

CANİLİK GİBİ, BİZ BU İŞİ STERİL YAPIYORUZ BAKIN, AMA HALA KAÇAK TİCARET YAPANLAR VAR...

İKİ AYNI KATİL OLMASININ SEBEBİ BUYMUŞ DEMEK, KONTROLSÜZ SATIŞTAN...

ADAM OĞLUNA YALNIZ PİYANİSTLİK DEĞİL, SERİ KATİLLİKTE ALMIŞ FARKINDA OLMADAN...

AMA ESAS SORU ŞU... BU ÇOCUK İŞLEDİĞİ CİNAYETLERDEN SORUMLU MU DEĞİL Mİ?

BİZ YAKALAYALIM, ONU KANUNLAR BİLİR...

MERHABA BİZ OĞLUMUZ İÇİN BİŞEYARIYORUZ...RESSAM VEYA HEYKELTIRAŞ OLABİLİR... BİLDİĞİN BİRİ VAR MI?

ALICI MISIN? POLİS MİSİN?

İKİSİ DE DEĞİL YALNIZCA YETENEKSİZ BİR OĞLUM VE ÇOK PARAM VAR...

GEÇ BAKALIM AZ ÖNCE BİR PİYANİST GELDİ UYAR MI?..

Akşamsefası

607

27 Haziran 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/26- 750.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

BU ÜLKE ÇOCUKLARINA TELEFON KONTÖRÜNE FAHİŞELİK YAPTIRIYOR

Yoksulluk ve gelir dağılımı bozukluğu geçen haftaki kapağımızda işlediğimiz kapkaç cehennemleri yaratmıyor sadece... Açlık, yoksulluk insana herşeyi yaptırıyor. Getirdiği çürüme çaresizliğin belki de en dramatik sonucu kadınları sokağa düşürmesi... Kayıtlara göre İstanbul'da 13-18 yaş arası onlarca kız çocuğu fuhuş yapıyor.. Vücutlarının bedeli ise telefon kontörü, bir öğün yemek veya kıyafet...

ESCAPE FROM ODTÜ

ODTÜ'de konferans veren eski CIA istasyon şefi Graham Fuller, öğrenciler tarafından taş ve sloganlarla kovalandı...

Genelkurmay'ın yeniden yapılanması sürecinde ilk adım olarak askerlik kısaldı... 170.000 er ve erbaşa erken terhis yolu göründü.

bebek kafesi

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

AYŞE AYYUKA ÇIKTI!

*** "Yeminli Müşavir" olmak da ne sorumlulukmuş be. Neyin yeminiyse piyasa ortamında? Asmalımescit'te "Yeminli Ressamlar Kahvesi" olsa ya!.. (Normal müşavir olup, eylül-ekim gibi yeminli olmayı hedefleyenler varsa, onlara da başarı dilerim. İyi yolculuk!)**

* Arabanın kapısını açtım girsin içeri
Kalktı üç hilal kaşları
Sordu "Kim bu Troçki?!"

*** "Ben ağlarım ikinizin" yerine dese ya, iyice ermiş gibi, olgun gibi... (Vereceksen akıl verme, bi kez ver veyahut vereceksen uzuv ver!)**

* Arkadaşım Ali Can Y., bir dostunun tasarım ödevine yardımcı olmak istemiş. Öğrenciler yaptığı sanat tasarımlarını kurula sokup gösterirlerken, Ali Can da ödevini yapmayan arkadaşının ödevi olmuş, onun yaptığı tasarım olarak kurula girmiş. İçeri elini kolunu sallayarak girince, hocalar "ödevin nerde?" diye sormuşlar Ali Can "ödev benim" demiş. Hocalardan biri, bunu açıklamasını istemiş. Ali Can "Ben ödevim, konuşamam, açıklamayı ödevi yapandan alın" demiş. Hoca, "Çık dışarı!" diye azarlamış. Ali Can "Ben ödevim, çıkmıyorum" demiş. Hoca iyice delirip Ali Can'ın üzerine yürümüş, ayırmışlar. Sonuçta ödev kabul edilmemiş. Tüm bu olayın en saçmalaştığı nokta ise, olup bitenden sonra okul hademesinin Ali Can'ın yanına gelip "Sen haklıydın" demesi! Hangi kritere göre hak verdiyse artık?!

*** En güzeli de senin kadar sevildi!..**

* Ne olursa olsun, sivilliğin uzatılması iyidir. Şu an askerde olanlara ilaç gibi gelmiştir, durduk yerde tüzel sürpriz. İyidir.

*** Ajda Pekkan'ın bile "Hangimiz uğramadık sanki haksızlıklara" dediği bir ülke. Yine de bir numaralı cümlesi "Bugünü aslında nasıl sabırla bekledimdi" olmalıdır, birdenbire kentli stariçenin ağzının kayması, "bekledimdi" diyerek (Dostumuz M.Tokgöz, A.Pekkan için "Türkiye'nin en uzun süren inşaatı" dedi!)**

* "Türk-İsrail Dostluk Heyeti"ni CHP'ye kaptıran AKP, "Türk-Amerikan Dostluk Heyeti"ni kapmak için atağa geçmiş! İyice, sömürge şakalaşmasına dönmesin iş?!

*** Ayşe ayyuka çıktı!**

* "Aileden sorumlu Devlet Bakanlığı" var, peki bekarlarla kim ilgilenecek?

*** "Meditasyon olmadan, yani bilincimiz bir şekilde başka bir boyuta geçmeden, yaratıcı bir eylemde bulunma olanağı yoktur. Kreatif çalışma, ancak aklın bekçilerinin bilinçaltımıza giden kapıdan çekildiği ve kendi iç dünyamızla doğrudan iletişime geçtiğimiz zaman gerçekleşebilir. Yaratıcı olmak bu yüzden aynı zamanda bir meditasyon yoludur." Johannes F.Boeckel'den...**

* Girne'de bir adamın bir kadına "Sallanan Konağı seyrettin mi abla?" dediğini duydum. "Asmalı Konak" demek istediğine eminim.

*** Komşusu doçentken, profesör olan bizden değildir!**

sisli geçmiş zaman

bir damla sıcak su düştü ayağıma
ne güzel olacak
acının geçişi

Not: 28 Haziran Cumartesi, 15:00'te Kadıköy Bahariye'deki İletişim Kitabevi'nde olacağım.

Uyum paketlerinin sürekli patladığı Diyarbakır 'da genel afla ilgili basın açıklaması yapmak isteyen topluluğu polis köpeklerle dağıttı...

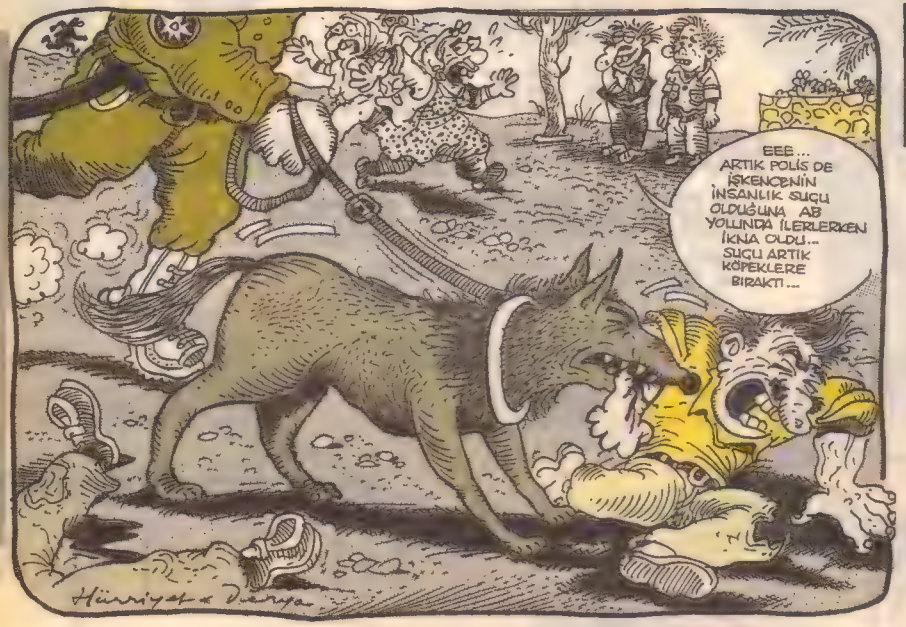

GAZPROM
bu da rusların doğal gaz kolpası her bir yanımız hortum zulası

F TİPİ PROTESTOSUNA MAHKUMİYET
bir iki üç tıp

İNTERNET SANSÜRÜ
sınır tanımıyan gazeteciler örgütü raporu açıklandı ülkemiz demokrasisi! internette de sansürün yolunu bulmuş

GRİ TİLKİLER
saddam'ı yakalamak için kurulan özel bir amerikan birliği bir nevi amerikan patavatsızlığı

PETRUS ŞARABI MEVZUSU
herkesin zulasında şişesi 3 milyar tl'lik petrus şarabı varmış meğer

GEORGE WAR BUSH
sınır tanımaz terör başı şimdide suriye sınırında dellendi

ÖZGE SAMANCI

Hakkari'de yazarımız Nihat Genç'in yazdığı "Gavara" adlı oyun öncesi sahneye çıkan polisler dekor olarak kullanılan ve sarı-kırmızı-yeşil renkli sinekliğe PKK bayrağı diye el koydu.Oyuncu Mahir Günşiray DGM'lik oldu.

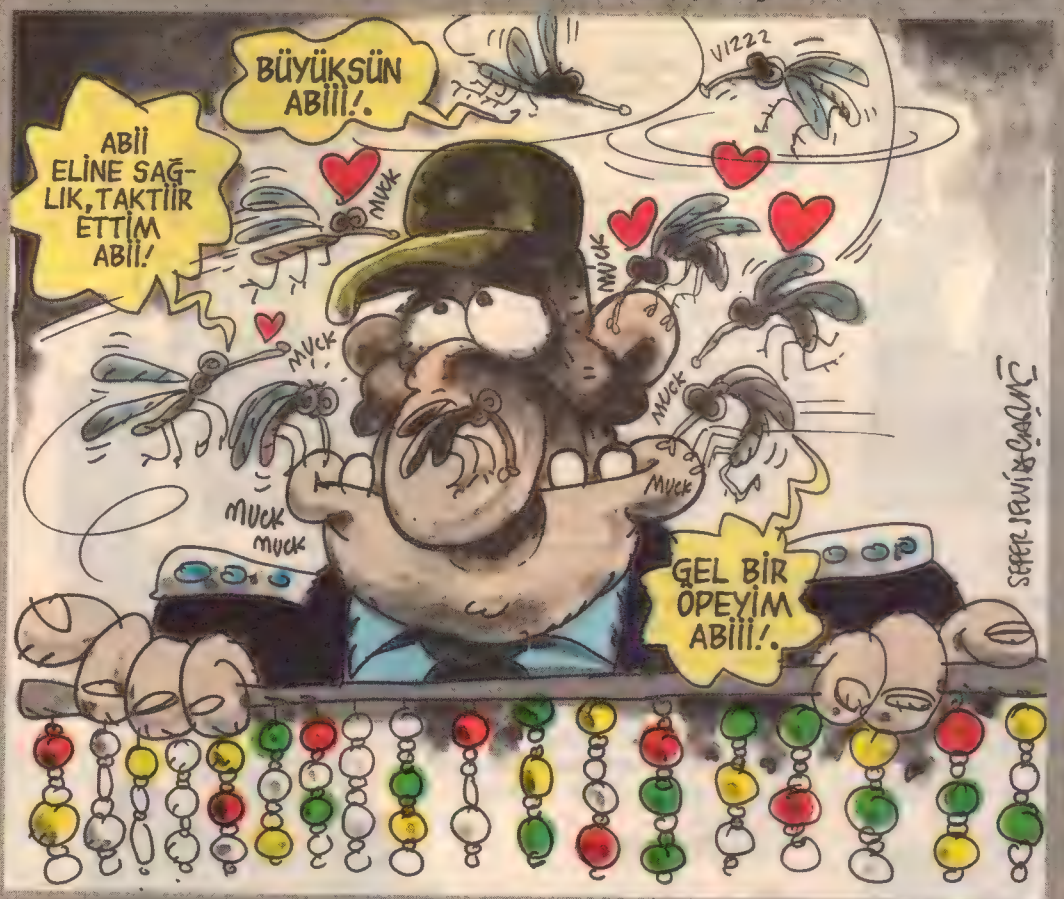

Mahkemeler 15 gün içinde Masquis de Sade'nin "Yatak Odasında Felsefe", Erje Ayden' in "İkinci Caddenin Çılgın Yeşili" ve Hauptbahnof"un "Bir Trene Bindim" adlı kitapların imhasına karar verdi..

LEMAN

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, enerji yolsuzluğunun milyar doları aştığını açıkladı.

Hakkari'de tecavüze uğradığı için aile meclisi tarafından taşlanarak öldürülen kadının cenazesi medyanın ilgi odağı oldu. İstanbul'da "gözaltında tacizi" protesto için basın açıklaması yapan kadınlara güvenlik güçlerinin "recm"ini medya görmezden geldi..

HAFTANIN NOTLARI

... Eurosport, Avrupa'nın spor kanalı, tarihinde hiç denemediği bir şey yaparak, Türkiye'nin Brezilya'ya attığı golleri Türk oyun havaları eşliğinde ve üstelik klipleştirip verdi...

... Osmanlı'ya hürmetimiz sonsuz. Cumhuriyet'in Osmanlı hanedan üyelerini 70'li yıllarda affedip ülkeye geri dönmelerini sağlamaları da pek güzel. Tarihçi Murat bardakçı'nın yaşayan Osmanlı hanedan üyeleri üzerine uzman olması ve bu konuda bir yığın yazı yazması da pek güzel.

Güzel olmayan şeyler de var. Yavaş yavaş gazetelerimizde şehzade aşağı, beyzade yukarı, sultan aşağı, lafları, manşetlere çıkmaya başladı. Bu "lakapların" magazinel kullanılması kimseyi rahatsız etmez. Ancak, tehlikeli girişimlerdir. Bizler, cumhuriyetin çocuklarıyız ve Osmanlı'yı tarihimizin en kutsal en manevi hatırası olarak kalbimizde yaşatıyoruz. Ortalıkta gezinen beyzade, şehzade laflarının bolca kullanılmasını midemiz kaldırmaz. Osmanlı hanedan üyelerinin Cumhuriyet'e ve Cumhuriyet'in değerlerine son derece saygılı ve asil davrandıkları hepimizce malum. Mütevaziliklerine ve zerafetlerine ve bu konulardaki hassasiyetlerine, yani asaletlerine lafımız olamaz. Ancak, Osmanlılar, bu "Osmanlı markaları" tarafından birileri tarafından kaşınır. İran'da kaşındığı gibi, Irak'ta kaşındığı gibi, Bulgaristan'da kaşındığı gibi. Bu hüzünlü hatıraların kederi bize yeter. Bunları yeniden siyasi markalar haline getirecek beyzade, şehzade laflarının manşetlere çıkması konusunda titiz olmalıyız. Bizler Cumhuriyet'in çocuklarıyız, bu markalar bizi rahatsız eder. Zaten başımızda bir yığın, ağa, paşa, derebeyi, sultan, alıkıran başkesen var... Bir de başımıza yeni şehzadeler icad etmeyin!..

... Süreyya'ya dokunmayın... Milliyet spor yazarı Fuat Ercan boyundan büyük çirkinliklere alet oluyor. Türkiye halkının sevgilisi haline gelen Süreyya'ya dil uzatıyor. Süreyya'nın ismini şaibeleştirecek mevzularda hainçe kalem oynatıyor. Bunu neden yaparlar. Süreyya'yı neden çekemezler. Süreyya, formasından ayyıldızın seyircilere sarıldığında istemeden düştüğünü, ayrıca, ayyıldızın kalbim olduğunu söyledi. Formalar karışmış, bulamamış, ne var bunda. Buradan bir pislik yaratmayı, buradan skandal çıkartıp, Süreyya ismini lekelemek istiyorlar. Neden? Çünkü, Türk spor tarihinde elde edilmiş en büyük başarıyı Süreyya elde etti. Ve Süreyya koşarken Türk halkı ağlıyor. Anadolu'da tuhaf şeyler oluyor. Süreyya ekranda göründüğünde ve bir de koşmaya başladığında, Türkiye halkı kahveler, esnaf, çocuklar, nineler, çeşmeler gibi ağlıyor. Süreyya'nın koşusu neden bu halkı ağlatıyor. Süreyya'nın koşusunda bilmediğimiz ne anlamlar var ki, Türkiye halkı onun koştuğunu gördükçe zırıl zırıl ağlıyor. Süreyya atletizmi bu ülkenin en hüzünlü sporu yaptı. Türkiye halkının, yoksul gençlerin, Anadolu'nun, aşkın, çabanın, sevginin sembolü yaptı. Ve önümüzde bu büyük soru hala duruyor, yıllar boyu üzerinde tartışacağımız dev bir soru: Süreyya koşarken halkımız neden ağlıyor?..

Bunu anlamaya çalışın. Süreyya ismini lekeleyerek yüzyıldır elde edemediğimiz büyük ve artık kutsal bir başarıyı şaibeleştirip futbol gibi mafyalaştırmakla ne geçecek elinize. Gururlu, onurlu ve başarılı insanlar sizleri rahatsız mı ediyor?

Biz bunları tanıyoruz Süreyya. Sen bunlara bakma Süreyya.. Onlar ülkemizin rezilliklerini, ahlaksızlıklarını temsil ediyor. Sen umudumuzu, çabamızı, güzelliklerimizi bir kraliçe gibi temsil ediyorsun. Sen arkana bakma Süreyya. Sen en öndesin gençliğin.. Sen önüne bak. Sen koş Süreyya.. Sen koştukça Süreyya, bizler çeşmeler gibi ağlıyoruz... Koş Süreyya!..

N.G

Daral&Timsah

daral@leman.com.tr

tripanazomigambiyétsizler

● Yoğun bakım çıkışı...

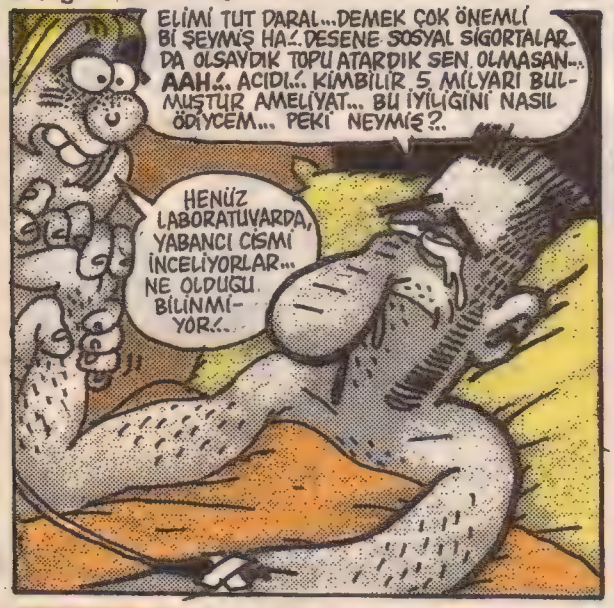

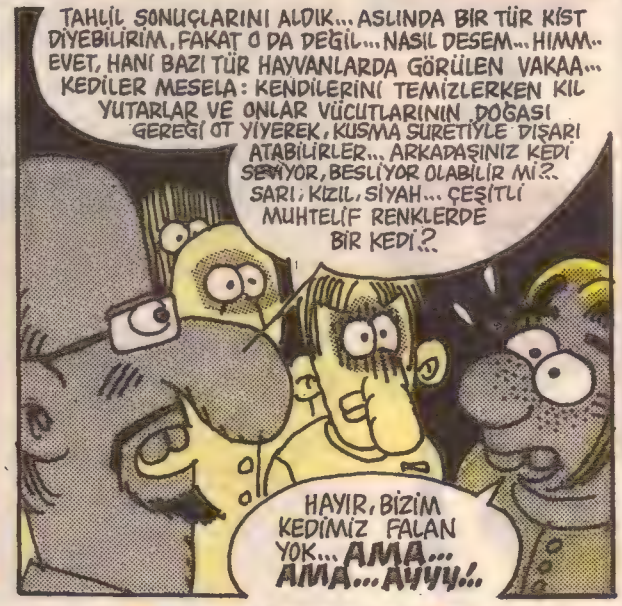

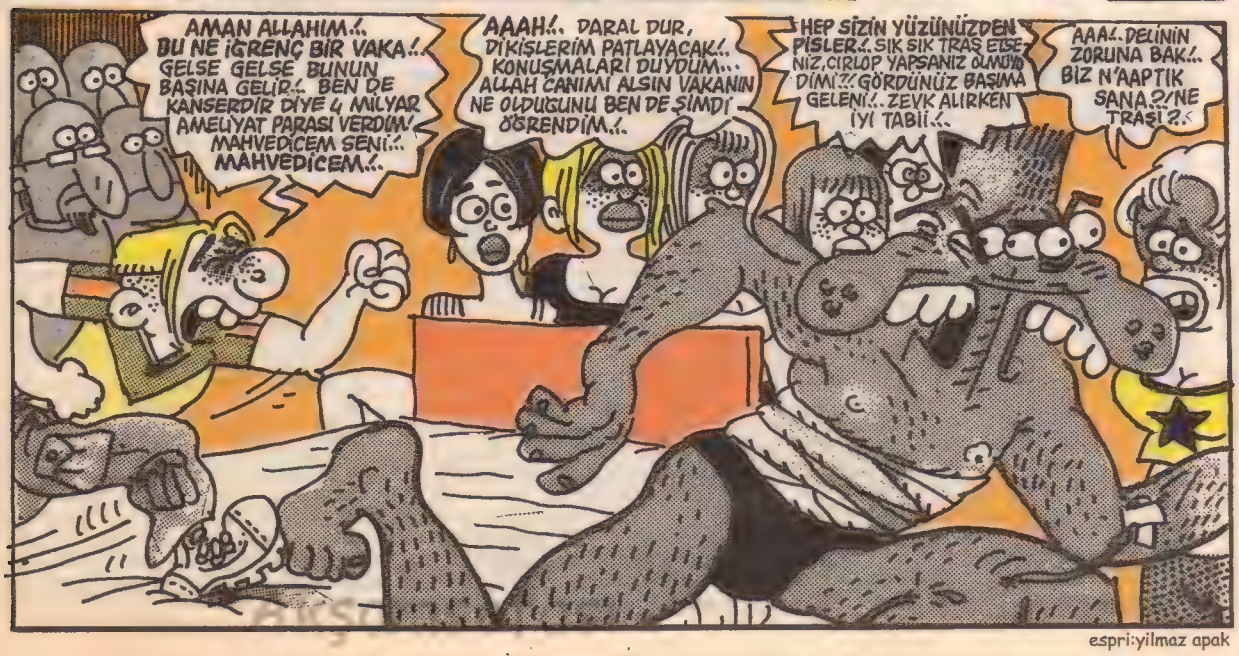

espri:yilmaz apak

SIKILHAN

ATİLLA ATALAY

- Miraba Sıkılhan, ben Bunalgül. Cevap ver bakalım, eğer bir bitki olsan ne olurdun?

- Diken!

- Hayvansın: Düzgün cevap versene yaa. Test yapıyoruz burda. Dikeni "gül" olarak kabul ediyorum. Peki bir hayvan olsan ne olurdun? Ama hayvanlık yapmadan cevap ver. Ciddiyim bak , bu testin sonucu ilişkimizdeki bir çok şeyi belirliycek. Hadi söyle, hayvan olsan.

- Çarpan balık.

- Hayvan kere hayvansın Sıkılhan. Niye düzgün bi hayvan adı söylemiyosun. Sen var ya anormal birisisin .Bak şimdi "At" asil duygulara sahipsin demek, "kuş" u seçersen, özgürlüğüne düşkün, "köpek" dersen sadık, "kedi" kişilik sahibi, "tavşan" sevgi dolu artı titiz... Böyle bişey söylemen lazım. İnsan ilişkilerinde çarpan balık diye bişey yoktur.

- Kapatan balık.

- Alo, Sıkılhan annen ben, evet. Eee... Seninle açık konuşmak istiyorum Sıkılhan, ben uygar, çağdaş, eğitimli bir anneyim, evet. Her şey açıkça konuşulabilmeli. Lutfen sen de sıkılma, net ol, seni seviyoruz çocuğum, evet. Sen korunuyor musun Sıkılhan?

- Hayır anne savunmasızım. Önüne gelen manyak telefona sarılıp tuhaf şeyler sorabiliyo bana.

- Burda bir hümor seziyorum Sıkılhan. Fekat, mizah bu değil çocuğum. "Korunuyo musun" derken, televizyonda bağırarak prezarvatif satan yoğurtçudan söz ediyorum.

- Yoğurt mu?

- Utanmamalısın çocuğum, molla rejiminde değiliz.Çağdaş anneler böyle şeyler konuşabilmeli çocuklarıyla, evet. Belki sıkıldığın için, zaten bildiğin için konuşmuyosun ama o zaman da ben modern bi insan değilmişim gibi oluyo. Ofiste, çocuklarıyla böyle şeyler konuşabilen insanlar gelip anlatıyolar, ben anlatıcak bişey bulamıyorum. Oysa uygar bi insanım. Evet. Ofisin Geo'su Başstratejistimiz Bokhan Bey'in oğlu, Ilıknaz adında bir VİP kızını hamile bırakmış. Bunlar iki modern aile olarak konuşup anlaşmışlar Çiftehavuzlar'da muaynehanesi olan bir profesörden randevu alıp kızı beraberce kürtaja götürmüşler. Operasyonun parası fifti fifti keş olarak ödenmiş. Bokhan Bey gururla anlattı..Uygarlığa bakar mısın insanlardaki. Ama sen benle böyle şeyler konuşmayınca ben çağdaş diilmişim gibi oluyo. Evet? Korunuyo musun demiştim.

- Allahım sen aklımı koru.

- Alo, Sıkılhan. Bunalgül ben.. Bak ne diycem. Büzge'yle konuşuyoduk da.

- Çok ii, ben araya girmiyim o zaman hehe.

- Yaa bi dinle yaa. Büzge'nin ablası var ya bi tane Sızı diye, işte o bu yaz Santorini Adası'nda bi su altı mağarasında evleniyo biliyo musun?

- Niye? Damat mağara adamı mı?

- Hayır yaa balık adamı, yani işte dalgıç. Sızı ile dalarken tanışmışlardı zaten. Herneyse işte laf böyle enteresan nikahlardan açıldı da. Hani paraşütle atlarken, Atlantiği geçerken, balondayken, köhne bir nehir teknesinde felan oluyo ya.

- Olsun varsın.

- Yani mesela bööle bi nikah felan olsa sen nası bişey düşünürsün. Yanlış anlama, farklı düşünen ve yaratıcı bi yanın var da o bakımdan soruyorum. Kesin uçuk bişey söylersin ama olay da o zaten. Evet, hadi. Nasıl ve nerde mesela?

- Öldükten sonra.

- Yiğıvvrançleşma Sıkılhan Öflan.

- Ama çok enteresan olur düşünsene, ilk kez iki ölü evlenmiş olur.

- Eee... Evet de... Ya, çarpıcı fikirleri olan zeki bi insan mısın, yoksa direk hayvan mısın anlamadım ben seni Sıkılhan yaa!

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

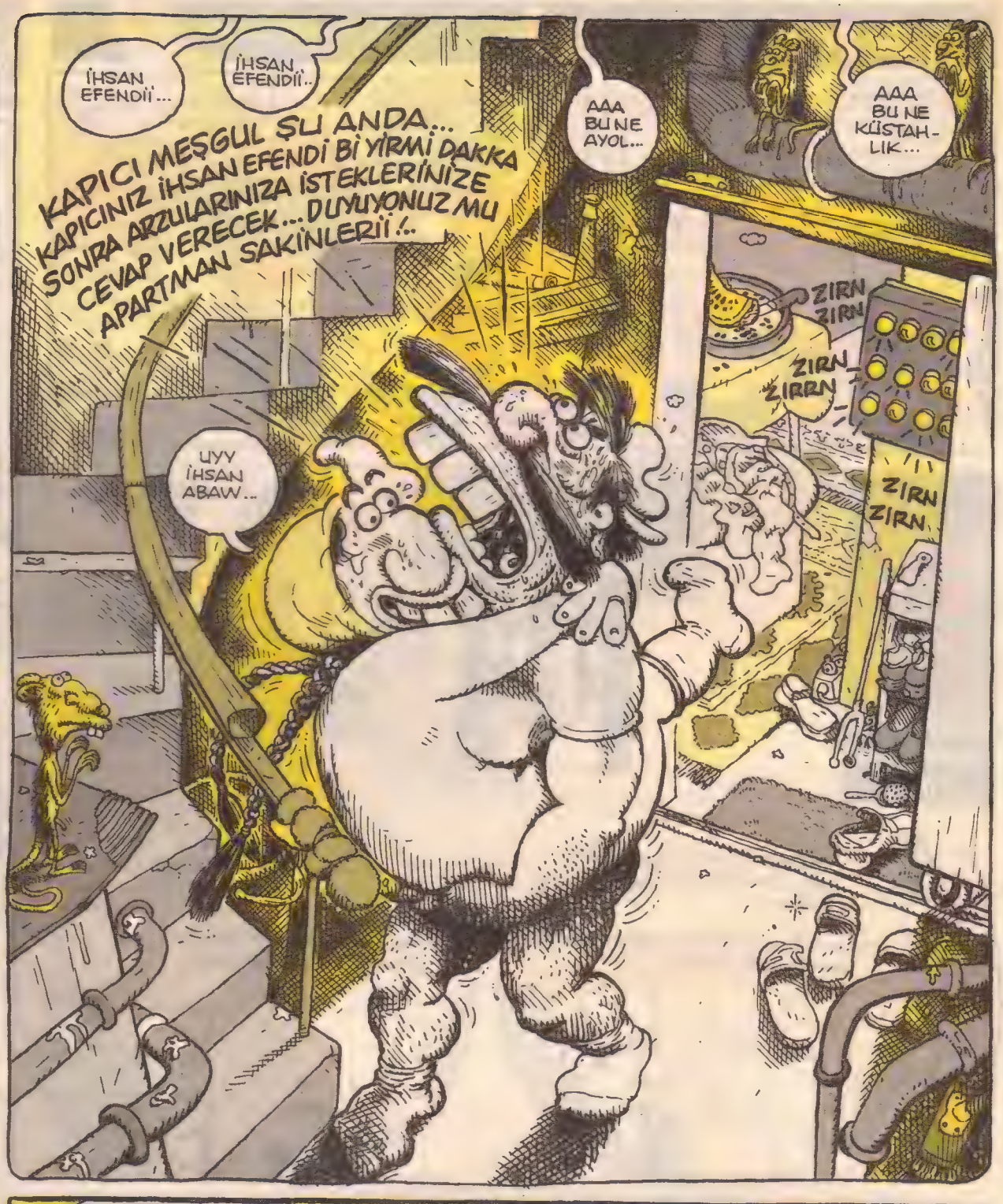

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

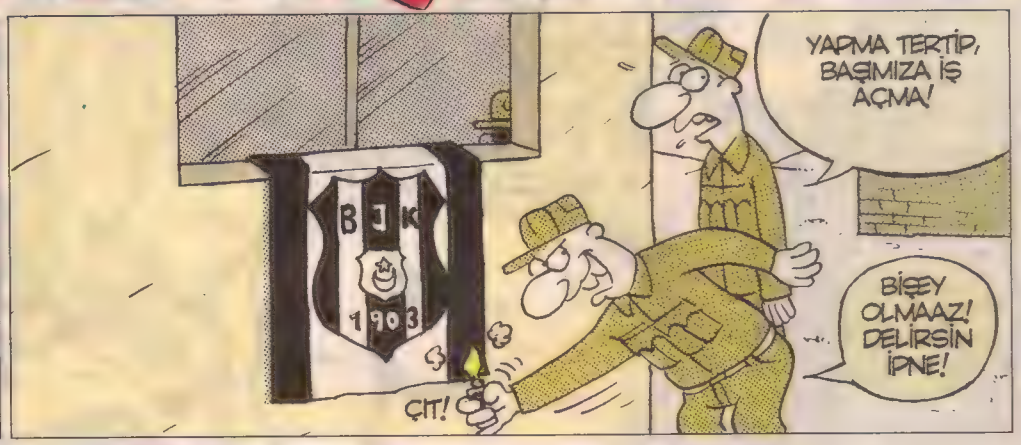

ERDENER ABİ

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

GEZİ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

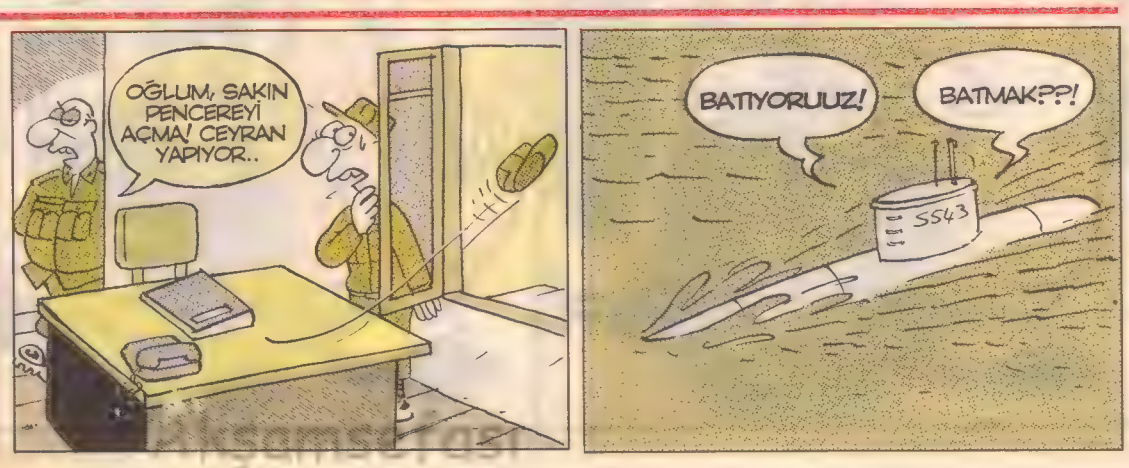

PANTOLON

METİN FİDAN

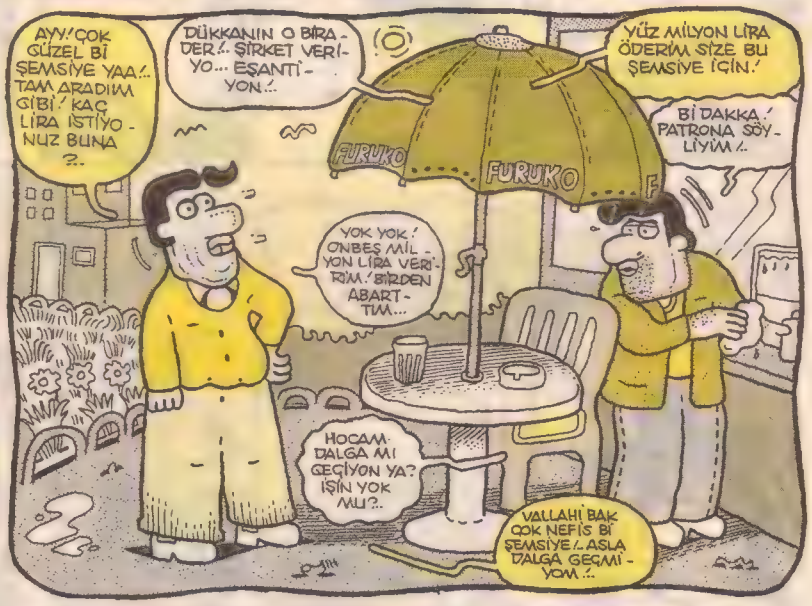

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

DANDOLDENYUS ve AZGIN NEHİR
Son Bölüm

ÖZET: Ulu bilge çok abazandır ve Barul erkeklerini azgın nehrin karşı kıyısına göndererek kadınlarla görül eğlendirmeye başlar... Nehri ilk geçen adam kendi yerine bilgi olacaktır... İçlerinden biri tanesi dev bir tüp yapar içini çamurla doldurur bir kayayı düşürür ve vıjjjt... Falan...

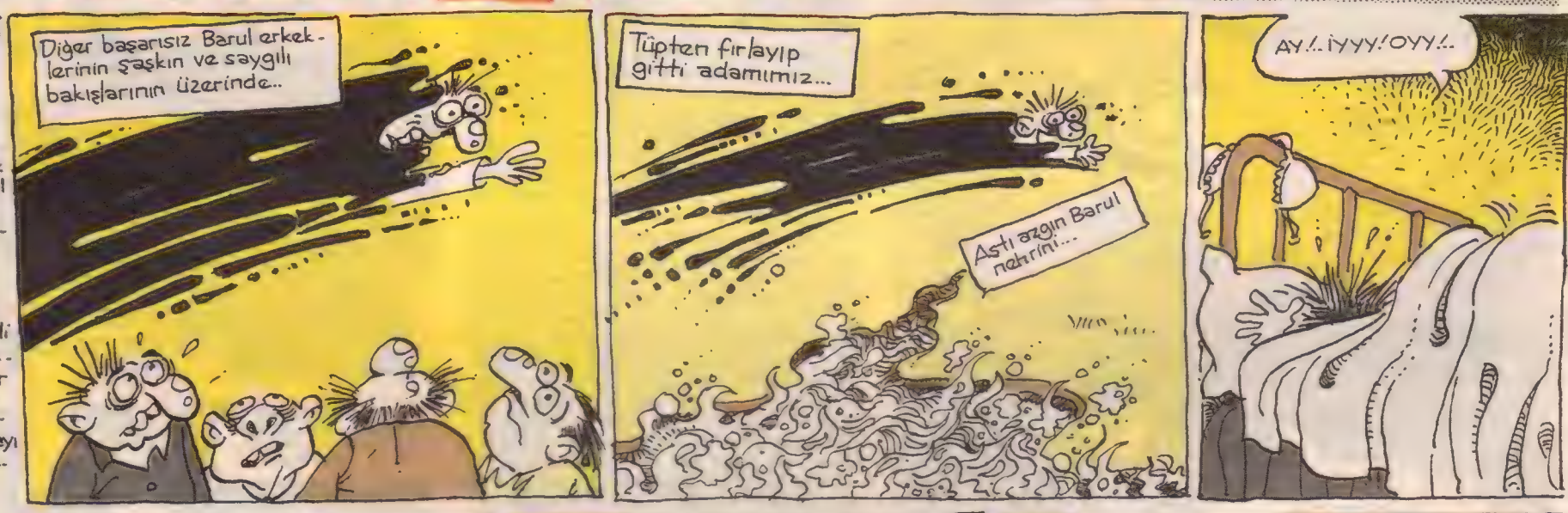

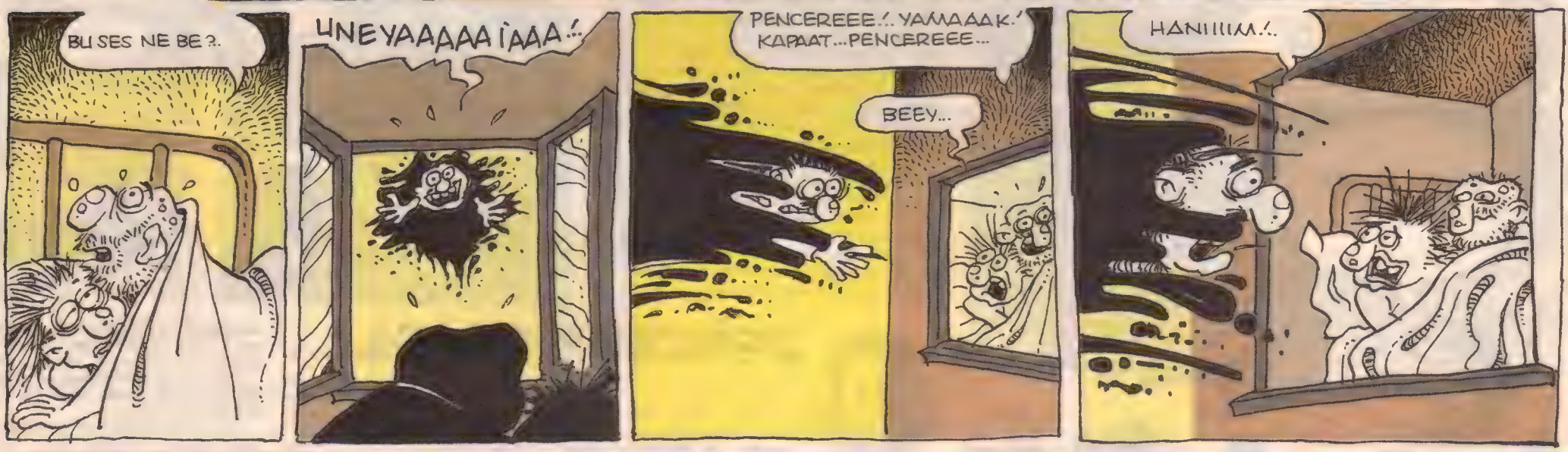

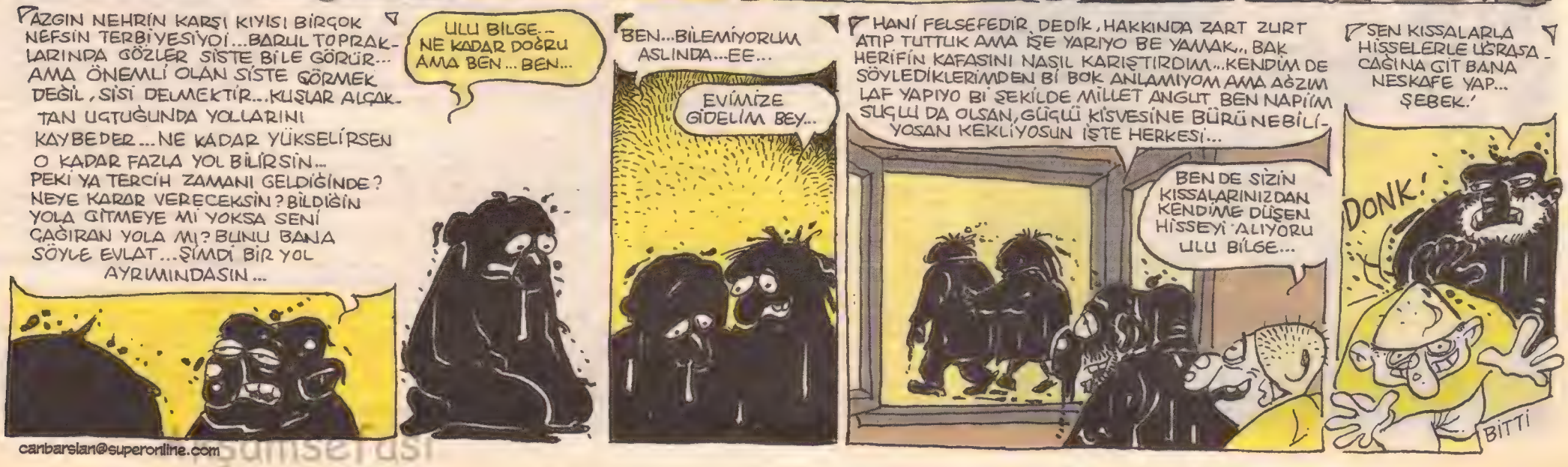

canbarslan@superonline.com

Pazar Eki Gazetesi

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

ADAM, ÖZCAN DENİZ'DEN YÜZELLİ DEFA DAHA YAKIŞIKLI!

Yazan: Haybeci Şensoy

Şimdi siz bunu istersenız deyın kı, ne derseniz deyin buna! Türkiye Cumhuriyeti tamamen ben mahkeme nedir bilmem. Cübbe var, mübaşir var. Hulusi Kentmen rahmetli hep adliye olurdu babacan olduğu veya Hülya Koçyiğit, bazen Filiz Akın ve Ekrem Bora olduğu için. Neyse, ben kimsenin avukatı değilim. Ama diyelim benim iki tane elektrikli yılan balığı şirketim var. Teşbihte hata olmaz. Ve bir devlet geliyor, benim annemin süt gibi elektrikli bu yılan balığı hakkı olan şirketlerime el koyuyor.

Adam yakışıklı. Seçimde göyneğine (gömlek demek istemiyorum.) Su sıktırmış. Sıktırır. Gazoz mu sıktırsın? Cep telefonu varmış. Suç mu? Hepimizin var cep telefonu. Bu yüzden hangimiz başbakan olamadık? Adam, tipi de yakışıklı kendi de.. Gidip burnunu patlıcan mı yaptırsın? Kendini çirkinleştirebilmek için tam 16 kez bıçak altına yatan bu adam, doktorlar pes etti be sonunda artık dünyanın en estetik 20 ünlü cerrahı Davos'ta toplandılar "Olmuyor." dediler. Bunların hepsi doktor. "Biz bunu kestikçe yakışıklılaşıyor bu.. Birbuçuk kilo et attık biz bundan, para etmedi, bizden paso!" İsyan ettiler. Cerrah bunlar. Hem İngilizce dediler hem Fransızca.

Sözleri diyorlar Başbakana hakaretâmiz etti! Ben kimseye hakaret falan etmedim. Özdeşleşiyorum burada bakınız haksızlık karşısında. O da etmedi hakaret. Açın bakın sözlükte. Adam kelimelerin başka anlamlarıyla konuşuyor. Açın mecazca sözlüğü, tercüme edin ikinci anlamcaya, ve yeniden okuyun. Göreceksin ki ortaya son derece bir çeşit güzelleme çıkacak. Ben de bazen yıkanırken şarkıların sözlerini dördüncü anlamlarıyla söylerim!..

Adamın, üç tane şarkıcı çıkarıyor turnelerine çiftçinin ihtiyaçlarını karşılamak için. Başbakan kendisi yorumluyor şarkılarını çiftçilere. Sayın Ecevit şair. Roman yazan bakan var üzüm salkımı diye. Kayahan belki yüzelli beste yaptı. Nilüfer hanım bizi izliyorsa lütfen bağlansın. Bu yüzden kendisine siyaset yasağı getirildi mi? Sayın Evren resim yapmadı mı? Asmalı Konak'ta oynayan Özcan Deniz resim yapmadı mı? Finali var mı Asmalı Konağın? Yok. Bu Özcan Deniz'in başbakan olmasını engeller mi? Adam daha yakışıklı Özcan Deniz'den...

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

PSİKOPAT SEVGİLİ...

Sana bu mektubumda nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum... Geçen hafta tutkuyla bağlandığın sevgilindim. Dün akşamdan itibaren ise değerli verdiğin dostun oldum. Duygularındaki bu ani değişim benim için çok sarsıcı oldu. Sevgiliyken bir anda dost durumuna düşmek cinsiyet değiştirmek gibi bir şey... Bu duruma uyum sağlamakta inan çok zorlanıyorum...

Şimdi sana telefon açmaktan korkuyorum. Çünkü seninle nasıl bir ses tonuyla konuşacağımı bilmiyorum. Dün akşam bana telefonda, **seni artık bir insan olarak seviyorum,** demiştin. Bir insan olarak sevilmek nasıl bir şey henüz pek anlamış değilim... Anlamadığım için de karşıma çıktığında sana ne diyeceğimi bilemiyorum... Öylesine çaresiz ve şaşkın durumdayım ki, bu halime bakınca insan olarak sevilmenin pek de iyi bir şey olmadığını anlıyorum. Belki de ilk defa insan olmaktan bu denli büyük bir pişmanlık duyuyorum... Ne berbat bir şeymiş şu insan olarak sevilmek! Sabah bakkala giderken yolda gördüğüm kedilere ve köpeklere imrenerek baktım inan. Onların yerinde olmayı çok istedim... Beni bir insan olarak değil de bir kedi , bir köpek olarak sevseydin , daha mutlu olurmuşum gibi geliyor bana... Zaten insan olarak sevilmek iyi bir şey olsaydı, insanlığın hali böyle acınası bir durumda olmazdı. İki milyar kişi karnını doyuramıyor.Geri kalanı da sevgiye aç... Ne anlamı kaldı o zaman insan olarak yaşamanın?..Demek bütün sorun insan olmakta...

Boşuna değil demek ki insanların sevişirken birbirlerine hayvan isimleriyle hitap etmesi... Ama **Avusturya'**da yaşayan bir **Türk** arkadaşım var, bu konuda çok dertli. **Viyana'**lı sevgilisi sevişirken çok heyecanlandığında ona Almanca, **hadi fareciğim, daha hızlı, hadi fareciğim,** diyormuş... Orada gelenekmiş böyle demek. **Viyana'**lı kadınlar güçlü sevgililerine **fareciğim,** dermiş... Ama siz gelin de bunu arkadaşıma anlatın. O alışmış, **hadi kaplanım, hadi aslanım, hadi benim biricik ejderham,** sözlerine... Fareciğimi duyunca çocuğun bütün konsantrasyonu bozuluyor, sevişmeyi bırakıyormuş... Şu sıralarda arkadaşım işini gücünü bırakmış sevgilisine Türkçe **kaplanım, aslanım, ejderham,** demesini öğretiyormuş... Demek ki mutlu olmak için insanın kendisini hayvan olarak hissetmesi de yetmiyormuş. Hayvan var, hayvan var... Eşitsizlik her yerde hüküm sürüyor... Ama yine de en kötüsü insan olmak bence. Bir fare aslana dönüşebilir, ama bir insan bir daha çok zor sevgili olur...

Sahi hayatım bir haftada ne değişti ? Bu arada sana hayatım, diyebilir miyim? Hayatıma kastetmek isteyen birine ne yüzle hayatım diyorum, onu da anlamak zor, ama neyse... Daha bir hafta önce beni tutkuyla sevdiğini söylerken, bu bir hafta içinde ne oldu da ben bir anda insanlığa düştüm?..Sana ne yaptım da mutluluk buz gibi bir yalnızlık içinde son buldu? Bir zavallı konumuna düşürülen insanlar da arada sırada böyle güzel cümleler kurabiliyorlar demek ki... İnsanlığa düşmeye gör, neler geliyor insanın aklına neler...

Evet, ne değişti bu bir haftada anlamak istiyorum. Sana kötü, kırıcı, soğuk davrandığımı hiç sanmıyorum. Aksine eski günlere oranla sana karşı her zamankinden daha sevgi dolu, özverili, şefkatli davrandım... Gözünün içine bakıyordum... Etrafında pervaneydim... Çünkü artık aramızda gerilim,huzursuzluk, tatsızlık olsun istemiyordum... Dinginliğe, huzura ihtiyacım vardı, hiç olmadığı kadar... Ne istersen kabul ediyordum. Bir yere gitme planlarını yapmayı sana bırakıyordum... Hiç sevmediğim halde sen yaptın diye koca bir tabak kabak tatlısını bile yedim. İnan, bu ilk ve sondur... İçim daralsa da sen görmek istiyorsun, diye otomobil fuarına bile gittim seninle... Binmek içinden geldi diye seninle saatlerce deniz bisikletine bindim... Bırak hala geçmeyen güneş yanıklarımı, acaba bizi o halde gören oldu mu , olduysa ne düşünmüştür? diye durmadan içim içimi yiyor... Ya sen seviyorsun, diye gece yarılarına kadar izlediğimiz o balina belgesellerine ne demeli..

Ben bu hallere düşecek adam mıydım? Ama insan sevince her şeye katlanıyor... Aslında bütün bunlar şimdi bana katlanmak gibi geliyor. Oysa senin yanındayken katlanmak olarak görmüyordum bütün bunları... Sen **Asmalı Konağı** seyrederken hüzünlenip ağlıyor, bense sana bakıp, içimden Allah'ım, ne kadar da mutluyum, diyerek sevinçten ağlıyordum... İnsan severken bir başkası oluyor sanki... Tıpkı bir yazar ve bir katil gibi... O insan sanki ben değilmişim gibi geliyor bana..Bak yine insan dedim. Bence bu insan kelimesini sözcüklerden çıkarmalı...

Ama bunca yıldan sonra seni çözdüm sanıyorum: İnsan terk edilince geçmişi yeniden aydınlanıyor ve olanları bütün aydınlığıyla görmeye başlıyor. Hayatı bütün ayrıntılarıyla görmek ve akıllanmak için bence sık sık terk edilmeli... Bu arada gördüğün gibi insandan kaçış yok...

Evet hayatım, seni çözdüm: Sana kötü, aksi, uzak davranıldığında bağlanıyorsun... Sevgi, incelik, anlayış sana can sıkıntısı ve boşluk duygusu olarak geri dönüyor... Sen birine sahip olduğun zaman o kişi senin için bütün cazibesini kaybediyor...

Hatırlar mısın bilmem... Hani aylar önceydi, seni tam sözleştiğimiz saatte telefonla aradığım bir akşam, artık benden çok sıkıldığını söylemiştin... Bir anda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Neden sıkıldın benden? diye sormuştum şaşkınlıkla...

Beni hep sözleştiğimiz zaman aramak zorunda mısın?..Daha geç ara, sabaha karşı ara... Seni beklerken telefonun başında meraktan çıldırayım... Seni merak edeyim... Bence hiç ilginç değilsin, deyip telefonu yüzüme kapatmıştın...

Oysa bana, **gece onda ara, sabah işe erken kalkıyorum, geç arama, uykusuz kalmak istemiyorum,** diyen sendin...

Bir yaşıma daha basmıştım. Demek insan yaşadıkça öğreniyor, çok okuyan değil, çok terk edilen biliyormuş...

Kim bilir, belki de şimdi gece onda ara dediğin halde seni sabahın beşinde arayan biriyle berabersindir... Öğrenemedim gitti ben bu ilişki oyunlarını... Ne kaybettimse verdiğim sözleri tutmak yüzünden kaybettim zaten...

Nasıl unuturum... Bir de o senin meşhur geçiş dönemlerin vardı... Ortada görünür hiçbir şey yokken, benden birden bire uzaklaşır, gözlerine kayıtsız, boş bir ifade gelir, içine kapanır, benim yanımda, ama benden çok uzakta gibi yaşamaya başlardın...

Neyin var? Bir şey mi oldu? diye sorduğumda ise, **bir şeyim yok, görmüyor musun geçiş dönemindeyim,** derdin...

Ama bu söylediklerin beni tatmin etmez, bana olan bu uzaklığının nedenini anlamaya çalışırdım.

Ne demek bu geçiş dönemi şimdi?... Seni kıracak şey mi yaptım, lütfen anlatır mısın?

Böyle anlarda bana suçlar gibi bakar; **Sen çok iyi bilirsin, ama bilmezlikten geliyorsun... Üzerime gelme... Geçiş dönemindeyim...**

Hem bir şey yok... Hem sen çok iyi bilirsin... İşte bu çok bilinmeyenli denklemi çözmek gerçekten güç işti...

İşte o zaman kara kara düşünmeye başlardım. Acaba birkaç hafta önce yolda yürürken oldukça dekolte bir elbise giymiş genç bir kadına göz ucuyla baktığımı mı görmüştün? Ama sen orada değildin ki, bu tamamen Allah'la benim aramda kalmış bir şeydi... Ben depressif bir insan olduğum için kendimi hep suçlu hissederdim zaten... İşlemediğim suçlar yüzünden kendimi polise ihbar etmeyi çok düşünmüşümdür... Bu özelliğim nedeniyle beni kendime karşı suçlu hissettirmek kadar kolay bir şey yoktur...

Başlattığın bu romantik teröre artık bir son vermek için, yanına gelir, eski günlere, yani birkaç saat öncesine dönmek için sana sarılmak isterdim... İşte o zaman bu terörün hiç de kolay geçmeyeceğini anlardım:

Dokunma bana... İğrençsin... Hepiniz aynısınız...

Nasıl hepimiz ? Kim biz hepimiz ?

Siz erkekler... Hepiniz iğrençsiniz...

Bu diyalog işte böyle sürer giderdi... Ve ben sana karşı ne suç işlediğimi anlamak için ilkokul , hatta bebeklik yıllarıma kadar iner, altıma kaçırıp ıslattığım çarşafları, bakkallardan çaldığım cikletleri, kırdığım vazoları, annemden çaldığım paraları, çektiğim kopyaları, okuldan gizli gizli kaçmalarımı düşünürdüm... Ve anlardım ki benim bütün bunlara rağmen hala

hayatta olmam büyük bir insanlık suçuydu... Suçum ne kadar büyük olmalıydı ki senin bu geçiş dönemlerin bir türlü bitmez bilmezdi...

Ne içindeydin duygularının, ne de dışında... Bana yakınlaşınca gözümdeki bütün değerim bir anda bitiyor , benden uzaklaştıkça beni hiç olmadığı kadar değerli ve ulaşılmaz buluyor, benim için sakladığın kalbin ve tutkuların gömüldüğü yerden usulca çıkıyor ve aramızdaki o heyecanlı kaçıp kovalama oyunu yeniden başlıyordu... Belki bu oyun hoşuna gidiyordu, ama senin bu bir duygudan, tam zıddı olan bir başka duyguya geçme hallerin yüzünden bütün zaten olmayan dengemi artık tamamen kaybetmiştim... Ve sen her bana geri döndüğünde ben yaşadığım heyecanın ve mutluluğun coşkusuyla ilişkimizin doğasıyla ilgili geçmişte öğrendiğim her şeyi unutuyor, bu yüzden durmadan sevgi hatası yapıyordum... İlişkimiz **İstanbul** trafiğinden daha kötü duruma gelmiş, içinden çıkılmaz bir hale girmişti ... Hele senin o sonu gelmez geçiş süreçlerin yüzünden taşikardi, yüksek tansiyon ve şeker hastalığı gibi belalara yakalanmış, ruh sağlığımı ise tamamen kaybetmiştim...

Birine ruhen bağlandığında bedenini uzak tutuyordun ondan. Bedenin bağlandığında ise ruhunu uzak tutuyordun... Ne yaptımsa ruhunla bedenini bir araya getiremiyordum.Ruhunu tutuyordum, bu defa bedenin kaçıyordu benden. Bedenine sarılıyordum, bir bakıyordum ki ruhun çoktan geçiş dönemine girmiş...

Bir de o gömlek hikayesi var... Bir akşam seninle sinemaya gitmeye karar vermiştik... Buluştuğumuzda suratın asılmıştı birden:

Ne oldu? Niye öyle bakıyorsun bana? diye sormuştum..

Aslında bana değil, gömleğime bakıyordun...

Nereden buldun bu iğrenç gömleği? diye sormuştun küçümseyerek...

Ne varmış gömleğimde? Ne güzel gömlek... Çok mu aradın bunu? O gömleği gidip değiştirmezsen seninle sinemaya gelmem, bilmiş ol...

Hayatım şimdi nasıl değiştireyim bu gömleği? Yapma ne olur, bırak şu kaprisi, sinemaya geç kalıyoruz, demiştim sana sıkıntı dolu bir çaresizlikle...

Ben senin iyiliğin için söylüyorum, çıkar o gömleği, hiç yakışmamış sana...

Ama zorla iyilik yapılmaz ki... Lütfen artık uzatma şu konuyu...

O zaman sen tek başına git sinemaya, ben gelmiyorum...

Nasıl olduysa o an birden sana isyan etmek gelmişti içimden:

Değiştirmiyorum, demiştim, **gelmezsen gelme, ben tek başıma giderim...**

İsyanım etkili olmuştu ki gelmiştin benimle... Amaa film boyunca hiç konuşmamış ve bir kez olsun bakmamıştın yüzüme... Yüzün iki karış oturup durmuştun yanımda...

Sinemadan çıkmış birlikte eve doğru yürüyorduk ki birden sarılıp şapır şupur öpmeye başlamıştın beni... Ben yine ne oldu? diye anlamaya çalışırken: **Sana hayranım biliyor musun, sevdiğim adam işte böyle olmalı. Eğer gömleğini gidip değiştirseydin, gözümden çok düşecektin... Seni denemek için yapmıştın, aslında gömleğini çok sevmiştim... Erkeğim benim, tapıyorum ben sana,** demiştin... Sanki milli piyangodan büyük bir miktarda para kazanmış gibi sevinmiştim. Şansın böylesine az rastlanırdı.Aslında bir ara gidip gömleğimi değiştirmeyi düşünmüş, ama sonra da üşenmiştim... Üşenmeyip gidip değiştirseydim senin taptığın erkek olmayacak, uzun bir geçiş dönemi süresi kadar gözünden düşecektim...

Bugünlerde terk edilmiş bir insan olarak ve sokaklarda gördüğüm kedilere ve köpeklere imrenerek bakarak yaşıyorum... Sokak kedilerini, sokak köpeklerini sarılıp okşayacak birileri mutlaka vardır, ama terk edilmiş insanlara sarılıp okşayacak birilerini bulmak çok zordur bu hayatta... Onlar sonu belirsiz bir geçiş süresi boyunca kaderlerine boyun eğmek zorundadırlar...

Bu uzaklığımız ne kadar sürecek, beni bir daha insan olarak değil de, uzakta olduğum için yana yakıla özlediğin bir sevgili olarak ne zaman arayacaksın bilmiyorum... Ama ararsan bil ki sana hiç olmadığı kadar kötü davranacağım:Yaptığın kabak tatlılarını asla yemeyeceğim... O içimi daraltan otomobil fuarlarına gelmeyeceğim... Beni saat onda ara dediğinde birkaç hafta sonra sabah ezanı okurken ve uykunun en tatlı anında arayacağım... Balina belgesellerini seyretmek için kendine bir arkadaş bul, çünkü ben o saatlerde arkadaşlarımla bir barda kafa çekiyor olacağım... **Şu gömleğini değiştirmezsen seninle sinemaya gelmem** dediğinde, hemen o akşam **Harem'**den bir otobüse binip **Konya'**ya gideceğim... **Üzerime gelme, bir şey sorma, geçiş dönemindeyim,** dediğin an kıta , hatta milliyet değiştireceğim... Senin geçiş dönemini beklemektense **Alaska'**ya gider, bir eskimo olurum daha iyi... Hiç olmazsa orada altı ay geceyse, altı ay gündüz...

Sesini duymayı çok özlesem de telefonlarına çıkmayacağım... Tenine dokunmayı, kokunu içime çekmeyi, sana sarılmayı deliler gibi arzulasam da senden uzak duracağım...

Artık senin gözünde bir insan olarak ölüp gitmek istemiyorum... Çünkü seni çok seviyorum...

İmza:Psikopat sevgilin...

cezmiersoz@leman.com.tr

* **İstanbul. Galatasaray.** 3 Temmuz Perşembe günü saat 17:00-19:00 arası **İdil Kültür Merkezi**'ndeyim. İstiklal Cad. Aznavur Pşj. No: 212 Kat:6 Tel: 0212 - 245 0070 - 244 31 60.

* **Divriği Kültür Derneği.** 6 Temmuz Pazar günü saat 14.00-16:00 arası **Divriği Kültür Derneği**'nin şenliğindeyim. Fatih Çeşmesi, Bahçeköy, Kemerburgaz Yolu Üzeri.

Akşamsefası

Kırık Eğleblebi

kirikleblebi@leman.com.tr
SUAT ÖLKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

En Uzun Gündüz & En Uzun Gece

1. En Uzun Gündüz, "gün" aynı zamanda "gündüz" yerine de kullanıldığı için, sanki en uzun günmüş izlenimi verir, pozitiftir... **En Uzun Gece, gündüzün kısalığından dolayı, 24 saatten az gibi görünür, negatiftir!..**
2. Sonra gündüzler kısalmaya başlasa da, 21 Haziran, Sayın Güneş'in hepimizi cömertçe ısıttığı yaz mevsiminin doruğudur ki, bu durum Saatli Maarif Takvimi'nde "Yaz faslının başlangıcı" olarak belirtilmiştir... **21 Aralık, kış kafası olduğu gibi, Erbain'in (40 gün soğuklarının) başlangıcıdır!..**
3. Aynı takvimin 21 Haziran sayfasında Nizami'nin "Kendine galip gelen, bütün âlemi hükmü altına alır" şeklindeki nerden baksan derin sözü vardır... **21 Aralık sayfasında ise Dr.Faruk Bayülken'in "Güzelliğinle değil aklınla övün" sözü vardır ki, nedir yani, tam da kısa günün kârı gibi!..**
4. 21 Haziran, günışığı günüdür... **21 Aralık, ayışığı!..**
5. 21 Haziran, mevsim ortasıdır... **21 Aralık, mevsim sonudur artı yılın son on günü de, yılbaşı ve yeni yıl hissiyatıyla boğuntuya gelir gibi, hızlı geçer gibi olur!..**
6. 21 Haziran 1037'de İbni Sina öldü... **21 Aralık 1037'de İbni Sina birkaç aydır ölüydü!..**
7. 21 Haziran, Kandıra'nın kurtuluş yıldönümüdür ki, kurtulmuş bir Kandıra, kurtulamamış Kandıra'dan her türlü iyidir... **21 Aralık, Dünya Kooperatifçilik Günü'dür, daha da bişey demiyorum!...**

(Sayfalar, Ş.Mehmet Tokgöz'ün takviminden araklanmıştır.)

VEDAT BADEMİROĞLU vb@leman.com.tr

Bayır Bucak

FEYHAN ile GÜVER

guverfeyhan@hotmail.com

Arşivlerden

AYRINTILAR

m.e.T.i.N.E.i.D.A.N

Uyuyan sevgiliye not: (54)

Uyu sevdiceğim.. Uyu!. tatlı rüyalar gör!. Daa saat erken!. Şindi kalkıp da n'apcan.. Ben kalktım ama, uyku tutmadı, çıkıp dolaşcam birazdan; İsmet ağbilerin dükkânına uğrarım belki! Sen yat biraz daha.. Şu an var ya; kıçından ısırmak isterdim hafifçe; fakat hayır! İrademe hâkim olmalı, yazdığım şeyle ilgilenmeliyim.. Bak, sana ileteceğim notuma, başlık bile atıyom artık: 'Uyuyan sevgiliye not' diye!. Bunu, kendimi gaza getirmek için yapıyorum. Çünkü daa evvelki notumu, yastığının altına koymayıp, yırtıp attım!. Biliyorum, bana kızacak, ne yazmıştın, ne yazmıştın diyceksin! Ama hayır, hiç merak etme. Sana olan duygularım aslâ, katiyyen değişmediğinden, her yeni notta bile, tüm söyliyceklerimi bi kez daa dile getirebilirim! Ayrıca, not'u nereye koyucaam konusunda da bazen sıkıntı yaşıyom! Sehpaya bıraksam, bardağın kenarına yani; ordan kayar düşer diye tırsıyom. Yanına, yastıın kenarına iliştirsem, ıyy! iliştirmek kelimesi bile miğdemi tiksindirdi!. Vallaa, kısacası, hiç bi yere bırakmak istemiyorum! Bulamıycan diye endişeleniyom! Olmaz mı yani, bi düşün? Oturup kıçımdan terler akarak yazmışım, sonra neymiş, bulamamış mısın bi de? Vay ki yani vay! Vay deli gönnüm! Yok yaa, enayi miyim. Sen peki; enayi misin? Elbette diilsin!. Azcık konu dışına çıktım, farkındayım.. Çünkü... ben senden bişey saklıyom!

Nerden annatsam, nası açıklasam? Belki de, hiç lafı şey yapmadan, aniden, lamburtdanak girmek lazım konuya!. Hatırlar mısın; senle satranç oynardık!, Sen satranç bilmezdin. Ben sana biraz öğretmiştim ama, annamamıştın! Yani, sevmemiştin demek istiyom. Israr etmiştim ben, 'ulan çok nefis bi oyun' demiştim. 'Israr etme Necati' demiştin.. 'Necati kim' demiştim ben!. İşte o an; beynimden çıldırmışa, kazandan bi kaynar suyla tepemden vurulmuşa döndüm!! Dağıttım, yıktım ortalıı! Satranç tahtasını savurdum bi köşeye, (piyonların iki tanesi hâlâ kayıp, hatırla), dirseğimle limonata bardağını devirdim, balkona çıkıp geri döndüm, ne yaptıımı hatırlamıyom; hatırla!. Ve sen gene, o tuhaf sakinliğinle, beni duymazlıktan geliyor, şezlonga uzanıp dergi okuyodun. Yanına yaklaşıp, omzundan sarstım. Sarstım, sarstım, sarstım! 'Necati kim ulan' dedim! Sen sarsılıyor; sarsıldıkça şuh kahkahalar atıp, "Ilahi Ekrem, bi alemsin valla," diyodun!. 'Ulan Ekrem kim şindi! dediğimde ise, sanki beni duymamiş gibi, sekiz tane daha şuh kahkaha attın!. Sonra dayanamayıp, ben de katıldım sana. Önce kıs kıs güldüm, ve beş altı tane şuh kahkaha da ben attım! Ardından, sarıldık, öpüştük. Bazen, böyle delice oyunnar oynardık işte. Kızdırırdık birbirimizi. Ben de bi keresinde, 'Ayla, bi bardak su versene' demiştim de; 'Ayla kim' demiştin hemen sazan gibi!. 'İsmet abinin halası' deyip, fazla sürdüremedim ama oyunumu.. Fekat şunu da bil; eğer gerçekten Necati diye biri varsaydı, suratının tam ortasına iki metre gerilerek nefis bi yumruk çakar ve seni kapı dışarı tekmelerdim! Eşyalarını da sonra al derdim, volkmeninin motorunu bozar, kulaklık süngerlerini hınçla kopartırdım!. Neyse ki, aramızdaki aşk hiç bozulmadı ve birbirimizi daima sevdik.. Hatırlar mısın; bi kere senne Mecidiyeköy'e gitmiştik; benim tapu dairesinde bi işim vardı. Sen tapu dairelerinden hiç hoşlanmazdın. 'Söyle tatlım, hangi daireye istersen ona gidelim öyleyse' dedim. Oracıkta boynuma sarılıp öptün, seni seviyorum, seviyorum dedin! Yapma kız, etraftan görcekler dedim. Görsünler dedin. 'Nası görsünler lan' dedim, 'ben geleneklerine bağlı bi insanım.' Bi müddet tartıştık orda! Sonra sen beni annadın. Ben de seni annadım. Emirgan'a çay içmeye gittik. Sen hâlâ beni annıyodun. Yüzüme çevrili yüzün söylüyordu bunu; her zaman yanındayım diyordu gözlerin; içime işliyordu bakışların!.. 'Ne bakıyon, ayı mı oynuyo' dedim! Kenara döndün, uzaklara dalıp gittin. Heralde aklına binbir türlü şey gelmişti gene. Seni senle başbaşa özgür bıraktım, çay tabağımdaki fazla çayı yere boşalttım.. Her neyse; canım sevgilim, senden yarım saattir saklamaya çalıştıım şey şu.. Ben...

Ben.. bu yazdıklarımın, aslında sana ulaşmıyacağını biliyorum! Yani, hay Allah, nası desem, (ulan niye tırsıyom, madem okumıycan) eee, ben, yannızca kendimi tatmin etmek için yazıyom işte; oh!. Ne biliim, sana desem yani bunnarı, versem şu kağıdı, belki hoşuna da gidicek hani; fekat 'not' başka, gerçek hayat başkadır canım sevgilim! Üstelik, gülmeni de istemiyorum tamam mı! Çünkü doğaçlama üslupu denen bi tarz sitiliyle kaleme aldığım için, yannış, salakça şeyler demiş olabilirim. O yüzden, beni anna!. Hatırlar mısın, (hatırlıyom diye bi cevap vermesen de olur, ben kendi kendime hatırlayınca da hoşuma gidiyo artık!), senne bi keresinde, el şaplatmaca oynamıştık. Reflekleslerim nefisti benim o oyunda! Hiç acımamış, ellerini kıpkırmızı bi hâle getirip, nar gibi kızartıp yakmıştım! Sonra öptüm, öptüm o ellerini, vazelin sürdüm. O sırada televizyonda bi yarışma vardı. Hemen sazan gibi atlayıp, 'Modern Tolking' dedin sen. 'Bed Boys Bluu' dedim, ve ben bildim! Öbür soruda da, ben sazan gibi atlamak istedim ama, sustum, sustum! Az bildiim bi şeyi hemen ukâlaca söylemekten çekiniyodum. En iyi bildiim, senin beni sevdiğindi! Benim de seni sevdiğimi ve hoşlandıımı biliyor, ama bunu her zaman sana yansıtmayıp, perşembe ve salı günneri saat sekiz' de yansıtıyodum. Ara sıra bu süreçle oynayarak, bazen cumartesi dörtbuçuk'ta yansıtıp, seni şaşırttım da tabiy ki!

Canım sevgilim, uyu sen. Hiç uyanma! Yani, eh bi uyanırsan, ne bok yapcaamı bilmiyom! Beni böyle, telâşlı, hazırlıksız, kafamda bin türlü şey, ayaamda eşofman, aklım dağınıkken görmeni ve, 'napıyosun' demeni istemiyorum! En gıcık olduum soru, n'apıyosundur! Ya da gıcıkmış gibi görükürüm ama aslında başka şeylere gıcığımdır o an. Neyse; canım sevgilim, son olarak söylemek istediğim şey şu: Hatırlar mısın, bi kere seninle, yoksa sensiz mi hatırlamıyom, 'o ağacın altında' oturmuştuk. Benim kafama bişey düşmüştü; kuş mu, kozalak mı, topalak mı ne! İki buçuk ay hastanede yatmıştım. O günden sonra tam düzelemedim işte.. Ne zaman bi ağaç görsem, bir de kedi görsem, kediyi mi önce gördüm, yoksa ağacı mı sonra gördüm diye, kendime kendime derin bir teessür ve yılgınlık duygusuyla düşlere sürükleniyorum.. Hoşçakal!

Akşamsefası

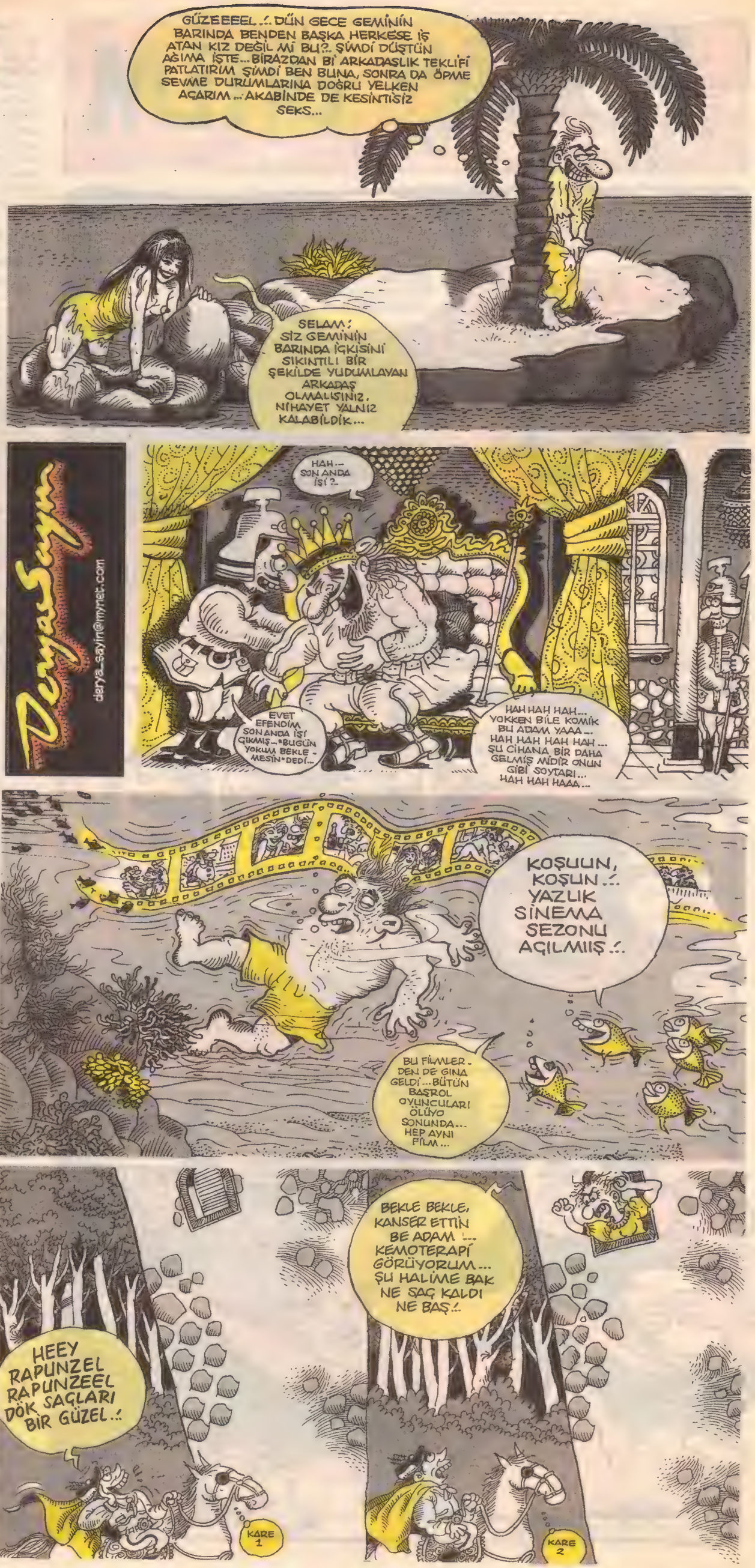

Nihat Genç

SON

Korkmaz Yiğit'in ifadelerini büyük medya yayınlamıyor. Böyle bir yazı dizisi ne gördüm, ne duydum. Adamlar başbakanlık değil, çete reisliği yapmış. İsmi karışmayan yok. Gazeteciler-işadamları-siyasetçiler elele vermiş yıllarca ne dümenler kurmuşlar. Aradan yıllar geçti, büyük medya yine yayınlamaya korkuyor. Çünkü işin içinde hepsi var. Aydın Doğan var, Yalçın Doğan var, Yavuz Donat var, Rauf Tamer var, Ali Kırca var, varoğlu var. Hepsi dümenin içinde. Hepsi ayan beyan daldşk ortada. Peki, koskoca Türkiye'nin bu ifadeleri yayınlatacak gazetesi yok mu? Yok! Ağzına kadar TV, ağzına kadar gazete var, ancak Korkmaz Yiğit'in ifadelerini yayınlayacak tek gazete yok. Türkiye halkından pisliklerini saklıyorlar. İfadeleri yayinlamak da bizim **Yeniharman**'ın geçen haftaki sayısına düştü.

Başbakan ve arkadaşlarının davası, normal bir hırsızlık-soygun-çete davası değil. Toplu Tecavüz Davası. Hani Mardin'de 13 yaşındaki kıza otuza yakın eşraftan tecavüz ediliyor, onun gibi. İktidar koltuğuna oturan başbakan-bakanlar, gazeteci-işadamlarıyla bankalara, enerjiye, gazetelere "toplu tecavüz"den neredeyse sanık sandalyesine oturacak!

Gazeteler, medya; gariban, aç, yoksul, işçi, memur, öğrenci, Türkiye halkının elini tutmuş, başbakan ve medya patronları tecavüz etmiş. Korkmaz Yiğit şok açıklamalar yaptıktan sonra, ki, nefes nefese okuyorsunuz, "beni bırakın, siz Poaş'la ilgilenin" diyor. Poaş kimin elinde, Aydın Doğan. Peki bunları kim yazacak? Hiç kimse!

Hey Türkiye! Hey hakimler, hey hukuk devleti, hey Avrupa'ya uyum sağlayanlar, hey cumhurbaşkanı, hey dünya basınları, hey bu topraklarda yaşayanlar, sıkıysa yazın bakalım. Bu toplu tecavüzü gazetelerde dillendirecek tek gazeteci yok. Özal, Demirel, Mesut Yılmaz, Tansu Çiller, Uzan, Aydın Doğan, Türkiye bu kadar büyük pştlk-hırsızlık-üçkağıt görmedi. Bütün kirlileri ortaya döküldü, ancak yazacak adam yok. Puştlukları-hırsızlıkları, hepsi, Korkmaz Yiğit vasıtasıyla belgelendi. Hepsi itiraf edildi. Hepsi elimizde ama kimse yayınlamıyor. Kaç tane gazeteniz var? Kırk tane mi? Kırkı da yayınlamıyor. Kırkı da boğazına kadar bokun içinde!

Hey gazeteci cemiyetleri, hey sivil kurumlar, hey barolar, hey parlamenterler, hey bu gazetelere kredi verenler, reklam verenler, hey bu gazetecilere ödül veren üniversiteler, hey Türkiye, ayağa kalk. Belgeleri-itirafları sizden-halktan gizliyorlar. Halk okusun istemiyorlar. Başbakanların gazete patronlarıyla mafya liderleriyle yediği naneler tek tek ortada. Türkiye'nin gazetelerini, bankalarını, enerjisini kimler satın aldı, kimlerin tezgahında satıldı, başbakanlar çete reisi gibi, nasıl fırıldaklar döndürdü.

Yazıyor, yazıyor! Toplu tecavüz davasını yazıyor. Yazıyor ama yayınlayan yok! Yazıyor, alayı hırsız. Yazıyor, gazetecilerin alayı "o çocuğu". Yazıyor, basın patronları üçkağıtçının allahı. Yazıyor, işadamlarımız dümenci.. İşte belgeler, hepsini yazıyor..

Dünyanın bir solukta okuyacağı belgeleri kimse yazmıyor. Başyazar oluyormuş bunlar. Gazete editörü oluyormuş. Hepsi sahtekar. Ağızları, dilleri, dudakları yalap şalap bokların içinde. Yazıyor, **Yeniharman**'da yazıyor.

Meğer bu ülkede hiç rotatif matbaa yok, hiç gazete yok... Üniversiteli gençler, iş size düşüyor. Sizler teker teker çoğaltıp, annenize, babanıza, kasaplara dağıtacaksınız. Bu yazıyı okuyan herkes, **Yeniharman**'dan fotokopileştirip sokak sokak dağıtacak. Ne yapalım gazetemiz yok. Ellerinizdeki en ilkel imkanlarla sizler yayınlamak zorundasınız, başka şansımız yok.

Ey, elinde fotokopi makinası bulunan bütün dükkan sahipleri! Hepinize iş düşüyor. Bu belgeleri fotokopileyip Allah rızası için dükkanın önünden geçenlere dağıtın. Başka şansımız yok. Basını-gazetesi olmayan ülkemizde, basın rolünü elinizdeki fotokopilerle siz yerine getireceksiniz.

Yazıyor, toplu tecavüz davası.. Başbakan-işadamları-gazete patronlarının ülkenin ırzına nasıl geçtiklerini, tane tane yazıyor...

Yazıyor! Denize işeyen bu sıçanları, yıllardır balıklara nasıl sultan yaptılar!

Bu büyük gazetelerin ne işleri var ki, dünya tarihine geçecek bu toplu tecavüze yer kalmıyor. Çok işleri var! Hergün tam sayfa: "Kınalı Kar Yine Birinci!".. Ya da: "Asmalı Konak Fırtınası!"..

Her yıl ossuruklarını kapatacak sanatçılar, diziler bulurlar, böylelikle cahilleştirilmiş halkın beğenileriyle Özal'dan, Mesut'a, Tansu'ya, şimdi de Uzan'a kadar bomboş dizilerle bomboş kitleler yarattılar. Bu aşağılık dizilerle üçkağıtlarını maskeledikleri çok açık. Gazete patronlarının hırsızlıklarını örtmek-kapatmak bu sene Asmalı Konak'a nasip oldu. Dizilerin duyuru ve reklamları çarşaf gibi kullanılır. Çarşafın üstündeki şekilsiz kişiler bu dizilerin kahraman sanatçıları olur. Biri diyelim Emrah, diğeri Özcan Deniz. Orsplaşmış gazetelerin halkın üstüne boca ettikleri bu sanatçılarla halka eziyet ve işkence çektirirler.

Ali Kırca, Fatih Altaylı ve benzeri programcılar-yazarlar, her yıl sezon sonu, "bağ bozumu şenlikleri" gibi, dizi bozumu şenlikleri düzenlerler. Bir adet oldu, dizi bozum şenlikleri. Bir medya geleneği. Gazetelerin-TV'lerin kendinden geçercesine düzenledikleri sezon sonu şenlikleri.

Dizinin son programında çığlıklar, bağırmalar, flaş flaşlar başlar. Uğursuz ve kepaze bir yığın manken sanatçı, ki, yıl boyu hepsi ahlaksız skandalların başkahramanı olmuşlardır, ortalığa dökülür. Türkiye şöhrete doymayan bu yamuk-yumuk insanlarla ayağa kaldırılır. Neymiş, dizi bitiyormuş. Dizi bir şahesermiş. Halk sarsılmış. Anadolu halkı manyaklaşmış. Dizi yeni sosyal adetler ortaya çıkartmış. Halk bunlara tapıyormuş. Böyle şey görülmemiş. Böyle dizi çekilmemiş. Bütün aileler ağlıyormuş. Sokaklar bomboşmuş. Her yıl, son bölüm şenliklerinde işte bunlar tam sayfa manşetlerde kullanılır. Yalanın bini bir para. Aşağılık, sünepe, satılmış, yılışık gazeteler, utanmaksızın her sezon sonu, büyük bir final yapıp yaygara kopartmayı gelenek haline getirdi!

O son bölümde spikerler smokin takar, düğün evi gibi süslenirler, ne diyelim, sarmışakla soğan gelin güvey olmuş, patates çuvalından duvak! Ve fonda duygulu bir Sezen parçası, Allahım Allahım herşeyi düşünmüşler!

Biz ne diziler gördük, ki, hepsi dünya şaheseri olmuştu. Bizimkiler dizisi. İkinci Bahar. Perihan Ablalar. Saymakla bitmez. Hepsi Anadolu'da duygu bombaları patlatmış.. İnsanlar dostluk kurmuş. Yazarlar işte böyle mutluluklar da anlatmalıymış.. Sanat, vatan, yalan, katakulli. Hepsi çöplük oldu bu dizilerin, hepsi Türk halkının hafızasından birkaç ayda silindi, uçup gitti..

Bu dangıl dungul zekalı insanlar neden kudurmuşcasına "sanat"tan sözeder? Yalana, riyaya, kandırmaya doymazlar, "büyük çapta", "en büyük", "harika" gibi sözleri durmaksızın kullanırlar! Ancak gazete patronları ve yazarlarının dizi yıldızlarıyla kutsal bir beraberlikleri var. Kitleleri birlikte uyuşturuyor, birlikte düzeysizleştiriyor, ölümcül bir cehalet bombasını her akşam ekranlardan halkın üstünde patlatıyorlar!.

Her yıl onlarca dizi sanatçısı, son bölüm kutlamalarında kahramanlık payesine, büyük sanatçılığa terfi ettirilir. Bunların bir gecede aldıkları büyük, iltifatlı sözler, övgülü sözleri, diyelim Dostoyevski gibi bir sanatçı yüzyılda alamadı. Kendilerini övecekler diye, insanlığın sanat, eser, vicdan gibi tüm değerlerini bir gecede harcarlar.

Bu muhteşem delilik seanslarını iyi anlamamız lazım. Tarih öncesinden akıp gelen Bağ Bozumu Şenlikleri, dünyanın karnaval ve festivallerine öncülük etti. İnsanlar yılda bir gün hasat bahanesiyle, bahar bahanesiyle topluca eğlenmeyi, eğlenceyi şamatalaştırmayı ve kurulu değerleri ters yüz etmeyi bağ bozumu şenlikleri vesilesiyle dalga geçerek yaşamak istedi.

Bağ bozumu şenliklerinde, ya da karnavallarda, deliler kral yapılır, küfür serbest, cinsellik serbest, yalakalık, soytarılık, içmek, dansetmek, kendinden geçmek serbest.

Yılda birgün insanlar topluca eğlenmek istiyor, bu toplu eğlenceler halkların-milletlerin geleneği. Bugünlerde bu şenliklerin başını diziler çekiyor. Yeni karnavalımız: diziler. Mikrofonlar halka, oyunculara uzatılır, günler öncesinden manşetler çekilir... Hemen bütün oyuncu-

BÖLÜM ŞENLİKLERİ

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

lar, "hayatının rolünü oynadığını" söyler. Halk, "tapındığını anlatır". Öyle büyük bir rüzgar estirilir ki, bir kuru gürültüden medyamız, reklamlarının gücüyle, bir dünya şaheseri, bir toplu ayin-toplu tapınma ortaya çıkar.

Kameraların hepsi ordadır, dananın .ötünde sıçsın diye bekleyen sinekler gibi.

Peki yıl boyu kopartılan bu yaygaranın sonucu ne imiş, Emrah, Özcan deniz, bir dünya olayıymış. Eğlence, bir kuru gürültüdür! Kuru gürültüleri süsleyip püsleyip, onure edip, birini kral, birini paşa, birini ağa, birini Türkiye'nin en güzel kadını, diğerini Türkiye'nin en yakışıklı erkeği seçip, birlikte eğleniyoruz. Bu popüler bir şamata deyip geçmeliyiz, ancak, yeni bir şey kurarken, yıkıcı bir güçle eskiyi altüst ederler, dünde ne varsa, sanat, sinema, değer, ahlak, her yıl artan bir hırsla bertaraf ederler... Bu ülkenin ürettiği değerler çatırdayarak yıkılır, ne kalır geriye: Emrah ve Özcan Deniz..

Bu toplu manyaklığın-bozukluğun üstüne gidelim, bunu her yıl yapıyorlar, anlamaya çalışalım.

Bir zamanlar, TV yeni kurulduğunda, prime-time denilen akşam saatlerinde bu diziler yayınlanmazdı, sonradan geldi yabancı diziler. Şaşıracaksınız, bir çizgi film olan bir kediyle farenin maceraları: Tom ile Jerry, Türk halkını hop oturup hop kaldırıyordu. Ertesi gün sokağa çıktığınızda şoförler, kasaplar, manavlar, Tomm ile Jerry'nin dün akşamki maceralarını konuşuyordu. Türk halkı, Tom ile Jerry'i ezberlemiş çok sevmişti.

Peşinden Taş Devri, Fred Çakmaktaş. Takip etmeyen, sevmeyen tek kişi yoktu. Bir hastalığa döndü. Benim kanaatim, bu çizgi filmleri bugün dahi prime-time'da gösterin yine çok sevilecek. Kınalı Kar, Asmalı Konak'tan daha çok izlenecek. Mesela bir Sementa vardı. Burnunu kıvırıp herşeyi başkaya dönüştüren cadı. Kocasını köpek yapıyordu. Türkiye halkı akşam olsa da Sementa başlasın diye heyecandan ölüyordu.

Asıl sorun akşam saatleri. Akşam saatleri manyaklığının büyük fırıldağı Bizimkiler dizisi oldu. Bizimkiler dizisi, bir dünya şaheseri olarak ilan edildi. Oysa, Bizimkiler bir dizi bile değildi. Çerden çöpten, basit, hiçbir şey ifade etmeyen, bomboş bir metin. Bu bomboşluğu ve basitliğini dahi, olağanüstü, planlanmış büyük bir yazarlık ürünü olarak baştacı ettiler. Saçmalık fırtınası onyıllar sürdü. Bu diziler üzerine yazılıp-çizilenleri bugün okudukça Türk toplumunun aydınlarıyla gazetecileriyle derin bir deliliğin, akıl hastalığının içine yuvarlandığını görürüz. Uzanlar, Tansular, buradan oy topladı. O renkli dergiler yıllarca bunları kapak yaptı. Bunlar ölse de, o ölmüşün .ötüne bal sürer yine yalarlar. İşte Ercan Arıklı'nın ardından bal döküp yalayanlar. Mezarı başında dahi kadınların gözleri börek börek olmuş. Arıklı, bunların memelerini altınla kaplamış. Şöhret yapmış. Deliklerini çelikten yapmış. Şöhretlerini otomatiğe bağlayıp öte dünyaya öyle gitmiş. Artık bu kadınların motorları asla kayış kopartmaz...

Akşam saatleri (prime-time) modern dünyanın en büyük savaşlarını verdiği raitinglerle reklam pastasını kaptığı, büyük holdinglerin iktidarını kurduğu saatler. Reklamların gücü bu saatlerde ortaya çıkıyor. Reklamı kapan büyük TV oluyor. Büyük olan, hakim oluyor. Her fırıldağı çevirip, istediği krediyi alıp, ülkenin ırzına geçmeyi hak kazanıyor. Asmalı Konak ve benzerlerinin raitingleriyle pisliklerini kapatıp, örtüyorlar. Bu yüzden, dünyanın haber kanalları bu saatlerdeki üstünlüklerine göre başarıları sıralanıyor!

Şu saatlerin masumluğuna bakın, insanların yıpranmış, yorgun, halsiz, vakitsiz, hüzünlü saatleri. Günün yorgunluğu. Ailenin bir araya toplanması. İnsanların elini, ayağını oynatacak kadar takati kalmayışı. Pestili çıkmış bir hasta gibi kanepeye uzanılması.

Akşam saatleri üzerine yüzlerce klinik deney yapıldı, huzurevlerinde, bekar evlerinde, teneke kondularda yaşayan aileler üzerinde.. Bu saatlerde ekranda anlamlı-anlamsız akıp giden ne varsa seyrediyor insanlar. İnsanların tepki veremediği, savunma yapamadığı saatler, iç dünyamıza yenildiğimiz saatler. Akşamların 8'iyle 10'u arası, depresifliğin azdığı saatler. insan duygularının inceldiği, kopmaya yanaştığı, iç hesapların yoğunlaştığı saatler.. Yani, en zayıf hali insanlığın, akşam saatleri.

İşte dünyanın en büyük iktidarları, insanların üstüne bu saatlerde saldırıya geçip, dizilerle, reklamıyla, büyüklüklerini, çok satmalarını, vahşetle, cinayet görüntüleriyle bu zayıf içe kapanmış insanların üstüne boca ediyor! Doğuda ve batıda insanoğlunun en zayıf, duygularının kopacak kadar inceldiği bu saatlerde hücuma geçip, mikrofon uzatıyoruz: "Özcan Deniz Türkiye'nin en yakışıklı erkeği değil mi?".. "Emrah çok izleniyor, değil mi?"...

Ne diyelim şimdi bu adamlara, akşam, akşam..

Araştırmalar söylüyor, dizilerin en çok seyredildiği ülkeler, milli geliri bin dolarlık ülkeler, yani derisi ince olanlar daha hızlı yaralanıyor!

(Geçtiğimiz sene ünlü ozan Mahzuni'nin cenazesi Hacıbektaş'ta toprağa verildi, bu dizinin oyuncularından bir kişi hariç, otuz km. mesafedeki bu cenazeye hiçbiri katılmadı, başta Özcan Deniz! Özcan Deniz kendi büyük şöhretinden Mahzuni'ye pay vermek istemedi.. Oysa, Mahzuni'nin cenazesi bu toprakların gördüğü en kalabalık törendi.. Bu küçük hikaye, bu dizidekilerin nasıl korkunç, acıklı bir ruh hali taşıdıklarını gösteriyor bize...)

Emrah ya da Özcan Deniz, tek bir cümle kurmayı beceremeyen insanlar. Sosyal kişilikleri kepazelik üzerine kurulu. Zır cahil. Zır dangalak. Kafatasları boş bir teneke gibi tınlar. Bu bomboş malzemeden, her yere zıplayan, sıçrayan, çırılçıplak soyulan, şöhret için her

Akşamsefası

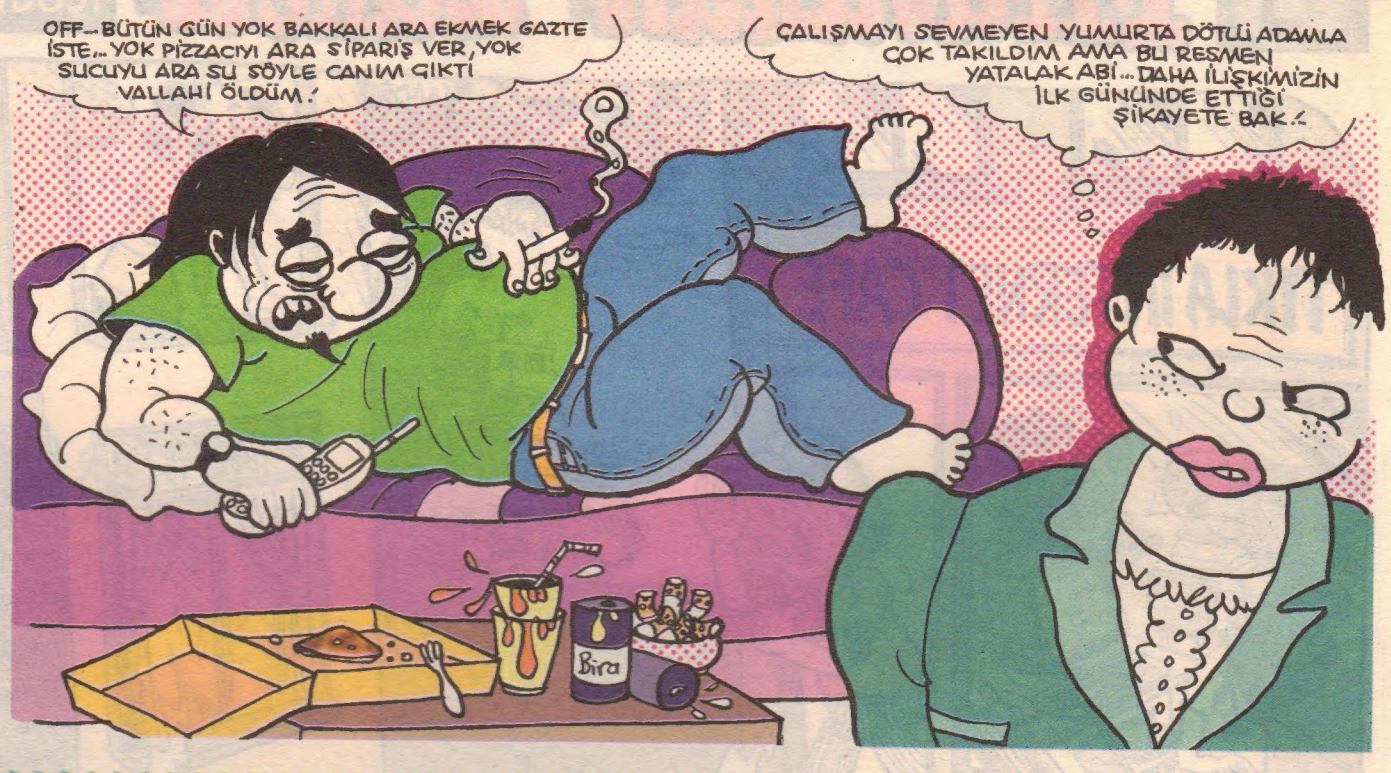

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

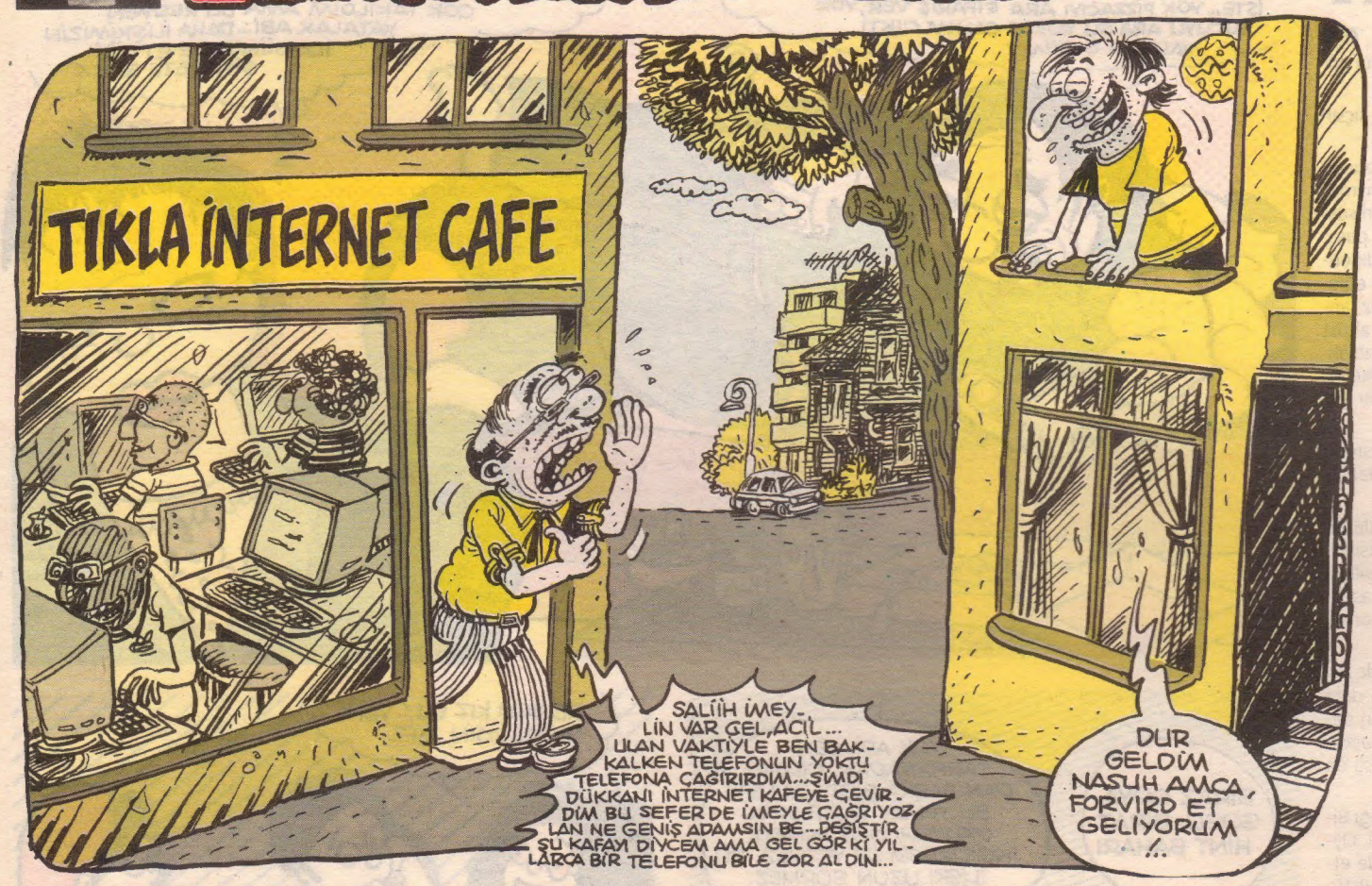

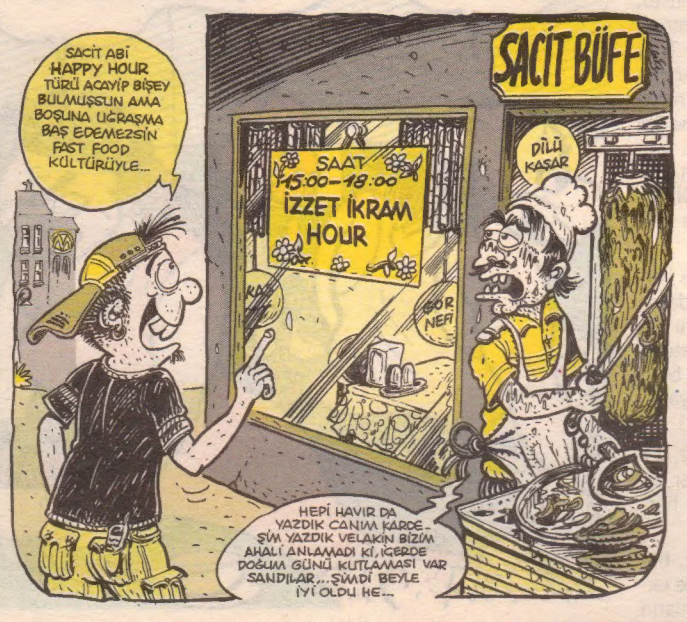

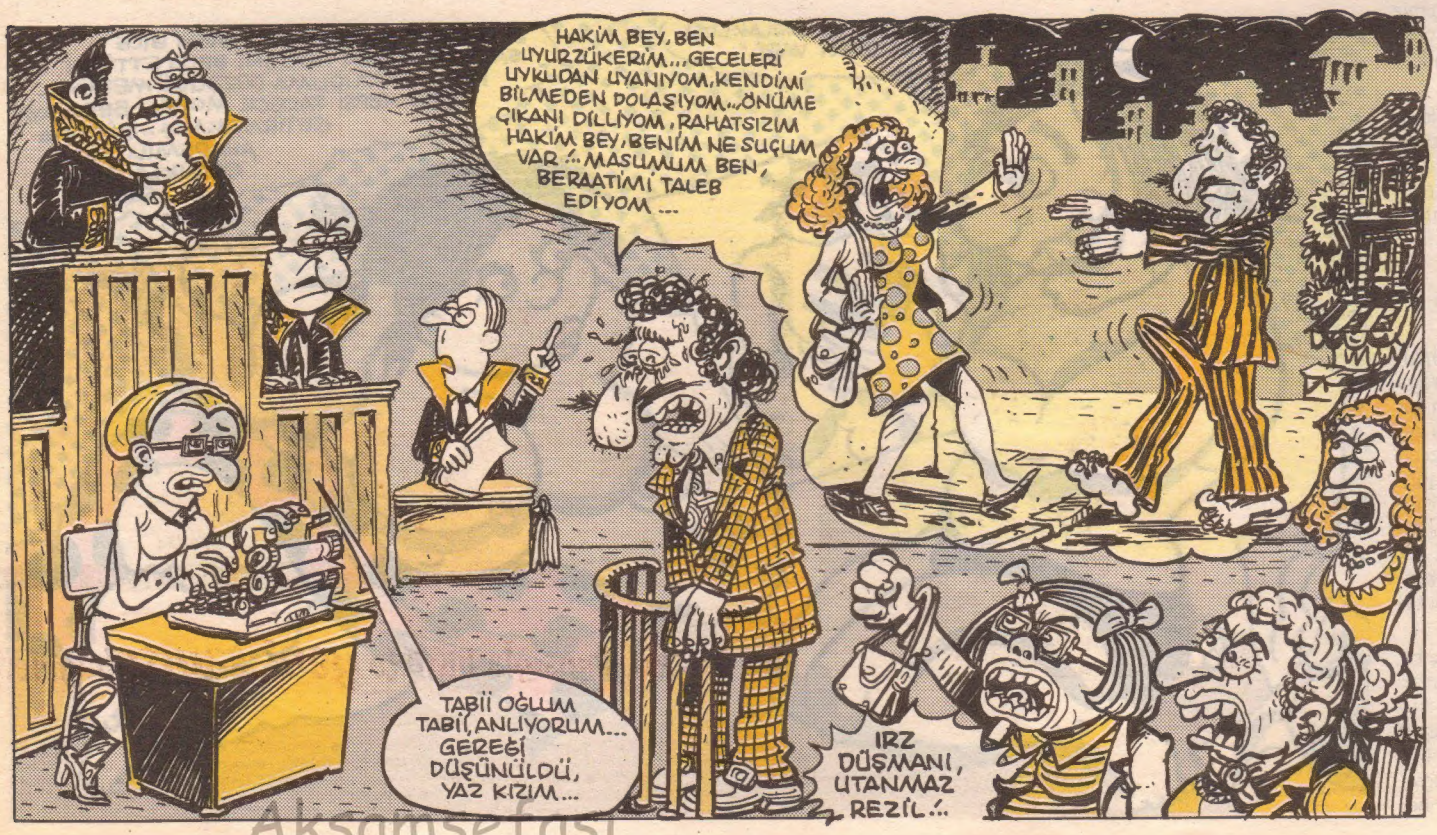

Akşamsefası

şekle bükülebilen, dalga geçilip alay edilen, herkesin gtüyle gülüp eğlendiği, her magazine meze yapılan ürünler ortaya çıkar. Dünya, estetik, fikir, sanat, siyaset, hayat üzerine laklak ve bomboş gözlerle sırıtarak bakarlar. İşte Anadolu gençliğine "dev" diye takdim edilen soytarılar.

Ali Kırca ve Fatih Altaylı gideremedikleri "halkçılıklarını", bu insanlar üzerinden, "halkımız bunları çok seviyor, çok konuşuyor" diye tatmin etmek ister. Bu isimleri överken nasıl "halkçı" kesilirler. Bu TV'lerde başka tür bir halkçılık da bulamazsınız!

Magazin dünyası, gazetelerin büyük rotatifleri hergün dönmek zorunda. Bomboş sayfalar hergün doldurulmak zorunda. 24 saat ekranları doldurmak kolay değil, dünyanın en ağır işi. Bu emmeye, gömmeye, her yöne eğilmeye gelen boş malzemelerden tüm boş sayfaları ve bomboş ekranları dolduracak putlar inşa edilmek zorunda. Ekranları başında milyonlarca gencecik Türk çocuğunu işte bu idollerle eğitip, bu insanların ahlağı, biçimi, sanatıyla yetiştiriyorlar. Bir insan daha hain, daha namussuz nasıl olabilir... Ve bunu dokunaklı bir ses tonu ve saf bir uslüpla spikerlerimiz nasıl beceriyor!

Bu zavallı idollerin en büyük özelliği, patronlarının hırsızlıklarını-üç kağıtçılıklarını yemin etmiş bir köle gibi hiç seslendirmeyişleri. Ve bu yüzden, bu katıksız aptal sanatçıların peşine Türk halkının vergileriyle alınmış tanesi bir milyon dolardan kameralar takılır. Nereye kıpırdasalar haber. Olay. Şok. Flaş flaş olur. Bu sevimli şeylerin Türkiye'nin iftiharı sanatçıları olduğunu yüzbin kez söylerler!.

Magazin servisinde ürettikleri bu böcekten frankeştaynlardan hiç utanmazlar, aksine, göklerde bir şahindir artık bunlar. Aksine, tüm dünya onların etrafında dönüyormuş. Tüm ülkemiz, anayasamız, Anadolumuz gün boyu Kabe gibi bunların etrafında tavaf ediyormuş... Bir dakika ara vermeden onları gösterirler, yine yine... Hayatımızı bu kadar acımasızca ve kalleşçe parçalamayı nasıl becerirler. Halkla, milli geliri bin dolara düşmüş insanımızla bu kadar zalimce dşşk geçmeyi vicdanları nasıl kaldırır. Ellerindeki büyük medya-gazete gücüyle bu boklardan büyük şeytani heykeller yapmaktan usanmazlar. Açlıktan, çaresizlikten, gün boyu çalışmaktan, ölü gibi, bitkin, bir deri bir kemik insanların karşısına her akşam sürüler halinde, şimşek hızıyla bunları sürerler. Büyük patronların raiting savaşçılarıdır, onlar. İnanç, düşünce, ahlak, izan, vicdan, akıl, sağduyu, estetik, sanat, bunların ağzından-görüntüsünden hergün ekranlarda linç edilir, ırzlarına geçilir!..

Ve doymazlar, ertesi gün yine çıldırmış gibi manşetlerde: "Asmalı Konak'a Türk halkı tapıyor!".. İnsanın şakaklarında zonklayan yalanlar... Hiçbir zehir bu kadar öldürücü olamaz...

Işık, müzik, kamera, dünyamızın Tanrısı olurlar. Bu dizilerin son bölümleri tam bir "ayin" gibi düzenlenir. Yirmi yıldır hiç değişmedi bu son bölüm kutlamaları..

Tüm çalışanlar-set ekibi zırlayarak ve dakikalarca ağlayıp birbirine sarılır. Tabii kameralar önünde. Kime mikrofon uzatılsa çok ağırbaşlı, çok aydın mimiklerle: "İyi bir iş yaptığımızı sanıyoruz" diyor. Son bölüm dizilerinde en çok kullanılan replik bu: "iyi bir iş yaptık".. İş, nedir, iyi, nedir, bunu öğrenemeden bu dünyadan .iktirolup gidecekler. İkinci, üçüncü, dördüncü roldekiler yere çömelmiş, bu tanrısal incelikle konuşan oyun yazarını hayranlıkla izliyor. Başrol oyuncusu konuşunca herkes susuyor. Acayip hayranlar. Ve neden sonra hepsi topluca bir Gondoldaymış gibi elele şarkılar söylüyorlar!..

Tabii ki yanıbaşlarında Ali Kırca. Halkı soymuş, şaibeli gazete patronuyla suçüstü yakalanmış, yıllarca karşısına çıktığı halktan hiç özür dilememek bir yana, utanma bilmeyen suratıyla, işte şimdi, o halkın sanatçılarına mikrofon uzatıp, övgü üstüne övgü düzüyor... Nasıl memnunlar. Ali Kırca sepetinin en güzel elmalarını çıkartıp, uzatıyor ikinci roldeki, üçüncü roldekilere, incelikli, zarif şakalar yapıyorlar.. Nasıl memnunlar. Şıpır şıpır ağlıyorlar. Işıklar yanıyor, flaşlar patlıyor, pastalar kesiliyor, birbirlerine sarılıyorlar, hepsi tekrar mikrofona: "Çok iyi bir iş yapmanın keyfi" diyor.. Hepsi şöhret artık. Hepsi bu akşam Türk halkını mutluluktan öldürmüş. Halkımız geceyarısı konağa gelip Özcan Deniz'in odasındaki kapı kulpunu yalamış. Hepsi kahraman. Sonunda en yükseğe çıktılar. Övgülü sözler bitmez. Gece bitmez. Manşetlerden inmez. Kameralar kapanmaz. Tekrar birbirlerine sarılıp histeri şeklinde bir hipnoz ayini gibi, "çok iyi bir iş yaptık" deyip sarılırlar! Gözyaşları daha derin akar, gözyaşları sümük olup burun deliklerinden akar, akar!.. Ali Kırca bir incelik daha gösterir, burnundan sümük akan oyuncuya doğru, "şu peçeteyi gönderir misiniz? Stüdyoya bir tren dolusu gururlu söz getirdiniz, bir kağıt peçete getirmediniz, olur mu? Neyse, gelecek sene bari hazırlıklı olun, kapıya bir kamyon selpak yıkın!..

Ali Kırca tekrar mikrofonu uzatır, nazik bir dille: "Sizin de görüşünüzü alalım!".. Artık görüş dolu hepsi.. Bir bulvar romanı bile olamayacak dizilerden oscarların cannesların tatminini yaşarlar. Birbirlerinden ayrılmak istemezler, dizi bitsin istemezler. Sanki hayatları boyu başka bi yolculuğa, bir pikniğe dahi hiç çıkmamışlar, tekrar sarılırlar..

Dizinin tüm replikleri, kurgusu, saçma. Bu kadar gerçeğin yaşandığı, bu kadar akıl almaz hayallerin yaşandığı bu ülkede, inanılmaz bozukluklar birbiri peşine patlar.. Hepsi şarap içmeyi bilir, hepsi "aşık" olmanın doruğunda, hepsi güzellerin en güzeli ve hepsi birbirini düzmenin peşinde.. Dizi oyuncuları hayallerindeki dünyayı dizide oynamış, rahatlamışlardır. Şu repliğe bakın, Özdan Deniz'in ağzından çıkıyor: "Karaca şaraplarını Amerika'ya ihraç ediyoruz!".. İhraç, Amerika, ekonomi, gurur, olmayan herşey var!.. Hangi repliği, hangi rolü, hangi sahneyi anlatsak sonsuza kadar sürecek

dizboyu rezillikler. Pespayelik. Bataklığın, bokun püsürüğün içinde tekrar ağlıyorlar. Kameraların ışıkları o kadar güçlü ki, ne bok görünüyor, ne böcek, ne pislik, Ali Kırca'nın o demokratik ve aydın yüzü ekranı gururla dolduruyor! Ali kırca artık bir aziz... Sınırsız mutluluklar!.. Hepsinin gözleri pırıltılı. Hepsi zavallı Anadolu halkına sanat, edebiyat, dostluk, mutluluk götürmenin sevinciyle ağlıyor...

Hepsi, katıksız, saygısız, densiz, pislik, olduğunu göremeyecek kadar ışıklı şöhretin içine gömülmüş, boğulmuşlar. Hafifmeşrepliğin dik alası. Ucuzluğun, düzeysizliğin daniskası. Hepsi magazin sarhoşu. Artık gelsin ropörtajlar, gelsin şov programları.. Dünyanın en havalı artistleri gibi son moda elbiseler giymişler. Hepsi, kendilerinden önceki binlerce yalancı dizilerin yüzlerce sanatçısının şimdi çöplüklerde kurtlandığını göremeyecek kadar ne oldum delisi..

Yaşadıkları-soludukları-göründükleri ekrandan başka bir dünyanın varlığına artık onları kimse inandıramaz. Büyük bir paranoyayı, hayal dünyasını hep birlikte bölüşüyor, hepsi, aynı akıl hastalığının beyaz camdan bünyesinde tek beden yaşıyor. Süslü akvaryum balıkları gibi giyinip, birbirlerinin bokunu koklayıp, yiyip, televolelerde kuyruk sallayıp, biryerlere hızla girip çıkıyorlar. Bir takım arabalardan kaçarak iniyorlar. Bir takım sahnelere çıldırmışcasına bağırarak çıkıyorlar. Hangi sahnedir bu, hangi elbisedir, hangi araba şimdi, sen kimsin, şimdi ne oluyor, herkes karışmış, herşeye bulaşmış, ama kameralar orada... Gözleri kamaşmış! Mutluluktan, bir eser yaratmanın taşkın coşkusuyla, ölüyorlar!.. Çıldırmalarına sebep nedir? Bir basit dizi bunların hepsini neden delirmişcesine sarhoş eder? Yıllarca neyin acısını çekmişler, kameralar gelince, bütün sorunlar bitmiş mi?

Önüne çıkan bütün küçük kızlara, "yavrum, bebeğim, meleğim" diye sarılan başroldeki o jön bozması, o oyun yazarı. Anlamlı bir suskunluk içinde konuşma sırasının kendisine gelmesini bekleyen ifadelerin ifadesi suratlı kadın. İncelik gösterip önce sen konuş, hayır, sen, deyip, söz şakaları yapıp, nasıl komplekssiz olduklarını tüm dünyaya .ötlerini yırtarak duyururlar!..

Telekız olmaktan başka hiç şansı kalmamış, her lisede yüzlercesini bulacağımız bu kızlar, o gece, ülkemizin büyük sanatçıları olarak ilan edilir.

İlan edilip, madalyalar takan, camdan, gümüşten ödüller veren kim? Fatih Altaylı, onlarca defa Yılmaz Güney'den nefret ettiğini söyledi. Büyük gazeteci editörü Ertuğrul Özkök, Nuri Bilge Ceylan, Antalya'da ödülünü çeketsiz aldığı için Nuri Bilge'yi sanat ve medya dünyasından tekmeleyerek kovdu.. Nuri Bilge Ceylan'dan aşağılayarak söz ettiler...

Nuri Bilgeler, Yılmaz Güneyler kimmiş? Halkın sanatçılarını onlar şimdi seçecekler, hepimize, dünyaya ilan edecekler. Ne Cannes, ne Oscar, ne Antalya, umurlarında değil. Asıl, gururlu, değerli, tarihin ve çağların en büyük ödülünü onlar verecek. İşte o an geldi. Belli bir mesafede polis ve bodyguardlarla zor zaptedilen küçük hayran kitlelerinin çığlıkları arada bir ekrana getirilir...

Sanatçıların hepsi duygu bombalarıyla patlayıp, tatlı, büyülü sözlerle tekrar birbirlerine sarılırlar. Gurur onların. Coşku onların. Sanki, Barbaros yeni bir zaferden dönüyor.. Pırıl pırıl yüzleri.. Şöhret onların babasının malı gibi helal. Yürekler kabarık, gözler yaşlı. Havalara zıplayıp mutlulukla kollarını sağa sola döndürüyorlar, her taraf renk, bir mucize!.. Şimdi ekranları başında milyonlarca Anadolu insanı, ağlayarak, kudurmuş gibi ekranı yalıyor!.. Belediye başkanlarına mikrofon uzatılıyor, Anadolu halkını belediyeler Asmalı Konak'a gönderip halkımız Özcan Deniz'in tuttuğu kapı kolunu, tokmağını yalasın, onlar da yalasın diye hizmet veriyor...

Artık onlara tüm resmi davetler açık. Bakanlarla aynı davetlerde el çırpar oynarlar. Onlara cinsellik tam serbest. Onlar artık, siyaset, kültür, dünya, fikir, vicdan, akıl, düşünce, kitap, bilmese de olur.. Kutsal bir dokunulmazlık kazanmışlardır. Artık korsan kitap gibi, basın özgürlüğü gibi tüm bize ait sorunlar, bu sanatçılara sorulacaktır bundan böyle!.. Onlara, mesela, "sansür" sorulduğunda hayran hayran bakarlar ekrana..

Geçmiş zaman şenliklerinde deli-soytarı rolü oynayanlar, o şenlik günü için kral-kraliçe ilan edildiklerini bilip, bunun birkaç günlük şamata olmasının tadını çıkartırlardı. Bizimkiler, çok acıklı, krallıklarını-büyük sanatçılıklarını gerçek sanıyorlar. Kabarmış göğüsleri, kararlı gözleriyle ekrana ölünceye kadar jön pozuyla bakarlar. Annelerine mikrofon uzatılır: "Onun gibi bir evlat yetiştirdiğim için...", komşularına, akrabalarına uzatılır, nasıl gururludurlar: "Onun gibi iyi bir insan yoktur!".. Tüm bunların çok kötü bir eşşek şakası olduğunu, herkesin şimdi kendilerini ekran başında, kepazeler, maymunlar, şebekler gibi niteleyip izlediklerini hiçbir zaman bilmek istemeyecekler. Şöhret olmak hepsini birden hoppalaştırır, nedense şöhret oluruz diye çok önceden bir roman havasını iyice öğrenip ezberlemişlerdir. Bu aynı zamanda çok trajik bir andır, yüzlerinde eşsiz bir özgürlük rahatlığı, iyilik meleği gibi bakınırlar!..

Bu acıklı raiting kurbanlarına ekrandan verirler gazı, verirler gazı, bolca övgülerle gözyaşlarıyla, hayal içinde yeni bir hayata başladıklarını sanırlar. O kadar ışık sıkılmıştır ki, hiçbiri uzağı göremez, hiçbiri geçmişini, sokağını, hayatı göremez artık!..

Kimmiş bu kahramanlar, bazen bir ağayı, bazen tarihi bir simayı müsamere gibi oynarlar. Tiyatro ve sinemanın gelmiş geçmiş en hüzünlü maymunları, bu tarihi rolleri oynarken nasıl bir hevesle kendilerini kaptırırlar, boğazlarına kadar rollerin-repliklerin-oyunun içine düşerler, hiçbiri hazımsızlık çekmez, hepsi o güç rolün altından büyük bir beceriyle kalkmasını bilir. Ebedi başarı, durmaksızın başarı, ne yapsalar yakışır, neyi oynasalar bir numara.. Rol keserlerken, jestler, mimiklerle suratlarına tuhaf eğimler verirler, çok rahatmış, normalmış, kendilerini sıkmadan oynarlarmış.. Taharet bezi suratları binbir makyajın altında, bu kadar cırtlak, parlak, cümbüşlü renklerin içine, hülyalara gömülür, bir daha çıkamazlar. Oyunculuk değil çılgınlık yaşarlar.

Popüler eğlencenin raiting için kullanılan soytarıları, artık büyük gazetelerin bomboş magazin ek ve bulmaca sayfaları kategorisine atlamayı hak kazanmışlardır! Hamur gibi, bu kadar hızla biçimlenen insanları hangi okullar, hangi aileler, yetiştirir. Ruh dengelerinin bozuk olması için bir ruhları olması lazım, şişeden şişeye dökülen boyalı sular. Keşke yaralanmayı bilecek kadar bir üfürüklük ruhları olsaydı.

İnsan olmanın niteliklerini, bomboş bir magazinel mukaveleye körü körüne imza atıp, magazin basının emrine verirler. Bu, şu demek, benden bahsedin yeterki, benimle her türlü daşşağı geçin. Ve bunu, sonsuz bir hırs, sonsuz bir sarhoşlukla magazincilerden talep etmek.

Artık bu fırlama yıldızlara, yıl boyu yeni sevgililer üretilecek, kimleri düzdüğü, kimlere verdiği, kimlerle partilerde görüldüğü, arabasının niye o akşam geç geldiği tam sayfa manşete çekilecektir!

Ve hapishane hücresi gibi tek odalı gecekondu evlerinde beş-altı kişilik aile üyeleri, birçoğu kışın ısınmak için kedilere sarılıp uyuyan zavallı çocuklar, açlıkları, hüzünleri paramparça insanlar. İşte mikrofonlar bunlara uzatılır: "Özcan Deniz çok yakışıklı değil mi, o halde, çevir telefonu, konuş onunla!"..

Ne yapsın şimdi gecekondulu kadın, mikrofona, hayır, bizim mahallede bir bakkal oğlan var o daha yakışıklıdır, dese, o gazete, TV, bu görüşünü yayınlar mı?

Kandırılmaya bu kadar eğimli şebekleşmeye bu kadar müsait bu sanatçıları bu ülke yetiştiriyor. Alık, sersem, cahil sürüleri, reklam ve şöhret için herşeylerini satabilen bu kalabalıklarla medyacılar, gazeteciler eğleniyor, dşşk yapıyor. Zorba, zalim, acımasız medya patronları, ekranlarını örtmede bunları çarşaf bezi gibi kullanıyor. Gerçek hayattan kopartılmış, aptallaştırılmış bu insanlar Türkiye'de bütün gençlerin arzuladığı hayatları yaşıyormuş.

Ve Ali Kırcalar, Fatih Altaylılar ve benzerleri, bakın bizi halk seviyor, biz halk sanatı yapıyoruz, bu sanatçıların üstünden halkı mutlu ediyoruz diye, sabahlara kadar sanatçıları alıp program üstüne program. Türkiye gece gündüz bu insanları konuşuyormuş.Bunlar bombaymış. Yer-gök inliyormuş. Yollara fırlayan halk bunların yolunu kesiyormuş. Bomboş milyonlarca yalan... Artık bu yalanlara kimse tenezzül edip bakmıyor bile, kimse bu plastik putlarla uğraşmıyor bile, kimsenin dıngılında değil, ama onlar, her sezon sonu, dünyanın en büyük sanatçıları olarak taçlarını ekranlarda başlarına koymayı bir gelenek haline getirdiler!.. Düpedüz yalan. Mikrofon yalan. Ekran yalan. Övgüler yalan. Herşey düzmece. Bunun düzmece olduğunu hepsi biliyor, ama birlikte bu oyunu oynuyorlar.. Tuhaf bir oyun. Halka hizmet ediyorlarmış. Halk sevdiği için bunlar seviyormuş. Ve bu büyük hayal, oyun içinden kimse uyanmak istemiyor...

Türk halkını öyle bezdirdiler ki, şu anda kimse böyle bir yazıyı okumak, bu insanlar üzerine bir cümle etmek istemiyor. Halk, medya patronlarının bu insanlar vasıtasıyla kendileriyle dşşk geçtiğini biliyor. Ekranlar, hırsız medya patronlarının .ötleri olmuş. Tuz döküp yalaya yalaya şöhret oluyorsun. Keloğlan bile olamayacak kazıktan adamlar şalgam renkli gömlek giyip başımıza kral olur. Aydın Doğan, Dinç Bilgin, Uzanlar'ın "kültürden" anladığı, aydınlıktan anladığı bu..

Bir de, odunun budağından suratlı bu kazmalara güya Türk kadınları hayranmış. Bu sanatçı hastalarını başka türlü avutmanın yolları yok muydu? Bu rüyadan niçin uyanmak istesinler, Ali Kırca uyanmak istese halkın karşısında bir işbirlikçi diye çıkacak. Özcan Deniz uyansa bir komi garson dahi olamayacak. O halde, sürsün bu rüya.. Ekrandan Ali Kırcalar bağırıyor, Türk kadınları Emrah'a, Özcan deniz'e hayranmış. Estağfurullah, Türk kadınları sizin gibi beyfendilere aşık, fazla nezaket, zerafet göstermeyin...

Türk kadınlarının Emrah'a, Özcan Deniz'e hayran olduğunu programlarından defalarca söyleyen Fatih Altaylılar, Ali Kırcalar'ın başka işi yok mu? Bu muhabbeti neden açarlar. Ekrandan neden böyle saçma şeyler söylemek isterler!..

Türk kadınları bu adamlara hayaller kuruyormuş, Emrah'ın Özcan Deniz'in yüzünü ekrandan yalıyormuş.. Kadınlarımız geceleri şehvetle tepinip bunları cırıl cırıl cırlayarak arzuluyormuş. Allah azaplarını arttırsın!.. Türk kadınlarının bu saçma fantazilerine Ali Kırcalar neden ortak olmak ister! Beklentileri nedir?

Omagazin dergilerinde bu yalanları uyduran o sürtük beş-on kadının yalanlarına, ar damarı çatlamış rezil insanlık dışı kadınlara Ali Kırca gibiler neden inanır.. Türk kadınlarından birşey mi istiyorlar? Ali Kırcalar bunları dillendirmeseler de, kadınlarımız zerafet gösterip bu beyfendiyle pekala doya doya beraber olabilir.. Bu hayvanlarla boğuşup, tepişip fantaziler kurmasını Ali Kırcalar neden deşeliyor!.. Deşeleyip deşeleyip nereye girmek nereye inmek istiyorlar!..

Bu ve benzeri yazarlarımıza göre, Türk kadınları kudurmuş, isterik gözlerle ekranda bunlara baka baka sabahı ediyor. Ekran mı, erkek kerhanesi mi? Dizi mi, zibillik mi?

Ve birbirinden şık kadın yazarlarımız artık ünü göklere çıkmış, bu gür saçlı oğlanı, bu şahin bakışlı, bu kahraman başlı türkücü oğlanı süsleyip püsleyip karşılarına alır, yine kadınların fantazilerinden söz açılır nedense, hepsi boynuzlarından borazan yapıp, ekranda-manşetlerde tepişip.dururlar!

Özgüvenleri muhteşem. Küstahlıkları, umursamazlıkları, bu haya, namus tanımazlıkları bunların eline kim verdi!

Bu ülkeyi kimler soyuyorsa, bu yetim, öksüz kimsesiz çocuklara, Mardin'deki çocuklara kimler tecavüz ediyorsa, onlar verdi!..

Bunun önemi yok ama, bilmem biliyor musunuz, dünyada bir başka ülkeye dizi satamayan birkaç ülkeden biriyiz. Bilmem neden yabancılar bizden dizi almaz. Oysa biz her yerden milyon dolarlar verip alıyoruz..

Bu ülkenin yüzlerce güzel yazarı oldu, Ahmet Haşimler, Yakup Kadriler, Kemal Tahirler.. Onlarca güzel edebiyat dergisi oldu, birçok mizah dergisi binlerce sayı yayınlandı. Yüzlerce güzel bilimadamı yetiştirdi yoklukla, açlıkla.. Yüzlerce cefakar tarihçi yetişti, birbirinden değerli yüzlerce tiyatrocu ömürlerini verdi, yüzlerce sinemacı, aşkla sarıldılar mesleklerine. Meslekleri içinde kendilerini kaybettiler.. Hiçbirinden birşey öğrenemediniz mi?

Hepsi bu ülkeye bir küçük değer katmaya çalıştı, hiçbiri size ulaşamadı mı? Binlerce öğretmeni, binlerce doktoru, binlerce hemşiresi hergün canla başla gece gündüz çalışıyor, onlara hediye ettiğiniz sanatçılar bunlar mı?

Bu ülkenin her taşında, her çizgisinde, her biçiminde, yüzbinlerce insanın sanatkar zekası var, ürünü, emeği, aşkı, gözyaşı, şehit kanı, ebrusu, hattı, kemancısı, udcusu, güftecisi, şairi, oymacısı, ressamı, hikayecisi, binbir güzel sanatkarı var. Hiçbirinden birşey kapmadınız mı? Bu soylu ve güzel insanların hatıralarına hediye ettiğiniz sanatçılar, Kınalı Kar mı, Asmalı Konak mı, Özcan Deniz mi?

Bu ülkenin her taşı beşbin, onbin yılda işlenerek, süslenerek kurulmuş, on yıl oldu TV'yle bu toprakları işgaliniz, taş üstünde taş bırakmadınız, sanatçı, ahlak, meslek, iş, sevgi, memleket ve insanlık aşkı, bırakmadınız, bize, Her akşam Emrahlar'ı, Özcan Denizler'i layık gördünüz!..

nihatg@leman.com.tr

• **MİHRİ BELLİ: Antiküreselcileri çok önemsiyorum. Milyonlar yürüyor, önemsenmez mi? Enternasyonalist bir hareket. Onbinler yürüdü Selanik'te, bu harekete teorisi yok denebilir mi?**

• **TİMUR DANIŞ: Selanik'ten adım adım çatışma notları...**

• **Dikkat Yazılı Var kitabı onbinler satan Ahmet Gülüm ve Kemal Gönen yeniHarman'a konuştu.**

• **Devlet Denetleme Kurulu'nun müthiş raporu: Kredi Yurtlar Kurumu yağmalanıyor! yeniHarman'da**

• **SANEM ATEŞ yazdı: Whitney Houstan'dan Drew Barrymore'a... Lezbiyenler çirkin midir?**

• **El Cezire'yi hackleyen ABD'liye operasyon!**

LeMan
Sayı: 607
27 Haziran 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) • Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Güneri İÇOĞLU • Lütfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZKAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Murat YÜCEŞAN • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Kontrolsüz

ÇOK ŞANSLISINIZ, BİRAZ HIZLI OLURSANIZ BU ÜLKENİN EN İYİ PİYANOVİRTİYÖZÜNDEN YETENEĞİNİ ALABİLİRSİNİZ...

YA DA TUTUKLAYIP İÇERİ ATABİLİRİZ, HIZLANALIM BİRAZ...

...NE OLMUŞ BURDA BÖYLE?

KATİL PİYANİST ARACIYI ÖLDÜRMEYE ÇALIŞMIŞ...

AHH...BENİİ BIÇAKLADI BENİ! HAYVAN HERİF, SANATÇI OLACAK...

SEN ONUNLA KAL, BEN PEŞİNDEN GİDİYORUM...

NİYE ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTI SENİ, KİM BU?.. HADİ ÖLMEDEN ÖNCE BİR ŞEYLER SÖYLE...

O ÜNLÜ BİR PİYANİST... YETENEĞİNİ SATTIĞI ÇOCUĞU ARIYOR...ÖLDÜRECEK ONU, ADRESİ SÖYLEDİM...

DUR, DUR YOKSA, ATEŞ EDERİM! ŞİMDİ YAVAŞ YAVAŞ BANA DOĞRU DÖN...

AMAN ALLAHIM SEN...SEN O'SUN ANLAT BANA NELER OLUYOR...

EVET BEN O MEŞHUR PİYANİSTİM... ÜSTELİK...

...AYNI ZAMANDA O MEŞHUR SERİ KATİLİM, KENDİMDEN NEFRET EDİYORUM...KONTROLSÜZ SATIŞLARDA YETENEKLE BERABER, PSİKOLOJİK BOZUKLUKLARINDA ALICIYA GEÇTİĞİNİ ÖĞRENDİM, BİR KAÇ KEZ SATIŞ YAPTIM, YETENEĞİM BİTTİ AMA KATİL RUHUM HALÂ DURUYOR, ÜSTELİK KÜÇÜK BİR ÇOCUĞA GEÇMESİNE RAĞMEN...

HADİ VUR BENİ!...

BU YÜZDEN AYNI TARZDA CİNAYET İŞLEYEN İKİ KİŞİ VAR...

DİNLE BENİ HER ŞEYE BİR ÇÖZÜM BULABİLİRİZ... HEEY!.. NE YAPTIN SEN!..

AGH!!

DUR! GIHHGHH!.....

İNAN BANA BUNU İSTİYEREK YAPMIYORUM ŞEF... İÇİMDEN ÖYLE GELDİ...

YERDE KATİLİN BIÇAĞINI GÖRÜNCE TUTAMADIM KENDİMİ, SANKİ YILLARDIR BİRİLERİNİ ÖLDÜRMÜŞ GİBİYİM...

BIHHK!..

O gece...

HAYRET... İLK DEFA TEKLİFİMİ HEMEN KABUL EDEN BİRİ OLDU...

BENİM İÇİN SORUN DEĞİL, PARAYI VERSİN ÖLÜYLE BİLE YATABİLİRİM...

EEE..? HADİ, SEN ÜSTÜNDEKİLERİ ÇIKARTMIYACAK MISIN UFAKLIK... YOKSA SEYİRCİ MİSİN SADECE...

NE OLDUĞUNU GÖRÜRSÜN BİRAZDAN...

GEÇ KALDIN UFAKLIK...

IH?!

O ÜNLÜ PİYANİSTTEN YETENEK ALAN SADECE SEN DEĞİLDİN UFAKLIK..POLİS OLMAKTAN NEFRET ETMİŞTİM, HEP SANATÇI OLMAK İSTEDİM, OLDUM DA AMA...

SANATÇI OLMANIN DA ZOR YANLARI VARMIŞ HELE TEK OLMAK DAHA ZORMUŞ...

Akşamsefası